DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SARAH J. MAAS

B&S

GÜMÜŞ ALEVLER SARAYI

BİR DAHA ASLA ZAYIF DÜŞMEYECEKSİN.
VE KİMSENİN İNSAFINA KALMAYACAKSIN.

DEX

Sarah J. Maas'ın milyonlarca okura ve sayısız ödüle ulaşan, benzersiz evreni *Dikenler ve Güller Sarayı* serisi, Feyre'nin ateşli kız kardeşi Nesta'nın yolculuğuyla devam ediyor.

Nesta Archeron her zaman kibirli, çabuk öfkelenen ve yavaş affeden biriydi. Yine de Kazan'a girmeye zorlandığından ve kendi isteği dışında Ulu Peri olduğundan beri, içinde yaşadığı garip dünyada kendine bir yer bulmak için mücadele ediyor. Daha da kötüsü savaşın dehşetini ve içinde kaybettiklerini unutamıyor. Aslında onun öfkesini en hızlı ateşleyen tek bir kişi var: Cassian… Ama Cassian'ın ateşlediği tek şey öfkesi değil…

Bu arada, son savaş sırasında Kıta'ya dönen insan kraliçeler, diyarlardaki barışı tehdit eden yeni ve tehlikeli bir ittifak peşinde. Ve onları durdurmanın anahtarı, Cassian ve Nesta'nın elinde. Savaşın kavurduğu ve belirsizlikle boğuşan bir dünyada Nesta ve Cassian hem içlerindeki hem dışarıdaki canavarlarla mücadele etmek zorundalar…

"Hem tutkulu ve romantik hem de vahşi; çok güzel yazılmış bir efsane. Kesinlikle muhteşem."

Alexandra Bracken

"Tutku dolu, vahşi, seksi ve cüretkâr… öyle sürükleyici ki…"

USA Today

"Gerilim, romantizm, entrika ve aksiyon. Bu kitabı sakın kaçırmayın!"

HuffPost

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub

ISBN 978-605-09-8646-4
9 786050 986464
sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 59

SARAH J. MAAS

GÜMÜŞ ALEVLER SARAYI

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cam Şato Serisi
Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Varisi
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı

Dikenler ve Güller Sarayı Serisi
Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızışığı Sarayı

Hilal Şehir Serisi
Toprak ve Kan Hanesi

GÜMÜŞ ALEVLER SARAYI

Orijinal adı: *A Court of Silver Flames*
© 2021, Sarah J. Maas
Yazan: Sarah J. Maas
Çeviren: Arif Dursun
Editör: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Plc.'den alınmıştır.

1. baskı / Ağustos 2021 / ISBN 978-605-09-8646-4
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz
Grafik uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

SARAH J. MAAS

GÜMÜŞ ALEVLER SARAYI

Oradaki her Nesta için, dağa tırman
Ve Josh, Taran ve Annie için, kendiminkine
tırmanmaya devam etmemin sebebi onlar.

PERİ TOPRAKLARI
KUZEY
ILLYRIA DAĞLARI
ZİNDAN
ILYRIA BOZKIRLARI
GECE SARAYI
KABUSLAR SARAYI
PALAS
GÜN SARAYI
HYBERN
ŞAFAK SARAYI
DAĞIN ALTI
KIŞ SARAYI
GÜZ SARAYI
ARMATA
YAZ SARAYI
ORMAN EVİ
BAHAR SARAYI
DUVAR
FEYRE'İN KÖYÜ
ÖLÜMLÜ TOPRAKLARI

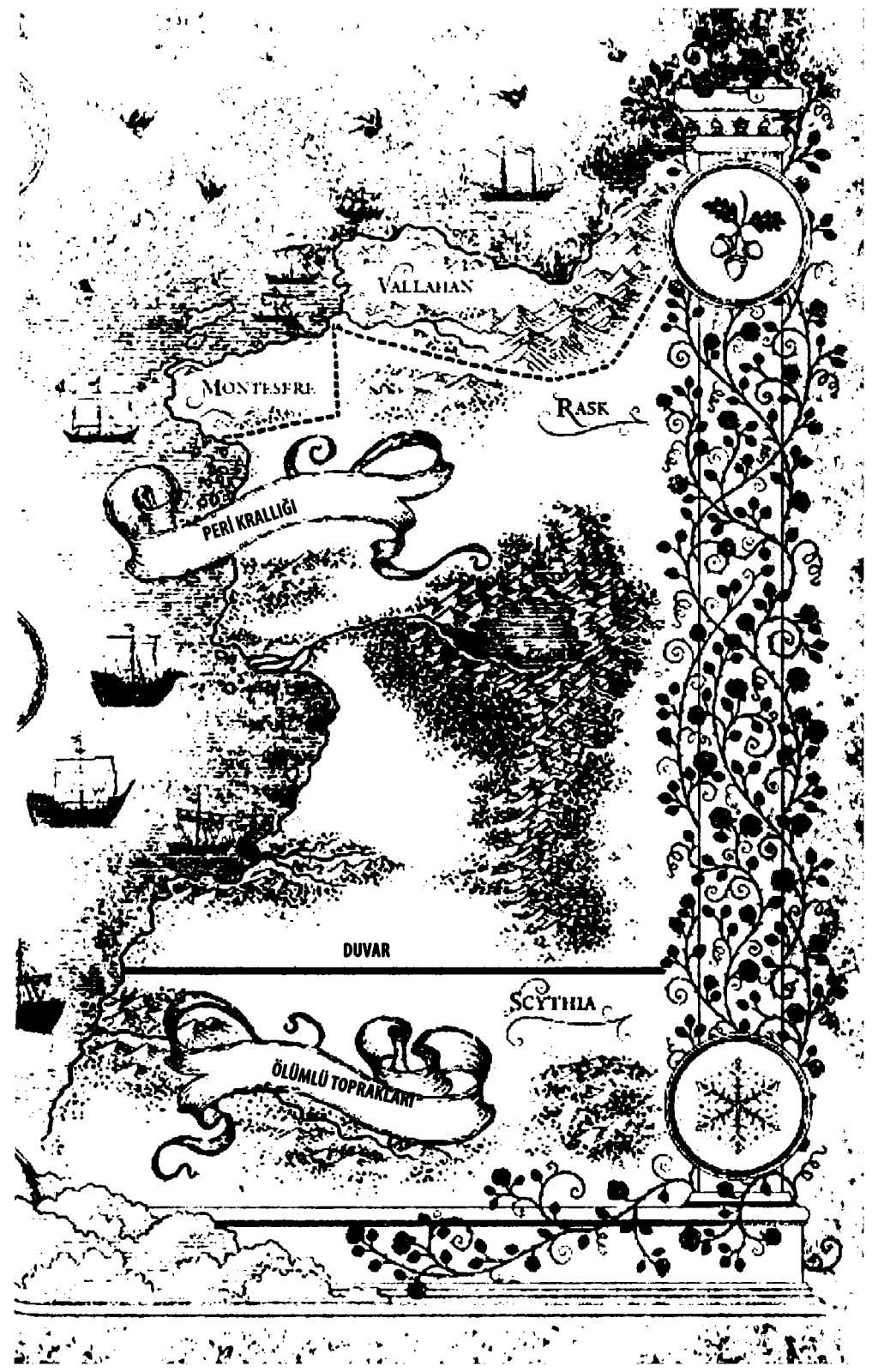
VALLAHAN
MONTESERE
RASK
PERİ KRALLIĞI
DUVAR
SCYTHIA
ÖLÜMLÜ TOPRAKLARI

Çırpınan topuklarını ısıran kapkara su dondurucuydu. Kış soğuğunun ısırığı ya da buz yanığı değildi, daha soğuktu. Daha derin...

Yıldızlar arasındaki boşlukların soğuğu, ışıktan önceki dünyanın soğuğu.

Cehennemin soğuğunu, onu Kazan'a itmeye çalışan güçlü ellere karşı tepindiğinde fark etmişti.

Gerçek cehennemdi, çünkü kızıl saçlı, tek gözlü Peri erkeği taş zeminde yatan Elain'in üzerindeydi. Çünkü kız kardeşinin altın kumral saçlarını sivri kulaklar dürtüyor ve Elain'in güzel cildinden ölümsüz bir parıltı yayılıyordu.

Ayak parmaklarının ucundan birkaç santim uzaktaki zifiri derinliklerden bile daha kötü.

Daldırın onu, sert yüzlü Peri kralı emretti.

Ve o sesin tınısı, Elain'e bunu yapan erkeğin sesi.

Kazan'a gireceğini biliyordu. Bu savaşı kaybedeceğini biliyordu.

Kimsenin onu kurtarmaya gelmeyeceğini biliyordu: ne hıçkıran Feyre ne Feyre'nin ağzı tıkalı eski sevgilisi, ne de harap olmuş yeni eşi.

Cassian da gelemezdi, bitmişti ve yerde kanıyordu. Sa-

vaşçı, hâlâ titreyen kollarla ona doğrulmaya çalışıyordu. Ona ulaşmak için.

Bunu, Hybern Kralı yapmıştı. Elain'e. Cassian'a.

Ve ona.

Buzlu su ayaklarının tabanını yakıyordu.

Bir zehir öpücüğüydü, o kadar kalıcı bir ölümdü ki her santimi meydan okuyordu.

İstila ediyordu ama nazikçe değil.

Su, ayak bileklerini hayalet pençelerle kavradı ve onu aşağıya çekti. Kolunu tutan muhafızdan kurtularak döndü.

Ve Nesta Archeron, işaret etti. Hybern Kralı'nı, tek parmağıyla. Bir ölüm vaadi. Artık onu işaretlemişti.

Eller, onu suyun bekleyen pençelerine itti.

Nesta, su onu tamamen yutmadan hemen önce kralın gözlerinden süzülen korkuya güldü.

Başlangıçta

Ve sonunda

Karanlık vardı

Ve başka bir şey yoktu.

Dipsiz, ufuksuz, yüzeyi olmayan bir denize batarken soğuğu hissetmedi. Ama yanmayı hissetti.

Ölümsüzlük, sakin bir dinçlik değildi.

Ateşti.

Damarlarına erimiş cevher döküldü, insan kanını buhardan başka bir şey kalmayana kadar kaynattı, kırılgan kemiklerini taze çelik gibi olana kadar dövdü.

Ve çığlık atmak için ağzını açtığında, acı onu ikiye böldüğünde, hiç ses yoktu. Bu yerde karanlıktan, ıstıraptan ve güçten başka bir şey yoktu.

Ödeyeceklerdi. Hepsi.

Bu Kazan'dan başlayarak.

Şu andan itibaren.

Pençeleri ve dişleriyle karanlığa daldı. Tuttu, yırttı ve parçaladı.

Ve etrafındaki karanlık sonsuzluk ürperdi. Keyif aldı. Muzaffer di.

Geri çekilirken güldü. Kazan'dan aldığı ve bir bütün olarak yuttuğu ağız dolusu ham güce güldü; kalbine ve damarlarına soktuğu avuç dolusu sonsuzluğa güldü.

Kazan, bir kedinin pençesinin altındaki bir kuş gibi mücadele etti. O, merhamet etmeyi reddetti.

Ondan, Elain'den çalınan her şeyi geri alacaktı.

Kara sonsuzluğa sarılmış Nesta ve Kazan, yeni doğmuş bir yıldız gibi karanlığın içinde yanarak iç içe geçtiler.

BİRİNCİ KISIM

ACEMİ

1.
BÖLÜM

Cassian yumruğunu loş koridordaki yeşil boyalı kapıya kaldırdı ve bir süre tereddüt etti.

Sayabileceğinden daha fazla düşmanı öldürmüş, sayısız savaş alanında diz boyu kan içinde durmuş ve kılıcını savurmaya devam etmiş, yetenekli savaşçıların hayatına mal olan seçimler yapmış, bir general, bir asker ve bir suikastçı olmuştu ama yine de... işte buradaydı, yumruğunu geri çekiyordu.

Çekiniyordu.

Sidra Nehri'nin kuzey tarafındaki binanın boyasının yenilenmeye ihtiyacı vardı. Ve eğer iki kat tırmanırken botlarının altında gıcırdayan tahtalar bir gösterge sayılırsa yeni basamaklara da... Ama en azından temizdi. Velaris'in standartlarına göre kesinlikle berbattı ama şehrin hiç kenar mahallesi yokken, bu pek bir şey ifade etmiyordu. Cassian çok daha kötülerini görmüş ve daha kötülerinde kalmıştı.

Nesta'nın neden burada yaşamakta ısrar ettiğini hiç anlamamıştı. Rüzgâr Evi'ndeki odaları neden seçmediğini fark etti; şehirden çok uzaktı ve uçamıyordu ya da yabalanamıyordu. Bu da aşağı yukarı on bin adımla uğraşmak anlamına geliyordu. Ama şehirdeki ev bomboşken neden bu çöplükte yaşıyordu ki? Feyre ve Rhys'in nehirdeki evinin inşaatı bittiğinden, şehirdeki ev ihtiyacı olan veya isteyen arkadaşları için açık bırakılmıştı.

Feyre'nin Nesta'ya orada bir oda teklif ettiğini ama reddedildiğini biliyordu.

Kapının soyulan boyasına bakarken kaşlarını çattı. Kapı ile zemin arasındaki büyük, en şişman farelerin bile dolaşabileceği kadar geniş boşluktan hiçbir ses sızmıyordu; sıkışık koridorda taze kokular yoktu.

Belki şansı yaver gider ve dişi dışarıda olurdu, belki dün gece, o sık sık gittiği köhne meyhanenin barının altında uyuyakalmıştı. Gerçi bu daha da kötü olabilirdi, çünkü o zaman onun izini sürmesi gerekirdi.

Cassian yumruğunu tekrar kaldırdı, tavana sıkışmış antik peri ışıklarında titreşen sifonun kırmızısı belirdi.

Korkak. Biraz cesur ol.

Cassian bir kez kapıyı çaldı. Sonra bir kez daha.

Ses çıkmadı.

Cassian rahatlayarak, neredeyse yüksek sesle iç çekti. Teşekkürler Ana...

Kapının diğer tarafından kararlı, hızlı ayak sesleri duyuldu. Her biri bir öncekilerden daha sinirliydi.

Kanatlarını sıkıca kapattı, ayaklarını ayırırken omuzlarını dikleştirdi. İdman yıllarında kas hafızasına işlenmiş, geleneksel bir dövüş duruşu. O ayak seslerinin neden bedenini bu duruşa zorladığını düşünmeye cesaret edemedi.

Dört kilidin her birini açarken çıkardığı ses, bir savaş davulunun vuruşu da olabilirdi.

Cassian, söyleyeceği şeylerin listesini, Feyre'nin onları nasıl söylemesini önerdiğini gözden geçirdi.

Kapı açıldı, kapı kolu o kadar sert büküldü ki Cassian kapı kolu yerine kendi boynunu hayal edip etmediğini merak ediyordu.

Nesta Archeron kaşlarını çatmıştı bile. Ama işte oradaydı.

Berbat görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" Kapıyı ancak bir karış kadar açmıştı.

Onu en son ne zaman görmüştü? Geçen ay Sidra'daki mavnadaki yaz sonu partisinde mi? Hiç bu kadar kötü görünmemişti. Gerçi

kendini şarap ve içkiye boğmaya çalıştığı bir gecenin ertesi sabahının kimseyi güzel göstermediğini düşünüyordu. Özellikle de...

"Saat sabahın yedisi," diye devam etti, her zaman öfkesini ateşleyen gri-mavi bakışıyla ona baktı.

Erkek gömleği giyiyordu. Daha da kötüsü, sadece erkek gömleği giyiyordu.

Cassian elini kapı çerçevesine dayadı ve pençelerini çıkaracağını bildiği yarım bir gülümseme verdi. "Zor bir gece miydi?"

Zor bir yıldı, aslında. Güzel yüzü solgundu, Hybern'le olan savaşın öncesinden bile daha inceydi, dudakları kansızdı ve o gözler... Soğuk ve keskin, dağlardaki bir kış sabahı gibi.

Neşe ya da kahkaha hiçbir zerresinde yoktu. Onun hiçbir köşesinde.

Elinin üzerine kapıyı kapamak üzereydi.

Nesta parmaklarını kırmadan önce Cassian bir ayağını boşluğa koydu. Burun delikleri hafifçe açıldı.

"Feyre seni evde istiyor."

"Hangisinde?" Nesta kaşlarını çatarak kapının aralığına koyduğu ayağına baktı. "Beş tane var."

Cevabını yuttu. Burası savaş alanı değildi ve karşısındaki onun düşmanı da değildi. Görevi, onu belirlenen yere nakletmekti. Sonra da Feyre ve Rhys'in yeni taşındığı güzel evin enkaza dönüşmemesi için dua etmek.

"Yenisi."

"Neden kız kardeşim beni kendisi götürmedi?" Gözlerindeki şüpheli parıltıyı, duruşundaki hafif sertleşmeyi biliyordu. Kendi içgüdüleri onun meydan okumasını karşılamak, ne olabileceğini zorlamak, sıkıştırmak ve keşfetmek için yükseldi.

Kış Gündönümü'nden beri sadece birkaç kelime konuşmuşlardı. Çoğu, geçen ayki mavna partisindeydi. Şundan ibaretti:

Kımılda.

Merhaba Nes.

Kımılda.

Memnuniyetle.

Aylarca hiçbir şey yapmadıktan, onu zar zor gördükten sonra hepsi bu kadardı.

Partiye neden geldiğini bile anlamamıştı. Özellikle de saatlerce suda kalacağını bildiği halde. Amren, nadiren görünmesi göz önünde bulundurulursa, Nesta üzerindeki etkisi nedeniyle övgüyü hak ediyordu. Ama o gecenin sonunda, Nesta tekneden inmek için sıranın en önünde duruyordu, kollarını sımsıkı kavuşturmuştu, Amren'se güvertenin diğer ucunda neredeyse öfke ve tiksintiyle titriyordu.

Aralarında ne olduğunu kimse sormamıştı, Feyre bile. Tekne limana yanaştığı anda Nesta neredeyse kaçmıştı ve o zamandan beri kimse onunla konuşmamıştı. Bugüne kadar. Ta ki bu sohbete kadar, ki bu Hybern'e karşı savaşlarından bu yana yaptıkları en uzun konuşmaydı.

Cassian sonunda, "Feyre, Yüce Leydi'dir. Gece Sarayı'nı yönetmekle meşgul," dedi.

Nesta başını kaldırdı, sarı-kahverengi saçları kemikli omzu üzerinde kayıyordu. Başka biri olsaydı, hareketi tefekkür sayılabilirdi. Ama onun için, avına saldırmaya hazır bir yırtıcının uyarısıydı.

"Ve kız kardeşim," dedi herhangi bir duygu belirtisi göstermeyi reddeden o düz sesle, "derhal varlığımı gerekli mi gördü?"

"Muhtemelen kendine çekidüzen vermen gerektiğini biliyordu ve sana zaman vermek istedi. Dokuzda bekleniyorsun."

Kız süreyi hesaplarken Cassian onun patlamasını bekledi.

Gözleri parladı. "Düzgün görünmek için iki saate mi ihtiyacım var?"

Cassian bunu, onu incelemesi için bir davet gibi algıladı: uzun çıplak bacakları, zarifçe salınan kalçası, incecik hem de çok ince bir bel ve vücudunun yeni, keskin açılarıyla çelişen dolgun, davetkâr göğüsler.

Başka herhangi bir kadında bu muhteşem göğüsler tanıştığı anda ona kur yapmaya başlaması için yeterli bir sebep olabilirdi. Ama Nesta'yla tanıştığı andan itibaren gözlerindeki soğuk ateşle, farklı bir cazibeye kapılmıştı.

Ve şimdi Ulu Peri olduğu için, tüm doğal hâkimiyet ve saldırganlık ve o rekabetçi tutuma sahipti, ondan mümkün olduğunca kaçınmalıydı. Özellikle de Hybern'e karşı savaş sırasında ve sonrasında yaşananlara bakılınca. Onun hakkındaki duygularını fazlasıyla açık bir şekilde ifade etmişti.

Cassian sonunda, "Birkaç büyük öğüne, banyoya ve gerçek kıyafetlere ihtiyacın var gibi görünüyor," dedi.

Nesta gözlerini devirdi ama gömleğinin kenarlarını çekiştirdi.

Cassian, "Üzgün piçi kov, yıkan, ben de sana çay getireyim," diye ekledi.

Nesta'nın kaşları bir santim yükseldi.

Cassian çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Yatak odandaki erkeğin sessizce kıyafetlerini giyip pencereden sıvışmaya çalıştığını duymadığımı mı sanıyorsun?"

Bir cevap gibi, yatak odasından boğuk bir gümbürtü geldi. Nesta tısladı.

"İşlerin nasıl gittiğini görmek için bir saate dönerim." Cassian, askerlerin onun sınırlarını zorlamamaları gerektiğini, öfkesini kontrol altında tutmak için yedi sifon gerektiğini bildirecek bir üslupla konuşmuştu. Ama Nesta lejyonlarında uçmamıştı, komutası altında savaşmamıştı ve kesinlikle beş yüz yaşından büyük olduğunu hatırlamıyor gibiydi ve...

"Zahmet etme. Zamanında orada olurum."

Cassian kapı pervazından kendini itti, birkaç adım geri çekilirken kanatları hafifçe açılıyordu. "Benden istenen bu değil. Seni kapıdan kapıya götüreceğim."

Yüzü gerildi. "Git bir bacaya tüne."

Cassian gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemeyerek başını eğdi. Nesta, Kazan'dan bazı yeteneklerle çıkmıştı. Önemli yetenekler, karanlık olanlar. Ama Amren, Kazan'ı parçaladığından, Feyre ve Rhys onu iyileştirmeyi başardığından beri, Hybern'le olan son savaştan bu yana kimse o yeteneklerden hiçbir iz görmemiş ve hissetmemişti. Elain de o zamandan beri kahinlik yeteneklerine dair hiçbir belirti göstermemişti.

Ama Nesta'nın gücü kaldıysa hâlâ savaş alanlarını yerle bir ede-

bilirdi... Cassian başka bir yırtıcıya karşı savunmasız kalmaması gerektiğini biliyordu. "Çayını sütlü mü yoksa limonlu mu istersin?"

Nesta kapıyı onun yüzüne kapattı.

Sonra da dört kilidin her birini kilitledi.

Kendi kendine ıslık çalan ve dairenin içindeki zavallı piçin gerçekten de pencereden daha çok da Nesta'dan kaçıp kaçmayacağını merak eden Cassian, loş koridorda yürüdü ve yiyecek bir şeyler bulmaya gitti.

Bugün besine ihtiyacı olacaktı. Özellikle Nesta, kız kardeşinin onu neden çağırdığını tam olarak öğrendiğinde. Nesta Archeron, dairesindeki erkeğin adını bilmiyordu.

❖

Yatak odasına döndüğünde şarapla yıkanmış hatırasını yağmaladı, kitap yığınlarından ve kıyafet öbeklerinden kaçındı, meyhanedeki sıcak bakışları hatırladı, ağızlarının ıslak, sıcak buluşması, zevke ve içeceğe kadar onun üzerindeyken akan ter onu kutsanmış bir unutkanlığa göndermişti, ancak adamın adı zihninde yoktu.

Erkek zaten pencereden dışarı eğilmişti ve şüphesiz Cassian; Nesta loş, sıkışık yatak odasına ulaştığında, erkeğin olağanüstü acınası çıkışına tanık olmak için aşağıdaki sokakta pusuya yatmıştı. Pirinç karyolalı yatak dağılmış, çarşaflar buruşmuş, engebeli ahşap zemine doğru dökülmüştü ve çatlak pencere, gevşek menteşelerinden duvara çarpmıştı. Erkek ona doğru döndü.

Çoğu Ulu Peri erkeği gibi o da yakışıklıydı. İdeal tipine kıyasla biraz daha zayıftı, tam olarak bir erkek olan ve kapısının çerçevesini daha az önce dolduran kas yığınına kıyasla. Kadın içeri girerken irkildi, ne giydiğini fark ettiğinde ifadesi acıya dönüştü. "Ben... Bu..."

Nesta gömleğini sıyırdı ve ardında çıplak teninden başka bir şey bırakmadı.

Gözleri genişledi ama korkusunun kokusu kaldı; ondan değil, ön kapıda duyduğu erkekten korkuyordu. Kız kardeşinin kim ol-

duğunu hatırladığı gibi. Kız kardeşinin eşinin kim olduğunu. Kız kardeşinin arkadaşlarının kim olduğunu. Bunların bir anlamı varmış gibi.

Kadının onunla yatarak, kendini uzak tutmak için onu kullandığını bilseydi korkusu nasıl kokardı? Kazan'dan çıktığı andan beri içinde kaynayan karanlığı yatıştırmak için? Seks, müzik ve içki, geçtiği yıl bunları öğrenmişti ve hepsinin faydası olmuştu. Tam olarak değil ama gücün kaynamasını engelliyordu. Hâlâ kanında aktığını hissedebilse bile... Hatta kemiklerinin etrafına sıkıca sarılmıştı.

Beyaz gömleği ona fırlattı. "Artık ön kapıyı kullanabilirsin."

Erkek gömleğini başının üzerinden geçirdi. "Ben... O hâlâ..." Onun bakışları göğüsleri üzerinde takılmaya devam etti, soğuk sabaha karşı ürperen, çıplak teninde. Uyluklarının yukarısında.

"Güle güle." Nesta yatak odasına bağlı paslı, sızdıran banyoya girdi. En azından sıcak su vardı.

Arada sırada yani.

Feyre ve Elain onu taşınmaya ikna etmeye çalışmışlardı. Tavsiyelerini her zaman görmezden gelmişti. Tıpkı bugün söylenenleri görmezden geldiği gibi. Feyre'nin bir nutuk planladığını biliyordu. Belki de Nesta'nın dün gece meyhanede kız kardeşinin hesabından harcama yapmış olmasıyla bir ilgisi vardır.

Nesta küvette kulpu çevirerek homurdandı. Borular inledi, metal dokunuşlu buzlu su geldi ve fışkırdı, sonra çatlak, lekeli küvete püskürdü.

Burası onun eviydi. Hizmetçi yok, her hareketi izleyen ve yargılayan gözler yok, onları davet etmediği sürece arkadaş yok. Ya da meraklı, kasıntı savaşçılar, uğramayı kendi işleri haline getirmedikçe.

Suyun gerçekten küveti doldurmaya başlaması beş dakika sürdü. Geçen yıl bu kadar zaman ayırma zahmetine bile girmediği bazı günler olmuştu. Bazı günler, buzlu suya battığında, ısırığını hissetmiyordu ama Kazan onu tamamen yuttuğunda, kazanın karanlık derinliklerinde duyduğu ısırığı hissediyordu. İnsanlığını, faniliğini yok etti ve onu *bu hale getirdi.*

Bununla mücadele etmek aylarını almıştı; kemikleri su altında kaldığında titremesine neden olan, vücudunu geren panikle. Ama bununla yüzleşmek için kendini zorlamıştı. Buzlu suda oturmayı, midesi bulanmış ve titrer halde dişlerini sıkmayı öğrenmişti; vücudu Kazan'da değil, bir küvette olduğunu, denizin karşısındaki taş kalede değil dairesinde olduğunu, yaşadığını, ölümsüz olduğunu fark edene kadar hareket etmeyi reddetmişti. Babası öyle olmasa bile.

Hayır, babası rüzgârdaki küllerden ibaretti. Varlığı sadece şehrin dışındaki bir tepedeki mezar taşıyla işaretlenmişti. Ya da kız kardeşleri ona öyle söylemişti.

Seni kollarıma aldığım ilk andan itibaren sevdim. Babası o son anlarda ona şöyle demişti:

Kirli ellerini kızıma sürme. Hybern Kralı'na tükürdüğü son sözleri bunlardı. Babası son sözlerini o kral solucanı için çarçur etmişti.

Babası. Çocukları için savaşmamış bir adam, ta ki son ana dek. Onları kurtarmaya geldiğinde, insanları ve perileri kurtarmak için, evet ama en önemlisi, kızlarını. Onu.

Büyük, aptalca bir israf.

Kutsal olmayan karanlık güç onun içinden akmıştı ve Hybern Kralı'nın boynunu kırmasını durdurmak için yine de yeterli olmamıştı.

Babasından nefret ediyordu, ondan derinden nefret ediyordu ve yine de babası açıklanamayan bir sebepten dolayı onu severdi. Onları yoksulluktan kurtarmaya ya da açlıktan ölmelerini engellemeye yetecek kadar değil. Ama bir şekilde kıtada bir ordu kurması için yeterli olacak kadar. Adını verdiği bir gemiyi savaşa götürecek kadar.

O son anlarda hâlâ babasından nefret ediyordu. Ve sonra babasının boynu kırılmıştı, son anlarında gözlerinde korku değil, kızına karşı o aptalca sevgisi okunuyordu.

Kalıcı olan buydu; gözlerindeki bakış. Onun için ölürken, kızının kalbindeki öfke. İltihaplanmıştı, derinlere gömdüğü güç gibi onu kemiriyordu, hiçbir buzlu banyo onu uyuşturamıyor, kafasının içinde dönüp duruyordu.

Babasını kurtarabilirdi.

Hybern Kralı'nın hatasıydı bu. Bunu biliyordu. Ama onundu da. Tıpkı Nesta'nın o çığlıklarından sonra Elain'in Kazan tarafından yakalanmasının onun hatası olduğu gibi, Hybern'in onu ve kız kardeşini bir geyik gibi avlamak için böyle korkunç şeyler yapması da onun hatasıydı.

Bazı günler, saf korku ve panik Nesta'nın vücudunu o kadar derinlemesine kilitlerdi ki hiçbir şey nefes almasını sağlayamazdı. Hiçbir şey onun içindeki korkunç gücün doğuşunu, yükselişini, kabarışını durduramazdı. Bu, meyhanelerdeki müzik, yabancılarla kart oyunları, bitmek bilmeyen şarap şişeleri ve ona hiçbir şey hissettirmeyen seks, ona hiçbir şey sunmasa da içindeki kükremenin ortasında bir rahatlama anı sunuyordu.

Nesta dün geceki teri ve diğer kalıntıları temizlemeyi bitirdi. Seks fena değildi, daha iyileri de olmuştu ama çok daha kötüleri de. Ölümsüzlük bile bazı erkeklerin yatak odası sanatında ustalaşması için yeterli değildi.

Bu yüzden ne sevdiğini kendi kendine öğrenmişti. Yerel eczacısından aylık doğum kontrol çayı almış ve sonra ilk erkeği buraya getirmişti. Çarşaflardaki lekeli kanı inceleyene dek onu buraya getiren, Nesta'nın bakire olduğunu bilmiyordu. Erkeğin yüzü memnuniyetsizlikle gerilmişti ve ardından kız kardeşine onu yatakta memnun edemediğini bildirir diye korkmuştu. Kız kardeşinin kendini beğenmiş eşine. Nesta ne pahasına olursa olsun ikisinden de kaçındığını söyleme zahmetine girmemişti. Özellikle ikincisinden. Bugünlerde Rhysand da aynısını yapmaktan memnun görünüyordu.

Hybern'le olan savaşın ardından Rhysand ona işler teklif etmişti. Sarayında pozisyonlar.

Onları istememişti. Acıma teklifleriydi, Feyre'nin hayatının bir parçası olması için ince girişimlerdi, kazançlı bir iş bulması için. Ama Yüce Lord onu hiç sevmemişti. Sohbetleri en iyi ihtimalle soğuk bir medeniyet çerçevesindeydi.

Ondan nefret etmesinin sebebinin burada yaşamasıyla aynı olduğunu ona hiç söylememişti. Bazı günler soğuk banyo yapmasıyla. Başkalarıyla yemek yemeyi unutmasıyla. Şöminenin alev-

lerinin çatırtılarına dayanamıyordu. Ve her gece kendini şarap, müzik ve zevkle boğuyordu. Rhysand'ın onun hakkında düşündüğü her lanet şey doğruydu ve Rhysand bunu kapısının önüne gelmeden çok önce bile biliyordu.

Rhysand'ın önüne attığı her teklif sadece Feyre'ye olan aşkı içindi. Zamanını istediği gibi geçirmesi daha iyi. Ne de olsa bunun için ödemeye devam edeceklerdi.

Kapının çalınması tüm daireyi sarstı.

Ön odaya baktı, çoktan gitmiş gibi davranıp davranamayacağını tarttı ama Cassian onu duyabilir, kokusunu alabilirdi. Ve kapıyı kırarsa, ki muhtemelen kıracaktı, cimri ev sahibine açıklama sıkıntısı çekerdi.

Nesta dün gece yere bıraktığı elbiseyi giydi ve dört kilidi de açtı. Kilitleri geldiği ilk gün takmıştı. Onları her gece bir ritüel gibi kilitliyordu. İsimsiz erkekler buraya geldiğinde bile, şaraptan aklını kaçırmış olsa bile, hepsini kilitlemeyi hatırlardı.

Bu dünyanın canavarlarını uzak tutacakmış gibi.

Nesta, Cassian'ın kibirli sırıtışını görecek kadar kapıyı açtı ve ayakkabılarını aramak için hızla uzaklaşırken kapıyı aralık bıraktı.

Cassian, elinde bir fincan çay ile onun arkasından yürüdü, muhtemelen köşedeki dükkândan ödünç almıştı. Ya da insanların, onun çamurlu çizmelerinin üzerinde yürüdüğü toprağa bile nasıl taptıkları düşünülürse, doğrudan ona vermiş olmaları da mümkündü. Hybern çatışmasından önce de bu şehirde seviliyordu. Kahramanlığı ve fedakârlığı –savaş alanlarında sergilediği başarılar– sona erdikten sonra daha da fazla hayranlık kazanmıştı.

Hayranlarını suçlayamazdı. Nesta da savaş alanlarında onu izlemenin hazzını ve katıksız dehşetini yaşamıştı. Hâlâ onu anılarla kaplayan terle uyanırdı: onun dövüşmesine tanık olurken nasıl nefes alamadığını, düşmanların istilasını; Kazan'ın gücü arttığında nasıl hissettiğini ve ordularımn en güçlü olduğu yere saldıracağını biliyordu.

Onu güvenli bir yere çağırdıktan hemen sonra düşen bin İllyrialıyı kurtaramamıştı. O anıya da sırtını döndü.

Cassian dairesini inceledi ve kısık bir sesle ıslık çaldı. "Hiç temizlikçi tutmayı düşündün mü?"

Nesta küçük yaşam alanını taradı; eski kıpkırmızı bir kanepe, kurum lekeli bir tuğla ocak, güve yemiş bir çiçekli koltuk, ardından kirli bulaşıklardan oluşmuş yassı sütunlarla dolu eski bir küçük mutfak. Dün gece ayakkabılarını nereye atmıştı? Aramasını yatak odasına kaydırdı.

"Biraz temiz hava iyi bir başlangıç olurdu," diye ekledi diğer odadan Cassian. Pencereyi açarken menteşeler gıcırdadı.

Kahverengi ayakkabılarını yatak odasının karşı köşelerinde buldu. Biri şarap kokuyordu.

Nesta onları kaydırmak için yatağın kenarına tünedi, bağcıklarını çekiştirdi. Cassian'ın sabit adımları yaklaşırken yukarı bakma zahmetine girmedi. Adam eşikte durdu.

Bir kez kokladı. Yüksek sesle.

"En azından ziyaretçiler arasında çarşafları değiştirdiğini ummuştum ama görünüşe göre bu seni rahatsız etmiyor."

Nesta ilk ayakkabının bağcıklarını bağladı. "Bu seni ilgilendirir mi?"

Cassian, yüzündeki gerginlik bu kadar umursamazlığı yansıtmasa da omuz silkti. "Ben burada birkaç farklı erkeğin kokusunu alabiliyorsam, arkadaşların da alabilir."

"Henüz bu nedenle vazgeçen olmadı." Diğer ayakkabıyı bağladı, Cassian'ın ela gözleri hareketini izliyordu.

"Çayın soğuyor." Bir an için dişlerini gösterdi.

Nesta onu görmezden geldi ve yatak odasını tekrar aradı. Paltosu...

"Palton ön kapının yanında yerde," dedi. "Ve çok rüzgârlı olacak, bu yüzden bir fular da getir."

Nesta bunu da görmezden geldi ama onun tarafından bir esinti duydu ve ona dokunmaktan kaçınarak yürüdü ve koyu mavi paltosunu tam olarak iddia ettiği yerde buldu. Ön kapıyı açtı, önce onun gitmesini işaret etti.

Cassian onu takip ederken bakışlarını sabit tuttu, sonra bir kola uzandı...

Elain'in bu bahar doğum gününde ona verdiği gök mavisi-krem rengi eşarbı duvardaki kancadan çıkardı. Yumruğunun içinde eşarbı tuttu, Nesta'nın yanından geçerken bir yılanı tutuyormuş gibi salladı.

Bir şey Cassian'ı yiyip bitiriyordu. Genelde öfkesine yenik düşmeden önce biraz daha dayanırdı. Belki de Feyre'nin evde söylemek istedikleriyle ilgiliydi.

Her bir kilidi ayrı ayrı kilitlerken Nesta'nın midesi burkuldu.

Aptal değildi. Savaş sona erdiğinden beri hem bu topraklarda hem de kıtada huzursuzluk olduğunu biliyordu. Duvarın bariyeri olmadan, bazı Peri bölgelerinin sınır iddiaları ve insanlara nasıl davrandıkları konusunda sınırları zorladıklarını biliyordu. Ve o dört insan kraliçenin hâlâ ortak saraylarında oturduğunu, ordularının kullanılmamış ve dokunulmamış olduğunu biliyordu.

Hepsi canavardı, hem de hepsi. Onlara ihanet eden altın saçlı kraliçeyi öldürmüşler ve başka bir Vassa'yı bir büyücü lorda satmışlardı. Kalan dört kraliçeden en gencinin Kazan tarafından kocakarıya dönüştürülmesi uygun görünüyordu. Uzun ömürlü bir Peri'ye dönüşmüştü, evet ama Nesta'nın Kazan'dan aldığı gücün cezası olarak solgun bir kabuk haline gelmişti. Ölümlü bedenini yeni bir şeye dönüştürürken onu parçalamıştı.

O cadı kraliçe onu suçlamıştı. Onu öldürmek istemişti. Hybern'in Kuzgunları, Bryaxis ve Rhysand Rüzgâr Evi'nin kütüphanesine sızdıkları için onları yok etmeseydi, başarırdı da.

Savaştan bu yana on dört ay boyunca o kraliçeden bir fısıltı duyulmamıştı.

Ama yeni bir tehdit ortaya çıkmışsa...

Nesta, Cassian'ı binanın dışına ve arkasındaki hareketli şehre kadar takip etmeden önce dört kilit ona gülüyor gibiydi.

❖

Nehir evi aslında bir müstakil villaydı ve o kadar yeni, temiz ve güzeldi ki Nesta, yüksek kemerli mermer girişten geçerken

ve fildişi ve kum tonlarında zevkli bir şekilde dekore edilmiş ışıl ışıl ön salona girerken ayakkabılarının tam olarak bayat şarapla kaplı olduğunu hatırlamıştı.

Sağlam bir merdiven muazzam alanı ikiye bölüyordu. Velaris zanaatkârları tarafından yapılmış el yapımı üflemeli bir cam avize, üstündeki oyulmuş tavandan sarkıyordu. Yuva şeklindeki kürelerdeki ışıklar, cilalanmış soluk ahşap zeminlerde parıldayan yansımalar yaratıyordu, yansımaları sadece saksıdaki eğrelti otları, Velaris'te yapılan ahşap mobilyalar ve bir dizi sıradışı sanat eseri tarafından kesintiye uğruyordu. Bunların hiçbirine dikkat etme zahmetine girmedi. Peluş mavi halılar gıcır gıcır zemin üzerinde her iki taraftaki derin koridorlar boyunca uzanıyor; koridorlardan biri merdiven kemerinin altından, diğer tarafındaki eğimli çimenliğe ve ayakların altında ışıldayan nehre bakan bir pencere duvarına doğru gidiyordu.

Cassian iş için resmi odalara doğru sola yöneldi, Feyre iki ay önceki ilk ve tek turunda Nesta'ya burası hakkında bilgi vermişti. Nesta o sırada yarı sarhoştu ve her saniyesinden, her mükemmel odadan nefret etmişti.

Çoğu erkek eşlerine ve arkadaşlarına sıradışı bir Kış Gündönümü hediyesi olarak, mücevher alırdı.

Rhys, Feyre'ye bir saray almıştı.

Hayır... savaş yerle bir olmuş araziyi satın almıştı ve sonra hayat arkadaşına hayallerindeki konutu tasarlaması için imkân vermişti.

Nesta alışkın olmadığı kadar sessiz Cassian'ı ses çıkarmadan koridorun aşağısı istikametinde, kapıları açık olan çalışma odalarından birine doğru takip ederken, Feyre ve Rhys'in bir şekilde burayı samimi ve misafirperver göstermeyi başardıklarını düşündü. Devasa bir bina ama yine de bir yuva. Resmi mobilyalar bile konfor ve dinlenme, doyurucu yemekler üzerine uzun sohbetler için tasarlanmış görünüyordu. Her sanat eserini Feyre kendisi seçmiş ya da boyamıştı. Birçoğu *onların* portreleri ve tasvirleriydi. Onların yani arkadaşlarının, yeni ailesinin.

Doğal olarak Nesta hiçbirinde yoktu.

Lanet olası babalarının bile büyük merdivenin bir tarafındaki

duvarda bir portresi vardı: o ve Elain, dünya boka sarmadan önceki gibi gülümsüyorlardı ve mutluydular. Pembe ve mavi ortancalarla dolu çalıların arasında taş bir bankta oturuyorlardı. İlk evlerinin resmi bahçeleri, deniz kenarındaki o güzel malikâne. Nesta ve anneleri görünürde yoktu.

Ne de olsa durum buydu: Elain ve Feyre babalarına çok düşkündü. Nesta ise anneleri tarafından ödüllendirilmiş ve eğitilmişti.

İlk turda, Nesta buradaki eksikliğini fark etmişti. Annelerinin eksikliğini. Hiçbir şey söylemedi, elbette ama belirgin bir yokluktu.

Cassian çalışma odasına girip onları bekleyenlere "O burada," dediğinde, artık dişlerini sıkmak, içindeki korkunç gücü uzak tutan görünmez, iç tasmayı kavramak ve sıkıca çekmesini sağlamak gerekmişti.

Nesta kendini hazırladı ama Feyre sadece kıkırdadı. "Beş dakika erken geldin. Etkilendim."

"Kumar oynamak için iyi bir işaret gibi görünüyor. Rita'nın Yeri'ne gitmeliyiz," dedi Cassian ve Nesta ahşap panelli odaya adımını attığında çekildi.

Oda, yemyeşil bir bahçe avlusuna açılıyordu. Alan sıcak ve zengindi ve içeride kimin oturduğunu görmeseydi, yerden tavana kadar kitaplıkları, siyah mermer ocağın önündeki safir kadife mobilyaları sevdiğini itiraf edebilirdi.

Feyre kanepenin yuvarlak koluna tünemişti, ağır beyaz bir kazak ve koyu bir tayt giyiyordu.

Rhys, her zamanki gibi siyahlar içindeydi ve şömine rafına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Bugün kanatları yoktu.

Ve Amren, tercih ettiği gri renkte, kükreyen ocağın yanındaki deri koltukta bağdaş kurmuş oturuyordu, o donuk gümüş gözler Nesta'yı hoşnutsuzca süzüyordu.

Onunla Nesta arasında çok şey yaşanmıştı.

Nesta bunu görmüştü, yıkımı. Nehir mavnasındaki yaz sonu partisindeki tartışmayı düşünmek için kendine izin vermedi. Ya da o olaydan beri Amren'le arasında olan sessizliği.

Artık Amren'in dairesine ziyaret yok. Artık yapbozlar üzerine

sohbet etmek yok. Artık kesinlikle büyü dersi yok. Son kısmından da emin olmuştu.

Feyre, en azından, ona gülümsüyordu. "Zor bir gece geçirdiğini duydum."

Nesta, Amren'in karşısında Cassian'ın oturacağı yere, kanepede Feyre'nin yanındaki boş yere ve Rhys'in ocağın yanında durduğu yere baktı.

Omurgasını dik tuttu, çenesi yukarıda, kız kardeşinin yanındaki yere oturmayı seçerken herkesin ona bakmasından nefret ediyordu. Rhys ve Amren'in kirli ayakkabılarını fark etmelerinden ve muhtemelen banyoya rağmen üzerinde erkeğin kokusunu almasından nefret ediyordu.

Amren, "Berbat görünüyorsun," dedi.

Nesta, Amren'e yani her ne ise ona dik dik bakacak kadar aptal değildi. O artık bir Ulu Peri olsa da bir zamanlar farklı bir şeydi. Bu dünyadan değildi. Dili, hâlâ yaralayacak kadar keskindi.

Nesta gibi, Amren de Ulu Perilerin saraya özgü büyülerine sahip değildi. Gerçi bu onun saraydaki nüfuzunu azaltmamıştı. Nesta'nın kendi Ulu Peri güçleri de hiçbir zaman oluşamamıştı, Elain'de olduğu gibi kendi yeteneklerinin belirmesine izin vermektense Kazan'dan aldıklarına sahipti. İnsanlığını ondan çalarken Kazan'dan ne kopardığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunların yapmadığı ve asla anlamak istemeyeceği şeyler olduğunu, bu güçlerde ustalaşmak istemediğini biliyordu. Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Amren devam etti, "Eminim gecenin en karanlık saatlerine kadar dışarıdayken, kendini içkiye verirken ve önüne çıkan her şeyi becerirken iyi görünmek zordur."

Feyre başını Tahtın İkinci sahibine doğru eğdi. Rhys, Amren'le aynı fikirde gibi görünüyordu. Cassian çenesini kapalı tuttu. Nesta yumuşak bir şekilde, "Faaliyetlerimin sizin yetki alanınızda olduğunun farkında değildim," dedi.

Cassian bir uyarı gibi gelen bir mırıltı çıkardı. Nesta hangisi olduğunu bilmiyordu. Ya da umursamıyordu.

Amren'in gözleri parladı, bir zamanlar içinde yanan gücün bir

kalıntısı. Geriye sadece bunlar kalmıştı. Nesta da kendi gücünün bu şekilde parlayabileceğini biliyordu ama Amren kendini ışık ve ısı olarak ortaya çıkarmışken, Nesta gümüş alevinin daha soğuk ve karanlık bir yerden geldiğini biliyordu. Eski ve bir şekilde tamamen yeni bir yer.

Amren, "Altınlarımızın bu kadarını şaraba harcadığında öyle oluyor," diye meydan okudu.

Belki de dün geceki hesabı fazla abartmıştı.

Nesta irkilmiş Feyre'ye baktı. "Yani gerçekten beni buraya azarlamak için mi getirttin?"

Feyre'nin bakışları, ruhunun yansıması gibi, hafifçe yumuşadı. "Hayır, azarlama değil." Şömine rafına sırtını dayayan hâlâ buz gibi sessiz Rhys'e keskin bir bakış attı ve sonra oturduğu yere gömülmüş Amren'e baktı. "Bunu bir tartışma olarak düşün."

Nesta ayağa fırladı. "Hayatım sizi ilgilendirmez, ya da herhangi bir *tartışmaya açık değil.*"

"*Otur,*" diye hırladı Rhys.

O sesteki katıksız emir, mutlak hâkimiyet ve güç...

Nesta dondu kaldı. Böyle şeylere boyun eğen peri tarafından nefret ediyordu. Cassian, aralarına atlayacakmış gibi sandalyesinde öne doğru eğildi. Nesta'nın yüzüne acı gibi bir şeyin kazındığına yemin edebilirdi.

Ama Nesta, Rhysand'ın bakışlarını üzerinde tuttu. Emri dizlerinin bükülmesini, oturmasını *istemesine* neden olsa bile, meydan okuyabilecek her parçasıyla karşı koymaya çalıştı.

Rhys, "Kalacaksın. Dinleyeceksin," dedi.

Nesta kısık sesle güldü. "Sen benim Yüce Lordum değilsin. Bana emir veremezsin." Ama onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Görmüş, hissetmişti. Ona yakın olduğunda hâlâ titriyordu.

Rhys o korkunun kokusunu almıştı. Ağzının bir tarafı acımasız bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Kafa kafaya mı girmek istiyorsun Nesta Archeron?" diye mırıldandı. Gece Sarayı'nın Yüce Lordu pencerelerin arkasındaki eğimli çimenlere işaret etti. "Dışarıda kavga etmek için yeterince yerimiz var."

Nesta dişlerini gösterdi, emirlere uyduğu için içinden vücudu-

na kükredi. Önünde eğileceğine ölmeyi tercih ederdi. Hiçbirine eğilmeyecekti.

Rhys'in gülümsemesi büyüdü, bunun farkındaydı.

Feyre, "Bu kadar yeter," dedi. Eşine "Sana bunun dışında kalmanı söylemiştim," diye kızdı.

Rhys yıldızların parladığı gözlerini eşine döndürdü. Nesta'nın dizleri sonunda pes ederken kanepeye yığılmamak için son gücünü harcadı. Feyre başım çevirdi, burun delikleri açıldı ve Rhysand'a, "Ya *gidersin* ya da kalacaksan çeneni kapalı tutarsın," dedi.

Rhys yine kollarını kavuşturdu ama hiçbir şey söylemedi.

Feyre, Amren'e "Sen de," diye kızdı. Amren sandalyesine iyice sindi.

Nesta hoş görünme zahmetine girmedi. Feyre, kanepeye düzgün bir şekilde oturarak yüzünü çevirdi ve kadife yastıklar arkasında iç çektiler. Kız kardeşi yutkundu. Feyre kısık bir sesle, "Bazı değişiklikler yapmalıyız Nesta," dedi. "Sen ve biz."

Elain hangi cehennemdeydi?

Feyre devam etti, "İşlerin bu kadar ileri gitmesine ve bu kadar kötü gitmesine izin verdiğim için suçu üstleneceğim. Hybern'le olan savaşın ve olan biten her şeyin ardından... Sen... Sana yardım etmek için orada olmalıydım ama değildim ve bunun kısmen benim hatam olduğunu kabul etmeye hazırım."

"*Kısmen* senin hatan mı?" Nesta tısladı.

Cassian, "Sen," dedi. "Senin boktan davranışın."

Bunu Kış Gündönümü'nde de söylemişti. Ve tam o zaman olduğu gibi, omurgası hakaret ve *kibire* karşı dikleşti.

"Bak," diye devam etti Cassian, ellerini kaldırarak, "bu ahlaki bir başarısızlık değil ama..."

Feyre, "Nasıl hissettiğini anlıyorum," diyerek araya girdi.

"Nasıl hissettiğim hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun."

Feyre sözü kesildiği halde devam etti. "Bazı değişikliklerin zamanı geldi. Şu andan itibaren."

"Kendini beğenmiş, iyi niyetli saçmalıklarını hayatımdan uzak tut."

Feyre, "Senin bir hayatın yok," diye karşılık verdi. "Ve bir an

daha oturup kendini yok etmeni izlemeyeceğim." Dövmeli elini Nesta'nın kalbinin üzerine koydu, bir anlamı varmış gibi. "Savaştan sonra sana zaman vermeye karar verdim ama görünen o ki bu yanlıştı. *Yanılmışım.*"

"Öyle mi?" Sözleri aralarına fırlatılmış bir hançer gibiydi.

Rhys küçümsemeyle gerildi ama yine de hiçbir şey söylemedi.

"Bitti," dedi Feyre titreyerek nefes alırken. "Davranışların, kaldığın yer, hepsi... Hepsi bitti Nesta."

Nesta, merhametle buz tutmuş ses tonuyla, "Nereye gitmem gerekiyor o zaman?" dedi.

Feyre, Cassian'a baktı.

Bir kez olsun Cassian sırıtmıyordu. "Benimle geliyorsun," dedi. "Eğitime."

2.
BÖLÜM

Cassian uyuyan bir ateş kulesine ok atmış gibi hissediyordu. Nesta, lekeli ayakkabıları, kırışık gri elbisesiyle, o yıpranmış mavi paltoyla ona baktı ve "*Ne?*" diye sordu.

Feyre, "Bu toplantıdan itibaren Rüzgâr Evi'ne taşınıyorsun," diye açıklığa kavuşturdu. Doğuya, şehrin uzak ucundaki dağlara oyulmuş saraya doğru başım salladı. "Rhys ve ben her sabah Cassian'la Rüzgâr Kıran'da İllyria Dağları'nda antrenman yapmanıza karar verdik. Öğle yemeğinden sonra, Rüzgâr Evi'nin altındaki kütüphanede çalışacaksın. Ama daire, köhne meyhaneler, hepsi bitti Nesta."

Nesta'nın parmakları kucağında yumruğa dönüştü. Ama hiçbir şey söylemedi.

Cassian, Yüce Leydi'ye ulaşabileceği kanepeye oturmasına izin vermek yerine kendisini onun yanına konumlandırması gerektiğini düşündü. Feyre'nin Rhys'in cömertliği sayesinde etrafında bir kalkan olmasının önemi yoktu ki kahvaltıda kalkanlara şahit olmuştu. *Devam eden eğitimimin bir parçası* olarak, Cassian kalkanını sorduğunda Feyre mırıldandı, o kadar güçlüydü ki kokusunu bile maskelemişlerdi. *Rhys, Helion'a gerçekten geçilemez kalkanlar hakkında ders verdiriyor. Bu yüzden elbette denek olma zevkine eriştim.*

Rhys'in Helion'un talimatlarını doğru takip edip etmediğini görmek için bunu kırmam gerekiyor. Yeni bir delilik.

Ama bu, bir şans olmuştu. Nesta'nın gücünün sıradan büyüye karşı neler yapabileceğini bilmeseler bile.

Rhys de aynı şeyi düşünüyor gibiydi ve Cassian iki kız kardeşin arasına atlamaya karar verdi. Rhys'in gücü gürlerken sifonları uyarıyla alevlendi.

Cassian, Feyre'nin kendisini birçok rakibe karşı savunabileceğinden hiç şüphesi yoktu ama Nesta...

Feyre'nin karşılık vereceğinden tam olarak emin değildi, Nesta ona o korkunç gücü gönderse bile. Ve Nesta'nın bunu yapacak kadar alçalıp alçalmayacağını bilmemekten de nefret ediyordu. İşler o kadar kötüye gitmişti ki bu olasılığı bile düşündü.

Nesta, "Rüzgâr Evi'ne taşınmayacağım," dedi. "Ve ben o sefil köyde eğitim görmeyeceğim. Hele de *onunla*." Cassian'a zehirli bir bakış attı.

Amren, tartışmadan mümkün olduğunca uzak durma sözünü dakikalar içinde ikinci kez bozarak, "Bu, müzakereye açık değil," dedi. Archeron kız kardeşlerin en büyüğü, herkesin sinirini bozma yeteneğine sahipti. Yine de Nesta ve Amren her zaman bir bağ –bir anlayışı– paylaşmışlardı.

Mavnadaki kavgalarına kadar.

"Hayır hiç de bile," diye meydan okudu Nesta ama Rhys'in gözleri soğuk uyarıyla titrerken karşı çıkmaya çalışmadı.

Amren, ipek bluzundaki bir tüy parçasını savuştururken, "Biz konuşurken dairen toplanıyor," dedi. "Döndüğünde boş olacak. Giysilerin zaten Ev'e gönderiliyor, ancak Rüzgâr Kıran'da eğitim için uygun olacaklarından şüpheliyim." Nesta'nın artık üzerine bol gelen gri elbisesine keskin bir bakış attı. Nesta, Amren'in dumanlı gözlerindeki hafif endişe pırıltısını fark etmiş, bunun ne kadar nadir olduğunu anlamış mıydı?

Daha da önemlisi, Nesta bu toplantının onu suçlamak için değil, onun adına endişelendikleri için olduğunu anlamış mıydı? Nesta'nın kaynayan bakışları bunu tamamen bir saldırı olarak algıladığının bir göstergesiydi.

Nesta, "Bunu yapamazsınız," dedi. "Ben bu sarayın bir üyesi değilim."

Amren, "Bu sarayın parasını harcamaktan çekinmiyor gibi görünüyorsun," diye karşılık verdi. "Hybern'le olan savaş sırasında, insan temsilci olarak bu pozisyonu kabul ettin. Görevden asla istifa etmedin, bu yüzden resmi yasa seni hâlâ bu sarayın resmi bir üyesi olarak görüyor." Nesta minderlere çökmeden hemen önce Amren'in parmakları dalgalandı ve bir kitap ona doğru süzüldü. Bu, Amren'in şimdi sahip olduğu büyünün kapsamıyla ilgiliydi; sıradan, önemsiz Ulu Peri büyüsü. "Sayfa 236, kontrol etmek istersen."

Amren bunun için kanunlarını mı araştırmıştı? Cassian böyle bir kuralın varlığından bile habersizdi, Rhys'in ona teklif ettiği pozisyonu sorgusuz sualsiz kabul etmişti, neyi kabul ettiğini umursamıyordu, sadece kendisinin, Rhys'in ve Azriel'in birlikte olacağını düşünüyordu. Kimsenin onlardan alamayacağı bir evleri olduğunu. Amarantha'ya kadar.

Bunun için minnettar olmaktan asla bıkmayacaktı: Yüce Leydi, hepsini Amarantha'nın yönetiminden kurtaran, kardeşini ona geri getiren ve Rhys'i geride kalan karanlıktan çıkaran...

Amren, çenesini hassasiyetle kaldırarak, "İşte seçeneklerin, kızım," dedi. Cassian, Feyre ve Rhys arasındaki bakışı kaçırmadı: Yüce Leydi'sinin Nesta'ya sunulacağını bildiği ültimatomdaki mutlak ıstırabı ve Rhys'in eşinin bu yüzden acı çekmesinden kaynaklanan yarı dizginlenmiş öfkesini. O bakışı bugün bir kez görmüştü, bir daha da görmemeyi umuyordu.

Cassian, bu sabah Rhys, Nesta'nın dışarı çıktığı gece için faturayı aldığında onlarla kahvaltı ediyordu. Rhys her bir parçayı yüksek sesle okumuştu. Nadir bulunan şarap şişeleri, egzotik yiyecekler, kumar borçları...

Feyre çırpılmış yumurtalarına sessiz gözyaşları damlayana kadar tabağına bakmıştı.

Cassian, Nesta hakkında daha önce de konuşmalar, tartışmalar yapıldığını biliyordu. Hepsi de ilk başta olacağına inandığı gibi, kendini iyileştirmesi için ona zaman vermek mi yoksa müdahale etmek mi gerektiği hakkındaydı. Ama Feyre masada ağlarken, bunun bir çeşit kırılma noktası olduğunu biliyordu. Umutların tükendiğinin kabulü.

Cassian aynı ezici acının ifadesini yüzünden uzak tutabilmek için savaş alanında ve dışında aldığı tüm eğitimini kullanmıştı.

Rhys, Azriel'e ve sonra Cassian'a bakmadan önce hafifçe Feyre'nin elini sıkarak onu rahatlatmaya çalışmış ve planını ortaya koymuştu. Çok ama çok uzun zamandır bekliyormuş gibi.

Elain yarı yola kadar yürümüştü. Şafaktan beri arazi bahçelerinde çalışıyordu ve Rhys onu bilgilendirirken ağırbaşlıydı. Feyre tek kelime bile edememişti. Ama Rhys'i dinlerken Elain'in bakışları sabit kaldı.

Sonra Rhys, Amren'i nehrin karşısındaki çatı katından çağırdı. Feyre, Rhys ve kız kardeşi arasındaki her türlü ailevi bağı korumak için emrin Rhys'ten değil Amren'den gelmesi konusunda ısrar etmişti.

Cassian yalnızca bununla kalacağını düşünmüyordu ama Rhys kabul etmiş, Feyre'nin yanında diz çökmüş, gözyaşlarının kalıntılarını silmiş ve alnını öpmüştü. O anda hepsi masadan kalkmış, Yüce Lord ve Leydilerini yalnız bırakmışlardı.

Cassian birkaç dakika sonra kükreyen rüzgârın kafasındaki her düşünceyi bastırmasına ve göğün canlılığının çarpan kalbini soğutmasına izin verdi. Bu toplantı neler olacağının bir habercisiydi ve hiçbir şey kolay olmayacaktı.

Amren'in, Nesta'ya ulaşabilen az sayıdaki insanlardan biri olduğu konusunda hemfikirdiler. Nesta'nın azıcık da olsa korktuğu kişi. Nesta'nın içten içe kim olduğunu anlayabilen biri.

Savaştan sonra Nesta'nın gerçekten konuştuğu tek kişiydi.

Geçen ay teknede tartıştıklarından beri Nesta'nın davranışlarının daha da kötüleşmesi tesadüf gibi görünmüyordu. Ve şimdi de böyle... görünmesinin.

Amren, ince parmağını kaldırarak, "Bir," dedi, "Rüzgâr Evi'ne taşınabilir, sabahları Cassian'la antrenman yapabilir ve öğleden sonraları kütüphanede çalışabilirsin. Mahkûm olmayacaksın. Ama seni şehre uçuracak ya da taşıyacak kimse olmayacak. Şehre bilinen yoldan bir şekilde girmek istiyorsan, hiç durma. Tabii Ev'den aşağı inen on bin adıma cesaret edebilirsen." Amren'in gözleri meydan okumayla parladı. "Ve bir şekilde kendine içki ıs-

marlamak için birbirine sürtecek iki bakır para da bulabilirsen. Ancak bu şekilde devam edersen birkaç ay içinde nerede ve nasıl yaşadığını yeniden değerlendireceğiz."

"Peki ya diğer seçeneğim?" Nesta tükürür gibi sordu.

Tanrım... Bu kadın... Dişi... Artık insan değildi. Cassian, Amren ve Rhys'e meydan okumayı çok ama çok az insan düşünebilirdi. Özellikle de aynı odada. Hele de böyle bir zehirle.

"İnsan topraklarına geri dönmek."

Amren, Oyuk Şehir'deki bir zindanda birkaç gün geçirmeyi önermişti ama Feyre basitçe insan dünyasının Nesta gibi biri için fazlasıyla yeterli bir hapishane olacağını söylemişti.

Feyre gibi biri için de. Elain'e de.

Üç kız kardeş de artık hatırı sayılır güçlere sahip Ulu Perilerdi, ancak sadece Feyre'ninkiler serbest bırakılmıştı. Amren'in bile Elain ve Nesta'nın güçlerinin kalıp kalmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kazan onlara eşsiz güçler vermişti, diğer Ulu Perilerden farklı olarak: İleriyi görme yeteneği ve... Cassian, Nesta'nın hediyesine ne diyeceğini bilmiyordu. Hediye mi yoksa aldığı bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Gümüş alev, Hybern Kralı'na patlarken tanık olduğu ham gücün yaklaştırdığı ölüm hissi. Her ne olursa olsun, olağan Ulu Peri yeteneklerinin ötesinde bir şeydi.

İnsanların dünyası arkalarında kalmıştı. Asla geri dönemezlerdi. Üçü savaş kahramanı olsalar da insanların umurunda olmazdı. Şiddete teşvik edilmeseler bile, onlardan çok, çok uzak dururlardı. Yani, evet: Nesta teknik olarak insan topraklarına geri dönebilirdi ama orada ne bir arkadaş ne sıcak bir karşılama ne de onu kabul edecek bir kasaba bulabilirdi. Yaşayacak bir yer bulabildiği her yerde, insan önyargılarından korktuğu için evi, sınırları olurdu.

Nesta dudaklarını dişlerinden çekerek Feyre'ye döndü. "Tek seçeneklerim bunlar mı?"

"Ben..." Feyre geri kalanını söyleyemeden kendini tuttu –üzgünüm– ve omuzlarını dikleştirdi. Rhys'in eski kazağının içinde, siyah tacı bile olmadan Gece Sarayı'nın Yüce Leydisi oluvermişti. "Evet."

"Buna hakkın yok."

"Ben..."

Nesta patladı. "Beni bu karmaşanın, bu korkunç yerin içine sürükledin. Senin yüzünden bu haldeyim, burada sıkışıp kaldım..."

Feyre irkildi. Rhys'in öfkesi hissedilebilir hale geldi, Cassian'ın içini sıkıştıran, gecenin öptüğü bir güç, içindeki savaşçıyı alarma geçirdi.

Feyre, "Bu kadar yeter," dedi.

Nesta gözlerini kırpıştırdı.

Feyre yutkundu ama pes etmedi. "Bu kadar yeter. Eve taşınıyorsun, antrenman yapacaksın ve çalışacaksın; ne tür iğneleyici sözler kustuğun umurumda değil. Bunu yapacaksın."

"Elain'in beni görebilmesi gerek..."

"Elain bunu saatler önce kabul etti. Şu anda eşyalarını topluyor. Vardığında seni bekliyor olacaklar."

Nesta geri çekildi.

Feyre merhamet etmedi. "Elain seninle nasıl iletişime geçeceğini biliyor. Rüzgâr Evi'nde seni ziyaret etmek isterse bunu yapmakta özgür. Birimiz memnuniyetle onu oraya götürür."

Kelimeler o kadar ağır ve garip bir şekilde aralarında asılı kaldı ki Cassian, "Isırmayacağıma söz veriyorum" dedi.

Nesta'nın üstdudağı onunla yüzleşirken geriye kıvrıldı. "Sanırım bu, *senin fikrindi*..."

"Öyleydi," diye sırıtarak yalan söyledi. "Birlikte harika zaman geçireceğiz."

Muhtemelen birbirlerini öldüreceklerdi

"Kız kardeşimle konuşmak istiyorum. Yalnız," diye emretti Nesta.

Cassian, Nesta'ya tartarak bakan Rhys'i gözlemledi. Yüzyıllar boyunca birkaç kez bu bakışların diğer ucunda yer almıştı ve bu nedenle Nesta'ya hiç özenmiyordu. Gece Sarayı'nın Yüce Lordu başını salladı. "Koridorda olacağız."

Cassian'ın yumruğu, Feyre'nin kalkanına rağmen, daha ileri gidecek kadar ona güvenmediklerini ima eden aşağılamayla sıkıldı. Mantıklı, savaşçı tarafı bunu kabul etse bile. Nesta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve onun da bu aşağılamayı anladığını biliyordu.

Feyre'nin çenesinin sıkılmasından, ince alaydan memnun olmadığını fark etmişti, Nesta'yı bunu ona yardım etmek için yaptıklarına ikna etmeye yardımcı olmayacaktı. Rhys daha sonra hak ettiği azarı yiyecekti.

Cassian onları takip etmeden önce Rhys ve Amren'in ayağa kalkmasını bekledi. Sözüne sadık kalan Rhys, koridorda üç adım yürüdü, kulak misafiri olanlara karşı büyülenen ahşap kapılardan uzaklaştı ve duvara yaslandı.

Cassian da aynısını yaparak Amren'e, "Saray mensubu olmakla ilgili böyle yasalarımız olduğunu bile bilmiyordum," dedi.

Amren kırmızı boyalı tırnaklarıyla oynayarak, "Yok" dedi.

Cassian alçak sesle küfretti.

Rhys alaycı bir şekilde gülümsedi. Ama Cassian kapalı çift kanatlı kapılara doğru kaşlarını çattı ve Nesta'nın aptalca bir şey yapmaması için dua etti.

❖

Nesta omurgasını dik tutmaya çalıştı, sarf ettiği efordan dolayı acı çekmeye başlamıştı. Hiç kimseden şimdi hepsinden nefret ettiği kadar nefret etmemişti. Hybern Kralı hariç, diye düşündü.

Hepsi onunla tartışıyor, onu kontrolsüz ve uygunsuz buluyordu.

Nesta, "Daha önce umursamıyordun," dedi. "Neden şimdi?"

Feyre safir taşlı gümüş evlilik alyansı ile oynuyordu. "Sana söyledim: umursamadığımdan değil. Biz yani hepimiz bu konuda birkaç kez konuştuk. Senin hakkında. Sana zaman ve alan vermenin en iyisi olacağına biz... Ben karar vermiştim."

"Peki Elain bu konuda ne dedi?" Bir parçası bilmek istemiyordu.

Feyre dudaklarını büzdü. "Bunun Elain'le bir ilgisi yok. Ve son kontrol ettiğimde, onu zar zor görüyordun."

Nesta bu kadar yakından ilgilendiklerini fark etmemişti.

Feyre'ye neden aralarında bu kadar mesafe koyduğunu açıklayacak kelimeleri hiç bulamamıştı. Elain, Kazan tarafından çalınmış ve Azriel ile Feyre tarafından kurtarılmıştı. Yine de korku Nesta'yı uyanık ve ayakta tutuyordu: Kazan'ın baştan çıkarıcı

çağrısını duyduktan ve bunun kendisi veya Feyre için değil, Elain için olduğunu fark ettikten sonra o anlarda nasıl hissettiğinin hatırası. Elain'in çadırını boş bulmanın, o mavi pelerinin atıldığını görmenin nasıl hissettirdiği hissi.

Oradan sonrası daha da kötüye gitmişti.

Sizin kendi hayatlarınız var, benim de kendi hayatım. Geçen kış gündönümünde Elain'e böyle söylemişti. Kız kardeşini ne kadar derinden yaralayabileceğini biliyordu. Ama buna kemiklere kadar işleyen dehşete dayanamamıştı. Atılmış pelerinin parıltıları ya da Kazan'ın soğuk suları ya da Cassian'ın ona sürünmesi ya da babasının boynunun çıtırtısı...

Feyre dikkatlice, "Ne olursa olsun, geri döneceğini umuyordum. Yeterince yaklaşan herkese çıkıştığın için sana biraz zaman vermek istedim ama *denemedin* bile."

Belki bu yıl kendinde daha fazla deneyecek gücü bulabilirsin.

Cassian'ın dokuz ay öncesine ait sözleri hâlâ Nesta'nın zihninde canlanıyordu. Buradan birkaç blok ötede, buzlu bir sokakta söylenmişti.

Denemek mi? Söylemeyi akıl edebildiği tek şey bu olmuştu.

Bunun sana yabancı bir kelime olduğunu biliyorum.

Sonra öfkesi boşalmıştı. *Neden bir şey yapmayı denemeye çalışayım ki? Sizin dünyanıza, bu saraya sürüklendim.*

O zaman başka bir yere git.

Kendi cevabını yutmuştu: *Gidecek bir yerim yok.*

Gerçekti. İnsan alemine geri dönmek gibi bir arzusu yoktu. Orada kendisini hiç yuvasında hissetmemişti, gerçekten. Ve bu garip, yeni Peri dünyası... Farklı, değiştirilmiş bedenini, artık kalıcı olarak değiştiğini ve insanlığının gittiğini kabul edebilirdi, ancak bu dünyada nereye ait olduğunu da bilmiyordu. İçkide, müzikte ve kâğıt oyunlarında boğmaya çalıştığı düşünce buydu. İçten içe o kıvranan gücü bastırmak için bu şeyleri sıkça kullanmıştı.

Feyre devam etti, "Yaptığın tek şey paramızı almaktı."

"Eşinin parası." Bir acı parıltısı daha. Nesta'nın kanı bu darbeyle kaynamıştı. "Beni hatırlamak için ev yaptırmak ve alışverişler arasında zaman harcadın, teşekkür ederim."

"Bu evde senin için bir oda yaptım. Dekorasyona *yardım etmeni istemiştim. Defolup gitmemi söyledin.*"

"Neden bu evde kalmak isteyeyim ki?" Tam olarak ne kadar mutlu olduklarını görebildiği, hiçbirinin savaştaki kadar ona yakın olmayıp, mesafeli olduğu yer. O çemberin bir parçası olmaya çok yaklaşmıştı. Son savaşın sabahında el ele tutuşmuşlardı ve hepsinin başarabileceğine inanmışlardı.

Sonra ne kadar acımasızca onlardan koparılabileceğini öğrenmişti. Umudun, neşenin ve sevginin gerçekte neye mal olduğunu. Bununla bir daha asla yüzleşmek istemiyordu. Hybern Kralı kıkırdarken orman açıklığında hissettiklerine katlanmak istemiyordu. Her yerde kan vardı.

Gücü o gün onları kurtarmaya yetmemişti. O zamandan beri onu başarısızlığa uğrattığı için gücünü cezalandırdığını düşünüyordu. İçine sıkıca kilitlediğini.

Feyre "Çünkü sen benim kardeşimsin," dedi.

"Evet ve sen her zaman bizim için fedakârlık yapıyorsun, senin zavallı küçük insan ailen için..."

"Dün gece beş yüz çil altın harcadın!" Feyre patladı, ocağın önünde yürümek için ayağa fırladı. "Bunun ne kadar para olduğunu biliyor musun? Bu sabah hesabı aldığımızda ve arkadaşlarım –ailem– bunları duyduğunda ne kadar utandığımı biliyor musun?"

Nesta o kelimeden nefret ederdi. Feyre'nin sarayını tarif etmek için kullandığı terim. Archeron ailesiyle işler o kadar kötüydü ki Feyre'nin başka bir aile bulması gerekiyordu. Kendi seçtiği ailesini. Nesta'nın tırnakları avuçlarına battı, acı göğsünü sıkıştırdı.

Feyre devam etti, "Ve sadece miktarını değil, ne için *harcadığını da duymak...*"

"Ah, yani bu senin itibarını kurtarmanla ilgili..."

"Bu, bana, Rhys'e ve sarayıma nasıl yansıdığıyla ilgili. Lanetli kız kardeşim paramızı şarap ve kumara harcıyor ve bu şehre hiçbir katkıda bulunmuyor! Kız kardeşim kontrolden çıkmışsa, nasıl diğerlerine hükmedebilme hakkını iddia edebiliriz?"

Nesta buz gibi bir sesle, "Ben sizin tarafınızdan kontrol edilecek bir şey değilim," dedi. Doğduğu andan beri hayatındaki her şey başkaları tarafından kontrol ediliyordu. Ona bir şeyler olmuştu; ne zaman kontrolü ele geçirmeye çalışsa, her seferinde engelleniyordu ve Hybern Kralı'ndan bile daha çok nefret uyandırıyordu.

"Bu yüzden Rüzgâr Kıran'da antrenman yapacaksın. *Kendini* kontrol etmeyi öğreneceksin."

"Gitmeyeceğim."

"Bağlanıp oraya sürüklenmen gerekse bile gidiyorsun. Cassian'ın derslerini takip edecek ve Clotho'nun kütüphanede istediği her işi yapacaksın." Nesta, o kütüphanenin karanlık derinliklerindeki, orada yaşayan antik canavarın hatırasını engelledi. Bu, onları Hybern'in arkadaşlarından kurtarmıştı, evet, ama... Bunu düşünmeyi reddetti. Feyre, "Ona ve kütüphanedeki diğer rahibelere saygı duyacaksın ve onlara bir an bile sorun çıkarmayacaksın," dedi. "Boş zamanını istediğin gibi geçirebilirsin. Evin içinde."

Damarlarındaki sıcak öfke öyle güçlü akıyordu ki kız kardeşinin önünde yürüdüğü gerçek ateşi zar zor hissedebiliyordu. Kafasındaki kükremeden memnundu, yanmakta olan odunun çıtırtı sesi babasının boynunun kırılmasına o kadar benziyordu ki kendi evinde ateş yakmaya dayanamıyordu.

"Dairemi kapatmaya, eşyalarımı almaya hakkın yoktu..."

"Ne gibi eşyalar? Birkaç kıyafet ve biraz çürük yiyecek." Nesta'nın Feyre'nin bunu nasıl bildiğini merak etme şansı olmadı. Feyre "Bütün binayı kapattırıyorum," deyiverdi.

"Buna cesaret edemezsin."

"Bitti. Rhys zaten ev sahibini ziyaret etti. Yıkılacak ve savaşta yerlerinden edilmiş aileler için bir sığınak olarak yeniden inşa edilecek."

Nesta, dengesiz nefes alıp verişini düzene sokmaya çalıştı. Kendisi için yapabildiği birkaç seçimden biri elinden alınmıştı. Feyre umursamıyor gibi görünüyordu. Feyre her zaman kendisinin efendisiydi. Her zaman istediği her şeye sahip olurdu. Ve

şimdi, görünüşe göre bu dileği de yerine gelecekti. Nesta patladı, "Seninle bir daha konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ. Onun yerine Cassian ve rahibelerle konuşabilirsin."

Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. "Senin esirin olmayacağım..."

"Hayır, istediğin yere gidebilirsin. Amren'in dediği gibi, Ev'den ayrılmakta özgürsün. Eğer on bin adımı göze alabilirsen." Feyre'nin gözleri parladı. "Ama kendini yok etmen için sana para ödemeyeceğim."

Kendini yok edecekti. Sessizlik Nesta'nın kulaklarında mırıldandı, alevleri arasında dalgalandı, onları boğdu, dayanılmaz gazabını dindirdi. Mutlak, donmuş sessizlik.

Babasının öldüğü andan itibaren başlayan sessizlikle yaşamayı öğrenmişti. O sessizlik onu ezmeye başlamıştı. Günler sonra yarı harabe halindeki malikânesine gitmişti ve onun acınası tahta oymalarından birini bulmuştu. Bağırmak ve çığlık atmak istemişti ama etrafta çok insan vardı. Savaş kahramanlarıyla olan toplantısı bitene kadar kendini toparlamıştı. Sonra yıkılmak için kendine izin vermişti. Doğruca bu sessiz çukura düşmeye.

Feyre, "Diğerleri bekliyor," dedi. "Elain'in şimdiye kadar işi bitmiş olmalı."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Hazır olduğunda ziyarete gelecek."

Nesta kız kardeşinin bakışlarına karşılık verdi.

Feyre'nin gözleri parladı. "Elain'i bile neden kendinden uzaklaştırdığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Nesta bu konuda konuşmak istemiyordu. Her zaman o ve Elain olduğu gerçeğini. Ve bir şekilde, şimdi onun yerine Feyre ve Elain olmuştu. Elain, Feyre'yi ve bu insanları seçmiş ve onu geride bırakmıştı. Amren de aynısını yapmıştı. Mavnada açıkça belirtmişti.

Nesta, Hybern'le olan savaş sırasında Feyre ile olan geçici bağının ortak hedefler üzerine kurulmuş olmasını umursamadı: Elain'i korumak ve insan topraklarını kurtarmak. Nesta, bunla-

rın artık kalbinde kaynayan ve öfkelendiği şeyleri kâğıda dökmek için bahaneler olduğunu fark etmişti.

Nesta cevap verme zahmetine girmedi ve Feyre ayrılırken bir daha konuşmadı.

Onları birbirine bağlayacak hiçbir şey kalmamıştı.

3.
BÖLÜM

Cassian, Rhysand'ın çayını dikkatlice karıştırmasını izledi. Rhys'in şu anda o kaşığı kullanırken gösterdiği soğukkanlı hassasiyetle düşmanlarını doğradığını görmüştü.

Onlar Yüce Lord'un çalışma odasında oturuyor, yeşil cam lambaların ışığı ve ağır demir bir avizeyle aydınlatılıyorlardı. İki katlı atriyum, Feyre'nin tabiriyle iş kanadının kuzey ucunu işgal ediyordu.

Çalışma odasının ana zemini Feyre'nin zanaatkârlarını seçmek için Cesere'ye gittiği el dokuması mavi halılarla döşeliydi ve iki oturma alanı, Rhys'in masası ve kitaplıkların yanında ikiz uzun masalar vardı. Odanın karşı ucunda, küçük bir kürsü daha fazla kitapla çevrili geniş bir oyuğa açılıyordu ve merkezinde dünyalarının, etraflarındaki yıldızların ve gezegenlerin devasa, halen çalışan bir maketi ve Cassian'ın bir zamanlar açıklamasını son derece sıkıcı bulduğu için tamamen görmezden geldiği bir sürü eğlenceli şey vardı.

Az elbette büyülenmişti. Rhys maketi yüzyıllar önce kendisi yapmıştı. Sadece güneşi takip etmekle kalmayıp zamanı da söyleyebiliyor ve bir şekilde Rhys'in kendi dünyalarının ötesinde de yaşamın var olduğunu ve Cassian'ın unuttuğu diğer şeylerin hatırlatılmasını sağlıyordu.

Biri içeri girdiğinde hemen soldaki süslü ferforje demir sarmal

merdivenle erişilebilen asma katta, Cassian'ın hassas nesnelerle (Mor'un ellerini tanımladığı gibi "ayı pençeleriyle" kırma korkusuyla) uzak durduğu ve daha fazla kitap –yalnızca bu alanda bile binlerce kitap vardı– ve Feyre'nin resimlerinden vardı.

Alt katta da bu resimlerden çok vardı, bazıları gölgedeydi ve bu şekilde kalması gerekiyordu, bazıları eğimli çimenliğin dibindeki nehirden yansıyan ışıkla ortaya çıkıyordu. Cassian'ın Yüce Leydisi resimlerinde akan zamanı durdurmanın bir yolunu bulmuştu ve bu onu hep büyülerdi. Onun resimleri bazen Cassian'ı huzursuz ediyordu. Tasvir ettiği gerçekler her zaman hoş değildi.

Resim yapmasını izlemek için birkaç kez stüdyosuna gitmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, ona izin vermişti.

İlk ziyaretinde Feyre'yi sehpasında gergin bulmuştu. Sıska bir göğüskafesi olduğunu fark ettiği şeyi boyuyordu, o kadar inceydi ki kemiklerin çoğunu sayabiliyordu.

Cassian yanındaki çok ince sol kolunda tanıdık bir doğum lekesi gördü, Feyre fırça tutan kolunu uzattığında aynı izin dövmesinin ortasında olduğunu fark etti. Ona doğru güçbela başını eğdi ve anladığını kabul etti.

Kendi yoksulluk yıllarında hiç Feyre kadar zayıf olmamıştı ama her fırça darbesindeki açlığı anlıyordu. Çaresizliği. Griler, maviler ve soluk, hastalıklı beyazlar gibi hissettiren boşluk hissini. Gövdesi ve kolunun arkasındaki kara çukurun çaresizliğini. Ölüm, leş bekleyen bir karga gibi etrafında dolanıyor.

Sonrasında bu tablo hakkında çok düşünmüştü, kendisine nasıl hissettirdiğini, onunla tanışmadan önce Yüce Leydilerini kaybetmeye ne kadar yaklaştıklarını.

Rhys çayını karıştırmayı bitirdi ve kaşığını korkunç bir nezaketle indirdi.

Cassian gözlerini Yüce Lord'un muazzam masasının arkasındaki portreye kaldırdı. Odadaki altın peri ışığı küreleri onu canlı ve parlak gösterecek şekilde konumlandırılmıştı.

Feyre'nin yüzü –bir otoportre– ona gülüyormuş gibi görünüyordu. Sırtı ona dönük olan eşine. Rhys, bana göz kulak olabilmesi için, derdi.

Rhys çayını yudumlarken Cassian'a, "Hazır mısın?" dedi. Cassian, tanrıların ona göz kulak olması için dua etti.

Koltuğuna yaslandı. "Daha önce de genç savaşçıları hizaya soktum."

Rhys'in menekşe gözleri parladı. "Nesta sınırları zorlayan genç bir delikanlı değil."

"Onunla başa çıkabilirim."

Rhys çayına baktı.

Cassian bu ifadeyi tanıyordu. O ciddi, sinir bozucu sakin surat.

"İllyrialıları bu bahar hizaya sokarak iyi iş çıkardın, biliyorsun değil mi?"

Kendini hazırladı. İllyrialılarla dört ay geçirdiğinden beri bu konuşmayı bekliyordu, klanlar arasındaki pürüzlü durumları yatıştırmış, babalarını, oğullarını, kardeşlerini ve kocalarını kaybeden ailelerle ilgilenildiğinden emin olmuştu. Yardım etmek ve dinlemek için orada olduğunu biliyorlardı ve genellikle Rhys'e karşı ayaklanırlarsa, bunun nahoş sonuçları olacağını açıkça anlamışlardı.

Geçen baharki Kan Ayini, en kötülerinin icabına bakmıştı. Kibri, gevşek eğitiminden çok olan ve Ramiel'in yamaçlarından kilometrelerce ötede öldürülüp bir kenara atılan baş belası Kallon da buna dahildi. Cassian genç erkeğin öldüğü haberiyle rahat bir nefes aldığını, İllyrialıların kısa bir süre sonra homurdanmalarını durdurduklarını söyledi. Ve Cassian o zamandan beri mevkilerini yeniden inşa etmek, gelecek vadeden yeni savaşçıların eğitimini denetlemek ve tecrübeli olanların tekrar savaşmak için yeterince iyi olduklarından emin olmak için zaman harcamıştı. Azalmış sayılarını yenilemek İllyrialılara en azından odaklanacak bir şey vermişti ve Cassian ara sıra yapılan teftiş ve konsey toplantısının ötesinde ekleyebileceği çok az şey olduğunu biliyordu.

Böylece İllyrialılar sürekli eğitimlerle barış halindeydiler ya da savaşçı bir toplumun olabileceği kadar barışçıldılar. Rhys'in istediği de buydu. Sadece isyan felaket olur diye değil, bunun için de. Rhys'in söylemek üzere olduğu şeyi biliyordu.

"Sanırım daha büyük sorumluluklar almanın zamanı geldi."

Cassian yüzünü buruşturdu. İşte geliyordu.

Rhys güldü. "İllyria'daki durumun bir sınav olduğunu bilmediğini gerçekten söylüyor olamazsın?"

Kanatlarını içeri sokarak, "Öyle olmadığını ummuştum," diye homurdandı.

Rhys sırıttı ama çabucak ayıldı. "Gerçi Nesta bir sınav değil. O... farklı."

"Biliyorum." O yaratılmadan önce bile bunu görmüştü. Ve Hybern'deki o korkunç günden sonra... Kemik Oymacısının zindanda fısıldadığı sözleri hiç unutmamıştı.

Ya sana kayanın, karanlığın ve ötesindeki denizin bana fısıldadıklarını söylersem, Kan Dökme Lordu? Denizin ötesindeki o adada nasıl korkudan titrediklerini. O, ortaya çıktığında nasıl titrediklerini. O birşey aldı... Değerli bir şey. Onu dişleriyle söktü aldı.

O gün seni Hybern'de ne uyandırdı, Piçler Prensi?

Bu son soru, onun kabul etmek istediğinden daha fazla gece boyunca uykusunu kaçırmıştı.

Cassian, "Savaştan bu yana onun gücünden bir ipucu görmedik. Tek bildiğimiz, Kazan'ın kırılmasıyla ortadan kaybolduğu," dedi.

"Ya da belki de uykudadır, çünkü Kazan şu anda Drakon ve Miryam ile Cretea'da güvenli bir şekilde gizlenmiş durumda. Gücü her an artabilir."

Cassian'ın omurgasından bir ürperti indi. Kazan'ı gizli tutmak için Seraphim prensine ve yarı insan kadına güvenmişlerdi, ancak uyanırsa, onların veya herhangi birinin onun gücünü kontrol etmek için yapabileceği hiçbir şey olmazdı.

Rhys, "Tetikte olun," dedi.

"Ondan korkuyormuş gibi konuşuyorsun."

"Korkuyorum."

Cassian gözlerini kırptı.

Rhys bir kaşını kaldırdı. "Neden seni bu sabah onu alman için gönderdim sanıyorsun?"

Cassian başını iki yana salladı, gülmesine engel olamadı. Rhys gülümsedi, parmaklarını başının arkasına koydu ve koltuğuna yaslandı.

Cassian, arkadaşının güçlü vücudunu incelerken, "Antrenman ringine daha fazla çıkmalısın, kardeşim," dedi. "Eşinin yumuşak bir parça bulmasını istemezsin."

Rhys, "Ben onun etrafındayken asla yumuşak bir parça bulamıyor," dedi ve Cassian tekrar güldü.

"Feyre daha önce söylediklerin için kıçını tekmeleyecek mi?"

"Hizmetçilere Nesta'yı götürür götürmez günün geri kalanı için burayı boşaltmalarını söyledim."

"Sanırım hizmetçiler kavga seslerinizi sık sık duyuyorlar." Gerçekten de iş Rhys'e haddini aştığını söylemeye geldiğinde Feyre hiç tereddüt etmezdi.

Rhys ona kötü bir gülümseme yolladı. "Duymalarını istemediğim şey kavga sesi değil."

Cassian, kıskançlık gibi bir şey içini burkarken bile sırıttı. Mutluluklarını kıskanmıyordu, hem de hiç. Rhys'in yüzündeki sevinci gördüğü ve ağlamamak için uzaklaşmak zorunda kaldığı birçok zaman vardı, çünkü kardeşi o aşkı beklemişti, bunu hak etmişti. Rhys, Feyre ile o gelecek uğruna savaşmak için tekrar tekrar ringe çıkmıştı. Bunun için.

Ama bazen Cassian o eş yüzüğünü, masanın arkasındaki portreyi ve bu evi görüp sadece istiyordu.

Saat on buçuğu çaldı ve Cassian ayağa kalktı. "Kavga etmemenin tadını çıkar."

"Cassian."

Ses tonu onu durdurdu.

Rhys'in yüzü dikkatli ve sakindi. "Senin için aklımda hangi daha büyük sorumluluklar olduğunu sormadın."

"Nesta'nın yeterince büyük olduğunu varsaydım," diyerek geçiştirdi.

Rhys ona bilmiş bir bakış attı. "Daha fazlası olabilirsin."

"Ben senin generalinim. Bu yeterli değil mi?"

"Bu senin için yeterli mi?"

Neredeyse evet diyecekti. Ama kendini tereddüt ederken buldu.

Rhys, "Ah, kesinlikle tereddüt ediyorsun," dedi. Cassian zihinsel kalkanlarını kırmaya çalıştı ama sağlam olduklarını fark

etti. Rhys kedi gibi sırıtıyordu. "Hâlâ yüzünden her şeyi okunuyor, kardeşim," dedi. Ama eğlencesi çabucak soldu. "Az ve benim, insan kraliçelerin tekrar entrika çevirdiğine inanmak için iyi nedenlerimiz var. Araştırmanı istiyorum. Hallet."

"Ne, bir tür rol değişimi mi yapıyoruz? Az şimdi İllyrialıları mı yönetecek?"

Rhys sakince, "Aptalı oynama," dedi.

Cassian gözlerini devirdi. Ama ikisi de Azriel'in yardım etmektense İllyria'yı dağıtıp yok edeceğini biliyordu. Kardeşlerini İllyrialıların kurtarılmaya değer bir halk olduğuna ikna etmek, hâlâ üçü arasında bir savaştı.

Rhys devam etti, "Azriel şu anda kabul ettiğinden daha fazla hokkabazlık yapıyor. Ona başka bir sorumluluk yüklemeyeceğim. Bu görev, ona yardımcı olacaktır." Rhys zorlu bir gülümseme sundu. "Ve hepimiz senin gerçekte neyden yapıldığını görelim."

"Casusluk yapmamı mı istiyorsun?"

"Bilgi toplamanın anahtar deliklerinden bakmaktan başka yolları da var Cass. Az bir saray görevlisi değil. Gölgelerden çalışıyor. Ama açık alanda durmasını istediğim birine, sana ihtiyacım var. Mor sana detayları anlatır. Bugün bir ara Vallahan'dan dönecek."

"Ben de saray görevlisi değilim. Sen de biliyorsun." Bu düşünceyle midesi çalkalandı.

"Korktun mu?"

Cassian, sifonların ellerinin üstündeki iç ateşle parıldamasına izin verdi. "Yani Nesta'yı eğitmenin yanı sıra bu kraliçelerle de mi ilgileneceğim?"

Rhys arkasına yaslandı ve sessizliğiyle onayladı.

Cassian kapalı çift kanatlı kapılara doğru yürüdü, dilinden dökülmek üzere olan bir dizi küfrü dizginledi. "Birkaç ay içeride olacağız demektir."

Rhys sessizce, "Kesinlikle öyle," dediğinde neredeyse kapıya ulaşmıştı.

❖

"Savaştan kalan dövüş takımlarını sakladın mı?" Cassian, giriş holüne gizlice girerken Nesta'yı selamlayarak sormuştu. "Onlara yarın ihtiyacın olacak."

Feyre, merdivenlerdeki tüneğinden tabanında duran gergin görünen kız kardeşine bakmadan, "Elain'in bunları onun için paketlediğinden emin oldum," diye yanıtladı. Yüce Leydi'nin kaybolan hizmetkârları fark edip etmediğini merak etti.

Feyre'nin gözlerindeki gizli gülümseme bu konuda çok şey bildiğini söylüyordu. Ve birkaç dakika içinde onu neyin beklediğini de.

Tanrılara şükür ki Cassian buradan çıkıyordu. Rhys'i *duymamak* için muhtemelen denize doğru uçması gerekirdi. Ya da gücünü hissetmemek için... Cassian daha düşüncesini bitiremeden kendini durdurdu. O ve kardeşleri, genellikle kendilerine ilgi gösteren her kadını beceren aptal genç halleriyle şimdi oldukları erkekler arasına büyük bir mesafe koymuşlardı. Böyle kalmasını istiyordu.

Nesta kollarını kavuşturdu.

Feyre'ye, "Bizi Ev'e mi yabalıyorsun?" diye sordu.

Mor arkasından cevap verdi, "Öyle yapacağım." Feyre'ye göz kırptı. "Onun Rhysie ile özel bir toplantısı var."

Mor konut kanadından içeri girerken Cassian sırıttı. "Bugün geç saatlere kadar dönmeyeceğini sanıyordum." Kollarını açtı, Mor'u göğsüne doğru çekti ve sertçe sıktı. Mor'un beline uzanan altın rengi saçları soğuk deniz kokuyordu.

O da onu sıktı. "Öğleden sonraya kadar beklemek istemedim. Vallahan şimdiden kara gömüldü. Biraz güneş ışığına ihtiyacım vardı."

Cassian güzel yüzünü taramak için geri çekildi, kendi yüzü kadar tanıdıktı. Kahverengi gözleri, sözlerine rağmen gölgeliydi. "Sorun ne?"

Feyre koltuğundan kalktı ve gerginliğe dikkat çekti. "Hiçbir şey," dedi Mor ve saçını omzuna attı.

"Yalancı."

"Sonra anlatırım," dedi Mor ve Nesta'ya doğru baktı. "Derileri yarın giymelisin. Rüzgâr Kıran'da antrenman yaptığında, soğuğa karşı ihtiyacın olur."

Nesta sıkılmış, soğuk bir şekilde Mor'a baktı.

Mor da ona karşılık verdi.

Feyre bunu aralarına girmek için iyi bir an olarak gördü, Rhys'in kalkanı hâlâ çelik gibi sağlamdı. Bir dakika içinde hepsinin birbirine çok yakın olacağına boşvermişti. "Bugün evine yerleşmene izin vereceğiz; eşyalarınızı yerleştirebilirsiniz. İstiyorsan biraz dinlen."

Nesta hiçbir şey söylemedi.

Cassian bir elini saçlarının arasından geçirdi. Kazan onları korusun. Rhys, bunu bile yönetemezken ondan siyaset oyunu oynamasını mı bekliyordu?

Mor sırıttı, yüzündeki ifadeyi okur gibiydi. "Terfin için tebrikler." Kafasını salladı. "Saray görevlisi Cassian. Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Feyre kıs kıs güldü. Ama Nesta'nın gözleri şaşkın ve temkinli bir şekilde ona kaydı. Cassian sadece onu alt edebilmek için, "Hâlâ piçin tekiyim, merak etme," dedi

Nesta dudaklarını birbirine bastırdı.

Feyre, Nesta'ya dikkatlice, "Yakında konuşacağız," dedi.

Nesta yine cevap vermedi.

Feyre ile konuşmayı bırakmış gibi görünüyordu. Ama en azından isteyerek gidiyordu.

Yarı gönüllü.

"Başlayalım mı?" dedi Mor, dirseğini uzatarak.

Nesta yere baktı, yüzü solgun ve sarıktı, gözleri parlıyordu.

Feyre bakışlarıyla karşılaştı. Sadece bakışları bile ona yalvardığı her şeyi gösteriyordu.

Nesta yanından geçti, Mor'un kolundan tuttu ve duvardaki bir noktayı izledi.

Mor ona doğru eğildi ama Cassian bakışlarını paylaşmaya cesaret edemedi. Nesta onlara bakmıyor olabilirdi ama onun her şeyi gördüğünü, duyduğunu ve değerlendirdiğini biliyordu.

Mor'un diğer kolunu tuttu ve hepsi rüzgâr ve karanlığa gömülmeden önce Feyre'ye göz kırptı.

❖

Mor onları Rüzgâr Evi'nin hemen üstündeki gökyüzüne fırlattı.

Mide bulandırıcı dalış fark edilmeden önce Nesta, taş verandaya doğru uçarken Cassian'ın kollarındaydı, Cassian'ın kanatları açıktı. Şehri bu kadar küçük görmeyeli, onun tarafından tutulmayalı uzun zaman olmuştu.

Nesta indiğinde fark etti ki Cassian ikisini de buraya kadar uçurabilirdi. Morringan ölümcül düşüşünden bir dalgayla kaybolmuştu. Evin kuralları basitti: Ağır koruma büyüleri sayesinde kimse doğrudan içeride beliremiyordu, bu yüzden ya on bin basamağı tırmanmak ya verandaya korkunç bir mesafede belirmek ve muhtemelen kemikleri kırmak ya da yolun geri kalanında uçacak kanatları olan biriyle koruma alanının kenarına yabalanmak mümkündü. Ama Cassian'ın kollarında olmak... Dalışla verandaya kadar vücudundaki tüm kemikleri kırmayı tercih ederdi. Neyse ki, uçuş birkaç saniye içinde sona erdi.

Nesta, ayakları yıpranmış taşlara çarptığı anda Cassian'ın tutuşundan sıyrıldı. Cassian kanatlarını kapattı ve tüm Velaris'in altında ve arkasında parıldamasına izin verdi.

Nesta geçen yıl burada haftalar geçirmişti. Peri olduktan sonraki o korkunç dönemde Elain'e yaşamak istediğine dair bir işaret göstermesi için yalvarmıştı. Elain'in bu verandada yürümesi, sayısız pencereden dışarı çok fazla eğilmesi ya da sadece kendini o on bin merdivenden atması korkusuyla zar zor uyuyordu.

Anıların canlanması ve o geniş manzarada, Sidra'nın çok aşağısında ışıldayan kurdele gibi nehir, düz tepeli dağın yan tarafına inşa edilen kızıl tuğlalı sarayla beraber boğazı düğümlendi.

Nesta ellerini ceplerine soktu, keşke Feyre'nin onu alması için ikna etmeye çalıştığı sıcak tutan eldivenleri seçmiş olsaydım diye düşündü. Reddetmişti. Ya da sessizce reddetmişti, çünkü çalışma odasından çıktıktan sonra kız kardeşine tek kelime etmemişti.

Kısmen ortaya çıkacak şeylerden korktuğu için.

Uzun bir süre Nesta ve Cassian birbirlerini izlediler.

Rüzgâr, Cassian'ın omuz hizasındaki koyu renkli saçlarını savuruyordu ama şehrin çok yukarısındaki keskin soğuğa verdi tepkiye bakılırsa yazın ortasındaymış gibi davranıyordu. Nesta'nın

dişleri çatırdarken kafatasından ayrılmasın diye onları tutmaya çalışıyordu.

Cassian sonunda, "Eski odanda kalacaksın," dedi.

Burası üzerinde herhangi bir hakkı varmış gibi. Ya da herhangi bir yer üzerinde.

Devam etti, "Odam seninkinden bir kat yukarıda."

"Bunu neden bilmem gereksin ki?" Kelimeler ağzından çıkıvermişti.

Cassian dağa açılan cam kapılara doğru yürüdü. "Kötü bir rüya görürsen ve sana hikâye okuyacak birine ihtiyacın olursa diye," yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Belki o çok sevdiğin müstehcen kitaplardan birini."

Nesta'nın burun delikleri açıldı. Ama onun için açık tuttuğu kapıdan girdi, neredeyse kırmızı taş koridorları dolduran rahat sıcaklıkta iç çekiyordu. Yeni evi. Uyku alanı.

Burası bir yuva değildi. Tıpkı dairesinin de bir yuva olması gibi. Hybern yok etmeden önce babasının süslü yeni evi de bir yuva olmamıştı. Ne kulübesi ne de ondan önceki görkemli malikânesi. *Yuva*, yabancı bir kelimeydi.

Ancak Rüzgâr Evi'nin bu katını iyi biliyordu: solda yemek odası ve onu iki kat aşağı indirecek merdiven ve mutfaklar bunun bir kat altında. Kütüphane onun çok, çok altında.

Onun katındaki küçük, özel kütüphanenin rahatlığına sahip olmak dışında nerede kaldığını umursamıyordu. Cassian'ın deyimiyle o müstehcen kitapları keşfettiği yer orasıydı. İlk geldiği haftalarda onlardan birkaç düzine okumuştu, parçalanmasını, vücuduna, hayatına yapılanlara –Elain'e yapılanlara– bağırmasını engellemek için herhangi bir can simidine çaresizce sarılmıştı. Yemek yemeyen, konuşmayan ya da hiçbir şey yapmayan Elain.

Elain, *bir şekilde uyum* sağlamış olan kişi.

Savaşa giden aylarda ve savaş sırasında Nesta bunu başarmıştı. Bu insanlarla birlikte bu dünyaya adım atmış ve onu görmeye başlamıştı... geleceği...

Hybern Kralı ve Kazan tarafından avlanana kadar. Ta ki değer verdiği herkesin ona zarar vermek, onu kırmak ve tuzağa düşür-

mek için kullanılacağını anlayana kadar. Bin İllyrialının ölmesini engelleyemediği ve bunun yerine sadece bir kişiyi kurtarabildiği son savaşa kadar.

Onu. Mecbur kalırsa yine yapardı. Ve bunu bilmek... Bu gerçeğe tahammül edemiyordu.

Cassian aşağı doğru yöneldi, her hareketi sarsılmaz bir kibirle doluydu.

"Odama kadar eşlik etmene ihtiyacım yok." Onun odasının o tarafta olması da durumu değiştirmezdi. "Oraya nasıl gideceğimi biliyorum."

Kaslı omzundan bakarak sırıttı ve merdivenlerden aşağı yürüdü. "Yerleşmeden önce tek parça halinde geldiğinden emin olmak istiyorum." Geçtikleri sahanlığa, yatak odası ile koridora açılan açık kemere doğru başını salladı. Bunu biliyordu çünkü Ulu Peri olarak ilk haftalarda bu sarayda bir hayalet gibi dolaşmaktan daha fazla bir işi yoktu.

Cassian, "Az, benimkinden iki kapı ilerisindeki odada," diye ekledi. Yatak odalarının katına ulaştılar ve Cassian koridor boyunca kasıla kasıla yürüdü. "Yine de muhtemelen onu görmeyeceksin."

"Beni gözetlemek için mi burada?" Sözleri kırmızı taşa çarptı.

Cassian sertçe, "Nehir evinde kalmaktansa burada kalmayı tercih ettiğini söylüyor," dedi.

Demek ki kalmak istemeyen tek kişi Nesta değildi. "Neden?"

"Bilmem. Az işte. Kendi mesafesini korumayı seviyor." Cassian omuz silkti, altın lambalardan süzülen peri ışığı kanatlarının pençeli ucunu yaldızladı. "İçine kapanık olacaktır, bu yüzden çoğu zaman sadece sen ve ben olacağız."

Nesta cevap vermeye cesaret edemedi. Tüm imalar karşısında bir şey diyemezdi. Cassian'la tek başınayken. Burada.

Cassian tanıdık, kemerli bir ahşap kapının önünde durdu. Ela gözleri Nesta'nın her adımını izlerken kapı sövesine yaslandı.

Nesta, evin Rhys'e ait olduğunu biliyordu. Cassian'ın tüm varlığının Rhys tarafından ödendiğini biliyordu, tıpkı Yüce Lord'un tüm iç çemberini finanse ettiği gibi. Cassian'ı kızdırmanın, onu

incitmenin en hızlı ve en derin yolunun bunun için saldırmak, yaptığı işten ve burada olmayı hak edip etmediğinden şüphe ettirmek olacağım biliyordu. İçgüdüsü süzüldü, yükselen her bir dalga, her kelime karşıdakini yaralamak için seçildi. Buna her zaman bir yeteneği vardı, eğer öyle denebilirse. Ama tam olarak bir lanet de değildi. Ona iyi hizmet etmişti.

Cassian yatak odasının kapısı önünde dururken, onun yüzünü taradı. "Söyle bakalım Nes."

"Bana böyle hitap etme." Kelimeleri yem gibi fırlatmıştı. Cassian'ın onun savunmasız olduğunu düşünmesini istemişti.

Ama Cassian kapıları itti, kanatları içeri girdi. "Sıcak yemeğe ihtiyacın var."

"İstemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü aç değilim."

Bu doğruydu. Savaştan sonra kaybettiği ilk şey iştahıydı. Sadece içgüdüleri ve bazen bir şeyleri umursuyormuş gibi görünme gayreti, onu yemek yemeye devam ettiriyordu.

"Yarın karnında yemek olmadan bir saatlik eğitimden sağ çıkamazsın."

"O korkunç yerde eğitim görmeyeceğim." Rüzgâr Kıran'ı ilk gördüğünden beri nefret ediyordu, soğuk, kasvetli ve neşesiz, sert yüzlü insanlarla doluydu.

Cassian'ın sol elinin üzerine bağlanmış sifon parladı, kırmızı bir ışık şeridi taştan kıvrılarak kapı kolunu sardı. Demiri aşağı doğru çekti, kapı bir gıcırtıyla açılırken ışık duman gibi havada kayboldu. "Sana bir emir verildi ve buna uymanın alternatifi de belli. İnsan topraklarına geri dönmek istiyorsan, buyur."

O zaman başka bir yere git.

Muhtemelen Morrigan'ın onu sınırdan bir yük gibi atmasını isterdi.

Nesta da blöfü görürdü ama güneyde neyle karşılaşacağını biliyordu. Savaş, Perilere karşı insani duyguları ısıtmak için çok az şey yapmıştı.

Gidecek bir yeri yoktu. Elain, Graysen'la yaşayacağı hayat

için ne kadar yas tutsa da burada bir yer, bir rol bulmuştu. Nehirde Feyre'nin gerçek sarayının bahçelerine bakmak, Velaris sakinlerinin kendi yıkılmış bahçelerini restore etmelerine yardım etmek – onun bir amacı, neşesi ve *arkadaşları* vardı: Rhysand'ın evinde çalışan iki yarı hayalet. Ama bu tür şeyler kız kardeşine her zaman kolay gelmişti. Elain'i her zaman özel biri yapmıştı.

Ne pahasına olursa olsun Elain'i güvende tutmak için Nesta'yı deli gibi savaştırmıştı.

Kazan bunu öğrenmişti. Hybern Kralı da öğrenmişti.

Yaşlı, ağır bir güç onu aşağı çekti, unutulma çağrısı yaptı. "Yorgunum." Sözleri merhametli bir şekilde düzdü.

Cassian, bir gölge gibi sessiz bir sesle, "O zaman dinlenmek için bir gün ayır," dedi. "Mor ya da Rhys yarın kahvaltıdan sonra bizi Rüzgâr Kıran'a götürecek."

Nesta hiçbir şey söylemedi. Cassian devam etti, "Kolay başlayacağız: iki saat eğitim, sonra öğle yemeği, sonra Clotho ile buluşmak için buraya geri geleceksin."

Eğitim hakkında daha fazla soru soracak enerjisi yoktu ya da kütüphanedeki başrahibe hakkında. Pek umursamadı. Bırak Rhysand, Feyre, Amren ve Cassian ona bu saçmalığı söylesin. Bir şekilde fark yaratabileceklerini düşünsünler.

Nesta kemerden geçip yatak odasına girmeden önce cevap verme zahmetine girmedi. Ama eşiğe kadarki her adımı, elinin kapının kenarını kavrama şeklini, kapıyı çarpmadan önce parmaklarını esnetme şeklini değerlendiren bakışlarım üzerinde hissetti.

Nesta yatak odasının sadece birkaç metre içinde beklerken, odanın diğer ucundaki pencerelerden duvara parlayan ışığa gözlerini kırpıştırdı. Taşların üzerindeki çizmelerin sürtünme sesi, Cassian'ın oradan ayrıldığını ona bildirdi.

Odaya girdiği andan itibaren ses tamamen kaybolana dek baktığı oda, son terk ettiğinden bu yana hiç değişmemişti. Elain'in eski süitine açılan kapı ise artık mühürlenmişti.

Geniş alan, solundaki duvara karşı dört direkli büyük karyolanın yanı sıra bir kanepe ve iki sandalye ile tamamlanmış sağındaki küçük bir oturma alanını barındırıyordu. Oturma alanının

önündeki duvarı oyulmuş mermer bir şömine kaplamıştı, karanlık, çok sayıda halı serili ve soğuk taş zeminlerden korunmuş bir alandı.

Ama bu odada sevdiği şey bu değildi. Hayır, şimdi karşılaştığı şeyi seviyordu: şehre, nehre, düzlüklere ve ötesindeki uzak deniz parıltısına bakan pencerelerden bir duvar. Onca arazi, onca insan, çok uzaklarda. Sanki bu saray bulutlarda süzülüyormuşçasına. Burada bazı günler sis aşağıdaki manzarayı engelleyecek kadar kabarmıştı, pencereye o kadar yakın yükselmişti ki parmaklarını pencereden geçirip dokunmaya çalışmıştı.

Şimdiye kadar hiç sis filizi sürüklenmemişti gerçi. Pencereler, güneşin körelmeye yakın olduğu açık bir erken sonbahar gününden başka bir şey göstermiyordu.

Saniyeler geçti. Dakikalar.

Kulaklarında tanıdık bir kükreme oluştu. Bu ağır boşluk onu aşağı çekti, tıpkı kemikli ellerini bileğine saran ve karanlık bir yüzeyin altından onu çeken perimsi şey gibi. Kazan'daki o sonsuz, buzlu suyun altına itildiği gibi.

Nesta'nın vücudu, ağır gri kadife perdeleri ışığa karşı kapatırken uzaklaştı, yabancılaştı. Oda, yavaş yavaş karanlıkla örtüldü. Yatağa yaklaşırken şifoniyerin yanındaki üç çanta ve iki bavulu görmezden geldi.

Battaniye ve yorganlardan aşağı beyaz katmanların altına kaymadan önce ayakkabılarını zar zor çıkarmayı başardı, gözlerini kapattı ve nefes aldı.

Ve nefes aldı.

4.
BÖLÜM

Mor çoktan nehir kenarında kafedeki bir masaya el koymuştu, bir kolu dövme demir bir sandalyenin arkasına asılıydı ve diğeri de zarif bir şekilde üst üste attığı bacaklarının üzerine bırakılmıştı. Cassian, yürüyüş yolu boyunca masalardan oluşan labirentten birkaç adım ötede durdu, onu gördüğünde kendine gülümsedi: başı güneşe doğru eğik, serbest saçları sıvı altın gibi parlıyor ve etrafında dalgalanıyordu, dolgun dudakları yukarı doğru kıvrılmış, ışığın tadını çıkarıyordu.

Gün ışığını takdir etmekten hiç vazgeçmemişti. Ev dediği o gerçek hapishaneden ve onun akrabası, arkadaşı olduğunu iddia eden canavarlardan –yani aslında kız kardeşi– ayrıldıktan beş yüz yıl sonra bile açıkçası hâlâ güneşin her ânının tadını çıkarıyordu. Oyuk Şehir'in karanlığında geçirdiği hayatının ilk on yedi yılı hâlâ Az'ın gölgeleri gibi etrafında pusuya yatmıştı.

Cassian masaya yaklaşırken boğazını temizledi, yürüyüş yolu boyunca ona aval aval bakan veya el sallayan diğer müşterilere ve insanlara hoş gülümsemeler sundu; oturduğunda Mor çoktan sırıtıyor, kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Cassian, "Başlama," diye uyardı, kanatlarını sandalyenin arkasına yerleştirdi ve onu yeterince iyi tanıyan kafenin sahibine işaret etti. Bu, Mor'un içtiği çay veya yediği tatlı değil sadece su istediği anlamına geliyordu.

Mor sırıttı, o kadar güzeldi ki nefesi kesildi. "Arkadaşıma halk tarafından yaltaklandığını görmenin tadını çıkaramaz mıyım?"

Cassian gözlerini devirdi ve kafenin sahibi bir sürahi su ve bir bardak bırakırken teşekkür ettiğini mırıldandı.

Mor, adam diğer masalarla ilgilenmeye gittiğinde, "Senin de bu tür şeylerden hoşlandığın bir zamanı hatırlıyor gibiyim," dedi.

"Genç ve kibirli bir aptaldım." Başarılı savaşlardan veya görevlerden sonra yabancıların övgüsünü hak ettiğine inanarak nasıl kasıla kasıla yürüdüğünü hatırlamaya çekindi. Çok uzun zamandır bu saçmalığa kendini kaptırmıştı. Rhys Amarantha tarafından hapsedildikten sonra —Rhys bu şehri korumak için çok şey feda ettikten ve Cassian'ın ne kadar aptal olduğunu anlamasını sağlamak için birçok yüzde hayal kırıklığı ve korkuyu gördükten sonra– aynı sokaklarda yürümek zorunda kalmıştı.

Mor, düşüncelerinin yönünü hissetmiş gibi boğazını temizledi. Rhys'in yeteneklerine sahip değildi, ancak Kâbuslar Sarayı'nda hayatta kaldıktan sonra en ince ifadeleri okumayı öğrenmişti. Bir zamanlar ona söylediği gibi, o sefil sarayda yaşam ve ölüm arasındaki fark göz açıp kapayıncaya dek değişiverirdi. "Yerleşti o zaman?"

Cassian kimi kastettiğini biliyordu. "Biraz kestiriyor."

Mor burnundan güldü.

"Yapma." Dikkati sadece birkaç metre ötedeki ışıltılı Sidra'ya kaydı. "Lütfen yapma."

Mor, zarif masumiyetin portresi olan çayını yudumladı. "Nesta'yı Kâbuslar Sarayı'na atsak daha iyi olur. Orada başarılı olurdu."

Cassian çenesini sıktı hem hakarete hem de gerçeğe. "Onu tam olarak bu tür bir varoluştan uzaklaştırmaya çalışıyoruz."

Mor, kalın kirpiklerinin arasından bir bakış atarak onu tarttı. "Onu böyle görmek sana acı veriyor."

"Hepsini yapmak bana acı veriyor." O ve Mor'un her zaman böyle bir ilişkisi vardı: ne pahasına olursa olsun gerçek ne kadar sert olursa olsun. İlk ve son kez yatıp, bunun korkunç etkilerini Cassian'dan sakladığını çok geç öğrendiğinden beri. Parçalanmış

bedenini gördüğünde ve ona yalan söylemiş olsa bile, yine de bunda bir rol oynadığını anladığından beri.

Cassian bir nefes verdi, beş yüzyıl sonra hâlâ zihnini lekeleyen kana bulanmış anıyı silkeledi. "Nesta'nın bu hale gelmesi bana acı veriyor. Feyre ile sürekli birbirlerinin boğazına sarılmaları bana acı veriyor. Feyre'nin bu yüzden acı çekmesi bana acı veriyor. Nesta'nın da çektiğini biliyorum. Bana acı veriyor..." Parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tuttu, sonra suyundan yudumladı. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Esinti, Mor'un alacakaranlık mavisi elbisesinin kumaşını havalandırdı.

Cassian yine onun mükemmel yüzüne hayran kaldı. Birlikte geçirdikleri geceden sonra Mor için berbat sonuçların ötesinde, Rhys ile yaşanan ikincil etkiler de korkunçtu ve Azriel kendi sessiz tarzında o kadar öfkelenmişti ki Cassian, Mor için hissettiği arzuyu bastırmıştı. Şehvetin sevgiye ve tüm romantik duyguların ailevi bağlara dönüşmesine izin vermişti. Ama yine de onun saf güzelliğine hayran kalabilirdi; her türlü sanat eserine hayran kalacağı gibi. Mor'un içinde yatan şeyin dış görünüşünden çok daha güzel ve mükemmel olduğunu iyi bilmesine rağmen.

Onun da bunu bilip bilmediğini merak etti.

Tekrar içerken, "Bana Vallahan'da ne olduğunu anlat," dedi. Kuzey denizi boyunca uzanan antik, dağlık Peri toprakları Hybern'le olan savaşın öncesinden beri çalkalanıyordu ve farklı tarihsel dönemlerde Prythian'ın hem düşmanı hem de müttefikiydi. Vallahan'ın öfkeli kralı ve gururlu halkının bu yeni dünyada oynayacağı rol henüz belirlenmemişti, ancak kaderinin büyük kısmı Mor'un Rhys'in elçisi olarak saraylarında sık sık bulunmasına bağlı görünüyordu.

Gerçekten de Mor'un gözleri kapandı. "Yeni anlaşmayı imzalamak istemiyorlar."

"Siktir." Rhys, Feyre ve Amren, diğer saraylar ve bölgelerdeki müttefiklerinin sağladıklarıyla bu anlaşma üzerinde aylarca çalışmışlardı. Gün Sarayı'nın Yüce Lordu ve Rhys'in en yakın müttefiki Helion, en çok müdahil olandı. Büyü Kasabı Helion saf, kasıla kasıla yürüyen bir kibirle rakipsizdi, muhtemelen bu lakabı

kendisi uydurmuştu. Ama adamın emrinde bin kütüphane vardı ve hepsini antlaşma için iyi bir şekilde kullanmıştı.

"O lanet sarayda haftalarımı harcadım," dedi Mor ve çay fincanının yanındaki gevrek böreği dürttü, "Kıçımı dondurdu, soğuk *kıçlarını* öpmeye çalıştım ve kral ve kraliçeleri anlaşmayı reddetti. Bugün eve erken döndüm çünkü benden daha fazla son dakika ötelemesinin hoş karşılanmayacağını biliyordum. Ne de olsa orada geçirdiğim zamanın dostça bir ziyaret olması gerekiyordu."

"Neden imzalamıyorlar?"

"Çünkü o aptal insan kraliçeler ortalığı karıştırıyor, orduları hâlâ dağıtılmadı. Hatta bu sefer insanlara karşı başka bir savaş duvarın çok altındaki bölge sınırlarını yeniden çizebilecekken. Vallahan Kraliçesi bana bir barış antlaşmasının ne işe yarayacağını bile sordu. Vallahan'ın barışla ilgilendiğini sanmıyorum. Ya da bizimle ittifak yapmakla."

"Yani Vallahan topraklarım genişletmek için başka bir savaş mı istiyor?" Beş yüz yıl önceki savaştan sonra topraklarına hak ettiklerinden daha fazla ekleme yapmışlardı.

"Sıkıldılar," dedi Mor ve kaşlarını çattı. "Ve insanlar, bu kraliçelere rağmen, bizden çok daha zayıf. İnsan topraklarına girmek kolay lokmadır. Montesere ve Rask da muhtemelen aynı şeyi düşünüyorlar."

Cassian gökyüzüne doğru dönüp inledi. Bu, son savaş sırasında denizin ötesindeki bu üç bölgenin Hybern'le müttefik olabileceği korkusuydu. Öyle olsaydı, hayatta kalma şansları kalmazdı. Şimdi, Hybern'in kralı ölmüş olsa bile, halkı öfkeliydi. Hybern'de tekrar bir ordu kurulabilirdi. Ve eğer Vallahan ile birleşirse, Montesere ve Rask insanlardan daha fazla toprak almak için birleşirlerse... "Bunu Rhys'e zaten söyledin."

Bu bir soru değildi ama Mor başını salladı. "Bu yüzden insan kraliçelere ne olduğunu araştırmanı istiyor. Vallahan'a dönmeden önce birkaç gün izin alacağım ama Rhys'in tüm bunların içinde insan kraliçelerin nerede durduğunu bilmesi gerekiyor."

"Yani senin Vallahan'ı başka bir savaş başlatmaması için ikna etmen, benim de insan kraliçeleri bunu yapmamaları için ikna etmem mi gerekiyor?"

"İnsan kraliçelere yaklaşamazsın," dedi Mor dürüstçe. "Ama Vallahan'da gözlemlediğim kadarıyla, bir şeylerin peşinde olduklarını biliyorum. Bir şeyler planlıyorlar. Sadece ne olduğunu ya da insanların kazanamayacakları bir savaşı başlatacak kadar aptal olmalarının nedenini anlayamıyoruz."

"Cephaneliklerinde onlara avantaj sağlayacak bir şeye ihtiyaçları var."

"Öğrenmen gereken de bu."

Cassian çizmeli ayağını yürüyüş yolunun taşlarına vurdu. "Baskı yok."

Mor çayını bitirdi. "Saray görevlisi olmak sadece güzel kıyafetler ve süslü partilerden ibaret değildir."

Cassian kaşlarını çattı. Cassian, rüzgârın Sidra üzerinde fısıldadığını, etrafındaki insanların neşeli konuşmalarını, tabaklara karşı gümüş çatal bıçak seslerini dinlerken, sevimli bir sessizlik içinde uzun anlar geçti. Düşünmesine izin veren Mor, güneşlenmesine geri döndü.

Cassian doğruldu. "Bu kraliçelerin içini dışını bilen bir kişi var. Bazı içgörüler sunabilir."

Mor bir gözünü açtı, sonra yavaşça öne doğru döndü, saçları dalgalanan altın bir nehir gibi etrafına döküldü. "Öyle mi?"

"Vassa." Cassian, kovulan insan kraliçeyle pek ilgilenmemişti. Hayatta kalan tek iyi kraliçeydi. Kraliçe arkadaşları onu gündüzleri ateşkuşu, geceleri de kadın olması için lanetleyen bir büyücü lorda sattıklarında ona ihanet etmişlerdi. Şanslıydı, aralarındaki diğer asi kraliçeyi Attor'a vermişlerdi. Ve o da kraliçeyi şimdi Cassian ve Mor'un oturduğu yerden birkaç köprü ötedeki bir sokak lambasına saplamıştı.

Mor başıyla onayladı. "Yardım edebilir."

Kollarını masaya yasladı. "Lucien, Vassa ile yaşıyor. Ve Jurian. Onun, insan topraklarındaki temsilcimiz olması gerekiyordu. Bırak o halletsin."

Mor pastasından bir ısırık daha aldı. "Lucien'e artık tamamen güvenemeyiz."

Cassian irkildi. "Ne?"

"Elain buradayken bile, Jurian ve Vassa'yla yakınlaştı. Bugünlerde onlarla gönüllü olarak yaşıyor, sadece bir temsilci olarak değil. Onların arkadaşı olarak."

Cassian, savaştan bu yana Lucien'le olan karşılaşmalarından duyduğu ve gözlemlediği her şeyi gözden geçirdi, Rhys ve Mor gibi düşünmeye çalıştı. Cassian yavaşça, "Prythian'ın insan topraklarındaki payını kimin yönettiğinin siyasetini çözmelerine yardım etmek için aylarını harcadı," dedi. "Yani Lucien, Vassa hakkında bize rapor verirken tarafsız kalamaz."

Mor ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Lucien iyi niyetli olabilir, ancak herhangi bir raporu, farkında olmasa bile, onların lehine olacaktır. Bilgi toplamak ve rapor vermek için küçük baloncuklarının dışından birine ihtiyacımız var." Tatlısını bitirdi. "Ki bu sen oluyorsun."

İyi. Şimdi anlamlı geliyordu. "Neden bu konuda Vassa'yla iletişime geçmedik?"

Mor, gölgeli bakışları sıradan jestini yalanlamasına rağmen elini salladı. "Çünkü parçaları daha yeni bir araya getiriyoruz. Ama fırsatın olduğunda kesinlikle onunla konuşmalısın. Aslında en kısa zamanda."

Cassian başıyla onayladı. Vassa'dan nefret etmiyordu ancak onunla görüşmek, Lucien ve Jurian'la konuşmayı da gerektirecekti. İlkiyle yaşamayı öğrenmişti ama ikincisiyle... Jurian'ın onların tarafında savaştığının ortaya çıkması önemli değildi. Amarantha'nın beş yüzyıl boyunca işkence görmüş mahkûmu olan insan general, Kazan tarafından yeniden doğduktan sonra Hybern'le oynamış ve Cassian ve ailesinin savaşı kazanmasına yardım etmişti. Cassian hâlâ adamı sevmiyordu.

Mor'un parlayan saçlarını kabartmak için eğilerek ayağa kalktı. "Bugünlerde seni özlüyorum." Son zamanlarda sık sık uzaktaydı ve her geri döndüğünde, Cassian'ın yakıştıramadığı bir gölge bakışlarına oturmuş oluyordu. "Keir buraya gelirse seni uyaracağımızı biliyorsun." Rhys hâlâ o şerefsiz babasından Velaris'i ziyaret etmesini istememişti.

"Eris bana zaman kazandırdı." Sözleri yakıcıydı.

Cassian buna inanmamaya çalışmıştı ama Eris'in bunu iyi niyet göstergesi olarak yaptığını biliyordu. Keir'in Velaris ziyaretini süresiz ertelemeye neden ikna ettiğini anlaması için Rhysand'ı zihnine davet etmişti. Sadece Eris'in, güce aç Keir üzerinde böyle bir etkisi vardı ve onun Keir'e buraya gelmemesi karşılığında teklif ettiği şey hâlâ bir gizemdi. En azından Cassian için. Rhys muhtemelen biliyordu. Mor'un solgun yüzüne bakıp onun da bilip bilmediğini merak etti. Eris, Mor'u babasının ziyaretinden kurtarmak için büyük bir fedakârlıkta bulunmuş olmalıydı ki bu da muhtemelen ona eziyeti en üst düzeye çıkaracak bir zamana denk geliyordu.

"Benim için önemli değil." Mor elinin tersiyle sohbeti savuşturdu. Cassian başka bir şeyin onu içten içe yiyip bitirdiğini anlayabiliyordu. Ama ona hazır olduğunda söylemesi için izin verdi.

Cassian masanın etrafında yürüdü ve Mor'un başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Biraz dinlen." Mor daha cevap veremeden gökyüzüne sıçradı.

❖

Nesta saf karanlığa uyandı.

Yıllardır tanık olmadığı bir karanlık. Hapishaneye ve cehenneme dönüşen o kulübeden beri.

Bir an dikleşti ve sarsıldı, elleri göğsünü sıkıca tuttu ve nefes nefese kaldı. Bir kış gecesinde ateşli bir rüya mıydı? Hâlâ o kulübedeydi, hâlâ aç, fakir ve çaresizdi.

Hayır. Odadaki hava sıcaktı, yatakta yalnızdı ve ısınmak için kız kardeşlerine sokulmuyor ya da en soğuk gecelerde yataktaki en favori yer olan ortayı kimin aldığı ya da sıcak yaz günlerinde kimin kenarda olacağı konusunda sürekli tartışmıyordu.

Uzun kışlar boyunca bir deri bir kemik olmasına rağmen bu beden yeniydi. Periydi. Çok güçlüydü. Ya da bir zamanlar öyleydi.

Nesta yüzünü ovuşturarak yataktan kaydı. Yerler ılıktı. Kulübedeki buzlu tahta kalaslar değil.

Pencereye yaslanarak perdeleri geri çekti ve aşağıdaki karan-

lık şehre baktı. Altın renkli ışıklar sokaklarda parlıyor, Sidra'nın iki şeridi boyunca dans ediyordu. Bunun ötesinde sadece yıldız ışığı vardı, soğuk ve boş denizin önündeki ovaları gümüşi renge boyuyordu

Gökyüzüne baktığında, şafağın ne kadar uzakta olabileceğine dair hiçbir şey göremedi ve uzun bir süre evi dinlediğinde, evin de derin bir uykuda olduğunu anladı. Evin üç misafirinin de.

Ne zamandır uyuyordu? Sabahın on birinde gelmişlerdi ve kısa bir süre sonra uykuya dalmıştı. Bütün gün kesinlikle hiçbir şey yememişti. Midesi guruldadı.

Ama alnını pencerenin soğuk camına yaslayarak bu sesi görmezden geldi. Yıldız ışığının başını, yüzünü, boynunu nazikçe taramasına izin verdi. Annesinin sadece ve sadece kendisi için yaptığı gibi, parıldayan parmaklarını yanağından aşağı doğru gezdirdiğini hayal etti.

Benim Nesta'm. Elain aşk ve güzellik için evlenecek ama sen, benim kurnaz küçük kraliçem... Fetih için evleneceksin.

Annesi, yıllar sonra Nesta'nın, babası annesini döverken boş boş oturan zayıf iradeli bir oduncunun oğluyla evlenmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığını bilseydi, mezarında ters dönerdi. Aralarındaki ilişkiyi bitirdiğinde ellerini ona sürmüştü. Daha sonra teklif etmediği şeyi almaya çalışmıştı.

Nesta, Tomas'ı unutmaya çalışmıştı. Sık sık Kazan'ın o anıları tıpkı insanlığı gibi yok etmiş olmasını dilerdi, ancak yüzü bazen hayallerini lekeliyordu. Bazen hâlâ kaba ellerinin onu kavradığını, etini morarttığını hissedebiliyordu. Bazen kanın metalik tadı diline geliyordu.

Pencereden geri çekilen Nesta, o uzak yıldızları tekrar inceledi. Konuşabilseler neler derlerdi diye merak etti.

Nesta'm, annesi onu her zaman çağırırdı, ölüm döşeğinde bile, tifüsten solgun ve bitkin halde. *Benim küçük kraliçem.*

Nesta bir zamanlar bu isimden zevk alırdı. Sözünü yerine getirmek için elinden geleni yapmıştı, borçlular içeri süzülür süzülmez eriyen göz kamaştırıcı bir hayata dalmıştı ve tüm sözde arkadaşları, gülümseme maskeleri takan kıskanç korkaklardan

başka bir şey olmadıklarını ortaya çıkarmışlardı. Hiçbiri Archeron ailesini yoksulluktan kurtarmayı teklif etmemişti.

Çocukları ve parçalanan bir adamı kurtların önüne atmışlardı.

Yani Nesta da bir kurt olmuştu. Kendini görünmez dişler ve pençelerle silahlandırmış ve daha hızlı, daha derin, daha ölümcül saldırmayı öğrenmişti. Zevk almıştı. Ama kurdu ortadan kaldırma zamanı geldiğinde kurdun da onu yiyip bitirdiğini fark etmişti.

Yıldızlar, söz vermişler gibi şehrin üstünde titreşip duruyorlardı.

Nesta ellerini yumruğa çevirdi ve yatağa geri tırmandı.

❖

Kazan onu kahretsin, belki de onu buraya getirmeyi kabul etmemeliydi.

Cassian, üç İllyrialı savaşçının yan yana uyumasına yetecek kadar devasa yatağında, uyanık yatıyordu. Odada son beş yüz yılda çok az şey değişmişti. Mor bazen Rüzgâr Evi'ni yeniden dekore etmek istediğinden yakınırdı ama bu odayı olduğu gibi severdi.

Bir kapının kapanma sesiyle uyandı ve komodinin üzerinde tuttuğu bıçağı çekerken ânında alarma geçti, kalbi çarpıyordu. Yatağının altında iki kılıç, kapı eşiğinin üstünde bir set ve yatağın altında ve şifoniyerin çekmecesinde iki kılıç daha vardı. O sadece koleksiyonuydu. Ana bilir Az odasında neler saklıyordu.

Az, Mor ve Rhys arasında geçen beş yüzyılda Rüzgâr Evi'ni kullandıklarını ve küçük bir lejyonu silahlandırmaya yetecek kadar silahla doldurduklarını düşünüyordu. O kadar çok şeyi saklamış ve unutmuşlardı ki kanepede oturduğu anda bir şey tarafından dürtülme ihtimali hayli yüksekti. Silahların çoğunun kılıflarında biraz pastan fazlasının bulunma ihtimali de vardı.

Ama bu yatak odasındakiler, yağlı ve temiz tuttuklarındandı. Hazır bekleyenlerden.

Bıçak yıldız ışığında parladı, sifonları kırmızı ışıkta çırpındı ve gücü kapının arkasındaki koridoru taradı.

Ama hiçbir tehdit ortaya çıkmadı, hiçbir düşman yeni koruma

büyülerini ihlal etmedi. Hybern'in askerleri bir yıldan uzun bir süre önce, kütüphanede neredeyse Feyre ve Nesta'yı ele geçiriyorlardı. Nesta onun için koşarken yüzündeki dehşeti unutmamıştı, kollarını uzatmıştı.

Ama koridordaki ses... Azriel, bir kalp atışı sonra fark etmişti.

Kapının çaldığını duymuş ve Az'ın dönüşünden haberdar olmasını istediğini anlamıştı. Konuşmak istemiyordu ama Cassian'ın onun buralarda olduğunu bilmesini istiyordu.

Cassian'ı burada, tavana bakarak bırakmıştı, sifonları bir kez daha uykuya dalmış ve bıçağı tekrar kılıfına girmiş ve komodinin üzerine konmuştu. Yıldızların pozisyonundan saatin üçü biraz geçtiğini anladı, şafağın sökmesinde daha çok vardı. Biraz uyumalıydı. Yarın yeterince zor olacaktı.

Sessiz yalvarışı dünyaya yayılmış gibi, pürüzsüz bir erkek sesi zihnine mırıldandı. *Neden bu kadar geç kaldın?*

Cassian, Rhys'in oraya uçtuğunu görecekmiş gibi pencerelerin arkasındaki gökyüzünü taradı. *Ben de sana aynı soruları sormalıyım.*

Rhys güldü. *Söyledim ya: Eşimden dilemem gereken bazı özürler vardı.* Uzun, yaramaz bir duraksama oldu. *Mola verdik.*

Cassian güldü. *Zavallı dişinin uyumasına izin ver.*

Bu turu başlatan oydu. Saf erkek memnuniyeti her kelimesinden okunuyordu. *Hâlâ soruma cevap vermedin.*

Neden bu saatte beni gözetliyorsun?

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Çoktan uyanmış olman benim suçum değil.

Cassian yumuşak bir inleme çıkardı. *İyidir. Biz buraya geldikten hemen sonra Nesta uyudu ve yatakta kaldı. Hâlâ uyuduğunu varsayıyorum.*

Oraya on birden önce vardın.

Biliyorum.

Saat sabahın 3:15'i.

Biliyorum.

Sessizlik Cassian'ın eklediği gibi yeterince keskindi, *burnunu sokma.*

Hayal bile edemezdim.

Cassian bu konuşmayı özellikle yapmak istemiyordu, sabahın üçünde ve kesinlikle bir günde iki kez. *İlk dersle ilgili güncellemeleri yarın akşam kontrol ederim.*

Rhys'in duraksaması yine göz ardı edilemeyecek kadar belirgindi. Ama kardeşi *Mor seni Rüzgâr Kıran'a götüreceğini söyledi* diye devam etti. *İyi geceler Cass.*

Zihnindeki karanlık varlık soldu, onu içi boş ve soğuk bir halde bıraktı. Yarın diğerlerine benzemeyen bir savaş alanı olacaktı. Cassian, sonunda ne kadarının sağlam kalacağını merak ediyordu.

5.
BÖLÜM

"Onu yemezsen, yaklaşık otuz dakika içinde pişman olacaksın." Rüzgâr Evi'nin yemek odasındaki uzun masada oturan Nesta, çırpılmış yumurta ve buharda pişmiş yulaf lapası tabağından başını kaldırdı. Uyku hâlâ kemiklerini tartıyordu ve "Bunu yemeyeceğim," derken öfkesini keskinleştiriyordu.

Cassian kendi porsiyonunu bitirdi. Nesta'nın önünde ne varsa iki katı da onun önündeydi. "Ya öyle ya da hiç."

Nesta sandalyesinde kıpırdamadan duruyordu. Giydiği dövüş derilerindeki her hareketin farkındaydı. Pantolon giymenin nasıl bir his olduğunu unutmuştu, kalçalarının ve poposunun sergilenmesinin çıplaklığını.

Neyse ki Cassian bir rapor okumakla o kadar meşguldü ki sinsice içeri girip koltuğuna oturduğunu görememişti. Bir hizmetçinin ortaya çıkabileceğini umarak kapıya baktı. "Tost yiyeceğim."

"On dakika içinde onu yakarsın ve yorgun hissedersin." Cassian yulaf lapasına doğru başını salladı. "Daha lezzetli hale getirmek istiyorsan içine biraz süt koy." Daha talep edemeden, "Şeker yok," diye ekledi.

Nesta kaşığı sıktı. "Ceza olarak mı?"

"Yine, kısa bir patlama için sana enerji verecektir ve daha sonra çökmene neden olur." Ve sonra ağzına yumurta sokuşturdu. "Gün boyunca enerji seviyeni sabit tutman gerekir –şekerli veya

cılız ekmeklerle dolu yiyecekler sana geçici olarak enerji verir. Yağsız etler, tam tahıllar, meyve ve sebzeler seni nispeten sabit kan şekerinde ve tok tutar."

Nesta tırnaklarını pürüzsüz masaya vurdu. Daha önce Rhysand'ın saray üyeleriyle birkaç kez burada oturmuştu. Bugün sadece ikisi vardı ve bu da garip bir şekilde fazla büyük hissettiriyordu. "Günlük hayatımda hükmedeceğin başka alanlar var mı?"

Cassian omuz silkti, yemeğe ara vermedi. "Listeye daha fazlasını eklemem için bana sebep verme."

Kibirli puşt.

Cassian tekrar yemeğe doğru eğildi. "Ye."

Kaşığı kâseye itti ama kaldırmadı.

"Nasıl istersen öyle olsun o zaman." Cassian yulaf lapasını bitirdi ve yumurtalara geri döndü.

"Bugünkü seans ne kadar sürecek?" İllyria Dağları'nın kendi havası olduğunu bilmesine rağmen şafak, açık gökyüzünü ortaya çıkarmıştı. İlk kar yağışında çoktan buz tutmuş olabilirdi.

"Dün de dediğim gibi: ders iki saat. Öğle yemeğine kadar." Kâsesini tabağına koydu, gümüş çatal bıçağı da içine koydu. Bir kalp atışı sonra kayboldular. Evin büyüsü tarafından kapıldılar. "Bir dahaki sefere yiyeceğiz." Cassian onun yemeğine baktı.

Nesta sandalyesine yaslandı. "Bir: *Bu derse katılmayacağım.* İki: *Aç değilim.*"

Ela gözleri derinleşti. "Yemek yememek babanı geri getirmeyecek."

Nesta "Bununla *hiçbir ilgisi yok*," diye tısladı. *Hiç.*

Cassian kollarını masaya dayadı. "Zırvalamayı keseceğiz. Uğraştığın şeyi yaşamadığımı mı sanıyorsun? Bunları daha önce görmediğimi, yapmadığımı ve hissetmediğimi mi sanıyorsun? Sevdiklerimin de bununla başa çıktığını görmediğimi mi? İlk değilsin ve son da olmayacaksın. Babana olanlar korkunçtu, Nesta ama..."

Nesta ayağa fırladı. "*Hiçbir* şey bilmiyorsun." Onu saran titremeyi durduramadı. Öfkeden ya da başka bir şeydendi, bilmiyordu. Ellerini yumruğa dönüştürdü. "Lanet fikirlerini kendine sakla."

Cassian küfrü duyunca gözlerini kırptı ve Nesta'nın beyaz sıcak öfke olduğunu tahmin ettiği şeyle yüzünü buruşturdu. Sonra, "Sana küfretmeyi kim öğretti?" diye sordu.

Yumruklarını daha sıkı sıktı. "Sen. Sen duyduğum en pis ağza sahipsin."

Cassian'ın gözleri eğlenceyle kısıldı ama ağzı ince bir çizgi halinde kaldı. "Yemek yersen lanet fikirlerimi kendime saklarım."

Nesta, tüm zehrini bakışlarında topladı.

Cassian sadece bekledi. Evin üzerine inşa edildiği dağ kadar hareketsizdi.

Nesta oturdu, kâseyi kavradı ve ağzına kaşık dolusu lapayı soktu, tadıyla neredeyse öğürüyordu. Ama yine de yutmaya çalıştı. Sonra bir kaşık daha. Bir tane daha. Ta ki kâse temizlenip yumurtalara başlayana kadar.

Cassian her lokmayı izledi.

Ve hiçbir şey kalmayınca, Nesta tabağını ve kâsesini toplayıp üst üste koyarken bakışlarını üstünde tuttu, odayı gümüş çatal bıçak sesi doldurdu.

Tekrar ayağa kalktı ve ona doğru sinsice yaklaştı. Cassian'ın arkasında kapı uzanıyordu. O da ayaktaydı.

Nesta yanından geçerken nefes almadığına yemin edebilirdi. Dirseği neredeyse karnına değecek kadar yakın geçmişti. Tatlı tatlı, "Sessizliğini dört gözle bekliyorum," dedi.

Yüzünde beliren sırıtmaya engel olamadan kapıya yöneldi. Ama kolundaki bir el onu durdurdu.

Cassian'ın gözleri parlamıştı, kırmızı sifon elinin arkasına bağlanmıştı ve onu renklerle çırpınarak kavrıyordu. Kötü, alaycı bir gülümsemeyle dudakları kıvrılmıştı.

"Oyuna hazır uyandığını görmek güzel Nesta." Sesi kısık bir mırıldanma gibiydi.

Nesta o sesle kalbinin hızla çarpmasına, gözlerinde gördüğü meydan okumaya ve yakınlığının getirdiği hislere engel olamadı. Hiçbir zaman da olamamıştı. Bu yüzden bir keresinde sokulup boynunu yalamasına izin vermişti.

Bu yüzden son savaşta onu öpmesine izin vermişti. Yaralı du-

rumunda ancak öpebildiği kadar ama bu onu tamamen paramparça etmişti.

Hayatımda hiçbir pişmanlık duymuyorum ama bu var. Zamanımızın olmaması. Seninle vakit geçirememiş olmam, Nesta. Seni öbür dünyada, öbür yaşamda tekrar bulacağım. Ve o zamana sahip olacağız. Söz veriyorum.

O anları kabul etmek istediğinden daha sık hatırlamıştı. Yüzünü kavrarken hissettiği parmaklar, ağzının hissettirdikleri ve tadı, kanla kaplı ama hâlâ hassas.

Buna tahammül edemiyordu.

Cassian, kolunu nazikçe tutmasına rağmen gözünü bile kırpmadı.

Yutkunmamak için kendini zorladı. Kanı buz kesti.

Cassian'ın gözleri yine eğlenceyle kısıldı ama kolunu bıraktı. "Ayrılana dek beş dakikan var."

Nesta geri adım atmayı başardı. "Sen bir canavarsın."

Cassian göz kırptı. "Doğma büyüme."

Nesta bir adım daha atmayı başardı. Eğer evden ayrılmayı reddederse Cassian, Morringan ya da Rhys onu Rüzgâr Kıran'a götürebilirdi. Ve eğer bir şey yapmayı reddederse, onu ikinci kez düşünmeden insan topraklarına bırakırlardı. Düşüncesi bile onu gerginleştirdi. "Bir daha bana elini sürme."

"Anlaşıldı." Cassian'ın gözleri hâlâ parlıyordu.

Nesta'nın parmakları bir kez daha kıvrıldı. Bir sonraki sözlerini bıçak gibi keskin kelimelerden seçti. "Bu eğitim saçmalığının yatağıma tırmanmana neden olacağını düşünüyorsan, hayal görüyorsun." Bir parça gülümsemeyle ekledi, "Uyuz bir sokak köpeğini içeri almayı tercih ederim."

"Ah, bu senin yatağına tırmanmama neden olmayacak."

Nesta kıs kıs güldü, zafer kazandığını düşündüğünde merdivenlere ulaşmıştı. Cassian mırıldandı *"Sen benimkine tırmanacaksın."*

Bir ayağı havada ona döndü. "Çürümeyi tercih ederim."

Cassian ona alaycı bir gülümseme sundu. "Göreceğiz."

Nesta daha keskin kenarlı kelimeler bulmaya çalıştı, bir kü-

çümseme veya hırlama veya herhangi bir şey ama Cassian'ın gülümsemesi büyüdü. "Artık hazırlanmak için üç dakikan var."

Nesta ona en yakın şeyi fırlatmayı düşündü, kapının yanındaki küçük bir kaide üzerinde duran bir vazoyu. Ama bunu yaparsa, ondan ne kadar etkilendiğini göstermiş olurdu ve bu Cassian'ı tatmin ederdi.

Sadece omuz silkti ve kapıdan içeri girdi. Yavaşça. Ondan ve onun küstah, çekilmez övünmelerinden hiç etkilenmemiş gibi.

Onun yatağına tırmanmakmış, tabii.

❖

O pantolon onu öldürecekti.

Vahşice, güzelce öldürecekti.

Cassian, Nesta'nın savaş sırasında İllyria dövüş derileri içindeki görüntüsünü hiç unutmamıştı, hem de hiç. Ama anılarıyla karşılaştırıldığında. Yüce Ana.

Bildiği her kelime, her dil o evin hanımı gibi yanından salınarak geçerken zihninden silinip gitmişti.

Cassian, bu raundu kazanmasına izin vereceğini biliyordu, ona küçük omuz silkmesini attığı anda üstünlüğünü kaybettiğini ve sunduğu manzaradan habersiz olarak salona doğru devam ettiğini biliyordu. Aklındaki en ilkel girdabın her düşüncenin ötesine nasıl geçtiğini.

Cassian'ın kendine çekidüzen vermesi için Nesta'nın üç dakika boyunca alt katta olması gerekiyordu.

Ana bilir, bugün yeterince uğraşı vardı hem Nesta'nın dersi hem de onun ötesinde pantolonunu çıkarıp o muhteşem poposunun her santimine dalma düşüncesine kapılmamaya çalışmak.

Dikkatini dağıtacak şeyleri göze alamazdı. Milyonlarca nedeni olsa bile.

Ama en son ne zaman çarşafların üzerinde tatmin edici bir yuvarlanma yaşamıştı? Savaştan bu yana, kesinlikle hayır. Belki Feyre onları Amarantha'nın pençesinden kurtardığından beri. Kazan onu kaynatsın, Amarantha düşmeden bir ay önceydi, değil

mi? Rita'nın evinde tanıştığı kadınla. Zevk salonunun dışındaki bir sokakta. Tuğla duvara karşı. Hızlı ve kirli ve dakikalar içinde olmuştu ne o ne de dişi hızlı bir şekilde tatmin olmaktan başka bir şey düşünmüştü.

İki yıldan fazla olmuştu. O zamandan beri eliyleydi.

Nesta'yla evde yaşamanın iyi bir fikir olduğuna karar vermeden önce o kaşıntıyı gidermeliydi. Acı çekiyordu ve sürükleniyordu. İhtiyacı olan son şey onun peşinden soluk soluğa gitmekti. Bir hayvan gibi Nesta'nın kolunu tutmuştu, ona yaklaşmaktan kendini alıkoyamamıştı.

Nesta, onunla hiçbir şey yapmak istememişti. Kış Gündönümü'nde de aynı şeyi söylemişti.

Senden ne istediğim konusunda yeterince açık konuştum.

Hiçbir şey.

İçsel bir parçasım çatlatmıştı, savaş sırasında katlandıkları her şeyin bir anlam ifade edebileceğine dair son bir direnç ve umut kırıntısını. Ölürken kalbini ona döktüğünde, onu bedeniyle örttüğünde ve onunla ölmeyi seçtiğinde, o da onu seçmişti.

Aptalca bir umut, limanda söylediklerinden daha iyi bilmesi gereken bir umut. Buzlu sokaklardaki Kış Gündönümü gecesinde, Nesta'nın Feyre'nin ortaya çıkması karşılığında ödeyeceği parayı almak için kasaba evine geldiğini öğrenmiş, onunla hiçbir şey yapmak istemediğini iddia etmiş... Aylarca bulmaya uğraştığı hediyeyi donmuş Sidra'ya atmıştı ve daha sonra Cassian da İllyrialılar arasındaki büyüyen muhalefeti bastırmakla meşgul olmuştu.

Aradan geçen dokuz ay boyunca ondan uzak durmuştu. Çok, çok uzak. O gece aptalca bir hata yapmaya o kadar yaklaşmıştı ki kalbini göğsünden çıkarıp kendini savunmasız bırakmıştı. Gururla çekip gitmeyi zar zor başarmıştı. Bunu tekrar yapması için dişinin, onun cesedini çiğnemesi lazımdı.

Nesta ortaya çıktı, örgülü saçları şimdi dokunmuş bir taç gibi başının tepesine sarılmıştı. Cassian boynunun altına bakmamaya çalıştı. Sergilediği vücuduna. Kaybettiği kiloları geri kazanması ve biraz kas yapması gerekiyordu ama... o lanet deriler.

"Gidelim," dedi sert ve soğuk bir sesle. Bunun için Kazan'a teşekkür etti.

Yemek odasının cam kapılarının ardındaki verandaya Mor, kalkanların on metre üstünden dalmak hiçbir şeymiş gibi indi. Cassian, onun için öyle olduğunu düşündü.

Mor bir ayağından diğerine sıçradı, kollarını ovuşturdu ve dişlerini gıcırdattı ve ona şöyle bir bakış attı, *Bunun için bana çok şey borçlusun, pislik.*

Nesta kaşlarını çattı ama pelerinini astı. Her hareketi zarif ve sakindi, sonra Mor'un beklediği yere yöneldi. Cassian ikisini de korumaların ulaşamayacağı yerlere uçururdu. Sonra Mor onları Rüzgâr Kıran'a yabalardı.

Nesta'yı antrenmana ikna etmenin bir yolunu bulacağı bir yere.

Ama şükürler olsun ki Nesta bugün asgari limitlerde kalıyordu ki bu da Rüzgâr Kıran'a gitmek anlamına geliyordu. Bu tür duygusal ve zihinsel savaşları nasıl yürüteceğini her zaman biliyordu. İyi bir general olurdu. Günün birinde hâlâ bir tane olabilirdi.

Cassian bunun iyi bir şey olup olmayacağına karar veremedi. Nesta'yı böyle bir silaha dönüştürmenin.

İsteği dışında Ulu Peri'ye dönüştürülürken Hybern Kralı'na ölüm vaadinde bulunmuştu. Aylar sonra, kesik kafasını kupa gibi kaldırmış ve ölü gözlerinin içine bakmıştı.

Ve eğer Kemik Oymacısı, Kazan'dan korkulacak bir şey olarak çıkması hakkında doğru söylediyse... Siktir.

Cam kapıları çekerek açarken peleriniyle uğraşmadı, keskin sonbahar havasına yüzünü çevirip nefes aldı ve Mor'un kollarına doğru yaklaştı.

❖

Rüzgâr Kıran'ın dağını buz veya kar kaplamamıştı, ancak ortaya çıktıkları anda Nesta'ya çarpan sert soğuğu durdurmamıştı. Morrigan, Cassian'a göz kırptı ve Nesta'ya dik dik baktı ve onları ileriye doğru uzanan alanı değerlendirirken bıraktı.

Sağda birkaç küçük taş ev ve bunların ötesinde taze çamdan yapılmış bazı yeni konutlar vardı. Son zamanlarda burası bir köy olmuştu. Ancak onlardan hemen önce, çeşitli silahlar, ağırlıklar ve eğitim malzemeleri ile dolu düz dağın tepesinin kenarında savaş halkaları vardı. Nesta'nın etkileyici çeşitlerin ne olduğu hakkında temel isimlerinin ötesinde hiçbir fikri yoktu: kılıç, hançer, ok, kalkan, mızrak, yay, acımasız görünümlü yuvarlak sivri uçlu zincirli top...

Diğer tarafta yanan ateş çukurları, duman bulutları çitle çevrili bir çiftlik hayvanına, koyunlara, domuzlara ve keçilere doğru sürükleniyordu, hepsi tüylü ama iyi besiliydi. Ve tabii ki İllyrialılar da. Dişiler bu ateşlerin etrafında tencere ve tavada yemek pişirme eğilimindeydi ve Cassian ve Nesta ortaya çıktığında hepsi durmuştu. Antrenman halkalarındaki düzinelerce erkek de öyle. Hiç gülümsemedi.

Nesta'nın belirsiz bir şekilde tanıdığı geniş omuzlu, tıknaz bir erkek, genç erkeklerin iki tarafını kuşattı. Hepsinin kanatları sıkıca kenetlenmişti, belki de birlik olarak yürümek için ama Cassian'ın önünde durduklarında, bu kanatlar hafifçe yayılmıştı.

Cassian kendininkini Nesta'nın deyimiyle gündelik yayılımında tuttu – geniş değil ama kapalı da değil. Pozisyon, mükemmel oranda kibir, tetikte olma ve güç taşıyordu.

Tanıdık erkeklerin bakışları ona takıldı. "Onun burada ne işi var?"

Nesta ona gizemli bir gülümseme verdi. "Büyücülük."

Cassian'ın araya girmeden önce Ana'ya bir yalvarış mırıldandığına yemin edebilirdi, "Sana hatırlatayım Devlon, Nesta Archeron Yüce Leydimizin kız kardeşidir ve saygıyla muamele görecektir." Nesta, Cassian'ın taş gibi soğuk yüzüne baktığı anda kelimelerinin donduruculuğunu hissetti. Savaştan bu yana bu inatçı tonu duymamıştı. "Burada eğitim görecek."

Nesta onu uçurumun kenarından itmekten başka bir şey istemiyordu.

Devlon yüzünü buruşturdu. "Dokunduğu her silah daha sonra gömülmek zorunda. Onları bir yığın halinde bırakın."

Nesta gözlerini kırptı.

Cassian'ın burun delikleri açıldı. "Öyle bir şey yapmayacağız."

Devlon onu kokladı, arkadaşları kıs kıs güldü. "Kanaman mı var cadı? Eğer öyleyse, silahlara dokunmana bile izin verilmeyecek."

Nesta durakladı. Piçi devirmenin en iyi yolunu düşündü.

Cassian dikkat çekici bir kararlılıkla, "Bunlar modası geçmiş hurafeler. Regl olsa da olmasa da silahlara dokunabilir."

Devlon, "Yapabilir," dedi "ama yine de gömülecekler."

Sessizlik çöktü. Nesta, Devlon'a bakarken Cassian'ın ifadesinin karardığını fark etti. Ama aniden, "Yeni askerler nasıl?" diye sordu.

Devlon ağzını açtı, sonra kapattı, gözlerinde kavganın parıltısı yandı ama söndü. "İyi," diye tükürdü ve arkasını döndü, askerleri onu takip ediyordu.

Cassian'ın ifadesi her nefesle biraz daha sertleşti ve Nesta kendisini kanında kaynayan heyecanla Devlon'a dalmak için hazırladı.

Ama Cassian hırladı, "Gidelim," ve boş bir eğitim alanına doğru yürümeye başladı.

Devlon omzunun üzerinden baktı ve Nesta, Cassian'ın peşinden koşmadan önce ona havalı bir bakış attı. İllyrialı'nın bakışları omurgasında yanan bir damga gibi kaldı.

Cassian eğitim alanındaki sayısız silah rafından birini seçmedi. En uzak halkada durdu, ellerini kalçalarına koydu ve onu bekledi.

Ona katılırmış gibi. Silah rafının yakınında yıpranmış, pürüzsüzlüğünü ya sert iklimden ya da o zamanki gibi üzerine oturan sayısız savaşçıdan alan kayadan onu gözetledi. Buz gibi yüzey, kalın derinin altından bile tenine işledi.

"Sen ne yapıyorsun?" Cassian'ın yakışıklı yüzü neredeyse yırtıcıydı.

Nesta ayak bileklerini üst üste attı ve pelerinini bir elbisenin eteği gibi düşürdü. "Söyledim ya: Eğitim almayacağım."

"Kalk." Ona hiç böyle bir emir vermemişti.

Kalk, Hybern Kralı'ndan önceki gün ağlamıştı. *Kalk ayağa.*

Nesta, Cassian'ın bakışlarıyla karşılaştı. Kendi bakışlarının mesafeli ve huzursuz olmasını isterdi. "Resmi olarak eğitime katılıyorum, Cassian ama bana bunu yalatamazsın." Çamuru işaret ediyordu. "İstersen beni sürükle ama parmağımı bile kıpırdatmayacağım."

İlyrialıların bakışları onlara taş gibi çarpıyordu. Cassian'ın tüyleri diken diken oldu.

İyi. Ne kadar boşa harcanmış bir hayat, ne kadar sefil bir kadın olduğunu görsün.

"Kalk lanet olsun." Sözleri yumuşak bir hırıltıydı.

Devlon ve grubu, tartışmalarından etkilenerek geri dönmüştü ve çemberin kenarının ötesinde toplanmışlardı. Ama Cassian'ın ela gözleri yalnızca ona sabitlenmişti.

İçlerinde hafif bir yalvarma belirtisi yanıp sönüyordu.

Ayağa kalk, kafasında bir ses, derisinin altına işliyordu. *Onu böyle küçük düşürme. Bu pisliklere onu aptal yerine koyarken görme zevkini tattırma.*

Ama vücudu hareket etmeyi reddetti. Çizgisini çizmişti ve ne ona ne de herhangi birine boyun eğecekti...

İğrenme gibi bir şey yüzünü Cassian'ın doldurdu. Hayal kırıklığı. Öfke.

İyi. İçinde birşeyler rahatsız olsa bile rahatlamasına engel olamadı.

Cassian sırtından sarkan kılıcı çekerek ona sırtını döndü. Ve başka bir kelime etmeden, bir bakış atmadan, sabah egzersizlerine başladı.

Bırak Cassian ondan nefret etsin. Böylesi daha iyiydi.

6.
BÖLÜM

Cassian'ın attığı her adım ve hareket serisi güzel, ölümcül ve keskindi ve Nesta tüm iradesiyle aval aval bakmamaya çalışıyordu.

Ondan gözlerini alamıyordu. Tanıştıkları andan itibaren, herhangi bir alanda, herhangi bir odada onun varlığına dair keskin bir farkındalık geliştirmişti. Aksi için ne kadar çaba gösterirse göstersin bunu durduramıyordu.

Git! Ölürken ona yalvarmıştı

Yapamam, Nesta ağlamıştı. *Yapamam.*

O anda olduğu kişinin şimdi nereye gitmiş olduğunu bilmiyordu. Ona dönmenin bir yolunu bulamıyordu.

Ama o kayaya oturup dağları kaplayan sallanan çamlara bakarken bile, Cassian'ı gözünün ucuyla her zarif hareketinin, düzenli nefes alıp verişinin, rüzgârdaki koyu renkli saçlarının akışının farkında olarak izledi.

"Görüyorum ki sıkı çalışıyorsunuz."

Morrigan'ın sesi Nesta'nın bakışlarını dağlardan ve onların bir parçası gibi görünen savaşçıdan aldı. Çarpıcı dişi yanında duruyordu, kahverengi gözleri Cassian'a sabitlenmişti, içlerinde hayranlık parlıyordu. Devlon ya da takipçilerinden bir iz yoktu, sanki uzun zaman önce gitmişlerdi. Çoktan iki saat olmuş muydu? Mor hafifçe, "O güzel, değil mi?" dedi.

Nesta'nın omurgası ses tonundaki sıcaklıktan kaskatı kesildi. "Kendisine sor."

Dikkatini Nesta'ya kaydıran Morrigan'ın yüzünde hiçbir eğlence belirtisi yoktu. "Neden orada değilsin?"

"Mola veriyorum."

Morringan'ın bakışları Nesta'nın yüzünde gezindi ne ter ne kızarmış ten ne de saçlarında yerinden oynamış bir tek tel vardı. Dişi sessizce, "Benim oyum seni insan topraklarına geri göndermekten yana olurdu, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Oh, biliyorum." Nesta meydan okumayı reddetmişti. "Feyre'nin kardeşi olmanın avantajları var."

Morrigan'ın dudağı kıvrıldı. Cassian, arkasında yumuşak hareketlerini durdurmuştu.

Morrigan'ın gözlerinde karanlık bir ateş parladı. "Bir zamanlar senin gibi bir sürü insan tanıyordum." Eli karnına doğru sürüklendi. "Onun gibi iyi insanların sana verdiği avantajın faydasını asla hak etmiyorsun."

Nesta bunun farkındaydı. Ve Morrigan'ın kimleri kastettiğini biliyordu, Oyuk Şehir'deki Kâbuslar Sarayı'nda yaşayan insanlar. Feyre ona tüm hikâyeyi hiç anlatmamıştı ama Nesta kaba detayları biliyordu: Morrigan'a kurtların önüne atılana kadar işkence eden ve ona vahşice davranan canavarlar.

Nesta ellerine yaslandı, soğuk kaya eldivenlerinden kendini hissettirdi. Ağzını açtı ama Cassian onlara ulaşmıştı, nefes nefeseydi ve terle parlıyordu. "Erkencisin."

"İşlerin nasıl gittiğini görmek istedim." Morrigan yanan bakışlarını Nesta'dan çekti. "Bugün yavaş bir başlangıç olmuş gibi görünüyor."

Cassian parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Öyle de diyebilirsin."

Nesta çenesini acıtacak kadar sıktı.

Morrigan ona bir el uzattı ve sonra bir diğerini de ona bakmadan Nesta'ya uzattı. "Gidelim mi?"

❖

Morrigan kendini beğenmiş işgüzarın tekiydi.

Nesta, Rüzgâr Evi'nin altındaki yeraltı kütüphanesinde dururken bu düşünceyle öfkelendi. Kibirli, kendini beğenmiş bir işgüzar.

Cassian döndüklerinde onunla konuşmamıştı. Odasına gidip kemiklerini ısıtmak için banyo yapmadan önce öğle yemeği teklif edip etmeyeceğini görmek için de beklememişti.

Çıktığında, kapısının altından bir notun kaydığını fark etti. Dar ve kalın harflerle, saat birde kütüphanede olmasını söylüyordu. Tehdit yok, onu insan topraklarına gönderme sözü yok. Sanki kadının itaat edip etmemesi umurunda değildi.

En azından onu alt etmek Nesta'nın beklediğinden daha hızlı gerçekleşmişti.

Kütüphaneye Rhysand'ın emirlerine uyma arzusundan değil, alternatifin de aynı derecede dayanılmaz olmasından dolayı girmişti: sessiz yatak odasında oturmak, sessizliği doldurmak için kafasındaki kükremeden başka bir şey duymamak.

Buraya geleli bir yıldan fazla olmuştu. Hybern'in suikastçılarının onu ve Feyre'yi kütüphanenin karanlık kalbine kadar takip ettikleri o korkunç anlardan beri. Taş basamaklı inişin kenarından baktı, doğrudan aşağıdaki kara çukura. Artık o karanlıkta hiçbir kadim yaratık uyumuyordu ama soluk ışık kalmıştı. Dibinde de Cassian'ın indiği, ona uzandığı yer vardı. Onun dehşetini gördüğünde yüzünde beliren öfke...

Düşüncelerindn sıyrıldı. İçinden geçen sarsıntıyı geri püskürttü ve masada oturan kadına odaklandı, neredeyse orada istiflenmiş kitap sütunlarıyla gizlenmişti.

Kadının elleri harap olmuştu. Tarif etmenin daha kibar bir yolu yoktu. Kemikleri eğrilmiş ve yumrulaşmış, parmakları yanlış bir açıdaydı... Feyre bir keresinde kütüphanedeki rahibelerin zor geçmişleri olduğundan bahsetmişti. Kısaca böyle özetlenebilirdi.

Nesta, kütüphanenin başrahibesi Clotho'ya onu bu hale getirmek için ne yapıldığını bilmek istemiyordu. Dilinin kesilmesi ve kasıtlı olarak bu şekilde iyileşmesi böylece hasarın asla geri alınamaması. Erkekler ona zarar vermişti ve...

Eller onu aşağı, aşağı, aşağı, dondurucu suyun içine itiyor, gülen ve küçümseyen sesler.

Vahşi bir erkek yüzü, ileriye doğru çekilececek ödülü beklerken sırıtıyordu.

Engel olamıyordu. Elain'i kurtaramadı, yerde hıçkırarak ağlıyordu. Kendini kurtaramadı. Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu ve bu erkekler istediklerini yapıyordu ve vücudu ona ait değildi, insan değildi, çok uzun bir süre boyunca...

Nesta anılarını geri püskürttü ve düşüncelerini şu âna getirdi.

Yüzü soluk kapüşonunun altındaki gölgelerde örtülüydü, Clotho sessizce oturuyordu, Nesta'nın içinden çıkan düşünceleri görmüş gibi, Hybern'deki o günün anısının onu ne kadar sık uyandırdığını biliyormuş gibi. Clotho'nun cübbesinin başlığını süsleyen limpid mavi taş, kadın masaya bir parşömen parçası kaydırırken loş ışıkta bir sifon gibi titredi.

Bugün üçüncü seviyedeki kitapları rafa kaldırarak başlayabilirsin. Ulaşmak için arkamdaki rampayı kullan. Yazar tarafından alfabetik olarak düzenlenmiş kitapların bulunduğu bir sepet olacaktır. Yazarı yoksa, onları bir kenara koy ve vardiya sonunda yardım iste.

Nesta başını eğdi. "Vardiyam ne zaman bitiyor?"

Clotho, bileklerini ve ellerinin arkasını kullanarak kendine küçük bir saat çekti. Saat altıdaki işaretçiyi yumru halindeki bir eklemle işaret etti.

Beş saatlik çalışma. Nesta bunu yapabilirdi. "Peki."

Clotho onu yeniden değerlendirdi. Sanki içindeki çalkantılı, kükreyen denizi görebiliyordu, onu bir an bile yalnız bırakmayı reddeden, ona ikinci bir huzur vermeyi reddeden denizi.

Nesta bakışlarını masaya indirdi. Kendini bir nefes vermeye zorladı. Ama nefesinin dudaklarından kaçışıyla tanıdık bir ağırlık geldi.

Nesta neredeyse *değersizim ve bir hiçim* diyordu. Kelimelerin neden dudaklarında belirdiğinden emin değildi, onları seslendirmek için dudaklarına bastırıyordu. *Olduğum her şeyden nefret ediyorum. Ve çok ama çok yorgunum. Kendi kafamın dışında bir yerde olmayı istemekten bıktım.*

Clotho'nun el kol hareketi yapmasını, düşünceleri duyduğunu söylemek için bir şey yapmasını bekledi.

Rahibe yukarıdaki ve aşağıdaki kütüphaneyi işaret etti. Sessiz bir çekilme.

Ayakları ağırlaştı, Nesta eğimli rampaya doğru yol aldı.

❖

Görev önemsizdi ancak yeterli konsantrasyon gerektiriyordu, zaman akıp gidiyordu, zihni mutlu bir hiçliğe doğru sessizleşiyordu.

Doğru yeri ararken kitapların sırtlarını parmaklarıyla sıyırıp bölümleri ve rafları ararken kimse Nesta'ya yaklaşmadı. Burada çalışan, araştıran ve şifa dağıtan en az üç düzine rahibe vardı, ancak hepsi aynı soluk cübbeyi giydiğinden ve birçoğu kapüşonları yüzlerinde tuttuğundan onları ayırt etmek ve tam sayılarını bilmek neredeyse imkânsızdı. Kapüşonlarını başlarının arkasında bırakanlar ona geçici gülümsemeler sunmuşlardı.

Burası Rhysand'ın onlara hediye ettiği sığınaklarıydı. Onların izni olmadan hiç kimse içeri giremezdi.

Bu da her ne sebeple olursa olsun varlığını onayladıkları anlamına geliyordu.

Nesta'nın elleri neredeyse tozla kaplanmıştı, o sırada mağaramsı kütüphanede bir çan altı kez, en üst seviyelerinden kara çukura kadar çınladı. Bazı rahibeler, her kattaki masa ve sandalyelerde çalıştıkları yerden yükseldiler; bazıları kaldı.

Clotho'yu bıraktığı masada buldu. Kapüşonunu hiç kaldırmış mıydı? Banyo yapmak için mecburdu ama hiç kimseye yüzünü göstermiş miydi?

Nesta, "Bugünlük işim bitti," diye duyurdu.

Clotho masaya bir not daha bıraktı.

Yardımın için teşekkürler. Yarın görüşmek üzere.

"Tamam." Nesta notu cebine indirdi.

Ama Clotho kırık elini kaldırdı. Nesta hayranlıkla bir dolma kalemin bir kâğıt parçasının üzerine kaydırılıp yazmaya başlamasını izledi.

Kirlenmesine aldırmayacağın kıyafetler giy. O güzel elbiseyi mahvedeceksin.

Nesta giydiği gri elbiseye baktı. "Tamam," diye tekrarladı.

Kalem tekrar hareket etmeye başladı, bir şekilde Clotho'nun düşünceleriyle bağlantı kurmak için büyülenmişti. *Tanıştığımıza memnun oldum Nesta. Feyre senden övgüyle bahsediyor.*

Nesta arkasını döndü. "Kimse yalancıları sevmez, Rahibe."

Kadının başlığının altından eğlenceli bir soluk duyduğuna yemin edebilirdi.

Cassian yemeğe gelmedi.

Nesta, ellerindeki ve yüzündeki tozu yıkayacak kadar uzun süre odasında durmuş ve sonra neredeyse yukarı koşmuştu, midesi gurulduyordu.

Yemek odası boştu. Bir kişilik hazırlaması, yalnız başına yemek yiyeceğini doğruluyordu.

Aşağıdaki günbatımı rengiyle boyanan şehre baktı, zeminden hışırdayan elbisesi ve gıcırdayan sandalyesinin sesi geliyordu.

Neden şaşırmıştı ki? Rüzgâr Kıran'da onu küçük düşürmüştü. Muhtemelen nehir evinde arkadaşlarıyla birlikteydi, onunla başa çıkmanın başka bir yolunu bulmaları için onlara atıp tutuyordu.

Bir tabak yemek ortaya çıktı, uygunsuz bir şekilde servis altlığına kondu. Ev bile ondan nefret ediyordu.

Nesta kırmızı taşlı odaya kaşlarını çattı. "Şarap."

Hiçbir şey ortaya çıkmadı. Önündeki bardağı kaldırdı. "Şarap."

Hiçbir şey. Nesta tırnaklarını pürüzsüz masaya vurdu. "Bana şarap vermemen mi söylendi?"

Bir evle konuşmak yeni bir aşağılanma seviyesiydi.

Ama bir cevap gibi, bardak suyla doldu.

Nesta arkasındaki kemerli yola bakarak hırladı. "Çok komik."

Yemeği inceledi: biberiye ve kekik gibi kokan bir şeyle terbiye edilmiş yarım kızarmış tavuk; tereyağında yüzen patates püresi ve sarımsakla sotelenmiş yeşil fasulye.

Odada, kafasında o sessizlik kükredi.

Yine parmaklarıyla ritim tuttu.

Gülünç. Tüm bunlar, bu sert müdahaleler *çok saçmaydı.*

Nesta durdu ve kapıya doğru yöneldi. "Şarabın sende kalsın. Kendim alırım."

7.
BÖLÜM

Duvarın insan topraklarına erişimi engelleyen büyüsü olmadan Mor, güneş battıktan sonra Cassian'ı doğrudan Jurian, Vassa ve –görünüşe göre– Lucien'in evi ve karargâhı haline gelen malikâneye götürdü. Bir yıldan fazla bir süre sonra bile, savaşın yıkıcı etkisi mülkün etrafında gözle görülebilirdi: ağaçlar devrilmişti, yeşilliklerin henüz geri dönmediği çorak toprak parçaları ve gri taşlı evi kazara hayatta kalmış gibi gösteren genel kasvetli bir açıklık vardı. Ay ışığında, bu sertlik daha da boştu, ağaçların kalıntıları gümüşi hale gelmişti, delik deşik olmuş topraktaki gölgeler daha derindi.

Cassian bir zamanlar evin kime ait olduğunu bilmiyordu ve görünüşe göre yeni sakinleri de bilmiyordu. Feyre ona, kendilerine Sürgünler Çetesi dediklerini söylemişti. Cassian bu düşünceyle kendi kendine homurdandı. Mor, onu evin kemerli ahşap kapısına bıraktıktan sonra, ona yardım etmesi için yalvarsa bile yapmayacağını söyleyeyip bir şekilde sıyrıttı ve oyalanmadan ayrıldı. Hayır, tam da Rhys'in istediği gibi, onun saray görevlisini oynadığını görmek istemişti.

Bu göreve bugün başlamayı planlamıyordu ama Nesta'yla ders girişiminden sonra bir şeyler yapması gerekiyordu. Herhangi bir şey.

Nesta o kayadan inmeyi reddederek nasıl bir saçmalık yaptı-

ğını biliyordu. Devlon ve diğer kendini beğenmiş pisliklere nasıl göründüğünü. Biliyordu ve yine de yapmıştı.

Nesta'yı eve bırakır bırakmaz, deniz kenarındaki ıssız bir uçuruma yöneldi. Dalgaların kükremesi kemiklerindeki kızgın alevi boğdu.

Başarısızlığını itiraf etmek için nehir evine uğramıştı ama Feyre sadece Nesta'nın davranışına sinirlenmişti ve Rhys ona temkinli, eğlenceli bir bakış atmıştı.

Amren, *Bırak kendi mezarını kazsın, evlat* demişti. *O zaman ona elini uzat.*

Geçen yıl böyle yaptığımı sanıyordum, diye karşı koymuştu.

Elini uzatmaya devam et, Amren'in tek cevabı buydu.

Ondan kısa bir süre sonra Mor'u buldu, nakledilmesi gerektiğini açıkladı ve işte buradaydı. Yumruğunu kapıya kaldırdı ama tahta levha ona dokunamadan uzaklaştı.

Lucien'in yaralı, yakışıklı yüzü ortaya çıktı, altın gözü pır pır ediyordu. "Başka birinin geldiğini hissettiğimi sandım."

Cassian eve girdi, botlarının altında parkeler gıcırdıyordu. "Buraya yeni mi geldin?"

Lucien, "Hayır," dedi ve Cassian onun giydiği koyu gri ceketin altındaki omuzların gerginliği ve evin her taşından yayılan huzursuz sessizliği fark etti. Çıkışa kadar savaşması gerekirse diye kafasında çıkış planı oluşturdu. Lucien'ın soluna doğru kemerli bir yola doğru yürürken yaydığı hoşnutsuzluk göz önüne alındığında bu, belirgin bir olasılık gibi görünüyordu.

Lucien dönmeden, "Eris burada," dedi.

Cassian tereddüt bile etmedi. Kalçasına bağlanmış bıçağa uzanmadı ama Mor'un hırpalanmış yüzünün anısını engellemek için çabaladı. Not karnına çivilenmiş, çıplak bedeni...

Güz Sarayı'nın sınırına çöplük gibi atılmıştı. Piç kurusu onu orada bulmuş ve *terk* etmişti. Ölümün eşiğindeydi ve...

Cassian'ın bir gün ona yapacaklarıyla ilgili planları bir bıçağın verdiği acının çok ötesine geçti. Eris haftalarca acı çekecekti. Hatta aylarca. Yıllarca.

Cassian, Eris'in Keir'in Velaris ziyaretini ertelemeye ikna et-

mesini umursamadı, görünüşe göre bunu içinde kalan nezaketten dolayı yapmıştı. Rhys'in Eris'te güven verecek bir şey bulmuş olması da umrunda değildi. Bunların hiçbiri Cassian için zerre kadar önemli değildi. Dikkatini şaşırtıcı derecede süslü salondaki kükreyen ateşin yanında oturan kızıl saçlı erkeğe verdi. Düşmanı takip edecek kadar bilgi sahibiydi.

Eris altın bir sandalyede oturuyordu, bacak bacak üzerine atmıştı, soluk yüzü kibar kibrin bir portresi gibiydi.

Cassian'ın parmakları büküldü. O pisliği son beş yüzyılda her gördüğünde bununla mücadele etmişti. Onu her gördüğünde bu kör edici öfke gözünü bürüyordu.

Eris gülümsedi, bunun farkındaydı. "Cassian."

Lucien'in altın gözü tikledi, Cassian'ın öfkesini okurken kalan acemi gözünde uyarı ışığı çaktı.

Erkek, Eris'in yanında büyümüştü. Eris ve Beron'un zulmünün üstesinden gelmişti. Sevgilisini kendi babası katletmişti. Ama Lucien, soğukkanlılığını korumayı öğrenmişti.

Doğru. Rhys Cassian'dan bunu yapmasını istemişti. Rhys gibi düşünmeliydi, Mor gibi. Öfkeyi bir kenara bırakmalı.

Cassian, Vassa'nın bir şey söylediğini belli belirsiz fark ederek, bunu yapmak için kendine bir saniye verdi. Odadaki iki insanı, kahverengi saçlı savaşçı Jurian ve kızıl saçlı genç kraliçeyi zihnine not etmişti.

Rhys ve Mor burada olsaydı... Eris'in önünde hiçbir şey hakkında tek kelime bile etmezlerdi. İnsan topraklarının nasıl bir arada olduğunu kontrol etmek için dostça bir ziyaretmiş gibi davranırdı. Eris onların müttefiki gibi olsa bile.

Hayır, Eris onların müttefikiydi. Rhys onunla pazarlık etmiş, onunla çalışmıştı. Eris her fırsatta üzerine düşeni yapmıştı. Rhys ona güvenmişti. Mor, tüm olanlara rağmen ona güvenmişti. Yani sayılır. Cassian da öyle yapması gerektiğini düşündü.

Başı ağrıyordu. Hesaplanacak çok şey vardı. Savaş alanlarında hesaplamalar yapmıştı ama bu akıl oyunları ve yalanlarla dolu ilişkiler ağında... Rhys neden bunu yapmasını istemişti? İllyrialılarla doğrudan ilgileniyordu: İsyan ederlerse başlarına gele-

cek cehennemi ortaya koymuş ve ihtiyaçları olan her şeye yardım etmek için ortaya çıkmıştı. Bununla kıyaslanamazdı bile.

Cassian gözlerini kırptı ve Vassa'nın söylediklerini kaydetti: *General Cassian. Benim için bir zevk.*

Kraliçeye hızlı ve yapmacık bir selam verdi. "Majesteleri."

Jurian öksürdü ve Cassian insan savaşçıya baktı. Bir zamanlar insan mıydı? Biraz insan mıydı? Bilmiyordu. Jurian, Amarantha tarafından dilimlenmişti, bilinci bir şekilde gözüne hapsolmuştu, onu bir yüzüğe hapsetmiş ve beş yüz yıl boyunca takmıştı. Ta ki kalan kemikleri Hybern tarafından bedenini diriltmek ve özünü bu forma geri döndürmek için kullanılana kadar. Savaş sırasında o uzun zaman önceki savaş alanlarında ordulara liderlik edenle aynı hale. Şimdi Jurian kimdi? Neydi?

Uzak duvarın yanındaki gülünç pembe kanepedeki yerinden Jurian, "Sadece ona öyle dediğinde kafasında kuruyor," dedi.

Vassa sertleşti, kobalt ceketi kırmızı altın saçlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyordu. Bu odadaki üç kızıl saçlı insan arasında Cassian en çok onun rengini beğenmişti: teninin altın rengi, koyu kirpikler ve kaşlarla çerçevelenmiş büyük, yukarı eğimli mavi gözleri ve onu son gördüğünden beri omuz hizasında kestiği ipeksi kızıl saçları.

Vassa, Jurian'a, "Ben bir kraliçeyim, biliyorsun değil mi?" dedi.

Geceleri kraliçe, gündüzleri ateşkuşu. İnsan kraliçe arkadaşları tarafından onu büyüleyen bir büyücü lorda satılmıştı. Onu her şafakta ateş ve külden bir kuşa dönüştürüyordu. Cassian ziyaret etmek için günbatımına kadar beklemişti, böylece onu insan formunda bulacaktı. Konuşabilmesi için ona ihtiyacı vardı.

Jurian ayak bileğini dizinin üzerine koydu, çamurlu botları ateş ışığında donuktu. "Son duyduğumda, krallığın artık senin değildi. Hâlâ kraliçe misin?"

Vassa gözlerini devirdi, sonra Jurian'ın yanındaki kanepeye oturan Lucien'e baktı. Tıpkı Peri erkeklerin daha önce aralarında benzer tartışmalara girdiği gibi. Ama Lucien'in dikkati Cassian'daydı. "Haberlerle mi yoksa emirlerle mi geldin?"

Eris'in ateşin yanındaki varlığının farkında olan Cassian,

Lucien'e bakmaya devam etti. "Elçimiz olarak sana emirler veriyoruz." Başını Jurian ve Vassa'ya doğru eğdi. "Ama arkadaşlarınla birlikteyken sadece önerilerde bulunuyoruz."

Eris homurdandı. Cassian onu görmezden geldi ve Lucien'e "Bahar Sarayı nasıl gidiyor?" diye sordu.

Lucien'in hakkını vermek zorundaydı: Bir şekilde üç rolü arasında hareket edebiliyordu –Gece Sarayı'nın bir temsilcisi, Jurian ve Vassa'nın müttefiki ve Tamlin'in irtibatı– ve hâlâ kusursuz giyiniyordu.

Lucien'ın yüzünde Tamlin ve sarayının durumu hakkında hiçbir şey yoktu. "İyidir."

Cassian, Baharın Yüce Lordu ile ilgili bir güncellemeyi neden beklediğini bilmiyordu. Lucien bunları sadece Rhys'e özel olarak verirdi.

Eris, Cassian'ın beceriksizliğine karşı tekrar homurdandı ve kendine hâkim olamayan Cassian sonunda ona doğru döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

Eris koltuğundan kıpırdamadı bile. "Birkaç gün önce düzinelerce askerim topraklarımda devriyeye çıktılar ve geri dönmediler. Savaşa dair bir iz bulamadık. Tazılarım bile onları bilinen son yerlerinin ötesinde takip edemedi."

Cassian'ın kaşları çatıldı. Hiçbir şey belli etmemesi gerektiğini biliyordu ama... O tazılar Prythian'ın en iyisiydi. Kendi büyüleriyle kutsanmış hayvanlar. Duman gibi parlak ve gri, rüzgâr gibi hızlı ve her avı koklayabilirlerdi. O kadar değerliydiler ki Güz Sarayı, sınırlarının ötesine verilmelerini veya satılmalarını yasaklamıştı ve o kadar pahalıydılar ki onlara sadece soylular sahip olabilirdi. Ve bir tanesini bulmak öyle zordu ki nadiren yetiştiriliyorlardı. Cassian'ın bildiği kadarıyla Eris'te on iki tane vardı.

Cassian sordu, "Hiçbiri beliremedi mi?"

"Hayır. Birlik benim savaşta en yeteneklilerimden oluşmuş olsa da askerlerinin hiçbiri büyü veya *üreme* konusunda dikkate değer başarı sahibi değil."

Üreme derken Cassian'a bakıp sırttı. Göt herif.

Vassa, "Eris, askerlerinin insanlarla neden sorun yaşamış olabi-

leceğine dair herhangi bir neden düşünüp düşünemeyeceğimi görmek için geldi. Tazıları kaçırılma yerinde garip kokular tespit etti. İnsana benzeyen ama biraz daha garip olabilecek kokular," dedi.

Cassian, Eris'e bir kaşını kaldırdı. "Bir grup insanın askerlerinizi öldürebileceğine mi inanıyorsunuz? *O kadar* yetenekli değillermiş o zaman."

Julian karanlık bir ifadeyle, "İnsanına göre değişir," dedi. Vassa bir aynaydı.

Cassian yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Ben... Üzgünüm."

Bir saray görevlisi.

Ama Eris omzunu silkti. "Bence pek çok taraf başka bir savaşı tetiklemekle ilgileniyor ve bu da onun başlangıcı olacak. Gerçi belki de sizin sarayınız yapmıştır. Askerlerimi kışkırtmak ve bizi yanıltmak için bazı gizemli kokular yerleştirmek Rhysand'ı pek zorlamaz."

Cassian ona vahşi bir sırıtış sundu. "Biz müttefikiz, hatırladın mı?"

Eris ona aynı gülümsemeyi verdi. "Her daim."

Cassian kendine hâkim olamıyordu. "Belki de kendi askerlerinizi ortadan kaldırdınız, hatta ortadan kayboldular ve bunu da az önce ortaya attığınız aynı saçma nedenden dolayı uydurdunuz."

Eris kıkırdadı ama Jurian araya girdi, "İnsanlar arasında sizin türünüzle ilgili gerginlikler vardı. Ama bildiğimiz kadarıyla, Lord Graysen'in kuvvetlerinden duyduğumuz kadarıyla, buradaki insanlar eski sınır çizgilerini korudular ve sorun çıkarmakla ilgilenmiyorlar."

Henüz kelimesi söylenmeden havada kaldı.

Kıtadaki insan kraliçeleri sormak Rhys'in elini ortaya serer mi? Konuşma ona doğru kaymıştı, bu yüzden buraya gelme nedeni olarak değil de havadan sudan sohbet konusu olarak gündeme getirebilirdi... Siktir. Başı ağrıyordu. "Peki ya sizin... Kız kardeşleriniz?" Başıyla Vassa'yı işaret etti. "Onların bununla bir ilgisi olabilir mi?"

Eris'in bakışları ona döndü ve Cassian küfretmemek için kendini tuttu. Belki de fazla konuşmuştu. Mor'un burada olmasını

diledi. Onu Eris'le aynı odaya koyma pahasına... Hayır, onu bu sefalette bırakmazdı.

Vassa'nın gök mavisi gözleri karardı. "Aslında tam da ona geliyorduk." Cassian'ı işaret etti. "Bizimle aynı söylentileri duydunuz: Denizin ötesindekiler tekrar karışıyorlar ve sorun çıkarmaya hazırlar."

Jurian, "Bunu yapacak kadar aptallar mı?" dedi.

Lucien başını iki yana sallarken, "Her şey olabilirler ama aptal değiller," dedi. "Ama olay yerinde bir insan kokusu bırakmak o kadar bariz ki, onlardan biri olma ihtimali düşük görünüyor."

Vassa, ilerideki harap olmuş topraklara bakan pencerelere bakarak "Yaptıkları her hareket fazla önemseniyor," dedi. Ağızlarından çıkan her kelimeyi dinliyor gibi görünen Eris'e, "Her ne kadar onlardan herhangi birinin askerlerinizi neden ele geçirdiğini düşünemesem de," dedi. "Kıtada başka Periler de var, neden sizinkini almak için denizi geçme zahmetine giriyorsunuz? Bahar Sarayı'nınki neden olmasın? Tamlin bu noktada kimsenin kaybolduğunu fark etmez."

Lucien kıvrandı ve Cassian, göt herifin acı çektiği düşüncesine sırıtmaya meyilliyken, kendini kaşlarını çatmış halde buldu. Savaş yaklaşıyorsa, Tamlin ve kuvvetlerinin savaşması gerekiyordu. Tamlin'in hazır olması gerekiyordu. Rhys onu düzenli olarak ziyaret ediyordu, hem onların tarafında olacağından hem de liderlik yapabileceğinden emin olmak için.

Rhys'in Baharın Yüce Lordu'nu öldürmemeyi nasıl başardığı Cassian'ın hâlâ anlayamadığı bir şeydi.

Ama bu yüzden Rhys Yüce Lord'du, Cassian da kılıcıydı.

Nesta'ya elini süren piçin adını öğrenirse onu hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordu. Yıllar önce, o hâlâ insanken Nesta'yla yaptığı bir konuşma, sonsuza dek zihninin arkasında pusuya yatmıştı. Dokunuşunda nasıl sertleştiğini ve korkusunun kokusunu aldığını, gözlerinde gördüğünü ve bir erkeğin onu incittiğini bildiğini. Ya da denediğini. Ona detayları hiç söylememişti ancak adamın adını paylaşmayı reddederek yeterince doğrulamıştı. Eğer Nesta ona izin verirse adamı nasıl öldürece-

ğini sık sık düşünürdü. Derisini kemiklerinden ayırmak iyi bir başlangıç olurdu.

Arkadaşları hangi yaraya basıldığını anlıyorlardı. O kadim yaranın acısının onu ne kadar ileri götüreceğini de. İlk ve son kez bu denli büyük bir öfkeye yenik düşmeye izin verdiğinde geriye kalan tek şey, yıkılmış bir İllyria kampıydı.

Ve Rhys onu saray görevlisi olarak atamıştı. Kılıcı bir kenara bırakıp onun sözlerini kullanmak için. Bu bir şaka olmalıydı.

Eris bacaklarını açtı. "Sanırım bu aramızda gerginlik yaratmak için olabilir. Birbirimize şüpheyle bakmamızı sağlamak için. Bağlarımızı zayıflatmak için."

Jurian, "Hybern bunu yapardı," diye kabul etti. "Onlara da bir iki şey öğretmiş olabilir." Nesta kafasını kesmeden önce.

Ama Vassa, "Kraliçelerin öğrenmeye ihtiyacı yok. Hybern'le temasa geçmeden önce de ihanette ustaydılar. Ve ondan daha büyük canavarlarla uğraştılar."

Cassian alevlerin mavi gözlerinde dalgalandığına yemin edebilirdi.

Hem Jurian hem de Lucien ona baktı, ilkinin yüzü tamamen okunaksızdı ve ikincisi acı içindeydi. Cassian sarsıntısını bastırdı. Buraya gelmeden önce birine Vassa'nın kıtaya, Feyre'nin babasının yaptığı bir anlaşmanın parçası olarak tasmasını tutan ve sadece geçici olarak ayrılmasına izin veren uzak bir göldeki büyücü lorda dönmek zorunda kalmasına ne kadar zaman kaldığını sormalıydı.

Feyre'nin babası ve... Nesta'nın babası. Cassian adamın boynunun kırıldığı ânın hatırasını engelledi. Ya da o anda Nesta'nın yüzünün aldığı hali. Ve cehennemi uyandırmaya karar vererek sordu, "Kraliçelerin hangisi böyle cesaret isteyen bir şey yapar?"

Vassa'nın altın yüzü gerildi. "Briallyn."

Kazan tarafından Ulu Peri'ye dönüştürülen bir zamanlar genç, bir zamanlar insan olan kraliçe. Ama Nesta'nın ondan aldığı şeye duyduğu öfkeyle Kazan, Briallyn'i cezalandırmıştı. Ölümsüz Peri olmuştu, evet ama solmuş bir kocakarıya dönüşmüştü. Binlerce yıl yaşlanmaya mahkûm...

Nesta'ya olan nefretini gizlememişti. İntikam arzusunu.

Briallyn, Nesta'ya karşı bir hamle yaparsa Cassian kraliçeyi bizzat öldürürdü.

Cassian, sadece kanlı şiddet onu yatıştırana kadar vücudunun her kasını sıkan kafasındaki uğultulu canavarı yenmeye çalıştı.

Lucien, "Sakin ol," dedi.

Cassian hırladı.

"Sakin ol," diye tekrarladı Lucien ve takma gözünde bir kıvılcım parladı.

Alev, içindeki şaşırtıcı hâkimiyet, Cassian'ın kafasına bir taş gibi vurdu, onu öldürme, öldürme ve öldürme ihtiyacından uzaklaştırdı.

Hepsi gözlerini dikmiş bakıyordu. Cassian gergin omuzlarını esnetti, kanatlarını uzattı. Kendini çok fazla açığa çıkarmıştı. Aptal bir hayvan gibi, hepsinin çok fazla şey görmesine, çok fazla şey öğrenmesine izin vermişti.

Jurian, yüzünde ölümcül bir ifadeyle, "Briallyn'i izlemesi için Gölgeokuyan'ı gönderin," diye emretti. "Eğer bir şekilde bir Peri askeri birliğini ele geçirebiliyorsa, nasıl olduğunu bilmemiz gerekiyor. Hızlıca." Jurian bir zamanlar olduğu general gibi konuşmuştu.

Cassian, Vassa'ya, "Briallyn'in gerçekten böyle bir şey yapacağını mı düşünüyorsun? Bu kadar bariz? Peşinden gitmemiz için biri bizi kandırmaya çalışıyor olmalı," dedi.

Lucien sordu, "Buraya nasıl geldi ve bu kadar çabuk ortadan kayboldu? Denizi geçmek haftalar sürer. Bunu başarmak için yabalanması gerekecekti."

Jurian, "Kraliçeler *yabalanabilir*," diye düzeltti. "Bunu savaş sırasında yaptılar, hatırladın mı?"

Ama Vassa, "Sadece çoğumuz bir aradayken. Ve bu Perilerin belirmesi gibi değil, farklı bir güç. Yedi Yüce Lord'un güçlerini birleştirip mucizeler yaratmasına benziyor."

Vay anasını.

Eris, "Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgiye göre diğer üç kraliçe rüzgâra karşı dağılmış," dedi. Cassian kafasında beliren soruları sakladı. Eris bunu nasıl bilmişti? "Briallyn haftalardır saraylarında tek başına yaşıyor. Askerlerim kaybolmadan çok öncesinden beri."

Cassian, "O zaman yabalanamaz," diye son noktayı koydu. "Ve yine... eğer diğer kraliçeler gitmişse, gerçekten böyle bir şey yapacak kadar aptal olabilir mi?"

Vassa'nın gözleri karardı. "Evet. Diğerlerinin ayrılışı, onun hırslarının önündeki engelleri kaldırmaya hizmet edecektir. Ama bunu sadece arkasında muazzam güce sahip biri varsa yapar. Belki de birileri iplerini çekiyordur."

Ateş bile sessiz görünüyordu.

Lucien'in gözü takıldı. "Kim?"

"Kim bir Peri askeri birliğini denizin ötesinde yok edebilir merak ediyor musunuz? Briallyn'e kim yabalanma gücü verebilir ya da bunu onun için kim yapabilir? Briallyn'e böyle bir şey yapacak kadar cesur olması için kim yardım edebilir? Koschei'ye bakın."

Tıpkı Amren'in yapbozlarından biri gibi anılar yerine otururken Cassian dondu. "Seni hapseden büyücünün adı Koschei mi? O... Kemik Oymacısı'nın kardeşi mi?" Herkes ona baktı. Cassian, "Kemik Oymacısı bir keresinde bana bir kardeşten bahsetmişti, gerçek bir ölümsüz ve bir ölüm lordu. Adı buydu."

"Evet," diye nefes aldı Vassa. "Koschei, Kemik Oymacısı'nın ağabeyiydi."

Lucien ve Jurian ona şaşkınlıkla baktı. Ama Vassa'nın bakışları onun üzerindeydi. Korku ve nefret onu doldurdu, sanki erkeğin adını anmak iğrençti.

Sesi kısıldı. "Koschei sıradan bir büyücü değil. Kadim bir büyü yüzünden göle hapsedildi. Çünkü bir kez kurnazlıkla alt edilebildi. Yaptığı her şey kendini özgür kılmak için."

Cassian sordu "Neden hapsedildi?"

Vassa, "Hikâye, anlatmak için çok uzun," diye geçiştirdi. "Ama şunu bilin ki Briallyn ve diğerleri beni ona kendi aletleriyle değil, onun aletleriyle sattılar. Saraylarına yerleştirdiği sözlerle, rüzgâra fısıldadıklarıyla."

Lucien dikkatlice, "Hâlâ gölde," dedi. Cassian, Lucien'in orada olduğunu hatırladı. Nesta'nın babasıyla Vassa'nın esir tutulduğu göle gitmişti.

"Evet," dedi Vassa, gözlerinde rahatlamayla. "Ama Koschei de-

niz kadar, hatta denizden de yaşlı."

Eris, "Bazıları onun Ölümün kendisi olduğunu söylüyor," diye mırıldandı.

Vassa, "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," diyerek şöyle devam etti: "Ona Ölümsüz Koschei diyorlar, zira onu bekleyen bir ölüm yok. O gerçekten ölümsüz. Ve Briallyn'in bize karşı üstünlük sağlayabileceği her şeyi bilir."

Cassian, "Koschei'nin tüm bunları insan kraliçelere sempati duyduğu için değil, kendini kurtarmak için yapacağını mı düşünüyorsunuz?" diye bastırdı.

"Elbette." Vassa ellerine baktı, parmaklarını esnetiyordu. "Gölden kurtulursa olacaklardan korkuyorum. Eğer bu dünyayı bir felaketin eşiğinde görürse ve yapabileceğini bilirse saldırabilir, sert vurabilir ve kendini onun efendisi yapabilir. Uzun zaman önce yapmaya çalıştığı gibi."

Eris, "Bunlar, eski saraylardan da eski efsaneler," dedi.

Vassa başıyla onayladı. "Ona köle olduğum zamandan topladığım tek şey bu."

Lucien pencereden dışarı baktı, bir denizin ve bir kıtanın ardındaki gölü görebiliyormuş gibi. Sanki hedefini belirliyordu.

Ama Cassian yeterince duymuştu. Kemerli yola ve arkasındaki ön salona geçmeden önce vedalaşmayı beklemedi.

Ön kapının iki adım ötesine geçmişti, taze gece havasını soluyordu ki Eris arkasından "Berbat bir saray mensubusun," dedi. Cassian döndü ve Eris'in ön kapıyı kapatıp ona yaslandığını gördü. Yüzü ay ışığında solgun ve sertti. "Ne biliyorsun?"

Cassian, Eris'in bir aldatmaca olarak görmesini umduğu bir gerçeği sunarak, "Senin bildiğinden azını," dedi.

Eris gece esintisini kokladı. Sonra gülümsedi. "İçeri gelip merhaba demeye zahmet etmedi mi?"

Mor'un havada asılı kokusunu nasıl tespit ettiğini Cassian bilmiyordu. Belki Eris ve tazıların, onun fark ettiğinden daha fazla ortak noktası vardı. "Odada olduğunu bilmiyordu."

Bir yalan. Mor muhtemelen bunu hissetmişti. Cassian onu buraya gelme acısından azad edip kendini Rhys'e yabalatabilirdi.

Rhys'in gücünün menziline girene kadar birkaç saatliğine kuzeye uçar ve sonra ona doğru bir düşünce fırlatırdı.

Eris'in uzun kızıl saçları rüzgârda savruldu. "Her ne yapıyorsan, her ne araştırıyorsan, ben de katılmak istiyorum."

"Neden? Ve hayır."

"Çünkü Briallyn'in sahip olduğunun sınırına, Koschei'nin ona ne söylediğine veya gösterdiğine ihtiyacım var."

"Babanı devirmeye."

"Çünkü babam güçlerini Briallyn'e ve kışkırtmak istediği savaşa adadı."

Cassian irkildi. "Ne?"

Eris'in yüzünde soğuk bir keyif vardı. "Vassa ve Jurian'ı hissetmek istedim." Garip bir şekilde kardeşinden bahsetmedi. "Ama bu konuda çok az şey bildikleri açık."

"Beron'un güçlerini Briallyn'e *adamasıyla* neyi kastettiğini açıkla."

"Tam olarak ne diyorsam o. Hırslarının kokusunu aldı ve bir ay önce onunla buluşmak için sarayına gitti. Burada kaldım ama en iyi askerlerimi onunla gönderdim." Cassian, Eris'in son sözlerini duyunca onun dışarıda kaldığı yönündeki düşüncesini söylememeyi tercih etti.

"Bunlar kaybolan askerler olamaz, değil mi?"

Eris ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Babamla birlikte döndüler ama... mesafeliydiler. Soğuk ve garip. Kısa bir süre sonra ortadan kayboldular ve tazılarım olay yerindeki kokuların Briallyn'in babamın beğenisini kazanmak için gönderdiği hediyelerle aynı olduğunu doğruladı."

"Bunca zamandır o olduğunu biliyor muydun?" Cassian evi ve içindeki üç kişiyi işaret etti.

"Tüm bu bilgileri öylece dökeceğimi düşünmedin, değil mi? Briallyn'in böyle bir şey yapabileceğini doğrulamak için Vassa'ya ihtiyacım vardı."

"Briallyn neden sadece askerlerini kaçırmak için babanla müttefik olsun ki?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum."

"Beron ne diyor?"

"O bunun farkında değil. Babamla ne durumda olduğumu biliyorsun. Ve Briallyn ile kurduğu bu kâfir ittifak bize sadece zarar verecek. *Hepimize*. Hükmetmek için Periler arasında bir savaşa dönüşecek. Bu yüzden babamın bana verdiği cevaplardan çok kendiminkileri bulmak istiyorum."

Cassian, Eris'i, acımasız yüzünü inceledi. "O zaman babanı yoldan çekeriz."

Eris homurdandı ve Cassian'ın tüyleri diken diken oldu. "Babamın yeni sadakatinden bahsettiği tek kişi benim. Eğer Gece Sarayı harekete geçerse beni ifşa eder."

"Yani Briallyn'in Beron ile ittifakı hakkındaki endişen, geri kalanımız değil de senin için ne anlama geldiği."

"Sadece Güz Sarayı'nı en kötü düşmanlarına karşı savunmak istiyorum."

"Neden bu konuda seninle çalışayım ki?"

"Çünkü biz gerçekten müttefikiz." Eris bir kurt gibi gülüyordu. "Ve Yüce Lordunuzun benden başka bölgelere gitmemi ve Briallyn ve Koschei konusunda yardım bulmamı isteyeceğine inanmıyorum. Briallyn'in ittifakını güvence altına almak için gereken tek şeyin Archeron kızını teslim etmek olabileceğini hatırlamalarına yardımcı olmak için. Babamın bunu da düşünmediğine inanacak kadar aptal olma."

Cassian'ın öfkesi gözlerini kör etti. Bu zayıflığını daha önce açığa çıkarmıştı. Eris'in Nesta'nın ne kadar önemli olduğunu ve onu savunmak için neler yapabileceğini görmesine izin vermişti.

Aptal, kendine kızdı. *Aptal, işe yaramaz aptal.*

Cassian, "Seni şimdi öldürebilirim ve bu konuda hiç endişelenmem," dedi. O gece Feyre ve Lucien'le buzda adamı eşek sudan gelinceye kadar dövmekten zevk almıştı. Ve onu öldürmek için yüzyıllarca beklemişti.

"O zaman kesinlikle bir savaş olur. Babam doğruca Briallyn'e giderdi –ve Koschei'ye, sanırım– ve sonra diğer hoşnutsuz bölgelere giderdi ve sen de şu meşhur haritadan silinirdin. Rhysand ve Feyre varissiz ölürse Gece Sarayı diğer bölgeler arasında bö-

lüneceğinden belki de kelimenin tam anlamıyla silinirdin."

Cassian çenesini sıktı. "Yani istesem de istemesem de müttefikim mi olacaksın?"

"Vahşi sonunda anladı." Cassian iğnelemeyi görmezden geldi. "Evet. Ne biliyorsan *bilmek* istiyorum. Babamın Briallyn ile ilgili herhangi bir hareketini size bildireceğim. O zaman Gölgeokuyan'ını gönder. Döndüğünde beni bul."

Cassian, çatık kaşlarının altından ona baktı. Eris'in ağzı yukarı doğru kıvrıldı ve bir hayalet gibi geceye dalmadan önce şöyle dedi, "Savaşlara devam edin, General. Yönetmeyi, bu oyunu oynayabilecek kapasitede insanlara bırakın."

8.
BÖLÜM

Nesta şarap mahzenine gitme zahmetine girmedi. Ya da mutfağa. İkisi de kilitliydi muhtemelen.

Ama merdivenlerin nerede olduğunu biliyordu. En azından o özel kapının kilitli olmayacağını biliyordu.

Hırıltılı seslerle ağır meşe kapıyı çekti ve dik, dar merdiven boşluğundan baktı. Dönen merdivenler. Her biri otuz santim yüksekliğinde.

On bin adım, döne döne. Sadece ara sıra bir nefes almak ve ilerlemeyi görmek için açılan pencere.

Onunla şehir arasında on bin adım ve sonra dağın dibinden en yakın meyhaneye en az yarım mil yürüyüş. Ve o kutsanmış unutma ânını bekleme.

On bin adım.

Artık insan değildi. Bu Ulu Peri bedeni bunu yapabilirdi.

Bunu yapabilirdi.

❖

Yapamazdı.

Önce baş dönmesi vurdu. Başı defalarca döndükten sonra ayağının kayıp düşerek ölmesini engellemek için aşağı eğildi.

Boş midesi bulandı.

Ama her adımı sayarak odaklandı. *Yetmiş. Yetmiş bir. Yetmiş iki.*

Aşağıdaki şehir, onun geçtiği ara sıra açılan pencerelerden neredeyse hiç yaklaşmıyordu.

Bacakları titremeye başladı; dizleri onu dik tutma çabasıyla inledi, her adımın dik düşüşünde dengelenmeye çalıştı.

Kendi nefesi ve sürüklenen adımları dışında orayı dolduran hiçbir ses yoktu. Görebildiği tek şey, önünde uzanan duvarın sonsuz kıvrımlı, mükemmel kavisiydi. O küçücük, çok nadir pencereler dışında hiç değişmiyordu.

Kıvrılan ve kıvrılan ve kıvrılan ve kıvrılan...

Seksen altı, seksen yedi...

Aşağı, aşağı, aşağı, aşağı.

Yüz.

Durdu, görünürde pencere yoktu ama duvarları itti ve hareket etmeye devam etti.

Nesta kırmızı taş duvara yaslandı, soğukluğunun alnına değmesine izin verdi. Nefes aldı.

Dokuz bin dokuz yüz adım kalmıştı.

Bir elini duvara dayayarak inişini ayarladı.

Başı yeniden dönmeye başladı. Bacakları titredi.

Dizleri bükülmeden önce on bir adım daha attı. Aniden neredeyse kayıyordu. Tekinsiz duvara tutunan eli onu kaymaktan kurtardı.

Merdiven boşluğu dönüp durmaya devam ediyordu, gözlerini kapattı.

Hırıltılı nefes alıp verişi duvarlara çarptı. Ve dinginlik içinde, zihninin fısıldadıklarına karşı hiçbir savunması yoktu. Babasının son sözlerini zihninden atamıyordu.

Seni kollarıma aldığım ilk andan itibaren sevdim.

Lütfen, Hybern Kralı'na yalvarmıştı. *Lütfen.*

Babasının boynu zaten kırılmıştı.

Nesta dişlerini gıcırdattı, nefes üstüne nefes üfledi. Gözlerini açtı ve bir adım daha atmak için bacağını uzattı.

O kadar çok titriyordu ki cesaret edemedi.

Bacağına izin vermedi, arkasını dönerken öfkelendi. Yenilgiyi hissetmeye bile izin vermedi. Bacakları itiraz etti ama o, onları yukarı doğru zorladı. Uzağa.

Tekrar ve tekrar.

Yukarıya, yüz on bir adım.

Son otuzunda neredeyse emekliyordu, nefes alamıyordu, elbisesinin korsesinde ter birikiyordu, saçları nemli boynuna yapışmıştı. Buna bile dayanamayacaksa Ulu Peri olmanın anlamı neydi? Sivri kulakları sevmeyi öğrenmişti. Feyre'nin acı verici olacağı konusunda uyardığı düzensiz menstürasyon aslında bir nimetti, Nesta'nın yılda sadece iki kez endişelenmekten mutlu olduğu bir şeydi. Ama bu merdivenleri aşamayacaksa tüm bunların ne anlamı vardı?

Bükülen duvarlar ve getirdiği baş döndürücü his yerine her adımına odaklandı.

Bu nefret dolu ev. Bu korkunç yer.

Merdiven boşluğunun üstündeki meşe kapı sonunda görünür hale gelirken homurdandı.

Parmakları acıyla uluyacak kadar sert biçimde basamakları kazıyordu, son birkaç tanesinde karnının üzerinde koridor zeminine doğru sürünerek kendini yukarı sürükledi.

Ve yüzüstü vaziyette Cassian'ın önüne çıktı, bitişik duvara yaslanmış sırıtıyordu.

Cassian'ın onu tekrar görmeden önce biraz zamana ihtiyacı vardı.

Döner dönmez Rhys ve diğerlerini hemen bilgilendirmişti; dediklerini somurtkan, kasvetli yüzlerle dinlemişlerdi. Sonunda, Amren, Eris'in askerlerini bu kadar kolay ele geçirmişlerse Kraliçe ve Koschei'nin hangi güçlere veya kaynaklara sahip olabileceğini düşünürken, Azriel de Briallyn'de bir keşif için hazırlanıyordu.

Ve sonra Cassian'a yeni bir emir verilmişti: Eris'e göz kulak ol.

Onun sana yaklaşmasının ötesinde demişti Rhys *sen benim Generalimsin. Eris, Beron'un güçlerine komuta ediyor. Onunla iletişim halinde ol.* Cassian karşı çıkmaya başlamıştı ama Rhys, Azriel'e doğru baktı ve Cassian boyun eğdi. Az'ın zaten çok işi vardı. Cassian o bok çuvalı Eris'le tek başına başa çıkabilirdi.

Feyre, *Eris'in kendisini ifşa edecek bir savaştan kaçınmak istediğini* tahmin etmişti. *Beron Briallyn'in tarafını tutarsa Eris babasıyla Prythian arasında seçim yapmak zorunda kalır. İki taraflı oynayarak dengeleri bozulur. Planları için uygun olduğunda harekete geçmek istiyor. Bu, onu tehdit ediyor.*

Ama kimse onlar için en büyük tehdidin hangisi olduğuna karar verememişti: Briallyn ve Koschei ya da Beron'un onlarla müttefik olma isteği. Gece Sarayı barışı kalıcı kılmaya çalışırken piç, başka bir savaş başlatmak için elinden geleni yapıyordu.

Olağandışı sessiz bir akşam yemeğinden sonra Cassian eve geri dönmüştü. Merdivenlere açılan meşe kapıyı açık buldu. Nesta'nın kokusu sinmişti.

Bu yüzden beklemişti. Dakikaları saydı.

Buna değerdi.

Pençeleriyle inişe geçtiğini, nefes nefese kaldığını, yüzünde terle kıvrıldığını görmek, Cassian'ın genellikle boktan bir gün geçirmiş olmasını kesinlikle telafi ederdi.

"Bu merdivenleri kim tasarladıysa bir canavarmış," diye tısladı, Nesta hâlâ koridorun zeminine yapışmış durumdaydı.

"İnanabiliyor musun Rhys, Az ve ben çocukken ceza olarak onları tırmanıp inmek zorunda kaldık?"

Nesta'nın gözleri öfkeyle parlamıştı. İyi. Boş buzdan daha iyi. "Neden?"

"Çünkü genç ve aptaldık ve toplum içinde çıplaklıkla ilgili eşek şakalarından anlamayan bir Yüce Lord'un sınırlarını test ediyorduk." Merdivenlere doğru başını salladı. "Yürüyüş sırasında başım o kadar döndü ki Az'ın üzerine kustum. Sonra Rhys'in üstüne kustu o ve Rhys de kendi üstüne kustu. Yaz mevsiminin en yoğun olduğu dönemdi ve yolculuğa çıktığımızda sıcaklık dayanılmazdı, hepimiz kokuyorduk ve merdivenlerdeki kusmuk kokusu

korkunç bir hal almıştı. İçinden geçerken hepimiz yine kustuk."

Nesta'nın ağzının köşelerinin yukarı doğru seğirmeye çalıştığına yemin edebilirdi.

Bu anıya sırıtmasını engellemedi. Yine de aşağı inip her şeyi temizlemek zorunda kalmışlardı.

Cassian "Hangi basamağa dek indin?" diye sordu.

"Yüz on bir." Nesta ayağa kalkamadı.

"Zavallıca."

Parmakları zemine çakılıydı ama vücudu hareket etmiyordu. "Bu aptal Ev bana şarap vermedi."

"Seni on bin merdiven riskine sokacak tek motivasyonun bu olacağını anladım."

Parmakları bir kez daha taş zemini kazdı.

Cassian dikkatini dağıttığı için ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Ayağa kalkamıyorsun, değil mi?"

Kolları gerildi, dirsekleri bükülüyordu. "Git bir kayaya tüne."

Cassian kendini duvardan itti ve üç adımda ona ulaştı. Ellerini kollarının altına sardı ve onu yukarı çekti.

Tüm bunları yaparken Nesta ona kaşlarını çattı. Sallandığında Cassian onu sımsıkı tutup ayağa kaldırdı ve Nesta ona dik dik bakmaya devam etti.

"Formdan düştüğünü biliyordum," diye gözlemledi, bırakınca düşmek üzere olmadığını kanıtladığında geri adım atarak, "Ama yüz adım? Gerçekten mi?" diye ekledi.

"Geri döndüğümü de sayarsak, iki yüz," diye homurdandı.

"Hâlâ acınacak haldesin."

Nesta omurgasını düzeltti ve çenesini kaldırdı.

Elini uzatmaya devam et.

Cassian omuz silkti, koridora ve onu odasına götürecek merdiven boşluğuna doğru döndü. "Ağlayan bir kedi yavrusu kadar zayıf olmaktan sıkılırsan antrenmana gel." Omzunun üzerinden baktı. Nesta hâlâ nefes nefese, yüzü kızarmış halde ve öfkeliydi. "Ve katıl."

❖

Nesta, gündoğumundan hemen sonra yemek odasına çıkmak için odasından ayrıldığına minnettar bir şekilde kahvaltı masasına oturdu.

Sert, zonklayan bacakları sayesinde buraya gelmek normalden iki kat fazla zamanını almıştı.

Yataktan kalkmak için dişlerini gıcırdatması ve küfretmesi gerekiyordu. Sonrasında her şey daha da kötüye gitmişti. Bacaklarını pantolonunun içine sokmak için eğildiğinde, tuvalete gittiğinde, hatta sadece kapıyı açtığında. Bacaklarının ağrımayan tek bir parçası bile yoktu.

Cassian'a topalladığını ve yüzünü yemek odasında görme zevkini tattırmak istemediği için odasından erken çıkmıştı.

Sorun, elbette, şimdi ayakta durabileceğinden tamamen emin olmamasıydı.

Bu yüzden yemeğini yerken çok ama çok uzun bir süre dinlenmişti. Cassian yemek odasının kapısından içeri girdiğinde, Nesta yulaf lapasının içinde boğuluyordu, ona bir baktı ve sırıttı.

O da biliyordu. Bir şekilde, o kendini beğenmiş pislik biliyordu.

Belki bir şeylere çarpmış olabilirdi. Azriel topukları üzerinde odaya girdi. Nesta, Gölgeokuyan'ın görünüşüne baktı, ona sert bir gülümseme gönderirken karanlık Azriel'in omuzlarına yapışmıştı.

Azriel güzellik abidesiydi. O yaralı elleri ve duman gibi akan gölgeleriyle bile, onu her zaman birbirlerine kardeş diyen üç erkeğin en güzeli olarak görmüştü.

Cassian karşısındaki sandalyeye oturdu, yemeği anında karşısına çıktı ve neşeyle, "Günaydın Nesta," dedi.

O, ona eşit derecede yapay bir gülümseme attı. "Günaydın Cassian." Azriel'in ela gözleri dans etti ama zarif bir şekilde Cassian'ın yanındaki yerini alırken hiçbir şey söylemedi, kendi yemeğinden bir tabak ortaya çıktı.

Nesta ona, "Seni bir süredir görmedim," dedi. Aslında, en son ne zaman olduğunu hatırlamıyordu.

Azriel cevap vermeden önce yumurtalarından bir ısırık aldı.

"Ben de öyle." Gölgeokuyan giysilerine doğru başını salladı. "Antrenman nasıl gidiyor?" Cassian ona keskin bir bakış attı.

Nesta bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi. Azriel'in dünü bilmemesine imkân yoktu. Cassian muhtemelen merdivenlerdeki olaydan da zevk almıştı.

Nesta çayından bir yudum aldı. "Antrenman inanılmaz. Kesinlikle sürükleyici."

Azriel'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Umarım kardeşime zorluk çıkarmıyorsundur."

Nesta çay fincanını bıraktı. "O bir tehdit mi, Gölgeokuyan?"

Cassian kendi çayından uzun bir yudum aldı. Tamamını içti.

Azriel sakince, "Tehditlere başvurmama gerek yok," dedi. Gölgeler etrafını sardı, saldırmaya hazır yılanlar.

Nesta ona gülümsedi, bakışlarını tuttu. "Benim de öyle."

Sandalyesine yaslandı ve her ikisine de kaşlarını çatan Cassian'a, "Senin yerine onunla çalışmak istiyorum," dedi.

Cassian'ın donup kaldığına yemin edebilirdi. İlginç.

Azriel çayını püskürdü.

Cassian parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tuttu. "Bence Az'ın benden daha az affedici olduğunu göreceksin."

"Bu güzel yüzle mi?" diye mırıldandı. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

Azriel yemeğine odaklanarak başını eğdi.

Cassian sertçe, "Az ile antrenman yapmak istiyorsan, devam et," dedi. Bir an için düşünceli göründü ama konuşmadan önce gözleri aydınlandı, "Ertesi sabah sandalyeden kalkamayacak kadar hamlamış olmadan yüz basamak inmeyi başaramadığın için onunla bir dersten sağ çıkacağından şüpheliyim."

Nesta ayaklarını yere dayadı. Ayağa kalksaydı yüzündeki her acıyı okuyabilirdi ama onun haklı olduğunu kanıtlamaktansa...

Nesta ellerini masaya dayayıp kalkmaya çalışırken ve büyük bir acele içinde durup hırlamasını durdurmak için kendini zorlarken Azriel ikisini de inceliyordu.

Cassian ağzına daha fazla yumurta sokuşturdu ve "İşin çoğunu ellerinle yapmak sayılmaz," dedi.

Nesta, içinde bir tıslama yükselse bile, yüzünü tamamen ifadesiz tutmaya çalıştı. Nesta, "Bahse girerim geceleri kendine böyle söylemiyorsundur," dedi.

Cassian çatalını indirdiğinde, gözleri meydan okumayla parıldarken Azriel'in omuzları sessiz bir kahkahayla titriyordu.

Cassian'ın sesi bir oktav düştü. "O müstehcen kitapların sana öğrettiği şey bu mu? Sadece geceleri mi?"

Kelimelerin bir şey ifade etmesi bir an sürdü. Nesta'nın yüzüne ateş hücum etse de ellerine bakmaktan kendini alamadı. Azriel gülmemek için dudağını ısırsa bile kendini tutamadı.

Cassian kötü bir gülümsemeyle, "Her an olabilir, akşamın ilk ışıklarında, banyo yaptığımda, hatta uzun ve sert bir antrenman gününden sonra bile olabilir," dedi.

Nesta uzun ve sert kelimelerine yaptığı vurguyu fark etmişti.

Ayak parmaklarının botlarının içinde kıvrılmasına engel olamadı. Ama hafif bir gülümsemeyle, bacaklarındaki rahatsızlığın bir parçasının bile görünmesine izin vermeyi reddederek, kapıya doğru yürürken, "Görünüşe göre ellerinle çok zaman harcıyorsun Cassian," dedi.

Soğuk verandada Nesta pelerinini giyerken Azriel, "Başın büyük belada," dedi.

Cassian, "Biliyorum," diye mırıldandı. Nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu: Nesta'yla dalga geçerken bir an yatak odası alışkanlıklarından bahseder olmuştu. Sonra elini ona doladığını ve sıvazladığını hayal etti, ta ki sandalyesinden fırlayıp gökyüzüne sıçramasına bir kalp atışı kalana kadar.

Az'ın, onun kokusundaki değişimin farkında olduğunu biliyordu. Adını söylerken derisinin nasıl çok gerildiğini, penisinin pantolonunun düğmelerine sürtünürken ısrarla sızladığını da.

Ona ismiyle kaç kez hitap ettiğini bir elin parmaklarıyla sayabilirdi.

Bir el deyince yine onun ellerini hayal etmeye başladı, onu sertçe, tam da istediği gibi tuttuğunu...

Cassian dişlerini gıcırdattı ve taze sabah havasını soludu. Kendin sakinleştirmeye çalışıyordu. Sabah rüzgârının tatlı şarkısına odaklanmaya çalışıyordu. Velaris'in etrafındaki rüzgâr her zaman güzel ve nazikti. İllyria'nın zirvelerine hükmeden acımasız fırtına gibi değil.

Az güldü, rüzgâr koyu renk saçlarının tellerini havalandırıyordu. "Burada bir refakatçiye ihtiyacınız var mı?"

Evet. Hayır. Evet. "Refakatçinin sen olduğunu sanıyordum."

Az ona kötü bir gülümseme attı. "Yeterli olduğumdan emin değilim."

Cassian, ona hareket çekti. "Bugün için iyi şanslar."

Az, Briallyn'i gözetlemeye başlamak için yakında ayrılacaktı. Feyre dün gece buna karar vermişti. Rhys, Cassian'dan insan kraliçelere bakmasını istemiş olsa da dolap çevirme işi Az'a kalacaktı.

Azriel'in ela gözleri parladı. Cassian'ın omzunu sıktı, eli soğuğa karşı sıcak bir ağırlık verdi. "Sana da iyi şanslar."

Cassian bugün Nesta'nın onunla antrenman halkasına gireceği fikrine nereden kapıldığını bilmiyordu. Kıçını bir gün önce olduğu gibi aynı kayaya oturtmuş ve hareket etmemişti.

Mor onları kampa götürdüğünde, Nesta'nın ellerinin nasıl hissetireceğini düşünmeyi bırakıp bugün neleri yapacaklarını düşünmeye başlayacak kadar kendini kontrol etmeyi başarmıştı. Dersi bir saat kadar kısa tutmayı planlamıştı, ardından İllyria savaş saflarını yeniden inşa etme sürecini olağan görevinin bir parçası olarak kontrol ederken Nesta'yı Rhys'in annesinin eski evinde bırakmayı planlıyordu.

Az'ın öğrendiklerine bakılırsa yakında savaşa gireceklerinden bahsetmedi.

Nesta'ya bu istihbaratların hiçbirinden bahsetmemişti. Özellikle de Eris'ten. Nesta, Peri alemlerine olan saygısızlığını gayet açık bir şekilde ifade etmişti. Ve ona karşı kullanması için bir söz

daha verirse kendini affetmezdi çünkü muhtemelen onun içini görecek ve tüm bu politik entrika ve planlamanın yeteneklerinin çok ötesinde olduğunu anlayacaktı.

Ayrıca onu burada bir saat bile yalnız bırakmanın akıllıca olup olmadığını düşünmek için de kendine izin vermedi.

"Yine bu konuya mı döndük?" diye sordu Cassian, kamptaki her pisliğin onu nasıl izlediğini görmezden gelerek. Onlar. Nesta.

Nesta tırnaklarına baktı, örgülü saçları rüzgârda serbestçe savruldu. Vücudunu mümkün olduğunca küçük tutarak dizlerinin üzerinde kambur duruyordu.

"Kalkıp hareket etseydin soğuğu bu kadar hissetmezdin," dedi.

Nesta sadece bir ayak bileğini diğerinin üzerinde kıvırdı.

"O kayanın üzerinde oturup iki saat boyunca donmak istiyorsan, hiç durma."

"Peki."

"Peki."

"Peki."

"İyiydi, Nes." Ona, öfkenin gözünü bürümesini sağladığı alaycı bir gülümseme sundu ve antrenman alanının ortasına doğru yürüdü. Kalbini sakinleştirdi, nefes alıp verişi kontrolü ele geçirdi.

Nesta yanıt vermediğinde, zihnindeki o sakin, durağan yere düşmeye izin verdi ve vücudunun beş yüzyıldır aralıksız yaptığı hareketler serisine başladı.

İlk adımlar vücuduna çalışmaya başlamak üzere olduğunu hatırlatmaktı. Esneme ve nefes alma, ayak parmaklarından kanat uçlarına kadar her şeye konsantre olma. Her şeyi uyandırma.

Oradan sonrası daha da zorlaşıyordu.

Cassian içgüdüye, harekete ve nefese teslim oldu, sadece dişinin o kayadan izlediğinin güçbela farkındaydı.

Elini uzatmaya devam et.

❖

Cassian bir saat sonra bitirdiğinde nefes nefese kalmıştı. Nesta soğuktan kaskatıydı ki Cassian buna memnun olmuştu.

Ama hareket etmemişti. Egzersizleri sırasında bile kaymamıştı.

Alnındaki teri silerken, dudaklarının mavi bir renk aldığını fark etti. Bu, kabul edilemezdi.

Rhys'in annesinin evini gösterdi. "Git orada bekle. İlgilenmem gereken bir iş var."

Hareket etmedi

Cassian gözlerini devirdi. "Ya bir saat burada otursun ya da içeri girip ısınırsın."

O kadar da inatçı olamazdı, değil mi?

Neyse ki, tam o anda soğuk bir rüzgâr kampı vurdu ve Nesta eve doğru ilerlemeye başladı.

İç kısmı gerçekten sıcaktı, ana odanın çoğunu kaplayan is ocağında çatırdayan bir ateş vardı. Feyre ya da Rhys onlar için evi uyandırmış olmalıydı. İçeri girerken Nesta için kapıyı tuttu, Nesta hemen ellerini ovuşturdu.

Nesta yavaşça alanı inceledi: pencerelerin önündeki mutfak masası, odanın diğer yarısını kaplayan küçük oturma alanı, üst kattaki koridora açılan dar merdiven ve arkasındaki iki yatak odası. O odalardan biri çocukluğundan beri Cassian'ındı. İlk yatak odası, bir evin içindeki ilk gecesiydi.

Bu ev onun ilk gerçek eviydi. Her çiziği ve kıymığı, her göçüğü ve yanık izini biliyordu, hepsi büyüyle korunmuştu. Orada, korkuluğun tabanındaki oyulmuş nokta... Rhys sayısız kavgalarından birinde onu yakaladığında kafasını kırdığı yerdi. İşte, eski kırmızı kanepedeki leke: o, on altı yaşındayken üçü bu evdeki ilk yalnız gecelerinde zil zurna sarhoşken birasını döktüğü zamandı. Rhys'in annesi eşine nadir bir ziyaret için Velaris'teydi ve Cassian nasıl temizleyeceğini bilemeyecek kadar aptaldı. Bira ve likör kombinasyonuyla sallanan Rhys bile lekeyi çıkarmayı başaramamış, sihri onu silmek yerine yanlışlıkla lekeyi yerleştirmişti. Ertesi sabah döndüğünde annesinden saklamak için kırlentleri yeniden düzenlemişlerdi, ancak annesi hemen anlamıştı.

Belki de Az'ın amansız hıçkırığı yüzünden hâlâ sarhoş olmalarının belli olmasıyla da bir ilgisi vardı.

Cassian başıyla mutfak masasını işaret etti. "Madem oturmakta bu kadar iyisin, neden rahatına bakmıyorsun?"

Cevap vermeyince, Nesta'yı ocağın önünde dururken buldu, kolları sımsıkı bağlıydı, güzel saçlarında titreyen bir ışık dans ediyordu. Ona bakmıyordu.

Her zaman bu durgunlukla ayakta dururdu. Bir insanken bile. Sadece Ulu Peri olduğunda güçlenmişti.

Nesta ateşe yanan ruhuna mırıldanıyormuş gibi bakıyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu.

Gözünü kırptı, hâlâ orada olduğunu yeni fark etmiş gibi görünüyordu.

Ateşin üzerinde bir kütük patladı ve Nesta ürktü.

Cassian şaşırmadığını, ancak korktuğunu fark etti. Korku.

Ateşle Nesta'ya bir bakış attı. Birkaç dakikalığına nereye gitmişti? Nasıl bir dehşet yaşıyordu?

Yüzü bembeyaz olmuştu. Ve gölgeler gri-mavi gözlerini karartmıştı.

Bu ifadeyi biliyordu. O kadar çok izlemiş ve hissetmişti ki sayısını unutmuştu.

Aniden bu boşluğu ondan uzaklaştıracak herhangi bir şey vermek için umutsuzca, "Köyde bazı dükkânlar var," diye teklif etti. "Canın burada oturmak istemiyorsa, onları ziyaret edebilirsin."

Nesta yine de hiçbir şey söylemedi. Bu yüzden onu bıraktı ve sessizce evi terk etti.

9.
BÖLÜM

Nesta küçük dükkânın sıcaklığına adım attı. O içeri girerken kapının üstündeki zil tıngırdadı.

Yerler taze çamdı, hepsi cilalı ve parlaktı, arka tarafı kaplayan uyumlu bir tezgâh, arka odayı ortaya çıkaran açık bir kapı vardı. Hem erkekler hem de kadınlar için kıyafetler dükkânı kaplıyordu bazıları mankenlerin üzerinde, diğerleri teşhir masaları boyunca düzgünce katlanmış haldeydi.

Tezgâhın diğer tarafında koyu saçlı bir kadın belirdi, sırtına dökülen örgülü saçları ışıkta parlıyordu. Yüzü çarpıcı, zarif ve keskindi, büyük ağzıyla tezat oluşturuyordu. Aralıklı gözleri ve açık kahverengi teni başka bir bölgeden, belki de Şafak Sarayı'ndan eski bir atadan bir kökeni olduğunu gösteriyordu. O gözlerdeki ışık doğrudandı. Temiz.

Dişi, sağlam ve samimi bir sesle, "Günaydın," dedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Nesta'yı tanıdıysa bile belli etmedi. Nesta dövüş derilerine işaret etti. "Bundan daha sıcak tutacak bir şey arıyordum. Soğuk alıyorlar."

Dişi, kapıya ve ötesindeki boş sokağa doğru bakarak "Ah," dedi. Birinin onu burada görmesinden mi korkuyordu? Yoksa başka bir müşteri mi bekliyordu? "Savaşçıların hepsi o kadar gururlu aptallar ki derilerin soğuk olmasından hiç şikâyet etmiyorlar.

Onları mükemmel derecede sıcak tuttuklarını iddia ediyorlar."

Nesta, dişinin *gururlu aptallar* demesine gülümseyerek, "Oldukça sıcaklar," diye itiraf etti. Sanki Nesta'nın kamptaki erkeklerden etkilenmeme içgüdüsünü paylaşıyordu. "Ama soğuk, hâlâ beni etkiliyor."

"Hmmm." Kadın tezgâhtaki bölmeyi geri katladı ve teşhir alanına düzgün bir şekilde girdi. Nesta'yı tepeden tırnağa inceledi. "Dövüş aletleri satmıyorum ama acaba yün astarlı deri yaptırabilir miyiz?" Sokağa doğru başını salladı. "Ne sıklıkta antrenman yapıyorsun?"

"Antrenman yapmıyorum. Ben..." Nesta doğru kelimeleri bulmak için çabaladı. Dürüst olmak gerekirse, yaptığı şey sefil bir pislik olmaktı. "İzliyorum," dedi dokunaklı bir tonda.

"Ah." Kadının gözleri parladı. "Buraya zorla mı getirildin?"

Bu onu ilgilendirmezdi. Nesta, "Gece Sarayı'nda olan görevlerimin bir parçası" dedi.

Onu gerçekten tanıyıp tanımadığını görmek için dişinin burnunu sokup sokmayacağını görmek istedi. Sefil bir yaşam israfı olduğu için onu yargılarsa...

Dişi başını çevirdi, örgüsü basit, ev yapımı elbisesinin omzundan kayıyordu. Kanatları seğirdi, hareket Nesta'nın dikkatini çekti. Kanatlar yaralıydı, bir Peri için alışılmadık bir şeydi. Azriel ve Lucien, ikisi de Nesta'nın detayları sormaya cesaret edemediği korkunç travmalardan kaynaklanan yara izleri taşıyan birkaç kişiden ikisiydi. Bu dişinin de onları taşıması...

Dişi, "Kanatlarım kırpıldı," dedi. "Babam geleneksel bir erkekti. Kadınların ailelerine hizmet etmeleri ve evlerine kapatılmaları gerektiğine inanıyordu. Aynı fikirde değildim. Sonunda, o kazandı."

Keskin, kısa kelimeler. Rhys'in annesi, Feyre'nin ona bir kez anlattığına göre, böyle bir kadere mahkûm olmuştu. Sadece babasının gelişi kanatlarının kesilmesini engellemişti. Onun eşi olduğu ortaya çıkmıştı ve acınası birlikteliğine çoğu zaman zarar görmemiş kanatları için duyduğu minnettarlıktan katlanmıştı.

Görünüşe göre bu dişiyi kurtarmak için kimse orada değildi.

"Üzgünüm." Nesta ağırlığını diğer ayağına verdi.

Kadın nezaketle elini salladı. "Artık bir önemi yok. Bu dükkân beni o kadar meşgul ediyor ki bazı günler uçabileceğimi bile unutuyorum."

"Hiçbir şifacı onları onaramaz mı?"

Yüzü gerildi ve Nesta sorusundan pişman oldu. "Son derece karmaşıktır, tüm bağlayan kaslar, sinirler ve duyular. Şafağın Yüce Lordu dışında, kimsenin bununla başa çıkabileceğinden emin değilim." Nesta, Thesan'ın bir iyileştirme ustası olduğunu hatırladı, Feyre gücünü damarlarında taşıyordu. Ulu Peri'ye dönüştükten sonra Elain'i sersemliğinden kurtarmak için kullanmayı teklif etmişti.

Nesta o soluk yüzün, boş kahverengi gözlerin hatırasını engelledi.

Dişi hızlı bir şekilde, "Neyse," dedi, "Derilerin daha sıcak hale getirilip getirilemeyeceği konusunda tedarikçilerime sorular sorabilirim. Birkaç hafta, belki de bir ay sürebilir ama duyar duymaz haber göndereceğim."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim." Nesta'nın zihninde bir şey belirdi. "Ben... Ne kadara mal olacak?" Hiç parası yoktu.

"Yüce Lord için çalışıyorsun, değil mi?" Dişi yine başım eğdi. "Faturayı Velaris'e gönderebilirim."

"Onlar..." Nesta ne kadar dibe düştüğünü itiraf etmek istemiyordu; bu yabancıya değil. "Aslında daha kalın kıyafetlere ihtiyacım yok."

"Rhysand'ın hepinize iyi ödeme yaptığını sanıyordum."

"O yapıyor ama ben..." İyi. Dişi dobra olabiliyorsa Nesta da olabilir. "Benim maaşım kesildi."

Kadının gözleri merakla doldu. "Neden?"

Nesta gerildi. "Seni bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum."

Kadın omuz silkti. "Tamam. Hâlâ sağa sola sorabilirim. Senin için bir fiyat alacağım. Dışarısı soğuksa acı çekmemelisin." "Yüce Lord ne düşünürse düşünsün," diye de ekledi.

"Sanırım Cassian'ın beni şuradaki uçurumun kenarından atmasını tercih eder."

Dişi homurdandı. Ama elini Nesta'ya doğru uzattı. "Ben Emerie."

Nesta elini tuttu, demir gibi kavrayışına şaşırdı. "Nesta Archeron."

Nesta'nın elini bırakan Emerie, "Biliyorum," dedi. "Hybern Kralı'nı öldürdün."

"Evet." Bu gerçeği inkâr etmek mümkün değildi. Ve bu konuda hiç böbürlenmediği yalanını söylemeye cesaret edemedi.

"Güzel." Emerie'nin gülümsemesi tehlikeli biçimde güzeldi. Tekrar, "Güzel," dedi. Bu dişide çelik vardı. Sadece düz omurgasında ve çenesinde değil gözlerinde de.

Nesta kapıya doğru döndü ve soğuk bir şekilde bekledi, başkalarının saygı, korku veya şüpheyle gördüklerine karşılık bu çıplak onayla ne yapacağından emin değildi. "Yardımınız için teşekkürler."

Kibar ve normal kelimeler kullanmak çok garipti. Onları bir yabancıya teklif etmek çok garipti.

Aralarında dart oynayan erkekler ve kadınlar, çocuklar Nesta sokağa çıkarken ona aval aval baktılar. Birkaçı çocuklarını acele ettirdi. Soğukkanlı bir kayıtsızlıkla bakışlarına karşılık verdi.

Söylemek istediği şuydu, *çocuklarını benden saklamakta haklısın. Korktuğunuz canavar benim.*

"Dünküyle aynı görev mi?" Nesta, Clotho'yu selamlayarak sordu, kamptan henüz on dakika önce ayrılmıştı.

Cassian, Rhysand'ın annesinin evine döndüğünde zar zor konuşmuştu, diğer İllyria köylerinde uğraştığı her neyse, yüzü gergindi ve Morrigan, onları Rüzgâr Evi'ne götürdüğünde de aynı şekilde asık suratlıydı. Cassian, Mor'un olduğu yere dönmeden önce bir elveda bile demeden Nesta'yı verandaya atmıştı. Saniyeler içinde, sarışın güzeli rüzgâra doğru taşıyordu.

Onu kollarında başka bir kadınla uçarken görmek Nesta'yı rahatsız etmemeliydi. Küçük bir parçası bu bedeninin irkilmesine neden olan kışkırtmayı hissetmenin adil olmadığını düşünüyor-

du. Onu tekrar tekrar kendinden uzaklaştırmıştı, başka türlüsünü dilediğine dair hiçbir sinyal vermemişti. Morrigan'la bir geçmişi olduğunu ve uzun zaman önce sevgili olduklarını biliyordu.

Manzaradan ayrıldı, eve girip yemek odasına ilerledi, onu orada bir çeşit domuz etli fasulye çorbası bekliyordu. Sessiz ve düşünceli bir teklif.

Kütüphaneye gitmeden önce eve "Aç değilim," dedi.

Şimdi Clotho bir cevap yazıp bir kâğıt parçası verirken bekledi.

Nesta okudu. *Beşinci katta rafa kaldırılacak kitaplar var.*

Nesta, Clotho'nun masasının yanından bakıp sessizce saydı. Beş... çok aşağıdaydı. Gerçek karanlığın ilk halkasında değildi ama üstündeki loşlukta süzülüyordu. "Artık orada hiçbir şey yaşamıyor, değil mi? Bryaxis geri dönmedi mi?"

Clotho'nun büyülü kalemi kıpırdadı. İkinci notta *Bryaxis'in hiçbirimize zarar vermedi* yazıyordu.

"Neden?"

Kalem, kâğıt üzerinde gezindi. *Sanırım Bryaxis bize acıdı. Buraya gelmeden önce kâbuslarımızın gerçekleştiğini gördük.*

Clotho'nun yamuk ellerine bakmamak ya da kapüşonunun altındaki gölgeleri görmemek imkânsızdı.

Rahibe notuna ekledi, *seni daha yüksek bir seviyeye atayabilirim.*

Nesta kısık sesle, "Hayır," dedi. "İdare ederim."

Hepsi bu kadardı. Bir saat sonra derileri tozla kaplı Nesta boş bir tahta masaya çöktü, bir duraklamaya ihtiyacı vardı.

Masanın üzerinde aynı domuz etli fasulye çorbası kâsesi belirdi.

Uzak tavana baktı. "Aç değilim *dedim*."

Kâsenin yanında bir kaşık belirdi. Ve bir peçete.

"Bu kesinlikle seni ilgilendirmez."

Çorbanın yanına bir bardak su düştü.

Nesta, sandalyesine yaslanarak kollarını kavuşturdu.

"Kiminle konuşuyorsun?"

Yumuşak kadın sesi Nesta'nın dönmesine neden oldu ve en yakın iki rafın arasında bir rahibe cübbesi görünce doğruldu. Kapüşonu geriye atılmıştı ve peri ışığı, düz saçlarının zengin bakır

kestanesiyle dans ediyordu. Büyük camgöbeği gözleri, genellikle bir rahibenin kaputunun üstündeki taş kadar net ve derinliksizdi ve biri onları dikkatsiz bir şekilde saçmış gibi burnuna ve yanaklarına çiller serpilmişti. İnce, zarif uzuvlarıyla çok genç neredeyse acemiydi. Ulu Peri ama yine de. Nesta onun içine başka bir şeyin karıştığını hissetti ama nasıl hissettiğini açıklayamadı. Güzel yüzünün altında bir sır vardı.

Nesta çorba ve suyu işaret etti ama gitmişlerdi. Onu rahatsız eden ve daha sonra onu bir deli gibi gösteren Ev'in tavanına kaşlarını çattı. Ama rahibeye, "Kimseyle konuşmuyordum," dedi.

Rahibe kollarındaki beş kitabı tarttı. "Bugünlük işin bitti mi?"

Nesta sıralanmamış bıraktığı kitapların olduğu arabasına baktı. "Hayır, mola veriyordum."

"Sadece bir saattir çalışıyorsun."

"Birinin benim için zaman tuttuğunu fark edemedim." Nesta her türlü hoşnutsuzluğun yüzüne yansımasına izin verdi. Bugün zaten bir yabancıyla konuşmuştu, temel nezaket kotasını dolduruyordu. İkincisine karşı nazik olmak onu aşıyordu.

Rahip yardımcısı etkilenmedi. "Kütüphanemizde yeni birinin olması her gün olan bir şey değil." Kitapları Nesta'nın arabasına attı. "Bunlar rafa kaldırılacak."

"Yardımcılara hesap vermem."

Rahibe doğruldu, Ulu Periler için ortalamadan biraz uzun olan boyunu gösterdi. Etrafında çatırdayan bir enerji vızıldadı ve Nesta'nın gücü cevap olarak homurdandı. Rahip yardımcısı, kısık bir sesle, "Çalışmak için buradasınız," dedi. "Ve sadece Clotho için değil."

"Başrahibeniz hakkında gayri resmi konuşuyorsunuz."

"Clotho hiyerarşiyi zorlamaz. Adını kullanmamız için bizi cesaretlendiriyor."

"Ve sizin adınız nedir?" Bu küstah rahip yardımcısının tavrını kesinlikle Clotho'ya şikâyet edecekti.

Rahibenin gözleri, Nesta'nın planının farkındaymış gibi eğlenceyle parladı. "Gwyneth Berdara." Perilerin aile isimlerini kullanması alışılmadık bir durumdu. Nesta'nın bildiği kadarıyla Rhys bile kullanmıyordu. "Ama herkes bana Gwyn der."

Bir seviye yukarıda, iki rahibe sessizce korkulukların yanından yürüdü, kapüşonlu başları eğikti ve kollarında kitaplar vardı. Nesta onlardan birinin izlediğine yemin edebilirdi.

Gwyn onun nereye baktığına baktı. "Bunlar Roslin ve Deirdre."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin ki?" Kapüşonları kapalıyken elleri dışında hepsi birbirine benziyordu.

"Kokuları," dedi Gwyn basitçe ve arabaya bıraktığı kitaplara döndü. "Bunları rafa kaldırmayı planlıyor musunuz, yoksa başka bir yere mi götürmem gerekiyor?"

Nesta ona düz bir bakış attı. Burada yaşarken rahibelerin onun kim olduğunu bilmeme ihtimali yüksekti. Yaptığı şeyi. Taşıdığı gücün boyutunu. Nesta, sıkılmış dişlerle, "Ben yaparım," dedi.

Gwyn saçını kavisli kulaklarının arkasına taktı. Çilleri ellerinin üzerine de saçılmış, pas tozları gibi görünüyordu. Eğer travma izleri kaldıysa bile, tüm kanıtlar kıyafetin altında saklıydı.

Ama Nesta görünmez yaraların nasıl olabileceğini çok iyi biliyordu. Herhangi bir fiziksel hasar kadar derin ve kötü bir iz bırakabileceklerini.

Ve sadece bu hatırlatmayla bile Nesta daha nazikçe yanıt verdi, "Hemen şimdi yapacağım." Belki de nezaket kotasından biraz daha kalmıştır.

Gwyn değişikliği fark etmişti. "Acımana ihtiyacım yok." Kelimeler keskindi, mavi gözleri kadar netti.

"Acıma değildi."

"Neredeyse iki yıldır buradayım, ancak başkalarından, birinin *neden* burada olduğumu hatırladığını ve davranışlarını değiştirdiğini anlayamayacak kadar kopuk değilim." Gwyn'in ağzı bir çizgi kadar inceldi. "Şımartılmaya ihtiyacım yok. Sadece insan gibi konuşulsun yeter."

Nesta, "Çoğu insanla konuşma şeklimden hoşlanacağından şüpheliyim," dedi.

Gwyn homurdandı. "Dene beni."

Nesta, çatık kaşlarının altından ona tekrar baktı. "Siktir git gözümün önünden."

Gwyn sırıttı, dişlerinin çoğunu gösteren ve gözlerini Nesta'nın hiç bilmediği bir şekilde parlatan geniş ve parlak bir şey haline getirdi. "Ah, çok iyisin." Gwyn yığınlara geri döndü. "Gerçekten iyi." Karanlığın içinde kayboldu.

Nesta, her şeyi hayal edip etmemiş olduğunu merak ederek uzun bir süre ona baktı. Bir günde iki dostça konuşma. Böyle bir şeyin en son ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Başka bir kapüşonlu rahibe geldi ve Nesta'ya selam vermek için çenesiyle işaret yaptı.

Gwyn bir yaz fırtınasıymış da bir anda buharlaşmış gibi etrafına sessizlik çöktü. İç çeken Nesta, Gwyn'in arabaya bıraktığı kitapları topladı.

❖

Saatler sonra, tozlu, bitkin ve nihayet aç Nesta, Clotho'nun masasının önünde durdu ve "Yarın da aynı hikâye mi?" dedi.

Clotho şöyle yazmıştı: *Yaptığın işten memnun değil misin?*

"Yardımcıların bana hizmetçi gibi patronluk taslamasaydı olurdum."

Gwyneth seninle daha önce karşılaştığından bahsetmişti. Merrill için çalışıyor, sağ kolum, çok talepkâr bir âlim. Gwyneth'in talepleri ani olduysa, bu yaptığı işin baskıcı doğasından kaynaklanıyordur.

"Kitaplarını rafa kaldırmamı istedi, daha fazlasını değil."

Diğer âlimlerin onlara ihtiyacı var. Ama yardımcılarımın davranışlarını açıklamak bana düşmez. Gwyneth'in isteğini beğenmediysen söylemeliydin. Ona.

Nesta'nın tüyleri diken diken oldu. "Öyle yaptım. Tam bir baş belası."

Bazıları senin için de aynı şeyi söyleyebilir.

Nesta kollarını kavuşturdu. "Bazıları diyebilir."

Clotho'nun başlığının altında gülümsediğine bahse girerdi ama rahibe *Gwyneth'in, tıpkı senin gibi, kendi cesaret ve hayatta kalma geçmişi var* diye yazdı. *Ona biraz şüpheden yararlanmanın avantajını vermeni isterim.*

Nesta'nın damarlarında yanık, pişmanlık hissi veren bir asit dolandı. O duyguyu bir kenara itmeye çalıştı. "Anlaşıldı. Ve iş gayet iyi."

Clotho sadece *İyi geceler Nesta* yazdı.

Nesta basamakları tırmandı ve uygun bir şekilde Ev'e girdi. Rüzgâr koridorlarda inliyor gibi görünüyordu o da sadece homurdanan karnıyla cevap veriyordu.

Çok şükür ki çift kanatlı kapılardan geçerek girdiği özel kütüphane boştu, tüm kitapları yakından görünce ânında rahatlamıştı. Aşağıdaki şehirde günbatımı, yaşayan bir altın şeridi gibi Sidra uzanıyordu. Pencerelerin önündeki masada otururken, Ev'e, "Eminim şimdi yapmayacaksın ama o çorbayı istiyorum," dedi.

Hiçbir şey. Tavana bakarak iç çekti. Harika.

Bir an önce yemezse organlarını yiyip bitirecekmiş gibi midesi burkuldu. Sımsıkı dudaklarının arasından ekledi, "Lütfen."

Çorba ortaya çıktı, yanında bir bardak su vardı. Ardından bir peçete ve çatal bıçak takımı geldi. Ocakta bir ateş canlandı ama çabucak, "Ateş yok. Gerek yok."

Hiçbir şey olmadı ama odadaki ışıklar daha parlak parladı.

Nesta kaşığına uzanırken bir tabak taze, kabuklu ekmek ortaya çıktı. Sanki Ev telaşlı bir anne tavuktu.

"Teşekkür ederim," dedi ve sessizliğe gömüldü.

Peri ışıkları yanıp söndü. *Rica ederim*, der gibi.

10.
BÖLÜM

Nesta vücuduna bir lokma daha sokamaz hale gelip çorbanın üçte birini bitirene kadar yedi. Ev onu memnun ettiği için çok mutlu görünüyordu ve bitirmesi için ona bir dilim ekstra çikolatalı kek bile teklif etmişti.

"Bu, Cassian onaylı mı?" Çatalı aldı ve nemli, parıldayan pastaya gülümsedi.

Cassian kapıdan, "Kesinlikle değil," dedi ve Nesta kaşlarını çatarak döndü. Cassian pastaya doğru başım salladı. "Ama ye."

Nesta çatalını bıraktı. "Ne istiyorsun?"

Cassian aile kütüphanesini inceledi. "Neden burada yiyorsun?"

"Belli değil mi?"

Cassian'ın sırıtışı beyaz bir kamçı gibiydi. "Belli olan tek şey, kendi kendine konuşuyor olman."

"Ev'le konuşuyorum. Bu da seninle konuşmaktan daha önemli bir adım."

"Cevap vermiyor."

"Kesinlikle."

Cassian homurdandı. "Oraya ben de girdim." Odanın öbür ucuna gitti, hâlâ dokunmadığı pastaya baktı. "Gerçekten... Ev'le mi konuşuyorsun?"

"Onunla konuşmuyor musun?"

"Hayır."

"Beni dinliyor," diye ısrar etti.

"Tabii ki öyle. Büyülenmiş."

"Kütüphaneye sorgusuz sualsiz yemek getirdi."

Cassian kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Senin Peri sihrinin nasıl çalıştığım bilmiyorum."

"Bu şekilde davranması için bir şey yaptın mı?"

"Devlon'ın kitabından bir sayfa alıp büyü yapıp yapmadığımı soruyorsan, cevabım hayır."

Cassian güldü. "Kastettiğim bu değildi ama iyi. Ev seni sevmiş. Tebrik ederim." Nesta hırladı ve adam çatalı almak için üzerine eğildi. Cassian yaklaşınca Nesta katılaştı ama pastadan bir lokma alırken hiçbir şey söylemedi. Cassian'ın zevk uğultusu Nesta'nın derisinin altına işledi. Sonra bir lokma daha aldı.

"Bunun benim olması gerekiyordu," diye homurdandı ve Cassian yemeye devam ederken ona baktı.

Cassian, "O zaman benden al," dedi. "Basit bir silahsızlandırma manevrası işimi görür, ağırlık merkezimin dengesiz olduğunu ve bu lezzetli pasta yüzünden dikkatimin dağıldığını düşünürsek."

Nesta ona dik dik baktı.

Üçüncü bir lokma aldı. "Benimle derslerde öğreneceğin şeyler bunlar, Nes. Onları destekleyebilseydin tehditlerin çok daha etkileyici olurdu."

Nesta parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutuyordu. Elindeki çatala baktı ve onu baldırına sapladığını hayal etti.

Bakışlarını okuyarak, "Bunu da yapabilirsin," dedi. "Sana her şeyi nasıl silaha dönüştüreceğini öğretebilirim. Çatalı bile."

Nesta dişlerini gösterdi ama Cassian çatalı sadece kenara hassasiyetle koydu ve yarısı yenmiş pastayı bırakarak dışarı çıktı.

❖

Nesta, özel kütüphanenin bir rafında bulduğu leziz erotik romantik kitabı okudu. Ta ki gözkapakları ağırlaşana kadar. Sadece demir çubuklar onları açık tutabilirdi. Koridorun sonundaki yatak

odasına doğru yürüdü ve yatağa yığıldı, yatağın üzerine yayılmadan önce kıyafetlerini değiştirme zahmetine girmedi.

Gecenin karanlığında donarak uyandı, derileri soyacak kadar kendini uyandırdı ve çarşafların altına girdi, dişleri takırdıyordu.

Bir dakika sonra ocakta bir ateş yandı.

"Ateş yok," diye emretti ve ateş tekrar kayboldu.

Çevresinde bir merakın kıvrıldığına yemin edebilirdi. Titreyerek çarşafların vücut sıcaklığıyla ısınmasını bekledi.

Uzun dakikalar geçti ve sonra yatak ısındı. Çıplak vücudundan değil, bir çeşit büyüden. Biri boşluğa derin bir nefes üflemiş gibi hava da ısındı.

Titremesi durdu ve sıcağa gömüldü. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Ev'in tek cevabı hâlâ açık olan perdeleri kapatmaktı. Titremeleri bittiğinde tekrar uykuya dalmıştı.

❖

Elain çalınmıştı. Hybern tarafından. Kazan tarafından, onu izleyen ve sıranın kendisinde olduğunu bilen Nesta. Kemikler ve taşlarla çığlık attığını fark etti ve onu pişman etti.

Bunu o yapmıştı. Bu onların başına gelmişti. Gücüne dokunarak, onu kullanarak, bunu yapmıştı ve kendini asla affetmeyecekti asla...

Elain kesinlikle işkence görecek, bedeni ve ruhu parçalanacaktı.

Bir çatlak dünyayı ikiye böldü.

Babası, önünde boynu kırılmış duruyordu. Babası, yumuşak kahverengi gözleriyle, ışığı sönse de ona olan sevgisi hâlâ içlerinde parlıyordu.

Nesta uyandı, çarşafları tutarken midesi bulanıyordu.

Bedeninin derinliklerinde, ruhunun derinliklerinde, bir şey kendi etrafında kıvrılmış ve bükülmüş, bir çıkış yolu arıyor, dünyaya bir çıkış yolu arıyordu.

Nesta itti. Gücünü tüketti. Tüm zihinsel kapıları üzerine kapattı.

Rüya, dedi kendine. *Rüya ve anılar. Git başımdan.*

Gücü damarlarında homurdandı ama itaat etti.

Yatak, Nesta terlemiş yüzüne ellerini sürtmeden önce çarşafları tekmeleyecek kadar ısınmıştı.

İçecek bir şeye ihtiyacı vardı. Bunu yıkayıp atacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Hızlıca giyindi, vücudunu hissetmiyordu. Saatin kaç olduğu ya da nerede olduğu pek umurunda değildi. Sadece onunla o eğlence salonu arasındaki engeli düşünüyordu.

On bin basamağın kapısı zaten açıktı, salondaki ışıklar neredeyse kararmıştı. Botları yaklaşırken taşlara sürtündü, kimsenin takip etmediğinden emin olmak için arkasına baktı.

Elleri titreyerek alçalmaya başladı.

Dönerek, dönerek ve dönerek.

Seni kollarıma aldığım ilk andan itibaren sevdim.

Aşağı, aşağı ve aşağı.

O kadim Kazan ona bakmak için gözünü açıyor. Onu yerinde tutmak için.

Kazan onu kendi içine, Yaradılış çukuruna sürüklüyor. Çığlıklarına rağmen acımasızca alıp götürüyor.

Aşağı ve dönerek tıpkı Kazan tarafından çekildiği gibi, korkunç gücünün altında eziliyordu...

Mide bulantısı kabardı, gücü onunlaydı ve ayağı kaydı.

Duvara ulaşmak için sadece bir kalp atışı mesafe vardı ama çok geçti. Dizleri basamaklara çarptı, yüzü bir saniye sonra çarpıyordu ve sonra bükülüyor ve eğiliyordu, duvara çarpıyordu, sekerek ve adım adım aşağı yuvarlanıyordu.

Elini kör bir şekilde uzattı, tırnakları taşa saplandı. O bağırıp tutunduğunda kıvılcımlar patladı.

Dünya durdu. Vücudu düşmesini durdurdu.

Merdivenler boyunca yayıldı, taşı eliyle kavradı, nefes nefese kaldı, her nefes alışında testere gibi hırıltılıydı. Gözlerini kapattı, sessizliğin, hareketsizliğin tadını çıkardı.

Ve sessizlikte acı başladı. Kükrüyordu, vücudunun her yerinde acı vardı.

Kanın bakır gibi keskin tadı ağzını doldurdu. Islak ve sıcak

bir şey boynundan aşağı kaydı. Kokladığında, onun da kan olduğunu fark etti.

Ve tırnakları, taş basamakları kavrayanlar...

Nesta eline gözlerini kırparak baktı. Kıvılcımlar görmüştü.

Parmakları taşa gömülmüştü, kaya bir iç alevle yanıyormuş gibi parlıyordu.

Nefes nefese, elini geri çekti ve taş karardı.

Ama parmak izleri kaldı, basamağın tepesine gömülü dört oluk, başparmağının bastığı yerde tek bir delik.

Buz gibi dehşet içinden süzüldü. O hissi bacaklarına gönderdi, yukarı doğru çıkarken dizleri inliyordu. Sonsuza dek taşa kazınmış o el izinden uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Peki, dövüşü kim kazandı?" Cassian sordu. Nesta ertesi sabah kayaya oturup egzersizlerini yaparken onu izliyordu.

Kahvaltıda neden gözünün morardığını, çenesinde kesik olduğunu ya da neden o kadar zor hareket ettiğini sormamıştı. Geldiğinde Mor da yoktu. Kalan kesik ve morluklar Nesta'ya düşüşün ne kadar kötü olduğunu söylüyordu ama bir Ulu Periy'le çoktan iyileşmişlerdi.

Bir insan olarak, düşüşün onu öldürmüş olabileceğini düşündü. Belki de bu Peri bedeninin avantajları vardı. İnsan olmak, canavarlar dünyasında zayıf olmak, bir ölüm fermanıydı. Ulu Peri bedeni hayatta kalmak için en iyi şansıydı.

Cassian'ın suskunluğu, rutininde sadece bir saat sürmüştü. Antrenman halkasının ortasında duruyordu, nefes nefese, yüzünden ve boynundan ter akıyordu.

"Ne kavgası?" Ezilmiş tırnaklarını inceledi. Düşüşünü durdurmak için ne yaptıysa... Tırnakları çatlamıştı. İçinden geleni isimlendirmeye, bunu kabul etmeye izin vermedi. Şafak söktüğünde boğularak teslim olmuştu.

"Merdivenlerle arandaki dövüş."

Nesta ona bir bakış attı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Cassian bir kez daha hareket etmeye başladı, kılıcını çekti ve bir insanı ikiye bölmek için tasarlanmış gibi görünen bir dizi hareketi yaptı. "Bilirsin: Sabahın üçünde, şehirde zil zurna sarhoş olmak için odandan çıkarsın ve basamakları fethetmek için o kadar acele edersin ki, kendini durduramadan onlardan bir otuz tanesinden düşersin."

Basamağı görmüş müydü? El izini?

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu.

Omuz silkti.

"Beni *izliyor* musun?" O cevap veremeden, Nesta haykırdı, "Sen izliyordun ve yardıma gelmedin mi?"

Cassian tekrar omuz silkti. "Düşmeyi bıraktın. Devam etseydin, sen dibe vurmadan önce biri eninde sonunda seni yakalamaya gelecekti."

Nesta ona tısladı.

Sadece sırıttı ve bir eliyle işaret etti. "Bana katılmak ister misin?"

"*Seni o* merdivenlerden itmeliyim."

Cassian zarif bir hareketle kılıcını sırtına geçirdi. Beş yüz yıllık eğitim... o kılıcı o kadar çok çekmiş ve kılıfına koymuş olmalıydı ki artık kas hafızasıydı.

"Eee?" diye bağırdı, sesinde bir keskinlik vardı. "Eğer o görkemli morluklara sahipsen, bunun acınası bir takla değil, eğitimden geldiğini iddia edebilirsin. Bu sefer kaç adım inmeyi başardın?" diye ekledi.

Altmış altı. Ama Nesta, "Antrenman yapmayacağım," dedi.

Halkanın kenarında, erkekler onları tekrar izliyordu. Önce Cassian'ı izliyorlardı, kısmen korkuyla ve kısmen de kıskançlık olduğunu varsaydığı şeyle. Kimse onun gibi hareket edemezdi. Kimse yaklaşamıyordu bile. Ama şimdi bakışları... Onunla eğleniyor gibilerdi.

Bir keresinde, geçen yıl, Nesta o erkeklerin yanına gitmiş ve onları parçalamış olabilirdi. O korkunç gücün birazı bile içinde kaldıysa onun bir cadı olduğuna gerçekten inanabilirler ve Cassian'a hakaret ederlerse nesiller boyu lanetleneceklerini düşünebilirlerdi.

Nesta bacaklarını uzattı, yaralı avuçlarını taşa yasladı. "Egzersizlerinin tadını çıkar."

Cassian'ın tüyleri diken diken oldu. Ama yine elini uzattı. "Lütfen."

Nesta o kelimeyi söylediğini hiç duymamıştı. Sözleri aralarına fırlatılmış bir hâlât gibiydi. Onunla orta yolda buluşurdu; güç savaşını kazanmasına, yenilgiyi kabul etmeye izin verirdi, eğer kayadan inerse.

Kendine ayağa kalkmasını ve uzatılmış elini tutmasını söyledi.

Ama yapamadı. Vücudunu ayağa kaldıramadı.

Ela gözleri sabah güneşinde yalvarıyordu, rüzgâr koyu renk saçlarında dans ediyordu. Bu dağlardan, rüzgâr ve taştan yoğrulmuş gibiydi. Cassian çok güzeldi. Azriel ve Rhys'in güzel olduğu gibi değil, işlenmemiş bir şekilde. Vahşi ve acımasız.

Cassian'ı ilk gördüğünde gözlerini ondan ayıramamıştı. Tüm hayatı boyunca oğlanlarla çevrelenmiş gibiydi ve sonra bir erkek aniden ortaya çıkmıştı. Onunla ilgili her şey o kendine güvenen, kibirli maskülaniteyi yayıyordu. Baş döndürücü ve bunaltıcıydı ve tek istediği, aylardır tek istediği, ona dokunmak, koklamak, tatmaktı. O güce yaklaşmak ve karşı durduğu her şeyi bir kenara atmak istiyordu çünkü onun asla pes etmeyeceğini, tereddüt etmeyeceğini, yıkılmayacağını biliyordu.

Ama elini indirdiğinde gözlerindeki ışık söndü.

Onun hayal kırıklığını hak ediyordu. Kızgınlığını ve iğrenmesini hak ediyordu. Ondan aldığı hayati bir şeyi kendine kazımış olsa bile.

Cassian, "O zaman yarın," dedi. Ve günün geri kalanı boyunca onunla bir daha konuşmadı.

11.
BÖLÜM

Özel kütüphanenin kapıları kilitliydi. Nesta kolu salladı ama kapı açılmayı reddetti.

Sessizce, "Kapıyı aç," dedi.

Ev onu görmezden geldi.

Tekrar kolu denedi, kapıya bir omuz attı. "Şu kapıyı *aç*."

Hiçbir şey.

Omzunu kapıya vurmaya devam etti. *"Şu kapıyı hemen aç."*

Ev itaat etmeyi reddetti.

Dişlerini gıcırdattı, nefes nefese kaldı. Rahibeler görünüşe göre Gwyn'den Nesta'nın onların ayakçısı olacağını duydukları için rafa kaldıracak dünden daha fazla kitabı vardı.

Böylece kitaplarını arabasına atmaya başladılar ve birkaçı ondan kitapları geri almasını istedi. Nesta onları dikkate almıştı, sadece istenen kitapları bulmak onu kütüphanede yeni yerlere götürdüğü ve düşüncelerini meşgul ettiği için değil, saat altıyı vurduğunda bitkin, tozlu ve aç olduğu için de. Öğleden sonra evin onun için hazırladığı sandviçi görmezden gelmişti ve görünüşe göre bu, Ev'i özel kütüphaneye girmesine izin vermeyecek kadar kızdırmıştı.

"Tek istediğim," dedi Nesta, "güzel, sıcak bir yemek ve iyi bir kitap." Tekrar kolu denedi. "Lütfen."

Hiçbir şey olmadı. Hem de hiç.

"Peki." Koridorun sonuna fırtına gibi gitti. Açlık onu tek başına yemek odasına taşıdı, Cassian'ı yemeğin ortasında, Azriel'i onun karşısında buldu.

Gölgeokuyan'ın yüzü ağırbaşlı, bakışları temkinliydi. Cassian'ın ise sırtı ona dönüktü ama doğrulmuştu. Muhtemelen ya kokusu ya da adımlarının ritmi onu uyarmıştı.

Masanın ortasındaki bir sandalyeye yönelirken konuşmadı. Sandalyeye ulaşıp da oturduğunda hemen yiyecekler önüne yayıldı. Tabağı alıp giderse kapıya ulaşmadan ellerinden kaybolacağını düşünüyordu.

Nesta sandalyesine kayarken sessizliğini korudu, çatalını aldı ve biftek ile kavrulmuş kuşkonmaz filetosunun içine daldı.

Cassian boğazını temizledi ve Azriel'e, "Ne kadar kalacaksın?" dedi.

"Pek emin değilim." Gölgeokuyan'ın gözleri ona dönmeden önce, "Vassa ölümcül bir yanlıştan şüphelenmekte haklıydı. Orada işler o kadar tehlikeli ki üssümü burada tutup gidip gelmem daha akıllıca olur."

Merakı biraz uyanmış olsa da Nesta hiçbir şey söylemedi. Vassa, savaş sona erdiğinden beri büyülü insan kraliçesini görmemişti. Genç kadın, Nesta'nın babasının ne kadar harika biri olduğunu, ona nasıl gerçek bir baba olduğunu, ona bu geçici özgürlüğü kazanması için nasıl yardım ettiğini anlatmaya çalıştığında ve Nesta'nın kemikleri uzaklaşmak için çığlık atmıştı, babasının kendisinden ve kız kardeşlerinden başka birine karşı bir şeyler yapma cesaretini bulduğunu düşündüğünde, kanı kaynıyordu. İhtiyacı olan baba oydu ama başka biri için. Ticaret filosunu onun için bir tedavi aramaya göndermeyi reddettiği için annelerinin ölmesine izin vermişti, yoksul düşmüş ve açlıktan ölmelerine izin vermişti ama bu yabancı için savaşmaya mı karar vermişti? İhanet ve kayıp dolu acıklı bir hikâye anlatan önemsiz bir kraliçe için?

Nesta'nın derinliklerindeki o şey harekete geçti ama o bunu görmezden geldi, müziğin, seksin ya da şarabın yardımıyla dikkatini dağıtmadan elinden geldiğince bastırdı. Suyundan bir yudum

aldı, boğazını ve karnını soğutmasına izin verdi ve bunun yeterli olması gerektiğini düşündü.

"Rhys bu konuda ne dedi?" Cassian ağzında yiyecek varken sordu.

"Orada bir üs kurup da riske atmamam için kim ısrar etti sanıyorsun?"

"Korumacı piç." Yine de Cassian'ın sözlerinde bir sevgi tınısı vardı.

Yine sessizlik çöktü. Azriel ona başını salladı. "Sana ne oldu?"

Ne demek istediğini biliyordu: sonunda solmakta olan mor göz. Vücudundaki morluklarla birlikte elleri ve çenesi iyileşmişti, ancak morarmış gözü yeşile dönmüştü. Yarın sabaha kadar tamamen gitmiş olurdu. "Önemli değil," dedi Cassian'a bakmadan.

Cassian da ona bakmadan, "Merdivenlerden düştü," dedi.

Azriel, "Biri seni itti mi?" diye sormadan önce sessizce işaret etti.

Cassian, "Pislik," diye homurdandı.

Nesta, her ne kadar hiçbir gülümseme ağzını süslemese de Azriel'in bakışlarındaki eğlenceyi fark edecek kadar gözlerini tabağından kaldırdı.

Cassian devam etti, "Bugün erken saatlerde ona söyledim: Eğer antrenman yapma zahmetine girerse, en azından çürükler için övünme hakkına sahip olur."

Azriel suyundan sakince bir yudum aldı. "Neden antrenman yapmıyorsun, Nesta?"

"İstemiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

Cassian, "Nefesini boşa harcama, Az," diye mırıldandı.

Nesta ona dik dik baktı. "O sefil köyde eğitim görmeyeceğim."

Cassian da ona ters ters baktı. "Sana bir emir verildi. Sonuçlarını biliyorsun. Bu haftanın sonuna kadar o lanet kayadan inmezsen, olacaklar benim elimde değil."

"Yani kıymetli Yüce Lord'una ispiyonlayacak mısın?" diye mırıldandı. "Büyük, sert savaşçının savaşlarında güçlü Rhysand'a ihtiyacı mı var?"

Cassian, "Rhys hakkında bu ses tonuyla konuşma," diye homurdandı.

Nesta, "Rhys götün teki," diye tersledi. "O kibirli, kendini beğenmiş *götün teki.*"

Azriel arkasına yaslandı, gözleri öfkeyle kaynadı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu saçmalık," diye tükürdü Cassian, ellerinin üstündeki sifonlar yakut alevleri gibi yanıyordu. *"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun Nesta."*

Nesta "Ondan nefret ediyorum," diye köpürdü.

"Güzel. O da senden nefret ediyor," diye karşılık verdi Cassian. "Herkes senden nefret ediyor. İstediğin bu mu? Çünkü tebrikler, başardın."

Azriel uzun uzun bir nefes verdi.

Cassian'ın sözleri birbirini kovaladı. Derin ve yumuşak bir yere sertçe vurdu. Nesta'nın parmakları pençelere dönüştü, ona karşılık verirken masayı tırmaladı, "Sanırım şimdi bana benden nefret etmeyen tek kişinin sen olduğunu ve minnettarlık gibi bir şey hissetmem ve seninle antrenman yapmayı kabul etmem gerektiğini söyleyeceksin."

"Şimdi sana diyorum ki benden bu kadar."

Kelimeler aralarında gürledi. Nesta gözlerini kırpıştırdı, şaşırdığını belli eden tek işaret buydu.

Azriel de şaşırmış gibi gergindi.

Ama daha fazla devam etmeden Cassian'ın sözünü kesti. "Bu, benim arkamdan nefes nefese gelmeyi bıraktığın anlamına mı geliyor? Çünkü sonunda ne ima ettiğimi anladığını bilmek ne kadar rahatlatıcı oldu bilemezsin. "

Cassian'ın kaslı göğsü yükseldi, boğazı kıpırdadı. "Kendini parçalamak istiyorsan, hiç durma. İstediğin kadar içten içe yan." Ayağa kalktı, yemeğin yarısı bitmişti. "Eğitim sana yardım etmek içindi. Cezalandırmak için değil. Bunu neden anlamadığını bilmiyorum."

"Söyledim ya: O sefil köyde eğitim görmeyeceğim."

"Peki." Cassian koridorun sonundaki merdivenlerden sessizce çıktı.

Azriel'le kalınca Nesta dişlerini gösterdi.

Azriel tamamen hareketsiz kalarak sakin bir sessizlikle onu izledi. Sanki kafasındaki her şeyi görüyordu. Yaralı kalbini.

Buna tahammül edemiyordu Nesta. Bu yüzden ayağa kalktı, yemeğinden sadece iki lokma almıştı ama odayı terk etti.

Kütüphaneye döndü. Işıklar gün boyunca olduğu gibi parlamıştı ve geride kalan birkaç rahibe katları dolaşıyordu. Arabasını buldu, rafa kaldırılması gereken kitaplarla doluydu.

Kimse onunla konuşmadı ve çalışmaya başladığında hiç kimseyle konuşmadı, sadece kafasındaki kükreyen sessizlik eşlik ediyordu.

❖

Amren yanılmıştı. *Elini uzatmaya devam et*, tam bir saçmalıktı çünkü uzandığı kişi parmaklarını koparacak kadar sert ısırabiliyordu.

Cassian, Rüzgâr Evi'nin inşa edildiği dağın düz tepesinde oturdu, altındaki açık hava antrenman halkasına baktı. Yıldızlar tepelerinde parlıyordu ve değişen yapraklarla serin geceler hakkında fısıldayan rüzgârlı bir sonbahar esintisi vardı. Aşağıda Velaris, Sidra boyunca rengarenk bir gökkuşağıyla vurgulanmış altın bir ışıltıydı.

Hiçbir şeyde başarısız olmamıştı. Bu şekilde olmamıştı.

Ve öyle aptalca çaresizlik içindeydi ki hâlâ umut ediyordu, hâlâ onun tamamen reddettiğine inanamıyordu. Bugüne kadar, onu o kayanın üzerinde gördüğünde ayağa kalkmak istediğini anlamıştı ama içgüdüsünün onu durdurmasını izlemişti. Çelik iradeye kenetlenişini izlemişti.

"Sen, kara kara düşünen bir tip değilsin."

Cassian irkildi, aniden başını döndürdüğünde Feyre'yi yanında otururken buldu.

Eğitim çukuruna bakarken ayaklarını boşluğa sarkıttı, altın kahverengi saçları rüzgârla çalkalandı. "Uçarak mı geldin?"

"Yabalandım. Rhys yüksek sesle düşündüğünü söyledi." Feyre'nin ağzı bir yana büküldü. "Neler olduğuna bir bakayım dedim."

Yüce Leydi'nin etrafında, çıplak gözle görülemeyen ama parıldayan ince bir güç katmanı kalmıştı. Cassian ona doğru başını salladı. "Rhysie neden hâlâ o zırhlı kalkanı senin üzerinde taşıyor?" Tüm Velarileri koruyacak kadar güçlüydü.

Feyre, "Çünkü o bir baş belası," dedi ama yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Hâlâ nasıl çalıştığını öğreniyor ve ben hâlâ ondan nasıl kurtulacağımı çözemedim. Ama kraliçeler yenilenmiş bir tehditle ortaya çıkacaksa ve Beron da işin içindeyken, özellikle Koschei onların kukla ustasıysa, Rhys bunu açık bırakmaktan son derece memnun."

Cassian, "O kraliçelerle ilgili her şey lanet olası bir baş ağrısı," diye homurdandı. "Umarım, Az neyin peşinde olduklarını anlar. Ya da en azından Briallyn ve Koschei'nin neyin peşinde olduğunu."

Rhys hâlâ Eris'in talepleri hakkında ne yapacağını düşünüyordu. Cassian yakında emirleri o cepheden alacağını sanıyordu. Sonra da o göt herifle uğraşmak zorunda kalırdı. Bir general diğeriyle.

Feyre ellerine yaslanarak, "Bir parçam Azriel'in bulacağından korkuyor," dedi. "Mor yarın yine Vallahan'a gidiyor. Bu da beni endişelendiriyor. Niyetleri hakkında daha kötü haberlerle gelecek."

"Üstesinden geliriz."

"Gerçek bir general gibi konuştun."

Cassian, Feyre'nin omzuna kanadıyla vurdu. Sıradan, sevgi dolu bir jest. İllyrialı bir topluluğun dişileriyle yapmaya asla cesaret edemediği bir şey. İllyrialılar, kanatlarına kimin ve nasıl dokunduğu konusunda iyi bir günde psikozlu davranırlardı ve yatak odasının dışında kanatlara dokunmak, eğitim veya ölümlü dövüş dışında muazzam bir tabuydu. Ama Rhys hiç umursamazdı ve Cassian'ın iletişime ihtiyacı vardı. Her zaman fiziksel temasa ihtiyacı olduğunu öğrenmişti. Muhtemelen çok az temasla geçen bir çocukluk sayesinde.

Feyre güven verici bir dokunuşa ihtiyacı olduğunu anlamış görünüyordu, çünkü "Ne kadar kötüydü?" diye sordu.

"Kötü." İtiraf edebileceği tek şey buydu.

"Ama kütüphaneye gidiyor?"

"Bu gece kütüphaneye geri döndü. Bildiğim kadarıyla hâlâ aşağıda."

Feyre şehre bakarak hımm dedi. Yüce Leydi çok genç görünüyordu; hayatında zaten karşılaştığı ve başardığı şeyleri göz önünde bulundurarak, gerçekte ne kadar genç olduğunu her zaman unutuyordu. Yirmi bir yaşında, Cassian hâlâ içiyor, kavga ediyor ve düzüşüyordu, Enalius'tan beri en yetenekli İllyrialı savaşçı olma hırsı dışında hiçbir şey ve hiç kimseyle ilgilenmiyordu. Yirmi bir yaşında, Feyre dünyalarını kurtardı, eşlik bağı kurdu ve gerçek mutluluğu buldu.

Feyre, "Nesta neden antrenman yapmadığını söyledi mi?" diye sordu.

"Çünkü benden nefret ediyor."

Feyre homurdandı. "Cassian, Nesta senden nefret etmiyor. İnan bana."

"Kesinlikle öyle davranıyor."

Feyre kafasını salladı. "Hayır, etmiyor." Sözleri o kadar acı vericiydi ki Cassian kaşlarını çattı.

"Senden de nefret etmiyor," dedi sessizce.

Feyre omuz silkti. Bu hareketi Cassian'ın göğsünde acıya neden oldu. "Bir süre etmediğini düşündüm. Ama şimdi bilmiyorum."

"Anlamıyorum, siz ikiniz neden..." Cassian doğru kelimeyi bulmak için çabaladı.

"İyi geçinmek mi? Medeni olmak mı? Birbirimize gülümsemek mi?" Feyre'nin gülüşü boştu. "Her zaman böyleydi."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Yani, biz ve annemiz hep böyleydik. Sadece Nesta'yla ilgilenirdi. Beni görmezden geldi ve Elain'i giydirmek için bir oyuncak bebekten başka bir şey olarak görmedi. Ama Nesta *onundu*. Annemiz bunu bilmemizi sağladı. Ya da ne düşündüğümüzü ya da yaptığımızı o kadar az önemsiyordu ki bizden saklama zahmetine girmedi." Kızgınlık ve uzun süredir devam eden acı her kelimeye karışmıştı. Bir annenin çocuklarına böyle bir şey yapması... "Ama yoksul düştüğümüzde, avlanmaya baş-

ladığımda, daha da kötüleşti. Annemiz gitmişti ve babamız tam olarak orada yoktu. Tam *olarak orada değildi*. Yani ben ve Nesta sürekli birbirimizin boğazına sarılıyorduk." Feyre yüzünü ovuşturdu. "Her detayın üzerinden geçmek için çok yorgunum. Her şey karmakarışık."

Cassian, her iki kız kardeşin de birbirlerine ihtiyaç duyduğunu, Nesta'nın Feyre'ye belki de fark ettiğinden daha fazla ihtiyacı olduğunu, belirtmekten kaçındı. Ve iki kadın arasındaki bu karışıklığın onu, ifade edebileceğinden daha fazla incittiğini söylemekten de.

Feyre iç çekti. "Uzun lafın kısası Nesta senden nefret etse... Nefretinin nasıl göründüğünü biliyorum ve o senden nefret etmiyor."

"Bu gece ona söylediklerimden sonra edebilir."

"Azriel beni bilgilendirdi." Feyre yine yüzünü ovuşturdu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona nasıl yardım edeceğimi." Üç gün geçti ve şimdiden aklım tükendi," dedi.

Rüzgâr esip geçerken sessizce oturdular. Sidra'nın çok aşağısında sis toplandı ve sayısız bacadan beyaz dumanlar onu karşılamak için yükseldi.

Feyre sordu, "Peki ne yapacağız?" diye sordu.

Cassian bilmiyordu. "Belki kütüphane çalışması onu bu durumdan kurtarmaya yeter." Ama o sözleri söylerken bile, kulağına yanlış geldi.

Feyre kabul etmiş gibi görünüyordu. "Hayır, kütüphanede sessizliğin içinde ve rafların arasında saklanabilir. Kütüphane, antrenmanı dengelemek içindi."

Cassian omuzlarını devirdi. "O *sefil* köyde eğitim görmeyeceğini söyledi, bu yüzden çıkmazdayız."

Feyre yine iç çekti. "Öyle görünüyor."

Ama Cassian durakladı. Bir kez göz kırptı ve önündeki antrenman halkasına baktı.

"Ne?"

Kafasını iki yana sallarken homurdandı. "Bunu bilmeliydim."

Feyre'nin ağzında geçici bir gülümseme belirdi ve Cassian ya-

nağını öpmek için eğildi. Dudakları gecenin öptüğü çelikle karşılaşmadan önce yüzüne sadece bir santim yaklaşabildi.

Evet, kalkan. "Bu seviyede bir koruma delilik."

Feyre kalın krem rengi kazağını düzleştirdi. "Rhys de deli zaten."

Cassian burnunu çekti, kokusunu tespit etmeye çalıştı ve başarısız oldu. "Kokunu da mı koruyor?"

Feyre sırıttı. "Her şey aynı kalkanın bir parçası. Helion geçilemez olduğu konusunda şaka yapmıyordu."

Her şeye rağmen Cassian sırıttı. Onunla yemek odasından birkaç kat aşağıda tanıştığı andan itibaren, onun Yüce Leydisi olacak olan bu kıza dair hatıraları hücum etti. O zamanlar o kadar zayıftı ki, o kadar kör ve içine kapanıktı ki, Bahar Sarayı'na uçup Tamlin'i lime lime etmemek için tüm iradesini kullanmıştı.

Cassian bu düşünceyi uzaklaştırdı, bunun yerine önündeki durum üzerine odaklandı.

Son kez. Son bir kez daha deneyecekti.

12.
BÖLÜM

Nesta, Rüzgâr Evi'nin tepesindeki antrenman halkasında durdu ve kaşlarını çattı. "Rüzgâr Kıran'a gideceğimizi sanıyordum."

Cassian yere serilmiş ip merdivene doğru yürüdü ve bir basamağı düzeltti. "Planlar değişti." Bu sabah kahvaltı odasına girdiğinde yüzünde o kızıl öfkeden eser kalmamıştı. Azriel çoktan gitmişti ve Cassian neden ayrıldığı hakkında tek kelime etmemişti. Kraliçelerle ilgili bir şeydi muhtemelen, önceki gece duyduklarına bakılırsa.

Yulaf lapasını bitirdiğinde, Morrigan'dan herhangi bir iz aramıştı ama dişi de hiç ortaya çıkmamıştı. Cassian onu buraya getirmişti, yürürken hiç konuşmamıştı.

Herkes senden nefret ediyor. Kelimeler durmadan çalan bir çan gibi kulaklarında çınlıyordu.

Cassian sonunda açıklığa kavuşturdu, "Mor, Vallahan'a geri döndü ve Rhys ile Feyre meşguller. Yani bizi Rüzgâr Kıran'a götürecek kimse yok. Bugün burada eğitim göreceğiz." Boş halkayı işaret etti. İzleyen gözler olmadan. Nesta'nın yutkunmasına neden olan keskin bir gülümsemeyle ekledi. "Sadece sen ve ben varız Nes."

❖

Nesta dün gece köyde antrenman yapmayacağını söylemişti. Bunu defalarca söylemişti ama Cassian yeni anlamıştı. *O sefil köyde* eğitim görmeyecekti.

Bunu günler önce fark etmeliydi. Ne de olsa onu daha iyi tanıyordu.

Nesta, Hybern Kralı'nın kendisiyle yüzleşmeye razı olabilirdi ama çok gururluydu. Aptal gibi görünmek, kendini savunmasız kılmaktansa ölmeyi tercih ederdi. İnsanların önünde kötü duruma düşmektense buz gibi rüzgârda donmuş bir kayanın üzerinde saatlerce oturmayı tercih ederdi. Özellikle de onlar gibi dövüşmeye kalkışan kadınlarla alay etmeye meyilli kibirli savaşçıların önünde.

Nerede eğitildiği Cassian için önemli değildi. Eğitime başladığı sürece.

Eğer bugün reddederse, ne yapacağını bilmiyordu.

Sabah güneşi bastırdı, sıcak bir gün vadediyordu ve Cassian gömlek kolunu sıvamadan önce deri ceketini çıkardı. Gözlerini onun yüzüne kaldırarak, "Eee?" diye sordu.

"Ben..."

Tereddüt Cassian'ın göğsünü dayanılmaz bir şekilde sıkıştırdı. Ama diğer kolunu kıvırırken yavaşça bu umuda tutundu. Parmaklarının hafifçe titrediğini fark edip etmediğini merak etti.

Her şey normalmiş gibi davran. Onu korkutma.

Burada o güzel kıçım koyacak bir yer yoktu. Amren'in ve bazen Mor'un antrenman yaparken güneşlenmek için kullanmayı sevdiği şezlongları çoktan taşımıştı.

Nesta kapıda beklerken Cassian kendini, "Seninle bir anlaşma yapacağım," derken buldu.

Gözleri parladı. Peri pazarlıkları boş şeyler değildi. Kız kardeşi buraya ilk geldiğinde, Feyre'nin Nesta'yı çoktan bilgilendirdiğini biliyordu. Sadece bir önlem olarak. Nesta'nın temkinli bakışlarından, Feyre'nin uyarılarını iyi hatırladığını biliyordu: Peri anlaşmaları sihirle mühürlenir ve vücuda işlenirdi. Anlaşma yerine getirilene kadar mürekkep solmayacaktı. Ve eğer anlaşma bozulursa büyü tam anlamıyla korkunç bir intikam haline gelebilirdi.

Cassian sıradan bir duruş sergiledi. "Şu anda bir saatlik egzersiz yaparsan, sana bir iyilik borçlu olacağım."

"Senden gelecek herhangi bir iyiliğe ihtiyacım yok."

"O zaman bedelini söyle." Cassian hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu. "İstediğin şey için bir saatlik eğitim."

"Bu senin için aptalca bir pazarlık." Cassian'ın gözleri kısıldı. "General olduğunu sanıyordum. Pazarlıkta iyi olman gerekmiyor mu?"

Cassian'ın ağzı yukarı kıvrıldı. Karşı koymuyordu. "Hiçbir stratejim yok."

Nesta gözünü kırpmadan onu inceledi. "Ne istersem mi?"

"Ne istersen." Alaycı bir şekilde ekledi, "Bana gökten düşmemi ve kafamı yere çarpmamı emretmekten başka bir şey."

Nesta umduğu gibi gülümsemedi. Gözleri buz kırıntılarına döndü. "Gerçekten böyle bir şey yapabileceğime inanıyor musun?"

Cassian "Hayır," dedi tereddüt etmeden.

Nesta'nın ağzı düzleşti. Ona inanmamış gibi. Ve gözlerinin altındaki mor lekeler. Dün gece kaç saat kütüphanede çalışmıştı? Neden bu kadar geç saatlere kadar ayakta kaldığını ona sormak akıllıca olmazdı. Cassian o mücadeleyi başka bir zamana erteledi. Belki bir saat sonra.

Nesta onu tekrar inceledi ve Cassian hareketsiz durmak, açık ve tehditkâr görünmemek ve kalbini elleriyle ona uzatmış gibi davranmamak için uğraştı.

Sonunda, "Tamam. Bunun bir iyilik olacağını söyleyelim. Hangi boyutta istersem," dedi Nesta.

Buna izin vermek tehlikeliydi. Ölümcül. Aptalca. Ama o, "Evet," dedi. Elini uzattı. Son kez.

Elini uzatmaya devam et.

"Bir anlaşma." Onun yüzünde kendi çelik gibi sert ifadesini gördü. "Benimle bir saat antrenman yaparsan, sana istediğin büyüklükte bir iyilik borçlu olacağım."

"Anlaştık." Nesta elini onun elinin içine kaydırdı ve sıkıca salladı.

Aralarına büyü girdi ve Nesta nefes nefese kaldı, geri çekildi.

Cassian, dörtnala koşan atlar gibi üzerinde şimşekler çakmasına izin verdi. Gücü dışarı çıkardı. Güç ne olursa olsun, pazarlığı daha yoğun hale getirmişti.

Ellerini, çıplak kollarını taradı, şans ve zafer için taşıdığı İllyria dövmelerinin ötesinde herhangi bir dövme izi aradı. Hiçbir şey yoktu.

Bir yerlerde olmalıydı.

Gömleğini çıkardı ve kaslı gövdesini taradı. Hiçbir şey yoktu.

Halkanın kenarına yaslanmış dar aynaya yaklaştı, tek başına egzersiz yaparken tekniklerini incelemeleri için orada bırakmıştı. Önünde durdu ve döndü, dövmeli sırtını inceledi.

Orada, omurgasından aşağı inen İllyria dövmesinin ortasında, yeni bir dövme ortaya çıkmıştı. Sekiz köşeli bir yıldız, kenar noktaları sırtının ekseni boyunca ve yukarısında keskin çizgiler halinde yayılıyordu, orada uzun İllyria işaretleriyle kıvrılıyordu. Yıldızın doğu ve batı noktaları, siyahın siyaha karışmasıyla kanatlarının üzerini işaret ediyordu. Nesta'nın omurgasında da benzer bir tane olacağını biliyordu. Yüzüne bakarken, şimdi siyah mürekkeple işaretlenmiş çıplak tenini düşünmemeye çalıştı.

Nesta'nın gözleri aynada değildi ama.

Hayır, gövdesine sabitlenmişlerdi. Göğsünde, karın kaslarında, çıplak kollarında. Nesta'nın nabzı boğazında atıyordu.

Cassian, Nesta'nın bakışları pantolonunun belinden aşağı inen kaslara sabitlenmişken hareket etmeye cesaret edemedi. Gözleri kararmamıştı, solgun teni kızarırken kirpikleri hareket ediyordu.

Kanı ısındı, gri-mavi gözlerinin dokunuşunu hissedebilirmiş gibi derisi kemik ve kasları üzerinde sıkılaşıyordu, Nesta'nın parmakları karnının üzerinde geziniyor gibiydi. Daha aşağı iniyordu.

Alaycı bir söz söylememesi gerektiğini biliyordu. Onu kızdırırsa, sadece antrenman yapmayı reddetmekle kalmaz, anlaşmayı hiçe sayar, aynı zamanda ona öyle bakmayı da bırakırdı.

Nesta'nın bakışları yavaşça vücudunda ilerledi, kıvrımlı göğsünde ve sol kolundan aşağı gitmeden önce diğer kolunun üzerin-

de dönen İllyria dövmesinde oyalandı. Cassian kaslarını germiş olabilirdi. Azıcık. Sesi kalındı, "Hazır mısın?" demeyi başardı.

Kazan onu kaynatsın, sorunun ifade etmek istediğinden daha fazla anlam taşıdığını biliyordu.

Nesta'nın gözlerindeki parıltıdan bunu anladığını fark etti. Ama omuzlarını dikleştirdi Nesta. "Tamam. Sana bir saat eğitim borçluyum."

"Kesinlikle öyle." Cassian nefesini kontrol altına aldı, kükreyen arzusunu bir kenara itti. Halkanın ortasına yürüdü ancak gömleğini giymedi. Sıcak gün yüzünden. Çünkü şimdi teni alev alevdi.

Yanındaki boşluğu işaret etti ve ona en geniş sırıtışını gösterdi. "Bakalım neler yapabiliyorsun Archeron."

❖

Cassian'la bir anlaşma. Nesta, aralarındaki sihrin onu işaretlemesine nasıl izin verdiğini bilmiyordu ama...

Herkes senden nefret ediyor.

Belki de bu deliliği kabul etmesinin tek sebebi buydu. Ondan nasıl bir iyilik isteyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama... İyi. Bu antrenman halkasının tek tanığı yüksek duvalar ve gökyüzüydü, o da en kötüsünü yapmasına izin veriyordu.

Gömleksiz altın kahverengi tenini saran yara izleri koleksiyonuyla Cassian müstehcenliğin sınırında olsa bile. Göğsünün sol tarafındaki özellikle korkunçtu ve o yarayı Hybern'le olan savaşı sırasında almadığını biliyordu. Hızlı iyileşen vücudunda iz bırakacak kadar kötü olan şeyin ne olduğunu bilmek istemiyordu. Özellikle de savaş sırasında aldığı yıkıcı yaranın tüm kanıtları gitmişken. Geriye sadece dalgalı kas ve deri kalmıştı.

Açıkçası, o kadar çok kas vardı ki hepsini sayamıyordu. Lanet kaburgalarındaki kaslar. İnsanların orada kasları olabileceğini bilmiyordu. Ve pantolonunun içine doğru uzananlar tam da altın bir ok gibi Nesta'nın istediği yeri...

Nesta, halkasında ortasında Cassian'a yaklaşırken düşünceyi kafasından uzaklaştırmak için başını salladı. Şeytan gibi sırıttı.

Bir metre ötede durdu, sabah güneşi saçlarını, yanaklarını ısıttı. Uzun zamandır dalaşmadan ve tartışmadan ona en yakın durduğu andı.

Cassian güçlü omuzlarını kaldırdı, genişleyen dövmesi hareketle birlikte kaydı. "Tamam. Temel şeylerle başlıyoruz."

"Kılıç mı?" Merdiven boşluğuna giden kemerin solundaki duvarda uzanan silah rafını gösterdi Nesta.

Cassian'ın ağzı yukarı kıvrıldı. "Henüz kılıçlara ulaşamayacaksın. Hareketlerini ve dengeni kontrol etmeyi öğrenmen gerek. Eline tahta bir kılıç bile almadan önce vücudunun temel gücünü ve farkındalığını geliştireceksin." Bağcıklı botlarına baktı. "Ayaklar ve nefes alma."

Nesta gözlerini kırpıştırdı. "Ayaklar?"

"Özellikle ayak parmakların."

Tamamen ciddiydi. "Ayak parmaklarımla ilgili ne var?"

"Zemini nasıl tutacağını, ağırlığını nasıl dengeleyeceğini öğrenmek, diğer her şey için bir temel oluşturur."

"Ayak parmaklarımı çalıştıracağım."

Kısık bir sesle güldü. "İlk günden kılıç ve ok olacağını mı sandın?"

Kibirli göt. "Kız kardeşimi antrenman halkasına attın ve tam olarak bunu yaptın."

"Kız kardeşin zaten sende olmayan bir yeteneğe sahipti ve tabii zaman lüksünden de yoksundu."

Onları beslemek için avlanmak Feyre'ye bu becerileri öğretmişti. Nesta evde güvende ve sıcakken o avlanıyordu ve Feyre'nin ormana yalnız girmesine izin veriyordu. Feyre'nin bilediği bu yetenekler, Ulu Perilere ve tüm dehşete karşı hayatta kalmasını sağlamıştı ama... Feyre onları sadece yapmaya zorlandığı şey yüzünden kazanmıştı. Nesta'nın böyle bir mecburiyeti olmamıştı. Öne çıkmak için.

Cassian'ı dikkatlice izlerken buldu. Sanki bu düşünceleri duymuş ve ağırlıklarını hissetmişti.

"Feyre bana yay kullanmayı öğretti." Sadece birkaç ders ve uzun zaman önce ama Nesta hatırlıyordu. Feyre ile müttefik oldukları nadir zamanlardan biriydi.

"İllyria yayı değil." Cassian aynanın yanında kocaman yaylar ve oklarla dolu bir rafı işaret etti. Yaylar neredeyse yetişkin bir kadın kadar uzundu. "Olgun bir yetişkin olana kadar bunlardan birini bile gerecek güce sahip olmak benim uzun zamanımı aldı."

Nesta, parmaklarını pazılarına vurarak kollarını kavuşturdu. "Yani burada ayak parmaklarımı oynatarak bir saat mi geçireceğim?"

Cassian yeniden güldü. "Evet."

❖

Bir noktada Nesta terlemeye başladı. Ayakları ağrıyordu, bacakları jöleye dönmüştü.

Botlarını çıkardı ve Cassian'la birkaç duruş yaptı, ayak parmaklarını sıkmaya, dengesini bulmaya odaklandı genellikle bir aptal gibi görünüyordu. En azından kimse bir bacağının üzerinde durduğunu ve sallanırken diğer bacağının arkasında yükseldiğini görmedi. Ya da ayağını direkten direğe sallarken kendini sabitlemek için iki tahta çubuk kullandığını. Ya da temel bir çömelme hareketi yapmaya çalıştığını ki tamamen hatalı yaptığını, ağırlığını yanlış verdiği ve sırtının çok kavisli olduğu ortaya çıkmıştı.

Hepsi basit, aptalca şeylerdi. Ve hepsinde tamamen başarısız olmuştu.

Cassian, Nesta başının üzerinde tahta bir çubuğu tutarken çömelip kalktığında bile etkilenmiş görünmüyordu. "Dik dur, önce kafanı kaldır."

Nesta itaat etti.

"Hayır." Onun tekrar çömelmesi için işaret etti. "Önce kafa. Sırtını kıvırma veya öne doğru eğilme. Doğrudan yukarı kalk."

"Bunu yapıyorum."

"Kambur duruyorsun. Ayaklarını yere bastır. Başını sağa doğru çevirirken ayak parmaklarınla kavra... Evet." Nesta ayağa kalkarken dik dik baktı. Cassian sadece, "İyi bir tane daha yap, sonra bir saatimiz dolacak," dedi.

Nesta nefes nefese kaldı, dizleri titriyordu ve kalçalarını ya-

kan bir acıyla inliyordu. Bitirdiğinde, başının üzerine kaldırdığı sopayla kendini destekledi. "Bu kadar mı?"

"Tabii benimle ikinci bir saat için anlaşma yapmak istemiyorsan."

"Gerçekten bana iki iyilik borçlu olmak istiyor musun?"

"Dersi bitirmek için seni burada tutacaksa olur."

"Bu esneme hareketlerine daha fazla dayanabileceğimden emin değilim."

"O zaman biraz nefes alıp verir ve soğuma yaparız."

"Soğuma nedir?"

"Daha fazla esneme." Cassian sırıttı. Nesta ağzını açtığında, "Vücudunu normal bir hıza geri getirmeye ve daha sonra yaşayacağın ağrıları azaltmaya yardımcı olmak için," diye açıkladı.

Ses tonunda küçümseme yoktu. Nesta "Peki nefes almak ne işe yarıyor?" diye sordu.

"Tam olarak çağrışım yaptığı şeye." Elini karnına, dalgalanan kasların üzerine koydu ve yavaşça bırakmadan önce büyük, derin bir nefes aldı. "Dövüştüğünde gücün birçok yerden gelir, ancak nefes alışın en önemlilerinden biridir." Elindeki çubuğa doğru başını salladı. "Mızrakla birini şişlermiş gibi ileri doğru it."

Nesta'nın kaşları kalksa da uygunsuz ve kabaca dediğini yaptı.

Cassian başım salladı. "Şimdi tekrar yap ve yaparken nefes al."

Yaptı ancak hareketi belirgin şekilde zayıftı.

"Ve şimdi tekrar yap ama itiş gücüyle birlikte nefes ver."

Nefesini yönlendirmesi bir veya iki saniye sürdü ama nefes verirken çubuğu ileri doğru iterek itaat etti. Güç kollarından, vücudundan aşağı doğru dalgalandı.

Nesta sopaya gözlerini kırparak baktı. "Farkı hissedebiliyordum."

"Her şey bağlantılı. Nefes, denge ve hareket. Böyle hantal kaslar," derken şekilli karnına dokundu, "nasıl kullanacağını bilmezsen bir halta yaramaz."

"Nefesini kontrol etmeyi nasıl öğreniyorsun?"

Tekrar gülümsedi, ela gözleri güneşte parlıyordu. "İşte böyle."

Böylece başka bir dizi harekete başladı, Cassian gösterdiğinde

her şey çok basitti, ancak bunları kopyalamaya çalıştığında Nesta kendi vücudunda koordine etmek neredeyse imkânsızdı. Ama nefesine, gücüne odaklandı, sanki ciğerleri büyük bir demir ocağının körüğüydü.

Güneş daha da yükseldi, eğitim alanını geçti, gölgeleri de beraberinde sürükledi.

Nefes al. Nefes ver. Derin bir bacak açma, çömelme veya tek bacak üzerinde dengede durmayla vurgulanan nefesler. Tüm egzersizleri ilk bir saat içinde yapmıştı ama şimdi yeni bir nefes alma katmanı ortaya çıkmıştı.

Nefes alıyor ve veriyor, veriyor ve alıyor, beden ve zihni akıyor, konsantrasyonu sarsılmaz hale geliyordu.

Cassian'ın emirleri sertti ama nazikti, sinir bozucu olmadan cesaret vericiydi. *Tut, tut, tut ve bırak. İyi. Tekrar. Tekrar. Tekrar.*

Vücudunun terle kaymayan hiçbir parçası yoktu, Cassian halkanın ucundaki siyah bir paspasa yatmasını söylerken titremeyen bir parçası da yoktu. "Esneme," dedi diz çöküp mata vururken.

Nesta itiraz edemeyecek kadar yorgundu. Resmen üzerine atlayıp gökyüzüne baktı.

Gökkubbe sonsuza dek uzanıyordu, güneş yüzündeki teri yakıyordu. Göz kamaştırıcı mavinin içinde bulutlar sürükleniyordu, endişesizce.

Zihni gökyüzü kadar berraklaşmıştı, sis ve bastıran gölgeler gitmişti. "Uçmayı seviyor musun?" Nesta dudaklarından çıkan sorunun nereden geldiğini anlayamamıştı.

Cassian ona baktı. "Seviyorum." Gerçek, devamında ortaya çıktı. "Bu özgürlük, neşe ve meydan okuma."

"Rüzgâr Kıran'da kanatları kesilmiş bir dükkân sahibi kadınla tanıştım." Başını gökyüzünden çevirip ona baktı. Yüzü gerilmişti. "İllyrialılar bunu neden yapıyor?"

Cassian sessiz bir öfkeyle, "Kadınlarını kontrol etmek için," dedi. "Bu eski bir gelenek. Rhys ve ben bunu yasadışı hale getirerek ortadan kaldırmaya çalıştık ama değişim Ulu Periler arasında biraz zaman alır. İllyrialılar gibi inatçı götler için daha da

uzun sürüyor. Emerie'yle tanıştığını varsayıyorum çünkü tek kadın dükkân sahibi o. Aradan kaçan onun ailesiydi. Amarantha'nın hükümdarlığı sırasında oldu ve... bir sürü şey arada kaynadı."

Cassian'ın gözleri bulutlandı ve Nesta, sadece Emerie'ye babası tarafından yapılanlardan dolayı değil, aynı zamanda o elli yılın anılarından da kaynaklandığını anladı. Suçluluk duygusu.

Ve belki de onu o anıları tekrar yaşamaktan kurtarmak, gözlerindeki haksız suçluluğu ortadan kaldırmak için Nesta mata yaslanıp "Soğuma," dedi.

"Sesin hevesli geliyor."

Nesta, Cassian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Ben..." Yutkundu. Tereddüt ettiği için kendinden nefret etti ve kendini "Nefes almak kafamın bu kadar şey olmasını engelliyor..." demeye zorladı. Dehşet verici. Berbat. Sefil. "Gürültülü."

"Ah." Adamın yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Benim de."

Bir an için, Nesta bakışlarını bakışlarım kaçırmadı, rüzgârın Cassian'ın omuz hizasındaki saçlarının tellerini savurmasını izledi. Samur örgülere dokunma içgüdüsü kendisini fiziksel olarak engellemeye çalışıyormuş gibi avuçlarını kumaşa bastırmasına neden oldu.

"Haklısın." Cassian boğazını temizledi. "Soğuma."

❖

Nesta iyi iş çıkarmıştı. Hem de çok iyi.

Nesta soğumayı bitirdi ve kendini toplamaya ihtiyacı varmış gibi matın üzerine yayıldı. Gücünü toplamaya.

Cassian onu bıraktı ve ayağa kalkıp kemerin sağındaki sürahiye yürüdü. "İçebildiğin kadar su içmen gerekiyor," dedi ve iki bardak alarak doldurdu. Kendi bardağından yudumlayarak ona döndü.

Nesta yüzüstü kaldı, uzuvları gevşedi, gözleri kapandı, güneş ışığı saçlarını, terli cildini parlattı. Cassian görüntünün zihninde belirmesini engelleyemedi; yatağında bu şekilde yatan, doymuş, vücudu zevkle sarsılan Nesta.

Sertçe yutkundu. Nesta bir gözünü açtı, yavaşça oturdu ve uzattığı suyu aldı. Nesta ne kadar susadığını anlayıp ayağa kalktı. Cassian onun gidip bardağını iki kere doldurup içmesini izledi.

"Eğitimin ikinci saati için ne istediğini bana hiç söylemedin," dedi sonunda.

Nesta omzunun üzerinden baktı. Cildi çok ama çok uzun zamandır görmediği bir şekilde pembeydi, gözleri parlaktı. Nefes almasının ona yardımcı olduğunu söylemişti. Onu sakinleştirdiğini. Yüzündeki küçük değişikliğe bakarak Cassian buna inandı.

Bunun etkisi geçince ne olacağını görecekti. Küçük adımlarla, kendini güvence altına alıyordu. Küçük, küçük adımlarla.

Nesta, "İkinci saat müesseseden," dedi.

Gülümsemedi, gözünü bile kırpmadı ama Cassian sırıttı. "Ne kadar da cömertsin."

Nesta gözlerini devirdi ama her zamanki zehirli bakışları yoktu. "Kütüphaneye gitmeden önce üstümü değiştirmeliyim."

Nesta ardındaki merdiven boşluğunun kasveti uzanan kemere girerken, Cassian pat diye, "Dün gece söylediklerimde ciddi değildim, herkesin senden nefret ettiği hakkında," dedi.

Nesta durdu, mavi gri gözleri dondu. "Bu doğru."

"Değil." Bir adım daha atmaya cesaret etti. "Buradasın çünkü senden nefret *etmiyoruz*." Boğazını temizledi, bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu bilmeni istedim. Bizim... *Benim* senden nefret etmediğimi."

Nesta, Cassian'ın bakışlarında gördüğü şeyi tarttı. Muhtemelen görmesine izin vermesi akıllıca değildi. Ama sessizce, "Ve ben de senden hiç nefret etmedim Cassian," dedi.

Bununla birlikte, önce kelimelerle, sonra da adını kullanarak Cassian'ın tam midesine vurmamış gibi, kapıdan içeri girdi.

Cassian, Nesta merdivenlerden inene kadar tuttuğu nefesi serbest bırakmadı.

13.
BÖLÜM

Nesta açlıktan ölüyordu. Kitap üstüne kitabı rafa kaldırırken aklını meşgul eden tek düşünce buydu. Bir de vücudunun ne kadar ağrıyor olduğu. Kütüphanenin rampasından aşağı yukarı yürüdüğü her adımda kalçaları yandı, kolları katlanılmaz bir şekilde kaskatı kesildi.

Bu kadar ağrı, sadece esneme ve denge egzersizleri yüzündendi. Cassian'ın yaptığı gibi bir antrenman yapsa ne olur düşünmek bile istemiyordu.

Bu kadar zayıf olduğu için acınacak haldeydi. Yüzünü buruşturmadan bir adım bile yürüyememek acınası bir durumdu.

"Soğumaymış, kıçımın kenarı," diye homurdandı, eline bir kitap aldı. Başlığa baktı ve inledi. Bu katın diğer tarafına aitti; merkezi atriyum boyunca ve sonsuz koridordan aşağı doğru beş dakikalık iyi bir yürüyüş. Zonklayan bacakları yolun yarısında durabilirdi.

Midesi guruldadı. Kitaba, "Seninle daha sonra ilgileneceğim," dedi ve arabasında kalan diğer başlıkları taradı. Hiçbirinin, talihsizlik ya da şans eseri, o kitabın ait olduğu bölüme kaldırılması gerekmiyordu. Arabayı oraya kadar taşımak yorucu olurdu, sadece bir kitap için anlamsız bir yolculuk olsa bile yalnızca kitabı taşımak daha iyiydi.

Zamanını harcayacak daha iyi bir şey olduğundan değil. Gününü. Hayatını.

Antrenman halkasında ve sonrasında hissettiği berraklık tekrar kayboluyordu. Kafasında yakalamayı başardığı sükûnet ve sessizlik duman gibi dağılmıştı. Sadece hareket etmek onu uzak tutuyordu.

Nesta ihtiyacı olan bir sonraki rafı buldu, kafasının tam üzerindeydi ama tabure olmadan çok uzaktı. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi itiraz etmek için bacakları çığlık atıyordu ama çok yüksekti. Nesta bir dişi için uzundu, Feyre'den beş santim daha uzundu ama o rafa ulaşamıyordu. Homurdanarak, parmak uçlarıyla, kollarını zorlayarak kitabı rafa kaldırmaya çalıştı.

"Oh, iyi. Sensin," dedi tanıdık bir kadın sesi. Nesta döndüğünde Gwyn'in loş ışıkta parlayan bakır saçlarla ve kitaplarla dolu kollarıyla hızla ona doğru yürüdüğünü keşfetti.

Nesta kendini tamamen ayaklarının üzerine indirirken hoş görünme zahmetine girmedi.

Gwyn başını iki yana çevirdi, sanki sonunda ne yaptığını fark ediyordu. "Onu rafa koymak için büyü kullanamaz mısın?"

"Hayır." Sözcük soğuk ve somurtkandı.

Gwyn'in kaşları çatıldı. "Her şeyi elinle rafa kaldırdığını mı söylüyorsun?"

"Başka nasıl yapabilirdim?"

Gwyn'in mavi gözleri kısıldı. "Yine de gücün var, değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez." Kimseyi ilgilendirmezdi. Ulu Perilerin olağan yeteneklerinden hiçbirine sahip değildi. Onun gücü –o şey– tamamen yabancıydı. İğrençti.

Ama Gwyn omuz silkti. "Pekâlâ." Kitapları Nesta'nın kollarına attı. "Bunlar yerine gidebilir."

Nesta kitapların ağırlığı altında sendeledi ve dik dik baktı.

Gwyn bakışı görmezden geldi, bunun yerine sesini alçaltmadan önce etrafına baktı. "Lavinia'nın Büyük Savaşı'nın yedinci cildini gördün mü?"

Nesta hafızasını taradı. "Hayır, ona rastlamadım."

Gwyn kaşlarını çattı. "Rafında değil."

"Yani başkasında."

"Ben de bundan korkuyordum." Dramatik bir nefes verdi.

"Neden?"

Gwyn'in sesi komplocu bir fısıltıya dönüştü. "Çok talepkâr biri için çalışıyorum."

Nesta'nın hafızası canlandı. Clotho geçen gün Merrill adında birinden bahsetmişti. Onun sağ kolu idi. "Bu kişiyi sevmediğini varsayıyorum?"

Gwyn raflardan birine yaslanmış, rahibe cübbesini yalanlayan bir rahatlıkla kollarını kavuşturuyordu. Yine, kafasında kapüşon ve mavi taş yoktu. "Dürüst olmak gerekirse, buradaki dişilerin çoğunu kız kardeşim olarak görsem de iyi olmadığını düşündüğüm birkaç kişi var."

Nesta alaycı şekilde burnundan güldü.

Gwyn tekrar rafa baktı. "Neden burada olduğumuzu biliyorsun." Gözleri gölgelenmişti; bu Nesta'nın orada gördüğü ilk şeydi. "Hepimiz maruz kaldık..." Şakağını ovdu. "Bu yüzden buradaki kız kardeşlerim hakkında kötü konuşmaktan bile nefret ediyorum. Ama Merrill memnuniyetsiz. Herkese karşı. Clotho'ya bile."

"Tecrübeleri yüzünden mi?"

Gwyn, "Bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğim, Merrill ile çalışmak ve araştırmasına yardım etmek için görevlendirildiğim ve küçük bir hata yapmış olabileceğim." Yüzünü buruşturdu.

"Ne tür bir hata?"

Gwyn kararmış tavana doğru bir iç çekti. "Büyük Savaş'ın yedinci cildini dün Merrill'e teslim etmem gerekiyordu, bir yığın kitapla birlikte ve yaptığıma yemin edebilirdim ama bu sabah, onun ofisindeyken, yığına baktım ve onun yerine sekizinci cildi verdiğimi gördüm."

Nesta gözlerini devirerek kendini sakinleştirdi. "Ve bu, kötü bir şey mi?"

"Bugün okuması için orada olmadığında beni öldürecek." Gwyn bir ayağından diğerine sıçradı. "Her an olabilir. Elimden geldiğince çabuk kaçtım ama kitap rafta değil." Kıpırdanmasını durdurdu. "Kitabı bulsam bile, onu yığının içine koyarken beni fark ederdi."

"Ve ona söyleyemez misin?" Gwyn öldürme konusunda ciddi

olamazdı. Perileri değerlendirince, Nesta bunun bir olasılık olabileceğini düşündü. Buranın huzur dolu bir yer olmasına rağmen.

"Tanrılar, hayır, Merrill hata kabul etmez. Kitabın orada olması gerekiyordu, ona orada *olduğunu* söyledim ve... Her şeyi berbat ettim." Rahibenin yüzü soldu. Neredeyse hasta görünüyordu.

"Ne fark eder ki?"

O olağanüstü gözlerde duygu uyandı. "Çünkü başarısız olmayı sevmiyorum. *Yapamam...*" Gwyn kafasını salladı. "Daha fazla hata yapmak istemiyorum."

Nesta o ifadeyi nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. O yüzden sadece, "Ah," dedi.

Gwyn devam etti, "Bu dişiler beni içeri aldı. Bana barınak, şifa ve aile verdi." Yine büyük gözleri karardı. "Onları hiçbir şeyde başarısızlığa uğratmaya dayanamam. Özellikle de Merrill gibi talepkâr birini. Önemsiz görünse bile."

Takdire şayan ama Nesta bunu kabul etmekte isteksizdi. "Geldiğinden beri bu dağdan ayrıldın mı?"

"Hayır. İçeri girdiğimizde, dünyaya geri dönme zamanımız gelmedikçe ayrılmıyoruz. Ama bazılarımız sonsuza dek kalacak."

"Ve bir daha gün ışığını görmeyecek misin? Hiç temiz hava almayacak mısın?"

"Yurtlarımızda pencerelerimiz var." Nesta'nın şaşkın ifadesini görünce açıkladı, "Dağ yamacının manzarasıyla göz kamaştırıyorlar. Onlar onun büyüleri olduğu için, sadece Yüce Lord biliyor. Sanırım şimdi de sen."

"Ama ayrılmıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Gwyn. "Ayrılmıyoruz."

Nesta sohbetin orada bitmesine izin verebileceğini biliyordu ama yine de "Kütüphanede olmadığın zamanlarda ne yapıyorsun? Dini... şeylerini mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Gwyn yumuşak bir kahkaha attı. "Kısmen. Ana'yı, Kazan'ı ve Yüce Güçler'i onurlandırıyoruz. Şafakta, alacakaranlıkta ve her kutsal günde ayinimiz var."

Nesta yüzünü buruşturmuş olmalıydı çünkü Gwyn alaycı şe-

kilde burnundan güldü. "O kadar da sıkıcı değil. Seremoni güzel, şarkılar da müzik salonlarında duyabileceklerin kadar güzel."

Kulağa oldukça ilginç geliyordu.

Gwyn, "Alacakaranlık dualarından keyif alıyorum," diye devam etti. "Müzik her zaman en sevdiğim kısmıydı. Yani, burada değil. Buraya gelmeden önce rahibeydim, o zaman da bir rahibeydim." Sessizce ekledi, "Sangravah'ta."

Bu isim Nesta'ya tanıdık geliyordu ama hatırlayamadı.

Gwyn başını iki yana salladı, yüzü o kadar solgundu ki çilleri tamamen belirginleşmişti. "Nerede olduğumu merak etmeye başlamadan önce Merrill'e dönmem gerek. Ve o yığının içinde o kitabı bulamadığında postumu kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım." Çenesini Nesta'nın elindeki kitaplara doğru salladı. "Bunun için teşekkürler."

Nesta sadece başını salladı; rahibe gitmişti, bakır-kahverengi saçlar gözden kayboluyordu.

Gwyn ile bu kadar uzun süre hareketsiz durduktan sonra tekrar yürümeye başlaması neredeyse imkânsız hale gelmişti.

Birkaç rahibe ya doğrudan yanından ya da tamamen sessiz bir şekilde yukarıdan veya aşağıdan geçti. Burası tamamen sessizdi. Tek renk ve ses Gwyn'den geliyordu.

Ölümsüz hayatının geri kalanı boyunca burada, toprağın altında kilitli mi kalacaktı?

Tam bir utanç kaynağı. Gwyn'in nelere katlandığı anlaşılabilirdi, evet; tüm bu dişilerin nelere katlandığı ve hayatta kaldığı. Ama aynı zamanda utanç vericiydi.

Nesta bunu neden yaptığını bilmiyordu. Kütüphanenin sessiz havasına "Bana bir iyilik yapar mısın?" demeden önce neden etrafta kimsenin olmamasını beklemişti?

Toz ve soluklukta bir duraklama, yoğun bir ilgi hissettiğine yemin edebilirdi. "Büyük Savaş'ın yedinci cildini bulabilir misin?" diye sordu. "Lavinia adında biri tarafından yazılmış." Ev ona yiyecek göndermekle ilgili bir sorun yaşamamıştı, belki onun için bir kitap da bulabilirdi.

Nesta yine bu ilgi duraklamasının ardından aniden bir boşluk hissettiğine yemin edebilirdi.

Ve sonra arabasında bir gümbürtü duyuldu, gümüş harflerle gri deri ciltli bir kitap yığının üzerinde belirdi. Nesta'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Teşekkür ederim." Yumuşak, ılık bir esinti bacaklarının arasından geçti, sıcak bir selamlama ve hoşçakal diyerek dolaşan bir kedi gibi.

Sonraki rahibe yanından geçerken Nesta ona yaklaştı. "Pardon."

Dişi o kadar hızlı durdu ki soluk cübbesi onunla sallandı, başlığındaki mavi taş yumuşak ışıkta parlıyordu. "Evet?" Sesi yumuşak ve soluktu. Cübbesinden kıvırcık siyah saçları görünüyordu ve zengin kahverengi teni güzel, narin ellerinde parlıyordu. Clotho gibi, kapüşonunu yüzünün üstüne çekmişti.

"Merrill'in ofisi nerede?" Nesta arkasındaki arabayı işaret etti. "Onun için birkaç kitabım var ama nerede çalıştığını bilmiyorum."

Rahibe işaret etti. "Üç kat yukarıda, ikinci katta, koridorun sonunda sağda."

"Teşekkür ederim."

Rahibe, o sosyal etkileşim ânı bile çok fazlaymış gibi acele etti.

Ama Nesta üç kat yukarısına doğru baktı.

Ağrı sızı içindeki vücudu kolayca gizlenmesine engel olsa da yukarı çıkarken kimseyle karşılaşmadı. Kapalı ahşap kapıyı çaldı.

"Gir."

Nesta, uzak taraftaki bir masa ve her iki uzun duvarı kaplayan iki kitaplık ile dolu dikdörtgen bir odanın kapısını açtı. Masanın solunda küçük bir palet, düzgün bir şekilde hizalanmış bir battaniye ve yastık vardı. Nesta'ya sırtı dönük olan rahibe kimi zaman uyumak için yatakhaneye gitmeye zahmet etmiyormuş gibiydi.

Gwyn'den iz yoktu. Nesta sözde başarısızlığı yüzünden işten atılıp atılmadığını merak ediyordu.

Ancak Nesta odaya birkaç adım attı ve "İstediğiniz kitapları getirdim," demeden hemen önce rafı inceledi.

Dişi, işinin üzerine eğildi, kaleminin cızırtısı odayı doldurdu. "Peki." Dönmedi bile. Nesta diğer rafı taradı.

İşte *Büyük Savaş*'ın sekizinci cildi. Rahibe başını kaldırdığında Nesta sessiz bir adım atmıştı. "Daha fazla kitap istemedim. Gwyneth nerede? Yarım saat önce dönmeliydi."

Nesta olabildiğince yumuşak ve aptalca sordu, "Gwyneth kim?"

Merrill ona döndü ve Nesta şaşırtıcı derecede genç ve güzel bir yüzle karşılaştı. Tüm Ulu Periler güzeldi ama Merrill Mor'u bile gölgede bırakırdı.

Taze kar gibi beyaz saçlar teninin açık kahverengisiyle kontrast oluşturuyordu ve alacakaranlık gökyüzünün rengindeki gözleri bir iki kez yanıp söndü. Sanki şu anda yaptığı işe değil de bulunduğu ana odaklanıyordu. Nesta'nın derilerini, örgülü saçlarının üzerinde cübbe veya taş olmamasını fark etti ve "Kimsin sen?" diye sordu.

"Nesta." Kitapları kollarında tarttı. "Bunları size getirmem söylendi."

Büyük Savaş'ın sekizinci cildi birkaç santim uzakta yatıyordu. Elini sola uzatsaydı, raftan alabilirdi. Kollarındaki yığının yedinci cildiyle değiştirirdi.

Merrill'in dikkat çekici gözleri kısıldı. Nesta kadar genç görünüyordu ancak etrafında huysuz bir enerji vızıldıyordu. "Bu emirleri sana kim verdi?"

Nesta aptallığın yaşayan örneğiymiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bir rahibe."

Merrill'in dolgun ağzı kasıldı. *"Hangi rahibe?"*

Gwyn bu dişi hakkındaki değerlendirmesinde haklıydı. Onunla çalışmak için görevlendirilmek bir onurdan çok bir ceza gibi görünüyordu. "Bilmem. Hepiniz o kukuletaları giyiyorsunuz."

"Bunlar tarikatımızın kutsal giysileri, kızım. *O kukuletalar* değil." Merrill kâğıtlarına geri döndü.

Nesta sordu, çünkü bu dişiyi kızdıracaktı, "Yani bu kitapları istemediniz mi Roslin?"

Merrill kalemini attı ve dişlerini gösterdi. "Beni *Roslin* mi sanıyorsun?"

"Bu kitapları Roslin'e getirmem söylendi ve biri ofisinizin burada olduğunu söyledi."

"Roslin *dördüncü katta*. Ben ikinci kattayım." Bunu bir çeşit hiyerarşi ima ediyormuş gibi söylemişti.

Nesta tekrar omuz silkti. Ve bundan çok keyif almış gibiydi.

Merrill köpürdü ama yaptığı işe geri döndü. "Roslin," diye mırıldandı. "Dayanılmaz, budala Roslin. *Sonsuz* gevezelik."

Nesta solundaki rafa doğru sinsice elini uzattı.

Merrill başını salladı ve Nesta kolunu onun yanına indirdi. "Bir daha beni rahatsız etme." Merrill kapıyı işaret etti. "Dışarı çık ve kapıyı arkandan kapat. O aptal Gwyneth'i görürsen hemen buraya gelmesini söyle."

Nesta, sinir bozucu parıltıyı gözlerinden uzak tutamayarak, "Özür dilerim," dedi ama Merrill zaten masasına geri dönüyordu.

Şimdi olmak zorundaydı.

Nesta, bir gözü rahibenin üzerinde hareket etti.

Hareket eden kitapların hışırtısını örtmek için öksürdü. Merrill başını iki yana sallayana kadar Nesta doğrudan rafa bakmadığından emin oldu. *Büyük Savaş*'ın yedinci cildi, şimdi Nesta'nın kollarındaki diğer kitapların üstünde oturan sekizinci cildin yerinde duruyordu.

Nesta'nın nabzı tüm vücudunda atıyordu.

Merrill tısladı, "Neden oyalanıyorsun? *Çık dışarı.*"

Nesta belinden eğilerek "Özür dilerim," diye tekrarladı ve gitti. Arkasından kapıyı kapattı.

Ve sadece sessiz salonda durunca gülümsemesinin belirmesine izin verdi.

❖

Gwyn'i Merrill'i bulduğu gibi buldu: bir rahibeye sorarak, sorduğu rahibe diğerinden daha sessiz ve içine kapanıktı. Rahibe o kadar titriyor ve gergindi ki Nesta bile en nazik sesini kullanmıştı. Ve birinci seviye okuma alanına yürürken kalbindeki ağırlığı atamıyordu. Sessiz, mağaramsı alanda, Gwyn'in masadan masa-

ya uçup atılan kitap yığınlarına bakarken yumuşak şarkılarını duymak kolaydı. Umutsuzca kayıp kitabı bulmaya çalışıyordu.

Gwyn'in neşeli şarkısının sözleri Nesta'nın bilmediği bir dildeydi, ancak Nesta bir kalp atışı için yükselen ve alçalan saf, tatlı sesin tadını çıkarmak için kendine izin verdi.

Gwyn'in saçları şarkısıyla daha parlak görünüyordu, cildi cazibeli bir ışık yayıyordu. Tüm dinleyicileri kendine çekmek içindi sanki.

Ama Merrill'in uyarısı Gwyn'in sesinin güzelliğinde çınlıyordu ve Nesta boğazını temizledi. Gwyn ona doğru döndü, çilli yüzü şaşkınlıkla aydınlanırken parlaklığı söndü. "Tekrar merhaba," dedi.

Nesta sadece *Büyük Savaş*'ın sekizinci cildini uzattı. Gwyn yutkundu.

Nesta ona muzip bir gülümseme verdi. "Bu, uygunsuz bir şekilde rafa kaldırıldı. Doğru kitapla değiştirdim."

Neyse ki Gwyn'in bundan daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu ve kitabı bir hazine gibi göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim. Az önce beni korkunç bir azardan kurtardın."

Nesta kitaba kaşlarını çattı. "Merrill neyi araştırıyor ki?"

Gwyn kaşlarını çattı. "Birçok şey. Merill dâhidir. Dehşet verici ama dâhi. Buraya ilk geldiğinde, farklı dünyaların varlığıyla ilgili teorilere takıntılıydı. Farkında bile olmadan üst üste yaşandığını düşünüyordu. İster tek bir varoluş, bizim varoluşumuz olsun, ister dünyaların örtüşmesi, aynı alanı işgal etmesi, ancak zamanla ayrılması ve sana açıklamaya başlayamayacağım bir sürü başka şey, çünkü onları kendim bile zar zor anlıyorum."

Nesta'nın kaşları yükseldi. "Gerçekten mi?"

"Bazı filozoflar böyle on bir dünya olduğuna inanıyor. Ve bazıları *yirmi altı* tane olduğuna inanır, sonuncusu da Zamanın kendisidir..." Gwyn'in sesi kısılarak bir fısıltıya dönüştü. "Dürüst olmak gerekirse, ilk araştırmalarından bazılarına baktım ve sadece teorilerini ve formüllerini okurken bile gözlerim kanadı."

Nesta kıkırdadı. "Hayal edebiliyorum. Ama şimdi başka bir şey mi araştırıyor?"

"Evet, Kazan'a şükür. Valkyrie'lerin kapsamlı bir tarihini yazıyor."

"Kimlerin?"

"Başka bir bölgeden bir kadın savaşçı klanı. İllyrialılardan bile daha iyi dövüşüyorlardı. Ancak Valkyrie adı sadece bir unvandı; İllyrialılar gibi bir ırk değillerdi. Genellikle doğumdan veya erken çocukluktan itibaren yetiştirilen her tür Peri'den geliyorlardı. Eğitimin üç aşaması vardı: Acemi, Kılıç ve son olarak Valkyrie. Onlardan biri olmak, topraklarındaki en büyük onurdu. Onların toprakları artık yok, diğerlerinin içinde eridi."

"Valkyrie'ler de gitti mi?"

"Evet." Gwyn iç çekti. "Valkyrie'ler binlerce yıl yaşadı. Ama savaş, beş yüz yıl önceki, çoğunun silinip gitmesine neden oldu ve hayatta kalan birkaç kişi hızla yaşlanıp sonra da öldü. Efsaneye göre utançtan. Kaybettikleri savaşın utancıyla yüzleşmek ve kız kardeşleri ölmüşken hayatta kalmak yerine *kendilerini* ölüme terk ettiler."

"Onları hiç duymadım." Peri tarihi hakkında çok az şey biliyordu hem kendi seçimiyle hem de insan dünyasının bu konuda eğitim eksikliği nedeniyle.

"Valkyrie tarihi ve eğitimi çoğunlukla sözlüydü, bu nedenle elimizdeki tüm açıklamalar tarihçiler, filozoflar veya oradan geçen tüccarlar tarafından yazılmış. Çeşitli kitaplara dağılmış küçük parçalar. Birkaç değerli parşömenden başka birincil kaynak yok. Merrill hepsini tek bir ciltte toplamayı yıllar önce kafasına koymuş. Tarihleri, eğitim teknikleri."

Nesta daha fazla soru sormak için ağzını açtı ama arkalarında bir saat çaldı. Gwyn gerildi. "Çok uzun zamandır ortada yoktum. Çok kızacak." Merrill gerçekten çok kızabilirdi. Gwyn okuma alanının ötesindeki rampaya doğru döndü. Ama sonra durdu, omzunun üzerinden baktı. "Ama yanlış kitaba kızacağı kadar değil." Nesta'ya sırıttı. "Teşekkür ederim. Sana borçluyum."

Nesta ağırlığını diğer ayağına verdi. "Önemli bir şey değildi."

Gwyn'in gözleri parladı ve Nesta orada parlayan duygudan kaçamadan rahibe, Merrill'in odasına doğru koştu, arkasında cübbesi uçuşuyordu.

❖

Nesta yorgunluktan bayılmadan ya da Merrill kandırıldığını fark edip onu öldürmeye kalkışmadan odasına gitti. İkisinin de büyük başarılar olduğunu düşünüyordu.

Yatak odasının masasında onu bekleyen sıcak bir yemek buldu ve et, ekmek ve kavrulmuş sebzelerin karışımına saldırmadan önce zar zor oturdu. Tekrar ayakta durmaya çalışmak bir çabaydı ama sıcak suyun buharlaştığı banyosuna gitti.

Küvete girmek tüm konsantrasyonunu gerektiriyordu, her seferinde bir bacağını soktu ve lezzetli ısı onu içine çekerken rahatlayarak inliyordu. Vücudu hareket edebilecek kadar gevşeyene kadar orada yattı ve gecelik giymeye zahmet etmeden ısıtılmış çarşafların içine düştü.

Bu gece basamakları denemesi mümkün değildi. Hiçbir rüya da onu uyanıkken kovalamadı.

Nesta uyudu, uyudu ve uyudu, yine de bir noktada kapısının açıldığına yemin edebilirdi. Odasını tanıdık, çağıran bir kokunun doldurduğuna yemin edebilirdi. Uykusunda ağır bir elle ona doğru uzandı ama o neyse çoktan gitmişti.

14.
BÖLÜM

Cassian antrenman halkasında durdu, boş kapıya bakmamaya çalıştı.

Nesta kahvaltıya gelmemişti. Akşam yemeğine de gelmediği için görmezden gelmişti ama bu, yatağında kendinden geçtiği içindi. Çıplak olarak. Ya da ona yakın.

Kafasını odasına uzattığında hiçbir şey görmemişti, en azından, zihnini işe yaramayacak kadar karıştırabilecek hiçbir şey ama çıplak omzu yeterince fikir vermişti. Onu uyandırmayı ve yemesi için ısrar etmeyi zihninde tartışmıştı ama Ev devreye girmişti.

Kapısının yanında boş tabaklarla dolu bir tepsi belirmişti.

Ev ona tam olarak ne kadar yediğini gösteriyormuş gibi. Ev ona yedirdikleriyle *gurur* duyuyormuş gibi.

"İyi iş," diye mırıldandı havaya ve tepsi kayboldu. Rhys'e daha sonra sormayı zihninde not aldı: Ev'in duyarlı olup olmadığını. Yüce Lord'un beş yüzyıldır bundan bahsettiğini hiç duymamıştı.

Yatak odasında, banyosunda, buradaki odaların çoğunda yaptığı pis şeyleri göz önünde bulundurursak, Ev'in onu *izlemesi* fikri... Kazan onu canlı canlı kaynatıyordu.

Cassian kahvaltı boyunca Nesta'nın uyumasına izin verdi. En azından Ev'in, yemeği odasına getirdiğini umuyordu. Ama bu, kadının ortaya çıkıp çıkmayacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyordu. Dün onunla bir anlaşma yapmıştı ve Cassian

bugün en azından onunla buluşup buluşmayacağını görmek istiyordu. Dünün şans eseri olmadığını kanıtlamak için.

Dakikalar akıp geçti.

Belki de umut etmekle aptallık etmişti. Bir dersin yeterli olabileceğini düşünmekle...

Boğuk küfürler kemerin ötesindeki merdiven boşluğunu doldurdu. Botun içindeki ayakla atılan her bir adım yavaşlıyormuş gibiydi.

Küfürleri yaklaştıkça Cassian nefes almaya cesaret edemedi. Santim santim. Merdivenleri çıkması çok ama çok uzun zaman alıyormuş gibi.

Ve sonra oradaydı, eli duvarda duruyordu, yüzünde öyle bir keder ifadesi vardı ki Cassian güldü.

Nesta kaşlarını çattı ama Cassian öyle rahatlamıştı ki dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi "Fark etmeliydim."

"*Neyi* fark etmeliydin?" Nesta ondan bir buçuk metre kadar uzakta durdu.

"Merdivenleri çıkamayacak kadar hamlamış olduğun için geç kaldığını."

Nesta kemeri işaret etti. "Buraya çıktım, değil mi?"

"Doğru." Cassian göz kırptı. "Bunu ısınmanın bir parçası olarak sayacağım. Bacaklarındaki kasları ısıtmak için."

"Oturmam gerek."

"Ve tekrar ayağa kalkamama riskini göze mi alacaksın?" Cassian sırıttı. "Mümkün değil." Başıyla yanındaki boşluğu işaret etti. "Isınma."

Nesta homurdandı. Ama pozisyonunu aldı.

Cassian ona hareketleri öğretmeye başladığında dinledi.

❖

İki saat sonra Nesta'nın vücudundan ter akıyordu ama en azından ağrıları sona ermişti. Cassian, ilk otuz dakika boyunca durmadan şikâyet ettiğinde, *kaslardaki laktik asidi uzaklaştırmak gerektiğini, asıl acı veren şeyin bu olduğunu* söylemişti. O ne demekse artık.

Siyah mata uzandı, yine nefes nefese kalmıştı, bulutlu gökyüzünü içine çekti. Dünden daha canlı bir havaydı, ara sıra halkanın yanından süzülen sis filizleri de vardı.

Cassian'a nefes nefese, "Ne zaman ağrılarım dinecek?" diye sordu.

"Asla."

Yapabileceği kadar hareket edip başını Cassian'a çevirdi. *"Asla mı?"*

"Eh, giderek daha iyi olacak," diye düzeltti ve ayağa kalktı. "Sakıncası yoksa."

Nesta'nın onun ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama başını onaylarcasına salladı.

Cassian ellerini hafifçe ayak bileğine doladı, teni Nesta'nın tenine sıcak geldi ve bacağını yukarı kaldırdı. Kalçasının arkasından gelen bir kas itiraz ettiğinde Nesta dişlerinin arasından tıslad, o kadar sıkı çenesini sıkmıştı ki dişleri gıcırdıyordu. "Bacağını sana doğru ittiğimde nefes al," diye emretti.

Bacağını daha yükseğe kaldırmadan önce Nesta nefes verene kadar bekledi. Nesta'nın kalçasındaki gerginlik; çıplak ayak bileğine karşı nasırlı, sıcak ellerini, bacaklarının arasına nasıl diz çöktüğünü düşünmekten vazgeçirecek kadar büyüktü, duvardaki kırmızı kayaya bakmak için başını çevirdi.

Cassian "Tekrar," dedi ve bir santim daha kazanarak nefes verdi. "Tekrar. Kazan... Baldır kasların kopacak kadar sıkı."

Nesta itaat etti ve bacağını yukarı doğru uzatmaya devam etti, santim santim yükseltti.

Cassian, bacağını göğsüne yaslamıyormuş gibi, bir süre sonra, "Ağrı geçiyor," dedi. "Gerçi sonunda zar zor yürüyebildiğim bir sürü günüm vardı. Peki ya savaştan sonra? Bunu tek başıma atlatmak için bir haftaya ihtiyacım vardı," dedi Cassian.

"Biliyorum." Gözleri onunkini buldu ve Nesta açıkladı, "Yani... seni gördüm. Savaşta."

Onu baygın halde görmüştü, bağırsakları dışarı sarkıyordu. Onu gökyüzünde görmüştü, ölüm ona doğru koşuyordu. Ta ki onun için çığlık atıp onu kurtarana kadar. Hybern Kralı ikisini

de öldürmek üzereyken onu yerde kanlar içinde ve yaralı halde görmüştü.

Cassian'ın yüzü yumuşadı. Sanki onu hangi anıların ele geçirdiğini biliyordu. "Ben bir askerim Nesta. Bu, görevlerimin bir parçası. Kişiliğimin bir parçası."

Nesta duvara doğru baktı ve o diğerine başlamadan önce bacağını indirdi. O topuk kirişindeki gerginlik dayanılmazdı.

"Ne kadar esnersen," diye açıkladı Cassian, Nesta gözlerini acıya karşı sıkarak kapattığında, "o kadar fazla hareketlilik kazanacaksın." Antrenman halkasının zeminine serilmiş ip merdivene doğru başını salladı, Nesta dizlerinden göğsüne kadar çekerek beş dakika boyunca kutuların her birinde tutarak yukarı ve aşağı koşturdu. "Ayakların çok çevik."

"Küçük bir kızken dans dersleri aldım."

"Gerçekten mi?"

"Her zaman fakir değildik. 14 yaşıma kadar babam zengindi. Ona Tüccarlar Prensi derlerdi."

Nesta'ya çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Ve sen onun prensesi miydin?"

Nesta buz kesti. "Hayır, Elain onun prensesiydi. Feyre bile benden daha çok onun prensesiydi."

"Peki sen neydin?"

"Annemin yaratığıydım." Sözleri o kadar soğuktu ki neredeyse dilini donduracaktı.

Cassian dikkatlice, "Nasıl biriydi?" diye sordu.

"Benim daha kötü bir versiyonum."

Cassian'ın kaşları çatıldı. "Ben..."

Nesta bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Güneş ışığı bile onu ısıtamamıştı. Bacağını Cassian'ın ellerinden çekti ve aralarındaki mesafeye ihtiyaç duyarak oturdu.

O tekrar konuşacakmış gibi göründüğü için, Nesta aklına gelen tek şeyi söyledi. "İki yıl önce Sangravah'taki rahibelere ne oldu?"

Cassian tamamen hareketsiz kaldı.

Dehşet vericiydi. Öldürmeye, savunmaya, kendini kana bula-

maya hazır bir erkeğin durgunluğu. Ama Cassian "Neden?" diye sorarken sesi son derece sakindi.

"Ne oldu?"

Cassian'm ağzı sımsıkı oldu ve yutkundu, "Hybern o zamanlar Kazan'ı arıyordu, ayaklarının parçalarını arıyordu. Bir tanesi Sangravah'taki tapınakta saklanıyordu. Gücü, rahibelerinin yeteneklerini binlerce yıl beslemek için kullanılmıştı. Hybern bunu öğrendi ve onu almak için en ölümcül ve acımasız savaşçılarından bir birlik gönderdi." Soğuk öfke yüzünü doldurdu. "Spor olsun diye rahibelerin çoğunu katlettiler. Ve hoşlarına gidenlere tecavüz ettiler."

Buz gibi ve derin dehşet Nesta'nın içinden süzüldü. Gwyn...

"Onlardan biriyle kütüphanede mi tanıştın?" diye sordu.

Nesta başını eğdi, kelimeleri bulamamıştı.

Cassian öfkesini geri kazanmış gibi gözlerini kapattı. "Mor'un bir tane getirdiğini duydum. Oraya ilk giden Azriel'di ve kalan tüm Hybern askerlerini öldürdü ama o noktada..." Cassian ürperdi. "Diğer kurtulanlara ne olduğunu bilmiyorum. Ama birinin buraya gelmesine sevindim. Güvende olmasına yani. Anlayan ve yardım etmek isteyen insanlarla."

Nesta sessizce, "Ben de," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde gevşek bacaklar üzerinde yükseldi ve bacaklarına baktı. "O kadar da acıtmıyor."

Cassian, bu yeterli bir cevapmış gibi, "Soğuma," dedi. "Soğumayı asla unutma."

❖

Bahar Sarayı, Cassian'ı kaşındırıyordu. Onu yöneten piçle de ilgili olduğunu anlamıştı ama daha çok bu toprakların ebedi baharda kalmış olduğunu fark etmesiydi. Bu da en az bir düzine böceğin onun üzerinde süründüğünden emin olana kadar, burnunu akıntıya ve derisini kaşıntıya ayarlayan polen bulutlarının ona sürüklenmesi anlamına geliyordu.

Rhys, çiçek açan bir elma bahçesinde yürürken ona bakmadan, "Kaşımayı bırak," dedi. Bugün kanatları yoktu.

Cassian elini göğsünden indirdi. "Burası beni kaşındırıyorsa elimden bir şey gelmez."

Rhys, üstlerindeki çiçek açan ağaçlardan birine işaret etti, yaprakları kar gibi yağıyordu. "Korku salan General, mevsimsel alerjilere yenik düştü."

Cassian gereksiz yere yüksek sesle burnunu çekti ve Rhys'ten tam bir alaycı gülme kazandı. İyi. Yarım saat önce kardeşiyle buluştuğunda Rhys'in gözleri mesafeliydi, yüzündeki ifade durgundu.

Rhys, Tamlin'in bir zamanlar güzel olan malikânesinin kuzeyinde yer alan meyve bahçesinin ortasında durdu.

Öğleden sonraki güneş Cassian'ın kafasını ısıttı ve eğer tüm vücudu bu kadar kaşınıyor olmasaydı, kadifemsi çimenlere uzanmış ve kanatlarını güneşlendirmiş olurdu. "Kaşıntıyı durduracaksa derimi yüzerdim."

Arkalarından bir ses, "Görmek istediğim bir manzara olurdu," dedi ve Eris'i bir buçuk metre ötedeki ağacın dibinde buldular. Pembe ve beyaz çiçeklerin ortasında, soğuk yüzlü Güz Sarayı varisi gerçekten peri gibi görünüyordu, ağaçtan inmiş gibiydi ve dünyanın tek efendisi kendisiydi.

"Eris," diye mırıldandı Rhys, ellerini cebine soktu. "Benim için bir zevk."

Eris, Rhys'e başını salladı, ağır dallardan sızan gün ışığında kızıl saçları çiçek gibiydi. "Sadece birkaç dakikam var."

Cassian kollarını kavuşturarak, "Bu toplantıyı sen istedin," dedi. "Söyle bakalım."

Eris ona hoşnutsuzlukla dolu bir bakış attı. "Eminim teklifimi Rhysand'a bildirmişsindir."

Rhys, yumuşak, iç çeker gibi bir esintiyle fırıl fırıl dönen koyu renk saçlarıyla, "Bildirdi," dedi. Sanki rüzgâr bile ona dokunmayı seviyordu. "Tehditler hoşuma gitmedi."

Eris omuz silkti. "Sadece kendimi açıkça ifade etmek istedim."

Cassian, "Çıkar baklayı Eris," dedi. Burada bir dakika daha kalırsa kaşıntı onu delirtecekti.

Kendi yerine başkasının gelmiş olmasını diledi. Ama Rhys tarafından o piçle başa çıkmak için görevlendirilmişti. Bir general

diğer generalle. Eris bu sabah burayı tarafsız bölge olarak adlandırarak toplantı yapılmasını istemişti. Şükürler olsun ki, lordu bu topraklarda devriye gezmekle ilgilenmiyordu.

Eris gözlerini Rhys'ten ayırmadı. "Sanırım Gölgeokuyan'ınız en iyi yaptığı şeyi yapıyor."

Rhys tek kelime etmedi, hiçbir şey söylemedi. Cassian onu takip etti.

Eris omuz silkti "Bilgi toplamak yerine rol yaparak zamanımızı boşa harcıyoruz." Kehribar gözleri elma ağacının gölgesinde parlıyordu. "İplerini çeken ölüm lordu kim olursa olsun, eğer insan kraliçeler bir çıkıntı olmak niyetindeyse, onlarla şimdi başa çıkabiliriz. Hepsiyle. Babam planlarını bırakmak zorunda kalır. Ve eminim benim hakkımda ya da onların ortadan kaldırılmasını mazur görmen için söylediklerimle hiçbir ilgisi olmayan bir neden uydurabilirsin."

Cassian pat diye, "Kraliçeleri öldürmemizi mi istiyorsun?" diye bağırdı.

Hiçbir şey söylememe sırası Eris'teydi.

Rhys de sessiz kaldı.

Cassian onlara kuşkulu bir bakış attı. "O kraliçeleri öldürürsek başımız her zamankinden daha büyük belaya girer. Çok daha azı için başlayan savaşlar var. Bırak dördünü, bir kraliçeyi bile öldürmek felaket olurdu. Bunu haklı çıkarmak için icat edeceğimiz sebepler ne olursa olsun, herkes kimin yaptığını bilirdi."

Rhys başını eğdi. "Sadece dikkatsiz davranırsak."

Cassian kardeşine, "Dalga geçiyorsun," dedi.

Rhys ona kuru bir gülümseme sunarak, "Yarı yarıya," dedi. Ama bakışları sözlerine pek uymuyordu. Orada gizlenmiş bir mezarlık soğukluğu vardı. Ama, Rhys Eris'e döndü. "Kolay yolu seçmek cazip gelse de, kardeşime katılıyorum. Mevcut sorunlarımız ve babanı engellemek için basit bir çözüm, ancak beklediğimizden çok daha büyük bir çatışma yaratacaktır." Rhys Eris'e araştıran gözlerle baktı. "Bunu zaten biliyorsun."

Eris yine de hiçbir şey söylemedi.

Cassian bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi ve Rhys'in parçaları birleştirmesini izledi.

Rhys ciddiyetle sordu, "Baban bir savaş çıkarmayı neden bu kadar çok istiyor?"

"Bir insan neden savaşa gider?" Eris uzun ince eliyle uzandı, düşen yaprakların avucunda toplanmasına izin verdi. "Vallahan neden antlaşmayı imzalamıyor? Bu yeni dünyanın sınırları henüz belirlenmedi."

Cassian, "Beron, Güz Sarayı ve kıtadaki bir bölgeyi kontrol edecek askeri güce sahip değil," diye karşılık verdi.

Eris'in parmakları yaprakların etrafına kapandı. "Kıtadan toprak istediğini kim söyledi?" Sanki bir şey göstermek istercesine bahçeyi araştırdı.

Sessizlik çöktü.

Rhys mırıldandı, "Beron, Perileri Perilere karşı dolduran başka bir savaşın felaket olacağını biliyor. Çoğumuz tamamen yok oluruz. Özellikle de..." Rhys elma çiçeklerini görmek için başını arkaya eğdi. "Özellikle de zayıflamış bizler. Ve sular durulduğunda en azından bir saray boş kalır, fethedilmeye hazır olur."

Eris, meyve bahçesinin ötesindeki tepelere doğru baktı, yeşil ve altın rengi güneş ışığında parlıyordu. "Bir canavarın bu topraklarda sinsice dolaştığını söylüyorlar. Keskin yeşil gözlü ve altın kürklü bir canavar. Bazı insanlar canavarın diğer formunu unuttuğunu düşünüyor. O kadar uzun süre canavar formunda kalmış ki. Ve bu topraklarda dolaşmasına rağmen, geçip gittiği yerlerdeki ihmali, kanunsuzluğu, kırılganlığı göremez veya umursamazmış. Malikânesi bile bakımsızlıktan harap olmuş, dikenler tarafından yarısı yenmiş ama kendisinin yok ettiği söylentileri de dolaşıyor."

Cassian "Bu kadar imalı konuşma yeter," dedi. "Tamlin canavar formunda kalıyor ve sonunda hak ettiği cezayı alıyor. Yani ne?"

Eris ve Rhys taşıyalım bakışlarını üzerlerinde tuttular. Eris, "Bir süredir Tamlin'i geri getirmeye çalışıyorsun. Ama iyileşmiyor, değil mi?"

Rhys'in çenesi kasıldı, gösterdiği tek hoşnutsuzluk işareti buydu.

Eris biliyormuş gibi başıyla onayladı. "Babamın Briallyn ile

ittifak kurmasını ve bu savaşı başlatmasını bir süreliğine erteleyebilirim. Ama sonsuza dek değil. Belki birkaç aylığına. O yüzden Gölgeokuyan'ınızın acele etmesini öneririm. Briallyn'le başa çıkmanın bir yolunu bulsun, ne istediğini ve nedenini öğrensin. Koschei'nin işin içinde olup olmadığını öğrensin. En iyi ihtimalle hepsini durdururuz. En kötü ihtimalle, herhangi bir çatışmayı haklı çıkaracak kanıtımız olacak ve umarım müttefiklerimizi bizim tarafımıza çekerek, bu toprakları bir kez daha parçalayacak şekilde kan dökülmesini önleyeceğiz. Babam üstün güç ve büyüklükte bir orduya karşı durmadan önce iki kez düşünürdü."

Rhys gözlerinde yıldızlarla, "Esaslı küçük bir haine dönüştün," dedi.

Eris, "Yıllar önce ne istediğimi söyledim, Yüce Lord," dedi.

Babasının tahtını ele geçirmek. "Neden?" Cassian sordu.

Eris ne demek istediğini anladı, çünkü gözleri alev alev parladı. "Morrigan'ı sınırda dokunulmadan bırakmamla aynı sebepten."

Cassian tükürdü, "Onu orada acı çekmesi ve ölmesi için bıraktın," dedi. Cassian'ın sifonları titredi ve tek görebildiği erkeğin güzel yüzüydü. Tek hissedebildiği ise temas kurmak için can atan kendi yumruğuydu.

Eris küçümsedi. "Öyle mi? Belki de Morrigan'a bunun doğru olup olmadığını sormalısın. Sanırım sonunda cevabı biliyor." Cassian'ın kafası döndü ve durmak bilmeyen kaşıntısı devam etti. Omurgası, bacakları ve kafa derisi boyunca uzanan parmaklar gibiydi. Eris göz kırpmadan önce ekledi, "Gölgeokuyan geri döndüğünde bana söyle."

Yapraklar bir dağdan kopan çığ kadar yoğun bir şekilde akıp geçti ve Cassian, Rhys'e döndü.

Ama Rhys'in bakışları uzaklaşmıştı, bir kez daha dikkati dağılmıştı. Uzak tepelere doğru bakıyordu, orada dolaşan canavarı görebiliyormuş gibi.

Cassian, Rhys'in kendi kafasının derinliklerine girdiğine sık sık şahit olmuştu. Kardeşinin dışarıdan gayet iyi görülürken içinden kendine dönmeye meyilli olduğunu biliyordu. Ama bu seviyede bir dikkat dağıtıcı...

"Senin sorunun ne?" Cassian kafa derisini kaşıdı. Bu lanet yer.

Rhys, Cassian'ın yanında durduğunu unutmuş gibi gözlerini kırptı. "Hiçbir şey." Deri eldiveninden bir taç yaprak fırlattı. "Hiçbir şey."

"Yalancı." Cassian, kanatlarını sıkıştırdı.

Ama Rhys yine dinlemiyordu. Onları eve götürmeden önce tek kelime bile etmedi.

❖

Nesta merdivenin kırmızımsı kasvetine baktı.

Kütüphanede çalışırken dünkü kadar ağrılar içindeydi ama şükürler olsun ki Merrill değiş tokuş edilen kitapla ilgili onu parçalamaya gelmemişti. Clotho'dan başka hiç kimseyle konuşmadı, o da ona sadece yüzeysel selamlar vermişti. Böylece Nesta etrafı hışırdayan kâğıt sesleriyle çevrili ve yalnızca ellerindeki tozu silkelemek için duraksadığı rafların loşluğunda kalmıştı. Rahibeler hayaletler gibi geçiyordu ama Nesta'nın gözüne çarpan bakır-kahverengi saçları ve büyük mavi gözler yoktu.

Gwyn'i neden görmek istediğini gerçekten bilmiyordu. Cassian'ın ona tapınağa yapılan saldırıyla ilgili konuşmaya hakkı yoktu.

Ama Gwyn onu aramadı ve Nesta da ikinci kata çıkıp Gwyn'in orada olup olmadığını görmek için Merrill'in kapısını çalmaya cesaret edemedi.

Sessizlik ve acıyla beraber kafasında bir kükreme vardı. Belki de onu yıkanmak için yatak odasına değil de merdiven boşluğuna getiren şey kükremeydi. Kasvet onu çağırdı, büyük bir canavarın açık ağzı gibi ona meydan okudu. Onu yiyip bitirmeye hazır bir Wyrm.

Bacakları kendi isteğiyle hareket etti ve ayağı ilk basamağa indi.

Aşağı ve aşağı, döne döne. Nesta içinde beş delik olan basamağı görmezden geldi. Dikkatlice üstünden geçerken aşağıya bakmamaya çalıştı.

Sessizlik ve kükreme ve hiçbir şey...

Nesta bacakları tekrar pes etmeden önce yüz elli adım atmayı başardı. Bir takla daha atarak merdivenlerde nefes nefese kaldı ve başını taşa yasladı.

O kükreyen sessizlikte, merdivenlerin etrafında dönmesinin durmasını bekledi. Ve dünya tekrar durmasını bitirdiğinde, o uzun, korkunç tırmanışı yaptı.

Ev, masasında bir kitapla birlikte akşam yemeğini bekletiyordu. Görünüşe göre, geçen günkü kitap isteğini not etmiş ve *Büyük Savaş*'ı çok sıkıcı bulmuştu. Bunun başlığı oldukça müstehcendi. Nesta alaycı bir şekilde, "Yaramaz bir zevkin olduğunu bilmiyordum," dedi.

Ev sadece banyoyu açarak cevap verdi.

Nesta, hayranlıkla başım sallayarak, "Akşam yemeği, banyo ve bir kitap," dedi. "Mükemmel. Teşekkür ederim."

Ev hiçbir şey söylemedi ama banyosuna girdiğinde, bunun sıradan bir banyo olmadığını fark etti. Ev, biberiye ve lavanta kokan çeşitli yağlar eklemişti. Baş döndürücü, güzel kokuyu soludu ve iç çekti.

Nesta, küvetin samimi sıcaklığına doğru inleyerek, "Tek arkadaşım olabileceğini düşünüyorum," dedi.

Görünüşe göre Ev, onun sözlerinden o kadar memnundu ki, uzanır uzanmaz küvetin genişliği boyunca bir tepsi ortaya çıktı. Kocaman bir parça çikolatalı kek üzerindeydi.

15.
BÖLÜM

Kütüphanenin yedinci katı sinir bozucuydu.

Altıncı kattaki taş parmaklıkta duran, rafa kaldırılacak bir kitabı tutan Nesta, karanlığa baktı, o kadar kalındı ki bir sis tabakası gibi süzülüp aşağıdaki seviyeleri örtüyordu.

Kitaplar orada yaşardı. Bunu biliyordu ama o karanlık seviyelere hiç inmemişti. Rahibelerden birinin korkuluktan bakarak durduğu yeri geçmeye kalkıştığını hiç görmemişti. Önündeki karanlık rampadan aşağı indi. Sanki cehennemin karanlık bir çukuruna giriyordu.

Hybern'in ikiz Kuzgunları ölmüştü. Kanları hâlâ yerin dibinde miydi? Yoksa Rhysand ve Bryaxis izlerini bile silmiş miydi?

Karanlık yükselip alçalıyor gibiydi. Nefes alıyormuş gibi.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Bryaxis gitmişti. Dünyaya salıverilmişti. Feyre ve Rhysand'ın avı bile Fear'ın kendisini kurtaramamıştı.

Ama yine de karanlık devam etti. Titreşiyordu, gölge filizleri yukarı doğru sürükleniyordu.

Derinliklerine çok uzun süre bakmıştı. Belki o da geri bakıyordu.

Ama korkuluktan kıpırdamadı. Buraya kadar nasıl geldiğini ya da elindeki kitabı nasıl tuttuğunu hatırlamıyordu.

Gece vardı, bir mumu söndüren karanlık vardı ve sonra bu vardı. Sadece ışığın gerçek yokluğu değil, aynı zamanda bir ra-

him. Tüm yaşamın geldiği ve geri döneceği rahim ne iyi ne de kötü, sadece karanlık, karanlık, karanlık.

Nesta.

İsmi sanki kara bir okyanusun derinliklerinden yükselircesine ona doğru sürüklendi.

Nesta.

Kemikleri ve kanı boyunca kaydı. Geri çekilmek zorundaydı. Geri çekilmek.

Karanlık titreşiyordu, çağırıyordu.

"Nesta."

Döndü, neredeyse kitabı kenara düşürecekti.

Gwyn orada durmuş ona bakıyordu. "Sen ne yapıyorsun?"

Kalbi küt küt atıyordu, Nesta karanlığa doğru döndü ama sadece bu kadardı. Bulanık karanlık ve artık altındaki alt katları zar zor görebiliyordu. Sanki kalın, geçilmez siyah ortadan kaybolmuştu. "Bu... Ben..."

Gwyn, kitaplarla dolu kollarıyla, onun yanına yürüdü ve karanlığı inceledi. Nesta gevezeliği, alayı ve inançsızlığı bekledi ama Gwyn sadece ciddi bir şekilde "Ne gördün?" diye sordu.

"Neden?" diye sordu Nesta. "O karanlıkta bir şeyler görüyor musun?" Sesi ince geliyordu.

"Hayır ama bazıları görebiliyor. Karanlığın onları takip ettiğini söylüyorlar. Kapılarına kadar." Gwyn ürperdi.

Nesta, "Karanlığı gördüm," demeyi başardı. Kalbi durmuyordu. "Saf karanlık."

Kazanın içine girdiğinden beri görmediği türden.

Gwyn, Nesta ile aşağıdaki uçurum arasında bakışlarını gezdirdi. "Daha yükseğe çıkmalıyız."

Nesta titreyen kollarıyla kitabı kaldırdı. "Bunu rafa koymam gerek."

"Bırak," dedi Gwyn, sesinde Nesta'nın kitabı koyu bir ahşap masaya düşürmesine yetecek kadar otorite vardı. Rahibe, Nesta'nın sırtına elini koydu, eğimli rampaya kadar ona eşlik etti. Gwyn, ağzının köşesinden "Arkana bakma," diye mırıldandı. "Kitap araban hangi katta?"

"Dört." Omzunun üzerinden bakmak için başını çevirmeye başladı ama Gwyn onu çimdikledi.

Gwyn yine "Arkana bakma," diye mırıldandı.

"Takip ediyor mu?"

"Hayır ama..." Gwyn'in yutkunması duyuluyordu. "Bir şeyler hissedebiliyorum. Kedi gibi. Küçük, zeki ve meraklı. İzliyor."

"Eğer şaka yapıyorsan..."

Gwyn soluk cübbesinin cebine uzandı ve rahibelerin mavi taşını çıkardı. Sığ bir denizdeki güneş gibi ışıkla çırpındı. "Acele et," diye fısıldadı ve beşinci kata ulaşarak hızlarını arttırdılar. Başka rahibeler yaklaşmadı ve Gwyn'in "Devam et," diye ısrar ettiğine tanık olacak kimse de yoktu.

Elindeki taş parladı.

Yukarı doğru bir dönüş daha çıktılar ve dördüncü kata ulaştıklarında, bu varlık, sırtlarındaki bir şeyin hissi, azaldı.

Gwyn kitaplarını yere fırlatıp da kendini en yakın püsküllü koltuğa atmadan önce Nesta'nın arabasına ulaşana kadar beklediler. Elleri titriyordu ama mavi taş tekrar uykuya dalmıştı.

Nesta, "*Bu* da neydi?" diyebilmek için iki kez yutmak zorunda kaldı.

"Bu bir Çağrı Taşı." Gwyn, elindeki mücevheri ortaya çıkararak parmaklarını açtı. "İllyrialıların sifonlarına benzer ancak Ana'nın gücü onun içinden akar. Zarar vermek için kullanamayız, sadece iyileştirme ve koruma için kullanabiliriz. Bizi koruyordu."

"Hayır, demek istediğim, o karanlık."

Gwyn'in gözleri, neredeyse mükemmel bir şekilde taşına uyuyordu, ifadesini gizleyen gölgeler gibi. "Diyorlar ki orada yaşayan varlık gitmiş. Ama bir kısmının asılı kalmış olabileceğine inanıyorum. Ya da en azından karanlığın kendisini değiştirmiş."

"Öyle hissetmedim. Bu... daha yaşlı."

Gwyn'in kaşları yükseldi. "Böyle şeylerde usta mısın?" Sözlerde küçümseme yoktu, sadece merak vardı.

"Ben..." Nesta gözlerini kırptı. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Yüce Leydi'nin kız kardeşi olduğunu biliyorum. Hybern

Kralı'nı öldürdün." Gwyn'in yüzü ağırlaştı, daldı. "Leydi Feyre gibi bir zamanlar ölümlüydün. İnsan."

"Kazan tarafından yaratıldım. Hybern Kralı'nın emriyle."

Gwyn parmaklarını Çağrı Taşı'nın pürüzsüz kubbesinin üzerinde gezdirdi. Dokunduğunda ışıkla dalgalandı. "Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Diğer kız kardeşim Elain'le, Kazan'a girmeye zorlandık ve Ulu Perilere dönüştük." Nesta yine yutkundu. "Bu... bana kendinden bir parça verdi."

Gwyn korkuluğu düşündü, arkasındaki karanlığa açılan açık düşüşü. "Sende de bir parça var."

"Evet."

Gwyn başını salladı, saçları dalgalandı. "Belki de bir daha altıncı kata inmemelisin."

"Kitapları rafa kaldırmak benim işim."

"Clotho'ya bildir, o da o tür kitapların başkalarına verilmesini sağlasın."

"Korkakça görünüyor."

"Kazan yapımı olarak içindeki karanlıktan neyin çıkacağını öğrenmekten korkuyorum. Özellikle de sana doğru geliyorsa."

Nesta, Gwyn'in yanındaki sandalyeye oturdu. "Ben savaşçı değilim."

Gwyn, "Hybern Kralı'nı öldürdün," diye tekrarladı. "Gölgeokuyan'ın bıçağıyla."

Nesta, "Şans ve öfke," diye itiraf etti. "Bana ve kız kardeşime yaptıkları için onu öldüreceğime söz vermiştim."

Bir rahibe yürüdü, orada uzandıklarını gördü ve koştu. Korkusu havada yanmış yiyecek gibi bir iz bıraktı.

Gwyn arkasından iç çekti. "Bu Riven. Yabancılarla her türlü temastan hâlâ rahatsızlık duyuyor."

"Ne zaman geldi?"

"Seksen yıl önce."

Nesta konuşmak üzereydi. Ama Gwyn açıklarken gözlerini keder doldurdu, "Burada birbirimiz hakkında dedikodu yapmayız. Hikâyelerimizi paylaşmak ya da kendimize saklamak bize kal-

mıştır. Ona ne olduğunu sadece Riven, Clotho ve Yüce Lord biliyor. Bundan bahsetmeyecek."

"Ve ona yardım eden olmadı mı?"

"Bu bilgiden haberdar değilim. Elimizdeki kaynakları biliyorum ancak Riven'ın bunları kullanıp kullanmaması beni ilgilendirmez." Gwyn'in yüzünü dağlayan endişeden Nesta bu hizmetleri kullandığını biliyordu. Ya da en azından denemiş olduğunu

Gwyn saçını kavisli kulaklarının arkasına taktı. "Dün seni bulup kitabı değiştirdiğin için tekrar teşekkür edecektim ama Merrill'in çalışmasıyla meşguldüm." Kafasını salladı. "Sana borçluyum."

Nesta uyluğundaki kalıcı krampları ovdu. "Önemli bir şey değildi."

Gwyn hareketi fark etti. "Bacağının nesi var?"

Nesta dişlerini gıcırdattı. "Hiçbir şey. Her sabah Cassian'la antrenman yapıyorum." Gwyn'in onu bilip bilmediği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden netleştirdi, "Yüce Lord'un generali..."

"Kim olduğunu biliyorum. Herkes onun kim olduğunu biliyor." Gwyn'in yüzünü okumak imkânsızdı. "Neden onunla antrenman yapıyorsun?"

Nesta dizinden bir toz kümesi çırptı. "Diyelim ki bana çeşitli seçenekler sunuldu, hepsi davranışlarımı dizginlemek için tasarlanmıştı. Sabahları Cassian'la antrenman yapmak ve öğleden sonraları burada çalışmak en lezzetlisiydi."

"Neden davranışlarını dizginlemen gerekiyor?"

Gwyn ne kadar korkunç, sefil bir israf olduğunu gerçekten bilmiyordu. "Uzun hikâye."

Gwyn isteksizliğini okuyor gibi görünüyordu. "Ne tür bir eğitim bu? Savaş mı?"

"Şu anda, bir sürü dengeleme ve esneme var."

Nesta'nın bacağına doğru başını salladı. "Böyle şeyler acı verir mi?"

"Benim kadar antrenmansız olduğunda öyle oluyor." Zavallının teki olduğunda.

İki rahibe daha geçti ve görünüşe göre içlerinden birinin varlığı Gwyn'i ayağa kaldırmak için yeterliydi. "Merrill'e geri dönsem

iyi olacak," diye açıkladı, tüm ağırbaşlılığı yok oldu. Başıyla boşluğu işaret etti. "Bela arama."

Gwyn topukları üzerinde döndü, elinde mavi ışık yanıp sönüyordu.

Bu mavinin görüntüsü Nesta'nın "Neden o taşı diğerleri gibi kafana takmıyorsun?" diye bağırmasına neden oldu.

Gwyn mücevheri cebine indirdi. "Çünkü bunu hak etmiyorum."

"Gerçekten tüm yapacağımız bu mu?" Nesta ertesi sabah antrenman halkasında Cassian'ın reverans çök-kalkı dediği hareketi bitirip kalktı. "Denge ve esneme?"

Cassian kollarını kavuşturdu. "Böyle boktan bir dengen olduğu sürece, evet."

"*O* kadar sık düşmüyorum." Sadece birkaç dakikada bir.

Ona bir çök-kalk hareketi daha yapması için işaret etti. "Ayağa kalktığında ağırlığını hâlâ sağ bacağında tutuyorsun. Bu, kalçanı açar ve sağ ayağın hafifçe yana doğru yuvarlanır. Tüm merkezin kapalı. Bunu düzeltene kadar, ayakların ne kadar çevik olursa olsun, daha yoğun bir şeye başlamayacaksın. Sadece kendini yaralarsın."

Nesta bir hareket daha yaparken bir nefes verdi, eğilirken sağ bacağı solunun arkasına doğru fırladı. Ateş, sol kalçası ve dizi boyunca titredi. Annesinin keskin bakışları altında kaç kez reverans yapmıştı? Bu kadar zor olduğunu unutmuştu. "Sanki çok mükemmel duruyorsun."

"Öyle," dedi her kelimesine doğrudan kibir karışıyordu. "Çocukluğumdan beri antrenman yapıyorum. Bana asla yanlış ayakta durmayı öğrenme fırsatı verilmedi. Kırman gereken yirmi beş yıllık kötü alışkanlıkların var."

Çömelme pozisyonundan kalktı, bacakları titriyordu. Yarım yamalak pazarlıklarını hatırlayıp ona bir daha asla çömelmesini söylettirmemeyi düşünmüştü. "Ve bu sonsuz egzersiz ve antrenmandan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"İki tane daha, sonra anlatırım."

Homurdanan Nesta itaat etti. Sırf ağlayan bir kedi yavrusu kadar zayıf olmaktan sıkıldığı için, tıpkı birkaç gece önce Cassian'ın ona dediği gibi.

İşi bitince Cassian, "Biraz su al," dedi. Sabah güneşi onlara acımasızca vurdu.

Nesta "Bana ne zaman içeceğimi söylemene gerek yok," diye tersledi.

"O zaman devam et ve bayıl."

Nesta onun ela bakışlarıyla ve saçmalamaya lüzum yok ifadesiyle karşılaştı ve suyu içti. Başının dönmesini engellemek için kendi kendine söylendi. Cassian bir bardağı yudumladığında, "Rüzgâr Kıran'ı hoşgörülü, konuksever bir cennet gibi gösteren bir yerleşim yerinde evlenmemiş bir kadından doğdum. Evlilik dışı bir çocuk doğurduğu için dışlandı ve kışın ortasında beni bir çadırda tek başına doğurmaya zorlandı."

Nesta'nın içini dehşet kapladı. Cassian'ın alt tabakadan olduğunu biliyordu ama bu kadar zalim olmasının sebebi... "Peki ya baban?"

"Kendisini ona teslim etmeye zorlayan ve sonra karısına ve ailesine geri dönen pisliği mi kastediyorsun?" Cassian, Nesta'nın nadiren duyduğu soğuk bir kahkaha attı. "Onun için hiçbir bedel yoktu."

Nesta soğukkanlılıkla, "Asla olamaz," dedi. Tomas'ın yüzünün görüntüsünü engelledi.

Cassian, sanki düşüncelerinin yönünü hissetmişçesine, "Burada," diye homurdandı. Cassian, dağın ve evin gizlediği manzaradan aşağıdaki şehri işaret etti. "Rhys yasaları değiştirdi. Burada Gece Sarayı'nda ve İllyria'da." İfadesi daha da sertleşti. "Ama yine de mağdurun ortaya çıkması gerekiyor. Ve hâlâ İllyria gibi yerlerde hayatı cehenneme çeviriyorlar. Bunu bir ihanet olarak görüyorlar."

"Bu çok çirkin."

"Hepimiz Periyiz. Ulu ya da normal Peri saçmalığını bırak. Hepimiz ya ölümsüzüz ya da ona yakınız. Değişim bizim için ya-

vaş yavaş gelir. İnsanların onlarca yılda başardıkları yüzyıllarımızı alır. İllyria'da yaşıyorsan, daha da uzun."

"O zaman neden İllyrialılarla uğraşıyorsun?"

"Çünkü onlara değerimi kanıtlamak için deli gibi savaştım." Cassian'ın gözleri parladı. "Annemin bu dünyaya biraz iyilik getirdiğini kanıtlamak için."

"Şimdi nerede?" Ondan hiç bahsetmemişti.

Gözleri daha önce tanık olmadığı bir şekilde kapandı. "Üç yaşındayken ondan uzaklaştırıldım. Karın içine atıldım. Ve sözde rezil durumuyla diğer canavarların avı haline geldi." Her kelimeyle Nesta'nın midesi burkuluyordu. "Tek başına ölene kadar onların bel büken işlerini çekti ve..." Boğazı düğümlendi. "O sırada Rüzgâr Kıran'daydım. Dönüp ona yardım edecek kadar güçlü değildim. Onu güvenli bir yere götürebilecek kadar. Rhys henüz Yüce Lord değildi ve hiçbirimiz bir şey yapamadık."

Nesta bu konuyu nasıl açtıklarından tam olarak emin değildi. Görünüşe göre Cassian da bunu fark etmişti. "Bu, başka bir zamanın hikâyesi. Ama açıklamaya çalıştığım şey, tüm bunlara rağmen, her korkunç şeye rağmen, eğitim beni merkeze aldı. Bana rehberlik etti. Boktan bir gün geçirdiğimde, üstüme tükürüldüğünde, dövüldüğümde veya dışlandığımda, orduları yönettiğimde ve iyi savaşçıları kaybettiğimde, Rhys, Amarantha tarafından götürüldüğünde, tüm bunlar boyunca eğitim devam etti. Geçen gün nefes almanın sana yardım ettiğini söylemiştin. Bana da yardımı oluyor. Feyre'ye de yardımı dokundu." Nesta duvarın gözlerindeki yükselişini kelimesi kelimesine izledi. Sanki onu parçalamasını bekliyordu. Cassian'ı parçalamasını bekliyordu. "Ne yaparsan yap ama bu doğru."

Nesta'nın içine kaygan bir utanç süzüldü. O da bunu yapmıştı, Cassian'a bu düzeyde bir savunmacılık aşılamıştı.

Bu ağırlık ona yük oluyordu. İç organlarım kemirmeye başladı.

Nesta, "Bana başka bir dizi hareket göster," dedi.

Cassian bir kalp atımı boyunca yüzünü taradı, bakışları hâlâ kapalıydı ve bir sonraki gösterisine başladı.

❖

Ev'in, aşk romanlarından hoşlandığı belliydi. Nesta bir gün önce bıraktığı kitabı bitirmek için geç saatlere kadar kalmıştı ve döndüğünde başka bir kitap onu bekliyordu.

"Bana bunları bir şekilde okuduğunu söyleme." Komodinin üzerindeki kitabı alıp açtı.

Cevap olarak iki kitap daha fırladı. Her ikisi de çok yaramazdı.

Nesta küçük bir kıkırdama koyuverdi. "Burası çok sıkıcı olmalı."

Diğerlerinin üstüne üçüncü bir kitap kondu.

Nesta kahkaha attı, paslı, boğuk bir sesle. En son ne zaman güldüğünü hatırlamıyordu. Gerçek, karın ağrıtan bir kahkaha.

Belki annesi ölmeden önce. Yoksulluğa düştüklerinde kesinlikle gülecek bir şeyi yoktu.

Nesta masaya doğru başını salladı. "Bu gece yemek yok mu?"

Yatak odasının kapısı sadece loş ışıklı koridoru ortaya çıkaracak kadar açıldı.

"Bugün onu yeterince gördüm." Derslerinin geri kalanı boyunca Cassian'la zar zor konuşabilmişti, Nesta'nın normal bir konuşma yapamayacak kadar korkunç olduğunu varsayarak, onun peşinden gideceğini düşünüp, tek kelime bile etmeden nasıl bir duvar ördüğünü düşünmeden duramıyordu. Sanki annesi ve acıları hakkında onunla dalga geçecekti.

"Burada kalmayı tercih ederim."

Kapı daha geniş açıldı.

Nesta iç çekti. Midesi açlıktan sızlıyordu. "Sen de diğerleri kadar işgüzarsın," diye mırıldandı ve yemek odasına yöneldi.

Cassian masada tek başına oturuyor, batan güneş siyah saçlarını altın ve kırmızılarla yaldızlıyor, güzel kanatları arasında parlıyordu. Bir anda Feyre'nin böyle şeyleri resmetme dürtüsünü anladı, böyle manzaraları yakalamak, onları sonsuza kadar korumak için.

Karşısındaki koltuğa otururken, "Kütüphane nasıldı?" diye sordu.

"Bugün hiçbir şey beni yemeye çalışmadı, yani sorun yoktu."

Önünde, bir tabak domuz rostosu ve yeşil fasulye, bir bardak su ile ortaya çıktı.

Cassian hareketsiz kalmıştı. "Başka bir gün bir şey seni yemeye mi çalıştı?"

"Eh, denemek için yeterince yaklaşamadı ama aldığım genel izlenim buydu."

Cassian gözlerini kırpıştırdı, sifonları parlıyordu. "Söyle bana."

Nesta yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordu ama olayı anlatırken önce karanlıktan bahsetti ve Gwyn'in yardımıyla bitirdi. Ondan sonra rahibeyi görmemişti ama günün sonunda arabasında bir not vardı, şöyle diyordu, *"En alt katlardan uzak durman için dostça bir hatırlatma!*

Nesta nota homurdanmıştı ama yine de cebinde tutuyordu.

Karşısında Cassian'ın yüzü solgundu.

Nesta sessizliğin içinde, "Bryaxis'i bir kez gördün," dedi.

Cassian "Birkaç kez," diye nefes verdi. Cildi yeşile dönmüştü. "Bryaxis'i aramaya devam etmemiz gerektiğini biliyorum. Dünyada olması iyi bir şey değil. Ama onunla tekrar karşılaşmaya katlanabileceğimi sanmıyorum."

"Nasıl bir şeydi?"

Bakışları Nesta'nınkilerle buluştu. "En kötü kâbuslarım. Ve önemsiz fobilerden bahsetmiyorum. Yani en derin, en ilkel korkularım. Zindan'a en kötü, en aşağılık canavarlardan bazılarını koydum ama bunlar gerçekten canavarlardı. Bu... Görmeden kimsenin neden bahsettiğimi anlayabileceğini sanmıyorum."

Cassian, Nesta'ya tekrar baktı ve Nesta onun zehrinden bahsettiğine inandı.

Canavar, Nesta da bir canavardı. Bu bilgi onu derinden yaraladı. Ama sadece ona zarar vermek için işine burnunu sokmayacağını görmesini umarak, "Zindan'a ne tür yaratıklar koydun?" dedi.

Cassian bir ısırık aldı. En azından buranın kabul edilebilir bir bölge olduğuna dair iyi bir işaretti bu. "İnsan dünyasında yaşarken, eğer duvarı aşarlarsa seni katledecek korkunç yaratıklar ve perilerle ilgili efsaneler vardı, değil mi? Çocukların kanını içmek için açık pencerelerden süzülen şeyler? Kötülüklerine karşı umut olmayan çok kötü, çok zalim şeyler?"

Nesta'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Evet." Bu hikâyeler onu her zaman ürkütmüş ve kanını dondurmuştu.

"Gerçeğe dayanıyorlardı. Ulu Periler saraylara ayrılmadan önce, Yüce Lordlardan önce varolan eski, neredeyse ilkel varlıklara dayanıyorlardı. Bazıları onlara İlk Tanrılar der. Neredeyse hiç fiziksel formu olmayan ama keskin ve acımasız bir zekâya sahip varlıklardı. İnsanlar ve periler eşit biçimde onların avlarıydı. Çoğu av oldu ve yıllar önce saklandı ya da esir düştüler. Ama bazıları kaldı, ülkenin unutulmuş köşelerinde pusuya yattı." Bir kez daha yutkundu.

"Ben üç yüz yaşına yaklaşırken, onlardan biri bir dağın altından sürünerek tekrar ortaya çıktı. Zindan'a girmeden ve hapsedilmeden önce Lanthys rüzgâra dönüşüp ciğerlerinizdeki havayı yırtabilir ya da yağmura dönüşüp kuru topraklarda boğabilir; birkaç hareketle derini vücudundan soyabilirdi. Gerçek şeklinde asla belirmedi ama onunla yüzleştiğimde, girdaplı sis olarak görünmeyi seçti. Amarantha'nın hüküm sürdüğü Bogge döneminde hâlâ başımıza bela olan bir Peri ırkının babasıydı. Ama Bogge'lar Lanthys'e kıyasla daha küçükler, sadece gölgeler. Eğer öyle bir şey varsa kötülüğün vücut bulmuş hali o. Merhameti yok, doğru ya da yanlış duygusu yok. Eğer öyle bir şey varsa geri kalan herkes onun avıdır. Öldürme yöntemleri yaratıcı ve yavaştır. Etin kendisi kadar korku ve acıyla da beslenir."

Nesta'nın kanı dondu. "Böyle bir şeyi nasıl tuzağa düşürdün?"

Cassian kulağının altında boynundaki bir noktaya dokundu, bir yara izine. "Onu ne savaşta ne de büyüde yenemeyeceğimi çabucak öğrendim. Bunu kanıtlayacak yara izlerim hâlâ duruyor." Cassian hafifçe gülümsedi. "Bu yüzden kibrini ona karşı kullandım. Onunla alay ettim ve pohpohladım ta ki kendisini kül odunuyla bağlanmış bir aynaya hapsedene kadar. Bahse girdim, ayna onu zaptedecekti ve Lanthys de yanlış bahis oynadı. Aynadan çıktı, elbette ama o zamana kadar, sefil benliğini Zindan'a atmıştım."

Nesta bir kaşını kaldırdı. Cassian gözlerine ulaşamayan keskin bir gülümsemeyle onu baktı ve "Sonuçta sadece bir barbar değil," dedi.

Hayır, değildi, her ne kadar Nesta ona çok şey söylemiş olsa da ama bir kez bile dediklerine inanmamıştı.

Cassian devam etti, "Zindan'da kalan onca kişi arasında bir çıkış yolu bulmasından korktuğum kişi Lanthys."

"Böyle bir şey olur mu?"

"Sanmıyorum, Kazan'a şükür. O Zindan kaçılamaz. Tabii Amren değilsen."

Nesta, Amren hakkında konuşmak istemiyordu. Ya da onun hakkında düşünmek. "Başkalarını da attığını söylemiştin." Bir parçası bilmek istemiyordu.

Cassian, sanki böyle olağanüstü şeyler yapmış olmasının bir önemi yokmuşçasına omuz silkti. "Batı kıyısındaki kızları avlamak için okyanusun derinliklerindeki mağaralardan yüzeye çıkma hatasını yapan yedi başlı Lubia. Mavi Annis, kobalt cilde, demir pençelere sahipti ve Lubia gibi kadın etinin tadına bakmak isteyen bir dehşetti. Lubia, en azından avını hızla yutardı. Annis... daha uzun sürerdi. Annis bu konuda Lanthys gibiydi." Boğazı düğümlendi ve başka bir yara izini ortaya çıkarmak için gömleğinin yakasını geriye çekti: sol göğsünün üstündeki korkunç, kalın yara. Geçen gün antrenman halkasında görmüştü. "Şimdilik hepsi bu kadar ama Annis o demir pençelerle göğsümü parçalamıştı ve Azriel araya girdiğinde neredeyse kalbime ulaşacaktı. Sanırım onun yakalanması onuru ikimiz arasında paylaşılıyor." Cassian parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tuttu. "Ve sonra..."

"Yeterince dinledim." Sözleri nefesinin kesildiğini gösteriyordu. "Bu gece asla uyumayacağım." Nesta başını iki yana salladı, yemeğinden bir lokma daha aldı. "Bunca şeyle yüzleştikten sonra nasıl yapabildiğini bilmiyorum."

Cassian arkasına yaslandı. "Bununla yaşamayı öğrenirsin. Mevcut düşüncelerdeki dehşeti nasıl engelleyeceğini." Sessizce ekledi, "Ama hâlâ orada gizleniyorlar. Aklının bir köşesinde."

Nesta böyle şeyleri nasıl yapacağını bilmeyi diledi: Onu yiyip bitiren tüm düşünceleri bir duvarın arkasına veya içindeki bir deliğe itmeyi, böylece onları derinlere gömmeyi.

Cassian, usulca, "Kütüphanedeki karanlığın, özellikle sana tepki verdiğini düşünüyor musun?" diye sordu. Hiçbir şey söylemediğinde, "Güçlerin yüzünden?" diye bastırdı.

Nesta "Hiç gücüm yok," diye yalan söyledi. Amren'le çalışmak onları anlamasına yardımcı olmamıştı zaten.

"O zaman merdivenlerde o el izini kim bıraktı?"

Nesta hoşgörünme zahmetine bile girmedi. "Belki de Lucien. Damarlarında ateş var."

"Senin ateşinin onunkinden farklı olduğunu söyledi. Bir şekilde soğuk yandığını."

"Belki beni de o Zindan'a kilitlemelisin."

Cassian çatalını indirdi. "Sadece bir soru soruyorum."

"Güçlerim olması önemli mi?"

Cassian, hayranlık ve iğrenmenin bir karışımı gibi görünen bir şeyle başını iki yana salladı. "İnsan olarak doğmuş olabilirsin ama saf Perisin. Soruları sorularla cevaplamak, dürüst bir cevaptan kaçınmaktır."

"Bunun bir iltifat olup olmadığını söyleyemiyorum."

"Değil." Cassian bir an için dişlerini gösterdi. "Sahip olduğun güçler boş boş oturacak türden değil. Bir çıkış noktasına ve eğitime ihtiyaçları var..."

"Denge ve esneme?"

Çenesi gerildi. "Amren'le aramzda ne oldu?"

"Bu gece neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Çünkü normal insanlar gibi konuşuyoruz ve bilmek istiyorum. Her şey hakkında."

Nesta masadan kalktı ve kapıya yöneldi. "Senin için ne fark eder ki?"

"Önceki halimize geri dönmeleyim, Nes."

Omzunun üzerinden baktı, "Bunun ötesine geçtiğimizi fark etmemiştim."

"Saçmalık."

"Bana herkesin benden nefret ettiğini hatırlattığın ve gittiğim kısım burası."

Cassian koltuğundan fırladı, üç adımda kapıya giden yolu

kapattı. Nesta onun ne kadar hızlı olduğunu unutmuştu, büyüklüğüne rağmen ne kadar zarif olduğunu. Cassian ona baktı. "Kazan'ın gücünün yarısını mı yoksa bir damlasını mı aldığın benim için hiç önemli değil. Bunun bir önemi yok."

"Neden?" Nesta kendini sormaktan alıkoyamadı. "Neden *zahmet ediyorsun ki?*"

Cassian'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Hybern Kralı'na karşı son savaşta neden yanımda kaldın?"

Bu bir cevapmış gibi. Nesta bu konuşmaya, yüzündeki ifadeye tahammül edemiyordu. "Çünkü aptallık ettim." Nesta onu itti.

Cassian koridorda onu takip ederek, "Korktuğun şey nedir?" diye sordu.

Nesta hemen kendini topladı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Yalancı."

Nesta yavaşça döndü ve içindeki öfkenin her zerresini görmesi için serbest bıraktı.

Cassian'ın gözleri vahşi bir memnuniyetle parladı.

Sifonları alevlendi, taşlara kırmızı ışık saçtı, sanki sulu kan dökülmüştü. Dudakları, eğri büğrü, alaycı bir sırıtışla yana doğru kıvrıldı. "Gücün yüzeye çıktığında gözlerinin nasıl parladığını biliyor musun? Erimiş çelik gibi. Gümüş alev gibi."

Onu bilerek böyle kızdırmıştı. Elini göstermesi için.

Nesta'nın parmakları yanlarında pençelere dönüştü. Cassian'a doğru bir adım attı. O yerinde durdu. Bir adım daha attı. Bir tane daha.

Ta ki nefesleri birbirine değecek kadar yakın olana dek. Ta ki hâlâ sırıtan yüzüne dişlerini gösterene kadar.

Cassian onu inceledi. Gözlerine baktı ve "Güzel," diye nefes aldı. Kadının, kaslı göğsüne koyduğu eli onu durdurmadı. Ya da göğsüne bastırıp onu duvara yasladığında, kanatları çarpışma anında açıldığında. Ona sadece hayret verici bir şekilde, açlıkla baktı.

Cassian kulağına fısıldamak için eğildiğinde Nesta hareket etmedi, edemedi, "Yüzündeki o ifadeyi ilk gördüğümde hâlâ insandın. Hâlâ insandın ve neredeyse önünde diz çökecektim." Nefesi

kulağını okşadı ve Nesta gözlerinin kapanmasına engel olamadı. Gülümsemesi şakağına sürtündü. "Gücün bir şarkı ve duymak için çok ama çok uzun zamandır beklediğim bir şarkı Nesta." Sırtı, adım söyleyiş şekliyle, ikinci heceyi ısırırcasına söyleyiş şekliyle hafifçe büküldü. Sanki adam dişlerini diğer yerlerine kenetlemeyi hayal ediyordu. Ama vücutlarına sadece onun eli köprü kuruyordu. Sadece Nesta'nın eli, şimdi gömleğini sarıyor, altında çarpan kalp atışlarını duyuyordu.

Ta ki Cassian yüzünü bir santim aşağı indirip burnunun ucunu boynu boyunca sürtene kadar. Elinin altında, Cassian'ın göğsü yukarı doğru yükseldi ve onun kokusundan kocaman bir nefes içine çekti.

Bu kadarı fazlaydı. Nesta onunla bu kadar ileri gitmemeliydi, bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydi.

Yine de geri çekilemedi. Burnunu tekrar boynuna sürtmesine izin vermekten başka bir şey yapamadı. Vücudunu onunkine bastırma dürtüsü, onun sıcaklığını ve sertliğini hissetme dürtüsü, neredeyse tüm mantıklı düşünceleri geçersiz kıldı.

Yine de Cassian'ın elleri iki yanında duruyordu. Sanki izin vermesini bekliyordu.

Nesta başını geriye çekti, sadece onun yüzünü görecek kadar uzağa.

Dizleri, içlerindeki alev alev yanan arzuyla neredeyse titriyordu. Sıvı, acımasız arzu, onu ele geçirmişti.

Nesta o bakışta boğulurken tek bir nefes bile alamadı. Aşağıda, hassas yerleri sıkılaştıkça ve zonklamaya başladıkça, göğüsleri ağırlaşıyor ve sızlıyordu. Burun delikleri açıldı, Cassian bunu da kokladı.

Yapamazdı, bunu Cassian'a yapamazdı. Kendisine.

Yapamazdı, yapamazdı, yapamazdı.

Nesta elini göğsünden çekerken Cassian kendi elini üzerine koydu. Başparmağını elinin arkasına sürttü ve sadece nasırlı doku Nesta'nın dişlerini gıcırdattı, düşünemedi, nefes alamadı...

Cassian kulağına, "Bu gece ne düşüneceğimi biliyor musun?" diye fısıldadı.

Nesta'nın içinden küçük bir ses çıkmış olmalıydı, çünkü yana adım atarken sırıttı. Nesta'nın elini bıraktı.

Adamın sıcaklığının ve kokusunun olmaması bir kova buz gibiydi.

Gülümseyişi kötülük ve meydan okumadan başka bir şey değildi. "Yüzündeki o ifadeyi düşüneceğim." Koridorun sonunda bir adım daha attı. "Yüzündeki o ifadeyi hep düşünüyorum."

❖

Nesta uyuyamıyordu. Çarşaflar onu boğuyordu, terleyene kadar sıcağıyla boğuyordu.

Yüzündeki o ifadeyi hep düşünüyorum.

Nesta karanlıkta yatıyordu, nefes alışı düzensizdi, vücudu kızarmış ve sızlıyordu.

Odasına döndüğünde okumaya zar zor odaklanmıştı. Saatlerdir yatakta dönüp duruyordu.

Yüzündeki o ifadeyi hep düşünüyorum.

Bunu görebiliyordu: Cassian kendi yatağında, karanlık bir kral gibi yayılmış, kendini tutuyor, sertçe...

Odaya "Şafakta gel," diye fısıldamayı başardı.

Ev'in itaat edip etmediğini bilmiyordu. Elini geceliği boyunca ilerletirken Ev'in neden mahremiyet istediğini anlayıp anlamadığını öğrenemedi. İpek, cildinde dayanılmaz bir şekilde kayıyordu.

Parmakları bacaklarının arasına kayarken yastığına doğru inledi, koridordaki yakınlaşmalarından beri kaybolmayan ıslaklıkla birlikte anında kayganlaştı. Kalçaları dokunuşa doğru eğildi ve dişlerini sıktı, parmaklarını ağrıyan, zonklayan merkezinden aşağı doğru sürüklerken dişlerinin arasından uzunca bir nefes bıraktı.

Yüzündeki o ifadeyi hep düşünüyorum.

İzinsiz girişte kıvranarak parmaklarını derinlere kaydırdı, Cassian'ın yüzünü, o yarım gülümsemesini, gözlerindeki ışığı düşlemekten kendini alıkoyamadı. Güçlü vücut ve güzel kanatlar. Parmaklarını neredeyse uçlarına kadar geri çekti ve onları

geri daldırırken, orada hayal ettiği, hissettiği Cassian'ın eliydi. Cassian'ın diğer eli göğsünü sıkmak için yükseliyordu, tam da onun sevdiği gibi, zevki artırmak için keskin, hafif bir acı.

Hissettiği şey Cassian'ın eliydi. İnlemesini engellemek için dudağını ısırıyordu. Cassian'ın eli onu uçurumun kenarından o kadar yoğun bir şekilde salıveriyordu ki neredeyse ağlayacaktı. Cassian'ın eli defalarca içine girdi, defalarca düştükten sonra, Nesta yatakta uzanıp nefes nefese kalana kadar, onu tutan tek şey sadece karanlıktı.

16. BÖLÜM

Cassian iyi uyuyamamıştı.

O kadar tahrik olmuşken, gözlerini kapatacak kadar sakinleşmek için bir değil, üç kez kendini tatmin etmek zorunda kaldığında iyi uyumak zor olurdu. Ama şafaktan önce uyanmıştı, Nesta'nın kokusu hâlâ burnundaydı ve başka bir rahatlama sinirlerini zar zor yatıştırmıştı.

Ona dün gece tam olarak ne yapmayı planladığını söylemişti, ancak ertesi sabah kahvaltı masasında Nesta'nın bakışlarıyla karşılaşmak beklediğinden daha rahatsız ediciydi.

Onu masaya kadar taciz etmişti ve oturduğunda Nesta yemek yerken bir kitap okumaktaydı. Şimdi kapalı duruyordu ama kitabın cildinden, bunun onun çok sevdiği aşk romanlarından biri olduğunu anladı.

Cassian sessizliği bozmak için "Ne okuyorsun?" diye sordu.

Nesta'nın soluk yanakları renklendi. Ve onun da gözlerine bakmasının irade gerektirdiğine yemin edebilirdi. "Bir aşk romanı."

"Bunu anladım. Bu ne hakkında?"

Bakışlarını çabucak indirdi. Ama yanaklarındaki kızarma devam etti.

Cassian bunun romanla bir ilgisi olmadığını biliyordu.

Ama Nesta gözlerini tekrar kaldırdı ve omurgasını sertleştirdi. Sanki bakışlarıyla yüzleşmek için deli gibi çalışıyordu. Par-

makları çatalını sıktı. Ve Cassian onlara baktığında, elini masanın altına çekti.

Bir kanıtı saklar gibi.

Kızarıklığı ve utancını fark ettiğinde Cassian'ın kanı kaynadı. Derin ve destekleyici nefesler aldı. İki saat boyunca birlikte antrenman yapmak zorundaydılar. Dikkatinin dağınık olması yalnızca faydasız değil aynı zamanda antrenman halkasında uygunsuzdu.

Yine de bu onu hayal etmekten alıkoyamadı; elleri bacaklarının arasındaydı, vücudu onunki kadar rahatlamak için sızlıyordu. İnlememek için muhtemelen dudağını ısırdı, tıpkı onun gibi. Aleti sertleşti, pantolonuna acı verecek kadar bastırdı.

Cassian koltuğuna yaslandı, kendine yer açmaya çalıştı. Sadece sert dikişi organına sürtmeyi başardı, dişlerini gıcırdatacak kadar sürtünmeyi.

Antrenman. Antrenmanları vardı.

Nesta nefes nefese, "Kitap," dedi, "hakkında..." Burun delikleri açıldı ve gözleri odağını yitirdi. "Bir kitap hakkında."

Cassian, "İlginç," diye mırıldandı. "Kulağa harika geliyor."

Bu odadan çıkması gerekiyordu. Yukarı çıkmadan önce işini halletmesi gerekiyordu. Aralarındaki sıcaklık antrenman halkasına ait değildi. İhtiyacı olduğunda Az hangi cehennemdeydi? Cassian yıllardır Mor için tampon bölge rolü oynuyordu. Ona ihtiyacı olduğunda hangi cehennemdeydi?

Ama sandalyesinden kalkamadı. Kalksaydı, Nesta onu ne kadar etkilediğini kesin olarak görürdü. Tabii kokusunu çoktan almamış ve kokusundaki değişimi anlamamışsa. Ve eğer dün gece gözlerindeki o sıcaklığa, onu hayal ettiği o sıcaklığa ve pantolonundaki şişkinliğe baksaydı, kendini aptal durumuna düşürebilirdi.

Bu, göze almaya razı olduğu bir riskti. Onu masanın üzerine yatırıp elbiselerini parça parça çıkarmadan önce bu riski almak zorundaydı.

Cassian sandalyesinden fırladı, "Orada görüşürüz" diye mırıldandı ve gitti.

❖

Nesta yulaf lapasına bakarak kendi kendine tekrarladı, "Kitap... bir kitap hakkında." Alnını avuçlarının içine aldı. "Aptal."

En azından Cassian dinlemiyor gibiydi. Ama dün gece gözlerindeki isteklilik ne olursa olsun, aralarında o sıcaklığı, o gerginliği *istemiyormuş* gibi, bugün isteksiz görünüyordu. Ondan kaçmak için odadan koşarak çıkmıştı.

Antrenman berbat olacaktı.

Adam halkada bekliyordu, fiyakalı bir savaşçının portresi gibiydi. Nesta bakmaya cesaret edemedi. Odadan kaçtığında pantolunun dikişlerini ve düğmelerini zorladığına yemin edebilirdi.

Ama huzursuz hissediyorsa sorun değildi. Bununla başa çıkabilirdi.

Nesta omuzlarını sallayarak ona yaklaştı. "Daha fazla esneme ve denge?"

"Hayır."

Gözleri buluştu ve sadece net, kararlı bir sakinlik ve bir meydan okuma vardı. "Isınmayı yapacağız ve sonra bazı derin şeylere geçeceğiz."

Nesta'nın ağzı açık kaldı. Derin şeyler mi?

"Karın kasları," diye açıklığa kavuşturdu Cassian ve yüzü kızardı. boğazını temizledi. "Pis akıllı." Yanağına hafifçe vurdu. "Çok fazla müstehcenlik."

Nesta onu iterek uzaklaştırdı ve gömleğinin altındaki kasları işaret etti. "Benim böyle görünmemi mi sağlayacaksın?"

Adamın alçak kahkahası vücudunun üzerinde dalgalandı. "Benden başka hiç kimse böyle görünemez Nes."

Kibirli göt.

Nesta "Rhysand ve Azriel," dedi tatlı tatlı.

"Benim onlardan fazla bir iki kasım var."

"Ben görmedim."

Cassian göz kırptı. "Belki de başka yerlerdedirler."

Engel olamıyordu. Durduramıyordu. Hissettiği arzuyu değil, yüzünü saran gülümseme. Nesta bir kahkaha attı.

Cassian onu daha önce görmemiş gibi baktı.

Onun şoku Nesta'nın gülümsemesini solduracak kadar yeterliydi. "Tamam," dedi. "Isınma, sonra karın kasları."

❖

Karın egzersizlerinden nefret etti.

Çoğunlukla *yapamadığı* için.

Cassian, Nesta'nın tam vücut plank pozisyonunda kalmaya çalıştıktan sonra yığılıp yere yatarken "Fazla kasın olmadığını biliyordum," diye gözlemledi, "ama bu kesinlikle acınası bir durum."

"İlham veren öğretmenim olman gerekmiyor mu?"

"Beş saniyeden fazla dayanamadın."

Nesta itiraz etti, "Peki sen ne kadar dayanabilirsin?"

"Beş dakika."

Nesta dirseklerinin üzerinde yükseldi. "500 yıllık karın kası çalışmam olmadığı için özür dilerim."

"Otuz saniye o pozisyonda kalmanı istemiştim."

Nesta dizlerinin üstüne çöktü, karnı ağrıyordu. Sırtüstü yatarken yukarı doğru kıvrılmasını, sonra bacak uzatma hareketlerini yapmasını ve sonra sadece karın kaslarını kullanarak yüzüstü yatmaktan oturma pozisyonuna yükselmeye çalışırken başının üzerinde iki kiloluk pürüzsüz bir taş kaldırmasını istemişti. Vücudu pes etmeden önce bunlardan bir veya ikisinden fazlasını yapamamıştı. Hiçbir irade veya güç, onu hareket ettiremezdi.

"Bu bir işkence." Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve Nesta halkayı işaret etti. "Eğer o kadar mükemmelsen, bana emrettiğin her şeyi yap."

Cassian homurdandı. "On yaşındaki İllyrialı bir çocuk bunu birkaç dakika içinde yapabilir."

"O zaman büyük, sert erkek rutinini yap."

Sırıttı. "Tamam. Ağzını kapalı tutacaksan, sana büyük, sert erkek rutinimi göstereceğim."

Gömleğini çıkardı. Saçlarını arkadan bağladı.

Ve bu da farklı bir işkenceydi. Aynı egzersizleri yapmasını iz-

lemek, sadece daha sert, daha ağır, daha hızlısını. Karnındaki kasların, *her* yerindeki kasların dalgalanmasını izlemek. Terin teninde parlamasını ve sonra pantolonunun beline kaymadan önce omurgasındaki sekiz köşeli yıldız boyunca dövmelerinin üzerinden altın vücudundan aşağı inmesini.

Ama adam dersleri sırasında profesyoneldi. Tamamen profesyonel ve mesafeli, bu antrenman halkası onun için kutsalmış gibi.

Yavaşça nefes nefese kalan Nesta, egzersizlerini tamamlarken gözlerini ayıramadı. Dün gece Cassian kendini tatmin ettiğinde nefes nefese kalıp kalmadığını merak etmemeye çalıştı.

Ama Cassian'ın ela gözleri açıktı. Zafer kazanmış gibi.

Başka bir çağda, başka bir dünyada, ölümlüler tarafından bir savaşçı-tanrı olarak kabul edilebilirdi. Zindan'a koyduğu canavarlar hakkında ona anlattıklarından sonra *bu* çağda büyük bir kahraman olarak kabul edilebilirdi. Bir gün ateşin etrafında fısıldanacak türden. İnsanlar çocuklarına onun adını verirdi. Savaşçılar onun *yerinde* olmak isterdi. İyi bir savaşçı *Cassian'ın yeniden* doğuşu olarak bilinirdi.

Nesta ona, vahşi barbar demişti.

"Ne?" Cassian yüzünden teri sildi.

Düşüncelerinden uzaklaşmak için sordu, "İllyriaalılar arasında gerçekten hiç kadın dövüş birliği yok mu?" Savaş sırasında hiç görmemişti.

Cassian'ın gülümsemesi soldu. "Bir kez denedik ve destansı bir şekilde başarısız oldu. Yani, hayır. Yok."

"Çünkü İllyrialılar geri kafalı ve korkunçlar."

Cassian irkildi. "Az ile konuştun mu?"

"Sadece benim gözlemlerim."

Saçlarını çözdü, kalın, düz saçları yüzünün etrafına düştü. "İllyrialılar... Söyledim ya. Gelişmeleri yavaştır. Bu devam eden bir hedefimiz... ben ve Rhys'in yani."

"Dişilerin savaşçı olması bu kadar zor mu?"

"Bu sadece eğitim değil. Sosyal kalıpları da içeriyor. Bir de tamamlamaları gereken Kan Ayini var."

"Kan Ayini nedir?"

"Tam olarak çağrışım yaptığı şey." Cassian boynunu ovuşturdu. "Bir İllyrialı savaşçı, genellikle yirmili yaşlarında tam gücüne kavuştuğunda, gerçek bir savaşçı ve yetişkin olarak nitelendirilebilmesi için Kan Ayini'nden geçmesi gerekir. Her klandan ve köyden savaşçılar, genellikle her birinden üç veya dört savaşçı gönderilir; hepsi İllyria Dağları'ndaki bir alana dağılmıştır. Bir hafta boyunca iki hedef vardır: hayatta kalmak ve Ramiel'e ulaşmak."

"Ramiel nedir?" Bu sorularla kendini bir çocuk gibi hissetti ama merakı onu alt etti.

"Kutsal dağımız." Toprağa tanıdık bir sembol çizdi: üzerinde üç nokta olan yukarı bakan bir üçgen. Nesta, bir dağ olduğunu fark etti. Ve üç yıldız. "Gece Sarayı'nın sembolü. Kan Ayini her zaman üç kutsal yıldızımız Arktos, Carynth ve Oristes'in yılda bir hafta boyunca onun üzerinde parlamasında gerçekleşir. Ayinin son gününde, zirvenin tam üzerindedirler."

"Yani dağa mı tırmanıyorsunuz?"

"Dağa giderken ölümüne yola düşeriz." Bakışları sertleşti. "Uyuşturucuyla uyutulur ve kıyafetlerimizden başka bir şeyimiz olmadan vahşi doğaya atılırız."

"Ve sen de katılmak zorunda mısın?"

"Bir kere girdin mi, ayrılamazsın. En azından ayin bitene ya da Ramiel'in zirvesine ulaşana kadar. Eğer biri seni kurtarmak ya da çıkarmak için Ayin'e girerse kanun ikinizin de ihlalden dolayı avlanıp öldürüleceğinizi ilan eder. Rhys bile bu yasalardan muaf değil."

Nesta ürperdi. "Kulağa barbarca geliyor."

"Daha yarısı bile değil. Kanatlarımızın işe yaramaz hale gelmesi ve hiçbir büyünün kullanılamaması için bir büyü yapılır." Elini kaldırdı arkasında, kırmızı Sifonu gösteriyordu. "Büyü İllyrialılar arasında nadirdir, ancak ortaya çıktığında sifonlarla kontrol edilmesini ve kullanılabilir bir şeye filtrelenmesini gerektirir. Ama o olmadan bize diğer İllyrialılara karşı bir avantaj sağlar; bu yüzden büyüsüzlük, oyun alanını dengeler. İllyrialılar yılda bir gece sihre sahiptirler: Savaş liderlerinin uyuşturulmuş acemileri vahşi doğaya taşıyabilecekleri Kan Ayini'nden önceki gece. Nedenini sorma bile. Kimse bilmiyor."

"Yine de Azriel her zaman yabalayabilir."

"Az farklı. Pek çok yönden." Ses tonu daha fazla sorgulamayı durduracak türdendi.

"Yani ayinde büyü kullanmadan birbirinizi normal yoldan mı öldürüyorsunuz? Kılıç ve hançerle mi?"

"Silahlar da yasaktır. En azından dışarıdan getirilenler. Ama sen kendininkini yapabilirsin. Kendininkini *yapmalısın*. Yoksa katledilirsin."

"Diğer savaşçılar tarafından mı?"

"Evet. Rakip klanlar, düşmanlar, kötü şöhret arayan pislikler, hepsi. Bazı köylerde, öldürme sayısı ne kadar yüksekse zafer de o kadar artar. En geri kalmış klanlar, katliamın zayıf savaşçıları elemek için olduğunu iddia ediyor ama ben her zaman bunun potansiyel bir yeteneğin büyük bir israfı olduğunu düşündüm." Cassian bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ve sonra dağlarda dolaşan yaratıklar var; pençeleri ve dişleri olan bir İllyrialı savaşçıyı kolayca alt edebilecek yaratıklar."

Feyre'nin bir zamanlar bölgede karşılaştığı korkunç canavarları anlattığı belirsiz bir anı geldi aklına. Cassian devam etti, "Yani Ramiel'in yamaçlarına gitmeye çalışırken tüm bunlarla karşı karşıyasın. Erkeklerin çoğunluğu haftanın sonuna kadar tırmanmaya yetecek kadar güç biriktirmeyi unutur. Tek bir düşüşün seni öldürebileceği acımasız bir tırmanışla dolu bir gün ve gece. Çoğu dağın dibine bile varamaz. Ama yaparlarsa, rakip değişir. Diğer savaşçılarla karşı karşıya değilsindir artık, kendinle, ruhunla dağa karşı koyarsın. Genelde tırmanmaya çalışan herkesi kıran, bu gerçektir."

"Ve ne... zirveye çıkıp bir kupa mı alıyorsun?"

Cassian homurdandı ama sözleri ciddiydi. "Üzerinde kutsal bir taş var. Taşa ilk dokunursan kazanırsın. Seni hemen dışarı ışınlar."

"Hafta bittiğinde herkes ne oluyor?"

"Ayakta kalan herkes savaşçı olarak kabul edilir. Bittiğinde nerede olursan ol, seni kutsal yıldızlarımızın adını taşıyan savaşçının üç kademesinden birine ayırır: Arktosian, dağa ulaşmayı

başaramayanlar ama hayatta kalanlar; Oristian, dağa ulaşmayı başaranlar ama zirveye ulaşamayanlar ve Carynthian, zirveye tırmanan ve seçkin savaşçılar olarak kabul edilenler. Ramiel'in üstündeki taşa dokunmak ayini kazanmaktır. Son beş yüzyılda sadece bir düzine savaşçı dağa ulaşmıştır."

"Taşa dokundun sanırım."

"Rhys, Az ve ben birlikte dokunduk, başlangıçta kasıtlı olarak birbirimizden ayrı tutulmamıza rağmen."

"Neden?"

"Liderler bizden ve dönüştüğümüz şeyden korkuyordu. Eğer birbirimize destek olmazsak savaşçıların ya da canavarların bizi alt edeceğini düşündüler. Yanıldılar." Cassian'ın gözleri parladı. "Öğrendikleri şey, birbirimizi gerçek kardeşler olarak sevdiğimizdi. Ve birbirimize ulaşmak için yapmayacağımız, öldürmeyeceğimiz hiçbir şey yoktu. Birbirimizi kurtarmak için. Dağları aşarak yolumuzu bulduk ve Kırılma'yı geçtik –Ramiel'in zirveye giden üç yolunun en kötüsünü– ve lanet şeyi kazandık. Taşa aynı anda, aynı nefeste dokunduk ve Carynthian savaşçı kademesine girdik."

Nesta şoku yüzünden uzak tutmayı başaramadı. "Ve beş yüz yıl içinde sadece on iki kişinin Carynthian olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. 12 kişi dağa ulaştı ve Oristian oldu. Bizden başka sadece üç kişi Kan Ayini'ni kazandı ve Carynthian oldu." Cassian'ın boğazı hareketlendi. "İyi savaşçılardı ve örnek birliklere liderlik ediyorlardı. İkisini Hybern'e karşı kaybettik."

Muhtemelen binlercesini yok eden patlamada. Nesta'nın onu koruduğu patlamada. Onu, sadece onu.

Nesta'nın midesi kasıldı, birden bulandı. Kendini uzun bir nefes almaya zorladı. "Yani kadınların Ayin'e katılamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Mor muhtemelen rekor sürede kazanırdı ama hayır. Ayine katılmasını bile istemezdim." Muhakemesinin söylenmeyen kısmı, gözlerinde soğukça yatıyordu. Kadınlar erkekler kadar eğitimli olsalar bile, daha farklı ve daha kötü bir şiddete karşı korunmalıydı.

Nesta ürperdi. "Yani Kan Ayini olmadan bir kadın birliğe sahip olamaz mısınız?"

"Bu üç unvandan biri olmadan asla gerçek savaşçılar olarak onurlandırılamazlardı. Onları savaşçı olarak görürdüm ama İllyrialıların geri kalanı değil. Başka hiçbir birlik onlarla uçmazdı. Bunun bir utanç ve hakaret olduğunu düşünüyorlar." Nesta kaşlarını çattı ve Cassian ellerini kaldırdı. "Dediğim gibi: Değişim yavaş yavaş gelir. Devlon'un âdet döngün hakkında söylediği saçmalıkları duydun. Bu ilerleme sayılır. Geçmişte, eline silah aldığı için bir kadını öldürürlerdi. Şimdi kılıcı 'dezenfekte ediyorlar' ve kendilerine modern düşünürler diyorlar." Cassian iğrenmeyle yüzünü buruşturdu.

Nesta ayağa kalktı ve gökyüzünü taradı. Aklı başına gelmişti, birazcık. Vücudu zaten ağrırken kitapları rafa kaldırma ihtimalinden hoşlanmadı. Ama belki Gwyn'i görürdü.

Cassian devam etti, "İllyrialı dişileri eğitmek, savaşlarımızda savaşmakla ilgili olmazdı. Bu, erkekler kadar yetenekli ve güçlü olduklarını kanıtlamakla ilgili olurdu. Bu, korkularında ustalaşmak, zaten sahip oldukları gücü bilemekle ilgili olurdu."

"Neden korkuyorlar?"

"Annem olmaktan," dedi yumuşak bir şekilde. "Katlandığı şeylere katlanmaktan."

Dağın altındaki rahibelerin katlandıkları şeyler.

Nesta, dağdan ayrılmayan, karanlıkta yaşayan sessiz rahibeleri düşündü. Riven, bir yabancının varlığını midesi kaldıramayan, aceleyle yanından geçen Riven, hafızasında parladı. Gwyn, bazen gölgelerle kararan parlak gözleriyle.

Cassian sessizliğinde başını yana eğdi. "Ne var?"

"İllyrialı olmayan kadınları eğitir miydin?"

"Seni eğitiyorum, değil mi?

"Yani, düşünür müydün..." Gümüş dilli Rhysand gibi zarif bir şekilde nasıl ifade edileceğini bilmiyordu. "Kütüphanedeki rahibeler. Bizimle antrenman yapmaları için davet edersem, özel ve güvenli bir yerde. Onları eğitir miydin?"

Cassian yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Evet. Yani, elbette,

ama..." Cassian irkildi. "Nesta, kütüphanedeki dişilerin çoğu tekrar erkeklerin etrafında olmaya dayanamıyor."

"O zaman kadın arkadaşlarından birinin katılmasını isteriz. Mor ya da aklına gelen herhangi biri."

"Rahibeler beni görmeyi bile kaldıramayabilirler."

"Sen kimseyi öyle incitmezsin."

Cassian'ın bakışları hafifçe yumuşadı. "Bu, onlar için bununla ilgili değil. Yaşadıkları korku ve travmayla ilgili. Bunu onlara asla yapmayacağımı bilseler bile, yine de yüzleşmeleri inanılmaz derecede zor anıları canlandırabilirim."

"Bu eğitimin... sorunlarımı çözmeme yardım edeceğini söylemiştin. Belki bu onlara yardım edebilir. En azından bir süreliğine dışarı çıkmaları için bir sebep verir."

Cassian onu uzun bir süre izledi. Sonra dedi ki, "Buraya kim gelirse gelsin, seve seve çalışırım. Mor uzakta ama Feyre'ye sorabilirim..."

"Feyre değil." Nesta o kelimeyi nefretle telaffuz etti. Cassian'ın sırtı dikleşti. Nesta "Ben sadece..." derken ona bakamıyordu. O ve kız kardeşi arasındaki karışıklığı nasıl açıklayabilirdi? Kardeşinin yüzüne her baktığında onu tüketmekle tehdit eden kendinden nefret edişi?

"Tamam," diye tekrarladı Cassian. "Feyre değil. Ama onu ve Rhys'i blgilendirmeliyim. Clotho'dan da izin almalısın." Sıcak bir el omzunu kavradı ve sıktı. "Bu fikri sevdim Nes." Ela gözleri parladı. "Çok hoşuma gitti."

Ve nedense kelimeleri her şeye bedeldi.

17.
BÖLÜM

"Sana bir teklifim var."

Karın kasları zonkluyor, bacakları ağrıyordu ve Nesta, rahibe hangi müsveddeye not veriyorsa üzerine yazmayı bitirirken Clotho'nun masasının önünde durdu, büyüleyici kalemi cızırdadı.

Clotho kalem son işaretini koyup bir kâğıt parçasına yazdığında kafasını kaldırdı, *Evet?*

"Rahibelerinizin her sabah benimle antrenman yapmalarına izin verir miydin? Hepsinin değil, sadece ilgilenen herkesin."

Clotho tamamen hareketsiz kaldı. Sonra kalem kıpırdadı. *Ne eğitimi?*

"Vücutlarını güçlendirmek, kendilerini savunmak, eğer isterlerse saldırmak için. Ama aynı zamanda akıllarını boşaltmak için. Onları sukûnete erdirmesi için."

Bu eğitimi kim denetleyecek? Sen?

"Hayır, bunun için nitelikli değilim. Onlarla eğitim göreceğim." Kalbi küt küt atıyordu. Nedeninden emin değildi. "Cassian denetleyecek. O buyurgan değil, yani saygılı ve..." Nesta kafasını salladı. Kulağa tam bir aptal gibi geliyordu.

Başlığının gölgesinin altında Nesta, Clotho'nun ona baktığını hissedebiliyordu. Kalem yine hareket etti.

Korkarım çok fazla kişi gelmeyecek.

"Biliyorum. Ama bir iki tanesi bile... Teklif etmek istiyorum."

Nesta, Clotho'nun ötesindeki bir sütunu işaret etti. "Oraya bir kayıt sayfası koyacağım. Katılmak isteyen varsa gelsin."

Yine, başlığın altından o uzun bakış, ağırlığı hayalet bir dokunuş gibiydi.

Clotho şöyle yazdı: *Kim katılmak isterse benim onayıma sahip.*

Nesta o gün kayıt sayfasını sütuna yapıştırdı.

O ayrıldığında kimse üzerine isimlerini eklememişti.

Erken kalktı, listeyi kontrol etmek için kütüphaneye gitti ve hâlâ boş buldu.

Cassian antrenman halkasına adım attığında ve yüzüne kazınan ifadeyi okuduğunda, "Biraz zaman alacak," diyerek onu teselli etti. Yumuşakça ekledi, "Elini uzatmaya devam et."

Nesta öyle yaptı.

Her öğleden sonra kütüphaneye geldiğinde listeyi kontrol etti. Her akşam ayrılırken kontrol etti. Her zaman boştu.

Antrenmanda Cassian ona temel ayak hareketleri ve göğüs göğüse çarpışmada vücut pozisyonu hakkında eğitim vermeye başladı. Yumruk ya da tekme yoktu, henüz değil. Nesta o lanet plank pozisyonunda on saniye kaldı. Sonra on beş. Sonra yirmi. Otuz.

Cassian, zayıf kollarını güçlendirmek için egzersizlerine ağırlık ekledi. Bacak açma ve çömelme hareketlerini yaparken taşıması için sapları oyulmuş ağır taşlar.

Tüm bunları yaparken nefes aldı, nefes aldı ve nefes aldı.

Tekrar merdivenleri denedi. Kasları arkasını dönmesini istemeden önce beş yüz adım atmayı başardı. Ertesi gece, altı yüz onda durdu. Sonra da yedi yüz elli.

Aşağıda ne yapacağını bilmiyordu: bir meyhane ya da eğlence salonu bulup aptal gibi içeceğini sanıyordu. Başarsaydı, bunu hak ederdi, her adımda kendi kendine bunu söylüyordu.

Geceleri yorgunluk o kadar ağırdı ki yatağa düşmeden önce zar zor yiyip yıkanabiliyordu. Gözkapakları kapanmadan önce

kitabın bir bölümünü bile zar zor okuyordu. Elain'in paketlediği sandıklardan birinde zaten okuduğu ve sevdiği müstehcen bir roman bulmuş ve masaya koymuştu.

Havaya şöyle demişti, "Bunu senin için buldum. Bu bir hediye." Kitap yok olmuştu. Ama sabahleyin masasında bir buket sonbahar çiçeği bulmuştu, cam vazo her renkten yıldız çiçeği ve kasımpatıyla doluydu.

Gwyn'i zar zor gördüğü bir hafta geçti, ancak Clotho'dan Merrill'in Valkyrie araştırmasıyla onu zorladığını öğrendi. Ama Nesta'nın rafa kaldıracak o kadar çok kitabı vardı ki saatler çabucak geçti.

Özellikle kitapları antrenman için kullanmaya başladıktan sonra. Rampayı tırmanırken, ağır bir yığın tutuyor ve çeşitli hamleler yapıyordu. Birkaç kez rahibeleri yanından geçerken onu dikizlerken yakaladı.

Her gün Clotho'nun masasının arkasındaki sütundaki kayıt sayfasını kontrol ediyordu. Boştu.

Her gün, her gün.

Elini uzatmaya devam et, Cassian ona söylemişti.

Ama hiç kimse geri dönme zahmetine girmezse ne fark ederdi ki, diye merak etmeye başladı.

"Birini yumruklarken yumruğunu böyle tutarsan başparmağını kırarsın."

Nefes nefese, ter büyük nehirler halinde sırtından akarken Nesta, Cassian'a kaşlarını çattı. Yapmasını emrettiği gibi yumruğu kaldırdı, başparmağı katlanmış parmaklarının içindeydi. "Yumruğumun nesi var?"

"Başparmağını, işaretparmağı ve ortaparmağın üzerinde tutun." Göstermek için bir yumruk yaptı ve başparmağını parmaklarına sıkıştırdı. "Eğer başparmağın vuruşu yaparsa canın çok yanar."

Cassian'ın uzattığı yumruğu inceleyen Nesta, elinin duruşunu taklit etti. "Ondan sonra ne olacak?"

Cassian çenesiyle işaret etti. "Dün üzerinden geçtiğimiz pozisyona gir. Ayaklar paralel, gücünü yere ver..."

Nesta, "Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı ve pratik yapmak için üç gün harcadığı duruşu takındı. Pozisyonunu alırken ayaklarını gözlemledi, sonra dizlerini hafifçe büktü, güç merkezini sabitlediğinden emin olmak için iki kez sallandı.

Cassian etrafında döndü. "Güzel. Atacağın her yumruk hızlı ve kesin olmalı, dengesini bozacak ve kolunu güçten mahrum bırakacak vahşi bir vuruş olmamalı. Vücudun ve nefesin yumruğa kolundan daha fazla güç verecek." Benzer bir duruş sergiledi ve havaya savurdu.

O kadar düzgün ve acımasızca hareket etti ki, kız gözünü kırpmadan önce darbe bitmişti.

Cassian bitirdiğinde kolunu uzattı, kasları kayıyordu. Sıcak sonbahar gününe karşı kollarını sıvamış, ancak gömleğini tamamen çıkarmamıştı. Güneş ışığında, sol kolundaki dövme parlaklığı içiyor gibiydi. "İlk iki parmak eklemini ön kolunla hizala. İşte bununla vuracaksın ve kolundaki güç onlara doğru taşınacak. Yüzükparmağınla ve serçeparmağınla vurursan elini kırarsın."

"Yumruk atmanın tehlikelerle dolu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Görünüşe göre, bir vahşi olmak için beyin gerekiyor."

Nesta kaşlarını düzleştirdi, ancak kolunun ön kısmını ve işaret ettiği eklemleri hizalamaya odaklandı. "Bu kadar mı?"

"Uygun eklemlerle vurmak için bileğini doğru açıyla aşağı doğru eğmen gerekir."

"Neden?"

"Bileğin kırılmasın diye."

Kolunu indirdi. "Birini yumruklarken kendi elimi kırmanın kaç yolu olduğunu düşünürsek, buna değmez."

"Bu yüzden iyi bir savaşçı ne zaman savaşacağını bilir." Yumruğunu indirdi. "Riskin her seferinde buna değip değmediğini kendine sormalısın."

"Ve her zaman mükemmel formda mı bir yumruk atarsın?"

Cassian, en ufak bir şüpheye yer bırakmadan, "Evet," dedi.

Saçlarını gözlerinden çekti. "Şey, çoğu zaman. Doğru açıya ve dengeye sahip olmadığım zamanlarda bazı kavgalar oldu ama bir yumruk, elimi kırabilecek bir yumruk bile, bir açmazdan kurtulmanın en iyi yoluydu. Elimi kırdım..." Zihinsel bir sayım yapıyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Ah, muhtemelen on kez."

"Beş yüz yıl içinde."

"Her günün her anı mükemmel olamam Nes." Cassian'ın gözleri ışıldadı.

Geçen hafta koridorda yaşanan çılgınlığın bir tekrarı olmamıştı. Yatakta keyif almak şöyle dursun, Nesta akşam yemeğine bile yetişemeyecek kadar yorgundu.

"Tamam," dedi. "Şimdi kalçalarını yumrukla hareket ettir." Yine havaya vurdu. Bu sefer daha yavaş hareket etti ve vücudunun darbeye nasıl aktığını görmesine izin verdi. "Merkez bölgenle ve omzunla etkileşime geçecek ve her ikisi de ekstra güç katacak." Bir yumruk daha.

"Yani bu karın egzersizleri kasları göstermek istemenin ötesinde yararlı mı?"

Ona alaycı bir sırıtış sundu. "Bunun gerçekten sadece gösteriş için olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım seni her derste en az on kere aynada kendine bakarken yakaladım." Nesta başını halkanın karşısındaki ince aynaya salladı.

Kısık bir sesle güldü. "Yalancı. Dikkatimi vermediğimi düşündüğünde o aynayı beni izlemek için kullanıyorsun."

Nesta, onun yüzündeki gerçeği görmesine izin vermedi. Kafasını eğmeyi bile reddetti. Tekrar duruşuna odaklandı.

"Bugün tamamen işe odaklıyız ha?"

Nesta soğukkanlılıkla, "Antrenman yapmamı istiyorsun," dedi, "öyleyse beni eğit."

Hiçbir rahibe gelmese bile, geleceğini umduğu için aptal olsa bile, bu eğitimi mahsuru yoktu. Kafasını boşaltıyordu, o kadar çok düşünme ve nefes almayı gerektiriyordu ki kükreyen düşüncelerin onu yiyip bitirme şansı çok azdı. Sadece sessiz anlarda, genellikle kütüphanede çalışırken veya banyo yaparken dikkatini

kaybederse, bu düşünceler tekrar beliriyordu. Ve bu olduğunda, merdiven boşluğu her zaman onu çağırırdı. Cehennemin on bin adımı.

Ama eğitim, iş, merdivenler onu meşgul etmenin ötesinde bir işe yarar mıydı? Düşünceler hâlâ kurtlar gibi onu bekliyordu. Onu parçalamak için.

Seni kollarıma aldığım ilk andan itibaren sevdim.

Kurtlar yaklaştı, pençeleri tıkırdadı.

"Nereye gittin?" diye sordu Cassian, ela gözleri endişeyle kararmıştı.

Nesta yine eski haline büründü. Kurtlar bir adım geri çekildi. "Hiçbir yere."

❖

Elain özel kütüphanedeydi.

Nesta, kütüphanenin tozuyla kaplı merdivenlerden çıkmadan önce bunu biliyordu.

Kız kardeşinin narin yasemin ve bal kokusu, odanın açık kapılarına kadar takip ettiği pırıltılı bir nehrin bahar vaadi gibi kırmızı taşlı salonda kaldı.

Elain pencerelerin duvarında duruyordu, gece avlusundaki ilk günlerden bu yana kız kardeşinin ne kadar iyi dolduğunu gösteren, dar korsesi olan leylak rengi bir elbise giymişti. Keskin açılar gitmiş, yerini yumuşaklık ve zarif kıvrımlar almıştı. Nesta, Elain'in göğüsleri her zaman daha küçük olsa da bir noktada kendisinin de böyle göründüğünü biliyordu.

Aşağı doğru, kendine baktı; kemikli ve çırpı bacaklı. Kız kardeşi ona doğru döndü, sağlıkla parlıyordu.

Elain'in gülümsemesi pencerelerin arkasından batan güneş kadar parlaktı. "Nasıl olduğuna bakmak için uğrayayım dedim."

Birisi Elain'i buraya getirmişti, çünkü o on bin basamağı tırmanmasının bir yolu yoktu.

Nesta kız kardeşinin gülümsemesine karşılık vermedi, daha ziyade vücuduna, derilere, toza işaret etti. "Meşguldüm."

"Birkaç hafta öncesine göre biraz daha iyi görünüyorsun."

Elain'i en son eve gelmeden bir hafta önce görmüştü. Kemik ve Tuz Palası dedikleri hareketli pazar meydanında kız kardeşinin yanından geçmişti ve Elain durmuştu ki şüphesiz onunla konuşmak niyetindeydi, Nesta yürümeye devam etmişti. Kalabalığın içinde kaybolmadan önce arkama bakmamıştı. Nesta, şimdi sunduğu görünüş daha iyiyse, o zaman ne kadar kötü göründüğünü düşünmek istemedi.

Elain, "Rengin iyi, demek istediğim," diye açıkladı, pencerenin kıyısından odayı geçmek için yürüdü. Birkaç metre ötede durdu. Sanki vermiş olabileceği kucaklamadan kendini alıkoyuyordu.

Sanki Nesta hastalığa yakalanmış bir cüzzamlıydı.

İlk aylarda kaç kez bu odaya girmişlerdi? Kaç kez bu şekilde olmuştu, sadece konumları değişmişti? Elain o zamanlar çok zayıftı, düşünceleri içe dönüktü.

Bir şekilde, Nesta hayalet olmuştu.

Bir hayaletten daha kötü. Öfkesi ve açlığı dipsiz, sonsuz olan bir Wraith.

Elain'in alışmak için sadece zamana ihtiyacı vardı. Ama Nesta bundan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Burada geçirdiğin zamanın tadını çıkarıyor musun?"

Nesta kız kardeşinin sıcak kahverengi gözlerine karşılık verdi. İnsan olduğu zamanlarda Elain üçünün en güzeli olmuştu ve Ulu Periye dönüştürüldüğünde, bu güzellik artmıştı. Nesta sivri kulakların ötesinde ne gibi değişiklikler olduğunu anlayamamıştı ama Elain sevimlilikten yıkıcı bir güzelliğe geçmişti. Elain bunu hiçbir zaman anlayamayacakmış gibi görünüyordu.

Aralarında hep böyle olacaktı: Tatlı ve habersiz Elain ile yanında onu tehdit eden herkesi parçalamaya hazır, hırlayan kurt Nesta.

Elain'e bakmak hoştur, Nesta bir keresinde makyaj masasında sessiz bir hizmetçi altın kahverengi saçlarını tararken annesinin yanında oturuyordu, annesi de öyle söylemişti ama *hiç hırsı yoktur. Bahçesinin ve güzel kıyafetlerinin ötesini hayal etmez. Eğer bu güzellik devam ederse, bir gün bizim için evlilik piyasasında*

değerli bir varlık olacak ama bize avantajlı bir maç kazandıran kendi manevralarımız olacak, Nesta, onunkiler değil.

Nesta o zaman on iki yaşındaydı. Elain on bir bile değildi.

Annesinin entrikalarının her kelimesini özümsemişti, hiç gerçekleşmemiş gelecek planlarını.

Zamanı geldiğinde kıtaya gitmesi için babana ısrar etmeliyiz, derdi annesi sık sık. *Burada ikinize de layık kimse yok.* Feyre o noktada annesinin görmezden geldiği asık suratlı, tuhaf bir çocuk olarak göze çarpmıyordu bile. *İnsanların kraliyet ailesi hâlâ orada hüküm sürüyor –lordlar, dükler ve prensesler– ama servetleri tükenmiş, mülklerinin çoğu harabeye yakın. Bir kralın servetine sahip iki güzel bayan çok uzağa gidebilir.*

Bir prensle evlenebilir miyim? diye sormuştu Nesta. Annesi sadece gülümsemişti.

Nesta anıları uzaklaştırmak için başını salladı ve sonunda şöyle dedi, "Burada olmaktan başka seçeneğim yok, bu yüzden nasıl eğlenebilirim bilmiyorum."

Elain narin parmaklarını sıktı, bahçedeki işi için tırnaklarını kısaltmıştı. "Buraya gelme koşullarının berbat olduğunu biliyorum, Nesta ama bu, mutsuz olman gerektiği anlamına gelmez."

Nesta sertçe, "Haftalarca yanında oturdum," dedi. "Haftalarca, sen yiyecek ve içeceği reddederek harcanırken. Sen ise solup ölmeyi umuyor gibi görünüyordun."

Elain irkildi. Ama Nesta kelimelerin dökülmesine engel olamadı. "*Kimse sana* kendine çekidüzen vermeni ya da insan topraklarına geri gönderilmeni önermedi."

Elain, şaşırtıcı bir şekilde, direndi. "Kendimi kaybedene kadar içmiyor ya da diğer şeyleri yapmıyordum."

"Yabancılarla düzüşmek gibi mi?"

Elain yine irkildi, yüzü kızardı.

Nesta alaycı şekilde burnundan güldü. "İnsani ilkelliğimizden yoksun varlıklar arasında yaşıyorsun, biliyorsun değil mi?" Elain sırtını dikleştirirken Nesta ekledi, "Sen ve Graysen duygularınıza göre hareket etmediniz sanki."

Belden aşağı bir vuruştu ama Nesta umursamadı. Elain'in be-

karetini Graysen'a Peri olmadan bir ay önce verdiğini biliyordu. Elain, ertesi sabah parlıyordu.

Elain başını eğdi. Graysen konusu her açıldığında olduğu gibi bitmeyen bir ağlamaya başlamadı. Bunun yerine, "Bana kızgınsın," dedi.

İyi, o zaman. O da açık sözlü olabilirdi. Nesta karşılık verdi, "Rhysand ve Feyre değersiz bir bok çuvalı olduğumu söylerken eşyalarımı topladığım için mi? Evet."

Elain kollarını kavuşturdu ve sakince, üzgün bir şekilde "Feyre beni bunun olabileceği konusunda uyardı," dedi.

Kelimeler Nesta'ya bir tokat gibi çarptı. Ondan, davranışlarından, tavırlarından bahsetmişlerdi. Elain ve Feyre, yeni bir ikiliydi. Elain'in seçtiği bağdı.

Kaçınılmazdı diye farz etti Nesta, midesi altüst oldu. Canavar oydu. Neden ikisi bir araya gelip aralarında bir bağ kurup onu kovmasındı ki? Elain'in her zaman korkunç bir yanım gördüğüne ve yine de yanında kalmaya karar verdiğine aptalca inanmış olsa bile.

"Yine de gelmek istedim," dedi Elain, sesindeki o odaklanmış sakinlik, sessiz çelik irade devam etti. "Seni görmek istedim, açıklamak için."

Elain, Feyre'yi seçmiş, onun mükemmel küçük dünyasını seçmişti. Amren de farklı değildi. Nesta'nın omurgası kaskatı kesilmişti. "Açıklanacak bir şey yok."

Elain ellerini kaldırdı. "Bunu yaptık çünkü seni seviyoruz."

"Saçmalıklarını kendine sakla lütfen."

Elain yaklaştı, kahverengi gözleri genişlemişti. Kuşkusuz tamamen kendi masumiyetine, doğuştan gelen iyiliğine ikna olmuştu. "Ama gerçek bu. Bunu yaptık çünkü seni seviyoruz ve senin için endişeleniyoruz ve eğer babam burada olsaydı..."

"Ondan *hiç* bahsetme." Nesta dişlerini gösterdi ama sesini alçalttı. *"Bir daha ondan bahsetme."*

Zincirlerinin tamamen boşalmasını durdurmuştu. Ama bunu hissetmişti, içindeki o korkunç canavarın kıpırtısını. Güç dalgalanmasını hissetti, alev aldı ama soğuktu. Ona doğru hamle yaptı, onu aşağı, aşağı, aşağı, aşağı itti ama artık çok geçti. Elain'in

iç çekmesi, Cassian'ın tarif ettiği gibi Nesta'nın gözlerinin gümüş alevine döndüğünü doğruladı.

Ama Nesta ateşi karanlığında boğdu. Ta ki soğuk, boş ve bir kez daha hareketsiz kalana kadar.

Elain'in ifadesi yavaşça acıyla yıkandı. Ve anlayışla. "Canını sıkan şey bu mu? Babamız mı?"

Nesta kapıyı işaret etti, kıvranan gücü uzakta tutma çabasıyla parmağı titriyordu. Elain'in ağzından çıkan her kelime onu serbest bırakacak gibiydi. *"Çık dışarı."*

Gümüş, Elain'in gözlerini kamaştırdı ama sesi sabit kaldı. "Onu kurtarmak için yapılabilecek hiçbir şey yoktu Nesta."

Kelimeler çıra gibiydi. Elain onun ölümünü kaçınılmaz olarak kabul etmişti. Onun için savaşma zahmetine girmemişti, bu çabaya değmezmiş gibi, tam da Nesta'nın kendisinin çabaya değmeyeceğini bildiği gibi.

Bu sefer Nesta, gözlerinde parlayan gücü durdurmadı; o kadar şiddetli sarsıldı ki, ellerini yumruk haline getirmek zorunda kaldı. "Kendine yapılabilecek hiçbir şey olmadığını söylüyorsun, çünkü birkaç dakika önce gelseydin onu *kurtarabileceğini* düşünmek dayanılmaz." Yalan onun ağzında acı bir şekilde duruyordu.

Babalarının ölmesi Elain'in suçu değildi. Hayır, bu tamamen Nesta'nın kendi hatasıydı. Ama Elain içindeki iyiliği ortaya çıkarmaya bu kadar kararlıysa, kız kardeşine ne kadar çirkin olabileceğini gösterebilirdi. Bu ıstırabın bir parçasının onu parçalamasına izin verebilirdi.

Elain bu yüzden Feyre'yi seçmişti. *Bu yüzden.*

Feyre defalarca Elain'i kurtarmıştı. Ama Nesta oturmuş sadece engereğin diliyle silahlanmıştı. Açlıktan ölürlerken oturmuşlardı. Hybern onları çalıp Kazan'a tıktığında oturmuşlardı. Elain kaçırıldığında oturdu. Ve babaları Hybern'in eline geçtiğinde, o da onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı. Korku onu dondurmuştu, zihnini kapatmış ve bunu yapmasına izin vermişti, onu yönetmesine izin vermişti, böylece babasının boynu kırıldığında artık çok geç olmuştu. Ve tamamen onun hatasıydı.

Elain neden Feyre'yi *seçmesindi ki?*

Elain sertleşti, ancak Nesta'nın bakışlarında gördüğü şey neyse ondan vazgeçmeyi reddetti. "Ölümünden *beni* mi sorumlu tutuyorsun?" Her kelimesi meydan okumaydı. Elain'den gelen, insanlardan gelen meydan okuma. "Hybern Kralı'ndan başka hiç kimse bunun için suçlanamaz." Sesindeki titreme sert sözlerini yalanladı.

Nesta hedefine ulaştığını biliyordu. Ağzım açtı ama devam edemedi. Bu kadarı yeter. Yeterince şey söylemişti.

Hızla içindeki güç geri çekildi, rüzgârda dumana karıştı. Geriye sadece kemiklerini ve nefesini tartan yorgunluk kaldı. "Ne düşündüğüm önemli değil. Feyre'ye ve küçük bahçene geri dön."

Kulübedeki kavgaları sırasında, kimin kıyafet, bot ya da kurdele aldığı konusunda kavga ederken bile, hiç böyle olmamıştı. O kavgalar sefalet ve rahatsızlıktan doğan önemsiz kavgalardı. Kütüphanenin tabanındaki kasvet kadar karanlıktan tamamen farklı bir canavardı.

Elain kapılara doğru yöneldi, arkasında mor elbise yerleri süpürüyordu. "Cassian, eğitimin yardımcı olduğunu düşündüğünü söylemişti," diye mırıldandı, Nesta'dan çok kendi kendine.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Nesta kapıları o kadar sert kapattı ki çınladılar.

Sessizlik odayı doldurdu.

Elain'in yanından kimin uçarak geçebileceğini görmek için, Elain'in dökeceği gözyaşlarına tanıklık edecek kişiyi görmek için pencerelere doğru dönmedi.

Nesta yanmayan şöminenin önündeki koltuklardan birine oturdu ve hiçbir şeye bakmadı.

Etrafında tekrar toplandıklarında kurtları durdurmadı, kırmızı dillerinde nefret dolu, keskin gerçekler vardı. Onu parçalamaya başladıklarında onları durdurmadı.

❖

Elain evin yemek odasına daldığında Cassian ve Rhys, Rüzgâr Kıran'da uluyan soğuk havayı silkeliyordu.

Kahverengi gözleri gözyaşlarıyla parlaktı ama çenesini dik tuttu.

"Eve gitmek istiyorum," dedi, sesi hafifçe titriyordu.

Cassian, kendisini Rüzgâr Kıran'dan almadan önce ortanca Archeron kardeşini bırakan Rhys'i inceledi. İllyrialıların savaşmaya ne kadar hazır olduklarını kendi gözleriyle görmek istemişti. Rhys'in Cassian'da eksik bir şey bulamaması onu hem sevindirmiş hem de dehşete düşürmüştü. Eğer savaş bir kez daha başlarsa, kaç kişi ölecekti? Savaşmak ve askerleri yanında Ölüm'e götürmek bir askerin göreviydi ve birçok kez erkekleri savaşa götürmüştü. Ancak son savaşta ölenlerin ailelerine barışın bir süre devam edeceğine dair aptalca kaç söz vermişti? Daha kaç aileyi teselli etmek zorunda kalacaktı? Bu sefer neden farklı olduğunu bilmiyordu. Neden bu kadar ağır geldiğini bilmiyordu. Rhys ve Devlon konuşurken Cassian, Rüzgâr Kıran'ın çocuklarına bakıyordu. Kaç kişinin babasını kaybedeceğini merak ediyordu.

Rhys, Elain'i incelerken Cassian anıyı bir kenara attı, Rhys'in mor-mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmadı. "Ne oldu?"

Rhys böyle konuştuğunda, bu bir sorudan çok bir emirdi.

Elain veranda kapılarını açıp açık havaya doğru yürümeden önce hafifçe elini salladı.

Rhys, Cassian'la birlikte onu sönen ışığa doğru takip ederken, "Elain," dedi.

Elain tırabzanın yanında duruyordu, rüzgâr saçlarını okşuyordu. "İyiye gitmiyor. Denemiyor bile." Kollarını kendine doladı ve uzak denize doğru baktı.

Rhys ona döndü, yüzü ciddiydi. *Feyre onu uyarmıştı.*

Cassian hafifçe küfretti. *Nesta ilerleme kaydediyor. Biliyorum. Bir şey onu harekete geçirdi.* Rhys hâlâ soğuk ölümün vücut bulmuş hali gibi görünüyordu, bu yüzden Cassian biraz zaman alacağını ekledi. *Belki şimdilik kız kardeşleri ziyarete gelmese. En azından onun izni olmadan.* Nesta'yı izole etmek istemiyordu. Hayır, hiç de değil. *Elain onu tekrar görmek istiyorsa, önce Nesta'ya sorayım.*

Rhys'in sesi sıvı bir gece gibi süzüldü. *Peki ya Feyre?*

Feyre'yi burada istemiyor.

Rhys güç içinde gürledi, gözlerindeki yıldızlar parladı.

Sakin ol lanet olsun, Cassian patladı. *Çözmeleri gereken kendi sorunları var. Nesta'yı her seferinde yok etmekle tehdit etmen işe yaramıyor.*

Rhys bakışlarını, içindeki doğal baskınlığı bir gelgit dalgasının gücü gibi korudu. Ama Cassian atlattı. Üzerinden akmasına izin verdi. Sonra Rhys başını salladı ve Elain'e "Seni eve götüreceğim," dedi.

Rhys onu alıp kırmızı ve pembe boyalı gökyüzüne fırlattığında Elain itiraz etmedi.

Çatıların üzerinde siyah ve mor bir nokta olduklarında, Rhys, Elain'e manzaralı bir tur attırıyormuş gibi yaldızlı nehir boyunca süzülüyordu, ancak o zaman Cassian Ev'e girdi.

Yemek odasından koridora fırladı; merdivenlerden aşağı doğru hücum etti, aile kütüphanesinin kapılarını açana kadar ayakları mesafenin her santimini yiyordu.

"Ne bok oldu?"

Nesta karanlık şöminenin önünde bir koltukta oturuyordu, parmakları koltuğun yuvarlanmış kollarında geziniyordu. Kapitone bir tahtta bir kraliçe.

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi sadece.

Cassian'ın kalbi küt küt atıyordu, göğsünde sanki bir mil koşmuşçasına atıyordu. "Elain'e ne söyledin?"

Ona bakmak için öne doğru eğildi. Sonra ayağa kalktı, çelik ve alevden bir sütun, dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrıldı. "Tabii ki benim hatam olduğunu varsayacaksın." Yaklaştı, gözleri soğuk ateşle yanıyordu. "Her zaman tatlı, masum Elain'i savunuyorsun."

Kollarını kavuşturdu, ona istediği kadar yaklaşmasına izin verdi. Sanki ona bir adım bile atardı da. "Yakın zamana kadar tatlı, masum Elain'in baş savunucusu olduğunu hatırlatırım." Hiç düşünmeden onu katledebilecek Perilerle burun buruna geldiğine tanıklık etmişti. Hepsi kız kardeşi içindi.

Nesta sadece öfkeyle titreyerek kaynadı. Ya da soğukla. Kazan, burası soğuktu. Sadece ısıtmalı zeminler soğuğu biraz kırıyordu. "Ateş," dedi Cassian ve Ev itaat etti. Arkasındaki ocakta büyük bir alev canlandı.

"Ateş yok," dedi, sözleri doğrudan olmasa da Cassian'a yönelikti.

Ev onu görmezden geliyor gibi görünüyordu.

"Ateş yok," diye emretti. Cassian, kızın hafifçe beyazladığına yemin edebilirdi.

Bir an için, Rhys'in annesinin Rüzgâr Kıran'daki evini düşündü. Ateşe bakıyor ve sanki onunla konuşuyordu, sanki Cassian'ın orada olduğundan habersizdi.

Ateş çatırdadı ve patladı. Nesta açık havaya azar kaydı, "Dedim ki..."

Ev neşeyle onu görmezden geliyormuş gibi bir kütük çatladı ve aleve ısı ekledi.

Ama Nesta irkildi. Göz açıp kapayıncaya kadar titredi ama tüm vücudu kaskatı kesildi. Yüzünde korku ve dehşet belirdi, sonra ortadan kayboldu.

Tuhaf.

Yüzüne merakla bakması Nesta'yı yine sinirlendirdi ve kütüphanenin kapılarından çıkıp gitti.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Cassian sesindeki öfkeyi engelleyemedi.

"Dışarı." Koridora çıktı ve merdivenlere yöneldi.

Cassian onu takip etti, boğazından bir hırıltı koptu. Aralarındaki mesafeyi hızla kapattı.

"Beni rahat bırak," diye bağırdı.

"Plan nedir, Nes?" Onu evin en alt katına ve koridorun yarısındaki merdiven boşluğuna kadar takip etti. "Seni seven insanları eninde sonunda pes edip seni rahat bırakana kadar parçalara mı ayırıyorsun? İstediğin bu mu?"

Eski kapının kolunu çekti ve omzunun üzerinden solgun bir bakış attı. Ağzını açtı, sonra söylemek üzere olduğu her neyse vazgeçip kapattı.

Onun için kendini tutmuş gibi. Ona acımış gibi. Onu korumuş gibi. Cassian'ın ondan korunmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Söyle," diye tısladı. "Söyle gitsin."

Nesta'nın bakışları gümüş alevle parladı. Burnu hayvani öfkeyle kırıştı.

Cassian'ın ellerinin üstündeki Sifonlar ısındı, kabul etmeyi reddettiği bir düşman için hazırlanıyordu.

Nesta'nın gözleri kırmızı taşlara kaydı. Ve tekrar yüzüne baktıklarında, bakışlarındaki kutsal olmayan ateş gitmişti. O kadar ölü ve boş bir şeyle yer değiştirmişti ki savaş alanında ölen bir askerin görmeyen gözlerine bakmak gibiydi. Kargaların o ölü gözleri oyduğunu görmüştü.

Merdiven boşluğuna dönüp inmeye başlarken Nesta hiçbir şey demedi.

18.
BÖLÜM

Sadece merdiven boşluğunun kırmızı taşı, pürüzlü nefes alışı, içeriye doğru dönen, dilimleyen ve dilimleyen bıçaklar vardı duvarlar içeriye doğru itiyordu, her adımda bacakları yanıyordu.

Kendi kafasında olmak istemiyordu, vücudunda olmak istemiyordu. Davulların sesinin ve kemanın gürültülü şarkısının sesiyle kafasını doldurmak, herhangi bir düşünceyi susturmak istiyordu. Bir şişe şarap bulup dibine kadar içmek istiyordu, şarabın onu kendinden çıkarmasına izin vermek, zihnini uyuşturmak ve sürüklemek.

Aşağı, aşağı ve aşağı.

Dönerek, dönerek ve dönerek.

Nesta yanan el izli basamağı geçti. İki yüz elliyi geçti. Üç yüz. Beş yüz. Sekiz yüz.

Sekiz yüz üçüncü adımda bacakları titremeye başladı.

Dik durmaya odaklanırken kafasındaki kükreme söndü.

Bin adımda, tamamen durmuştu.

Sadece dönen bir sessizlik vardı.

Nesta gözlerini kapattı ve alnını sağındaki soğuk taşa yasladı, bir aşığa sıkıca tutunmuş gibi ona karşı durmak için bir kolunu kaldırdı. Taşın içinde bir kalp atışı olduğuna yemin edebilirdi, sanki kulağının altındaki bir göğsün içinde atıyormuş atıyordu.

Kendi kendine, nabzının kulaklarına vurduğunu söyledi. Duvara yapışmış olsa bile.

Nefesinin ciğerlerine dolup dışarı çıkmasına izin verdi. Vücudunun sarsıntısının hafiflemesine.

Taştaki nabız geçti. Duvar, onun kızarmış yanağının altında buza dönüştü. Parmak uçlarında sertliği hissetti.

Yukarı doğru yürümeye başladı. Bir adım, bir adım daha. Kalçaları kasılıyor, dizleri inliyor, göğsü yanıyordu.

Son yirmi basamağı yarı sürünerek yukarı çıktığında kafası boşalmıştı. Dinlenmek için beş kez durmak zorunda kalmıştı. Beş kez, sadece nefesini düzene sokması ve kendini sabit tutması için, zihnindeki kükreme tekrar bastırmakla tehdit edene kadar.

İnişe geri döndüğünde, tamamen boştu. Cassian karşı duvara yaslanmıştı, yüzü ciddiydi.

"Canım seninle antrenman yapmak istemiyor," dedi düz bir şekilde, kızgın olamayacak kadar bitkin halde. Onu şehre uçurması için pazarlıklarını başlatabileceğini biliyordu, ancak onu rahatsız edecek enerjiye bile sahip değildi. "İyi geceler."

Yoluna çıktı, kanatları onu engelledi. "Bu sefer hangi basamağa ulaştın?"

Sanki bir önemi vardı. "Birinci." Bacakları zonkladı ve zonkladı.

"Etkileyici."

Nesta bakışlarını yüzüne kaldırdı ve onu samimi buldu. Her bir parçasının ağırlığını gizleme zahmetine girmedi.

Onun yanından geçmek için hamle yaptı ama Cassian kanatlarını indirmedi. Yumruklamaktan başka bir şey yaramayacak gibiydi. "Ne?"

"Bugün seni harekete geçiren nedir?"

"Her şey." Daha fazla konuşmak istemiyordu.

"Elain sana ne söyledi?"

O konuşmayı tekrar gözden geçiremedi, babasından, ölümünden ya da herhangi birinden bahsedemedi. Bu yüzden ağır gözlerini kapattı. "Neden eğitime kaydolmuyorlar?"

Cassian kimi kastettiğini biliyordu. "Belki de hazır değillerdir."

"Kaydolacaklarını düşünmüştüm."

"Canını sıkan şey bu mu?" Onun sorusu çok nazik, çok üzücüydü.

Nesta gözlerini açtı. "Bazıları yüzlerce yıldır buradalar ve hâlâ katlandıkları şeyden kurtulamadılar. Peki benim ne umudum var?"

Cassian ağrıyormuş gibi omzunu ovuşturdu. "Neredeyse iki haftadır çalışıyoruz, Nesta. Fiziksel olarak değişiklikler görüyor olabilirsin ama zihninde, kalbinde olanlar bundan çok daha uzun sürecektir. Siktir, Feyre'nin aylarını aldı..."

"Feyre ve özel yolculuğu hakkında bir şey duymak istemiyorum. Rhys'in, Morrigan'ın ya da başka birinin yolculuğunu duymak istemiyorum."

"Neden?"

Sözlerle öfkesi yeniden yükseliyordu. Konuşmayı reddetti, bunun yerine içindeki gücü mırıldanmayana kadar azaltmaya odaklandı.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü istemiyorum," diye tersledi. "Kaldır şu yarasa kanatlarını."

Cassian itaat etti ama yaklaştı, üzerine yükseldi. "O zaman sana kendi özel yolculuğumu anlatırım Nes." Ses tonu daha önce hiç duymadığı bir şekilde buzluydu.

"Hayır."

"Anneme zarar veren herkesi katlettim."

Ona gözlerini kırpıştırdı, içindeki ağırlık zalim sözlerle kayboluyordu.

Cassian'ın yüzünde sadece kadim bir öfke vardı. "Yeterince büyüdüğümde ve güçlü olduğumda, doğduğum köye, kollarından koparıldığım yere geri döndüm ve onun öldüğünü öğrendim. Ve bunu değiştirmek için savaşabileceğim kimse yoktu. Onu nereye gömdüklerini söylemeyi reddettiler. Dişilerden biri onu uçurumdan attıklarını ima etti."

Nesta'nın içinden dehşet ve acı gibi bir şey geçti.

Cassian'ın gözleri soğuk ışıkla parladı. "Ben de onları yok et-

tim. Sorumlu olmayan herkesin –çocuklar, bazı kadınlar ve yaşlılar– gitmelerine izin verdim. Ama onun acılarında rol oynayan herkesi... Karşılığında onlara acı çektirdim. Rhys ve Azriel bana yardım etti. Babam olan pisliği buldum. Bitirmeden önce kardeşlerimin onu parçalara ayırmasına izin verdim."

Kelimeler aralarında asılı kaldı.

Yumuşak bir öfkeyle, "Bununla yüzleşmem on yılımı aldı. O insanlara ne yaptığım ve ne kaybettiğimle. On yıl." Titriyordu ama korkudan değil. "Seni içten dışa doğru canlı canlı yiyen şeyle yüzleşmek on yıl sürecekse, hiç durma. Yirmi yıla ihtiyacın varsa, sorun değil."

Bir sessizlik çöktü, sadece düzensiz nefesleriyle kesildi.

Nesta, "Yaptığın şeyden pişman mısın?" diye sordu.

"Hayır." Ne kadar korkusuz bir dürüstlük. Şimdi onu değerlendiren aynı dürüstlük, her kükreyen, keskin parçasını işaretliyordu.

Nesta her şeyi görmesini engelleyecekmiş gibi başını eğdi.

Sıcak, güçlü parmaklar çenesini kavradı, nasırlar tenine sürtüyordu.

Kafasını kaldırmasına izin verdi. Yaklaştığını fark etmemişti. Aralarında birkaç santim vardı. Sanki tüm o acımasız kelimelerle çizilmiş, ona doğru sürüklenen kendisi değildi.

Cassian çenesini hafifçe kavradı. "Bana ne fırlatmaya ihtiyacın varsa, kaldırabilirim. Parçalanmam." Kelimeleri birbirine bağlayan bir meydan okuma yoktu. Sadece bir rica.

Nesta "Anlamıyorsun," dedi sesi kısık sesle. "Ben, sen ve diğerleri *gibi* değilim."

"Bu beni hiç rahatsız etmedi." Elini onun çenesinden indirdi.

Nesta gerildi. "Etmeli."

"Bunu beni rahatsız etmek istiyormuşsun gibi söylüyorsun."

"Herkesi rahatsız ediyor. Çok özel *Rhysand'ı bile.*"

Cassian bir an için dişlerini gösterdi, tüm yumuşaklığı kayboldu. "Sana bir kez söyledim ve tekrar söyleyeceğim: Onun hakkında konuşurken o aşağılayıcı ses tonunu kullanma."

"O benim Yüce Lordum değil. Onun hakkında istediğim gibi

konuşabilirim." Nesta uzaklaşmak için hamle yaptı ama bileğini tutan el onu yerinde kalmaya zorladı. "Bırak beni."

"Zorla beni. Bu idmanı kullan ve *bana zorla* yaptır."

Nesta'nın içine sıcak öfke boşaldı. "Sen küstah bir piçsin."

"Ve sen kibirli bir cadısın. Birbirimize göreyiz."

Nesta hırladı. "Bırak beni."

Cassian alaycı şekilde burnundan nefes verdi ama itaat etti, bir adım geri giderken yüzünü çevirdi. Gözlerindeki zafer ışığıydı. Bir şekilde onun cesaretini kırdığına inandığı ve Nesta deri ceketinin ön tarafını tuttuğu için bu *kavgayı kazandığı* hissi.

Nesta kendine, parmaklarını deriye kıvırması ve ağzını onunkine doğru çekmesinin yüzündeki sırıtmayı silmek için olduğunu söyledi.

19.
BÖLÜM

Bir an için yalnızca Cassian'ın ağzının sıcaklığı, vücudunun baskısı, parmak uçlarında yükselen Nesta'yı kendi dudaklarına doğru çekerken titreyen her kasının sertliği vardı.

Nesta onu gözleri açık öpmüştü, böylece kendi gözlerinin tam olarak nasıl genişlediğini görebilecekti.

Nesta bir dakika sonra uzaklaştı ve onun gözbebeklerini hâlâ geniş buldu, nefes alışı sertti.

Yumuşakça güldü, parmaklarını ceketinden çıkardı ve koridorun sonuna kasıla kasıla yürüdü.

Adam onu öpmek için öne çıkmadan önce ancak sağ elini indirebildiği kadar ileri gitti.

Öpücüğün gücü onları duvara yapıştırdı, taş duvar omuzlarına çarptı ve Cassian tüm vücudunu ona yaslarken bir el saçlarına bir diğeri de kalçalarına kaydı.

Nesta duvara çarptığı an, Cassian onu sardığı an, tüm kısıtlama yanılsamalarını yok etti. Ağzını açtı ve onun dili içeri girdi, öpücük cezalandırıcı ve vahşiydi.

Ve tadı, karla öpüşmüş rüzgâr ve çatırdayan köz gibi...

İnledi, kendine hâkim olamadı.

Bu ses Cassian'ın felaketi gibi görünüyordu, çünkü saçlarındaki parmaklar kafa derisine gömüldü, başını eğdi, böylece onu daha iyi tadabilecekti, onu talep edebilecekti.

Nesta'nın elleri kaslı göğsünün üzerinde gezindi, dilleri birle-

şip ayrılırken, dilini dişlerinin üzerinden kaydırırken, damağını yalarken herhangi bir tene, dokunacak herhangi bir şeye umutsuzca tutunmaya çalıştı.

Onunla çarpışır gibi buluştu ve tüm benlik duygusu Nesta'dan uzaklaştı. Parmaklarını saçına daldırdı, hayal ettiği kadar yumuşaktı, saç telleri tenine ipek gibi yapışmıştı.

Her nefret dolu düşünce aklından uçup gitti. Kendini oyalamaya verdi, kollarını açarak karşıladı, öpücüğün her şeyi yakmasına izin verdi. Sadece ağzı, dili ve dişleri vardı, yalıyor, tadıyor ve ısırıyordu; sadece vücudunun gücü vardı, onunkine bastırıyordu ama yeterince yakın değildi...

Cassian ellerini ona doladı, poposunu kavradı ve onu havaya kaldırdı. Bacaklarını onun beline doladı ve kendini uyluklarının arasına bastırırken tekrar inledi.

Nesta zihninde geçici bir rahatlamaya ihtiyacı vardı, içinde yanan o *şeye*, peşini bırakmayan anılara. Buna ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı.

Cassian ona çarptı ve kalçalarını ittiğinde ağzına doğru inledi. Nesta o derin boğazdan gelen sesle sırtını kavradı, boynunu ona açtı. Cassian ona tutundu, ağzını onunkinden çekti.

Dili boynu boyunca bir çizgiyi izledi, arkasından ısıyı sürükledi ve kulağının hemen altındaki o noktaya ulaştı, bu Nesta'yı sızlattı. Cassian tenine bir kahkaha attı. "Böyle mi?" diye mırıldandı ve tekrar yaladı.

Nesta'nın göğüsleri sızlıyordu ve göğsüyle herhangi bir temas, herhangi bir sürtünme arayarak ona karşı hareket etti. Ama Cassian yüzünü boynuna gömdü, dişleri hafifçe inişli çıkışlı nabzının üstüne geziniyordu. Hafif acı onu nefes nefese bıraktı; dilinin o noktadaki üzerindeki sıyrığı, gözlerinin kaymasına neden oldu.

Ama Cassian başını boynundan çekti. Ve Nesta, bir daha kalçalarını ona dayayıp kıvranmasını izlerken hiç bu kadar çıplak olmamıştı.

Karanlık bir gülümseme Cassian'ın ağzını süsledi. "Çok duyarlı," diye mırıldandı hiç duymadığı ama tekrar duymak için sürüneceğini bildiği bir sesle. Kalçalarını onunkilerin arasına soktu,

kendi sertliğini tembel ve iddialı bir şekilde kadının zonklayan ağrısına itti. Nesta herhangi bir kontrol duygusunu, akıl sağlığını geri kazanmak için çırpındı –kendini her şeyi ona vermek isterken buldu, ona dokunmasına, dokunmasına, ona dokunmasına, yalamasına, emmesine ve doldurmasına izin vermek istedi...

Cassian, bakışlarında bunu okumuş gibi homurdandı ve onu tekrar öptü.

Dilleri dolanmıştı, vücutları o kadar sıkıca sarılmıştı ki kalp atışlarını göğsünde hissedebiliyordu. Tadına baktı, çekildi ve tekrar tadına baktı. Sanki onun ağzındaki her yeri öğreniyordu.

Nesta onun tenini hissetmek zorundaydı. Elleri, ağzı ve vücuduyla onu içine iten sertliği hissetmek zorundaydı. Yapmazsa delirir, elbiselerini çıkaramazsa delirir, onu öpmeyi bırakırsa deliridi.

Nesta onu bulmak için ellerini vücutlarının arasına sıkıştırdı. Cassian tekrar inledi, uzun ve alçak, Nesta'nın eli pantolonunun üzerinden onu kavradı. Nefesi kesildi. Onun büyüklüğü...

Ağzı sulandı. Sızlıyordu, o kadar ıslaktı ki pantolonunun ortasındaki dikişlerin her biri işkence gibiydi.

Adamın öpücüğü daha derine, daha vahşi bir şeye döndü ve Nesta pantolonunun bağcıkları ve düğmeleriyle boğuştu. O kadar çok vardı ki, onları geri alacak olsa nerede bulacağını bilmiyordu, parmak uçları her döngüde yırtıyordu, neredeyse onu kurtarmak için pençeliyordu.

Cassian nefes nefeseydi, altdudağını, kulağım ve çenesini ısırırken tenini okşadı. Kendi kesik kesik nefesi yankılandı, ateş kanında kükrerken, tekrar ağzını yakaladı bağcıklarından ve düğmelerinden vazgeçip elini ona doğru yasladı. Nesta avcuyla boyunu okşarken, her santimine hayretle bakarken keyiflendi.

Cassian, ağzını onunkinden kopardı. "Bunu yapmaya devam edersen, ben..."

Nesta yine yaptı, avucunu yukarı, karnının alt kısmına bastırdığını bildiği uca doğru sürükledi. Kalçaları ona doğru kavisliydi ve başını geriye doğru eğerek boğazının güçlü boyunu açığa çıkardı. Pantolonunun içinden onun şeklini öğrendi ve elini daha

sert bastırarak hareket etti. Cassian dişlerini gıcırdattı, göğsü körük gibi titriyordu ve onun çözüldüğünü görünce öne doğru eğildi. Dişlerini boynuna kenetledi. Nesta onu yeniden ve daha sert ovalıyordu.

Dişlerinin arasından nefes verdi. Cassian'ın dudaklarında onun adı dökülürken kalçaları, vücuduna acı verecek kadar zonklamasına neden olan bir güçle onun eline yaslanıyordu. Bu gücün, o boyutta ve sıcakta, derinlere gömülü olduğunu hayal ediyordu. Avucunun başka bir cezalandırıcı sürtünmesi, boynunda bir diş izine neden oldu ve Cassian patladı.

Geldiğinde kanatları sıkıca kenetlenmişti ve Nesta eliyle okşarken tekrarlandı, aletinin her fışkırışıyla pantolonunun içinde titredi.

Cassian hareketsiz kalmıştı, titriyordu ancak o zaman Nesta yüzünü boynundan çekti. Ela gözleri etraflarında parlayacağı kadar genişti. Bir kırmızılık onun altın yanaklarını lekelemişti, o kadar cazipti ki Nesta neredeyse onu da yalamak için öne doğru eğildi.

Ama Cassian'ın ağzı açık kaldı. Yaptığı şeyi fark etmiş ve pişman olmuş gibiydi.

İçindeki kutsanmış dikkat dağınıklığı, her bir arzusu sönüverdi.

Nesta onun göğsünü itti ve Cassian hemen bıraktı, vücutlarını birbirinden ayırırken neredeyse onu yere düşürüyordu.

Nesta onun pişmanlık sözlerini, her şeyin bir hata olduğunu söylemesini duymak istemiyordu. Onun bu gücü elinde tutmasına izin veremezdi. Nesta soğuk, zalim bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı ve giderken "Birileri çok hızlı yoldan çıktı," dedi.

Cassian ertesi sabah kahvaltıda Azriel'in yüzüne bakamadı.

Kardeşi dün gece geç saatlerde dönmüştü, Briallyn ile ilgili buldukları hakkında bir şey söylemeyi reddetmiş ve sadece bugün hepsinin nehir evinde buluşup bunu birlikte öğrenmeleri ko-

nusunda ısrar etmişti. Cassian umursamamıştı. Azriel'in idman hakkında sorduğu soruları zar zor dinlemişti.

Nesta'nın birkaç dokunuştan sonra ergenliğindekinden de beter halde sırılsıklam olmuştu.

Ama onu koridorda öptüğü an, tüm akıl sağlığını kaybetmişti. Bir anda sadece bir hayvana dönüşmüştü, boynunu yalayıp ısırıyor ve temel içgüdülerinin ötesinde net bir şey düşünemiyordu.

Tadı ateş, çelik ve kış güneşi gibiydi. Sadece ağzı ve boynu vardı. Eğer dilini bacaklarının arasına... Sandalyesinde oturuşunu düzeltti.

"Refakatçiniz olarak benim bilmem gereken bir şey mi oldu?" Cassian'ın aklını ereksiyonundan uzaklaştırdı. Kardeşinin yüzündeki eğlenceden, Az'ın bu uyarılmanın kokusunu almakla kalmayıp, yüzünde görebildiğini anladı.

Cassian, "Hayır," diye homurdandı. Yaptıklarını itiraf etseydi sonunu asla duyamazdı.

O zevke ulaşmıştı ama Nesta ulaşamamıştı. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermemişti.

Ama yıldızları görecek kadar sert gelmişti ve ancak o zaman fark etmişti ki Nesta onunla değildi. Ve kendi kendine onu utandırdığını, onu tatminsiz bıraktığını ve eğer tadına bakabileceği tek şey buysa, her şeyi devasa bir şekilde mahvettiğini söylemişti.

Ve sonra Nesta son sözü söylemiş ve gururundan geriye kalanları parçalara ayırmıştı.

Çok hızlı yoldan çıktı diye mırıldanmıştı, yaptıkları hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Saçmalık olduğunu biliyordu. Çılgınca ihtiyacını, inlemelerini duymuş ve hepsini yiyip bitirmek istenişti. Ama o şüphe tohumu kök salmıştı işte.

Bir şekilde bunu telafi etmek zorundaydı. Yine üstünlük sağlaması gerekiyordu.

Azriel boğazını temizledi ve Cassian gözlerini kırptı. "Ne?"

"Siz ikiniz nehir evine gitmeye hazır mısınız?" dedim.

"Biz?" Arzuyla dumanlanmış zihnini berraklaştırmak için gözlerini kırpıştırdı.

Azriel güldü, gölgeler sıçradı. "Dün gece hiçbir şeyi dinledin mi?"

"Hayır."

"En azından dürüstsün." Azriel sırıttı. "Sen ve Nesta aşağıda bekleniyorsunuz."

"Elain'le olan bokluklar yüzünden mi?"

Azriel dondu. "Elain'e ne oldu?"

Cassian elini salladı. "Nesta'yla kavga. Konuyu açma," dedi Azriel'in gözleri karardığında. Cassian bir nefes verdi. "O zaman bunu toplantı konusuyla ilgili bir hayır olarak kabul ediyorum."

"Bu, keşfettiğim şeyle ilgili. Rhys ikinizi de orada istediğini söyledi."

"Durum kötü o zaman." Cassian, Az'ın etrafında toplanan gölgeleri inceledi. "Sen iyi misin?"

Kardeşi başıyla onayladı. "İyiyim." Ama gölgeler hâlâ onu sarıyordu.

Cassian bunun bir yalan olduğunu biliyordu ama zorlamadı. Az hazır olduğunda konuşacaktı ve Cassian bir dağı hareket etmeye ikna etmekte Az'ı kendini açmaya ikna etmekten daha başarılı olurdu.

O da "Tamam. Orada buluşuruz," dedi.

20.
BÖLÜM

Velaris'in üzerinden uçan Nesta, Cassian'a zar zor dayanıyordu. Onu nehir evine taşırken attığı her bakış, her koku, her dokunuş teni boyunca pürüzleniyor, dün geceye geri dönmekle tehdit ediyordu. Tadına bakmak için açlıktan öldüğü geceye.

Neyse ki Cassian onunla konuşmadı. Ona bakmadı bile. Nehir boyunca yayılan malikâne ortaya çıktığında, sessizliğinden rahatsız olmayı unutmuştu. Ev'de iki hafta geçirdikten sonra şehir aniden kalabalık, gürültülü ve insanlarla dolu geldi.

Cassian, sanki vücudundaki gerilimi okurcasına, ön bahçeye indiklerinde, "Bu toplantı hızlıca olacak," diye söz verdi.

Nesta hiçbir şey demedi, karnındaki çalkantıyla konuşamadı. Kim burada olurdu ki? Sözde gelişimini yargılamalarına katlanmak için hangisiyle yüzleşmesi gerekiyordu? Muhtemelen hepsi Elain'le olan kavgasını duymuştu, Elain de orada olacak mıydı?

Cassian'ı güzel eve kadar takip etti, girişin kalbindeki yuvarlak masayı zar zor fark etti, yeni kesilmiş çiçeklerle dolu büyük bir vazo ile taçlanmıştı. Evin sessizliğini zar zor fark etti, görünürde bir hizmetçi yoktu.

Ama Cassian bir manzara resminin önünde durakladı. Kuleli, çorak bir dağ, yaşamdan yoksun ama bir şekilde varlıkla boğuşuyor. Kar ve çamlar etrafındaki küçük tepeleri kabuklaştırmış ama bu garip, tepesi kel dağ... Sadece üstte, oyulmuş si-

yah bir taş. Nesta yaklaşınca bir monolit olduğunu fark etmişti.

Cassian mırıldandı, "Feyre'nin Ramiel'i çizdiğini fark etmemiştim."

Kan Ayini'ndeki kutsal dağ. Zirvenin üzerindeki alacakaranlık gökyüzünde üç yıldız hafifçe parlıyordu. Gece Sarayı'nın nişanının neredeyse mükemmel, gerçek hayattaki bir resmiydi.

Cassian hafifçe gülümseyerek, "Acaba ne zaman gördü," dedi.

Nesta, Feyre'nin Rhysand'ın zihnine basitçe bakmış olabileceğini belirtme zahmetine girmedi. Cassian, başka bir şey söylemeden onu koridorda yürüterek ilerlemeye devam etti.

Nesta, çalışma odasının kapısının önünde dururken kendini hazırladı –burası oturup açıkça aşağılandığı odaydı– ve sonra kapılardan bir tanesini açtı.

Rhys ve Feyre pencerenin önündeki safir kanepede oturuyorlardı. Azriel şömine rafına yaslanmıştı. Amren, gri bir kürk mantoya sarılı bir koltuğa kıvrılmıştı, sanki bugün havadaki serinlik bir kış esintisiydi. Elain yok, Morrigan yok.

Feyre'nin bakışları temkinliydi. Soğuk. Ama Cassian'a gülümsediğinde ısındı, Cassian ona doğru yürüdü ve yanağını öptü ya da öpmeye çalıştı. Rhys'e, "Gerçekten mi? Burada bile mi korunuyor?" dedi.

Rhys uzun bacaklarını uzattı, bir bileğini diğerinin üzerine attı. "Burada bile."

Cassian gözlerini devirdi ve Amren'in yanındaki koltuğa oturdu, kürkünü inceledi ve "Bugün *neredeyse* hiç soğuk değil," dedi.

Amren'in dişleri parladı. "Böyle konuşmaya devam edersen yarın senin postunu giyeceğim."

Amren ona doğru dönmeseydi Nesta gülümseyebilirdi.

Aralarında gerginlik, yoğun ve acı verici bir gerginlik oluştu. Nesta başka tarafa bakmayı reddetti.

Amren'in kırmızı dudakları kıvrıldı, siyah saçları parlıyordu.

Feyre boğazını temizledi. "Tamam, Az. "Söyle bakalım."

Azriel kanatlarını katladı, ayak bilekleri ve boynunda gölgeler kıvrıldı. "Kraliçe Briallyn düşündüğümüzden daha meşguldü ama beklediğimiz şekilde değil."

Nesta'nın kanı soğudu. Kazan'a kendi özgür iradesiyle atlayan ve çaresizce genç ve ölümsüz olmaya çalışan kraliçe. Solmuş bir kocakarı ve ölümsüz olarak ortaya çıkmıştı. Sonsuza dek yaşlanmaya ve bükülmeye mahkûm.

Azriel devam etti, "Onu izlediğim hafta sonraki adımlarının ne olduğunu öğrendim." *Öğrendiğini* söylemeden önce tereddüt etmesi yeteri kadar şey anlatıyordu: Birilerine işkence etmişti. Bir sürü insana.

Nesta yaralı ellerine baktı ve Azriel, sanki dikkatini fark etmişçesine onları arkasına sıkıştırdı.

Amren koltuğunda kımıldayarak, "Devam et," diye çıkıştı.

"Eris'in dediği gibi, diğer kraliçeler haftalar önce Briallyn'den kaçtı. Ortak saraylarının taht odasında tek başına oturuyor. Eris'in Beron hakkında söyledikleri de doğruydu: Yüce Lord, Briallyn'i kıtada ziyaret etti ve güçlerini onun davasma adadı." Azriel'in çenesinde bir kas attı. "Ama Briallyn'in orduları bir araya getirmesi, Beron ile ittifakı, sadece planladığı şeyin yardımcı gücü." Başım iki yana salladı, gölgeler kanatlarının üzerinde kayıyordu. "Briallyn Kazan'ı tekrar bulmak istiyor. Gençliğini geri almak için."

Amren, yüzüklerle parıldayan elini sallayarak, "Kazan'a asla ulaşamayacak," dedi. "Bizden başka sadece Miryam ve Drakon onun nerede saklandığını biliyor. Briallyn yerini ortaya çıkarmış olsa bile, üzerinde kimsenin aşamayacağı kadar çok koruma ve büyü var."

Azriel ciddi bir şekilde, "Briallyn bunu biliyor," dedi. Nesta'nın midesi döndü.

Azriel, Cassian'a başını salladı. "Vassa'nın şüphelendiği şey doğru. Ölüm Lordu Koschei, Briallyn'in kulağına fısıldıyor. Gölünde mahsur ama sözleri rüzgârla ona taşıyor. O çok yaşlı, bilgeliğinin derinliği akıl almaz. Briallyn'i Korku Ganimeti'ne doğru yönlendirdi –onun iyiliği için değil, kendi amaçları için. Onu gölünden kurtulmak için kullanmak istiyor. Ve Briallyn sandığımız gibi bir kukla değil,– o ve Koschei müttefikler." Cassian'a ekledi, "Eris'e Beron'un bunu bilip bilmediğini sormalısın. Ve Ganimet kısmını da."

Cassian arkasından gelen sessizliğe başını salladı. Nesta kendini, "Korku Ganimeti nedir?" diye sorarken buldu.

Amren'in gözleri, gücünün bir kalıntısıyla parladı. "Kazan, uzun zaman önce rakipsiz güce sahip silahlar üreterek birçok güç nesnesi yaptı. Çoğu tarih ve savaş yüzünden kaybedildi ve Zindan'a girdiğimde sadece üçü kalmıştı. O zamanlar, bazıları dört tane olduğunu veya dördüncünün henüz üretilmediğini iddia ediyordu, ancak bugünkü efsaneler sadece üçünden bahsediyor."

Rhys mırıldandı, "Maske, Arp ve Taç."

Nesta hiçbirinin iyi olmadığını düşünüyordu.

Feyre eşine kaşlarını çattı. "Oyuk Şehir'deki güç objelerinden farklılar mı? Ne yapabilirler ki?"

Nesta, Amren'le birlikte sözde hediyesini o izinsiz yeraltı mezarlarındaki istiflenmişlere karşı test etmeye gittikleri geceyi unutmak için elinden geleni yapmıştı. Nesnelerin yarısı taşın içine hapsedilmişti: hepsi güçle parıldayan bıçaklar, kolyeler, küreler ve kitaplar. Hiçbiri hoş değildi. Korku Ganimeti'nin tanık olduklarından daha kötü olması...

Amren, Rhys'e, "Maske ölüleri diriltebilir," diye cevap verdi. "Uzun zaman önce unutulmuş bir kralın yüzünden şekillendirilmiş bir ölüm maskesi. Bunu giyersen ölüleri yanına çağırabilir ve onlara kendi iradenle yürümelerini emredebilirsin. Harp fiziksel ya da başka herhangi bir kapıyı açabilir. Bazılarına göre dünyalar arasında. Ve Taç..." Amren kafasını iki yana salladı.

"Taç herkesi etkileyebilir, en güçlü zihinsel kalkanları olanları bile. Tek kusuru, başlangıçta pençelerini kurbanın zihnine sokmak için fiziksel yakınlık gerektirmesi. Ama Taç'ı giyersen düşmanlarına istediklerini yaptırabilirsin. Bir ebeveynin çocuğunu katletmesine neden olabilir, dehşetin farkında olabilir ama kendilerini durduramaz."

"Peki bunlar *kayıp mıydı?*" diye sordu Nesta.

Rhys ona kaşlarını çattı. "Onlara sahip olanlar dikkatsizleşti. Eski savaşlarda ya da ihanetle ya da sadece yanlış yere yerleştirilip unutuldukları için kayboldular."

"Bunun Kazan'la ne ilgisi var?"

"Kendinden olanı çağırıyor," diye mırıldandı Feyre, başını sallayan Amren'e bakarak. "Çünkü Ganimet, kazan tarafından yaratıldı, böylece yaratıcısını bulabilir." Kafasını yana eğdi. "Yine de Briallyn de yaratıldı. Kazanın izini kendisi süremez mi?"

Amren parmaklarıyla koltuğunun kolunda ritim tuttu. "Kazan Briallyn'i cezalandırmak için yaşlandırdı." Nesta'ya bir bakış attı. "Ya da sanırım seni de cezalandırdı." Nesta yüzünü dikkatlice boş tuttu. Amren devam etti, "Ama bence gücünü ele geçirdiğinde ondan bir şey aldın, kızım."

Feyre yumuşak bir sesle, "Kazan'da tam olarak ne oldu?" diye sorarken Nesta'ya baktı.

Her görüntü, düşünce, his, Nesta'ya vurdu. Onu boğdu, tıpkı kız kardeşinin sorusu üzerine yükselen gücü boğması gerektiği gibi. Kimse konuşmadı. Hepsi sadece baktı.

Cassian boğazını temizledi. "Ne fark eder ki?" Herkes onunla yüzleşti ve Nesta dikkatlerinin kaymasıyla neredeyse rahatladı. Sözleriyle göğsünde bir şey tutuşmuş olsa bile. Onu savunmasıyla.

Feyre, "Bu, içgörü kazanmamıza yardımcı olur," dedi.

"Bunu daha sonra tartışabiliriz..." Cassian başladı ama Nesta düzeltti.

"Ben..." Hepsi durdu. Ona doğru döndüler. Nesta'nın ağzı kurumaya başladı. Nesta, uyluklarının altına sıkıştırdığı titreyen elleri görmemeleri için dua ederek yutkundu. Düşünceleri onu kapladı, her anı çığlık atıyordu ve nereden başlayacağını, nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Nefes al. Cassian egzersizlerini yaparken zihnini sakinleştirirdi. Bu yüzden nefes almaya izin verdi sonra yavaşça nefes verdi. Tekrar. Üçüncü kez.

Sessizliğin içinde Nesta, "Ne aldığımın farkında değildim. Sadece Kazan'ın almamı istemediği şeyleri alıyordum. Bana yaptıklarına bakılırsa, gayet uygun görünüyordu," dedi.

İşte orada. Söyleyebileceği tek şey buydu.

Ama Feyre başını salladı, gözleri Nesta'nın anlam veremediği bir şeyle parlıyordu. Feyre, Amren'e, "Yani Kazan'ın Briallyn'e onu takip etme yeteneği *aşılamamış* olması yüksek olasılık. Tek

yapabileceği Briallyn'e yaptığı her şeyi takip etme yeteneği vermekti, orijinal hediyenin çakma bir gölgesi."

Diğerleri başını salladı ve Nesta ona yumuşak bir şekilde gülümseyen Cassian'a bakmaya cesaret etti. Söylemeyi başardığı birkaç kelimeyi söylerken, bir şekilde değerli bir şey yapmıştı. Göğsü sıkıştı.

O kadar *çok değersiz* şey yapmıştı da katkısı bu kadar çok övgü kazanmıştı?

Amren devam ederken Nesta, mide bulandırıcı düşünceyi görmezden gelmeye zorladı, "Üç nesneyi de toplayacak olsaydınız, Kazan nerede olursa olsun, onu bulmak için birleşik Yaratılmış özünün gücünü kullanabilirsiniz."

Azriel acımasızca, "Korkunç güce sahip üç nesne kazanmaktan bahsetmiyorum bile," diye ekledi. "Bir insan ordusuna bile perilere karşı avantaj sağlayabilir."

Cassian, "Ölüleri diriltmek," diye düşündü, yüzü asıldı, o onaylayan gülümsemenin bütün izleri gitti, "ve dinlenmeden veya yemek yemeden yürüyebilen durdurulamaz bir güce sahip olacaksınız. Herhangi bir kapıyı açarsan ölüler ordusunu istediğin yere taşıyabilirsiniz. Ve sınırsız etkiyle, herhangi bir düşman bölgesini ve size boyun eğdirebilirsiniz."

Sessizlik yine odayı doldurdu. Nesta'nın kalbi küt küt atıyordu.

"Koschei'nin tek istediği gölünden kurtulmak mı?" Rhys, Azriel'e sormuştu.

Ama Amren cevap verdi. "Kimse Ganimet güçlerinin tam kapsamını bilmiyor. Koschei onu gölünden kurtarmanın ötesinde, Ganimet hakkında bilmediğimiz bir şey biliyor olabilir, üçü de birleştiğinde ortaya çıkan daha büyük bir güç."

Rhys, Azriel'e baktı, Azriel de vahşice başını salladı.

"Ölüm Lordu nedir?" Nesta sessizliğin içinde sordu.

Bakışları ona taş gibi çarptı. Cassian cevap verdi, boynunun yanındaki yaraya dokundu. "Sana Lanthys'ten bahsettim; bana verdiği yaradan. Kelimenin tam anlamıyla ölümsüz. Hiçbir şey onu öldüremez. Koschei de öldürülemez. O kendi ölümünün efen-

disidir." Elini korkunç yaradan indirdi. Gözlerindeki parıltı, düşüncelerinin Nesta'nın güçlerine doğru döndüğünü gösteriyordu. Cevap ve onayla içinde kıvranan *şeyi* görmezden geldi, soğuk ateş omurgasını yaladı. Neyse ki Cassian devam etti, "Onlar Ölüm Lordları."

Kelimeler havada asılı kaldı. Rhys küfretti. "Lanthys'i unutmuştum."

Cassian ona kuru bir bakış attı, yine o yaraya dokundu. "Ben unutmadım." Nesta'nın dehşetine Amren ürperdi. *Amren.*

Feyre boğazını temizledi. Bu yüzden Briallyn için Kazan'ın izini sürmek ve bu süreçte muhtemelen Koschei'yi serbest bırakmak için bu Korku Ganimeti'ni bulmaya çalışıyorlar. Ve Beron'un müttefiki olduğu bir savaş başlatmak onlara istedikleri bölgeleri kazandıracak. Ya da Briallyn'le yapacağı pazarlığa bağlı olarak Koschei'ye biraz verecek, muhtemelen avantajlı olacaktır."

Azriel, "Briallyn yine de Koschei'nin sinsi etkisinin gayet farkında," dedi. "Eğer ipleri çekiliyorsa, bunun tek nedeni kendi amaçlarına ulaşmasına izin vermesidir."

Cassian, "Yani onları bir cephede farzediyoruz ve Beron, katliam durduktan sonra kendi bölgesini genişletmek için Briallyn ile savaşa girmeye hazır ve istekli varsayıyoruz," dedi.

Nesta'nın başı döndü. Bunların yaşandığından haberi yoktu.

İpuçları yakalamıştı, ancak hiçbir şey onları karşı karşıya kaldıkları bu tehlikeye hazırlamamıştı. Tekrar böyle bir felaketin eşiğinde olmak... Yerinde kıpırdandı.

Feyre, Azriel'e sordu, "Briallyn henüz Korku Ganimeti bulamadı mı?"

Azriel başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Korku Ganimeti'nin en son Prythian'da olduğu söyleniyordu. Görünüşe göre Koschei'nin tek bildiği bu. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Briallyn buraya gelme riskini göze alamaz. Henüz değil. Beron müttefikimiz olsa bile. Koschei de gölüne bağlı. Ama Briallyn'in gelmesine hazırlıyorlar, ülkesinin en büyük casuslarını ve savaşçılarını topluyorlar. Kraliçelerin sarayında onlardan bir sürü vardı.

Briallyn ve Koschei'nin Eris'in askerlerini neden kaçırdığını hâlâ çözemedim." Cassian'ı işaret etti. "Eris'le buluşmalısın."

Cassian başıyla onayladı. "Yaparım. Ama sınırları desteklememiz gerekecek. Sarayları uyarmak. Onlara Beron'un planını anlatmak. Gizliliğin canı cehenneme."

Rhys, "Bunu yaparak Eris'i ifşa ederdik," diye karşılık verdi. Cassian gözlerini devirdiğinde "Ve değerli bir müttefiki kaybederdik," diye ekledi. "Eris bir yılan ama işe yarıyor. Amaçları bencil ve güce aç olabilir, ancak bize çok şey sunabilir." Kaşlarını çattı ve dikkatlice ekledi "Az'a katılıyorum. Söz verdiğin gibi Eris'i bu konuda bilgilendirmeni istiyorum."

"İyi," diye kabul etti Cassian. "Peki ya Ganimet konusunda sarayları uyarmaya ne dersiniz?"

"Hayır," dedi Rhys. "Peşinden gitmek için sadece birini riske atarız. Beron onu bulmaları için her savaşçısını ve casusunu gönderirdi. Bunu henüz yapmamış olması, Ganimet konusunu henüz bilmediğini gösteriyor, ancak Eris'in onaylaması gerekiyor."

Feyre sordu, "Kazan'ı ararken neden Ganimet aramadık?"

Amren, "Kitabı bulmak daha kolaydı," dedi. "Ve biri Ganimet kullanmayalı on bin yıl oldu. Her şeyin okyanusun dibinde olduğunu sanıyordum."

Cassian, "Yani buluyoruz," diye açıkladı. "Aklında bir fikir olan var mı?"

Amren, "Yaratılmış nesneler herhangi biri tarafından bulunmayı istememe eğilimindedir," diye uyardı. "Hafızalardan silinmiş olmaları, benim bile Hybern'e karşı, savaşta onları hemen düşünmemem, belki de bu şekilde istediklerini gösteriyor. Saklı kalmak istiyorlar. Gerçek güçlerin böyle yetenekleri vardır."

Cassian, "Nesnelerin bir bilinci varmış gibi söylüyorsun," dedi.

Amren, gözlerini kasıp kavuran fırtınalarla, "Evet," dedi. "Vahşi büyünün hâlâ dünyada dolaştığı ve Perilerin hepsinin efendisi olmadığı bir zamanda yapıldılar. O zamanlar yapılan nesneler kendi öz farkındalıklarını ve arzularını kazanma eğilimindeydi. İyi bir şey değildi." Amren'in yüzü hafızayla bulanıklaştı ve Nesta'nın omurgasında bir ürperti dolandı.

Rhys, "Unutmak için bir zihni değiştirebildiğim gibi, belki de benzer bir yetenekleri vardır," diye fikrini söyledi.

Amren, "Ama Briallyn yaratıldı," dedi. Nesta'nın ağzı yine kurumaya başladı. "Briallyn yaratıldığında, daha iyi bir yol bulamadığı için, muhtemelen Korku Ganimeti'nin cazibesini ondan aldı. Onu bağı olan bir şey gibi tamdı. Daha önce eşyalardan bahsedilmesini anımsamış ve hiç iki kez düşünmemiş olabilir, şimdi zihnine yapıştı kaldı. Ya da belki ona seslendi, kendini bir rüyada sundu."

Hepsi aynı anda Nesta'ya baktı.

Amren sessizce, "Sen," dedi, "Aynısın. Elain de öyle."

Nesta gerildi. "Eğer unutman için seni büyülüyorlarsa, Azriel buradaki bilgileri nasıl hatırlayabildi ve taşıyabildi?"

Amren, "Belki de bunu öğrendiğinde büyü bozuluyor," dedi. "Ya da belki de Korku Ganimeti, karanlık bir sebepten dolayı bunu bilmemizi istiyordur."

Nesta'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Cassian yerinde kıpırdandı. "Yani Korku Ganimeti izi süreceğiz ama nasıl?"

Elain kapıdan konuştu, o kadar sessizce ortaya çıktı ki hepsi ona doğru döndü, "Beni kullanacaksınız."

21. BÖLÜM

Elain'in sözleri odada duyulurken Nesta'nın zihni sessizleşti. Feyre koltuğunda kıvrılmıştı, yüzü bembeyazdı.

Nesta ayağa fırladı. "Hayır."

Elain kapıda kaldı, yüzü solgundu ama ifadesi Nesta'nın hiç görmediği kadar sertti. "Ne yapıp yapamayacağıma sen karar veremezsin Nesta."

Nesta, "Kazan'a en son bulaştığımızda, seni kaçırdı," diye karşılık verdi, titreyerek. Aradığı kelimeleri, silahları buldu. "Artık güçlerinin olmadığını sanıyordum."

Elain dudaklarını büzdü. "Senin de olmadığım sanıyordum."

Nesta'nın omurgası kaskatı kesildi. Kimse konuşmadı ama dikkatleri cildindeki bir tabaka gibi ona odaklandı. "Onu aramaya gitmeyeceksin."

Amren soğukkanlılıkla, "Yani sen arıyorsun, kızım," dedi.

Nesta küçük dişiye döndü. "Bir şeyi nasıl bulacağımı bilmiyorum."

Amren, "Kendinden olanı çağırıyor," diye karşılık verdi. "Kazan tarafından yaratıldın. Briallyn'in yapabildiği gibi, onun yarattığı diğer nesneleri de izleyebilirsin. Ve onun tarafından yaratıldığın için Ganimet'in etkisine ve gücüne karşı bağışıklığın var. Onları kullanabilirsin, evet ama senin üzerinde kullanılamazlar." Elain'e bir bakış attı. "İkinizden birinin."

Nesta yutkundu. "Yapamam." Ama Elain'in bu işe karışmasına izin vermek, güvenliğini tehlikeye atmak...

Amren, "Kazan'ın izini sürdün," dedi.

"Neredeyse *beni öldürüyordu*. Kafesteki bir kuş gibi kapana kısıldım."

Elain, "O zaman ben bulacağım. Güçlerimi yeniden kazanmak için biraz zamana ihtiyacım olabilir ama bugün başlayabilirim," dedi.

Nesta, parmakları yanlarda kıvrılarak, "Kesinlikle olmaz," dedi. *"Kesinlikle olmaz."*

"Neden?" Elain sordu. "Sonsuza dek *küçük bahçemle* mi ilgileneyim?" Nesta irkildiğinde, Elain ekledi, "Her ikisine birden sahip olamazsın. Daha büyük bir şey yapmama izin vermeyi reddederken küçük, sessiz bir hayat sürme kararıma kızamazsın."

Nesta, "O zaman maceralara atıl," dedi. "Git iç ve yabancıları becer. Ama Kazan'dan *uzak* dur."

Feyre, "Bu Elain'in seçimi Nesta," dedi.

Rhys'in bakışlarındaki ilkel gazabın uyarı titreşimini görmezden gelen Nesta ona doğru döndü. "Bu işe karışma," diye tısladı en küçük kız kardeşine. "Bu düşünceleri kafasına senin soktuğundan hiç şüphem yok, muhtemelen kendini tehlikeye atması için onu cesaretlendirdin..."

Elain keskin bir şekilde araya girdi, "Ben uğruna kavga edilecek bir çocuk değilim."

Nesta'nın nabzı tüm vücudunda atıyordu. "Savaşı hatırlamıyor musun? Karşılaştığımız şeyi? Kazan'ın seni *kaçırıp* Hybern'in kampının kalbine getirdiğini hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi Elain soğukça. "Ve Feyre'nin beni kurtardığını da hatırlıyorum."

Nesta'nın kafasında kükremeler patladı.

Bir an için, Elain kelimelerini yumuşatacak bir şey söyleyebilir gibi göründü. Ama Nesta önünü kesti, acınası bir şekilde ona doğru atılmak üzereydi. "Bakın kim pençelerini uzatmaya karar vermiş," diye mırıldandı. "Belki sonunda ilginç biri olursun, Elain."

Nesta, Elain'in yüzündeki, duruşundaki fiziksel bir darbe yemiş gibi karşılığı gördü. Kimse konuşmadı, odanın köşelerinde saldırmaya hazırlanan yılanlar gibi gölgeler toplanmasına rağmen.

Elain'in gözleri acıyla parlıyordu. Bu ifadeyle Nesta'nın göğsünde bir şey patladı. Bir şekilde geri alınabilirmiş gibi ağzını açtı. Ama Elain dedi ki, "Kazan'a ben de girdim, biliyorsun. Ve *beni* yakaladı. Ve yine de bir şekilde tek düşündüğün *benim travmamın sana* ne yaptığı."

Nesta gözlerini kırpıştırdı, içindeki her şey oyuluyordu.

Ama Elain topukları üzerinde döndü. "Başlamak istediğinizde beni bulun." Kapılar onun arkasından kapandı.

Nesta'nın söylediği her korkunç kelime havada asılı kaldı, yankılandı.

Feyre, nazik bir şekilde, "Elain'den kendisini böyle tehlikeye atmasını istemek benim için kolay bir seçim değildi," dedi.

Nesta, Feyre'ye döndü. "Sen Ganimet'i bulamaz mısın?" Her korkakça kelimeden nefret ediyordu, kalbindeki korkudan nefret ediyordu, sadece sorarak Elain'e yönelik tercihinin açığa çıkmasından nefret ediyordu. "Tüm o sihre sahipsin ve Kazan tarafından olmasa bile sen Yaratıldın. Sen eğitildin. Sen bir *savaşçısın*. Bulamaz mısın?"

Yine o sessizlik. Ama farklı bir tür. Sanki şimşek çakmak üzereydi.

"Hayır," dedi Feyre sessizce. "Yapamam." Rhys'e baktı, gözleri parlayarak başını salladı.

Artık herkes Feyre'yi izliyordu. Ama Feyre'nin dikkati Nesta'da kaldı. "Riske atamam."

"Neden?" diye terslendi Nesta.

"Çünkü hamileyim."

Sessizlik çöktü. Sessizlik ve sonra Cassian, Rhys'i yakalamak için sandalyesinden sıçrayarak öyle bir sevinç çığlığı attı ki, o korkunç sessizliği paramparça etti.

Kanatlar ve koyu saçlardan oluşan bir karmaşa içinde yere düştüler ve sonra Amren, Feyre'ye gözlerinde hafif bir ışık dansı ile "Tebrikler kızım," diyordu.

Azriel, Feyre'nin kafasına bir öpücük kondurmak için eğildi.

Cassian, Feyre'ye dönüp onu kucaklamadan önce Rhys'i yanağından öperken, "O aptal kalkanın sadece Helion'un sana öğrettiği bir şeyi uygulamak için olmadığını *biliyordum*," diyordu. Rhysand kalkanı, Cassian'ın kollarını ona dolayabileceği kadar kaldırdı, hâlâ gülüyordu.

Rhys kalkanı indirirken Feyre'nin kokusu odayı doldurdu.

Feyre'nin olağan kokusuydu, sadece yeni bir kokuydu. İçinde tomurcuklanan bir gül gibi daha küçük, daha yumuşak bir koku yatıyordu.

Cassian güldü. "Huysuz bir piç olmana şaşmamalı Rhys. Sanırım aşırı korumacılığın yeni bir seviyesini öğrenmek üzereyiz."

Feyre ona, sonra eşine baktı. "Bu konuda zaten tartıştık. Kalkan bir uzlaşma."

Amren genişçe gülümsedi. "Başlangıç teklifi neydi?"

Feyre kaşlarını çattı. "Önümüzdeki on ay boyunca asla yanımdan ayrılmamak." Perilerin çocuk doğurması daha uzun sürüyordu, Nesta burada geçirdiği ilk haftalarda Ev'in kütüphanesindeki kitapları inceleyerek öğrenmişti. İnsan hamileliğinden bir ay daha uzun.

"Kaç aylık hamilesin?" diye sordu Azriel, Feyre'nin hâlâ düz olan karnına bakarak.

Parmaklarını üzerinden kaydırdı, sanki oradaki herhangi birinin dikkati içindeki çocuğu korumak istemesine neden olmuştu. "İki ay."

Cassian, Rhys'e doğru döndü. "Bunu iki *aydır* mı saklıyorsun?"

Rhys ona kötü bir gülümseme attı. "Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar tahmin edeceğinizi düşünmüştük."

Cassian güldü. "Onu o kalkana sarmışken nasıl tahmin edebiliriz ki?"

"Huysuz piç, hatırladın mı?"

Cassian sırıttı ve Azriel'e, "Amca olacağız," dedi.

Feyre inledi. "Ana bu çocuğa yardım et."

Azriel buna da güldü ama Feyre'nin bakışları Nesta'ya kaydı.

Nesta, kız kardeşine sessizce "Tebrikler," dedi.

Hiçbir şey söylemediği için, bir pencereden içeri bakıyormuş gibi, sadece durup hepsini, neşelerini ve yakınlıklarını izleyebildi.

Ama Feyre geçici bir gülümseme gönderdi. "Teşekkür ederim. Teyze olacaksın, biliyorsun değil mi?"

Cassian, "Tanrılar bu çocuğa gerçekten yardım etsin," diye mırıldandı ve Nesta ona dik dik baktı.

Nesta, Rhys ile Feyre'ye döndü ve ilkini dikkatle bakarken buldu, kolunu eşinin omuzlarına dolamıştı; gözlerindeki parıltı saf bir tehditti.

Nesta kendisini bir tehdit olarak görmesine izin verdi. Feyre'ye ya da bebeğe karşı kötü bir niyeti yoktu. Rhys'in sadece erkek değil, aynı zamanda bir Peri erkeği olduğunu ve eşine ve çocuğuna yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldıracağını anlamıştı. Bunu yavaşça ve acı çektirerek yapacağını ve sonra onun parçalanmış cesedinden en ufak bir pişmanlık duymadan uzaklaşacağını anlamıştı.

Kendini koruma belki de kendi yeni Peri içgüdüsüydü, Nesta çenesini eğip zarar vermek istemediğini görmesini sağladı.

Rhys'in kendi çenesi de eğildi ve hepsi bu kadardı.

Nesta, Feyre'ye "Elain'e söyledin mi?" diye sordu.

Feyre cevap veremeden Azriel, "Mor ne olacak?" diye sordu.

Feyre gülümsedi. "Elain tahmin eden tek kişiydi. Beni iki sabah üst üste kusarken yakaladı." Azriel'e doğru başını salladı. "Sanırım sır tutma konusunda seni yendi."

Rhys, "Vallahan'dan döndüğünde Mor'a söyleyeceğim," dedi. "Tepkini göz önüne alırsak Cass, oradayken söylersem, onlara bir şey söylemese bile heyecanını kendine saklayabileceğine güvenmiyorum. Ve potansiyel bir düşmanın bilmesini istemiyorum. Henüz."

"Varian?" diye sordu Amren. Nesta, dişi ve Yaz Sarayı'nın Prensi Adriata'nın nasıl iç içe geçtiğinin hikâyesini hiç öğrenememişti. Artık asla öğrenemeyeceğini düşünüyordu.

Rhys başını iki yana sallarken, "Henüz değil," diye tekrarladı. "Feyre'nin gebeliği ilerleyene kadar olmaz."

Nesta kafasını kız kardeşine çevirdi. "Yani hamileyken büyü yapamıyor musun?"

Feyre irkildi. "Yapabilirim, ancak alışılmadık güçlerim göz önüne alındığında, bunun bebeği nasıl etkileyebileceğinden emin değilim. Yabalanmak tamam, ancak hamileliğin bu kadar erken dönemlerinde bazı güçleri kullanmak vücudumu tehlikeli bir şekilde zorlayabilir." Rhys'in eli omzunu sıktı. "Bu bir baş belası." Feyre omzunu kavrayarak eline hafifçe vurdu. "Onun kadar baş belası haline geldi."

Rhys ona göz kırptı. Feyre gözlerini devirdi. Ama Nesta'ya dedi ki, "Elain'in Ganimet görmek için güçlerinin tozunu alması zaman alacak. Ama sen Nesta... Sen yeniden aramayı kullanabilirsin."

Rhys ekledi, "Mümkün olduğunca hızlı. Zaman lehimize işlemiyor."

Nesta, Amren'e, "Sen Yaratılmadın mı?" diye sordu.

Amren, "Senin gibi değil," dedi Nesta'ya kötü bir sırıtma verdi. "Korktun mu?"

Nesta alaycılığı görmezden geldi. Cassian'ın parlak mutluluğu bile solmuştu.

"Başka seçeneğim var mı?" diye sordu Nesta.

Eğer o ve Elain arasındaysa, başka seçenek yoktu. Elain'in zarar görmesine engel olacaksa her zaman ilk o giderdi. Kız kardeşini hazmedebileceğinden daha çok incitmiş olsa bile.

Rhys sertçe, "Bir seçeneğin var," dedi. "Burada her zaman bir seçeneğin olacak."

Nesta ona soğuk bir bakış attı. "Onu arayacağım." Kız kardeşinin karnına baktı, eli üzerinde tembelce dinleniyordu. "Tabii ki arayacağım."

❖

Cassian, Rhys ile İllyria lejyonları hakkında konuşmak istedi, bu yüzden Nesta kendini nehir evinin ön girişine yalnız yürürken buldu.

Koridorun yarısına geldiğinde Feyre adını seslendi ve Nesta, Ramiel'in resminin önünde durakladı.

Feyre'nin gülümsemesi kararsızdı. "Cassian'ın işi bitene kadar seninle bekleyeceğim."

Zahmet etme, Nesta bunu neredeyse söylüyordu ama kendini dizginledi. Sessizce ana girişe yürüdüler, o ve anneleri hariç herkesin resimleri ve portreleri onları izliyordu.

Sessizlik derinleşti, genişleyen fuayede durdukları için neredeyse dayanılmaz hale geldi. Nesta söyleyecek bir şey, kendisiyle ilgili *bir şey* düşünemiyordu.

Feyre, "Bir erkek," diyene kadar.

Nesta kafasını kız kardeşine çevirdi. "Bebek?"

Feyre gülümsedi. "Önce senin bilmeni istedim. Rhys'e sana söyleyene kadar beklemesini söyledim ama..." Feyre koridorun sonunda yinelenen sevinç çığlıkları yankılanırken kıkırdadı. "Sanırım şimdi Az ve Cassian'a söylüyor."

Ama Nesta'nın bunu çözmek için bir nefese ihtiyacı vardı: Feyre'nin sunduğu iyiliğe, ortaya çıkardığı şeye; "Cinsiyetini nasıl bilebilirsin ki?"

Feyre'nin yüzünden gülümseme kayboldu. "Hybern'le olan çatışma sırasında, Kemik Oymacısı bana Rhys'le sahip olacağım çocuğu gösterdi."

"O *nasıl anladı*?"

Feyre, elini tekrar karnına koyarak, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama doğuracağıma emin olana kadar bir erkek çocuğu ne kadar istediğimi fark edemedim."

"Muhtemelen kız kardeşe sahip olmak senin için çok korkunç olduğu için."

Feyre iç çekti. "Kastettiğim bu değildi."

Nesta omuz silkti. Feyre bunu söyleyebilirdi ama hiç şüphe yoktu. Elain'le olan her şey...

Feyre düşüncelerinin yönünü hissediyor gibiydi. "Elain haklıydı. Travmasının *bizi* nasıl etkilediğine o kadar odaklandık ki, bunu yaşayanın o olduğunu unuttuk."

"Bana yönelikti, sana değil."

"Ben de aynı şeylerden dolayı suçluluk hissediyorum Nesta." Feyre'nin gözleri kederle kararttı. "Elain'in bu gerçeği sadece sana söylemesi haksızlıktı."

Nesta'nın bunun için bir cevabı yoktu, nereden başlayacağını

bilmiyordu. "Neden önce Elain'e bebeğin cinsiyetinden bahsetmedin?"

"O, hamileliği keşfetti. Bu kısmı herkesten önce senin bilmeni istedim."

"Skor tuttuğunu fark etmemiştim."

Feyre ona bıkkın bir bakış attı. "Yapmıyorum Nesta. Ben sadece... Seninle bir şeyler paylaşmak için bahaneye ihtiyacım var mı? Sen benim kardeşimsin. Herkesten önce sana söylemek istedim. Hepsi bu."

Nesta'nın bunun için de bir cevabı yoktu. Neyse ki Rhys'e veda eden Cassian'ın sesi koridoru doldurdu.

Feyre neşeli Cassian'la buluşmak için acele etmeden önce yumuşak bir sesle "İyi şanslar," dedi ve Nesta, kız kardeşinin sadece Korku Ganimeti'ni kastetmediğini biliyordu.

22.
BÖLÜM

"Sence Nesta, Ganimet bulabilir mi?" Azriel, Cassian'a yatak odalarını ayıran oturma odasında dinlenirken sordu, önlerindeki ocakta alevler çatırdıyordu. Gece ateşe ihtiyaç duyacak kadar soğumuştu ve Güz Sarayı'ndaki hıyarlara rağmen sonbaharı her zaman seven Cassian sıcaklığın tadını çıkardı.

"Öyle umuyorum," dedi Cassian. Nesta'nın kendini tehlikeye atma düşüncesini hazmedemese de onun motivasyonlarını tamamen anlıyordu. Eğer kardeşlerinden birini tehlikeye atmak ya da bunu kendisi yapmak arasında seçim yapmak zorunda kalsaydı, her zaman *–her zaman–* kendini seçerdi. Nesta'nın Elain'e yönelik ağzından çıkan her sert sözden ürkmüş olsa da, kararının arkasındaki korku ve sevgiyi suçlayamazdı. Sadece, dünyanın iyiliği için olmasa da, kız kardeşini güvende tutmak için öne çıkmasına hayran kalmıştı.

Azriel, "Nesta gerçekten bir *arama* yapmalı," dedi.

Cassian iki koltuk arasındaki boşluğa baktı. Bu ateşin başında o kadar çok oturmuşlardı ki konuşulmamış bir kural vardı, Azriel'in koltuğu solda, pencereye daha yakındı ve Cassian da sağa, kapıya daha yakındı. Üçüncü koltuk Azriel'in solunda, genelde Rhys için ve dördüncü de Cassian'ın sağında, Mor içindi. Dördüncü sandalyeyi dantelli altın rengi kırlent süslüyordu, bu da sahibinin kalıcı bir işaretiydi. Amren, her ne sebeple olursa

olsun, bu odayı görecek kadar nadiren burada kalırdı, bu yüzden onun için hiç yer tutulmamıştı.

Cassian, "Nesta bir arama için hazır değil," dedi. "Ne kadar gücü kaldığını bile bilmiyoruz."

Ama Elain bunu herkes için doğrulamıştı: Her iki kız kardeş de hâlâ Kazan tarafından verilen güçlere sahipti. Eskisi kadar güçlü olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Azriel, "Yine de biliyorsun," diye karşılık verdi. "Gözlerinde parlamasının ötesinde bunu gördün."

Cassian üzerinde açık parmak delikleri olan bir basamak bulduğunu kimseye söylememişti. Azriel'in onları bir şekilde öğrenip öğrenmediğini merak etti, haberler gölgelerinin fısıltılarıyla ona gelirdi. "Şu anda çok istikrarsız. En son görüyle arama yaptığında sonu kötü bitmişti. Kazan ona *baktı*. Ve sonra Elain'i aldı." Bugün Nesta'nın gözlerinde beliren her korkunç anıyı görmüştü. Ve Elain'in gerçekleri söylediğini anlamasına rağmen Cassian, bu hatıranın travmasını, bir sevdiğinin çalınması ve incinmesinin kalıcı dehşeti ve acısını ilk elden biliyordu.

Azriel sertleşti. "Biliyorum. Ne de olsa Elain'in kurtarılmasına yardım ettim."

Az, Hybern'in savaş kampının kalbine girmeden önce tereddüt bile etmemişti.

Cassian başını koltuğun arkasına yasladı, kanatlarını onları yerleştirmek için hazırlanan boşluklardan hışırdattı. "Eğer yapabiliyorsa, Nesta eninde sonunda kendi başına arama yapacak."

"Briallyn ve Koschei, Korku Ganimeti eşyalarından birini bulursa..."

"Önce Nesta kendi yolunu denesin." Cassian, Az'ın bakışlarına karşılık verdi. "Eğer içeri girip bunu yapmasını emredersek, geri tepecektir. Sadece bir tanesinin uygulanabilir olduğunu fark etmeden önce diğer seçeneklerini tüketmesine izin verin."

Azriel yüzünü inceledi ve sonra ciddiyetle başını salladı.

Cassian bir nefes verdi, alevlerin sıçrayışını ve çırpınışını izledi. "Amca olacağız," dedi bir süre sonra, sesindeki keyfi engelleyemedi.

Azriel'in yüzünde gurur ve sevinç vardı. "Bir erkek."

Bu, Yüce Lord'un ilk çocuğunun varisi olacağının garantisi değildi. Sihrin karar vermesi bazen biraz zaman alırdı ve genellikle doğum sırasını gözetmeyebilirdi. Bazen onun yerine bir kuzen bulurdu. Bazen kan bağı hiç olmayan biri. Ya da doğum vakti yeni doğmuş bir bebeğin ilk ağlamasının yankılarında varisi seçerdi. Cassian için fark etmezdi gerçi. Rhys'in oğluna dünyayı sallama gücü mü miras kaldı yoksa bir damla bile geçmedi mi önemli değildi.

Rhys için de fark etmezdi. Hiçbiri için. O çocuk zaten sevilecekti. Cassian sessizce, "Rhys adına mutluyum," dedi.

"Ben de."

Cassian, Az'a baktı. "Bir taneye hazır olacağım düşünüyor musun?" *Kalbinden geçenleri Mor'a itiraf etmeye hazır mısın?*

Azriel, "Bilmiyorum," dedi.

"Çocuk istiyor musun?"

"Ne istediğim önemli değil." Cassian'ın daha fazla burnunu sokmasını engelleyen, mesafeli kelimeler. Mor'un Azriel ile arasında bir tampon olduğu için mutluydu ama son zamanlarda bir değişiklik olmuştu. İkisinde de. Mor artık Cassian'ın yanında oturmuyordu, kendini onun arkasında tutmuyordu ve Azriel... ona yönelttiği özlem dolu bakışları azalmıştı. Sanki vazgeçmişti. Beş yüz yıl sonra, bir şekilde vazgeçmişti. Cassian nedenini bilmiyordu.

Az, "Çocuk istiyor musun?" diye sordu.

Cassian yanıp sönen düşünceyi durduramadı: Nesta ile bir kat aşağıdaki duvara yaslandığı, elinin onu tam olarak sevdiği gibi okşadığı, tatlı müzik gibi inlediği düşüncesi.

Onu tatminsiz bırakmıştı, durumu eşitlemeden Nesta ondan kaçmıştı. Toplantıdan sonra Rüzgâr Kıran'a gitmişti ve onu akşam yemeğinde görmemişti. Ona ne söyleyeceğinden, nasıl sohbet edeceklerinden bile emin değildi.

Sırtlarına kazınmış bitmemiş bir pazarlık gibiydi. Zevk almadaki eşitsizlik. Ve utanmazca erkek gururu diyebileceği bir konu. Artık üstünlük Nesta'daydı. Ona son sözlerini söylerken kendini beğenmiş görünüyordu. *Hızlıca yoldan çıkmış.*

Dizi seğirdi ve alevlere baktı.

"Cassian?"

Azriel'in ona bir soru sorduğunu fark etti. Doğru, çocuklar hakkında.

"Tabii ki çocuk istiyorum." Bunu sık sık düşünmüştü, kendisi için nasıl bir aile kuracağını, çocuklarının sevilmediklerini ve istenmediklerini düşünerek bir an bile geçirmediklerinden nasıl emin olacağını; asla ama asla aç, korkmuş, üşümüş veya acı içinde bir an bile geçirmeyeceklerini.

Ama onu o gelecek uğruna savaşacak kadar baştan çıkaran hiçbir kadın denk gelmemişti.

Derinlerde bir yerde bunun için beklediğini sanıyordu: Eşlik bağı. Feyre ve Rhys arasında gördüğü.

Cassian bir nefes daha aldı ve ayağa kalktı. Azriel sessizce bir kaşını kaldırdı.

Cassian kapıya yöneldi. Oyun alanını eşitleyene kadar dinlenemezdi, odaklanamazdı. Koridora girerken arkasına bakmadan mırıldandı, "Görmezden gel şaperon."

❖

Yatakta kıvrılmış, kalın yorganın üzerine yerleştirilmiş bir kitap olan Nesta, son romanının kıvılcımlar saçan ilk öpücüğüne geliyordu ki kapısı çalındı.

Kitabı çarparak kapattı ve yastıklara sırtını verip oturdu. "Evet?" Kapı kolu döndü ve işte oradaydı.

Cassian hâlâ derilerini giyiyordu, büyük gölgeler kapıyı kapatırken onu harika, kıvranan bir canavar gibi gösteriyordu.

Kanatları ikiz dağ zirveleri gibi başının üzerinde yükselirken, oyulmuş meşeye yaslandı.

"Ne?" Kitabı komidinin üzerine kaydırdı, daha dik oturdu. Cassian'ın gözleri onun kolsuz ipek geceliğine yöneldi, sonra hızla onun yüzüne döndü. "Ne oldu?" diye tekrar sordu, başını eğerek. Nesta'nın toplanmamış saçları omzunun üzerinden dökülüyordu ve Cassian'ın ona baktığını fark etmişti.

"Seni hiç saçların açık görmedim," derken sesi sertti.

Her zaman örgülü ya da toplu olurdu. Nesta beline inen tutamlara baktı, loş ışıkta parlayan altın kahve ışıltılar. "Açıkken tam bir başbelası."

"Böyle çok güzel."

Nesta bakışlarını kaldırırken yutkunmasına engel olamadı. Cassian'ın parlıyordu, yine de kapıya yaslanmaya devam etti, elleri vücudunun arkasındaydı. Kendini fiziksel olarak dizginliyormuş gibiydi.

Adamın kokusu ona doğru sürüklendi, her zamankinden daha koyu, misk gibi. Sahip olmadığı tüm paraya, onun uyarılışının kokusu olduğuna bahse girerdi.

Bu, Nesta'nın nabzını hızlandırdı, akıl sağlığından o kadar endişe etmeye başladı ki kaybolan dizginleriyle çırpınmaya başladı. Onu bu kadar kolay etkilemesine izin vermek, dayanılmazdı.

Dudaklarını havalı bir gülümsemeyle şekillendirirken onun belinin altına bakmaya cesaret edemedi. "Daha fazlası için mi buradasın?"

"Aramızdaki borcu kapatmak için buradayım."

Sözleri derindendi. Ayak parmakları battaniyenin altında kıvrılmıştı.

Ama sesini şaşırtıcı derecede sakin tutabildi. "Ne borcu?"

"Dün gece için sana borçluyum."

İçinde alay etmeye, espriye yer yokmuş gibi konuşmuştu. Gözleri Nesta'nın yüzünden daha aşağı sürüklendi, nabzının attığını fark etti. "Bitmemiş bir işimiz var."

Nesta kendini korumak için mücadele etti. "Erkeklerin gururu bir mucizedir." Cevap vermeyince, onun önüne bir engel daha attı: "Neden buradasın ki? Dün gecenin bir hata olduğunu yeterince açık bir şekilde ifade ettin."

Bunların hiçbirini yemedi. "Ben bunu asla söylemedim." Dikkati nabzının atışına sabitlenmişti.

"Söylemene gerek yoktu. Gözlerinde görüyordum."

Cassian'ın bakışları onun gözlerine takıldı. "Tek hata senin tadına bakamadan gelmiş olmamdı."

Nesta ağzını kastetmediğini biliyordu. Ya da tenini.

Cassian devam etti, "Tek hata ben dizlerimin üstüne çökemeden kaçmış olmandı."

Nefes almak zorlaştı. "Arkadaşların *bunun* bir hata olduğunu söylemeyecek mi?" Aralarındaki havayı işaret etti.

"Arkadaşlarımın bununla bir ilgisi yok. Senden ne istediğimle ilgisi var."

Cassian'ın niyeti öyle açıktı ki Nesta'nın göğüs uçları çakıl taşlarına döndü. Gözleri yine daldı ve göğüs uçlarının geceliğinin ipeğine sertçe değdiğini görünce...

Tüm varlığı buna odaklanmış gibiydi. Nesta'ya. Beş yüz yıllık eğitimli bir savaşçı ve yırtıcı bir hayvan. Her şey, onun yanında küçülüyordu.

Cassian'ın bakışları onu bir rüzgâr, bir ateş fırtınası gibi sardı. "Antrenman ne olacak?" dedi nefes verirken.

"Bu, eğitimin dışında kalır." Bakışları tamamen kararmıştı.

Nesta'nın teni ve bacaklarının arası erimeye başladığında zonklama neredeyse ağrılı bir hale geldi.

"Nesta."

Sesi bir yalvarışa benzemişti. Titriyordu; arkasındaki kapı, darmadağın öz kontrolünün gücüyle sarsılıyordu.

Nesta ona baktı. Belinin altında. Pantolonu gerilmişti.

Zihni bomboş kaldı ve sadece o ve aralarındaki boşluk kaldı.

Cassian hırladı, ses de bir yakarıştı.

Nesta kendinde, "Bu antrenmanın ve diğer her şeyin dışında kalacak. Bu sadece seks," diyecek gücü buldu.

Cassian'ın ifadesinde bir şeyler değişti ama "Sadece seks" dedi.

Bunun bir hata olduğu kesindi, bedelini ödediği, acı çektiği bir şey olduğu kesindi. Ama onu reddetmeye cesaret edemedi. Kendini inkâr etmeye. Sadece bu gece için izin verecekti.

Nesta onun bakışlarına karşılık verdi ve "Evet," dedi.

Cassian, kafesinden kurtulmuş bir canavar gibi ona doğru hamle yaptı ve dudakları onun üzerinde onu yiyip bitirip sahiplenmeden önce Nesta yatağın kenarına doğru kaymak için zar zor zaman buldu.

Adamın derin mırıldanma sesleri göğsünde, parmaklarının

arasında titreşiyordu. Kadın ceketini ve gömleğini pençeleyip kumaşı yırtıyordu. Dudaklarını sadece gömleğini çekecek kadar uzun süre ayırdı, kumaş yere düşmeden önce kanatlarında kapana kısıldı. Sonra tekrar onun üstündeydi, yatağa tırmanıyordu ve Nesta bacaklarını onun için açmıştı, Cassian'ın vücudunun uyluklarının arasındaki boşluğa düşmesine izin verdi.

Adam kalçalarını onunkine doğru iterken inlemesine engel olamadı, pantolonunun derisi ona doğru kayıyordu. Dilini ağzına soktu, öpücük bir damga gibiydi, bir eli çıplak uyluğundan yukarı kayıyordu, geceliğini çekiştiriyordu. Kalçasına ulaştığında ve iç çamaşırı bulamadığında tısladı. Sertliğini ona bastırdığı yere baktı ve sadece pantolonunun derisinin onu ıslaklığından ayırdığını fark etti.

Nesta sarsılıyordu ve korkudan değildi. Cassian titreyen elleriyle geceliğini daha yukarı sıyırdı. Göbeğine kadar çekti ve sonra kendini çıplak ve ıslak bir şekilde pantolonundaki şişkinliğe bastıran ona baktı. Göğüskafesi yükseldi ve Nesta o acımasız, talepkâr dokunuşu bekledi ama adam sadece eğildi ve boğazına bir öpücük kondurdu.

Şefkatli, ikna edici. Cassian omzuna bir tane daha kondurunca Nesta titredi. Dilini o noktaya doğru sürüklerken daha çok titriyordu. Boğazının boşluğunu öptü. Yaladı.

Geceliğinin askılarını kollarından aşağı kaydırdı. Köprücükkemiklerini öptü. Her öpücükle, geceliğinin boynunu daha da aşağı çekiyordu. Ta ki nefesi çıplak göğüslerini ısıtana kadar.

Cassian boğazının arkasından, derinlerinden bir ses çıkardı. Açlıktan kıvranan, acı çeken bir yaratık gibiydi. Göğüslerine baktı ve Nesta o yanan bakışın altında nefes alamadı. Kafası eğilirken de nefes alamıyordu ve Cassian dudaklarıyla göğüs ucunu kavradı.

Nesta yataktan yükseldi, nefes alamıyormuş gibi bir ses çıkardı.

Cassian hareketi diğer göğsünde tekrarladı.

Sonra dişlerini hafifçe sıkmadan önce hassas zirvede gezdirdi.

Nesta inledi, başını arkaya düşürdü ve göğsünü sessizce ona itti.

Cassian karanlık bir kahkaha attı ve diğer memesine döndü, dişleri sürtünüyordu, alay ediyordu, ısırıyordu.

Nesta ellerini ona doğru uzattı, bacaklarının arasında hareketsiz kaldığı yere doğru. Ona şimdi ihtiyacı vardı. Elinde ya da vücudunda, umursamadı.

Ama Cassian sadece uzaklaştı. Kenara çekilip önünde diz çöktü. Altındaki örtüyü, geceliğini, ortasındaki ipek demetini izledi, diğer her şey ona açıktı. Kendi özel ziyafeti.

"Sana bir borcum var," dedi onu kıvrandıran o derin sesiyle. Kalçalarının dalgalanmasını izledi ve büyük, güçlü ellerini her iki uylukta da destekledi. Niyetinin ne olduğunu anladığını belirtmesini bekledi. Gecenin en karanlık saatlerinde, uzun zamandır hayalini kurduğu şeyi.

Nesta boğulmuş bir fısıltıyla, "Evet," dedi.

Cassian ona vahşi, tamamen erkeksi bir gülümseme verdi. Ve sonra elleri çıplak uyluklarını sıktı, daha da genişletti. Kafası eğildi ve Nesta'nın tek görebildiği, lambaların ışıklarıyla yaldızlanmış koyu saçları ve her ikisinin de üzerinde yükselen zarif kanatlarıydı.

Nazik dokunuşlar ve zevklerle zamanım boşa harcamadı.

Bir eliyle onu ayırdı, dilini onun merkezine doğru sürükledi.

Dünya parçalandı, yeniden şekillendi ve tekrar kırıldı. Islaklığına karşı küfretti ve pantolonunda erkekliğinin baskısını değiştirmek için diğer eliyle uzandı.

Onu tekrar yaladı, bacak arasının tepesindeki noktada oyalandı. Geri çekilmeden önce ağzına çekti, dişleriyle oynadı.

Nesta kıvrandı, boğazından çıkan iniltiyi durduramıyordu.

Cassian'ın dili aceleyle aşağı doğru indi ve elini karnına bastırdı, dilini doğruca merkezine kaydırırken onu hareketsiz tuttu. İçine kıvrıldı, beklediğinden daha derine gitti ve Nesta düşünemedi, onun içinde olmasının yarattığı zenginlikten başka hiçbir şeyi.

"Tadın," diye inledi Cassian, sinir yumağına doğru kısa vuruşlarla ilerlerken, "hayal ettiğimden bile daha güzel."

Nesta inledi ve Cassian orada dilini gezdirdi. Nesta'nın inlemesi bir çığlığa dönünce ona güldü ve yeniden diliyle darbelerine devam etti.

Rahatlama parlak bir tül gibiydi Nesta'nın kavrayışının biraz ötesindeydi.

"Çok ıslak," diye nefes verdi ve her damlasını tüketmeye kararlıymış gibi girişini yaladı. "Benim için her zaman bu kadar ıslak mısın, Nesta?"

Nesta, gerçeğin tatminini yaşamasına izin vermezdi. Ama bir yalan düşünemiyordu, dili içine girip çıkarken, onu ikna ederken ama yine de onu baskıdan ve çok ihtiyaç duyduğu acımasız darbeden mahrum bırakıyorken.

Cassian, cevabı zaten biliyormuş gibi kıs kıs güldü. Onu yaladı, ipeksi saçları karnını okşadı ve bakışlarını karşılamak için başını kaldırdı.

Gözleri kilitlenirken, bir parmağını içine kaydırdı.

Çığlık attı ve parmağı alaycı bir şekilde yavaş bir ritimle içeri ve dışarı hareket ederken, o noktayı yalarken onu tekrar açık tutmak için uyluğundan bir elini çekti.

Nesta daha fazlasını istiyordu. Kalçalarını ona karşı dalgalandırdı, parmağını daha derine sokacak kadar sertti.

"Açgözlü," diye mırıldandı Cassian ve parmağını neredeyse ucuna doğru çekti. Tekrar içine girdiğinde ikinci parmağını ekledi.

Nesta o anda kendini tamamen bıraktı. Onu o iki parmakla doldururken aklını ve gururunu bir kenara bıraktı. Emiyor, içine çekiyor ve ışıltılı bir sis gibi etrafını sarıyordu.

Cassian tekrar hırladı, neye ihtiyacı varsa ona verdi ve sesin yankıları hiç dokunulmamış yerlerine ulaştı. Parmakları kayıyordu, esniyordu ve doluyordu, tüm bunlar olurken tadına bakıyor ve tadını çıkarıyordu.

Nesta elini, yüzünü yönlendiriyor, onu ihtiyaçla kendine çekiyordu.

"Kutsal tanrılar." Cassian'ın dişleri ona sürtündü. "Nesta."

Dudaklarındaki adın en yerinde söylenmesi zihnini sonsuzluğa savurdu.

Aldığı zevkle yatakta eğildi ve Cassian daha da azgözlü oldu, parmakları içine girip çıkıyor, dil ve dudakları ona doğru hareket ediyor, sanki tüm zevkini yiyip bitiriyordu. Nesta çarşafların üzerine yığılana dek durmadı, sonunda güçsüzce ve sersemleyip zihnini toparlayamaz hale gelene kadar.

Parmaklarının içinden kayması Nesta'yı boş ve sızlar bir halde bırakmıştı. Cassian soğuk bir öpücükle ağzını bacaklarının arasından uzaklaştırdı.

Cassian, ayağa kalkıp ona bakarken hâlâ sert bir şekilde nefes alıyordu.

Nesta hareket edemedi, nasıl hareket edeceğini hatırlayamıyordu. Kimse ona bunu yapmamıştı. Öyle hissetmesini sağlamamıştı.

Onun nefesini kesmesi, zevk vermedeki titizliği. Sanki dünya ondan fışkıran güçle yeniden yaratabilirdi.

Göğsünü, kanatlarını, yakışıklı yüzünü ve kabaran kaslarını izledi.

Nesta hissetmek, tatmak için can attığı aletine uzandı ama Cassian yataktan kalktı.

Gömleğini kaptı ve kapıya doğru yöneldi. "Artık eşitiz."

23.
BÖLÜM

Nesta'nın doruk noktasına çıkışını izlemek Cassian'ın dini bir deneyime daha önce hiç yaşamadığı kadar yakındı. Bu onu derinden sarsmıştı ve sadece saf irade ve gurur pantolonuna tekrar boşalmasını engellemişti. Sadece saf irade ve gurur Nesta ona uzanırken onu yataktan kaldırmıştı. Sadece saf irade ve gurur onu o odadan çıkarmıştı. Oysa tek istediği aletini o tatlı, sıkı sıcaklığa daldırmak ve ikisi de çığlık atana kadar ona sahip olmaktı.

Onun mükemmel tadını ağzından silemiyordu. Yatmak için yıkanırken. Çarşaflarını ıslatarak kendini boşaltırken. Kahvaltısını yaparken. Kızın kasılmalarını parmaklarının etrafında hissetmeden duramıyordu, yanan, ipeksi bir yumruk gibiydi. Antrenman halkasında Nesta'yla karşılaşmadan ellerini defalarca yıkamıştı ve hâlâ kokusunu alabiliyordu, hâlâ onu hissedebiliyor, tadabiliyordu.

Cassian bu düşünceyi aklından çıkardı. Nesta'nın onun parmakları, diliyle iyi hissedebileceği ama aletiyle kıyaslandığında bunların hiçbir şey olmadığı düşüncesini. Cennet ve delilik olacağını bilecek kadar sıkıydı. Felaketti.

Ve onun için o kadar ıslanmıştı ki, o ıslaklığı tekrar tatmasına izin vermesi için içler acısı şeyler yapacağını biliyordu.

Antrenman çukuruna gelen Nesta, her sabah gördüğü kişiydi gerçi.

Kızarma ya da gözlerinde eğlendiğini gösteren bir parıltı yoktu.

Ama belki de Azriel arkasından geldiği içindi.

Kardeşi ona bir baktı ve sırıttı. Az biliyordu. Ya Nesta'daki Cassian'ın kokusunu alabiliyordu ya da halkanın karşısından bile Cassian'daki Nesta'nın kokusunu alabiliyordu.

Cassian ona yaptıklarından pişman değildi. Hayır, hiç de değil. Ve belki de bu, herhangi bir şekilde seks yapmayalı iki yıl olduğu gerçeğiyle beraber değerlendirilirse, en son ne zaman kendi temel ihtiyaçları tarafından bu kadar zorlandığını hatırlayamıyordu.

Beyninin küçük, sessiz bir kısmı aksini fısıldadı. Görmezden geldi. Uzun zamandır görmezden geliyordu.

Cassian neşeyle, "Günaydın Az," dedi. Başıyla Nesta'yı işaret etti. "Nes. Nasıl uyudun?"

Gözleri, kendi kızışmasını yansıtır gibi öfkeyle parladı ama sonra soğukkanlılıkla gülümsedi. "Bebek gibi."

Demek artık bir oyun haline gelmişti. Hangisi en uzun süre hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi. Hangisi en az etkilenmiş gibi görünebilirdi?

Cassian ona sırıttı ve oyunu kabul etmiş olduğunu açıkladı. Ve sona varmadan önce Nesta'yı süründüreceğini.

Nesta daha yeni çizmelerinin bağını çözmeye başladı.

Çenesini Azriel'e doğru salladı. "Neden buradasın ki?"

Az, sanki halkadaki parlak güneş ışığından korkarcasına kemerdeki gölgeleri gezinirken, "Güneşe çıkmadan önce biraz antrenman yapmayı düşündüm," dedi. "Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

Cassian, Nesta'nın parmaklarının botlarının bağcıklarında durduğuna yemin edebilirdi. Cassian "Hiçbir şeyi bölmedin. Yakın dövüşe başlıyoruz," dedi.

Azriel, "En az sevdiğim," dedi.

Nesta botlarını çıkararak, "Neden?" diye sordu.

Az onu çıplak ayakla halkaya doğru yürürken izledi. "Kılıç kullanmayı daha çok seviyorum. Yakın dövüş benim zevkime göre fazla yakın."

Cassian kıkırdayarak, "Birinin koltuk altı teriyle yüzünü silmekten hoşlanmıyor," dedi.

Azriel gözlerini devirdi ama bunu inkâr etmedi.

Nesta, Gölgeokuyan'ı çoğu insanın çekindiği bir samimiyetle izledi. Azriel de bakışlarına çoğu insanın kaçtığı bir dinginlikle karşılık verdi.

Feyre bile başlangıçta Az'ın etrafında tereddütlüydü, ancak Nesta onu herkese yaptığı aynı korkusuz değerlendirmeyle inceledi.

Belki de Azriel bu yüzden Nesta hakkında kötü bir şey söylememişti. Onunla kavga etmeye hiç meyilli görünmüyordu. Nesta onu görmüş ve ondan korkmamıştı. Bunu yapabilecek çok kişi yoktu.

Nesta, "Bana nasıl dövüştüğünüzü gösterin," dedi. Azriel göz kırptı ama Nesta "Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum," diye ekledi. İkisi de bir şey söylemediğinde, "Savaşta gördüklerim farklıydı, değil mi?" diye sordu.

Cassian, "Evet," dedi. "Burada yaptıklarımızın bir çeşidi ama farklı bir dövüş tekniği gerektiriyor." Gölgeler, o savaş alanlarının hatırası onu rahatsız ediyormuş gibi gözlerini kararttı. "Bir süre daha savaş eğitimine başlamayacağız," dedi. Yıllarca, muhtemelen. Az, sanki gözlerindeki gölgeleri o da görmüşçesine onu izliyordu. Cassian ona, "Biraz idman yapmak ister misin? Seninle yerleri silmeyeli uzun zaman oldu," diye sordu.

Enerjiyi dışarı çıkarması gerekiyordu; dün geceden kalan, artan arzuyu. Hareket ve nefes yoluyla vücudundan atması gerekiyordu.

Az, Cassian'ın o enerjiyi atma ihtiyacını fark etmiş gibi gözleri parlıyordu, telaşsız ve sakin bir şekilde omzunu yuvarladı. Az ceketini ve gömleğini çıkardı, ellerinin üstündeki Sifonları bıraktı, bileğinin etrafına ortaparmağındaki bir ilmekle sabitlendi. Cassian da kendi gömleğini çıkarırken aynısını yaptı.

Nesta'nın bakışları onu halkanın karşısından ısıttı. Cassian tebeşirle çizilmiş daireye yaklaşırken karın kaslarını şişirdi. Az başını salladı ve mırıldandı, "Zavallı Cass."

Cassian, kardeşinin eşit derecede kaslı karnına başını sallayarak göz kırptı. "Bugünlerde nerede egzersiz yapıyorsun?"

Azriel, "Burada," dedi. "Geceleri." Düşmanlarını gözetlemekten döndükten sonra.

"Uyuyamıyor musun?" Cassian dövüş pozisyonu aldı.

Azriel'in boynuna bir gölge kıvrılmıştı, güneş ışığına çıkacak kadar cesurdu. Az, "Onun gibi bir şey," dedi ve Cassian'ın karşısında kendi pozisyonunu aldı.

Cassian, Az'ın onu sabahları değil de geceleri egzersiz yapacak kadar rahatsız eden şeyi paylaşmak isteseydi çoktan söylemiş olacağını bilerek bu işin peşini bıraktı. Cassian, tebeşir halkasının birkaç metre dışında duran Nesta'ya, "Tam hızda gideceğiz, sonra duracağız ve senin için onu kıracağım. Tamam mı?" diye sordu.

Ona bu kadar yakın olmaya cesaret etmeden önce bu enerjiden kurtulması gerekiyordu.

Nesta kollarını kavuşturdu, yüzü o kadar rahatsızdı ki Cassian, dün gece kafasının bacaklarının arasında olduğu çılgın bir fantezi görüp görmediğini merak etti.

Düşüncelerinden sıyrılarak tekrar Az'a baktı. Bakışları buluştuğunda Az'ı yüzü Nesta'nınki kadar ifadesizdi ve Cassian başını salladı. *Başla.*

Ayak hareketleriyle başladı: yavaş bir döngü, bir değerlendirme, diğerinin ilk hamlesini ortaya çıkarmasını beklemek.

Cassian, Az'ın numaralarını biliyordu. Az'ın hangi tarafı tercih ettiğini ve saldırmayı ne kadar sevdiğini biliyordu.

Sorun, Az'ın da onun tüm tekniklerini ve eksikliklerini biliyor olmasıydı.

Tekrar birbirlerinin etrafında döndüler, Cassian'ın ayakları kuru zeminde sabit bir ritim tutturmuştu.

"Eee?" diye sordu Az. "Neden bana bütün gece düşüncelere dalmanın ne ile sonuçlandığını göstermiyorsun?"

Az'ın ağzı kıvrıldı. Yemi yutmayı reddetti.

Güneş onlara vurdu, Cassian'ın çıplak tenini ve saçını ısıttı.

"Gerçekten hepsi bu mu?" diye sordu Nesta. "Daire çizmek ve alay etmek mi?"

Cassian ona bakmaya cesaret edemedi. Bir an için bile. Ona göz atar atmaz Azriel saldıracak ve sert vuracaktı. Fakat...

Cassian sırıttı. Nesta'ya baktı.

Az, sonunda ona doğru atılarak, onun aldatmacasına kandı.

Cassian, bunu beklediğinden, Az'ın yüzüne doğru yolladığı

yumruğu, engelledi, saptırdı ve karşı saldırıya geçti. Az darbeyi yedi, ama beklediği gibi ikincisini savuşturdu ve Cassian'ın kaburgalarına nişan aldı.

Cassian blokladı, yumruk attı ve sonra dövüş başladı.

O ve Az birbirlerinin savunmalarını kırmaya çalışırken yumruklar, ayaklar ve kanatlar, yumruk ve blok, tekme ve kullanıyordu. İkisi de tüm gücünü darbelere vermedi– bir yumruğun çeneyi parçalayabileceği gerçek bir kavgada yaptıkları gibi değil. Ama Cassian midesine şanslı bir darbe indirirken Az'ın nefesini kesecek Cassian'ın kaburgalarını sızlatacak kadar birbirlerine güç kullandılar. Az, bükülerek ciğerlerindeki havanın boşalmasından kurtuldu, aksi takdirde kavga hemen orada sona erecekti.

Halkanın içinde yumruklar uçuşuyordu, birbirlerine gülümserken, ter ve nefes alıp vermeler içinde kendilerini kaybetmişlerdi. Onlar böyle şeyler için doğmuştu, bedenlerini şiddet araçlarına dönüştüren yüzlerce yıllık eğitime katlanmışlardı. İstediklerini yapmasına izin vermek onların özgürlükleriydi.

Daha hızlı ve daha hızlı savaştılar ve Cassian'ın bile nefesi kesildi. Cassian'da daha fazla kas kütlesi olmasına rağmen, Azriel çok hızlıydı; bu şekilde denk oluyorlardı. Eğer gerçekten düşman olarak karşı karşıya gelselerdi, saatlerce bu şekilde kalabilirlerdi. Büyük kahramanların kafa kafaya çarpışmasını izlemek için tüm savaşların durma noktasına geldiği eski savaşlardan birinde rakip olsalardı, mücadele günlerce sürebilirdi.

Ama zaman sınırsız değildi ve Nesta'yla yapması gereken bir ders vardı.

"Tamam," Cassian, Az'ın tekmesini bloke ederken dişlerinin arasından nefes verdi ve bir adım geri çekildi, tekrar daire çizdi. "Bir sonraki darbeyi kim indirirse o kazanır."

Az, "Bu çok saçma," dedi. "Birimiz toprak yiyene kadar devam ediyoruz."

Az'ın hırçın bir rekabetçi yönü vardı. Cassian gibi kibirli ve kendiyle övünen ya da Amren gibi sahiplenici ve korkutucu değildi. Hayır, sessiz, zalim ve tamamen ölümcüldü. Cassian, yüzyıllar boyunca oynadıkları oyunların sayısını unutmuştu.

Tekrar daire çizdiler ama Az başını Nesta'ya doğru çevirdi, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Cassian baktı, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Azriel, çenesine Cassian'ın sendeleyeceği kadar sert bir yumruk attı.

Sarsılarak, kendine hâkim olmaya çalışırken küfretti.

Az, gözleri titreyerek yumuşak bir kahkaha attı. Cassian'ın başlangıçtaki aldatmacanın aynısını kullanmıştı. Cassian'ın dikkatini rakibinden uzaklaştıracak tek kartı oynamıştı.

Bu bir kez daha olmuştu, Hybern'e karşı. Nesta adını haykırmıştı ve savaş alanının ortasında bile askerlerini terk edip onun için koşturmuştu. Ona ulaşmaktan, onu kurtarmaktan başka hiçbir şey umurunda değildi.

Ama Nesta onu kurtarmıştı. Ve onu Kazan'ın menzilinden çıkarmak için onun adını haykırmıştı.

Askerleri bir dakika sonra parçalanmıştı. Ve onun yüzüne baktığında, bir şeyi anlamıştı – geçen bir buçuk yıl boyunca parçalanmış ve soğumuş olan bir şeyi.

Cassian omzunu çevirdi, elini çenesine koydu ve Az'a "Piç kurusu," dedi.

Az tekrar güldü ve Nesta'ya doğru döndüler.

Soğukkanlı bir sakinlik sütunu olarak kalmıştı ancak yanaklarında bir renk çizgisi vardı.

Kokusunu ona üfleyecek rüzgâr yoktu ama onlara bakarken yutkunma şeklinden...

Azriel öksürdü ve su içmek için yürüdü.

Cassian, "Ağzının suyu akıyor," dedi Nesta'ya ve kadın bunu duyunca kaskatı kesildi.

"Baştan çıkarıcı bir şey varsa," diye tısladı," Azriel'in yüzüne yumruk attığını görmekti."

Cassian ona dövüş pozisyonuna geçmesi için işaret etti. "Kendine bunu söylemeye devam et Nes."

❖

"Korku Ganimeti hakkında ne biliyorsun?"

"Ne?" Gwyn, Nesta'nın onu Merrill'in kapalı ofis kapısının hemen dışında kendi kendine şarkı söylerken bulduğu masada döndü.

Nesta, Gwyn'in masasının kenarına otururken hassas vücudunun protestolarına irkilerek, "Korku Ganimeti," dedi. "Üç antik eser..."

Gwyn kafasını salladı. "Onları hiç duymadım."

Nesta, Cassian ve Azriel'den aldığı dersten dolayı hâlâ terliydi. Onların kolayca attığı yumrukları, tekmeleri ve adımları denediğinde beceriksiz ve hantal olmasına gülmemişlerdi.

Onları dövüşürken görmek bunaltıcıydı. Dövmeli, yara izli, kaslarla bezenmiş, terden parıldayan güzel vücutları daha önce hiç görmediği bir vahşet ve zekâyla savaşıyordu. Onlar bitirdiğinde Nesta ter içindeydi. O iki erkek bedeni arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Tüm o ölümcül ilgiyi ona tapmaya yöneltmelerine izin vermeyi.

Elain bu düşünceleri duysa düşer bayılırdı. Nesta'nın yatağında bir değil, iki erkek olduğunu ve her saniyesinden zevk aldığını duysa. Ama Nesta'nın kendini paylaştığı erkekler Cassian ve Azriel'e benzemiyordu. Cassian ve Azriel *olamazlardı*.

Nesta ders sırasmda kendine odaklanmıştı, ancak onları antrenman halkasında bırakır bırakmaz, kirli düşünceler akın etti ve kütüphaneye doğru yürürken dikkatini dağıttı. Azriel arkasına geçmişken Cassian'ın da ağzına verdiği düşüncesi...

Gwyn'le Korku Ganimeti hakkında konuşmak onu yeterince hızlı ayıltmıştı.

Nesta, Gwyn'e, "Ganimet eşyalarının insanlara varlığını unutturacak bir cazibesi var gibi görünüyor," dedi ve neden arandığına dair belirsiz ayrıntılarla birlikte ne olduğunu kısaca açıkladı. Kraliçe Briallyn'den, Koschei'den ya da Kazan'dan bahsetmedi. Sadece Ganimetlerin çabucak bulunması gerektiğini belirtti. Gwyn bundan kimseye bahsetmemeliydi.

Nesta bunu yaparken Rhys'in sessizlik emrine doğrudan karşı geldiğini düşünüyordu ama canı cehennemeydi.

İşi bittiğinde, Gwyn'in gözleri faltaşı gibiydi, yüzü o kadar solgundu ki çilleri tamamen belirginleşmişti. "Ve onu bulmalısın?"

"Aramaya nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Önce hangisini bulmalıyım?"

Gwyn altdudağını çiğnedi. "Geniş bir kart kataloglama sistemimiz var," diye düşündü ama arkalarındaki yığınlara, kütüphanenin dibindeki açık çukura baktı. "Ama yedinci kat altındakileri listelemiyorlar."

"Biliyorum."

Gwyn kafasını salladı. "Öyleyse neden bana geldin?"

"Merrill gibi talepkâr biriyle çalışıyorsan, yaptığın işte kesinlikle olmalısın. Boş vaktin varsa, her türlü yardım çok makbule geçer. Ya da bana bir yön göster."

"Bu bölümün yazımını bitirmeme izin ver, sonra ne bulabileceğime bir bakayım."

Nesta gergince gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Gwyn elini salladı. "Sarayımızın dünyayı korumasına yardımcı olacak nesneler bulmak oldukça heyecan verici. Bugünlerde içinde olmaya niyetlendiğim kadar heyecan verici olmasa da bir macera olacak."

Nesta dikkatlice, "Başka bir tür macera istiyorsan antrenmana gelebilirsin," dedi.

Gwyn ona gergince gülümsedi. "Korkarım o bana uygun değil."

"Neden istemiyorsun?"

Gwyn, Nesta'nın dövüş derilerine, üst üste binen armalara işaret etti. "Ben savaşçı değilim."

"Ben de öyle. Ama olabilirsin."

Gwyn kafasını iki yana. "Sanmıyorum. Eğer bir savaşçı olmak isteseydim, çocukken o yoldan giderdim. Bunun yerine kendimi bir rahip yardımcısı olarak sundum ve ben buyum."

"Diğeri olmak için bir şeyden vazgeçmek zorunda değilsin. İdman bir egzersiz. Nefes almayı ve savaşmayı öğreniyorum. Merrill için Valkyrie'leri araştırmıyor musun? Bu sana daha fazla içgörü bile sağlayabilir." Nesta uyluğunu okşadı. "Ve şimdiden kas yapmaya başladım. İki hafta ve farkı anlayabiliyorum."

"Bir rahibe neden kaslı kalçalara ihtiyaç duyar ki?"

Gwyn işine geri dönerken Nesta gözlerini kıstı. "Cassian mı çalıştırıyor?"

"Cassian iyi ve onurlu bir erkek."

"Öyle olduğunu biliyorum." Bunu her zaman biliyordu. "Ama Cassian'ın varlığı seni tereddüte düşürüyor mu?" diye bastırdı.

Bu sabah aralarında dün gece neler olduğuna dair bir ipucu yoktu. Sanki aralarındaki borç ödenmişti ve ona dokunma niyeti kalmamıştı. Sanki o bir kaşıntıydı, kaşımıştı ve bitmişti. Ya da belki de onun gibi zevk almamıştı.

Bu konuda çok fazla düşünüyordu ve bu onu rahatsız etti.

Gwyn cevap vermedi ve Nesta ısrar etmeye hakkı olmadığını biliyordu, Gwyn'in yanaklarındaki renk solduğunda ve başı hafifçe eğildiğinde anlamıştı. Utanç, bu utanç ve korkuydu.

Nesta'nın göğsündeki bir şey Gwyn uzaklaşmaya başladığında sıkıştı. "Tamam. Ganimet ile ilgili bir şey öğrenirsen bana haber ver."

Nesta çalıştığı saatlerde konuşmayı düşündü. Günbatımında kütüphaneden ayrılırken kayıt duyurusunu kontrol ettiğinde hiçbir isim eklenmemişti.

Boş sayfayı incelerken Clotho'nun gözlerini üzerinde hissetti. Nesta sonunda rahibeye doğru döndü, önünde elleri bağlı bir şekilde masasında oturuyordu. Aralarına sessizlik girdi ama Nesta giderken hiçbir şey söylemedi.

Odası veya yemek odası yerine merdiven boşluğuna gitti ve merdivenlerin kıvrımlı kırmızılığına baktı.

Nesta alçalmaya başladı, bu sefer daha yavaş, attığı her adımı düşünerek. Aşağıya doğru attığı her adım bir düşünce, Amren'in bulmacalarından birinin bir parçasıydı.

Nesta'nın kütüphanede çalıştığı süre boyunca *Gwyn'in her sözünü ve bakışını düşünerek* aşağı ve aşağı gitti. *Adım adım*, bacaklarının her yanan, titreyen hareketiyle kendi kendine söyledi. *Adım adım.*

Yine konuşmayı tekrarladı. Her adım farklı bir kelime, hareket ya da kokuydu.

Nesta durduğunda iki bininci basamaktaydı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

24. Bölüm

Beş gün sonra, Cassian kütüphanenin başrahibesinin masasının önüne oturdu ve büyülü kaleminin hareketini izledi. Yüzyıllar boyunca birkaç kez Clotho ile görüşmüştü; onun kuru, kötü bir mizah anlayışı ve yatıştırıcı bir varlığı vardı. Mor onu uzun zaman önce getirdiğinde ellerine ya da sadece bir kez gördüğü yüzüne bakmamaya çalışmıştı. O kadar hırpalanmış ve kanlıydı ki bir yüze hiç benzemiyordu.

Başlığın altında, nasıl iyileşmiş olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Madja onu bir şekilde kurtarabilmişse bile Clotho'nun ellerini kurtaramamıştı. Rhys ve Mor, kütüphanede bu kadar çok şey başarmış ve inşa etmişken nasıl göründüğünün önemli olmadığını düşündü. Onlar adına adaleti yerine getirmekten her zaman mutluluk duyacağı korkunç kâbuslara katlanan kadınlar için bir sığınak.

Annesinin böyle bir yere ihtiyacı olmuştu. Ama Rhys bunu, annesi bu dünyadan ayrıldıktan çok sonra kurmuştu. Azriel'in annesinin buraya gelmeyi düşünüp düşünmediğini ya da onu hiç zorlayıp zorlamadığını merak etti.

"Yani Clotho," dedi, hışırdayan parşömen sesleri ve kanat sesleri gibi sesler çıkaran rahibelerin cübbeleriyle çevrili sandalyeye yaslanarak, "Seyirci mi istedin?"

Yazdığı şey bitince kalemi hareketsiz kaldı.

Nesta'dan iki kez kütüphanede pratik yapmamasını istedim ve o benim isteğimi dikkate almadı. Beş gündür durması için verdiğim emirleri görmezden geliyor.

Cassian'ın kaşları çatıldı. "Burada pratik mi yapıyor?"

Kalem yine kâğıdın üzerinde gezindi. Nesta'yı orada görecekmiş gibi solundaki açık boşluğa baktı. Yatak odasındaki o çılgınlığın üzerinden bir hafta geçmişti ve bundan hiç bahsetmemiş, başka bir şey yapmamışlardı. Devam etmenin akıllıca olacağından tam olarak emin değildi.

Vücudunu bilemek için yapılan yorucu egzersizlere ek olarak, Cassian onu sonsuz kombinasyonlar halinde bir araya getirilebilecek göğüs göğüse çarpışma, bireysel adımlar ve hareketler serisiyle eğitmişti. Bu adımların her birini öğrenmek sadece güç değil, aynı zamanda odaklanma da gerektiriyordu; hangi hareketin hangi numaralandırılmış adımla ilişkili olduğunu hatırlamak, vücudunun her şeyi kendi başına hatırlamasına izin vermek: bir yumruk, bir çelme, yüksek bir tekme... Hatırlamak için kaç kez vücuduna mırıldandığını unutmuştu, bu yüzden çok fazla *düşünmesine* gerek yoktu.

Ama yumrukları sevdiğini biliyordu. Tekmeler. Vücudu hareketler boyunca akarken yüzünde bir ışık parlıyordu, bir kuvvet sapanı çekiliyordu. Hareketleri doğru yaptığında o da hep böyle hissederdi, sanki bedeni, zihni ve ruhu sıraya girmiş ve şarkı söylemeye başlardı.

Clotho şöyle yazdı, *Nesta son zamanlarda sürekli pratik yapıyor.*

"Herhangi bir zarar verdi mi?"

Hayır ama durmasını istedim ve durmadı.

Gülümsemesini bastırdı. Belki de sabah dersleri yeterince zahmetli değildi. "Çalışmaları bu yüzden etkileniyor mu?"

Hayır, konumuz bu değil.

Cassian'ın ağzı yana kıvrıldı.

Clotho şöyle yazdı, *buna bir son vermeni istiyorum.*

"Bu diğerlerini rahatsız ediyor mu?"

Birinin gölgeleri tekmeleyip yumrukladığını görmek dikkatle-

rini dağıtıyor.

Cassian gözlerindeki eğlenceyi okumasın diye başını eğmek zorunda kaldı. "Onunla ben konuşacağım. Şimdi orada mı?" Başıyla eğimli rampayı işaret etti. "İzninizle, elbette."

Burası onların güvenli limanıydı. Rhys'in sarayının bir üyesi olması ya da buraya daha önce gelmiş olması önemli değildi. Her seferinde izin isterdi. Bunu sadece bir kez başaramamıştı: Hybern'in Kuzgunları saldırdığında.

Evet. Girmene izin veriyorum. Nesta beşinci katta. Belki ona ulaşmayı başarabilirsin.

Bunu işaret olarak kabul eden Cassian ayağa kalktı. "Bahsettiğimizin Nesta Archeron olduğunu biliyorsun, değil mi? İstemediği sürece hiçbir şey yapmaz. Ve beni dinleme ihtimali de çok düşük."

Clotho boğuk bir gülüş çıkardı. *Demirden bir iradesi var.*

"Çelikten." Gülümsedi. "Seni görmek güzeldi Clotho."

Seni de Lord Cassian.

"Sadece Cassian," dedi, şimdiye kadar defalarca söylediği gibi.

Sen iyi işler yapan bir lordsun. Doğumla değil, sonradan kazandığın bir unvan bu.

Kalın bir sesle "Teşekkür ederim," derken başını eğdi.

Bu sohbet Nesta'yı başrahibenin dediği yerde bulmasına kadar zihnini meşgul etti. Onun için ne ifade ettiklerini.

Önce kısa adımlar, sonra çok yakından tanıdığı düzenli, ritmik soluklar onu karşıladı. Cassian nefes alıp verişini onunla eşleştirdi, kendi adımlarını sessizleştirdi ve bir sonraki yığına baktı.

Rampa boyunca yürüyen herkes Nesta'nın orada mükemmel bir dövüş duruşuyla durduğunu ve rafa yumruk attığını görmek için sadece sağa bakmalıydı. Hedef olarak beş kitap seçmiş ve her yumruğu sanki ona vuracağı yeri gösteren bir bedendeki parçalarmışçasına onları düzenlemişti.

Sonra durdu, bir nefes verdi ve bir saç telini geriye doğru taradı ve arkasındaki metal arabaya dönmeden önce kitapları düzeltti.

"Hâlâ dirseğini düşürüyorsun," dedi ve Nesta öyle şaşkınlıkla döndü ki arabaya çarptı, Cassian kahkahasını bastırdı. Nesta Archeron'u hiç bu kadar ...sarsılmış görmemişti.

Ona doğru sinsice yaklaşırken çenesini kaldırdı. Bacaklarının her hareketini izledi. Ağırlığını sağ bacağına çok fazla vermeyi bırakmıştı ve kasları uyluklarında zarif ve güçlüydü. Bir insan vücudunun kas yapması için üç hafta çok uzun bir süre olmayabilir ama o artık Ulu Peri'ydi. "Dirseğimi düşürmüyorum," diye meydan okudu, istiflenmiş kitapların arasından rampanın eğimli yerine doğru gidiyordu.

"Seni sağ kroşenle iki kez düşürürken gördüm."

Nesta uzun bir rafın sonuna yaslandı. "Clotho'nun seni, beni azarlaman için gönderdiğini varsayıyorum."

Omuz silkti. "Eğitime bu kadar yatırım yaptığını ve burada devam ettiğini bilmiyordum."

Gözleri karanlıkta neredeyse parlıyordu. "Zayıf olmaktan yoruldum. Beni savunmaları için başkalarına güvenmekten."

Yeterince adildi. "Clotho'nun isteklerini görmezden gelme dersinden vazgeçmeden önce şunu söylememe izin ver..."

"Göster bana." Nesta raftan uzaklaştı ve ona karşı durdu. "Dirseğimi nasıl düşürdüğümü göster."

Cassian onun yüzündeki dalgalanmanın şiddetiyle gözlerini kırpıştırdı. Yutkundu.

Yutkundu çünkü karşısında Hybern'le olan savaş sona ermeden önce tanıdığı birinin görüntüsü vardı. Onun bir parıltısı, bir serap gibi, eğer ona çok uzun süre bakarsa, kaybolup giderdi.

Cassian, "Duruşunu al," dedi.

Nesta itaat etti.

Clotho'nun onun emirlerine karşı geldiği için onu parmaklıklardan aşağı itmeyeceğini umarak, "Tamam. Sağ kroşeni at."

Nesta öyle yaptı. Ve lanet dirseğini düşürdü.

"Pozisyonunu al."

"Sakıncası yoksa?" diye sordu.

Nesta başını eğdi ve kolunun açısında küçük ayarlamalar yaparken kıpırdamadan durdu. "Tekrar yumruk at. Yavaşça."

Ona dikkat etti ve yumruğunu savururken Cassian'ın eli dirseğini sardı. "Gördün mü? Böyle devam et." Kolunu başlangıç pozisyonuna geri getirdi. "Ağırlığı kalçalarından geçirmeyi unutma." Vücutları arasındaki mesafeyi koruyarak kolunu tuttu ve yumruğu savurdu. "İşte böyle."

"Tamam." Nesta kendini topladı ve Cassian bir adım attı. Onun emri olmadan, tekrar yumruk attı. Mükemmeldi.

Cassian ıslık çaldı.

"Bunu daha fazla güçle yaparsan bir erkeğin çenesini kırarsın," dedi çarpık bir sırıtmayla. "Bana bir - iki, dört - beş - üç, sonra bir - bir - iki kombinasyonunu ver."

Nesta'nın kaşları çatıldı ve başlangıç duruşuna geçti. Ayakları pozisyon aldı, ağırlığını taş zemine verdi.

Ve sonra hareket etti, bir nehri izlemek gibiydi, bir dağı kesen rüzgârı izlemek gibiydi. Mükemmel değil ama yakın.

Cassian, "Bunu bir rakibe karşı yapsaydın, yerde nefes nefese kalırdı," dedi.

"Sonra da öldürürdüm."

"Evet, kalbine bir kılıç saplamak işi bitirir. Ama son yumrukla göğsüne yeterince sert vurursan ciğerlerinden birini çökertebilirsin. Bir savaş alanında, ya bir kılıçla öldürücü darbeyi seçersin ya da bir sonraki rakibinle yüzleşirken başkasının işini bitirmesi için hareket edemeyecek şekilde orada bırakırsın."

Tüm bunlar tamamen normal bir konuşma gibi görünüyordu, başını salladı. Sanki ona bahçıvanlık tüyoları veriyordu.

"Tamam." Cassian boğazını temizledi ve kanatlarını geri çekti, "Bu yüzden kütüphanede daha fazla pratik yapmak yok. Clotho'nun seni azarlamasını isteyeceği bir sonraki kişi muhtemelen konuşmak isteyeceğin biri olmayacak."

Nesta en az sevdiği insanların hangisi olacağını düşünürken gözleri karardı ve başını tekrar salladı.

Cassian görevini tamamladı, "Bana bir kombinasyon daha ver," dedi. İstediklerini saydı.

Kombinasyonu bitirdiğinde Cassian'ın gülümsemesi sanki kedigillerin bir üyesine aitti. Sağ kroşesi aşağı doğru sallanmamıştı bile.

"Güzel," dedi ve onu dışarı çıkaracak rampaya doğru döndü.

Gördüğü şeye şaşırdı: Rahibeler korkuluklar boyunca birkaç farklı seviyede durmuş, onlara bakıyordu. Nesta'ya doğru.

Ama onlara dikkat ettiği anda yürümeye, çalışmaya veya ki-

tapları raflara kaldırmaya başladılar. Ama bakır-kahverengi saçlı genç bir rahibe –içlerinde kapüşonu veya taşı olmayan rampada en uzun oyalanan o rahibeydi– bir kat aşağıdan bile büyük gözlerinin sığ, ılık su renginde olduğunu görebiliyordu. O da çabucak ortadan kaybolmadan önce gözleri bir anlığına büyümüştü.

Cassian, neredeyse parıldayan gözleriyle bakışlarıyla karşılaşan Nesta'ya baktı.

"Sağ kroşen bu sabah mükemmeldi," diye mırıldandı.

"Evet."

"Ama seni kalabalıklar izlerken değildi."

"Beni düzelteceğini düşündüm."

Şok ve sevinç ona çarptı. Ona izin vermeden önce kalabalıktan çıkmıştı. Görünebilir bir yere. Böylece herkes ona öğretirken görecekti.

Cassian ona baktı.

Nesta hafifçe, "Clotho'ya artık kütüphanede pratik yapmama gerek olmadığını söyleyebilirsin," dedi ve geri döndü.

Clotho ve diğerlerinin adamı asla davet etmeyeceklerini ve ne yapabileceğini görmek için asla halkaya çıkmayacaklarını biliyordu. Ona nasıl öğrettiğini. Rahibelere her gün ne öğrendiğini gösteriyordu.

Dahası, Clotho'yu rahibenin onu buraya çağırmasına yetecek kadar kızdırmıştı.

Nesta onu bir gösteride kullanmıştı. Kendisi için değil, izlemek için oraya sürüklenen rahibeler için.

Cassian yumuşak bir inleme çıkardı. "Kurnaz Archeron."

Nesta el arabasına ulaşırken bir elini omzunun üzerinden kaldırdı.

❖

Nesta, bunu görmeleri gerektiğini fark etmişti. Cassian'ın ona nasıl öğrettiğini, Dokunma vardı ama her zaman izin alıyordu ve her zaman profesyonelceydi. Onunla nasıl alay etmediğini göstermek istedi, sadece nazikçe düzeltiyordu. Ve ona ne öğrettiğini

görmelerine ihtiyacı vardı. Tüm o yumruk ve tekme kombinasyonlarıyla tam olarak ne yapabileceğini söylediğini duymaya.

Rahibelerin neler öğrenebileceğini.

Ama o akşam Nesta ayrılırken kayıt sayfası boş kaldı.

Şafaktan günbatımına kadar her zaman yaptığı gibi masasında oturan Clotho'ya baktı.

Rahibe oyuna getirildiğini anladıysa bile belli etmedi. Ama Clotho'dan sızan keder gibi bir şey vardı, o da bugün o listenin dolmasını istemiş gibiydi.

Nesta bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu. Clotho'nun üzüntüsü neden ona rüzgâr gibi savruldu bilmiyordu ama sonra Nesta Ev'den on bin adıma doğru gidiyordu.

Belki de bir işe yaramazdı. Belki de bu numaranın onları ikna edebileceğini düşünerek aptallık etmişti. Belki de beden eğitimi, iblislerinin üstesinden gelmek için gerekli olan şey değildi ve neye ihtiyaçları olduğunu bildiğini varsayacak kadar kibirliydi.

Nesta merdivenlerden aşağı ve aşağı yürüdü, duvarlar içeri giriyordu.

Arkasını dönmeden önce sadece dokuz yüz basamağa kadar çıkabildi, adımları kurşun bloklarla tartılmış gibi ağırdı.

Nesta odasına girdiğinde ve komodinin üzerinde bir kitap bulduğunda hâlâ terliyor ve derin nefes alıyordu. Kitabın adını görünce kaşlarını çattı. Odaya "Senin her zamanki romantik zevklerine benzemiyor," dedi.

Bir aşk kitabı değildi. *Savaş Dansı* adında eski bir el yazmasıydı.

Nesta, "Bunu geri alabilirsin, teşekkür ederim," dedi. Geceleri okumak istediği son şey savaş stratejisiyle ilgili kasvetli eski bir yazmaydı. Ev böyle bir şey yapmadı ve Nesta içini çekip el yazmasını aldı, o kadar eskimişti ki siyah deri cilt tereyağı yumuşaklığındaydı.

Sayfalardan tanıdık bir koku ona doğru sürüklendi. "Bunu benim için sen bırakmadın, değil mi?"

Ev, *"Ben de bunu seçerdim,"* der gibi bir yığın romantizmi yerle bir ederek cevap verdi.

Nesta, binlerce kez okumuş gibi Cassian'ın kokusuyla dolu taslağa baktı.

Bunu Cassian ona bırakmıştı. İçinde ne varsa ona layık olduğunu düşünmüştü.

Nesta yatağın kenarına tünedi ve metni başparmağıyla açtı.

❖

Savaş Dansı'nı okumaya ara verip şakaklarını ovuşturduğunda gece yarısıydı. Elinden bırakmamıştı, masasında yemek bile yememişti, bir eliyle tutarken diğer eliyle yahnisini yiyordu.

Savaş sanatının çoğunun annesinin öğrenmekte ısrar ettiği sosyal manipülasyon gibi olması şaşırtıcıydı: savaş alanlarını seçmek, düşmanın düşmanları arasında müttefik bulmak... Bazıları tamamen yeniydi, elbette ve o kadar kesin bir düşünce tarzıydı ki, öğretilerini tam olarak kavramak için taslağı birçok kez okuması gerektiğini biliyordu.

Cassian'ın orduları nasıl yöneteceğini bildiğini biliyordu. Korkusuz bir hassasiyet ve zekâyla bunu yapmasını izlemişti. Ancak el yazmasını okuduğunda, savaş ve savaş planlamak için ne kadar ileri düşünceye sahip olduğunu asla anlayamadığını fark etti.

Nesta taslağı komodinin üzerine koydu ve yastıklarına yaslandı.

Cassian'ı bir savaş alanında hayal etti, tıpkı o gün olduğu gibi, bir Hybern komutanına karşı çıkmış ve o kadar sert bir mızrak atmıştı ki, erkek çarpışma anında atından fırlamıştı.

Taslaktan sadece bir şekilde ayrılmıştı. Arkadan komuta etmek yerine askerleriyle ön saflarda savaşmıştı.

Düşüncelerinin bir süre sürüklenmesine izin verdi, ta ki başka bir diken yumağına takılana kadar.

Rahibelerin eğitime gelmemesi önemli miydi? Başarısızlığım kabullenme konusundaki isteksizliğinin ötesinde, fark eder miydi?

Ederdi. Bir şekilde ederdi.

Hayatının her alanında başarısız olmuştu. Tamamen ve olağanüstü bir şekilde başarısız olmuştu ve başkalarının bunun ana

amacı olduğunu anlamasını engellemişti. Onları dışlamıştı, kendini dışlamıştı, çünkü tüm bu başarısızlıkların ağırlığı onu bin parçaya bölmekle tehdit ediyordu.

Nesta elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Uyku uzun zamandır gelmiyordu.

Nesta ertesi gün kütüphaneye girdiğinde rampanın onu arabasını bıraktığı yere götürmesini beklerken hâlâ vücudundan ter akıyordu.

Boş kayıt kâğıdına bakacak cesareti yoktu. Onu yırtacaktı.

Clotho'ya bakıp yenilgisini kabul edecek cesareti yoktu. Yürümeye devam etti.

Ama Clotho bir elini havaya kaldırarak onu durdurdu. Nesta yutkundu. "Ne?"

Clotho, kapıyı gösteren yamuk parmağıyla Nesta'nın arkasını işaret etti. Hayır, sütunu.

Ve bu rahibeden sızan keder değil, vızıldayan heyecan gibi bir şeydi. Nesta'nın topukları üzerinde fırıl fırıl dönmesine ve sütuna doğru adım atmasına neden olan bir şey.

Duyuruya bir isim karalanmıştı.

Koyu harflerle yazılmış bir isim. Bu isim, yarınki ders için hazırdı.

GWYN.

İKİNCİ KISIM

KILIÇ

25.
BÖLÜM

Cassian, ağzının köşesinden "Bu kadar gergin görünmeyi bırak," diye mırıldandı.

Nesta, saat dokuz yönüne doğru ilerlerken açık kemeraltı yoluna bakmamaya çalışarak ayağa zıplarken bile, "Gergin değilim," diye mırıldandı.

"Biraz rahatla." Ceketini düzeltti.

"Ama eli ayağı durmayan sensin," diye tısladı Nesta.

"Çünkü beni huzursuz *ediyorsun*."

Kemeraltı yolunun ötesindeki taşın üzerinde adımlar atıldı ve Nesta'nın nefesi Gwyn'in bakır-kahverengi saçları ortaya çıktığında kendini tuttuğunu fark etmediği şekilde bir dalgayla havaya karıştı. Güneş ışığında, saçlarının rengi olağanüstüydü, altın teller parlıyordu ve camgöbeği mavisi gözleri diğer rahibelerin giydiği taşlarla neredeyse mükemmel görünüyordu.

Gwyn, meydanın ortasında durduklarını gördü ve kısa süreliğine durdu.

Korkusunun keskinliği Nesta'nın yaklaşmasını sağladı. "Merhaba."

Gwyn'in elleri titriyordu, meydanda bir adım daha attı ve gökyüzünün açıklığına baktı.

Yıllardır dışarıya ilk kez çıkmıştı.

Cassian, hakkını vermek lazım, aylarca kullanılmayacakla-

rını iddia ettiği ahşap idman silahlarının bulunduğu rafa doğru hareket etmiş ve onları ayarlıyormuş gibi yapıyordu.

Gwyn yutkundu. "Buraya gelirken kıyafetlerimin düzgün olmadığını fark ettim." Soluk cübbesini işaret etti. "Bunların uygun olacağından şüpheliyim."

Cassian bakmadan cevap verdi, "İstersen sana cübbeliyken bile öğretebilirim. Rahat olduğu sürece sorun yok."

Gwyn ona gergin bir gülümseme verdi. "Bugünkü dersin nasıl gittiğine bakacağım ve sonra karar vereceğim. Çoğunlukla geleneklere uygun giyiniyoruz, katı kurallarımız yok." Gülümsediğinde Nesta'nın bakışlarıyla tekrar karşılaştı. "Güneşin tepemde olmasının nasıl bir his olduğunu unutmuşum." Yine baktı. "Gökyüzüne bakarak zaman geçirdiğim için beni affet."

Nesta, "Elbette," dedi. Bu sabahki derse kaydolduğunu gördükten sonra dün Gwyn ile karşılaşmamıştı, ancak kazara yapılacak tatsız bir yorumun Gwyn'in düşüncelerini gözden geçirmesine neden olmasından endişe ediyordu... Neredeyse korkuyordu.

Kelimeler Nesta'nın boğazına takıldı ama Cassian bunu tahmin ediyor gibiydi. "Pekâlâ. Artık çene çalmak yok. Nes, yeni dostumuz Gwyn'e gerekli şeyleri göster, olur mu? Ben Cassian'ım. Nes, ona ayaklarını göster."

"Ayaklar?" Gwyn'in bakır kaşları yükseldi.

Nesta gözlerini devirdi. "Göreceksin."

Gwyn, ayaklarını yere basma kavramım Nesta'dan daha iyi kavramıştı ve ağırlığını sağ kalçasına vermek ve Nesta'nın üç haftadır düzeltmeye çalıştığı diğer şeyler konusunda kesinlikle bir sorunu yoktu. Elbiselerle bile, Gwyn'in, Nesta'nın sadece öğrendiği, Perilerin gündelik zarafetine alışkın, ince ve zarif yapılı olduğu açıktı.

Arkadaşının gönlünü etmek zorunda kalmayı bekliyordu, ancak Gwyn ilk endişesinin üstesinden geldiğinde, istekli bir katılımcı ve neşeli bir yoldaş olduğu ortaya çıktı. Rahibe kendi hatalarına güldü ve Cassian'ın düzeltmelerine gülmedi.

Dersin sonunda, Gwyn'in cübbesi terden ıslanmıştı, kızarmış yüzünün etrafında kıvrılan saç filizleri vardı. Cassian, soğumaya geçmelerinden önce biraz su içmeleri talimatını verdi.

Gwyn kendine bir bardak doldururken, "Sangravah'taki tapınakta, her gündoğumu sırasında bazı eski hareketler yapardık. Savaş eğitimi için değil, zihni sakinleştirmek için. Bunlardan sonra da soğumalar yaptık ama biz onlara topraklama diyorduk. Bu hareketler bizi bir şekilde bedenlerimizden çıkarıyordu. Anayla irtibat kurmamızı sağlardı. Topraklamalar bizi mevcut dünyaya yeniden adapte ederdi."

"O zaman neden derse kaydoldun?" Nesta, Gwyn'in uzattığı bardağı içti. "Zaten alışkın olduğunuz zihin yatıştırıcı egzersizlerin varsa?"

"Çünkü bir daha asla güçsüz hissetmek istemiyorum," dedi Gwyn yumuşak bir şekilde ve tüm o rahat tebessümler ve parlak kahkahalar gitmişti. Çakmak çakmak bakışlarında sadece acı veren bir dürüstlük vardı.

Nesta yutkundu ve içgüdüsü ona geri çekilmesini söylese de sessizce, "Ben de," dedi.

❖

Dükkân kapısının üstündeki zil, Nesta içeri girerken pelerininin omuzlarına yapışmış kar tanelerini sıyırarak tıngırdadı. Cassian'ın Gwyn'le ikinci derslerinden sonra İllyria Dağları'na gitmesi gerekiyordu ve Nesta'dan ona katılmasını istemişti ve buna şaşırmıştı. Clotho'ya kütüphanedeki işine birkaç saat geç kalacağını söylemişti. Onu evden çıkarıp temiz havaya çıkarmakla ilgili sıradan bir yorumun ötesinde neden olduğunu açıklamamıştı.

Ama kabul etmişti ve nedenini de söylememişti. Cassian'dan, alışverişe gidebilmek için onu Rüzgâr Kıran'da bırakmasını istediğinde bile meraklı görünmüyordu. Belki de tahmin ediyormuş gibi gözünde bir kıvılcım parıldadı ama mesafeliydi, sessizdi.

Cassian'ın Eris'le buluşmak için burada olduğunu düşünülürse onu suçlamıyordu. Nesta'yı dondurucu havada köyün orta-

sındaki çeşmenin yanına bırakmıştı, ısınması gerekirse Rhys'in annesinin evinin kilidinin açık olduğunu bildiğinden emin olmak istemişti.

Velaris hâlâ yazın elindeydi ama sonbahar artık çekiştiriyordu, diğer taraftan Rüzgâr Kıran çoktan kışın kucağına tamamen teslim olmuştu. Nesta dükkâna girerken pek oyalanmadı.

Emerie selamlayarak "Nesta," dedi, genç görünümlü bir erkeğin geniş omzunun ve kanatlarının üzerinden bakıyor ve tezgâhta ona yardım ediyordu. "Seni görmek güzel."

Sesindeki rahatlama mıydı? Nesta, içeri girmeden önce arkasındaki kapının sıkıca kilitlendiğinden emin oldu, botlarındaki kar Emerie'nin müşterisinin bıraktığı çamurlu izlerin yanında iz bırakmıştı.

Erkek, Nesta'ya doğru yarı döndü, sade, yakışıklı bir yüz, boynunun arkasında bağlı koyu saçları ve camsı kahverengi gözleri vardı. Pislik herif sarhoştu. Emerie'nin sert duruşu hoşnutsuzluk ve ihtiyatlılığı ortaya çıkardığı için *pislik* doğru bir terim gibi görünüyordu.

Nesta tezgâha doğru yürüdü ve erkeği gözleriyle süzdü, bunu yaptığında insanların genellikle onu boğmak istediklerini bilirdi. Adamın duruşunu sertleştirip, ayaklarının üzerinde hafifçe sallanmasına bakılırsa işe yaramıştı. Emerie'ye neşeyle "Günaydın," dedi. Erkeklerin nefret ettiği bir şey daha vardı: bir kadın tarafından görmezden gelinmek.

Erkek tezgâha ve Emerie'ye dönüp, "Sıranı bekle cadı," diye homurdandı.

Emerie kollarını kavuşturdu. "Sanırım burada işimiz bitti, Bellius."

"Ben bitti dediğimde biter." Kelimeleri yarı gevelemişti.

Nesta ona serin bir bakış atarak "Randevum var," dedi. Erkeği kokladı. Burnu kırıştı. "Ve sanırım senin de hamam için bir randevuya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Adam tamamen ona doğru döndü, kaslı omuzlarını dikleştirdi. Puslu ifadesine rağmen, bakışlarında öfke kaynıyordu. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Nesta, "Vaktimi boşa harcayan sarhoş bir aptal," dedi. İki sifon –Azriel'inkinden daha koyu bir mavi– büyük ellerinin arkasında oturuyordu. "Çık dışarı."

Emerie, misilleme için kendini hazırlıyormuş gibi hareketsiz kaldı. Ama erkek cevap vermeden önce, "Bunu daha sonra konuşacağız Bellius," dedi.

"Babam beni bir mesaj iletmem için gönderdi."

"Mesaj alındı," dedi Emerie, çenesini kaldırdı. "Ve cevabım aynı: bu dükkân benim. Eğer o kadar çok istiyorsa, kendisi de bir tane açabilir."

Bellius bir adım geri çekilerek "Nefret dolu kaltak," diye çıkıştı.

Nesta soğuk ve boş bir şekilde güldü. Peri ve insanların, onun fark ettiğinden daha fazla ortak noktası vardı. Kaç kez babasının alacaklılarının, cebinde olmayan para için onu haraca bağlamak üzere kapılarının eşiğini aşındırdıklarına tanık olmuştu? Ve sonra tehditlerin ötesine geçtikleri bir zaman da olmuştu. Bir keresinde babasının bacağını paramparça etmişlerdi. Bu olunca da en ufak bir güvenlik hissi bile kalmamıştı.

Bellius belli belirsiz gülerken Nesta kapıyı işaret ederek, "Çık dışarı," dedi. "Kendine bir iyilik yap ve dışarı çık."

Bellius tam boy yükseldi, kanatları açıldı. "Etmezsem ne olur?"

Nesta tırnaklarını inceliyordu. "Ne *olacağını* öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum."

Bellius ağzını açtı ama Emerie, "Baban şimdi yanıtımı aldı, Bellius. Eve uçmadan önce çeşmeden biraz su almanı öneririm," dedi.

Bellius sadece tahtalarına tükürdü ve Nesta'ya puslu bir bakış atarak çıkışı takip edip kapıyı arkasından kapattı.

Sessizce, Nesta ve Emerie onun karla kaplı sokakta sendelemesini ve kanatlarını açmasını izledi. Nesta, o gökyüzüne fırlarken kaşlarını çatıyordu.

"Arkadaşın mı?" diye sordu Nesta, tezgâhta Emerie'yle yüzleşerek.

"Kuzenim." Emerie kıvrandı. "Babası benim amcam olur. Baba

tarafımdan yakınım yani." Nesta daha soramadan devam etti, "Bellius genç ve kibirli bir aptal. Bu bahar Kan Ayini'ne katılacak ve gerçek bir savaşçı olmayı beklediği için küstahlığı sadece geçtiğimiz aylarda giderek arttı. Kıtada bir keşif birimine yerleştirilecek kadar yetenekli ve görünüşe göre başarısını kutlamak için geri döndü." Emerie tezgâhtaki görünmez bir kir parçasını sildi. "Öğle vakti sarhoş olmasını beklemiyordum. Bu onun için yeni bir aşağılık seviyesi." Yanakları renklendi. "Buna şahit olduğun için üzgünüm."

Nesta omuz silkti. "Sarhoş aptallarla uğraşmak benim uzmanlık alanım."

Emerie tezgâhtaki hayali noktayla oynamaya devam etti. "Babalarımız da aynı tip insanlardı. Çocukların herhangi bir yaramazlığı olduğunda sert bir şekilde cezalandırılması gerektiğine inanırlardı. Merhamet ya da anlayış için pek yer yoktu."

Nesta dudaklarını büzdü. "Bu tipleri bilirim." Annesinin annesi de ölümcül bir enfeksiyona dönüşen inatçı bir öksürükten ölmeden önce böyleydi. Ona büyükanne denmesinde ısrar eden sert yüzlü kadın, dans derslerindeki yanlış adımlarından dolayı bir cetvelle avuçlarına vurduğunda Nesta yedi yaşındaydı. *İşe yaramaz, sakar kız. Benim için bir zaman kaybısın. Belki bu emirlerime uymanı hatırlamana yardımcı olur.*

Nesta sadece yaşlı canavar öldüğünde rahatlamıştı. Büyükannenin vesayetinin zulmünden kurtulan Elain ağlamış ve özenle mezarına çiçekler bırakmıştı; kısa süre sonra annesinin mezar taşının yanına bir çiçek daha gelmişti. Feyre anlamak için çok küçüktü ama Nesta büyükannesi için çiçek koyma zahmetine hiç girmemişti. Nesta'nın sol başparmağının yanında kadının verdiği daha kötü cezalardan birinden de bir yara izi kalmıştı. Nesta, sadece mezarını kabul etmek istediğinden daha sık ziyaret ettiği annesi için çiçek bırakmıştı.

Velaris'in dışındaki babasının mezarını bir kez bile ziyaret etmemişti.

"İyi misin?" diye sordu sonunda Emerie'ye. "Bellius dönecek mi?"

"Hayır," dedi Emerie, kafasını iki yana sallayarak. "Yani, iyiyim. Ama hayır. Demirmiğfer savaş birliğinin bir üyesi. Toprakları buradan birkaç saatlik uçuş mesafesinde. Yakın bir zamanda dönmeyecektir." Omuz silkti. "Amcamın ailesi ara sıra bu küçük ziyaretleri yapıyor. Halledemeyeceğim bir şey değil. Bellius yeniydi gerçi. Sanırım artık bana zorbalık yapacak kadar yetişkin düşünüyorlar." Nesta ağzını açtı ama Emerie ona yarım bir gülümseme daha sundu ve konuyu değiştirdi. "İyi görünüyorsun. Seni gördüğümden çok daha sağlıklı... Şimdi ne oldu? Neredeyse üç hafta oldu." Nesta'ya değerlendirici bir bakış attı. "Geri geri dönmedin."

Nesta, "Eğitimimizi Velaris'e taşıdık," dedi.

"Bellius sözümü kesmeden önce sana söylemek üzereydim. İçinde yün olan derilerin yapımını sordum." Emerie kollarını tertemiz tezgâha yasladı. "Yapılabilir ama ucuz değil."

"O zaman bu benim imkânlarımın ötesinde ama yine de öğrendiğin için teşekkürler."

"Sipariş verip ödeyebildiğin kadar ödemene izin verebilirim."

Cömert bir teklifti. Babası ahşap oymalarını birkaç zavallı bakır paraya satmaya çalışırken Nesta'ya insan âleminde gösterilen nezaketin çok ötesinde bir şeydi.

Onlara sadece Feyre bakıyor ve giydiriyordu. Avladığı et ve postlardan çok az kazamyordu. Ama onları hayatta tutmuştu. Feyre o gece eve etle dönmeseydi ya açlıktan öleceklerdi ya da köyde dileneceklerdi.

Nesta o gün gerekirse Tomas'ın onu yanına alacağını söylemişti. Belki Elain'i de. Ama ailesi nefret doluydu, doyuracak çok boğazı vardı. Babası sorgusuz sualsiz onu beslemeyi reddederdi. Elain'in açlıktan ölmesini önleyecekse takas edebileceği tek şeyi Tomas'a teklif etmeye hazırdı. Vücudunu kız kardeşini besleyecek kadar para ödeyen herkese sokaklarda satardı. Vücudunun onun için hiçbir anlamı yoktu, seçim yapma zamanının yaklaştığını hissettiği için kendi kendine söyleniyordu. Elain her şey demekti.

Ama Feyre o yiyecekle geri dönmüştü. Sonra da duvarın üzerinden kaybolmuştu.

Üç gün sonra Nesta, Tomas'tan ayrıldı. Thomas, öfkeli bir şekilde kendisini ona fırlatmıştı, onu ahır duvarı boyunca yığılmış devasa odun yığınına yaslamıştı. *Kindar fahişe* diye hırlamıştı. *Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Elinde bir bok yok ama kraliçe gibi davranıyorsun.* Elbisesinin yırtılma sesini, elleri eteklerini pençelerken gözlerindeki açgözlülüğü, kemerindeki tokayı beceriksizce tutarken eteklerini kaldırmaya çalışmasını asla unutmazdı.

Sadece saf, ari dehşet ve hayatta kalma içgüdüsü onu kurtarmıştı. Yaklaşmasına izin vermiş, gücünü kaybettiğini düşünmesine izin vermiş ve sonra dişlerini kulağına geçirmişti. Ve koparmıştı.

Tomas çığlık atmıştı ama onun üzerindeki hâkimiyetini gevşetmişti; Nesta karda koşmuştu kanını tükürdü ve kulübeye ulaşana kadar koşmayı bırakmadı.

Sonra babalarının gemilerinden haber geldi: Bulundu, hem de her şeyiyle.

Nesta bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Mücevher ve altın sandıkları o uğursuz sevkiyattan değil, çalınan insan kadın için Tamlin'in ödemesiydi. Feyre'nin avı olmadan ölüme mahkûm ettiği aileye yardım etmek için.

Nesta bu anıdan sarsılarak kurtuldu. "Her şey yolunda. Ama teşekkür ederim."

Emerie uzun, ince ellerini ovuşturdu. "Hava buz gibi ve öğle yemeği molası vermek üzereyim. Bana katılmak ister misin?"

Cassian dışında, uzun zamandır kimse onu yemeğe davet etmemişti. Onlara bunun için bir sebep vermemişti. Ama işte oradaydı: dürüst, basit bir teklif. Ne kadar kötü olduğunu bilmeyen birinden.

Emerie ile öğle yemeği fikri çok güzeldi; kadının Nesta hakkında daha fazla şey öğrenmesi an meselesiydi. Ta ki her korkunç şeyi duyana ve sonra davetler durana kadar. Bellius'tan daha mı iyiydi? Emerie bilseydi, onu da bu dükkândan atardı.

Ama şimdilik Emerie'ye ne söylenti ne de gerçek ulaşmıştı.

Nesta, "Bunu isterim," dedi ve ciddiydi.

❖

Emerie'nin dükkânının arka odası ön oda kadar tertemizdi, ancak fazladan stok sandıkları bir duvara yığılmıştı. İki pencere karla kaplı bir bahçeye bakıyordu ve bunun ötesinde, en yakın dağ zirvesi kayalık kütlesiyle gri gökyüzünü engelliyordu.

Sağda küçük bir mutfak vardı, bir ocak, bir tezgâh ve küçük bir çalışma masasından biraz daha fazlası. Etrafına birkaç tahta sandalye konulmuştu ve Nesta masanın aynı zamanda yemek alanı olduğunu fark etti. Oraya bir kişilik bir yer ayarlanmıştı.

"Sadece sen mi?" diye sordu Nesta, Emerie ahşap tezgâha gidip bir tabak biftek ve bir tabak kavrulmuş havuç alırken. Nesta'nın önündeki masaya koydu ve bir somun ekmekle bir kâse tereyağı aldı.

"Sadece ben." Emerie ikinci sırayı almak için bir dolabı açtı. "Beni rahatsız edecek bir eş ya da arkadaş yok."

Söylerken biraz gergindi, daha fazlası varmış gibi ama Nesta "Benim de," dedi.

Emerie ona alaycı bir bakış attı. "Peki ya şu General Cassian?"

Nesta, onun kafasının uylukları arasında, dili onun girişinde, içine doğru kaydığı o anısına ket vurdu. "Mümkün değil," dedi Nesta ama Emerie'nin gözleri parladı.

Emerie masada oturup Nesta'nın da aynısını yapmasını isteyerek, "Evlilik ve bebek yapma takıntısı olmayan başka bir kadınla tanışmak güzel," dedi. Nesta'nın tabağına biraz biftek, havuç ve ekmek koydu ve bir kâse tereyağını ona doğru kaydırdı. "Soğuk ama bu şekilde yenmesi gerekiyor. Genelde öğle yemeğinde sadece karnımı doyuracak kadar kalırım."

Nesta yumuldu ve homurdandı. "Çok lezzetli." Bir ısırık daha aldı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Başka kim yapar ki? Burada kasaptan başka gıda satılan bir dükkânımız yok." Emerie çatalıyla binanın arkasındaki bahçeyi işaret etti. "Kendi sebzelerimi yetiştiriyorum. Bu havuçlar o bahçeden geldi."

Nesta bir ısırık aldı. "Tatları çok güzel." Tereyağı, kekik ve parlak bir şey...

"Her şey baharatlarda bitiyor. Ne yazık ki bu civarda çok bu-

lunan bir şey değil. İllyrialılar özellikle bunları bilmiyor ya da umursamıyorlar."

Nesta, konuşurken esneyip ağzı kocaman açılarak "Babam bir tüccardı," dedi. Boğazını temizledi. "Dünyanın dört bir yanından baharat ticareti yapardı. Ofislerindeki kokuyu hâlâ hatırlıyorum... bin farklı kişilik bir yere tıkılmış gibiydi."

Feyre, babalarının ofisinde takılmayı severdi, ticarete Nesta'ya zengin bir kız için kabul edilebilir olduğu belletilen sınırdan daha fazla ilgi duyuyordu. Feyre her zaman böyleydi: Hayatlarını yöneten kurallarla hiç ilgilenmezdi. Avantajlı bir evlilikle ailelerinin servetlerini genişletecek gerçek bir hanımefendi olmakla ilgilenmiyordu.

Herhangi bir mesele üzerinde pek anlaşmaya varamazlardı. Ve babalarının ofislerine yaptıkları bu ziyaretler aralarında kaynayan bir kızgınlıkla sonuçlanmıştı. Feyre onun ilgisini çekmeye çalışmıştı, onu cezbetmek için birçok nadir özellik göstermişti. Ama Nesta, kız kardeşinin açıklamalarını zar zor dinlerdi, çoğunlukla babalarının iş ortaklarına oğullarının iyi bir eş olup olamayacağına bakıyordu. Feyre iğrenmişti. Bu Nesta'yı daha da azimli hale getirmişti.

"Onunla seyahat ettin mi?"

"Hayır, iki kız kardeşim ve ben evde kaldık. Dünyayı dolaşmamız uygun değildi."

"İnsanların edep anlayışının İllyrialılarınkine ne kadar benzediğini hep unutuyorum." Emerie bir ısırık daha aldı. "Peki yapabilseydin, dünyayı görmek ister miydin?"

"Dünyanın yarısıydı, değil mi? Duvar yerindeyken."

"Hiç yoktan iyidir."

Nesta kıkırdadı. "Haklısın." Emerie'nin sorusunu düşündü. Babası yabancı ve uzak kıyıları görmeleri için onları gemilerinden birine almayı teklif etseydi, giderler miydi? Elain laleleri ve diğer ünlü çiçekleri incelemek için her zaman kıtayı ziyaret etmek istemişti, ancak hayal gücü daha fazlasına yetmemişti. Feyre bir keresinde kıtanın müzelerindeki ve özel mülklerindeki görkemli sanatlardan bahsetmişti. Ama hepsi batı yakasındaydı.

Bunun ötesinde, kıta çok genişti. Ve güneyde, başka bir kıta uzanıyordu. Gider miydi?

Nesta nihayet, "Mücadele ederdim," dedi, "ama sonunda merakıma yenilirdim."

"İnsan topraklarında hâlâ bir ailen var mı?"

"Annem ben on iki yaşındayken öldü ve babam... En son savaştan sağ çıkamadı. Anne ve babaları benim çocukluğumda öldüler. Baba tarafımdan akrabam yok ve annemin kıtada yaşayan ve zor zamanlarda bizi kolayca unutan bir kuzeni vardı."

Nesta, yoksul düştüklerinde mektup üstüne mektup yazmıştı. Kuzeni Urstin'e onları yanına alması için yalvarıyordu. Yanıtsız kalmışlardı ve sonra posta için paraları kalmamıştı. Nesta hâlâ kuzenlerini görmezden gelip ölüme terk eden akrabalarının ne olduğunu öğrenip öğrenmediğini merak ediyordu.

Nesta dikkatlice, "Ailen ne oldu?" diye sordu. Bellius'tan genel bir fikir edinmek için yeterince şey görmüş ve duymuştu ama sormaktan kendini alamadı.

"Annem beni doğururken öldü ve ağabeyim ben doğmadan on yıl önce bir çatışmada ölmüş. Babam Hybern'le olan savaş sırasında öldü." Sözcükler sert ve soğuktu. "Babamın ailesi bu mağazayı ve servetini sahiplenmeyi bir amaç haline getirse de, akrabalarımın geri kalanıyla ilgilenmiyorum."

"Buna hakları yok, değil mi?"

"Hayır. Rhysand miras yasalarını yüzyıllar önce kadınları içerecek şekilde değiştirdi, ancak amcalarım pek umursuyor gibi görünmüyor. Bellius gibi ara sıra başkaları da rahatsız etmek için geliyorlar. Bir kadının kendi işini yürütmemesi gerektiğine, bu köyde bir erkekle evlenip mağazayı onlara bırakmam gerektiğine inanıyorlar." Yüzünü buruşturdu. "Onlar akbaba."

Emerie öğle yemeğini bitirmiş ve her biri için biraz çay koymuştu. "Buraya çok sık gelmeyecek olman çok yazık. Konuşacak aklı başında biri daha işime yarayabilirdi."

Nesta iltifata göz kırptı, Emerie hakkında bir gerçek ortaya çıkmıştı... bu yerde mutsuzdu. Seyahatle ilgili tüm o sorular... "Hiç uzaklara gitmek ister miydin?"

Emerie bir kahkaha attı. "Peki, nereye gideceğiz? En azından burada tanıdıklarım var. Bu köyden hiç ayrılmadım. Oradaki dağın tepesine bile hiç çıkmadım." Pencereyi işaret etti ve Nesta kanatlarına bakmamaya çalıştı.

Nesta çayından bir yudum aldı. Demi biraz sert olmuştu. Yüzünü ekşitmiş olmalıydı, çünkü Emerie sessizce, "Çay burada az bulunur... Kendimi bu lüksle biraz şımartıyorum. Ama açmak için biraz söğüt kabuğu ekliyorum. Ayrıca bazı ağrılarıma da iyi geliyor."

"Ne ağrısı?"

"Kanatlarım bazen ağrıyor. Yani... yara izlerim. Eski bir yara gibi."

Nesta acıma hislerini bastırdı. Emerie gibi çayını bitirdi ve "Yemek için teşekkürler," dedi. Ayağa kalkarken tabağını aldı.

"Ben alırım." Emerie masanın etrafında koşuşturdu. "Zahmet etme."

Rahat bir zarafetle, vücuduna güvenen biri gibi hareket ediyordu.

Nesta dükkânın önüne sürüklendi ama sonra, en sonunda ziyaret nedenini dile getirerek, "Cassian ile Rüzgâr Evi'nde yaptığım eğitim herkese açıktır, yani herhangi bir kadına. Zorluk... çeken kadınlara." Emerie'nin kanatları, korkunç ailesi Gwyn'in katlandığıyla aynı değildi ama herkesin travmaları farklı maskeler takıyordu. "Her sabah 9'dan 11'e kadar antrenman yapıyoruz, ancak bazen öğlene kadar koşuyoruz. Gelmekte serbestsiniz."

Emerie sertleşti. "Oraya gelmem pek mümkün değil ama teklifin için minnettarım."

"Biri gelip seni alabilir ve geri götürebilir." Nesta kim olduğunu bilmiyordu ama Rhys'e sorması gerekiyorsa sorardı.

"Bu cömert bir teklif, ancak işletmem gereken bir dükkânım var." Emerie'nin yüzünde Azriel'inki kadar savaş sertliği yoktu. "Bir savaşçının eğitimiyle ilgilenmiyorum. Böyle bir şey yaptığımı bilmelerinin bana bu kasabada dostlar kazandıracağından şüpheliyim."

"Bir korkağa benzemiyorsun."

Kelimeler aralarında çınladı.

Emerie dudağını ısırdı. Ama Nesta omuz silkti. "Bize katılmak istersen haber gönder. Teklif hâlâ geçerli."

❖

Cassian bunu itiraf etmekten nefret ederdi ama şımarık, ruhsuz bir pislik olan Eris'in kendine has faydaları vardı. Çoğunlukla da İllyria Bozkırları'na çöken soğuklara karşı onları ısıtan ısı baloncuğu. Kemiklerini ısıtmak için biraz ateş büyüsü.

Eris, karla tehdit eden ağır gri gökyüzünü inceleyerek "Korku Ganimeti" dedi. "O şeyleri hiç duymadım. Ama şaşırmadım da."

"Baban bunları biliyor mu?" Bozkırlar tarafsız bir yer değildi ama Eris'in Cassian'ın burada buluşma isteğini nihayet kabul etme tenezzülünde bulunacak kadar boştu. Mesajına yanıt vermesi günler aldıktan sonra.

Eris kollarını kavuşturarak, "Hayır, Ana'ya şükür," dedi. "Bilseydi bana söylerdi. Ganimet eşyalarının dediğin gibi bir bilinci varsa, eğer bulunmak *istiyorsa*... Başkalarına da ulaşmasından korkuyorum. Sadece Briallyn ve Koschei değil."

Beron herhangi bir Ganimet'i ele geçirirse felaket olur. Hybern Kralı'nın saflarına katılırdı. Lanthys gibi korkunç ve ölümsüz bir şey olabilirdi. "Yani Briallyn Beron'u ziyaret ettiğinde onu Ganimet arayışından haberdar edemedi mi?"

Eris, düşüncelerle dolu bir şekilde "Görünüşe göre, o da ona güvenmiyor," dedi. "Bunu düşünmem gerekecek."

Cassian, "Ona bundan bahsetme," diye uyardı.

Eris başını salladı. "Beni yanlış anladın. Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Ama Briallyn'in daha büyük planlarını aktif olarak ondan sakladığı gerçeği..." Başını salladı, daha çok kendi kendine... "Morrigan bu yüzden mi Vallahan'a döndü? Ganimet'i bilip bilmediklerini öğrenmek için?"

"Belki de," dedi Cassian. Hâlâ onları yeni anlaşmayı imzalamaya ikna etmeye çalışıyordu. Ama Eris'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Eris, "Ben burada... Morrigan'ın oraya benden saklanmak için çok sık gittiğini düşünüyordum," dedi.

"Kendini pohpohlama. Bu sadece bir tesadüf." Yalanın işe yarayıp yaramadığından emin değildi.

"Neden böyle düşüncelerle övünmeyeyim ki? Melez bir piçten daha fazlası olduğunu düşünerek kendini övüyorsun."

Cassian'ın sifonları ellerinin üstünde parlıyordu ve Eris darbeyi vurduğuna dair kanıtlara sırıtıyordu. Ama Cassian sakince, kendini "Elimdeki tek bilgi bu," demeye zorladı.

"Bana düşünecek çok şey verdin."

"*Sessiz ol,*" diye tekrar uyardı Cassian.

Eris çok düşünmeden göz kırptı.

Uluyan vahşi doğada tek başına... Cassian bir nefes verdi. Soğuk rüzgârları, çam tazeliğindeki kokuyu kucakladı ve huzursuzluk ve rahatsızlığını gidermesini diledi.

Ama öyle olmadı. Bir sebepten dolayı kaldılar.

26. Bölüm

Yığınlar arasında fazladan eğitim yapmayan Nesta kütüphaneden ayrıldığında kendini daha az bitkin buldu. Cassian onu iki buçuk saat sonra Rüzgâr Kıran'dan almıştı ve Rhys'in annesinin evinde oturmaktan o kadar sıkılmıştı ki neredeyse onu gördüğü için gülümseyecekti. Ama Cassian'ın yüzü gergindi, gözleri soğuk ve mesafeliydi ve Rhys ortaya çıktığında onunla zar zor konuşmuştu. Rhys de onunla çok az konuşmuştu ama bu beklenen bir şeydi. Hiç konuşmasalar daha iyiydi.

Yine de Cassian, Yüce Lord onları Rüzgâr Evi'ne geri getirdikten sonra Rhys ile tekrar ayrılmadan önce "Sonra görüşürüz"den fazlasını söylememişti, yüzü hâlâ gergin ve öfkeliydi.

O gece Cassian'ın neden sürekli bu kadar üzgün olduğunu merak ederken, fazla enerjik olan Nesta odasında yemek yemek ve uykuya dalmak istemiyordu. Bu yüzden kendini yemek odasının girişinde buldu.

Cassian sandalyesinde uzanmış, elinde bir bardak şarapla boş boş bakıyordu. Düşmanlarının ölümünü tasarlayan düşünceli bir savaşçı prens. Nesta odaya bir adım attı ve şarap kadehi kayboldu.

Homurdandı. "Elinden çalacak kadar bağımlı değilim."

"Ev belirli emirleri uyguluyor, sen odadayken şarap içmek yok." Cassian doğrulurken parmaklarını esnetti. "Onu benden aldı."

"Ah." Karşısındaki koltuğa yönelince ve ikisi için de suyla birlikte bir tabak yiyecek ortaya çıktı.

Cassian yarısı yenmiş yemeğine bakmaya devam etti. Savaştan beri yüzünü bu halde görmemişti Nesta.

"Kraliçelere ya da Ganimet'e bir şey mi oldu?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne?" Sonra omuz silkti. "Hayır, sadece... Eris bugün her zamanki gibi büyüleyiciydi." Çatahyla kızarmış tavuğu itip kaktı.

Nesta kendi çatalını aldı, o kadar açtı ki yemeğini yerken konunun gündemden düşmesine izin verdi. Açlığından kurtulduğunda, "Emerie'den eğitime katılmasını istedim," dedi.

"Hayır dediğini varsayıyorum." Sözleri sade, yüzü uzaktı.

"Aynen öyle. Ama fikrini değiştirirse, belki biri onu buraya yabalayabilir diye düşündüm."

"Tabii." Nesta, Cassian'ın sorununun kendisi ile ilgili olmadığını söyleyebilirdi, onu yiyip bitiren şeyle o kadar meşguldü ki zar zor konuşabiliyordu.

Bu Nesta'yı olması gerekenden bile fazla rahatsız etti. "Ne oldu?" diye soracak kadar rahatsız etti. Kendini daha fazla yemeye zorladı, olabildiğince rahat davrandı, onu ikna etmeye çalıştı. Gözlerine o yaralı bakışı neyin getirdiği hakkında konuşmak için.

Cassian, bakışlarını tabağına indirerek Eris'le olan görüşmesinden bahsetti.

Bitirdiğinde Nesta, "Eris, Ganimet bulmamıza yardım etmeye ve babasının onları ele geçirmemesini veya duymamasını sağlamaya kararlı," dedi. "Bu iyi bir şey değil mi? Neden bozuksun?" *Neden bu kadar hırpalanmış görünüyorsun?*

"Beni sinirlendiren onun *lanet ruhunun* çirkinliği. Bana melez piç demesi umurumda değil." Eris'in bugün ona böyle şeyler söylediğini fark ettiğinde öfke Nesta'nın içinde dalgalandı. "Sadece, müttefik olsun ya da olmasın, ondan *nefret* ediyorum. Çok kurnaz ve gamsız ve... Ona katlanamıyorum." Çatalını indirdi ve arkasındaki pencereye doğru baktı. "Eris ve onun muzip kelime oyunları ve siyaseti nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir düşman. Ne zaman onunla karşılaşsam, üstünlük sağladığını hissediyorum. Sanki ben sadece onu arkasından kovalayabili-

yorum ama o benim akıllı davranma konusunda yaptığım her beceriksiz girişimi görüyor. Belki de bu beni aptal bir yabani yapıyor."

Samimi bir üzüntü yüzünü doldurdu ve Nesta'nın koltuğundan kalkmasına yetecek kadar kendinden nefret ediyor göründü. Masayı aştığında hareketsiz kaldı, sadece tabağının yanındaki masanın kenarına yaslandığında kafasını kaldırdı. "Rhys onu öldürüp bu işi bitirmeli."

"Eris'i öldürecek biri varsa o da Mor ya da ben olacağım." Ela gözleri neredeyse yalvarıyordu. "Ama onu öldürmek onun ve türünün benim hakkımda haklı olduğunu kanıtlar. Eris hakkında ne hissettiği bir yana, Beron'dan daha iyi bir Yüce Lord olurdu. Ne istersem isteyeyim, Güz Sarayı'nın esenlik ve refahı hâlâ göz önünde bulundurulmalı."

Cassian iyiydi. Özünde, savaşçı kalbinin içinde Cassian, Nesta'nın bildiği ama çoğu insanın bilmediği bir şekilde iyiydi. Bir bakıma Nesta kendisinin öyle olmadığını ve asla olmayacağını biliyordu.

Hevesle öldüren bir savaşçı değil, alması gereken her canı dikkatlice düşünen bir adamdı. Sevdiği şeyi ölene kadar savunacak biri kişi.

Ve Eris... Cassian'a zarar verirdi. Morrigan'a yaptıklarıyla, evet ama aynı zamanda Nesta'nın kendisinin kullandığı kelimelere çok benzeyen sözlerle. Yara Cassian'ın gözlerinde duruyordu, herhangi bir yara kadar ham.

İçine utanç doldu. Utanç, öfke ve vahşi bir çaresizlik. Umutsuzluğun eşiğinde olmasına, onun gözlerindeki acıya tahammül edemiyordu. Çok iyi bildiği sırıtma, göz kırpma ve kasılmanın yokluğuna dayanamıyordu.

Gözlerindeki o bakıştan kurtulmak için her şeyi yapardı. Birkaç dakikalığına bile olsa.

Nesta ellerini sandalyesinin kollarına koydu ve boynuna bir öpücük kondurdu.

Cassian'ın nefesi kesildi. Ama kulağının hemen altındaki boynunun yumuşak, sıcak tenine bir öpücük daha kondurdu. Şimdi

daha aşağıya, koyu gömleğinin yakasına daha yakın bir yere bir tane daha.

Titriyordu ve o boğazının ortasındaki sert düğümü de öptü. Yaladı.

Cassian yavaşça inleyerek sandalyesine yaslandı. Eli onun kalçasını kavramak için kalktı ama onu durdurdu. Nesta boynuna doğru "Bana izin ver," dedi. "Lütfen."

Cassian yutkundu ve o sert düğüm ağzına yaklaştı. Ama onu durdurmadı ve Nesta onu tekrar öptü, boynunun diğer tarafına geçti. Elini göğsüne koyarken kulağının hemen altındaki noktaya ulaştı ve kalp atışının avucuna çarptığını hissetti.

Onu ağzından öpmedi. Dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Masanın arasına girip dizlerinin üzerine çökerken değil.

Cassian'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Nesta."

Pantolonunun üst kısmına uzandı, şişkinlik çoktan baskı uyguluyordu. "Lütfen," dedi Nesta tekrar ve bakışlarıyla karşılaştı. Cassian doğruldu, bacaklarının arasında diz çöktüğü üzerinde yükseliyordu, ancak gözlerinin kenarı, neredeyse fark edilmeden yumuşadı ve başını salladı. Düğmeler konusunda ona yardım etmek için uzandı ve kaldı ama Nesta hafifçe elini onun üstüne koydu.

Pantolonunu çözerken parmakları sabitti. Aklı tamamen yerindeydi.

Bacaklarındaki kaslar ona doğru Nesta onu çıkardığında Cassian nefes nefese kaldı.

Aleti kocamandı. Güzel, sert ve kesinlikle muazzam. Ağzı kurudu, yaptığı her plan ani bir yeniden değerlendirme gerektirdi. Tamamen onun ağzına sığmasına imkân yoktu. Belki de *vücuduna* sığmasının hiçbir yolu da yoktu.

Ama kesinlikle denemek istiyordu.

Kalın, uzun aletini aşağı doğru okşarken parmakları biraz titredi. Derisi ipek ya da kadifeden çok daha yumuşaktı. Ama altı ise çelik gibi sertti. Adam titredi ve Nesta bakışlarını kaldırdığında bakışlarının eline sabitlendiğini gördü.

"Nasıl seversin?" diye sordu Nesta, sıcak ihtiyaç içine yayılır-

ken nefesi kesilerek. Elini onun aletine doladı... parmakları etrafını zar zor sarabiliyordu. "Nazik mi?" Hafifçe sıkarak üzerinden tüy yumuşaklığında bir geçiş yaptı.

Cassian konuşamıyor gibi başını iki yana salladı.

Nesta onu tekrar okşadı, biraz daha sert. "Böyle nasıl?"

Göğsü yükseldi, sıktığı dişleri parladı. Ama başını iki yana salladı.

Nesta gülümsedi ve üçüncü hareketinde sert bir şekilde sıktı, tırnaklarının uzunluğunun hassas alt tarafını sıyırmasına izin verdi.

Adamın kalçaları sandalyede kasıldı ve Nesta bir eliyle onu yerine bastırdı. "Anlıyorum," diye mırıldandı ve tekrar yaptı. Daha da sertçe, yuvarlak kafaya ulaştığında elini çevirdi.

Eline doğru tekrar kasılmak istedi ama Nesta diğer eliyle tekrar bastırdı.

"Peki ya bu?" diye mırıldandı, başını eğdi. "Bu hoşuna gitti mi?"

Nesta geniş kafasını yaladı, dili ucundaki küçük yarığa kaydı. Orada toplanan küçük nemli taneyi yaladı.

Nesta'nın vücudundaki her şey erimeye başlamıştı; adamın tadı ağzını dolduruyordu, tuzlu ve sanki başka, hayati bir şey... Bu sırada kendi bacaklarının arasında bir ıslaklık sızıyordu.

Cassian "Oh, tanrılar," dedi nefes nefese. Ve sözcükler, bunların üzerine koyuverdiği o inleme, o kadar lezzetliydi ki Nesta ucunu ağzına çekti ve dilini alt tarafı boyunca sıyırdı.

Cassian başını sandalyeye yasladı, inledi.

Nesta, uzun bir hareketle onun aletini yalıyordu. Tadına bakarken kalçalarını birbirine sürtüyor, ağzındaki sıcak, gururlu çeliği hissediyordu. Diğer tarafını yaladı, onu kapladı, ağzını tekrar etrafına doladı ve dudaklarının arasına kaydırdı.

"Nesta," diye yalvardı ve Nesta onu tekrar yutmadan önce neredeyse tamamen dışarı çekti, boğazının gevşemesine izin verdi, Cassian ağzına sığabileceği kadarını alabilmesi için umutsuzca bekledi.

Cassian'ın eli saçına mızrak gibi saplandı, sıkıca tuttu ve Nes-

ta onun kendini tuttuğunu fark etti. Ona çarpmak, canını yakmak, onu incitmek istemiyordu.

Ama bu işe yaramazdı. Hayır, hem de hiç.

Cassian'ın gevşemesini, kafasını tutmasını ve istediği kadar sert bir şekilde ağzına girip çıkmasını istiyordu.

Nesta onu tekrar ağzına aldığında, elleriyle de uyumlu çalışarak dişlerini dokunduruyordu. Sadece birazcık acıtacak kadar, hafifçe.

Cassian'ın bacağı kasıldı ve onu açgözlülükle yutmasına izin verdi, bunu istediğini, kendini bırakmasını istediğini anlatacak kadar eliyle sıktı. Nesta dudaklarını onun ucuna çekti, dilini onun etrafında yuvarladı ve kirpiklerinin altından ona baktı.

Cassian'ın gözleri onun üzerindeydi, geniş ve şehvetle kaplıydı.

Bakışları birleştiğinde kendini serbest bıraktı.

❖

Buna dayanamadı. Bu işkenceydi, özel bir işkence... Nesta'nın ağzında ve elinde aletiyle önünde diz çökmesi ve zevkle kükreyememesi. Ama sonra kirpiklerinin arasından ona baktı ve aletini dudaklarının arasında görünce bir şey kırıldı.

Yemek odasında olmalarını, alanın yarısını kaplayan pencere ve kapıların olmasını ve uçan her şeyin onları görebileceğini umursamıyordu.

Cassian diğer elini saçlarına kaydırdı, parmaklarını örgülerinin diplerine doladı ve onu ağzına doğru itti.

Nesta onu daha da derine aldı ve o kadar yüksek sesle inledi ki aleti boyunca yankılandı. Hayaları gerilmişti ve omurgasında onu tekrar ağzına ittirmesini söyleyen yakıcı bir düğüm oluşturuyordu. Tamamen onun insafına kalmıştı.

Nesta bir kez daha inledi, yumuşak bir teşvik... ve Cassian'ın başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Saçını, kafa derisini kavradı, onu yerinde sabitledi, kalçalarını itti. Onun her darbesinde, ağzı ve eli birlikte çalışarak onu karşılıyor, kaygan sıcaklığı, bazen onu sıyıran, onu tahrik eden dişleri, elinin sıkılığı... Hepsi dayanılmaz bir hal almıştı.

Cassian onun ağzını becermişti ve Nesta'nın inlemesi kalan yerlerini de becermeye karar vermesini sağladı. Onu soy ve o kadar sert içerisine gir ki adını tavana haykırsın.

Nesta'yı geri çekmek istedi ama o hareket etmeyi reddetti. Hırıldadı, parmakları onu durdurmak için kafasına kenetlendi. Çakıl taşları gibi dökülen bir sesle, "İçinde olmak istiyorum," demeyi başardı.

Ama Nesta kirpiklerinin altından ona tekrar baktı ve uzunluğunun ağzına girmesini izledi. Ucu boğazının arkasına çarptı.

Ah tanrılar. Cassian'ın dişleri kenetlenmişti. "İçinde gelmek istiyorum."

Nesta sadece güldü ve onu o kadar derin emiyordu ki kendini durduramadı. Diğer elini pantolonunun içine sokup hayalarını yavaşça sıkıp bırakmaya devam etti.

Cassian, masadaki bardakları sallayan bir kükremeyle geldi, boğazından aşağı boşalırken Nesta'ya doğru kasılıyordu.

Aletini emdi ve titremeyi bıraktığında, yumuşak ve zarif bir şekilde ağzını ondan kaydırdı.

Nesta yutkunurken ona bakmaya devam ediyordu. Ağzına dökülen her damlayı yuttu. Ve sonra dudakları yukarı doğru kıvrıldı, muzaffer bir kraliçe gibiydi.

Cassian nefes nefese kalmış, aletinin hâlâ dışarıda, kaygan ve sızlıyor olmasını umursamıyor, ona sadece birkaç santim uzakta olduğunu ve ona sunduğu bu iyiliğin karşılığını vereceğini söylüyordu.

Nesta ayağa kalktı, gözleri aletine kaydı. Bakışlarındaki ısı onu yakmakla tehdit ediyordu ve Nesta'nın uyarılma kokusu kendisini sardı ve pençelerini derinlere geçirdi.

"Çamaşırlarını çıkar," diye inledi Cassian.

Bir kedi gibi kıvrılırken Nesta'nın gülümsemesi daha da büyüdü.

Onu bu masada becerecekti. Hemen şimdi. Başka hiçbir şey umrunda değildi. Bulundukları ortak alan, Eris, Briallyn, Koschei ya da Korku Ganimeti. Onun içinde olması, etrafındaki o sıcak gerginliği hissetmesi ve Nesta'nın onu sahiplendiği gibi ona sahip olması gerekiyordu.

Nesta'nın parmakları pantolonunun düğmelerine ve bağcıklarına kaydı ve üst düğmeyi açmalarını izlerken titredi.

Koridorun sonundaki merdivenlerden ses geldi. Bir uyarı. Nasıl sessiz kalacağını bilen birinden.

Cassian sertleşti, sonra zonklayan aletini pantolonuna soktu. Nesta sesi duydu ve birkaç metre öteye geçti, üst düğmeyi yeniden düğmeledi. Azriel içeri girdiğinde Cassian kendini düzeltmeyi yeni bitirmişti.

"İyi akşamlar," dedi kardeşi, masaya doğru ilerlerken ızgara seviyesinde bir sakinlikle.

"Az." Cassian ses tonundan sertliği uzak tutamadı. Kardeşinin çok bilmiş bakışlarıyla karşılaştı ve zamanlamasında hissettiği her türlü sıkıntıyı sessizce iletti. Azriel sadece Ev'in ona getirdiği yiyecekleri incelerken omuz silkti. Tam olarak neyi böldüğünü biliyormuş ve refakatçi görevlerini *çok* ciddiye alıyormuş gibi.

Nesta onları izliyordu ama Cassian ona döner dönmez hareket geçti, masadan uzaklaştı ve kapıya yöneldi. "İyi geceler." Gitmeden önce yanıt vermesini beklemedi.

Cassian, Az'a dik dik baktı. "Bunun için teşekkürler."

Az, yemeğine gülümserken bile, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

"Piç!"

Az kıkırdadı. "Elininin tamamını tek seferde gösterme Cass."

"Bu da ne demek oluyor?"

Az kapıya doğru başını salladı. "Bazı şeyleri sonraya sakla."

"İşgüzarlık yapıyorsun."

Az bir lokma aldı. "Yemek odasının ortasında aletini emmesine izin verdin. Şu anda akşam yemeğimi yemek için kullandığım bir masada. Bunun bana bir fikir verdiğini söyleyebilirim."

Cassian güldü, daha önceki kasveti geçmişti. Nesta sayesinde. Hepsi onun sayesinde. "Öyle olsun."

27.
BÖLÜM

Nesta'nın ertesi sabah Cassian'ın yüzüne nasıl bakacağına dair en ufak bir fikri yoktu, ancak Gwyn kullanmaya çok hevesli olduğu bir tampon oldu. Eğitim sahasının merdivenlerinde rahibeyle karşılaştı ve Gwyn ona parlak bir gülümseme sundu. "Günaydın."

"Günaydın," dedi Nesta, onunla yürürken. "Ganimet'le ilgili bir şey var mı?"

Gwyn başım iki yana salladı. Üstünde yine cübbesi vardı, gerçi saçlarını sıkı bir örgüyle toplamaya başlamıştı. "Dün gece Merrill'e de sordum. O dehasıyla birşeyler yaptı ama eski metinlerde birkaç sözün ötesinde, zaten bildiğinizden başka bir şey bulamadı. Ne zaman ve nerede kaybolduklarına ya da kimin kaybettiğine dair bir ipucu yoktu. En az on bin yıl öncesine dayanan bir bilgi olduğu için onlara en son kimin sahip olduğunu bile bulamıyoruz."

Perilerin kaç yaşında olduklarını hatırlamak her zaman şaşırtıcı olmuştu. Dünyada hâlâ özgürlerken, Korku Ganimeti nesnelerini hatırlamak için Amren kimbilir kaç yaşındaydı. Ama görünüşe göre Amren bile onları en son kimin kullandığını hatırlamıyordu.

Nesta dişiyi ve beraberindeki soğuk acıyı bir kenara attı.

Gwyn, ağzını bir tarafa bükerek, "Bu imkânsız bir görev olabilir," dedi. "Onu bulmanın başka bir yolu yok mu?"

Vardı. İçinde kemikler ve taşlar vardı. Nesta'nın vücudu kilitlendi. "Hayır," diye yalan söyledi. "Başka yolu yok."

❖

"Rüzgâr Kıran'a mı gidiyorsun?" diye sordu Nesta, derslerinin sonunda Gwyn onlara veda ederken. Gwyn o sabah dövüş duruşlarına başlamıştı ve Nesta'nın Cassian'la gerçekten yalnız konuşmak için bir dakikası bile olmamıştı. O ortaya çıktığında biraz fazla uzun bir bakışma olmuştu ama hepsi bu kadardı.

Yemek odasında yaptıklarından pişmanlık duymuyordu. Azriel'in neyi böldüğünü bildiği göz alıcı bir şekilde aşikâr olsa bile.

Ama burada Cassian'la tek başına durmak... Onun tadı damağında kalmıştı, sanki dilinin üzerine kendi tadını damgalamıştı.

Dün gece yatakta her vuruşu, çıkardığı her sesi düşünerek uyanık kalmış, hâlâ ağzına sokarken parmaklarının basıncını kafasında hissediyordu. Bu anılar bile bir elinin bacaklarının arasına kaymasına neden olmuş ve vücudu uyuyacak kadar sakinleşmeden önce iki kez rahatlaması gerekmişti.

Cassian ceketini astığı yerden çıkardı, siyah deri ve pullara omuz silkti. "Lejyonları tekrar teftiş etmem gerek. Olası bir çatışmaya hazırlandıklarından ve acemilerin iyi durumda olduğundan emin olmam lazım."

"Ah." Gözleri buluştu ve gözlerinin bir önceki geceden ânı hatırlıyormuş gibi kararmasına yemin edebilirdi. Ama başını iki yana salladı, zihnini boşalttı.

"Gwyn iyi gidiyor," dedi Cassian, rahibenin kaybolduğu kemere doğru başını sallayarak. "Hoş bir kız."

Nesta, Gwyn'in yirmi sekiz yaşında olduğunu öğrenmişti, onun için sadece bir kızdı.

Nesta, "Hoş bir kız," diye itiraf etti.

Cassian gözlerini kırpıştırdı. "Daha önce kimse için böyle bir şey söylediğini duymadım." Gözlerini devirdi ama ekledi, "Diğer rahibelerin gelmeyecek olması çok kötü."

Nesta her gün kayıt defterini kontrol ediyordu ama başka

kimse ismini eklememişti. Gwyn, Nesta'ya birkaç rahibeyi bizzat davet ettiğini söylemişti, ancak çok korkmuşlardı, çok emin değillerdi.

Nesta, "Onları cesaretlendirmek için ne yapabilirim bilmiyorum," dedi.

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et." Ceketini iliklemeyi bitirdi.

Rüzgârlı bir sonbahar esintisi, beraberinde aşağıdaki şehirden kokular getiriyordu: ekmek, tarçın ve portakal; kavrulmuş et ve tuz. Nesta nefes aldı, her birini tanımlayarak, bir şekilde tek bir sonbahar tadı yaratmak için nasıl bir araya gelebildiklerini merak ediyordu.

Nesta aklına bir fikir gelince başını çevirdi. "Rüzgâr Kıran'a uğrayacaksan, bana bir iyilik yapar mısın?"

Cassian, Emerie'nin dükkânında durdu ve taşıdığı çuvalın içindekileri ortaya koyarken tehditkâr olmayan bir gülümseme için elinden geleni yaptı.

Emerie tertemiz tezgâhına koyduğu şeye bakıyordu. "Bunu sana Nesta mı verdi?"

Teknik olarak, Nesta onu bilgilendirmişti, bunu ona Ev vermişti. Ama bu eşyaların buraya getirilmesini isteyerek Ev'den bunları istemişti. "O, bunun bir hediye olduğunu söyledi."

Emerie pirinç bir kap aldı, üstünü açtı ve içine çekti. Çay yapraklarının dumanlı, kadifemsi kokusu süzülüyordu. "Ah, bu iyi bir mal." İnce öğütülmüş bir toz bulunan cam bir cam şişeyi kaldırdı. Kapağını açtığında dükkânı fındıklı, baharatlı bir koku doldurdu. "Kimyon." İç çekişi, bir aşığın iç çekişi gibiydi. Başka bir yere geçti ve bir tane daha, toplamda altı tane cam şişe... "Zerdeçal, tarçın, yenibahar, karanfil ve..." Etikete baktı. "Karabiber."

Cassian son kabı masaya koydu, en az iki kilo ağırlığında büyük bir mermer kutu. Emerie kapağı kaldırdı ve bir kahkaha attı. "Tuz." Parmaklarının arasma bir miktar kristalli tane aldı. "Çok tuz..."

Nadir bir gülümseme yüzünde uçuşurken gözleri parladı. Bu

onu daha genç gösteriyordu, babasıyla geçirdiği onca yılın ağırlığını ve yaralarını siliyordu. "Lütfen ona teşekkür ettiğimi söyle."

Nesta'nın ona yaptığı konuşmayı hatırlayarak boğazını temizledi. "Nesta, yarın sabah antrenmana gelerek ona teşekkür edebileceğini söyledi."

Emerie'nin gülümsemesi dalgalandı. "Geçen gün ona dedim ki: Katılmak için sebebim yok."

"Bunu söyleyeceğini düşündü. Gelmek istiyorsan haber ver, birimiz seni getirir." Bu Rhys olurdu ama kardeşinin itiraz edeceğinden şüpheliydi. "Bütün gün kalamazsan, sorun değil. Dükkânın açılmadan önce bir saatliğine gel."

Emerie'nin parmakları baharatlardan ve çaydan ayrıldı. "Bu, doğru zaman değil."

Cassian zorlamaması gerektiğini biliyordu. "Fikrini değiştirirsen, bize haber ver." Tezgâhtan döndü ve kapıya yöneldi.

Nesta'nın bu hediyeyi Emerie'yi katılmaya teşvik etmek için verdiğini biliyordu. Ama aynı zamanda iyi niyetinden de. "Emerie'nin baharata ve iyi bir çaya ihtiyacı var," demişti. Gwyn'den hoşlandığını itiraf ettiğini duymak onu daha önce de sersemletmişti.

Gwyn'in etrafındaki Nesta, saraydaki halinden tamamen farklıydı. Birbirleriyle alay etmiyorlardı ya da gülmüyorlardı ama aralarında hiç tanık olmadığı bir rahatlık vardı, Nesta Elain'le birlikteyken bile olmayan. Her zaman Elain'in vasisi, Feyre'nin kız kardeşi ya da Kazan'ın Yarattığı olmuştu.

Gwyn'le... Nesta'nın kızdan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordu, çünkü onunlayken sadece Nesta'ydı. Belki Emerie'nin yanında da böyle hissetmişti.

Velaris'e her gece sadece kafa dağıtmak ve kendini uyuşturmak için değil, taşıdığı onca şeyin ağırlığını bilmeyen insanların yanında olmak için mi gitmişti?

Cassian kapıya ulaştı, yumuşak bir nefes verdi. Özellikle Gwyn oradayken, yemek odasında ona ne yaptığını düşünmeyi reddetmişti, ancak Nesta'nın çayı ve baharatları bir torbaya koyarken geçici gülümsemesini görmek, onu duvara itme ve öpme dürtüsünü bastırmasına neden oldu.

İşlerin onlar için ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer bir iyiliğe karşılık iyilik ise. Ona yatağına girmesine izin verip vermeyeceği ya da içine düştüğü derin düşüncelerden kurtulmak için dizlerinin üzerine çöküp çökmeyeceği konusunda hiçbir ipucu vermemişti.

Eğer yapmış olsaydı, bu onun iyiliğini önemsediğini ima ederdi, değil mi? Ve acıma. Kahretsin, eğer ona acıdığı için ağzına aldıysa.

Hayır, öyle değildi. Gözlerindeki arzuyu görmüş, ilk dokunuşlarda ağzının yumuşaklığını boynunda hissetmişti. Bildiği tek yolla teselli etmişti.

Cassian kapıyı açtı ve arkasına baktı, Emerie'yi hâlâ tezgâhta buldu, eli baharat ve çay dizilerinin üzerinde duruyordu. Gözleri ağırbaşlıydı, dudakları sıkı bir çizgiydi. Varlığının farkında görünmüyordu, bu yüzden bunu bir ayrılma işareti olarak algıladı ve gökyüzüne sıçradı.

❖

Nesta, Korku Ganimeti'ni düşünerek antrenman halkasına çıktı. Diğerlerinin kendisinden şanslı olmadıklarını varsaydı ve işler gerçekten Azriel'in iddia ettiği kadar acilse, belki de kütüphane araştırması en iyi yol değildi.

Ama midesi diğer seçeneği tartmak için burkuldu, arama yaptığı ilk ve tek kez ne olduğunu hatırlamak. Son basamakları çıkarken elleri titredi. Parmaklarını yumruk halinde avcuna bastırdı, burnundan nefes veriyordu.

Cassian zaten halkanın ortasında duruyordu. O, ortaya çıktığında sırıttı.

Her zamankinden daha büyük bir sırıtmaydı, heyecanlı ve hoşnuttu.

Nesta halkanın aydınlığına adım attığında gözleri kısıldı. Gwyn zaten Cassian'dan birkaç adım ötede bekliyordu, bir gülümseme yüzünü aydınlatıyordu.

Önlerinde suyun olduğu yerde bir bardak su içen Emerie duruyordu.

28. BÖLÜM

Gwyn ne kadar zarifse Emerie de aynı derecede garip ve dengesiz olduğunu kanıtladı.

"Kanatlarınla ilgisi var," dedi Cassian, bir bacağı üzerinde dengede duran Emerie, Nesta'nın yanında toprağa düşmüştü. "Kanatlarınızı tam olarak kullanmadan, vücudunuz kanatsız dengesini bu şekilde telafi eder." Olduğu yere doğru başını salladı.

Gwyn kendi denge çalışmasını durdurdu. "Neden?"

"Kanatlar genellikle karşı ağırlık görevi görür." Emerie'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Biz farkında bile olmadan sürekli uyum ve denge sağlayan hassas kaslarla doludurlar." Emerie elini görmezden geldi ve ayağa kalktı. Cassian dikkatlice açıkladı, "Birinin kanatları kırpıldığında temel kasların çoğu etkilenebilir."

Gwyn, gergin, kaşlarını çatmış Nesta'ya baktı. Gwyn ve Emerie dakikalar içinde kolay bir yoldaşlığa girmişlerdi. Bunun nedeni Gwyn'in ısınma alıştırmaları yaparken Emerie'ye dükkânıyla ilgili sorular sorması olabilirdi.

Emerie, Nesta'nın giydiklerinden daha gevşek olan deri kıyafetlerinin bacaklarındaki kiri tozu aldı, sanki vücudu saran kıyafet fikrinden rahatsızdı.

Cassian'ın gözleri yumuşadı. "Hangi şifacı seni kırptı?"

Emerie'nin çenesi kalktı, yüzünde bir renk belirdi. Yine de

Nesta'nın sadece hayran kalabileceği bir dürüstlük seviyesinde gözlerine karşılık verdi. "Babam kendisi yaptı."

Cassian alçak ve iğrenç bir şekilde bir küfür savurdu.

Emerie soğuk bir sesle, "Onunla mücadele ettim, bu yüzden işi daha da baştan savma hale getirdi," dedi.

Gwyn ve Nesta sessiz kaldılar ve Emerie sağ kanadını iyice esnetip titremeye başladı. Emerie'nin yüzü de seğiriyordu. "Bunu daha fazla açamıyorum." Sol kanadını uzattı. Neredeyse yarısı kadar. "Bu tarafta yapabildiğim tek şey bu."

Cassian kusacak gibiydi. "O, savaşta ölmeyi hak etmişti. Bundan çok daha önce ölmeyi hak etmişti, Emerie." Sifonları cevap olarak parladı ve Nesta'nın kanında vahşi ve kötü bir şey, yüzündeki saf öfkeye, hırlayan sözlerine karşı kaynadı.

Emerie kanatlarını topladı. "Kanatlarıma yaptıklarından çok daha fazlası için ölmeyi hak etti."

"Eğer her gün Velaris'e geleceksen, Madja'yı buraya getirebilirim. O, sarayın özel şifacısıdır." Emerie'yi Rhys getirmişti... Nesta öğrenmişti. Ve bir saat içinde geri götürecekti.

Emerie daha da sertleşti. "Teklifin için teşekkür ederim ama bu gereksiz."

Cassian ağzını açtı ama Nesta araya girdi, "Bu kadar sohbet yeter. Emerie'yi bugün sadece bir saatliğine alabildiysek, o zaman çalışmaya devam etmelisin, Cassian. Bırakalım da nelere yetişmesi gerektiğini kendi görsün."

Emerie ona minnettar bir bakış attı ve Nesta da ona hafif bir gülümseme sundu.

Cassian başını salladı ve gözlerindeki parıltıdan, neden sözünü kestiğinin farkında olduğunu anladı.

Gwyn, Emerie'ye, "İllyria'da kütüphaneniz var mı?" diye sordu. Bir can simidi daha atılmıştı.

"Hayır, daha önce hiç kütüphaneye girmedim." Emerie'nin duruşundaki sertlik her bir sözcükle kayboldu.

Gwyn, parlak saçlarını boynunun arkasında yeniden bağladı. "Okumayı sever misin?"

Emerie'nin ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Yalnız yaşıyorum, dağ-

ların tepesinde. Bahçemde çalışmak ve posta servisi aracılığıyla sipariş verdiğim kitapları okumak dışında boş zamanlarımda başka işim yok. Ve kışın, bahçe işleriyle bile kafa dağıtamıyorum. Yani, evet. Okumayı severim. Okumadan yaşayamam."

"Ne tür kitaplar?" diye sordu Gwyn.

"Aşk romanları," dedi Emerie, güneş ışığında kırmızılar ve kahverengilerle parlayan saç örgüsünü düzelterek. Nesta da onayladı. Emerie'nin gözleri parladı. "Sen de mi? Hangileri?"

Nesta favorilerini söyledi ve Emerie sırıttı, o kadar genişti ki sanki başka birini görüyormuş gibiydi. "Sellyn Drake'in romanlarını okudun mu?"

Nesta başını iki yana salladı. Emerie o kadar dramatik bir şekilde nefes verdi ki, Cassian halkaya çıkmadan önce onu müstehcen kadınlardan korumakla ilgili bir şeyler mırıldandı. "Onun kitaplarını *okumalısın*. *Kesinlikle*. İlkini yarın getireceğim. Bütün gece uyanık kalıp okuyacaksın, söz veriyorum."

"Müstehcen mi?" diye sordu Gwyn, Cassian'ın mırıldanan sözlerini yakaladı. Sesinde Nesta'yı kendine getirecek kadar tereddüt vardı.

Nesta, Emerie'ye baktı, kadının Gwyn'in geçmişini ya da rahibelerin neden kütüphanede yaşadığını bilmediğini fark etti. Ama Emerie, "Ne okuyorsun?" diye sordu.

"Macera, bazen gizemli şeyler. Ama çoğunlukla birlikte çalıştığım rahibe Merrill'in o gün ne yazdığını okumak zorundayım. Aşk romanı kadar heyecan verici değil, hem de hiç."

Emerie gelişigüzel, "Senin için Drake'in kitaplarından birini de getirebilirim, daha hafif olanlardan. Türe harika bir giriş." Emerie, Nesta'ya göz kırptı.

Nesta, Gwyn'in reddetmesini bekledi ama rahibe gülümsedi. "Bu hoşuma gider."

❖

Rhys tam da bunu söylediği anda halkada belirdi. Bir saat... ne fazla ne de daha az.

Kırmızı kir ve ter Emerie'yi kaplamıştı, ancak Yüce Lord'a eğilirken bakışları parlıyordu.

Ancak Gwyn durgunlaştı, o büyük mavi gözler genişledikçe daha da doğaüstü görünüyordu. Korku kokusu taşımıyordu, daha ziyade sürpriz, dehşet gibi bir şey.

Rhys ona hafif bir gülücük attı, ki Nesta, bunun muhteşem varlığıyla insanları rahatlatmak için yapılmış olduğunu iddia edebilirdi. Korkuyla kaçan ya da tapınmak için diz çöken insanlar erkeklerin gündelik gülümsemelerine alışkındı. "Merhaba, Gwyn," dedi sıcak bir şekilde. "Seni tekrar görmek güzel."

Gwyn kızardı, sersemliğinden kurtuldu ve eğildi. "Lordum."

Nesta gözlerini devirdi ve Rhys'i onu izlerken buldu. Bakışlarıyla karşılaştığında o gündelik gülümsemesi keskinleşti. "Nesta."

"Rhysand."

Diğer iki kadın onlara bakıyordu, bakışlarının gidip gelmesini görmek neredeyse komikti. Cassian, Nesta'nın yanına doğru yürüdü ve Rhys'e doğru çekilmeden önce omzuna kolunu doladı, "Bu bayanlar yakında savaşta kıçını sana teslim edecekler."

Nesta, kolunun ağır, terli ağırlığının altından çıkmak istedi ama Cassian gülümsemesi değişmeden omzuna samimiyetle elini koydu. Rhys'in bakışları aralarına kaydı, gözlerinde biraz sıcaklık vardı. Ama çok da ihtiyatlıydı.

Küçük prens, Nesta'nın arkadaşıyla olmasından hoşlanmıyordu.

Nesta, Cassian'a doğru eğildi. Fazla değil ama Rhysand gibi eğitimli bir savaşçının anlaması için yeterli olacak kadar.

Zihninin içine siyah, ipeksi bir el değdi. Bir istekti bu.

Onu görmezden gelmek istedi ama kendini çeliğin içinden küçük bir kapı açarken buldu, gece gündüz etrafında tuttuğu bir çivili bariyer. Kapı aslında bir gözetleme deliğiydi ve zihinsel yüzünün eşdeğeri olduğunu düşündüğü şeyin arkasındaki karanlık, ışıltılı düzlüğe bakmasına izin veriyordu. *Ne?*

Gwyn'e nazik ve saygılı davranmalısın.

Zihninin kalesinin ötesinde duran şey pençeler, pullar ve dişlerden oluşan bir yaratıktı. Kıvranan gölgelerin ve zaman zaman karanlıkta parlayan yıldızın altında gözlerden gizlenmişti,

ancak ara sıra bir kanat veya pençe parıltısı görünüyordu.

Sen kendi işine bak. Nesta o küçük izleme deliğini kapattı.

Gözlerini kırpıştırdı, Emerie yavaşça Cassian'a yarın sabahki dersi ve bir saat erken ayrılırsa bugün neyi kaçıracağını sordu.

Rhysand'ın gözleri parladı.

Cassian'ın kolu Nesta'nın etrafında kaldı ve başparmağı boş ve güven verici bir şekilde omzunun üzerinden geçti. Yüce Lordu ile sessiz konuşmasını hissedip hissetmediğini belli etmedi.

"Hazır mısın?" Rhys, Emerie'ye sordu, o nazik, sevimli gülümseme tekrar ortaya çıktı. Emerie'nin yüzü kızarmış olabilirdi. Rhysand'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Nesta sık sık Feyre'nin buna nasıl dayanabildiğini merak ederdi... tüm bu insanlar onun eşini arzuluyordu. Nesta yine Cassian'ın kolundan çıkmaya çalıştı ve bu sefer ona izin verdi. Emerie'yi ağır pelerinini topladığı yere kadar takip etti. "Yani yarın gelecek misin?" diye sordu Nesta. Omzunun üzerinden bir bakış atınca Gwyn'in su sürahisinin durduğu yere yürüdüğünü gördü, ya iki erkeğe mahremiyet sağlamak için ya da onlarla bırakılmaktan rahatsızlık duyduğu için.

Bu terk edilme yüzünden Nesta suçluluk duydu ve zihnine bunun tekrar olmasına izin vermemek için bazı notlar aldı. Gwyn son günlerde Cassian'la iyiydi: Ona dokunmuyor ve o da ona dokunmuyordu ama şimdiki kadar ondan çekinmiyordu. Nesta bunun nedenini düşünmek istemiyordu. Gwyn'de o kadar derin yara izleri vardı ki bu topraklardaki en güvenilir iki erkek bile onu rahatlatamıyordu.

Rhysand gururlu, kibirli bir piç olabilirdi ama onurluydu. Masumları korumak için deli gibi savaşmıştı. Ondan hoşlanmamasının, birçok kez kanıtladıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu: Halkım kendinden önde tutan adil ve hakkaniyetli bir hükümdardı. Hayır, sadece onun kişiliği, kendini beğenmişliği sorundu.

Emerie cevap verdi, "Yarın geleceğim."

Nesta kafasını eğdi. "Çay ve baharatların bu kadar ikna edici olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Emerie hafifçe gülümsedi. "Mesele sadece hediye değil, ne anlama geldiklerinin hatırlatılmasıydı."

"O da ne?"

Emerie gökyüzüne baktı ve dalgalanan bir sonbahar esintisi gibi gözlerini kapattı. "Rüzgâr Kıran'ın ötesinde bir dünya var. Bunu göremeyecek kadar korkağım."

"Sen korkak değilsin."

"Geçen gün olduğumu söylemiştin."

Nesta irkildi. "Öfkeyle konuştum."

"Gerçeği söyledin. O gece bunu düşünerek uyanık kaldım. Sonra Cassian'a baharatları ve çayı teslim ettirdin ve dışarıda bir dünya olduğunu fark ettim. Geniş, canlı bir dünya. Belki bu dersler benim bundan biraz daha az korkmamı sağlayacaktır."

Nesta geçici bir gülümseme gönderdi. "Bana yeterince iyi bir sebep gibi geldi."

Nesta ve Emerie konuşurken Cassian, Rhys'in yüzünü dikkatlice izledi ve Gwyn de onlara katılmak için oyalandı. Takas edilecek kitapların vaatleri havayı doldurdu.

Rhys ona, "*Bu ilginç bir gelişme* dedi.

Cassian, yüzünü hoş gösterme zahmetine girmedi. *Nesta'ya zihinsel bir uyarı vermesen de olurdu.*

Rhys'in kaşları çatıldı. *Bunu yaptığımı nasıl anladın?*

Piç bunu inkâr etmeye bile çalışmadı.

Nasıl gerildiğini fark ettim. Ben de seni iyi tanıyorum kardeşim. Gwyn'i gördün ve Nesta hakkında en kötüsünü düşündün. Ona ve Emerie'ye iyi davrandı.

Seni kızdıran bu muydu?

Onunla ilgili tek bir iyi şeye bile inanmıyor gibi görünmene kızgınım. Onunla ilgili tek bir iyi şeye bile inanmayı reddediyorsun. Onu böyle rahatsız etmen gerekli miydi?

Rhys'in gözlerinde pişmanlık parladı.

Cassian devam etti, *Sen bunu kolaylaştırmıyorsun. Bu bağları kurmasına izin ver ve bunun dışında kal.*

Rhys gözlerini kırpıştırdı. *Özür dilerim. Yapacağım.*

Cassian bir nefes verdi. Rhys ekledi, *Gerçekten onu tutmak için kolunu omzuna atman gerektiğini hissettin mi?*

İkinizin birbirinize bir metre bile yaklaşmanızı istemiyorum. Hamile bir eşin var Rhys. Feyre'ye tehdit oluşturan herkesi öldürürsün. Şu anda hepimiz için tehlikelisin.

Feyre'nin sevdiği birine asla zarar vermem. Bunu sen de biliyorsun.

Kelimelerde yeterince gerginlik vardı ki Cassian kardeşinin omzuna dokundu ve altındaki sert kası sıktı. *Belki Emerie'yi yarın Ev'in diğer tarafına bırakırsın. Nesta'ya bu işi çözmesi için biraz zaman ver.*

Peki.

Üç dişi onlara yaklaştı. Rhys kanatlarını açtı ve Emerie'ye "Gidelim mi?" dedi.

Emerie, Rhys'in uzattığı eli tuttu. "Evet." Cassian'a, sonra Nesta'ya baktı ve "Teşekkür ederim," dedi.

Emerie'nin gözlerindeki o minnettarlık ve umut Rhys'in içini burktu.

Rhys, kanatlarının vücuduna doğru samimi bir şekilde bastırmaya dikkat ederek onu kendisine doğru çekti ve gökyüzüne doğru fırladı.

Rhys Ev'in üstünde süzülüp Rüzgâr Kıran'a gitmek için yabalanmadan hemen önce Cassian dedi ki, o *evde ne halt ettiğinizi bilmiyorum ama seks kokuyor.*

Cassian homurdandı. *Nazik bir erkek bunu asla söylemez.*

Rhys'in kahkahaları zihninde çınladı. *Nazik kelimesinin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum.*

Bunun için tanrılara şükür.

Kardeşi yine güldü. *Az'a şaperonluk yapmasının faydasız olacağını söylemiştim.*

29.
BÖLÜM

Nesta'nın bacakları üç bininci adımda iflas etti.

Nefes nefese, ter sırtından ve karnından aşağı akarken, ellerini titreyen uyluklarına koydu ve gözlerini kapattı.

Rüya da aynıydı. Babasının yüzü sevgi ve korkuyla doluydu. Öldüğünde ise hiçbir ifade yoktu. Boynu kırılmıştı. Hybern'in kurnaz, zalim gülümsemesi.

Cassian ve Azriel akşam yemeğinde yoklardı ve bunun için hiçbir açıklama yapılmamıştı. Muhtemelen ya nehir evindeydiler ya da şehir dışındaydılar ve kendisini eşlikçi ararken bulduğuna şaşırmıştı. Yemek odasının sessizliğinin üstüne gelmesine şaşırdı.

Tabii ki davet edilmezdi. Bir yılı aşkın bir süredir olabildiğince nahoş olmaya çalışıyordu. Ondan da öte, onu her şeye dahil etme zorunlulukları yoktu.

Kimsenin onu dahil etme zorunluluğu yoktu. Ya da görünüşe göre, isteme arzusu.

Nefesi kırmızı taşta yankılanıyordu. Kâbustan soğuk terler içinde uyanmış ve nereye gittiğini fark etmeden önce yolu yarılamıştı. Eğer zemine ulaşsaydı bile, nereye gidecekti? Özellikle de geceliğiyle.

Kapalı gözlerinin ardında hâlâ babasını görebiliyordu. Savaşı çevreleyen aylar boyunca katlandığı her dehşet, acı ve korkuyu hissetti.

Korku Ganimeti'ni bir şekilde bulmalıydı.

Ona verdikleri her görevde başarısız olmuştu. Duvarın yıkılmasını engelleyememiş, İllyria lejyonunu Kazan'ın yakıcı darbesinden kurtaramamıştı.

Nesta o düşünce akışını durdurdu.

Yanına bir şey düştü ve gözünü açtığında bir bardak su olduğunu gördü.

"Teşekkür ederim," dedi büyük bir yudum içerek, serinliğin onu daha da sakinleştirmesine izin verdi. "Sellyn Drake'in herhangi bir kitabını okudun mu?"

Ev cevap vermedi, bunun hayır anlamına geldiğini varsaydı. "Bir arkadaşım yarın bana romanlarından birini getiriyor. İşim bitince seninle paylaşırım."

Hiçbir şey. Sonra merdivenlerden serin bir esinti indi, terli alnını rahatlattı. "Teşekkür ederim," dedi tekrar ve esintiye doğru eğildi.

Basamakta yanında başka bir şey daha vardı ve iki düz oval taş ve bir koyuna ait üç parça yaşlanmış kemik bilek kemiği buldu. Ağzı kurudu. Kemikler ve taşlar... Arama için. "Yapamam," dedi pürüzlü bir sesle.

Bu esinti kemikleri birbirine çarptı, merdiven boşluğuna atılmış gibi tıkırdadı. *Neden?*

"Geçen sefer kötü şeyler oldu. Kazan bana *baktı*. Ve Elain'i aldı." Vücudunun kilitlenmesine engel olamadı. "Buna katlanamam, riske atamam. Bunun için bile."

Kemikler ve taşlar o serin esintiyle birlikte yok oldu.

Nesta yavaşça inleyerek tırmanmaya başladı. Her adımda, havadaki hayal kırıklığını tattığına yemin edebilirdi.

Amren, Cassian'ın karşısındaki nehir evinin devasa yemek masasında otururken şarabını bardağında döndürerek, "Nesta, Ganimet aramaya başlamalı," dedi. Aylık saray yemekleri, her zamanki gibi, bu masanın etrafında saatlerce konuşmaya dönüşmüştü ve daha sonra, saat sabahın birine doğru ilerledikçe, hiçbiri hareket belirtisi göstermemişti.

Sadece Feyre yatmıştı. Hamile olması onu uykulu hale getirmişti sızlanıyordu. O kadar yorgundu ki gün boyunca şekerlemeye ihtiyacı oluyor ve çoğu gece saat dokuzda uyuyordu.

Cassian, Amren'in gri bakışlarıyla karşılaştı. "Nesta arıyor. Onu zorlama."

Rhys masanın başındaki yerinden, "Rahibeler onu araştırıyor. Ben buna arıyor demezdim."

Amren'in yanında oturan Varian, kolunu koltuğunun arkasına uzattı, "Helion'dan kütüphanelerinde Ganimet hakkında araştırma yapmasını hâlâ istemedin mi?" diye sordu. Varian, Rhys'in aramalarını bilmesine izin verdiği Gece Sarayı ve Eris'in dışındaki tek kişiydi. Ama beraberinde bir risk de vardı: Varian, Yaz Sarayı'nın Yüce Lordu Tarquin'e hizmet etmişti. Rhys'e bu konuda Tarquin'e haber vermeden bir şey söylemeyeceğine söz vermesine rağmen, Tarquin Varian'a sorarsa, sadakati kararsız bir denge haline gelmiş olacaktı.

Tarquin ve Rhys'in ilişkisi savaştan bu yana iyileşmişti ama bu, Rhys'in Ganimet'i bilen bu erkeğe güvenmesi için yeterli olmazdı. Yaz Sarayı'na son çıktığında küçük bir binanın yıkılmasıyla sonuçlanabilecek bir kavgaya karışan Cassian da aynı fikirdeydi. Tarquin sorun değildi. Hayır, erkekten hoşlanıyordu. Varian'ı da çok severdi. Ancak Yaz Sarayı'nda –her sarayda– kötü insanlar vardı ve hükümdarları kadar nazik olduklarına inanmıyordu.

Rhys şarabını yudumlarken, "Helion son çare," dedi. "Nesta en azından bir kahinlik girişiminde bulunmazsa birkaç gün içinde gelebileceğimiz yer burası." Son sözler Cassian'a yönelmişti. "Yine de ona yaklaşmadan önce Elain'e denemesini söylerdim."

Elain, yaşlı bir Perinin bahçesine bakmak için şafakla birlikte kalkması gerektiğini iddia ederek Feyre ile çoktan yola çıkmıştı. Cassian bunun doğru olmadığından neden şüphelendiğini tam olarak bilmiyordu. Elain bunu söylerken yüzünde biraz gerginlik vardı. Normalde böyle bahaneler ürettiğinde Lucien etrafta olurdu, ancak bu erkek, Jurian ve Vassa ile birlikte insan topraklarında kalmıştı.

Cassian, "Nesta sadece Elain'in kendini riske atmasını önlemek için bunu yapacak. Ama Nesta'nın savaş sırasında olanlardan çok etkilendiğini anlamalısınız. Kahinlik yapmasından sonra

Elain, Kazan tarafından kaçırıldı. Tereddüt ettiği için onu suçlayamazsın."

Amren, "Nesta'nın karar vermesini bekleyecek zamanımız yok. Yarın Elain'e yaklaşalım derim. İkisinin de üzerinde çalışması daha iyi."

Azriel sertleşti, sessizce, "Korku Ganimeti'nde Elain'in maruz kalmaması gereken çok ilkel bir karanlık var," dedi.

"Ama Nesta yapmalı mı?" diye çıkıştı Cassian.

Herkes ona baktı.

Yutkundu ve Az'a özür dileyen bir bakış attı, o da omuz silkti.

Amren şarabını bitirdi ve Cassian'a, "Nesta'nın bir haftası var. Ganimet'i kendi yöntemleriyle Ganimet bulması için bir hafta daha. Olmazsa başka yollar ararız." Azriel'e başını salladı. "Elain de o da eğer isterse kendini Ganimet'in karanlığına karşı koruyabilecek kapasitede. Onu hafife alma."

Cassian ve Azriel, kendi şarabını yudumlayan Rhys'e baktılar. Amren'in emri yerine getirildi. Bu sarayda Rhys'in Tahtının İkinci Varisi olarak, Rhys'in onu reddetmesi dışında, onun sözü kanundu.

Cassian, Amren'e ters ters baktı. "Elain'i, Nesta'nın kahinlik yapmaya zorlanması için tehdit olarak kullanmak doğru değil."

"Nesta'yı ikna etmenin daha sert yolları var oğlum."

Cassian sandalyesine yaslandı. "Tehditlerin onun sana itaat etmesini sağlayacağını düşünüyorsan aptalsın."

Herkes yine gerildi. Varian bile.

Amren'in dudakları keskince sırıttı. "Başka bir savaşın eşiğindeyiz. Sonuncusunda Kazan'ın elimizden kayıp gitmesine izin verdik ve neredeyse her şeyimize mal oluyordu." Amren'in yeni Peri formu bunun kanıtıydı. Ölümsüz, öteki dünyadan gelen benliğini bu bedende kalması için vermişti. Gözlerinde gri bir ateş parlamıyordu. Ulu Perilerin ölümlü olduğu kadar o da ölümlüydü. Varian'ın parmakları saçının küt uçlarına dolandı, sanki burada olduğuna dair kendini rahatlatmak için, onunla kalacaktı. "Avantajımızı kaybetmeden önce bu potansiyel felaketi önlemeliyiz. Eğer Nesta'yı, Elain'i ona karşı kullanarak bile, kahinlik yapmaya zorlamamız gerekecekse de gereğini yapacağız."

Cassian'ın midesi altüst oldu. "Bu, hoşuma gitmedi."

Amren, "Beğenmek zorunda değilsin," dedi. "Çeneni kapatıp sana söyleneni yapmalısın."

Rhys, "Amren," dedi, sesi kınama ve uyarıyla doluydu.

Amren pişmanlık emaresi olarak gözünü bile kırpmadı ama Varian ona kaşlarını çattı. "Ne oldu?" diye tersledi.

Adriata Prensi ona bıkkın bir gülümseme gönderdi. "Bunu konuşmamış mıydık, kibar olmak konusunu?"

Amren gözlerini devirdi. Ama Cassian'ın bakışlarıyla tekrar karşılaşınca yüzü bir nebze olsun yumuşadı. "Bir hafta. Nesta'nın bir haftası var."

❖

Üç gün geçti. Emerie her derse geldi ve Gwyn çoğunlukla Nesta'nın ilerlemesini yakalamış olsa da, Emerie'nin daha fazla çalışmaya ihtiyacı vardı. Böylece Nesta ve Gwyn, Cassian'ın Emerie ile denge ve hareketlilik konusunda birebir çalışmadan önce onlara gösterdiği egzersiz setlerini gözden geçirerek birbirleriyle ortaklık kurdular.

Emerie, Sellyn Drake kitapları konusunda haklı olması bile hiçbirinin umurunda değildi. Nesta, yazarın ilk romanını okumak için iki gece üst üste uyanık kalmıştı. Bu roman, arzu edebileceği kadar erotikti. Söz verildiği gibi Emerie, ertesi sabah utanarak gelen Gwyn için Drake'in aşk romanlarından birinin bir kopyasını getirmişti ve Emerie'ye bu kitabın nispeten terbiyeli olduğu düşünülürse diğerlerinin içeriğini hayal edemeyeceğini söylemişti.

İlk günden sonra Emerie, resmi olarak tam üç saat süren derslerinin tamamı boyunca kaldı ve sabah iş trafiğinin bunu riske atacak kadar yavaş olduğuna karar verdi. Bu yüzden antrenman yaptılar ve egzersizleri arasında kitaplar hakkında konuştular ve Nesta dördüncü sabah uyandı ve kendini onları tekrar göreceği için heyecanlanırken buldu.

Gwyn onu bulduğunda kütüphanede bir kitap rafındaydı. Gwyn'in her sabah aldığı ders sayesinde, öğleden sonraları daha

meşguldü, bu da Nesta'nın onu kütüphanede nadiren gördüğü anlamına geliyordu. Gwyn yığınlar arasında koşarken, Merrill için bir kitap ya da başka bir kitap ararken. Bazen, Nesta kütüphanenin uzak bir köşesinden yükselen hoş bir melodi duyardı; Gwyn'in yakınlarda olduğunun tek göstergesi.

Ama o öğleden sonra, ortaya çıkmadan saniyeler önce varlığını duyuran şey Gwyn'in nefes nefese kalmasıydı, Nesta'nın rahibenin arkasındaki loşluğu tarayarak alarma geçecek kadar genişti gözleri. "Ne?" Alttaki karanlık onu kovalamış mıydı?

Gwyn, "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Merrill kitabı değiştirdiğini öğrendi," diyecek kadar nefesini topladı. Yukarıyı işaret ederken nefes nefese kaldı. "Gitmelisin."

Nesta kaşlarını çattı. "Kimin umurunda? Serseri bir çocuk gibi beni korkutmasına izin vermeyeceğim."

Gwyn bembeyaz oldu. "Öfkelendiğinde, şey..."

"Şey... ne, Gwyneth Berdara?" diye mırıldandı yığınlardan bir kadın sesi. "Öfkelendiğimde *ne oluyor*?"

Gwyn, beyaz saçlı güzel kadın göründüğünde yavaşça yüzünü buruşturdu. Soluk cübbesi hayalet bir rüzgâr gibi arkasında akıyordu ve kapüşonunun üstündeki mavi taş ışıkla yanıp sönüyordu. Gwyn başını eğdi, yüzü soluyordu. "Hiçbir anlamı yoktu, Merrill."

Nesta eğilirken dişlerini gıcırdatıyordu, Gwyn'in yüzündeki, yumuşak sözlerindeki korku.

Rahibeler üstlerindeki korkuluklar boyunca duruyordu.

Merrill olağanüstü gözlerini Nesta'ya çevirdi. "Hırsızları ve yalancıları sevmem."

"Ben de," dedi Nesta soğukkanlılıkla, çenesini kaldırarak.

Merrill tısladı. "Kendi ofisimde beni aptal yerine koymaya çalıştın." Sürünerek uzaklaşan Gwyn'e bakmadı bile.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ah? Yani asistanımın bana *yanlışlıkla* verdiği kitabı görmeye gittiğimde ve bunun yerine üzerinde *senin* kokun olan uygun kitabı bulduğumda... evet, bunu en başından beri biliyordum, bunu yapan sen değil miydin?" Merrill, Gwyn ve Nesta'nın arasında

durup baktı. "Başkalarından kendi aptallığınızı ve dikkatsizliğinizi telafi etmelerini istemenin mazereti olamaz."

Gwyn'in korkusu âdeta duyularını rendeliyordu. Nesta, "Gwyn öyle bir şey yapmadı. Hemen kimin umurunda? Burada kendini eğlendirmek için bu dramaları icat edecek kadar sıkıldınız mı?" Elini Merrill'in arkasındaki açık yürüyüş yoluna doğru salladı. "İkimiz de meşgulüz. Bırakın da huzur içinde çalışalım."

Bir üst katta biri nefesini tuttu.

Merrill, etrafında fısıldayan hayalet rüzgâra güldü. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun, kızım?"

"Bizi işimizden alıkoyduğunuzu biliyorum," dedi Nesta, insanları kızdırdığını bildiği o düz sakinlikle. "Ve buranın bunun bir kütüphane olduğunu biliyorum, ancak kitapları kendi kişisel koleksiyonunuzmuş gibi biriktiriyorsunuz."

Merrill dişlerini gösterdi. "*Seni* tanımadığımı mı sanıyorsun? Kazan'a itilen ve Uluperi olarak çıkan insan kız. Hybern Kralı'nı öldüren ve kanı üzerine yağarken kafasını kupa gibi kaldıran kadın."

Bu betimsel anlatımla Gwyn'in yüzünü bir şaşkınlık aydınlattı.

Nesta kendine yutkunmak için bile izin vermedi.

Merrill, "Burada bile rüzgâr bana fısıldıyor, her taşın altından," dedi. "Çatlakların arasından yolunu bulur ve dünyada olanı biteni bana fısıldar." Merrill homurdandı. "Şimdi hâlâ her istediğini yapmaya hakkın olduğunu düşünüyor musun?"

Nesta'nın gücü damarlarında gürledi. Üzerine bastı, itti ve boğdu. "Bence kendini konuşup dururken duymaktan hoşlanıyorsun."

Merrill, "Rabath'ın soyundan geliyorum, Batı Rüzgârı'nın Lordu," diye kaynadı. "Gwyneth Berdara'nın aksine, ben kovulacak bir uşak değilim."

Bu cadının canı cehenneme. Kendini tutmanın ve saklanmanın canı cehenneme.

Nesta, kendi gözlerinin parladığını bildiği kadar gücünün yüzeye çıkmasına izin verdi. Vahşi, kutsal olmayan uğultusunu görmezden gelse bile bırak çatırdasın.

Gwyn bir adım geri çekildi. Nesta konuşurken Merrill gözlerini kırpıştırdı, "Böyle süslü bir unvanla, böyle küçük bir kin kesinlikle sana yakışmıyor."

Nesta yabani ve zalim bir şekilde gülümsedi. Merrill, Gwyn ile ona bir bakış attı ve "İşinin başına dön, nemf," dedi.

Topuklarında rüzgâr eserken, Merrill karanlığa daldı.

Ama Gwyn, Merrill'in rüzgârı dinene kadar yüzünü elleri arasına alıp bir yığına yaslandı. İzleyen rahibeler tekrar harekete geçti, fısıltıları kütüphaneyi doldurdu.

Nesta hışırdayan sessizliğe sordu, "Nemf?"

Gwyn ellerini indirdi, Nesta'nın gözlerindeki parlayan gücün gittiğini fark etti ve rahatlayarak iç çekti. Ama sesini normal tutabildi. "Büyükannem, Güz Sarayı'ndan bir Uluperi erkeğini baştan çıkaran bir nehir perisiydi. Bu yüzden çeyrek nemfim ama bu kadarı bile yeterli." Gwyn, berrak bir sığ deniz gibi o iri gözlerine ve o kıvrımlı vücuduna öyle bir ifade yerleştirdi ki... "Kemiklerim sıradan UluPerilerden biraz daha yumuşak ama bu kimin umurunda?"

Belki de Gwyn'in dengede ve harekette bu kadar iyi olmasının nedeni buydu.

Gwyn devam etti. "Annem, iki tarafça da istenmiyordu. Bahar Sarayı'nın nehirlerinde yaşayamazdı, Güz'ün orman evinde hapsedilmesine dayanamayacak kadar da yabaniydi. Bu yüzden çocukluğunda Sangravah'taki tapınağa verilmişti. O, reşit olduğunda Büyük Ayin'e katıldı ve ben, kız kardeşim ve ben, yani erkek bir yabancıyla olan kutsal birlikteliğin sonucuyduk. Onun kim olduğunu asla öğrenemedi, çünkü sihir o gece onu seçti ve ikiz kızları sormaya gelen olmamıştı. Biz de tapınakta büyüdük. Buraya gelene kadar topraklarından hiç ayrılmamıştım."

Ve sonra Gwyn'in gözlerini bir acı doldurdu. Öyle korkunç bir acı ki, Nesta annesini ya da ikiz kardeşini sormaması gerektiğini biliyordu.

Gwyn başını iki yana salladı, sanki benliğini sarsıyordu. Parmaklarını açtı. "İkizimde nemflerde olan perdeli parmaklar vardı... bende yok."

Vardı.

Gwyn yine iç çekti. "Merrill hayatını cehenneme çevirecek, biliyorsun değil mi?"

"Deneyebilir," dedi Nesta hafifçe. "Durumu daha da kötüleştirmek zor olurdu."

"Eh, artık ortak bir düşmanımız var. Merrill bunu asla unutmayacak." Rahibelerin bulunduğu parmaklıklara doğru başını salladı. "Sanırım onlar da unutmayacak. Birilerinin ona karşı çıkması her gün olan bir şey değil. Sadece Clotho onu hizaya getirebilir ama Clotho istediğini yapmasına izin verir, çünkü Merrill herkesin elindeki kâğıtları dağıtabilecek rüzgârlı öfke nöbetleri geçiriyor."

"Merrill'i devirecek birine ihtiyacın olursa haber ver."

Gwyn hafifçe gülümsedi. "Bir dahaki sefere, belki bunu yapacak cesareti kendimde bulurum."

Rahibeler Nesta'nın yaptıklarını unutmamış gibi görünüyorlardı.

Nesta, Gwyn ve Emerie, açma germe egzersizlerini yapıyorlardı, Cassian, suratı taş gibi, herhangi bir hata yakalamak için kartal gözlerle süzüyordu, çukurun ötesindeki kemerli yolda ayak sesleri duyuldu.

Üç kapüşonlu figür ortaya çıkınca hepsi duraksadı, elleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Ama rahibeler güneş ışığına, açık havaya çıktılar. Bunun nasıl olduğunu hatırlar gibi gözlerini kırpıştırdılar.

Gwyn çevikçe ayağa fırladı, o kadar geniş bir şekilde sırıttı ki Nesta bir anlığına şaşırdı. Rahibe kütüphanede çok güzeldi ama bu neşe ve güvenle, üç rahibeye yönelirken, Merrill veya Mor'a rakip olacak bir güzelliğe bürünmüştü.

Ya da belki de bu güvenin ötesinde hiçbir şey değişmemişti, Gwyn'in omuzları dik başı yukarda, gülümsemesi özgürceydi, "Roslin. Deirdre, Ananke. Geleceğinizi umuyordum."

Nesta o sabah kayıt defterini kontrol etmemişti. Gwyn dışında birinin antrenmana geleceğine inanmayı bırakmıştı.

Ama üçü bir araya toplandı ve Cassian neredeyse Rhys'inkinin bir kopyası olan sıradan bir gülümseme sundu. İnsanları rahatlatmak ve gücünün, vücudunun tehdidini azaltmak için tasarlanmış bir gülüştü. "Bayanlar," dedi halkaya işaret ederek. "Hoş geldiniz."

Roslin ve Ananke hiçbir şey söylemediler ama ortadaki Deirdre kapüşonunu geri çekti.

Nesta, nefesini kesecek tüm içgüdülerini bastırdı. Emerie, yanındaki minderde, aynısını yapmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Deirdre'nin yüzünde sol gözünü kıl payı ıskalayan uzun, vahşi bir yara izi vardı. Kahverengi tenine karşı bembeyaz duruyor ve sıkıca kıvrılan siyah saçlarından ince, sevimli çenesine doğru akıyordu. Daha da yuvarlak görünmelerini sağlayan gür kirpiklerle çerçevelenen yuvarlak koyu gözleri, geniş ama kararlıydı ve "Umarız çok geç kalmamışızdır," dedi.

Hepsi Nesta'ya bakıyordu. Ama burada lider o değildi.

O da bir bakış attı ve o *ben sadece eğitmenim* der gibi omuz silkti.

Deirdre'nin boynundan aşağı bir yara izi daha akıyor, cübbesinin altında kayboluyordu. UluPerilerde böyle yara izlerinin olması Nesta'nın midesini burkan bir şiddet, dehşet olayını akla getiriyordu. Ama rahibeye doğru yürüdü. "Daha yeni başlıyorduk."

❖

Bir adım arkasında Cassian dururken, Nesta özel kütüphanede önünde yedi sarayın haritasıyla otururken usulca Ev'e "Bana o taşları ve kemikleri ver, lütfen," dedi.

Haritanın yanında onlarla dolu küçük bir toprak kap belirdi.

Nesta ağzındaki kuruluğu gidermek için yutkundu.

Cassian ıslık çaldı. "Seni gerçekten dinliyor."

Omzunun üzerinden baktı. Kütüphanedeki işinden döndükten sonra onu buraya davet ettiğini kendi kendine hatırlattı. Eğer kontrolünü kaybeder, parmağının haritada nereye düştüğünü göremezse diye birinin burada olması gerekiyordu. O kişi de elbette Cassian'dı.

Bir zamanlar onun yanında durduğunu, elini şimdi olduğu gibi sırtına koyduğunu ve onun sıcaklığına ve gücüne dayanmasına izin verdiğini boş verdi.

Cassian, arama araçlarının bulunduğu kâse ve haritaya baktı. "Neden fikrini değiştirdin?"

Nesta parmaklarını kâseye kaydırıp bir avuç taş ve kemiği toplamadan önce kendine tereddüt edecek zaman tanımadı. Birbirlerine kenetlendiler.

"Bugün antrenmana gelen rahibeleri düşünmeden edemiyordum. Roslin altmış yıldır dışarı adım atmadığını söyledi. Ve Deirdre, o yara izleriyle..." Uzun bir nefes aldı. "Cesur olmalarını, çok çalışmalarını, korkularıyla yüzleşmelerini istiyorum. Ve ben aynısını yapmıyorum."

"Kimse seni bununla suçlamadı."

"Kimsenin bunu söylemesine ihtiyacım yok. Bunu biliyorum. Ve bu arama işinden korkuyor olabilirim ama daha çok ödlek bir ikiyüzlü olmaktan korkuyorum."

Rahibeler kelimenin tam anlamıyla acemiydiler: Ananke'nin dengesi o kadar kötüydü ki ayak parmaklarım toprağa gömmeye çalışırken düşmüştü. Roslin az daha iyiydi. Deirdre'nin yaptığı gibi kapüşonlarını da çıkarmamışlardı, ancak Nesta, Roslin'in şarap kırmızısı saçları ve Ananke'nin krem gibi solgun teni ve altın saçlarını görmüştü.

Cassian, "Rhys ve Amren etraftayken bunu yapmak istemediğinden emin misin?" dedi.

Nesta yumruğundaki kemikleri ve taşları sıktı. "Onlara ihtiyacım yok." Cassian sessiz kaldı, konsantre olmasma izin verdi.

Bunu ilk ve tek seferinde yapması birkaç dakika sürmüştü. Zihninin boşalmasına izin vermek, onu görünmeyen bir güce doğru çeken o cazibeyi beklemek. Dünyanın bir ucuna fırlatılmıştı ve gözlerini açtığında, bir savaş çadırında duruyordu, önündeki Hybern Kralı, Kazan, ötesinde çömelmiş, karanlık bir kütle.

Nesta, sıkılı yumruğunu haritanın üzerine kaldırırken zihnini sessizliğe razı ederek gözlerini kapattı. Nefes alışına, Cassian'ın nefes alışının ritmine odaklandı.

Yutkunması kulaklarına yüksek sesle geldi.

Her şeyde başarısız olmuştu. Ama bunu yapabilirdi.

Babasını ve Feyre'yi bundan yıllar önce hayal kırıklığına uğratmıştı. Annesini hayal kırıklığına uğrattığını düşündü. Ve Elain ile, onunla da başarısız olmuştu: Önce yataklarından çalındıkları gece Hybern tarafından kaçırılmasına izin vererek, sonra da Kazan'a girmesine izin vererek. Sonra Kazan onu Hybern'in kampının kalbine götürmüştü.

Başarısız olmuştu, başarısız olmuştu ve başarısız olmuştu ve bunun sonu yoktu, sonu yoktu.

"Herhangi bir şey var mı?"

"Konuşma."

Cassian homurdandı ama daha da yaklaştı, sıcaklığı şimdi onun yanında sağlam bir şekilde duruyordu.

Nesta zihnini boşaltmak istedi. Ama olmadı. O lanet merdivende olmak gibi bir şeydi – sadece daireler çiziyor ve sağa, sola, aşağı ve daha aşağı.

Korku Ganimeti. Korku Ganimeti bulmak zorundaydı.

Maske, Arp, Taç.

Ama diğer düşünceler bastırdı. Birçok.

Maske, düşünmeye zorlandı. *Korku Ganimeti'nin Maskesi nerede?*

Avuç içi terle doldu, taşlar ve kemikler yumruğunda kayıyordu. Eğer Maske de Kazan gibi bilinçli idiyse... Onu görmesine izin veremezdi. En çok sevdiği şeyi bulurdu.

Onu görmesine, bulmasına, canını yakmasına izin veremezdim.

Maske diyerek taşlara ve kemiklere sordu. *Maske'yi bul.*

Hiçbir yanıt gelmedi. Çekim yok, güç fısıltısı yoktu. Burun deliklerinden nefes verdi. *Maske* diye sordu onlara.

Hiçbir şey yoktu.

Kalbi küt küt atıyordu ama tekrar denedi. Farklı bir rota.

Onun ve Ganimet'in paylaştığı ortak kökenleri düşündü. Kazan.

Esneyen boşluk cevap verdi.

Nesta kaşlarını çattı, nesneleri daha sıkı sıktı. Kazan'ı hayal etti: büyük koyu demirden bir kâse, yani çoğu insanın küvet niye-

tine kullanabileceği kadar. Fiziksel bir şekle sahipti, ancak o buzlu su onu yuttuğunda, dibin ucu bucağı olmamıştı. Çok geçmeden tamamen karanlığa gömülen buz gibi bir su yarığı. Işıktan önce var olan şey; tüm yaşamın geldiği beşik.

Vücudu anılara karşı isyan edermiş gibi alnında boncuk boncuk ter belirdi ama Hybern Kralı'nın savaş çadırında nasıl oturduğunu, içeri girdiğinde hasırlar ve halıların üzerinde nasıl çömeldiğini, içeri girdiğinde yarı uykulu, ilkel bir canavar gördüğünü kendine hatırlattı.

Ve sonra bir göz açıldı. Görebileceği değil, üstüne sabitlenmiş olan. Orada kimin durduğunu fark ettikçe genişlemişti: çok fazla, çok fazla şey alan o dişi. Tüm o derinliksiz gücünü, öfkesini, pençesiyle bir fareyi yakalayan bir kedi gibi daraltmıştı.

Eli titriyordu.

"Nesta?"

Nefes alamıyordu.

"Nesta."

O kadim dehşet ve öfkenin anısına dayanamıyordu...

Gözlerini açtı. "Yapamam," dedi pürüzlü bir sesle. "Yapamam. Güç... artık bende olduğunu sanmıyorum."

"Orada. Gözlerinde görüyorum, kemiklerimde hissediyorum. Tekrar dene."

Onu çağıramadı. Bununla yüzleşemedi. "Yapamam," dedi ve taşları ve kemikleri tabaklarına bıraktı.

Cassian, "Tamam," dedi ve Cassian'ın sesindeki hayal kırıklığına da dayanamadı.

Onunla akşam yemeği yemedi. Yatağına sürünerek girip karanlığa bakıp serbest düşüş yapmaktan başka bir şey yapamadı.

Onu arıyordu.

Ev'in koridorlarında dolanarak, kara bir yılan gibi dolanarak, onu arıyor, kokluyor ve peşinden geliyordu.

Yatağından kalkamıyordu. Yardım istemek ya da kaçmak için gözlerini açamıyordu.

Merdivenlerden çıkarken yaklaştığını hissetti. Koridorun sonunda.

Vücudunu hareket ettiremiyordu. Gözlerini açamıyordu.

Karanlık, kapısıyla taş zemin arasındaki çatlaktan kaydı.

Hayır, onu bulmuş olamazdı. Bu sefer onu yakalayacak, bu yatakta tutacak ve ondan aldığı her şeyi koparacaktı.

Karanlık yatağına doğru süründü ve gözlerini üzerinde toplanmasını görmek için zorladı, şekli, formu olmayan bir bulut ama o kadar kötü bir varlık ki zıplamasından önce ne olduğunu anladı.

Kazan'ın karanlığı onu yatağa sabitlerken çığlık attı, vücudunu dolduran korkunç ağırlığından başka bir şey yoktu, onu içten dışa doğru parçalıyordu...

Sonrasında hiçbir şey yoktu.

Cassian uyandı ve komodinindeki bıçağa uzandı.

Nedenini bilmiyordu. Kâbus görmemiş, ses duymamıştı.

Yine de korku ve dehşet kalp atışlarını hızlandırdı. Elindeki sifon taze kan gibi parlıyordu, sanki saldıracak bir düşman arıyordu.

Hiçbir şey.

Ama hava buz gibi soğumuştu. O kadar soğuktu ki nefesi buğulandı ve sonra lambalar canlandı. Çaresizce ona işaret eder gibi parlıyor ve titriyordu.

Sanki Ev ona kaçması için yalvarıyordu.

Yataktan atladı ve o daha bakamadan kapı açıldı. Elinde bıçakla salona fırlarken iç çamaşırından başka bir şey olmamasını ya da sadece bir sifonu olmasını umursamıyordu. Bir süre sonra Az'ın kapısı açıldı ve Cassian merdivenlerden inerken kardeşinin adımları arkasından yaklaşıyordu.

Çığlık attığında Nesta'nın katına ulaşmıştı.

Öfke çığlığı değil, saf dehşet çığlığı.

Vücudu, bu çığlıkla damıtıldı elindeki bıçak ona yönelik tehditleri ortadan kaldırmak ve yok etmek, öldürmek ve öldürmek

için kullanılacak bir silahtı ve her son düşman ölene veya kanayana kadar durmayacaktı.

Kapısı açıktı ve ışık içeride parlıyordu. Gümüşi soğuk ışık.

Az, "Cassian," diye uyardı ama Cassian kendini daha hızlı itti, hayatında hiç olmadığı kadar hızla koşuyordu. Kapının kemeryoluna çarptı, geri sıçradı ve odaya girdi ve gördüğü şeyle sarsıldı.

Nesta yatağında yatıyordu, vücudu yay gibi kasılmıştı. Gümüş ateşte yıkanıyordu.

Çığlık atıyordu, elleri çarşafları yırtıyordu ve o ateş battaniyeleri, odayı yok etmeden yanıp duruyordu. Yanıyor ve buruluyordu, sanki onu yiyordu.

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldı Azriel.

Ateş sıcak değil soğuk yayıyordu. Cassian, UluPeriler arasında böyle bir güç olduğunu hiç duymamıştı. Ateş, evet... *ama sıcak* ateş vardı. Bu kadar buz gibi, korkunç bir ikizi değil.

Nesta yine büküldü, dişlerinin arasından hıçkırarak ağlıyordu.

Cassian ona doğru hamle yaptı ama Azriel onu yakaladı. Hırladı, Azriel'in kollarından kurtulup kurtulamayacağını tarttı, ancak Az'ın üzerindeki etkisi çok zekiceydi.

Nesta tekrar çığlık attı ve içinde bir kelime belirdi. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bağırmaya ve yalvarmaya başladı. Hayır.

Nesta bir kez daha büküldü ve o ateş büyük bir nefes alınmış gibi içine çekildi ama nefes vermek üzereydi, dünyayı delip geçiyordu...

Odanın pencereleri patladı.

Gölgeler, rüzgâr ve yıldızlarla dolu bir gece çöktü.

Ve Nesta patlarken, gümüş ateş dışarı doğru çıktı, Rhys saldırdı.

O, üzerine bir battaniye atmış gibi, ateşini karanlığıyla boğdu. Nesta çığlık attı ve bu sefer bir acı haykırışıydı.

Gece o kadar aydınlandı ki Cassian, Rhys'i yatakta görebiliyordu. Rüzgâr, ateş ve yıldızların boğulduğu bir şey haykırıyordu. Ama Cassian Rhys'nin dudaklarından onun adının döküldüğünü anladı. "Nesta!" Rhys bağırdı. Rüzgâr Cassian'ın bu sefer duyabileceği kadar açıktı. *"Nesta! Bu bir rüya!"*

Nesta'nın ateşi tekrar harlandı ve Rhys üzerine bir karanlık dalgası itti. Tüm ev sarsıldı.

Cassian Azriel'e vurdu ve Rhys'e durması için bağırdı, ona zarar vermeyi bırakması için.

Rhys'in karanlığı bastırdı ve Nesta'nın alevi yükseldi, savaşta avantaj için mücadele eden iki kılıç gibiydiler.

Rhys'in sözleri bu sefer baskınlıkla gürledi. "Uyan. Bu bir rüya. *Uyan.*"

Nesta hâlâ savaşıyordu ve Rhys dişlerini gıcırdatıyordu, tekrar güç toplamaya başladı.

Cassian Azriel'e, "Bırak beni," dedi. "Az, bırak beni hemen." Azriel, şaşırtıcı bir şekilde, öyle yaptı.

Cassian olasılık hesabının aleyhine olduğunu biliyordu. Bir bıçağı ve bir sifonu vardı. Nesta ve Rhys arasındaki sihre yakalanmak bir aslanın inine silahsız girmeye benziyordu.

Ama gümüş ateşin ve en karanlık gecenin savaştığı yere yürüdü.

Ve sakin sakin "Nesta" dedi.

Gümüş ateş titredi.

"Nesta."

Kadının bilincinin, o gücün ona doğru kaydığına yemin edebilirdi. Yeterince uzun bir süre.

Rhys'in ona vuran güç dalgası önceki gibi kaba bir saldırı değil, o alevi yıkayan yumuşak bir dalgaydı. Onu kapladı.

Rhys, Cassian'a kardeşinin artık tam olarak mevcut olmadığını, daha ziyade yatakta hareket etmeyen dişinin zihninde olduğunu söyleyen bir şekilde sessizleşti.

Cassian zar zor nefes alıyordu. Rhys yatağın önünde dururken Azriel arkasında duruyordu.

Yavaşça alevler azaldı. Duman gibi kayboldu.

Yavaşça Nesta'mn vücudu rahatladı.

Sonra nefes alıp verişi dengelendi, vücudu gevşedi. Şükürler olsun ki baygındı.

Cassian yutkundu, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kardeşi yanına geldiğinde Azriel'in bunu duyabileceğini biliyordu.

Sonra Rhys keskin bir şekilde nefes aldı, vücudu yine hareketle doldu. Azriel, kendi gölgelerinin omuzlarında toplamrken sordu, "Ne oldu?"

Ama Rhys oturma odasına doğru yürüdü ve sandalyeye yığıldı. Yüce Lord'un elleri o kadar şiddetli titriyordu ki Cassian'ın ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Azriel'in yüzüne kazınan endişeden, kardeşinin de öyle olduğu belliydi.

Cassian, "Feyre'yi çağırmalı mıyız?" diye sordu.

"Hayır." Sözcük bir hırıltıdan ibaretti. Rhys'in gözleri menekşe yıldızları gibi parladı. "Buraya yaklaşmasın."

"Bu..." Azriel yatağa ve üstündeki bilinçsiz dişiye baktı. "Nesta'nın gerçek gücü bu muydu? Şu gümüş ateş mi?"

Rhys, "Sadece yüzeyi," diye fısıldadı, elleri hâlâ titriyordu. "Lanet olsun."

Cassian, Rhys'in söylemek üzere olduğu şeyi fiziksel olarak engelleyebilecekmiş gibi ayaklarını destekledi.

"Kâbusuna girdim." Rhys, Cassian'a baktı. "Neden bugün bir arama girişiminde bulunduğunu bana söylemedin?"

"İşe yaramadı." Nesta'nın korkusu ve suçluluğu odada o kadar ağırdı ki göğsü ağrımıştı. Sonrasında onu yalnız bırakmıştı, mahremiyet isteyebileceğini biliyordu.

Rhys titreyen bir nefes verdi. "Arama olayı bir tuzak teli olmuş. Anılar için. İçeri girerken fark ettim." Boğazı kusacakmış gibi hareket ediyor ama onu tutuyordu. "Kazanı hayal ediyordu. İçeri girdiği zamanı..." Cassian, Rhys'i hiç bu kadar şaşkın görmemişti.

"Gördüm," diye fısıldadı Rhys. "Hissettim. Kazanın içinde olan her şeyi. Gücünü dişleri, pençeleri ve öfkesiyle aldığını gördüm. Ve gördüm... ondan aldığı şeyi *hissettim*."

Rhys yüzünü ovuşturdu ve yavaşça doğruldu. Gözleri pişmanlık ve ıstırap dolu Cassian'ın korkusuzca bakışlarıyla karşılaştı. "Onun travması..." Rhys'in boğazı düğümlendi.

Cassian, "Biliyorum," diye fısıldadı.

Rhys "Tahmin ediyordum," diye nefes aldı, "*ama* hissetmek farklıydı."

"Onun gücü nedir?" diye sordu Azriel.

Rhys, "Ölüm," diye fısıldadı, ayağa kalktığında elleri tekrar titriyordu ve şimdi kendini parça parça tamir eden pencereye doğru yöneldi, sanki dikkatli, sabırlı bir el çalışıyordu burada. Yatakta uyuyan kadına baktı ve korku, Gece Sarayı'nın Yüce Lordu'nun yüzünü gölgeledi. "Saf ölüm."

30.
BÖLÜM

Rüya hem gerçekti hem de gerçek değildi ve bunun sonu yoktu, kaçış yoktu.

Ta ki tanıdık bir erkek sesi adını söyleyene kadar.

Ve dehşet durmuştu, sanki dünyanın ekseni o sese doğru kaymıştı. Işık ve güç dolu bir kapı olan o ses.

Nesta elini ona doğru uzatmıştı.

Ve sonra zihninde başka bir erkek sesi daha vardı ve bu da tanıdık ve güç doluydu. Ama bir şekilde kibardı, kendi sesinin hiç olmadığı kadar kibardı ve bu onu rüyanın kara çukurundan, yıldız yüzlü bir elle sürüklenen bulutlar ve parlak bir ayın altında yuvarlanan tepeler diyarına geri götürerek rahatlatmıştı.

Ay ışığında güvenli ve korunaklı bir şekilde o tepelerden birine kıvrılmış ve uyumuştu.

Nesta ağır ve rüyasız bir şekilde uyukladı ve ay ışığı yerine güneş ışığı gözkapaklarını öpene dek kadar gözlerini açmadı.

Odasındaydı, çarşaflar bozulmuş ve yarısı yere saçılmıştı ama...

Cassian yatağının yanındaki sandalyede uyuyordu.

Kafası garip bir açıdaydı ve kanatları yere sarkıyordu; sadece iç çamaşırı vardı ve biri onu kucağına sermiş gibi görünen bir battaniye üzerindeydi.

Ayıklığın buzlu suyu üzerine boca edilmiş gibi dökülünce bu-

nun bir kâbus olduğunu fark etti. Kazanı hayal etmişti; çığlık çığlığa içinde kaybolmuştu.

Ve duyduğu onun sesiydi. Onun sesi ve...

Rhysand'ın ama ondan eser yoktu. Sadece Cassian.

Uzun dakikalar boyunca ona baktı, yüzü alışılmadık biçimde solgundu, uykusunda bile onun için üzülüyormuş gibi kaşları hâlâ endişeyle çatılıydı. Güneş koyu renk saçlarını yaldızladı ve kanatları arasında parladı, her ikisindeki kırmızı ve altın tonlarını ortaya çıkardı.

Leydisini koruyan bir şövalye gibi. Çocukluk kitaplarının sayfalarından çıkan görüntüyü durduramadı. Dövmeleri ve kaslı göğsü olan bir savaşçı prens gibi.

Boğazı dayanılmaz şekilde düğümlendi, gözleri yanmaya başladı.

Ne kendisi için ne de bütün gece yatağının yanında nöbet tuttuğunu gören Cassian için gözyaşı dökecekti.

Ama öfkeli göz kırpması Cassian'ı uyandırdı, sanki kirpiklerinin çırpınışlarını duyabiliyordu.

Ela gözleri onunkileri buldu, sanki her zaman tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Cassian'ın gözlerindeki amansız iyilikten o kadar endişe ediyordu ki gözyaşlarının düşmemesi için deli gibi mücadele etmek zorunda kaldı.

Cassian nazikçe, "Hey," diye yanıtladı.

Nesta kendine aman vermedi. "Merhaba."

"İyi misin?"

"Evet." Hayır ama inandığı sebepten değil.

"Güzel." Önce kollarını sonra kanatlarını açarak inledi, esnedi. Kaslar dalgalandı. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Pekâlâ."

Hepsi bu kadardı.

Ama Cassian ona yarım bir gülümseme fırlattı ve bu o kadar normaldi ki, başka kimsenin olmadığı ya da olmayacağı şekilde ona özgüydü ki, Nesta'nın boğazı tekrar düğümlendi. "Kahvaltı ister misin?"

Nesta yarım yamalak gülümsemesine kendi gülüşüyle cevap vermeyi başardı. "Önceliklerinizi sevdim, General."

❖

"Sana ne oldu?" diye sordu Emerie, karın egzersizleri sırasında nefes nefese kalırlarken. "Ölüm kadar beyaz görünüyorsun."

"Kötü rüyalar," dedi Nesta, Cassian'ın durduğu yere bakmamaya istekli bir şekilde, Roslin'e saygılı bir mesafeden nasıl düzgün bir çömelme yapılacağı konusunda talimat veriyordu. Sessiz bir kahvaltı yaptılar ama işler tuhaflaşmadı. Rahat ve kolay geçti. Hatta hoş.

Gwyn, Nesta'nın diğer tarafında, "Sık sık oluyor mu?" diye sordu.

"Evet." Nesta mekik çekmeyi bitirdi, karın kaslarındaki zayıflıktan homurdandı.

"Bana da," dedi Gwyn sessizce. "Bazı geceler, bayılmak için şifacımızdan bir uyku iksiri almaya ihtiyacım olur."

Emerie, Gwyn'e tartan bir bakış attı. Emerie, Gwyn'in geçmişini ya da diğer rahibelerin geçmişini hiç sormamıştı ama kurnaz bir kadındı. Elbette Cassian'dan nasıl uzak durduklarını görmüştü, tereddütlerinin ve korkularının kokusunu almış ve bir parça anlam çıkarmıştı. Emerie, Nesta'ya "Rüyanda ne gördün?" diye sordu.

Nesta'nın vücudu kilitlendi ama anıların ona hükmetmesine izin vermeyi reddederek tekrar harekete geçti. "Kazan'ı gördüm. Bana ne yaptığını."

Gwyn, saçıyla oynayarak, "Ben de geçmişimi görürüm," dedi.

Ama Gwyn'in itirafı, Nesta'nın itirafı, onları hafifletmedi. Nesta'nın kafası hafifçe açılmıştı. Ve bir şekilde, kendini daha fazla zorlayabileceğini keşfetmişti.

Belki de bu gerçekleri dile getirmek onlara kanat takmıştı. Ve onları gökyüzünde süzülerek göndermişti.

❖

"Nasılsın?"

Cassian, Rhys'in masasının karşısındaki nehir evinde, bileği bir dizinin üzerine oturuyordu ve sordu, "Ben mi? Asıl sen nasılsın? Berbat görünüyorsun."

"Dün zor bir gündü, ardından zor bir gece geldi." Rhys başını masanın üzerine dayadı.

Cassian başını eğdi. "Dün geceki felaketten önce ne oldu?"

Tanrılar, bu sabah neredeyse ağlayarak gözlerini açmış ve Nesta'nın ona baktığını görmüştü, yüzü berrak ve acısızdı. Gölgeler hâlâ duruyordu, evet ama o çığlıklarından sonra yollayamazdı. Rhys bu büyüyü sadece *saf ölüm* olarak açıkladıktan sonra.

Rhys cevap vermeyince Cassian, "Rhys" dedi.

Rhys, "Bebeğin kanatları var," diye fısıldarken ona bakmadı.

Kırık fısıltı ve bu kelimelerin ne anlama geldiği bile kanının soğumasına neden olurken, Cassian'da neşe kıvılcımı yayıldı. "Emin misin?"

"Dün sabah Madja ile bir randevumuz vardı."

"Ama o sadece çeyrek İllyrialı." Kuşkusuz, bebeğin kanatlara sahip olması mümkündü, ancak Rhys'in kendisinin onlar olmadan doğduğu ve onları sadece sahip olduğu garip, dünyevi büyü ile yarattığı göz önüne alındığında, pek olası değildi.

"Öyle. Ama Feyre hamile kaldığında İllyralı formundaydı."

"Bu bir fark yaratabilir mi? Sadece kanatları yaptığını sanıyordum, başka bir şey değil."

"Şekil değiştiriyor. Tüm benliğini aldığı şekle dönüştürüyor. Kendine kanat verdiğinde, esasen vücudunu en içsel seviyesinde değiştiriyor. Yani o gece tamamen İllyrialıydı."

"Şimdi kanatları yok."

"Hayır, biz anlamadan geri dönüştü."

"O zaman bebeği taşıması için İllyrialıya dönüşmesine izin ver."

Rhys'in yüzü katıydı. "Madja daha fazla şekil değiştirmeyi yasakladı. Feyre'nin vücudunu şu anda herhangi bir şekilde değiştirmenin bebeği riske atabileceğini söylüyor. Bebek için kötü

olma ihtimaline karşı, Feyre'nin doğum sonrasına kadar saçının rengini değiştirmesi bile yasak."

Cassian bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Anlıyorum. Ama Rhys, her şey yoluna girecek. O kadar da kötü değil."

Rhys hırladı. "*Bu* kötü. O kadar çok lanet nedenden dolayı, bu çok *kötü*."

Cassian'ın gördüğü kadarıyla Rhys, Amarantha'nın sarayından döndüğünden beri ilk kez kendinden bu kadar geçmişti. "Nefes al," dedi Cassian sakince.

Rhys'in gözleri alev aldı; içindeki yıldızlar göz kırpıyordu. "Siktir git."

"Nefes al Rhysand." Cassian arkasındaki pencereye işaret etti, çimenler nehre doğru eğimliydi. "Gidip savaşmak istiyorsan, yakacak enerjim var."

Çalışma odasının kapıları açıldı ve Azriel içeri girdi. Yüzüne kazınan acımasız ifadeden, zaten durumu bildiği belliydi.

Azriel, Cassian'ın yanındaki koltuğa oturdu. "Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle Rhys."

"Hiçbir şey. Dağılmamalıyım ki eşim öğle yemeğine geldiğinde bunun kokusunu almasın." Rhys gözlerini kıstı ve odada güç gümbürdedi. "*Kimse* bu konuda Feyre'ye tek kelime etmeyecek. *Hiç kimse.*"

"Madja onu uyarmadı mı?" diye sordu Azriel.

"Yeterince güçlü şekilde değil. Sadece doğum sırasında yüksek bir riskten bahsetti." Rhys sert bir kahkaha attı. "Yüksek bir risk."

Cassian'ın karnı burkuldu.

Azriel, "Bunun kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama dikkate alınması gereken bir şey daha var, Rhys," dedi.

Rhys yine başını kaldırdı.

Azriel'in yüzü taş gibiydi. "Feyre birkaç hafta daha gelmeyecek ama yakında biri fark edecek. İnsanlar onun hamileliğini öğrenecek."

"Biliyorum."

"Eris öğrenecek."

"O müttefikimiz. Bundan çok babasıyla uğraşmaya ve kayıp askerlerini bulmaya odaklanacağından şüpheleniyorum."

Sonra Az'ın eli boğazına gitti. "Ama Tamlin öğrenecek."

Rhys'in hırlaması ışıkları söndürdü. "Yani?"

Cassian, Azriel'e uyarı bakışı attı ama Az korkusuz ve küstah bir şekilde, "Her türlü soruna karşı hazırlıklı olmalıyız," dedi.

"Şu anda Tamlin sanki çok umrumda."

Rhys'in Az'ın ne demek istediğini anlayamaması Cassian'a göre ne kadar perişan ve korkmuş olduğunu gösteriyordu.

Cassian, Az'ın sakin ses tonunu taklit etmeye çalıştı. "Kötü tepkiler verebilir."

"Bu sınıra ayak basarsa ölür."

Cassian, "Bundan şüphem yok," dedi. "Ama Tamlin zaten pamuk ipliğine bağlı. Sen ve Lucien, geçen yıl pek gelişme kaydetmediğini açıkça belirttiniz. Feyre'nin hamileliğini öğrenmek onu tekrar parçalayabilir. Yeni bir savaş olası iken ve Briallyn'in Koschei ile olan saçmalıklarından sonra güçlü bir müttefike ihtiyacımız olur. Bahar Sarayı'nın güçlerine ihtiyacımız var."

"Yani hamileliğini ondan saklayacak mıyız?"

Azriel, hiç hoşuna gitmemiş gibi, "Hayır. Ama Lucien'i çağırmalıyız," dedi. "Ona haberi vermeli ve olası bir hasarı kontrol altına almak, gözümüz ve kulağımız olması için onu Bahar Sarayı'na kalıcı olarak yerleştirmeliyiz."

Ses çıkmadı. Rhys'in kelimelerinin zihnine dolmasına izin verdiler.

Rhys, "Tamlin'i şımartma fikri bende o pencereyi kırma isteği uyandırıyor," dedi, ancak Cassian'ın neredeyse rahatlamasına yetecek kadar homurdanma da vardı. En azından şiddetin keskin tarafı körelmişti. Sadece bir kısmı.

Azriel, "Lucien ile iletişime geçeceğim," diye teklif etti.

Rhys'in gözlerinde hâlâ korku vardı, bu yüzden Cassian masanın etrafında yürüdü ve Yüce Lordu ayağa kaldırdı. Rhys ona izin verdi.

Cassian, Rhys'in omzuna kolunu attı. "Hadi gidip kan dökelim."

31.
BÖLÜM

Cassian içeri girdiğinde Nesta yemek masasına yerleşiyor, açlıktan midesi gurulduyordu.

Cassian ise... aksıyordu demek daha uygun olurdu.

Nesta onun morarmış gözünü, yarılmış dudağını ve çürümüş çenesini görünce, neredeyse sessiz bir nefesin ağzından kaçmasını durduramadı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Cassian sandalyesine doğru süründü ve üzerine yığıldı. "Rhys ile dövüştüm."

"Terbiye edilmiş bir et parçasına benziyorsun."

"Sen asıl onu görmelisin." Kısık sesle güldü.

"Neden böyle kavga ettiniz?" Eğer onun kâbusuyla bir ilgisi varsa...

"Rhys'in bunu vücudundan atması gerekiyordu." Cassian, karşısına çıkan kızarmış tavuk ve pirinç çorbası kâsesine iç çekti. "Kardeşimin dünyaya sunduğu o pürüzsüz dış görünüşe rağmen, ara sıra gevşemesi gerekiyor."

"Senin gevşeme fikrinle benimki çok farklı görünüyor."

Bir kaşık çorbayı yudumlayarak homurdandı. "Eğlence için değildi. Sadece biraz gerginliği azaltmak için."

"Hangi konuda?" Sorgulamaya hakkı olmadığını biliyordu.

Ama Cassian kaşığı indirdi, yüzü ağırlaştı. "Bebeğin kanatları var."

Nesta'nın bunu anlamak için birkaç kez gözlerini kırpıştırması gerekti. "Nasıl şimdiden bilebilirler ki?"

"Madja'nın büyüsü, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için rahim içinde genel bir bebek şekli görmesini sağlıyor. Artık tüm uzuvlarının düzgün olduğunu ve kanatlarının olduğunu anlayacak kadar büyüdü."

Büyülerinin işe yarama şekli tamamen inanılmazdı. Rahmin içini görebilmek için.

Nesta, kafasındaki küçük sesi, tasmasını çözerse kendi gücünün ne yapabileceğini düşünmesini durduramadı. Ve cevap veren paniği de durduramadı. Sanki düşünmek o gücün özgürce dolaşmasına izin verecekti.

Nesta, "Rhysand bebeğin kanatlarının olmasını istemedi mi?" diye sordu.

Cassian yemeye devam etti. "Öyle değil. Bebeğe uçmayı, rüzgârı ve gökyüzünü bizim gibi sevmeyi öğretmek onun için, ben, Az ve Feyre için de büyük bir keyif olacak. Sorun doğumda."

"Anlamıyorum."

"Kaç tane yarı-İllyrialı ile tanıştın?"

"Sanırım sadece Rhys."

"Çünkü son derece nadirdirler. Ama Rhys'in annesi İllyrialıydı. İllyrialı kadınlar toplumları dışında nadiren evlenir ve çoğalırlar. İllyrialı erkekler çok daha sık yapıyor ya da en azından orada burada sevişiyor ama yavruları nadiren görüyorsun."

"Neden?"

"İllyrialı dişilerin, kanatları olan çocuklar için özel olarak şekillendirilmiş bir pelvisi var. Ulu Peri dişileri bunu yapmaz. Ve bir çocuğun kanatları olduğunda, doğum sırasında sıkışıp kalabilir." Morlukların altındaki yüzü soldu. "Çoğu zaman dişi ölür, bebekler de onlarla. Bir dişinin leğen kemiğini kırıp doğum için genişletmek dışında, büyünün bir faydası olmaz. Bebeği her halükârda öldürebilir."

"Feyre ölecek mi?" Sözleri bir fısıltıydı. Bir kalp atışı boyunca, kinin, öfkenin, acının her zerresi kayboldu. Saf, açık panik onun yerini aldı.

"Çok azı hayatta kalır." Cassian yüzünü ovuşturdu, sonra yaralarına dokunmadan durdu. "Ama doğum o kadar acımasız ki, çoğu ya ölüme yaklaşıyor ya da başka bir çocuk sahibi olamayacak kadar değişiyor."

"Onları iyileştirecek bir şifacı olsa bile mi?" Nesta'nın kalbi küt küt atıyordu, o kadar hızlı atıyordu ki elindeki her şeyi bırakmak zorunda kaldı.

"Açıkçası, bilmiyorum. Ve geçmişte çocuğu anne karnından keserek almaya yönelik herhangi bir girişim..." Ürperdi. "Hiçbir anne hayatta kalamadı." Nesta'nın kanı asite dönüştü. Cassian omuzlarını devirdi. "Yani bu yolu denemeyeceğiz bile. Madja her adımda orada olacak, elinden geleni yapacak. Ve Feyre'nin kendi büyüsünün doğumu nasıl etkileyeceğini henüz bilmiyoruz."

"Feyre perişan mı?"

"Tam kapsamını bilmiyor. Ama burada büyümüş olan herkes Ulu Peri bir dişi için kanatlı bir bebek doğurmanın ne demek olduğunu bilir."

Nesta içinden sızan korkuyu dindirmek istedi. "Rhys'in kendi korkusuyla savaşması gerekiyordu."

"Evet. Suçluluk ve acısıyla birlikte."

"Belki de başka bir sarayda Madja'dan daha çok şey bilen bir şifacı vardır. Belki kanatlı insanların olduğu bir yer. Şafak Sarayı'nda Peregryn'ler var. Drakon'un adamları Seraphim. Miryam'ın kanatları yok ama yine de Drakon'un çocuklarını doğurdu."

"Rhys yarın adalarına gidiyor. Mor, kıtadaki Peri saraylarında gizli soruşturmalar yürütüyor." Bir elini saçlarının arasından geçirdi, sifon ışığı yakaladı. "Feyre'yi mutlak ölümden kurtarmanın bir yolu varsa Rhys bulacaktır. Onu kurtarmanın bir yolunu bulana kadar hiçbir şey onu durduramaz."

Sessizlik çöktü ve göğsündeki ağırlık neredeyse dayanılmazdı. Rhys bunu yapardı, hiç şüphesiz biliyordu. Yüce Lord, Feyre'yi kurtarmanın bir yolunu bulmak için dünyanın sonuna kadar gider.

Sessizce, "Tekrar aramayı deneyeceğim," dedi.

Cassian'ın morarmış gözü ışıkta belirdi ve uyarı olarak kaşlarını indirdi. "Dün geceden sonra..."

Çenesini kaldırdı. Eğer o bebek kurtulursa... Nesta onun bir kez daha savaşa sürüklenmiş bir dünyada doğmasına izin vermezdi. Ama bunu söylemedi, kendini bu şekilde açamadı. "Dünkü girişimden sonra gücümü geri kazanmalıyım. Yarın gece yaparız."

"Rhys ve Amren'in orada olmasını istiyorum. Ve Az."

"İyi."

Cassian sandalyesine yaslandı. Neredeyse komikti, ağır bakışları yarılmış dudağı ve morarmış gözüyle birleşmişti. Bir süre sonra "Neden bana gelmedin?" diye sordu.

Nesta ne demek istediğini sadece sesinin bir oktav düşmesinden anlamıştı.

Bu dikkat dağıtma oyununu oynayabilirdi. Ne kadar iyi öğrendiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden kendi sesini de alçalttı. "Neden sen, bana gelmedin?"

"Senden örnek alıyorum. Şeyden sonra benimle ilgilenmiyor gibi görünüyordun..." Aralarındaki masaya, kadının bacaklarının arasına diz çöktüğü yere başını salladı. "Seni incitmedim, değil mi?"

Nesta sert bir kahkaha attı. "Hayır, bana zarar vermedin." Masanın karşısına uzandı, bakışlarıyla karşılaşana kadar bir parmağını kolunda ilerletti. "Ağzımı doldurmana bayıldım Cassian."

Cassian'ın gözleri karardı. Kadın ayağa kalktı ve kadın masanın etrafından dolaşırken ve sandalyesinin yanında dururken adam tamamen hareketsiz kaldı. Yumuşakça elini pürüzsüz yüzeyin üzerinde gezdirerek, "Beni bu masada becermek ister misin?" diye sordu. Titreyerek, sanki tenindeki o dokunuşu hayal etmişti.

"Evet," dedi karnından gelen sesle. "Bu masada, bu sandalyede, Ev'in her yerinde."

"Ev'in böyle ahlaksız bir davranışı takdir edeceğini sanmıyorum. Bir aşk romanı okuyucusu da olsa."

"Ben... Ne?" Nefesi dengesizleşmişti.

Onun yarılmış ağzına bir öpücük kondurmak için eğildi. Bu sevgi dolu bir jest değildi. Tatlı bile değildi. Korkularını ve acılarını unutup onunla uğraşmak bir meydan okuma ve kötü bir

alaydı. Dudaklarına, "Meyhane kavgasına karışmış gibi görünen bir erkekle yatmak istemiyorum," dedi.

"Işıkları karartabiliriz."

Nesta kıkırdadı. Arzuları gözlerini buğulandırmıştı ve aşağı bakarsa ne kadar etkilendiğinin kanıtını göreceğini biliyordu. Ama kendini cazibeye bırakmadı.

Ödülü o olacaktı ama sadece görüyü başardıktan sonra.

Dudakları kıvrıldı. Uzaklaşarak, "İyileştiğinde ve tekrar güzel göründüğünde," dedi, "o zaman bu Ev'in neresinde istersen beni becermene izin vereceğim."

Cassian'ın elleri, sanki üzerine atlamaktan kendini alıkoyarcasına sandalyesinin kollarına gömüldü. Ama ağzı vahşi bir sırıtışla açıldı. "Anlaştık."

Ertesi öğleden sonra Cassian'la nehir evindeki çalışma odasına girip Rhys, Feyre, Azriel ve Amren'i Peri âlemlerinin dev bir haritasının önünde beklerken bulduklarında kimse Nesta'nın fikrini sormadı. Yanında bir kâse taş ve kemik oturuyordu.

Hepsi ona baktı, tarttı ve onu yargıladı. Ama gözleri odanın karşısında duran Feyre'ye gitti, karnının hafif şişkinliği üzerinde tembel tembel duran bir el vardı.

Nesta, yüzünde hiçbir şeyin görünmesine izin vermeden bir baş selamı verdi.

Feyre'nin gözleri yumuşadığında kendisinden nefret etti... Feyre geçici olarak gülümseyerek başını sallarken oradaki ham duygudan nefret etti.

Feyre'nin gözlerindeki rahatlama ve mutluluğa dayanamadı. Sadece kız kardeşini kibarca kabul etmesi buna sebep olmuştu. Bunu hazmedemeyen Nesta, Rhysand'ın Feyre'nin yanında durduğu yere baktı. Gözlerine bir bakış attı ve sonra Nesta zihninin açılmasına izin verdi... sadece küçük bir aralık.

Feyre'ye tek kelime etmeyeceğim, diye yemin etti.

Bunu salt nezaket olsun diye yapmamıştı daha çok Rhys'in

gözlerindeki o temkinli bakışı daha ileri gitmeden silmek için yapmıştı. Kuşkusuz Cassian'ın ona bebeğin kanatlarından bahsettiğini ne duymuş ne de tahmin etmişti.

Rhys sadece, *teşekkür ederim* dedi, sesi temkinli geliyordu.

Nesta, Miryam ve Drakon'a yaptığı ziyaretle ilgili bir şey öğrenip öğrenmediğini sormadı. Cassian yakın durarak masaya uzandı. Ama onu soğukkanlılıkla izleyen Amren'le yüzleşince onu unuttu.

Aylar önce Nesta'nın unutmak için çok uğraştığı sözler belleğinin en karanlık çukurundan geliyordu, her biri batıyordu. *Acınası bir yaşam israfı oldun.*

Nesta haritaya odaklanarak Amren'in bakışlarından kaçındı. "Bu konuda hızlı olalım."

Azriel, Amren'in yanından sordu, "İki gün önce denediğinde hiçbir şey hissetmedin mi?"

"Hiçbir şey." Nesta'nın parmakları alet kâsesinin üzerinde asılı duruyordu. "Zihnim kendi etrafında döndü."

"Ne düşündün?" diye sordu Amren.

Kendinden ne kadar nefret ettiğini. Babası. Kazandan ne kadar korktuğunu.

Nesta, "Ganimet. Ve en son arama çalışmasında ne olduğunu.

Feyre, "Elain'e hiçbir zarar gelmesine izin vermeyeceğiz. Rhys bu sabah onu korumaya aldı ve her zaman gözetimimiz altında."

Nesta, "Gözler aldatıcı olabilir," dedi.

Azriel yumuşacık bir tehditle, "Benim emrim altındakilerde değil," dedi. Nesta, Feyre dışında onun tereddüdünü gerçekten anlayabilecek tek kişinin o olduğunu bilerek bakışlarına karşılık verdi. Elain'i kurtarmak için Feyre ile birlikte Hybern'in kampının merkezine gitmişti. Riskin farkındaydı. "Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağız."

Ona inanmıştı. "Tamam." Taşları ve kemikleri topladı. Parmaklarına buz gibi yapışmışlardı.

Onları sıkıca tutan Nesta gözlerini kapattı ve kolunu masanın karşısındaki haritanın üzerine uzattı. Kimse konuşmadı, bakışlarının ağırlığı ona baskı yapmasına rağmen.

Cassian'ın sıcaklığı yan tarafına sızdı, kanatları sırtının yanında hışırdıyordu.

Sıcaklığın, hışırtının onu bağlamasına izin verdi.

Onu kâbusundan kurtarmaya gelmişti, o uyurken onunla kalmıştı. Onu korumuş ve onun için savaşmıştı. Artık ona zarar gelmesine izin vermezdi.

Zarar gelmeyecek.

Zarar gelmeyecek.

Zarar gelmeyecek.

Sonsuz bir sarmala dönüşen düşünceler ortadan kayboldu. Zihninde kocaman bir delik açıldı.

Zarar gelmeyecek.

Zarar gelmeyecek.

Zarar gelmeyecek.

Nesta yavaşça kendini bir havuza daldırır gibi karanlığa gömüldü.

Cassian'ın kolu onunkini sıyırdı ve bunun da onu bağlamasına izin verdi. Dışarıya doğru bir yaşam bağı. Onun elini tuttu ve parmaklarını kenetledi. Zihninin son damlasının siyah yüzeyin altına kaymasına izin verdiği gibi dokunmasına izin verdi.

Sonra da hiçbir şey.

Yavaşça düşüyordu. Göletin dibinde çırpınan küçük bir taş gibi sürükleniyordu.

Maske diye fısıldadı ve zihnini sonsuzluğa yönlendirdi. *Korku Ganimeti'nin Maskesi nerede?*

Hâlâ sıvı bir gecede sürükleniyordu.

Başlangıçta ve sonda, Karanlıktan başka bir şey yoktu. Bu gerçeği ilk kez Kazan'la olan savaşı sırasında duymuş ve anlamıştı. Ve şimdi aynı garip yere doğru süzülürken bunu tekrar anladı hem dolu hem de boş, sonsuza kadar soğuk.

Maske nerede? diye sordu boşluğa.

Uzaktan, penceredeki bir mum gibi, Cassian'ın elinin onunkine sıkıştığını hissetti. Bu dönüş yoluydu. Eve o şekilde gittiyse, hiçbir şey onu tuzağa düşüremez, tutamazdı.

Maske nerede?

❖

Uzun dakikalar boyunca, sadece köşedeki büyükbaba saatinin tik takları çalışma odasını dolduruyordu.

Nesta, Cassian'ın yanında duruyordu, parmakları şimdi onun elinde gevşemişti, diğer eli haritanın üzerine uzandı, kemikler ve taşlar içindeydi.

Cassian, Feyre ile bakıştı. Karnının alt kısmındaki hafif şişliği görmek için girdiğinde ona zar zor bakabilmişti. Ama zoraki sırıttı, sıradan, olağan, kibirli bir rahatlığın portresini çiziyordu.

Şimdi soğuk, hayalet bir esinti yanından geçti. Boynunun arkasındaki tüyler diken diken oldu.

Amren yumuşak bir şekilde tısladı. "Nereye gidiyor?"

Nesta'nın eli haritanın üzerinde kaldı. Ama parmakları buz gibi soğudu.

Cassian elini sıktı, içine bir sıcaklık katmak istedi.

Masanın karşısında Azriel'in nefesi buğulandı. Rhys, Feyre'ye bir adım daha yaklaştı ve beklenmedik tehditleri engellemek için kendini konumlandırdı.

Azriel, "Hybern'le olan savaş sırasında olmadı bu," diye mırıldandı.

Hiçbiri cevap veremeden Nesta'nın gözkapakları hareketlendi. Sanki bir şey görüyormuş gibi. Kaşları birbirine doğru yakınlaşmış, sadece ramak kalmıştı. Parmakları taşlar ve kemikler üzerinde sıkılaştı, eklemleri bembeyaz oldu. Hava daha da soğudu.

Amren, "Maskeyi görüyorsa, artık bıraksan iyi olur," diye emretti, tedbirli bir sesle.

Nesta'nın eli kapalı kaldı. Ama gözleri hâlâ kapaklarının arkasında hızla hareket ediyordu, arıyordu, arıyordu.

Feyre, "Nesta," diye emretti. "Elini aç." Feyre, Rhys'ten aldığı Daemati gücü sayesinde Nesta'yı en son aklına girerek çıkarmıştı. Feyre hafifçe küfretti. "Kalkanlarım hiç indirmedi. Kalkanları..."

Rhys, gözleri Nesta'nın üzerinde, "Masif demirden bir kale," diye mırıldandı.

Feyre, "İçeri giremiyorum," dedi. "Yapabilir misin?"

Amren, "Zihni hiçbir peri büyüsünün kıramayacağı bir şeyle korunuyor," dedi. Bizzat Kazan'ın özünden.

Ama Nesta korku belirtisi göstermedi, eseri bile yoktu.

Cassian, "Ona zaman tanıyın," diye mırıldandı. Tanrılar, soğuktu. Nesta'nın gözkapakları tekrar çırpındı.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Feyre. "Nerede olursa olsun, ölümcül hissettiriyor."

Soğuk oturmaya devam etti. Nesta elini sertçe sıkıyordu.

Bir uyarı.

Cassian, "Çıkar onu Rhys," diye talep etti. "Onu hemen çıkar."

"Yapamam," dedi yumuşak bir şekilde, gücü etrafındaki yıldızlardan ve gecelerden oluşan bir pelerin gibiydi. "Zihninin kapıları geçen gece açıktı. Şu anda kapalılar."

"Onun kendisini görmesini istemiyor. Ya da bizim," dedi Feyre, yüzü gergin halde. "Kilitledi ama aynı zamanda kendini de kilitledi."

Cassian'ın karnı burkuldu. "Nesta," dedi kulağına. "Nesta, elini aç ve geri dön."

Nefes alışı keskinleşti. Soğuk derinleşti.

"*Nesta*," diye homurdandı...

Ve soğuk durdu. Ortadan kaybolmadı, daha ziyade durdu. Nesta'nın gözleri açıldı.

İçinde gümüş ateş yanıyordu. Perilerin bunların arasından görebildiği bir şey yoktu.

Rhys, Feyre'yi arkasından itti. Feyre ise tekrar onun tarafına doğru kendini geri çekti. Ama Nesta'nın eli Cassian'ın elini sıkmaya devam etti. O da onun elini sıkıyor, Sifonlarının derisine bir parça güç göndermesine izin veriyordu.

Başını o kadar yavaş çevirdi ki bir kuklanın hareketini izliyor gibiydi. Gözleri onun gözleriyle buluştu.

Ölüm onu izliyordu.

Ama Ölüm, hayatının her günü yanında yürümüştü. Cassian başparmağını avuç içi boyunca okşadı ve "Merhaba Nes," dedi.

Nesta göz kırptı ve sifonlarının onu tekrar gücüyle ısırmasına izin verdi. Ateş titriyordu.

Başıyla haritayı işaret etti. "Taşları ve kemikleri bırak." Korkusunun kokusunu almasına izin vermedi. İşte Kemik Oymacısı'nın fısıldadığı, yücelttiği ve korktuğu varlık burdaydı.

Gözleri alev alev parlıyordu. Kimse nefes almaya bile cesaret edemedi.

Cassian "Taşları ve kemikleri bırak, sonra sen ve ben biraz oynayalım," dedi ve Nesta'yı, sıcaklığını ve ihtiyacını hissetmesine, akşam yemeğindeki tahrik edici öpücüğünü ve Ev'de istediği yerde onu becermesine izin verme sözünü ve bunun ona ne yaptığını hatırlamaya zorladı. Her şeyin gözlerinde parlamasına, uyarılışının kokusunun onu sarmasına izin verdi.

Eğildi, başını eğdi ve onu öptü.

Nesta'nın dudakları buz kırıntılarıyla dolu gibiydi.

Ama Cassian soğukluğunun kendisini ısırmasına izin verdi ve ağzını onunkine sürttü. Altdudağını hafifçe ısırdı, ağzının ufak bir şekilde açıldığını hissetti. Dilini o açıklığa kaydırdı ve ağzının içini buldu, genellikle çok yumuşak ve sıcaktı ama sanki yer yer kırağı ile kaplanmıştı.

Nesta ona karşılık vermedi ama geri de çevirmedi. Böylece Cassian ısısını içine gönderdi, ağızlarını kaynaştırdı, sifonları bir kez daha eline saplanırken serbest eli kalçasını sıkıca tuttu.

Ağzı daha geniş açıldı ve dilini her santiminin üzerinden kaydırdı, donmuş dişlerinin üzerinde, ağzının çatısında. Isınma, yumuşama, rahatlama hissediyordu.

Dili, onunkiyle buluşmak için kalktı ve ağzındaki buzu tek bir vuruşta kırdı.

Ağzını onun ağzının üzerine koydu, bedenini göğsüne yasladı ve geçen gece onu tatmak istediği gibi tadına baktı, derinlemesine ve iddialı. Dili tekrar onunkine değdi ve sonra vücudu ısınıyordu ve Cassian dudaklarına karşı "Bırak Nesta," diyecek kadar geri çekildi.

Ağzını tekrar onunkine soktu, soğuk ateşi üzerine salması için ona meydan okudu.

Yanlarında bir şey küt diye bir ses çıkardı ve tıngırdadı.

Nesta'nın diğer eli omzunu kavradığında, parmakları artık taşlardan ve kemiklerden arınmıştı, boynunu kavradığında, ona daha iyi, daha derin bir erişim sağladığında, neredeyse rahatladı.

Önce öpüşmeyi kesti, sanki vücuduna kayıyor ve onu kimin öptüğünü, nerede olduklarını, kimin izlediğini hatırlatıyordu.

Cassian gözlerini açtı ve onu o kadar yakın buldu ki nefeslerini paylaştılar. Normal, bulanık nefes. Gözleri çok iyi bildiği grimaviye dönmüştü. Sersemlemiş şaşkınlık ve biraz korku yüzünü aydınlattı. Sanki onu daha önce hiç görmemişti.

"İlginç," dedi Amren ve Cassian ona baktığında kadım haritayı incelerken buldu.

Feyre'nin ağzı açık kalmıştı, Rhys'in elini kendi eliyle sıkıca kavradı. Rhys'in yüzünde dikkat alevlendi. Azriel'inkinde de.

Onu oradan çıkarmak için ne yaptın? diye sordu Rhys.

Cassian gerçekten bilmiyordu. *Aklıma gelen tek şey buydu.*

Bütün odayı ısıttın.

Öyle yapmak istemedim.

Nesta sert bir şekilde değil, Cassian'ın Amren'le haritaya odaklandığı yere bakmasına yetecek bir niyetle uzaklaştı.

"Oorid bataklığı mı?" Feyre, Orta Bölge'deki noktaya doğru kaşlarını çattı. "Maske bataklıkta mı?"

Amren, "Oorid bir zamanlar kutsal bir yerdi," dedi. "Savaşçılar gece karanlığındaki sularda dinleniyordu. Ama Oorid karanlık bir yere dönüştü –bana öyle bakma Rhysand, ne demek istediğimi biliyorsun– uzun zaman önce. Öyle bir kötülükle doludur ki kimse oraya girmeye cesaret edemez ve sadece en kötü periler oraya doğru çekilir. Oradaki suyun Dağın Altı'na aktığını ve bataklıkta yaşayan canlıların uzun zamandır yeraltı su yollarını Orta Bölge'den, hatta çevre avluların dağlarına gitmek için kullandıklarını söylüyorlar."

Feyre kaşlarını çattı. "Daha spesifik olamaz, değil mi?" Rhys'e "Orta Bölge'nin ayrıntılı bir haritası var mı?" diye sordu.

Rhys başını iki yana salladı. "Orta Bölge'yi belirsiz işaretlerin ötesinde haritalandırmak yasaktır." Yaklaşık elli yıldır tutulduğu kutsal dağı işaret etti. "Dağ, orman, bataklık... Her şey karadan ve havadan görülebilir. Ama onun sırları, yaya olarak keşfedilenler, yasaktır."

Feyre'nin somurtması hafiflemedi. "Kim tarafından?"

"Eski bir Yüce Lordlar Konseyi. Orta Bölge, vahşi sihrin hâlâ yaşadığı, geliştiği ve beslendiği bir yerdir. Ona kendi varlığı ola-

rak saygı duyuyoruz ve gizemlerini açığa çıkararak gazabını kışkırtmak istemiyoruz."

Feyre, taşların ve kemiklerin bataklığın üstündeki düzgün küçük bir yığın şeklinde düştüğü yere boş boş bakan Nesta'ya baktı. Feyre, "Orta Bölge, Ahşap Dokumacısı'nın yaşadığı yerdir," dedi, gergin bir sesle. "Bataklığa giderseniz, silahlı olmanız gerekecek."

Cassian, "İkimiz de silahlı olacağız," diye açıkladı. "Baştan ayağa."

Nesta cevap vermeyince, hepsi ona baktı. Hiçbiri Cassian'a bakan o gücü sormaya cesaret edemedi. Öpücüğüyle eriyip giden. Dilindeki buzun tadını alabiliyordu. Kokusu Nesta'nınkine benziyordu ama tamamen farklıydı.

Nesta, "Yarın gidiyoruz," dedi.

Feyre başladı, "Hazırlanmak için zamana ihtiyacın var..."

Nesta, "Yarın gidiyoruz," diye tekrarladı. Cassian Nesta'nın söylemediği şeyi anladı. Yarın gitmek istemişti, böylece daha iyi düşünme şansı olmazdı. Karşılaşacağı tehlike hakkında daha fazla bilgi edinme şansı.

Cassian'ın parmakları sırtının bir kısmına değdi, tüm o soğuklardan sonra sıcaklığının tadını çıkardı. "Kahvaltıdan sonra gideriz."

32. BÖLÜM

Rhys, ertesi sabah nehir evinin fuayesinde toplanırken Cassian'a "Seninle gelmeliyim," dedi.

Feyre de, "*Sizinle gelmeliyim*," diye karşılık verdi, merdiven korkuluğuna yaslanarak, arkadaşı ve Cassian'a kaşlarını çatıyordu.

Nesta onları sessizce izledi, taşıdığı silahların ağırlığını, sırtına bastıran hayalet eller gibi, uyluklarına, kalçalarına. Cassian, bu sabah silahlarını yemek masasına koyarken, *rakibe olduğu kadar kendimize de zarar verme olasılığının yüksek* olduğunu söylemişti, *ancak bu, Oorid'e silahsız girmekten daha iyidir*. Bir hançer seçmişti ve adam sırıtmıştı. *Sivri ucu düşmanına saplanır.*

Nesta ona solgun bir bakış atmıştı, ancak görevi değil, teni üzerinde fısıldayan güçlü ellerine odaklanarak, çeşitli kılıfların kayışları ve tokaları konusunda ona yardım etmesine izin vermişti.

Rhys, "İkimiz de seninle gelmeliyiz," diye düzeltti. "Ama en azından Azriel orada olacak."

Cassian alaycı bir şekilde, "Güveniniz için teşekkürler," dedi ve Feyre'nin yanağını öptü. Rhys, kalkanını indirmiş olmalı... şimdilik.

"Siz ikiniz daha ebeveyn bile olmadınız ama anaçlığınız artık dayanılmaz bir seviyeye ulaştı."

"*Anaçlık mı?*" Feyre bir kahkaha attı.

Cassian, "Bu ilginç bir sözcük," dedi, o kadar rahat söyledi ki

Nesta, içine girdikleri tehlikeyi anlayıp anlamadığını merak etmeye başladı.

Nesta bakışlarını Azriel'e kaydırdı, Azriel de hafifçe omuz silkti. Evet, ölümcül, antik bir bataklığa girmek üzereydiler. Hayır, Cassian ikisi kadar rahatsız görünmüyordu.

Nesta kaşlarını çatıyordu ve Az ona hafif bir gülümseme sundu. O gülümseme müttefik olabileceklerini söylüyor gibiydi. Cassian'ın bu deliliğine karşı. Kendini Azriel'e hafif bir gülümsemeyle cevap verirken buldu.

Rhys tavana doğru iç çekti. "Başlayalım mı?"

Nesta, Feyre'yi geçerek merdivenlerden yukarı baktı. Elain, Nesta buradayken yine odasında kalmayı tercih etmişti, ki bu gayet iyiydi. Kesinlikle, tamamen iyiydi. Elain kendi seçimlerini yapabilirdi. Ve Nesta'ya kapıyı tamamen kapatmayı seçmişti. Feyre ve dünyasını tamamen kucaklamış olsa bile. Nesta'nın göğsü sıkıştı ama bunu düşünmeyi reddetti, öylece kabul etti. Elain bir köpek gibiydi, efendisinin onu beslediği ve rahatlattığı her şeye sadıktı.

Nesta dikkatini merdivenlerden çekti, baktığı için bile aptallığından dolayı kendine lanet okudu.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı Feyre, ona doğru yürüdü. "Yeterince eğitim almadın."

Cassian sırıttı. "Onu koruyan iki İllyrialı savaşçı var. Ne ters gidebilir ki?"

Rhys arkadaşına kuru kuru "Buna cevap verme," dedi. Nesta'nın bakışlarıyla buluştu. Gözlerinde yıldızlar doğdu ve öldü. "Gitmek istemiyorsan..."

Nesta çenesini kaldırarak, "Bana ihtiyacın var," dedi. "Bataklık o kadar büyük ki yeteneklerim olmadan maskeyi bulamazsın." Maskeyi Oorid'de nasıl *bulacağına* dair hiçbir fikri yoktu ama en azından bölgeyi keşfetmeye bugün başlayabilirlerdi. Ya da Cassian bu sabah öyle demişti.

Feyre karşı çıkmaya hazır görünüyordu ama Azriel yaralı ellerini Cassian ve Nesta'ya uzattı. Feyre tekrar öne çıktı. "Orta Bölge, daha önce yaşadığın hiçbir şeye benzemiyor, Nesta. Bir an için bile gardını düşürme."

Nesta başını salladı ve uzun zamandır bu prensiple çalıştığını söyleme zahmetine girmedi.

Azriel, gölgelerin etraflarını süpürdüğünü mırıldanmadan önce onlara bir kelime daha etme şansı vermedi. Nesta, Azriel'e, içsel bir güdüyle tutunmaktan kendini alamadı, eğer bırakırsa, yerler arasındaki bu boşlukta yuvarlanacak ve sonsuza kadar kaybolacaktı.

Ama sonra gri, sulu bir ışık çarptı onu. Sonra hava ağırlaştı, yavaş akan su, küf ve iğrenç toprakla doluydu. Etraflarında rüzgâr yoktu; bir esinti bile yoktu.

Cassian ıslık çaldı. "Şu cehennem çukuruna bak." Azriel'in elini bırakan Nesta da tam olarak bunu yaptı.

Oorid önlerinde uzanıyordu. Hiç bu kadar ölü bir yer görmemişti. Burada olmanın *yanlış olduğunu* fısıldatan, hâlâ insan olan kısmının geri çekilmesine neden olan bir yer.

Azriel irkildi. Gece Sarayı'nın gölge şarkıcısı, Oorid'in basık havasının, kokusunun ve dinginliğinin dehşetiyle *irkildi*.

Üçü de batak arazileri inceledi.

Kazan'ın suyu bile buradaki su kadar koyu siyah değildi, sanki mürekkepten yapılmıştı. Suyun otla buluştuğu sadece birkaç metre ötedeki sığ sularda, yüzeyin dokunduğu yerde tek bir kılıç bile görünmüyordu.

Ölü ağaçlar, yaşlılıktan ve havadan dolayı gri, binlerce askerin kırık mızrakları gibi sivriltilerle dolu, bazıları yosun perdeleri ile kaplıydı. Dallarında asılı tek bir yaprak bile yoktu. Dalların çoğu çatlamış ve gövdelerinden uzanan sivri uçlu mızraklar gibi kalmışlardı.

Azriel, "Tek bir böcek bile yok," diye gözlemledi. "Tek bir kuş bile..."

Nesta kendini dinlemeye zorladı. Sadece sessizlik cevap verdi. Hafif bir esinti bile yok. "Kim ölülerini buraya gömer ki?"

Cassian, garip ve boğuk bir sesle, "Onları toprağa koymadılar," dedi. "Bunlar su mezarlarıydı."

Nesta, "Burada kalmaktansa yakılıp kül edilmeyi ve rüzgâra atılmayı tercih ederim" dedi.

Cassian, "Notumu aldım," dedi.

Azriel, "Burası kötü bir yer," diye fısıldadı. Gölgeokuyan'ın ela gözlerinde gerçek bir korku parladı.

Nesta'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Burada ne tür bir yaratık yaşıyor?"

"Bunu şimdi mi soruyorsun?" dedi Cassian, kaşları havada. O ve Azriel, ellerinin üstündeki Sifonlara dokunarak çağrılan daha kalın zırhlarını giymişlerdi.

Nesta, "Daha önce sormaya korkuyordum," diye itiraf etti. "Cesaretimi kaybetmek istemedim."

Cassian ağzım açtı ama Azriel, "Suda avlanan ve etle ziyafet çeken şeyler," dedi.

Cassian, "Kimse uzun zamandır kelpi görmemişti," diye karşılık verdi.

"Bu gittikleri anlamına gelmez."

"Kelpi nedir?" diye sordu Nesta, yüzlerine kazınmış gerginlikten dolayı kalbi çarpıyordu.

Cassian, "Antik bir yaratık... Perilerin ilk gerçek canavarlarından biri," dedi. "İnsanlar onlara başka isimler de takmıştı: su atları, niksiler. Göllerde ve nehirlerde yaşayan ve farkında olmadan insanları kollarına çeken şekil değiştiricilerdi. Onları boğduktan sonra ziyafet çekerlerdi. Sadece bağırsaklar kıyıya vururdu."

Nesta bataklığın siyah yüzeyine doğru baktı. "İçeride mi yaşıyorlardı?"

Cassian sertçe, "Biz doğmadan yüzlerce yıl önce ortadan kayboldular," dedi. "Onlar ateşin etrafında fısıldanan bir efsane ve çocukların suyun yakınında oynamamaları için bir uyarıdır. Ama kimse nereye gittiklerini bilmiyor. Çoğu avlandı ama hayatta kalanlar..." Azriel'e başını sallayarak kabul etti, "Orta Bölge'den kaçmış olmaları mümkün. Onları koruyabilecek tek yer." Nesta yüzünü buruşturdu. Cassian ona gözlerine ulaşamayan bir sırıtma fırlattı. "Sadece güzel beyaz bir atın ya da güzel yüzlü genç bir adamın peşinden koşma, yeter."

Azriel ciddiyetle, "Ve sudan uzak dur," diye ekledi.

"Ya maske suyun içindeyse?" Büyük bataklığı işaret etti. Üze-

rinden uçarız ve orada yatan şeyleri hissetmesine izin veririz şeklinde karar verdiler.

"O zaman Az ve ben, güçlü savaşçılar gibi kura çekeceğiz ve kaybeden içeri girer."

Azriel gözlerini devirdi ama kıkırdadı. Cassian'ın sırıtışı nihayet kollarını açarken bakışlarında parladı. "Oorid'in güzelliği sizi bekliyor leydim."

Cassian beş asırlık yaşamında korkunç yerlere gitmişti.

Oorid bataklığı açık ara en kötüsüydü. Özünde ölüm ve çürüme vardı.

Baskıcı hava kanatlarının sesini bile bastırıyordu, sanki Oorid'in kadim uykusunu bozan hiçbir sese katlanamıyordu.

Nesta uçarken ona sımsıkı sarıldı, Az yanında duruyordu ve Cassian, aşağıya yayılan ölü ormana, altlarında bir obsidyen ayna gibi uzanan kapkara sulara baktı. O kadar hareketsizdi ki yansımalarını mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Rüzgâr örgülü saçlarını kamçıladı, Nesta, "Ne aradığımdan emin değilim," dedi.

"Tüm duyularınızı açık tutun ve herhangi bir kıvılcım olup olmadığına bakın." Cassian batıda geniş bir daire çizmeye başladı. Hava kanatlarını yere indirecekmiş gibiydi, âdeta kanatlarına baskı uyguluyordu.

Ama o kara suya girmek son çare olurdu.

Ot adaları vardı, bazılarında o kadar çok dikenlik çalılıklar vardı ki inecek güvenli bir yer bile yoktu. Dikenlerin dolanıklığı, Oorid'de bir zamanlar güller açmış olabileceği gerçeğiyle alay ediyordu. Tek bir çiçek bile yoktu.

"Bu dayanılmaz." Nesta ürperdi.

Cassian, "Sadece midemiz kaldırdığı sürece kalacağız ve bir şey bulamazsak yarın geri dönüp kaldığımız yerden devam edeceğiz," dedi.

İki kılıcı, dört bıçağı, bir İllyria yayı ve bir ok kılıfı, artı yedi

Sifonu vardı. Yine de çıplak uçuyormuş gibi hissinden kurtulamıyordu.

"Burada kelpiden başka ne yaşar ki?"

"Bazıları cadılar diyor," diye mırıldandı. "İnsan türü değil," diyerek kaşını kaldırdı. "Eskiden başka bir şey olan ve sonra büyü ve güce olan susuzlukları nedeniyle onları buraya çeşitli Yüce Lordlar tarafından sürgün edilen sefil yaratıklara dönüştüren türden."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"İçtikleri sihrin bıraktığı soğukluğu doldurmak için genç kanı içiyorlar."

Nesta irkildi. Cassian bataklığı tararken devam etti, "Işık şarkıcıları var: güzel, ruhani varlıklar sizi cezbedecek, kaybolduğunuzda dost yüzler olarak görünecekler. Sadece onların kollarındayken gerçek yüzlerini görürsün ve hiç de adil değildirler. Seni bataklıkta boğmadan önce göreceğin son şey bu olur. Ama eğlence için öldürürler, yemek için değil."

"Ve tüm bu korkunç yaratıklar burada başıboş mu *bırakılmış*?"

"Orta Bölge, Yüce Lord'un yetkisi altında değildir. Uzun zamandır istenmeyenler için bir çöplük olmuştur."

"Zindan öyle değil mi?"

"Onların suçları fıtri şeyler. Bir kelpi, tıpkı bir kurdun avını avlamak için tasarlandığı gibi, çekmek ve öldürmek için tasarlanmıştır. Orta Bölge onları bizden ayrı tutuyor, fıtratlarından dolayı onları cezalandırmadan..."

"Ama kimse dünyayı onlardan kurtarmayacak mı?"

"Orta Bölge ilkel büyülerle dolu. Kendi kuralları ve yasaları var.

Kışkırtmadan kelpi ya da Işıkokuyucu avlarsan kendini burada kapana kısılmış bulabilirsin."

Ürperdi. "Maske bataklığa nasıl girmiş olabilir?"

"Bilmiyorum." Yere doğru başını salladı. "Bir şey hissediyor musun?"

"Hayır, hiçbir şey."

Cassian omzunun üzerinden Az'a baktı, bataklığın kuzey kıs-

mının üzerinde süzülen bir sis bulutuna girmeden önce. O kadar kalındı ki Cassian daha yükseğe çıktı, uzun bir ağaca saplanmak istemedi. Sis, buzlu parmaklarını kanatlarından ve yüzünden aşağı doğru hareket ettirecek kadar soğuktu.

Nesta sarsıldı, sonra nefes aldı, "Cassian."

Sola doğru eğilerek sisi temizledi. "Bir şey mi hissettin?"

"Ne hissettiğimi bilmiyorum." Yutkundu. "Burada bir şey var."

Azriel'e işaret vermek için omzunun üzerinden tekrar baktı.

Ama Az orada değildi.

33.
BÖLÜM

"*Azriel!*"

Cassian'ın bağrışı yankılanmadı bile.

Boynuna yapışan Nesta sisi taradı. Cassian, kardeşini ararken kanatları nabız gibi atıyordu. "Dayan," diye tısladı bir damla gibi küçülüp, sisin üzerine atlamak için momentumu kullanarak.

Mavi ışık ileride yandı. Azriel'in Sifonları.

Cassian "Lanet olsun," diye bağırdı ve daha aşağıya fırladı.

Ağaçlar, kılıç gibi keskin bir şekilde yukarı doğru itildi ve o, o sivri uçların bir santim içinde kalarak kanatlarıyla etraflarını çevirdi. Nesta'nın kalbi gürledi ama Cassian sisin perdesinin altına düştüğünde ve Azriel'in neyle karşı karşıya olduğunu gördüklerinde, ölüme karşı gözlerini kapatmadı.

Cassian o kadar hızlı döndü ki Nesta'nın kendini hazırlamak için zar zor zamanı oldu ve sonra geldiği yoldan, sisin içinden geri uçuyordu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Orada iki düzine asker var!"

Cassian, "Güz Sarayı askerleri," diye açıklığa kavuşturdu, kanatları o kadar sert çırpınıyordu ki rüzgâr gözlerini acıttı. "Burada ne halt ettiklerini ya da Eris'in bizi resmen kazıklayıp kazıklamadığını bilmiyorum ama içlerinden biri Az'ın kanadına kül oku attı."

"O zaman neden *uçuyoruz?*"

"Çünkü bunun ortasına seninle inmeyeceğim."

"İndir beni!" diye bağırdı. "Beni bir yere bırak ve ona geri dön!" Doğru yer için aşağıdaki bataklığı inceliyordu. Elini onun kaslı göğsüne çarptı. "Cassian!"

"Her saniyenin bana neye mal olduğunu biliyorum, Nesta," dedi sessizce.

"O zaman beni lanet bir ağaca indir!" Kıl payı kurtuldukları bir tanesini işaret etti.

Yeterince güvenli olduğunu düşündüğü bir alan tespit etti: Sağlam çimenli bir arazi parçası, ortasından yükselen bir ağacın kalıntıları. Önerdiği gibi, onu en yüksek ve en sağlam dala yerleştirerek ağaca oturttu. Ağırlıklarının altında inledi ve sallandı. "Burada kal," diye emretti, ellerini dalın etrafına sarıp çok yükseğe tırmanan bir çocuk gibi tutunana kadar bekledi. "Yakında döneceğim. Aşağı inme. Ne görürsen ya da duyarsan duy."

"Git." Kavgada tamamen işe yaramazdı, bunu biliyordu. Sadece dikkatini dağıtırdı.

"Dikkatli ol," diye uyardı, tehlikeye girmek üzereymiş gibi, sonra da gitti. Nesta ağaç dalma o kadar sıkı sarıldı ki tüm vücudu titredi, bataklığın sessizliği onu kurşun bir battaniye gibi sardı.

Oorid, Cassian'ın hızlı kanat vuruşlarını saniyeler içinde yuttu, böylece Cassian sisin içinde kaybolurken onu duyamadı bile.

❖

Cassian, hislerinin Az'ın hâlâ savaştığını söylediği yere nişan aldı. Gözleri kesinlikle ona yardımcı olmadı; sis şimdi daha kalın görünüyordu.

Güz Sarayı buradaydı. Bunlar Eris'in kayıp askerleri miydi yoksa hepsini aptal yerine mi koyuyordu? Beron bir şekilde planlarını öğrenmiş olabilir miydi?

Olabildiğince hızlı bir şekilde uçtu, Az'ın kanatlarındaki kül sürgünü bile onları uzak tutması için dua ediyordu. Az'ın gücünün kül sürgüsüyle kısıtlanması, askerlerin henüz ölmemiş olmasının tek nedeniydi; Azriel'in Sifonlarının ondan çok daha az

yetenekli askerlere karşı yanıcı bir duvar değil de titrek bir perde olmasının tek nedeniydi.

Cassian soğukkanlı bir sakinliğe büründü, sifonlarının her birini uyandırmaya istekliydi. Gücünü onlara verdi ve onlar da geri kırdılar, kan dökmeye hazır olduğunu doğruladılar.

Azriel'in mavi Sifonları ileride alevlendi, sisin içinde bir kobalt lekesi vardı ve Cassian gökyüzüne doğru yükseldi, ta ki mavi onun altında bir çırpınış olana kadar.

Savaşçılar kanat çırpmalarını duymasın diye çırpınmayı tamamen bıraktı.

Sonra sessizce kanatlarını açtı ve serbest düşüşe geçti. Sis onu ısırdı, ağır hava yüzüne tokat attı ama sessizce bir bıçak ve uyluğundan bıçak daha çekti.

Sis çarpışmanın 1,5 metre yukarısında kırıldı.

Cassian onların üzerine gelmeden önce askerlerin yukarı bakacak zamanları yoktu.

Kan fışkırdı ve erkekler çığlık attı, güç Cassian'ın sifonlarının kırmızısına yansıdı. Az tek seferde altı askerle savaştı, sol kanadı topallıyor ve kanıyordu, kendi Sifonları yanıyordu. Kül sürgüsü Az'ın gücünü neredeyse işe yaramaz hale getirmişti. Ama Sifonlar Cassian için bir işaret olarak parlıyordu.

Az'ın yaralı kanadını görünce zihni kükremeye başladı.

Cassian öldürdü, öldürdü ama durmuyordu.

❖

Çok uzun bir zaman.

Cassian ve Azriel gideli çok olmuştu.

Nesta'nın uzuvları, bir ayı yavrusu gibi ağaca tutunma çabasından kilitlenmeye başlamıştı. Vücudunun isyan edip gitmesine dakikalar kaldığını biliyordu.

Ses yoktu, ışık parlaması yoktu. Sadece sessiz bataklık, sis ve ölü ağaç.

Her nefes onun düşüncelerini yansıtıyordu. Her nefes, Oorid'in baskısı tarafından yutuldu.

Cassian'ın Hybern askerleriyle yüzleştiğini görmüştü. Güz Sarayı'ndan iki düzine onun için çocuk oyuncağı olmalı. Ama neden buradalardı?

Bacakları o kadar kötü titriyordu ki daldaki hâkimiyetini kaybediyordu. Tamamen acınası bir tablo sunduğunu biliyordu, tam Cassian'ın onu bıraktığı gibi dal boyunca uzanmıştı, bacakları etrafına sarılmıştı, ayak bilekleri birbirinin üzerine geçmişti, parmakları kuru, gümüşi ahşabı kazıyordu.

Dikkatlice kendini yukarı itti, kolları uzun süre sıkmanın hissizliğiyle karıncalandı. Bacaklarını da rahatlatarak kavrayışını serbest bıraktı ve havada asılı kalmasına izin verdi. Cassian'ın gittiği genel yönü taradı. Hiçbir şey.

Daha önce savaşta düşmüştü; ağır yaralandığını görmüştü. İlk kez Hybern'de, Kazan'a girerken ona doğru sürünmeye çalışmıştı. İkincisinde Hybern'in kuvvetlerine karşı, bağırsakları deşildiğinde ve Azriel bağırsaklarını çıplak elleriyle tuttuğunda. Üçüncü kez, Hybern Kralı'na karşı, kralı Feyre ve Kazan'dan uzaklaştırırken onu yem olarak kullanmasını ona sorduğunda, emrettiğinde.

Ölümle bu kadar uğraştıktan sonra ölmesi an meselesiydi.

Ağzı kurudu. Azriel kül okuyla vurulmuştu. Ya askerler Cassian'ı da aynı şekilde yaralamışlarsa? Ya ikisinin de yardıma ihtiyacı varsa?

Dürüst olmak gerekirse, iki düzine askere karşı hiçbir şey yapamazdı –tek bir askere karşı bile– ama bir korkak gibi ağaçta oturmaya dayanamazdı. Cassian'ın yaşayıp yaşamadığını bilmeden. Ve büyüsü vardı. Nasıl kullanılacağını bilmiyordu ama en azından onda vardı. Belki yardımı olurdu.

Kendine Azriel için de endişelendiğini söyledi. Kendi kendine Gölgeokuyan'ın kaderini Cassian'ın kaderi kadar önemsediğini söylüyordu. Ama hayal bile edemeyeceği şey Cassian'ın ölü yüzüydü.

Nesta kendini tekrar dalın üzerine yatırırken, kollarını dalın etrafına sararken, bacağını körü körüne indirirken, hemen altındaki dalı ararken tekrar düşünmemeye çalıştı.

İşte orada. Ayağı bir çıkıntı buldu, ancak tüm ağırlığını taşımasına izin vermedi. Hâlâ dala tutunmuş, tırnakları ölü tahtaya yeterince sert batıyordu ki, altlarından kıymıklar kesiyordu, kendini aşağıdaki dalın üzerine indirdi. Nefes nefese, tekrar diz çöktü ve bir kez daha ayağını indirdi, başka bir dal buldu. Ama çok uzaktı. Homurdanarak, bacağını geri kaldırdı ve Cassian'ın ona öğrettiği gibi, vücudunun, ayaklarının, nefesinin her hareketini düşünerek, ellerini dizlerinin her iki tarafına dikkatlice yerleştirdi.

Tırnaklarının altındaki hassas eti delen kıymıklara bağıran parmak uçları, bacaklarını aşağıdaki dala çarpana kadar düşürdü. Altındaki dal daha yakındı ama daha inceydi. Sallanmamak için üzerine yatmak zorunda kaldı.

Nesta, botları yosunlu zemine batana kadar dallara ayrıldı ve ağaç onun üzerinde bir dev gibi göründü.

Bataklık her yere yayılmıştı, kilometrelerce siyah su, ölü ağaçlar ve çimenler.

Ona ulaşmak için suda yürümesi gerekirdi. Nesta nefes almaya odaklandı ya da denedi. Her nefes alışı sığ ve keskin kaldı.

Cassian yaralanıp ölebilirdi. Boş boş oturmak bir seçenek değildi.

Kıyı şeridini, et parçalayan dikenlerle kaplı en yakın yosunlu adaya yürümek için iki metre ilerideki sığ su izlerini taradı, ancak su o kadar siyahtı ki sığ mı yoksa dipsiz bir çukura mı düştüğünü belirlemek imkânsızdı.

Nesta tekrar nefes almaya odaklandı. Yüzmeyi biliyordu. Çocukluğunda boğulan kuzeni sayesinde annesi öğrenmesini sağlamıştı. Annesi *Periler tarafından öldürüldüğünü* iddia etmişti. *Onu nehre sürüklenirken gördüm.*

Kelpi miydi? Ya da annesinin korkularının canavarca bir şeye dönüşmüştü?

Nesta kendini kara suyun kenarına yaklaştırdı.

Koş, küçük bir ses fısıldadı. *Koş, arkana bile bakma!*

Ses kadındı, nazikti. Akıllıca ve sakin.

Koş!

Eğer kaçarsa, bu ona doğru olurdu, uzağa değil.

Nesta suyun kenarına geldi, çimenler karanlığa gömüldü.

Yüzü durgunluktan ona baktı. Solgun ve dehşet içindeydi.

Koş! O ses, insan içgüdülerinden geriye kalan tek şey miydi yoksa daha fazlası mı? Ona söyleyecekmiş gibi yansımasına baktı.

Adanın dikenlerinde bir şey hışırdadı ve tanıdık erkek yüzünü ve kanatlarını ararken başını kaldırdı, kalbi küt küt atıyordu. Ama Cassian'dan bir iz yoktu. Ve o çalılıkta her ne varsa... Gidecek başka bir ada bulmalı.

Nesta yansımasını tekrar inceledi.

Ve arkasından bakan bir çift karanlık göz buldu.

34.
BÖLÜM

Nesta o kadar hızlı tökezledi ki arkaya düştü, yosunlu zemin çarpmayı hafifletmişti. Yansımasının olduğu kara suda bir yüz belirdi.

Kemik ve insansıdan daha beyazdı. Erkek. Yavaş yavaş, santim santim, kafa siyah suyun üzerinde yükseldi, yaratığın etrafındaki suda obsidyen kıllar sürükleniyordu, yani ipeksi bir yüzey de olabilirdi.

Siyah gözleri muazzamdı –görülecek beyazlar yoktu– elmacık-kemikleri o kadar keskindi ki havayı kesebilirdi. Burnu dar ve uzundu, bir bıçak gibi ve ucundan bir ağzın üzerine su damlıyordu... bir ağız...

Ağzı çok büyüktü. Etkileyici dudaklar ama çok geniş.

Sonra kolları sudan kaydı.

Sert, sarsıntılı hareketlerle yosunlara asıldılar, beyaz ve ince, kolları kadar uzun parmaklarla sonlanıyordu. Dört eklemi ve hançer gibi keskin tırnakları ortaya çıkaran parmaklar. Adam esneyip çimlere doğru kazıdığında esnediler ve patladılar. Tutunmak için boğuşuyorlardı.

Nesta'nın nefesi kesildi, geriye doğru sürünürken zihnindeki küremeyle dehşete düştü.

Adam kendini sudan çıkardı, kemikli bir gövde, siyah saçları bir ağ gibi arkasında sürükleniyordu.

Nesta yavaşça başını kaldırırken tekrar sendeledi.

O çok geniş ağız ayrıldı. Cam parçaları gibi pürüzlü çürük dişlerden oluşan iki sıra, gülümserken ağzını doldurdu.

Nesta'nın mesanesi gevşedi, kucağı ıslandı ve ısındı.

Karşısındaki kokusunu aldı, gördü ve o ağız daha da genişledi, parmaklar onu sudan daha fazla çekerken seğiriyordu. Dar, çıplak kalçaları...

Karanlıktan uzun, beyaz bir bacağını kaydırırken kendini kollarının üzerine itti. Bir tane daha. Sonra dört ayak üzerinde diz çöküp ona gülümsedi.

Nesta hareket edemiyordu. O beyaz yüze bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bataklık kadar karanlık siyah gözler, seğiren, çok uzun parmaklar ve o ağız, o yılan balıklarının dişleri...

O zaman konuştu ve bu onun tanıdığı bir dil değildi. Sesi törpü gibi derin ve kısık, korkunç açlık ve acımasız eğlenceyle doluydu.

Kafasındaki nazik kadın sesi yalvardı, *Koş, koş, koş, koş.*

Kafası dumanlı siyah saçları hareketle birlikte bataklık otlarıyla dolu olduğu belli oluyordu. Sanki o kadın sesini de duymuştu. Tekrar konuştu ve sanki taş üzerinde sürtünen bir sesi daha talepkârdı.

Kelpi. Bu bir kelpi'ydi ve onu öldürecekti.

Koş diye bağırdı ses. *Koş!*

Nesta'nın bacakları uyuşmuştu. Nasıl kullanılacaklarını hatırlayamıyordu.

Kelpinin kafası seğirdi, parmakları çimenlerde titredi. Gülümsemesi tekrar büyüdü. Ağzı o kadar geniş ki, sanki çoktan etinin tadını alabiliyordu, ağzında kıvranan uzun, siyah dili gözetliyordu. Nesta ona doğru hamle yaparken nasıl çığlık atacağını hatırlayamadı.

O uzun parmaklar bacaklarına dolanıp pençeleri derisini yırtıp ona doğru çekerken hiçbir şey yapamadı.

Acı Nesta'yı sersemliğinden ayırdı ve mücadele etti, parmakları çimenleri tutuyordu. Hiç kökü yokmuş gibi kümeler halinde koptular. Sanki bataklık ona yardım etmeyecekti.

Buz gibi suya geri dönerken kelpi onu çekti.

Ve onu suyun altına sürükledi.

❖

İki asker dizlerinin üzerindeydi.

Hafif deri zırhları göğsünde iki av köpeğinin yani Eris'in amblemini taşıyordu. Hiçbir şeyi doğrulamazdı. Eris, Beron ya da ikisinden de emir almış olabilirlerdi. Azriel ya da Rhys onlardan cevap alana kadar Cassian teori üretmekle vakit kaybetmezdi. Askerler herhangi bir açıklama sunduğundan değil.

Yüzleri bomboştu. Ne içlerinde ne de kokularında korku izi vardı.

Azriel nefes nefese kalmıştı külden oku kopardığı yerden kanatları serbestçe kanıyordu. Kendisine ait olmayan kanla kaplı Cassian, hayatta kalan iki askeri, etraflarındaki düşmüş yoldaşlarını değerlendirdi. Çoğu parçalar halindeydi.

Cassian, Sifonlarının gücünü çağıracak kadar iyileşmiş olan Azriel'e, "Bağla onları," dedi. Kardeşinden mavi bir ışık geldi, iki erkeğin bileklerini, ayak bileklerini ve ağızlarını kapattı, sonra da zincirledi.

Cassian, iki mahkûmu hayatta tutmanın bilgiyi teyit etmesine ve birbirlerini oyuna getirmesine izin vereceğini bilecek kadar çok suikastçı ve mahkûmla uğraşmıştı.

Askerler kılıç ve alevle acımasızca savaşmışlardı, ancak rakipleriyle veya birbirleriyle konuşmamışlardı. Bu ikisi de yoldaşları kadar odaklanmamış ve boş görünüyordu.

Azriel, iki asker gözlerinde şiddetle onlara bakarken, "Onlarda bir sorun var," diye mırıldandı. Şiddet ama artık Gece Sarayı'nın insafına kaldıklarına dair hiçbir tanıma veya farkındalık yoktu ve yakında sarayın düşmanlarından cevapları nasıl aldığını öğreneceklerdi.

Cassian burnunu çekti. "Haftalardır banyo yapmamış gibi kokuyorlar."

Az da yüzünü ekşiterek kokladı. "Bunların Eris'in kayıp askerleri olduğunu düşünüyor musun? Kaybolmadan önce garip

davrandıklarını söylenmişti. Bunu kesinlikle tuhaf bir davranış olarak görürdüm."

"Bilmiyorum." Cassian elinin tersiyle yüzünden kanı sildi. "Sanırım yakında öğreneceğiz." Kardeşini tepeden tırnağa inceledi. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Ama Az'ın sesi, kanadının deli gibi acıdığını gösterecek kadar gergindi. "Buradan çıkmalıyız. Dahası fazlası olabilir."

Cassian sertleşti. Nesta'yı bir ağaçta bırakmıştı. Yüksek bir ağaç, kabul, ama...

Gökyüzüne fırladı, Az'ın o kara parçasına doğru kanat çırpmadan önce takip edip edemeyeceğini görmek için beklemedi. Bir adadan daha iyi olduğuna karar vermişti. Bir adada kapana kısılabilirdi. Ama onu içinde bıraktığı ot yığını bir zamanlar bir çayırmış gibi görünüyordu ve ağaç o kadar uzundu ki bir devin ulaşması gerekirdi. Ya da kanatlı başka bir şey.

Hava ikiye ayrıldı ve Azriel ayaklarının dibinde belirdi, dengesiz ve sallanıyordu ama uçuyordu. Arkalarında karanlık yükseldi, Az'ın esirlerini saklamak için gölgelerini kullandığını doğruladı.

Cassian, Nesta'nın kokusunu ağaca kadar takip etti. Sis şimşekleri sadece en üst dalları görünürken ortaya çıktı. Ama Nesta içinde değildi.

Havada asılı kalıp ağacı ve yeri taradı. "Nesta!" Çimlerde ya da diğer ağaçta değildi. Yere iniş yaptı, kokusunu takip etti ama daha uzağa gitmedi. Suya doğru gidiyor ve ortadan kayboluyordu.

Azriel iniş yaptı, dönüp duruyordu. "Onu görmüyorum."

Su siyah cam gibi hareketsiz kaldı. Dalga bile yoktu. Suyun beş metre karşısındaki ada bu tarafa mı gitmişti?

Cassian doğru nefes alamıyordu, doğru düşünemiyordu.

"NESTA!"

Oorid karanlık sularda yankılanamadan önce kükremesini yuttu.

35. BÖLÜM

Işık yoktu, soğuk sudan başka bir şey yoktu ve pençeli eller onu çekiyordu.

Buraya daha önce de gelmişti. Buzlu karanlığa fırlatılan Kazan gibiydi.

Bu şekilde ölecekti ve bu konuda yapacak hiçbir şey yoktu, onu kurtaracak kimse yoktu. Son nefesini vermişti ve iyi bir nefes bile almamıştı, dehşetine o kadar odaklanmıştı ki silahları olduğunu unutmuştu ve büyüsü vardı...

Silahlar. Karanlıkta kör olan Nesta, yanındaki hançeri tuttu. Kazan'a karşı savaşmıştı. Şimdi de öyle yapacaktı.

Kemikleri, kelpinin onu kavradığı yerde inliyordu, nereye saldıracağını söylüyordu. Hızla akan suyun akıntısına karşı çalışan Nesta, kendi bacağını kesmemesi için dua ederek hançerini savurdu.

Bıçak kemiğe denk gelmişti. Bacağındaki kavrama seğirdi ve hançerinin ucunu kolu çekiştirilirken daha uzağa itti.

Dönen karanlıkta çırpınıyordu. Yukarı aşağı bulanık ve eğri büğrü, boğuluyordu.

Omurgalı elleri göğsüne çarptı, sırtı yumuşak ve kaygan bir şeye çarptığında bir el boğazını sardı. Dibe çekiliyordu.

Hayır, o gün Kazan'a karşı olduğu gibi çaresiz kalamazdı.

Dudakları ve dişleri ağzına çarptı ve kelpi onu öperken çığlık attı. Onun siyah dili ağzına sokuldu, iğrenç etin tadına baktı.

Bir anlığına, suyun altında değildi ama insan topraklarındaki bir odun yığınına karşı, Tomas'ın sert ağzı onunkine çarpıyor, elleri onu pençeliyordu...

Nesta ağzını açmak için kafasını çekmeye çalıştı ama ciğerlerini hava doldurdu. Sanki kelpi içine çekmişti. Sanki acısını biraz daha uzatmak için onu biraz daha canlı istiyordu.

Kelpi geri çekildi ve Nesta'nın ona verdiği nefesi hapsetmek için ağrıyan, acımasız ağzını kapatmaya yetecek kadar aklı vardı. Böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu sorgulamadı.

Kelpinin elleri, bu karanlıkta görmesine gerek yokmuş gibi, o büyük siyah gözler derin deniz yaratığı gibi herhangi bir ışık damlası yakalayabilirmiş gibi, her silahı hatasız bir şekilde parçalayarak vücudunu paraladı. Tüm vücudu kaskatı ve hareketsizdi, her bir acımasız dokunuşu öfkeliydi ve korkusundan zevk alıyordu.

Onu silahsızlandırdığında, akciğerleri tekrar yanıyordu ve o ince erkek vücudunun onu bir kez daha dibe ittiğini hissetti.

Öğürdü ancak ağzını şefkatle hiçbir ilgisi olmayan başka bir hayat veren nefesle doldurmasına izin verdi. Dili onunkine karşı bir solucan gibi kıvrıldı ve onun cılız, çok büyük elleri göğüslerinden, belinden aşağı indi ve hıçkırıklarına karşı savaşarak tekrar ağzını tıkadığında, gülüşü dudaklarından kabardı.

Uzaklaştı, dişleri onun ağzını yırtıyordu ve o oyalandığında, saçını okşayarak titredi. Küçük ödülü, dokunuşun söylediği buydu, sonu gelmeden ona nasıl acı çektireceği ve yalvartacağıydı. İnsan aleminin canavarlarından sadece duvarın üstünde aynı canavarları bulmak için kaçmıştı. Tomas'tan buraya gelmek için kaçmıştı. O zamanki gibi öfkeliydi.

O yalvaran kadın sesi solmuştu. Sanki her ne idiyse, her kimse, artık umudun olmadığını biliyordu.

Nesta, kelpi tekrar yüzmeye başlarken ve bir eli bileğini kavrayıp onu arkasından sürüklerken içten içe gücünü kaybetti.

Bacakları metalik nesnelere ve kemiklere çarptı, bir şekilde bataklığın içinde korunmuşlardı.

Kemiklerin bir kısmı hâlâ etli gibiydi.

Lütfen. İçindeki güce yalvardı. Uyuyan eski ve korkunç güce. *Lütfen.* Nesta, kendi içindeki uçurumda onu arayarak onu yönlendirdi.

Önünde parladığını görebiliyordu, altın gibiydi ve parlıyordu. Parmakları bunun için gerildi.

Kelpi karanlıkta daha hızlı yüzdü, sudaki nesneler arasında bir ağacın kökleriymiş gibi dolandı.

Altın şey yaklaştı yuvarlak bir diskti, gücü gittikçe yaklaşıyordu. Nesta sürüklenirken, o altın disk Nesta'nın sıçrayan parmaklarına doğru koştu. Kelpi onu görmüş gibi görünmüyordu; disk uzanmış eline doğru geldiğinde yönünü değiştirmedi.

Önünde parlayan onun gücü değildi.

Altın disk parmaklarıyla bağlandı ve Nesta sıkıca kavradığında ne olduğunu anladı. Onda da aynı kan vardı. Güce güç.

Kelpi farkında olmadan onu kendine çekti. Nesta'nın nefesi yine kesildi. Ayakları ve bacakları hançer gibi keskin nesnelerle kesildi, birkaç kesik yırtıldı.

Güç onun elindeydi. Ölüm onu diğer yönden kavramıştı.

Sadece saf çaresizlik ve dehşetin getirebileceği bir açıklıkla ne yapması gerektiğini biliyordu. Neyi riske atması gerektiğini biliyordu. Parmakları elindeki şeyi kavradı.

Kelpie onun kaydığım hissetmiş gibi yavaşladı. Ama yeterince hızlı değil.

Maske'yi yüzüne çarpmasını engelleyemedi.

36. BÖLÜM

Ciğerlerinin acıması kesildi. Vücudundaki acı durdu. Hava almaya ihtiyacı yoktu. Acı hissetmiyordu.

Maske'nin göz deliklerinden loş bir şekilde görebiliyordu. Kelpi, saf nefret ve açlıktan oluşan bir yaratık olan yağsız beyaz bir şeydi.

Şok ve korku içindeymiş gibi Nesta'yı düşürdü. Sanki onun şimdi ne giydiğini gördüğünde tereddüt etmişti.

Nesta'nın ihtiyacı olan tek şey buydu.

Onları etrafında hissedebiliyordu. Ölüler.

Uzun süredir çürümüş bedenlerini, bazılarının sadece kemiklerini ve diğerlerinin korunmuş, antik zırhlarının altında yarı yenmiş olduklarını hissetti. Silahları yakınlarda duruyordu, bataklığın yaratıkları tarafından atılmış ve görmezden gelinmişlerdi, çürüyen etle daha çok ilgileniyorlardı, hatta uzun zamandır çürümüş etlerle.

Binlerce ama binlerce ceset.

Ama binlercesini çağırmayacaktı. Henüz değil.

Kanı soğuk bir şarkıydı, Maske sürünerek yankılanıyordu, yapabileceği her şeyi fısıldıyordu. *Yuva*, iç çekiyor gibiydi. *Yuva.*

Nesta reddetmedi. Sadece kucakladı, kendininkinden daha büyülü ve eski gücün damarlarına akmasına izin verdi.

Kelpi kendine geldi ve sıçramadan önce ikiz dişlerini gösterdi.

Ayak bileğine bir iskelet eli dolandı.

Kelpi fırıl fırıl döndü, aşağıya baktı. Başka bir kemikten el, tıpkı bir eldivenle kaplı, yaşlanmayla çatlamış gibi.

Parmaklarından et düşen bir el siyah saçlı yelesini kavradı.

Kelpi yine ona doğru döndü, siyah gözleri genişti.

İçinden buz gibi bir şarkı geçerek, suda sürüklenirken Maske'nin gücüyle Nesta ölüleri çağırdı. Kendi vücudunun yapamadığını yapmak için.

Tomas'a, Kazan'a, Hybern Kralı'na karşı savaşmış olmasına rağmen hepsi ona *olmuştu*. Hayatta kalmıştı ama çaresizdi ve korkmuştu.

Bugün olmaz.

Bugün, kelpinin başına gelecekti.

Kelpi, uzun, kemikli kolların uçlarında uzanmış on kişilik ellerle kendisini bir iskelet elden kurtararak çırpındı. Bedenleri onlarla yükseldi. Ellerinden kaçmaya çalıştı ama arkasında paslı zırhla yarı kaplı yüksek bir iskelet belirdi. Kollarını ona doladı. Kelpinin omzunun üzerinden sadece kemikten bir yüz, beyaz etine gömülmeden önce parıldayan sivri dişler –demek ki Uluperi değil– sivri dişleri ortaya çıkarmak için açılan çene.

Kelpi çığlık attı ama ses yoktu. Tıpkı ölülerin sessiz kalması, bulanık dipten dalgalanmaları, bazılarımn yürüyüş düzeninde olması ve ona yaklaşması gibi.

Nesta, gücün içinden akmasına izin verdi, Maske'nin istediğini yapmasına izin verdi, bir zamanlar buraya gömülmüş ve kelpi ve türüne sonsuz bir yemek olarak hizmet etmenin saygısızlığını çekmiş onurlu ölüleri diriltti.

Kelpi ölüye karşı tepindi, şimdi gözleri yalvarıyordu. Ama Nesta ona hiç acımadan baktı, hâlâ ağzında kötülüğünün tadına bakıyordu.

Dişlerinin parladığını görebildiğini biliyordu. Kelpi'nin, ölüye onu parçalara ayırmasını söylerken soğuk gülüşünü görebileceğini biliyordu.

❖

"NESTA!"

Beline kadar siyah suya batmıştı, öyle karanlıktı ki suyun altında kendi kalçalarını göremeyen Cassian, Az başının üstünde süzülürken Nesta'nın adını haykırdı, taradı, taradı...

Kokusunu suyun kenarında yakalamıştı –kokusunu ve idrarını– tanrılar onu cehenneme yollamıştı. Bir şey görmüş, altını ıslatacak kadar korkunç bir şeyin saldırısına uğramıştı ve şimdi suyun altına gitmişti.

"NESTA!"

Bu karanlıkta nereden başlayacağını bilmiyordu. Daha fazla gürültü yapmaya devam ederse, başka şeyler aramaya gelecekti ama onu bulmak zorundaydı, yoksa buruşup ölecekti...

"NESTA!"

Azriel suya onun yanına indi. "Hiçbir şey görmüyorum," diye nefes nefese kaldı, Cassian'ınkiler kadar çılgın bakışlarla. "Rhys'e ihtiyacımız var."

Yanıt vermiyordu.

Sanki bataklık mesajlarını da ses gibi yutmuştu.

Cassian bataklığın ortasına doğru yürüdü, elleri kör bir şekilde herhangi bir ipucu, bir ceset arıyordu.

Bu düşünceyle bağırdı ve Oorid bile sesi bastıramadı.

Kendini öne attı ve sadece Azriel'in eli zırhının yakasındaydı. Az hırladı, *"Bak."*

Cassian, Azriel'in derin suyu gösterdiği yere baktı. Yüzey dalgalanıyordu. Altında altın ışık parlıyordu. Cassian ona doğru sıçradı ama Az onu tekrar durdurdu, sifonları mavi parlıyordu.

Sonra mızraklar yüzeyi deldi.

Sudan yükselen bir orman gibi, mızrak üstüne mızrak belirdi. Sonra kasklar, damlayan su, bazıları paslanmış, bazıları taze dövülmüş gibi parlıyordu. Ve o miğferlerin altında: kafatasları.

Azriel, "Ana bizi korusun," diye fısıldadı ve bu, ölüler Oorid'in derinliklerinden yükselirken sesini susturan, dehşet değil, saf dehşetti.

Onlardan bir birlik; bir lejyon. Bazı dik kemikler, askıda çeneler ve görmeyen gözlerden bir koleksiyon. Yarı korunmuş, çürü-

müş etler kaburgaların üzerinde sallanıyordu. Zırhlarına bakılırsa, onlar savaşçılar, krallar, prensler ve lordlardı.

Dikenli adanın yakınındaki sığ sularda durarak sudan yükseldiler. Altın ışık önlerindeki yüzeyi yarıp geçerken ölüler diz çöktü.

Nesta da, aşağıdan bir sütuna kaldırılmış gibi sudan çıktı ve Cassian'ın aklı başından uçtu. Yüzüne altın bir maske oturmuştu, ilkel bir şeydi ama tüm anlamlarını kaybedecek kadar eski kıvrımlar ve desenlerle kabartılmıştı.

Su elbiselerinden aşağı süzüldü, saçları örgüsünden çıkmıştı ve elinde, orada sıkışmıştı...

Bir kelpinin kafası siyah saçlarıyla sallanıyordu, yırtık bir yüz bir çığlıkta donmuştu. Tıpkı Hybern Kralı'nın başının elinden sarktığı gibi.

Sadece Maske'nin gözlerinin arkasında gümüş bir ateş yanıyordu.

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldı Azriel. Ölüler hareketsiz duruyordu, saldırmaya hazır bir lejyon. Onun iradesi onların iradesiydi; onun komutası onların tek varoluş nedeniydi. Kendilerinden geriye hiçbir şey kalmamıştı... sadece o kalmıştı, sadece Nesta, içlerinden akıyordu.

"Nesta," diye fısıldadı Cassian.

Nesta kelpinin kafasını serbest bıraktı. Ayaklarının dibindeki kara su onu bütün olarak yuttu.

Soğuk güç onlara doğru dalgalandı ve vurduğunda Cassian onun yanından geçmesine izin verdi, etrafındakiler de ona boyun eğdi. Çünkü ona karşı durmak Maske'nin gazabını kışkırtmak olurdu. Buna karşı durmak ölümün kendisine karşı durmak olurdu.

Ölümün ta kendisi.

Azriel, bu ilkel güçle sarsıldı.

Ama Az'ın hoşuna gitse de gitmese de ikisi de İllyrialıydı. Ve böylece, halkının ölümün güzel yüzünün önünde her zaman yaptığı şeyi yaptılar. Eğildiler.

Göğüsleri suyun derinliklerinde, çok uzağa eğilemiyorlardı ama yüzleri neredeyse yüzeye değene kadar başlarını eğdiler.

Cassian pozisyonunu korurken gözlerini kaldırdı ve Maske'nin altın yansımasının suyun üzerinde dans etmesini izledi. Sonra o altın yer değiştirdi.

Nesta'nın onu çıkardığını görmek için kafasını tam zamanında kaldırdı.

Ölüler yere yığıldı. Sıçramalar ve dalgalanmalar içinde siyah yüzeyin altına düştüler ve tamamen ortadan kayboldular. Geriye bir mızrak bile kalmadı.

Nesta da düşmüş gibi battı. Cassian ona doğru hamle yaptı, buz gibi su yüzünü ısırdı. Tam suya girerken onu yakaladı.

Onu Az'a geri götürürken neredeyse kemiksizdi. Az'ın kılıcı sudan sürünerek çıkabilecek her şeye karşı tetikteydi. Kıyıya, çimenlere ve ağaca ulaştıklarında, Cassian soluk yüzünü inceledi, ağzı ve çenesi yırtılmış ve tırmalanmıştı-

Nesta gözlerini kırpıştırdı ve gözleri yine gri-maviydi ve sonra maskeyi bir bebek gibi kucağına almıştı titriyordu, titriyordu, titriyordu, titriyordu.

Cassian kollarını ona dolamak ve yakın tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı, ta ki titreme durana ve bilinç kaybı ona unutuşun merhametini sunana kadar.

37.
BÖLÜM

Kâbuslar Sarayı'nda Keir ve seçkin Karanlık Getirenler birliğinin bile adım atmaya cesaret edemediği bir yer vardı.

Gece Sarayı'nın düşmanları oraya girdikten sonra dışarı çıkmamışlardı. En azından canlı olarak.

Vücutlarından geriye kalanların çoğu da oradan ayrılmamıştı. Bunlar, dairesel odanın ortasındaki kapaktan geçerek aşağıdaki kıvranan canavarların çukuruna girmişlerdi. Ve o canavarların pulları, pençeleri ve acımasız açlıklarına rastlamışlardı. Canavarlar sık sık beslenmezlerdi; her on yılda bir bir ceset alabilirlerdi ve yemekler arasında kış uykusuna yatarlardı.

İki Güz Sarayı erkeğinin siyah taş zeminin ızgarasından sızan kanı, onları uyandırdı.

Hırıltıları ve tıslamaları, kuyruklarını şıklatmaları ve pençelerini kazımaları, sandalyelere zincirlenmiş erkekleri konuşmaya teşvik etmeliydi.

Azriel, ile tek başına kapının yanındaki duvara yaslandı, elinde kanlı Doğrucu vardı. Cassian, Az'ın bir adım yanında ve Feyre, Az'ın diğer tarafında, Rhys ve Amren iki erkeğe yaklaşırken izledi.

"Kendinizi daha fazla açıklama yapma eğiliminde hissediyor musunuz?" Rhys ellerini cebine sokarken konuştu.

Sadece Nesta'nın Rhys'in bu dağın tepesindeki sarayında bir

yatak odasında güvenli bir şekilde uyuduğu bilgisi Cassian'ın bu odada kalmasını sağlıyordu. Siyah kadife bir bezle kaplı Maske, sarayın başka bir odasındaki bir masanın üzerinde, eşit şekilde korunmuş ve büyülenmiş bir şekilde yatıyordu. Azriel, Nesta bayıldıktan hemen sonra onları bataklıktan uzaklaştırmış ve Oyuk Şehir'in tepesindeki Rhys'in konutuna getirmişti. Cassian, Rhys bir kalp atışı sonra kaybolduğunda Güz Sarayı askerleri için bataklığa gittiğini ve onları buraya getireceğini biliyordu.

Nesta o zamandan beri kendinde değildi.

İki erkek, aynı saraya mensup insanların birbirine benzeme eğiliminde olması nedeniyle benzer görünümlüydü: Güz Sarayı'nın tipik kırmızı, kahverengi veya değişen tonlarındaki saçlarına ve bazen yeşil, altın gözler, çoğunlukla soluk ten. Soldaki erkeğin kahverengi kumral saçları vardı; sağdakinin saçı parlak bakır gibi parlıyordu. Her ikisinin de ifadesi bomboştu.

Amren, erkeklerin etrafında dönerek, "Bir tür büyünün altında olmalılar," diye gözlemledi. "Tek amaçları sebepsiz yere zarar vermek gibi görünüyor."

"Neden Oorid Bataklığı'ndaki saray üyelerime saldırdın?" Rhys, birçok insanın kanlı parçalara bölünmeden hemen önce duyduğu aynı hafif sakinlikle sordu.

Rhys, saldıran askerlerin muhtemelen kaybolan Güz Sarayı askerleri olduğunu kabul etmişti ama Oorid Bataklığı'na nasıl düştükleri... Ortaya çıkarmaya çalıştıkları şey buydu. Rhys kafalarına girmeye çalışmıştı ama sis ve dumandan başka bir şey bulamadı.

Erkekler sadece Cassian'a, Azriel'e baktılar ve şiddetle doldular.

Feyre duvardan gözlemledi, "Onlar kuduz köpekler gibiler, aklı başında değiller."

Cassian, "Onlar gibi savaştılar da," dedi. "Zekâ yok... sadece öldürme arzusu."

Rhys elini kahverengi saçlı olana doğru uzattı. Azriel'in canını yakacağını bildiği ama öldürmediği yerlerden kanaması olan erkek. Az bir erkeği kan kaybından ölmeden nasıl doğrayacağını biliyordu. Bunu günlerce nasıl sürdüreceğini biliyordu.

Feyre, "Briallyn veya Koschei'nin büyüsü altındalarsa, onlara böyle zarar vermek doğru mu?" diye sordu.

Soru odanın içinde yankılandı, aç hayvanların hırlaması üzerine.

Rhys bir süre sonra "Hayır. Değil."

Amren, Feyre'ye, "Zihinlerinin etrafındaki sis ve Azriel'in yaralarının verdiği temel acının ötesinde bir şey anlamadan dayanmaları en azından şüphelerimizi doğruluyor" dedi.

Feyre biraz soğukkanlılıkla, "Eğer haklı çıkmak istediğiniz şey buysa, tamam," dedi.

Feyre de dahil olmak üzere hepsi öyle ya da böyle işkence görmüştü.

Feyre, Rhys'e döndü. "Helion'dan ziyaret etmesini istemeliyiz. Onlar için değil, bilirsiniz," dedi, hâlâ her şeyin farkında olabilecek, kafalarının içinde hapsolmuş iki askere bakarak, "ama üzerlerindeki büyüyü bozmak için."

"Evet," dedi Rhys, suçluluk ve utanç gibi bir şeyle parlayan gözlerle. Rhys ve eşi arasında bazı sessiz konuşmalar geçti ve Cassian, Rhys'in işkence hakkında sorular sorduğunu biliyordu; Feyre'den ettiği on dakikaya bile tanık olduğu için özür diliyordu.

Ama Cassian, Feyre'nin içeri girmeden önce ne göreceğinin farkında olduğunu biliyordu. Ve bu on dakikanın Azriel'in acımasız bir verimlilikle yürütebileceği bir acı senfonisindeki açılış hareketleri olduğunun farkındaydı.

Feyre'nin yüzü bir an sonra yumuşadı ve Rhys'e gözlerini parlatan hafif bir gülümseme sundu. Rhys, "Burada, koruma altında kalacaklar. Hemen Helion'la temasa geçeceğim," dedi.

Cassian, "Ya Eris? Askerlerini bulduğumuzu ne zaman söyleyeceğiz? Ya da çoğuna ne yaptığımızı?" diye sordu.

Feyre kollarını kavuşturarak, "Nefsi müdafaa idi," dedi. "Bildiğim kadarıyla, askerleri kontrol eden her kimse, ölümlerinden sorumlu olan o, sen değilsin."

Amren ekledi, "Her şeyi doğruladıktan sonra Eris'e söyleyeceğiz. Bunun arkasında bir şekilde onun olma ihtimali hâlâ var."

Feyre başını salladı ama ağzı gerilmişti. "Bu iki erkeğin kendileri için kesinlikle endişelenen aileleri var. Mümkün olduğunca çabuk olmalıyız."

Cassian, ardında bıraktığı tüm erkekleri düşünmeyi kesti; hepsinin aileleri de endişeliydi. Her ölümün bir ağırlığı vardı, dünyaya ve zamana bir dalgalanma gönderirdi. Bunu unutmak çok kolaydı. Az'a baktı ama kardeşinin yüzü buz gibiydi. Az yaptıklarından pişman olduysa da hiçbir ipucu vermedi. Cassian, kanatlarını sıkıştırdı. "Elimizden geldiğince hızlı olacağız."

Erkekleri odada bıraktılar, kan hâlâ kıvranan canavarlara doğru akıyordu.

Yukarı çıktılar, Oyuk Şehir'in zindanlarından, sefil yerin kendisinden çıktılar, ta ki üstündeki güzel sarayın ay taşı sütunlarının arasında durana kadar. Rhys, Maske olan odaya yöneldi. Kapıyı açtı ve sertleşti.

Nesta, bez kaplı Maske'ye bakarak masaya oturuyordu.

"Buraya nasıl girdin?" Rhys sordu, gece parmaklarının ucunda dönüyordu. Cassian kardeşinin odanın geçilmez hale getirdiğini biliyordu. Ya da en azından öyle olmalıydı.

"Kapı açıktı," dedi Nesta uyuşuk bir şekilde ve birini arıyormuş gibi yüzlerini taradı. Cassian odaya girdi ve gözleri ona takıldı.

Ona sert bir gülümseme gönderdi.

"Maske sana kapıyı mı açtı?" diye sordu Amren.

Cassian'a bakarken bile Nesta, "Kendimi buraya çağrılmış buldum," dedi.

Yaraları kontrol ettiğini fark etti. Cassian'ın *zarar* görüp görmediğine bakıyordu. Sanki ağzı, boynu pençeler; baldırları ve kaval kemikleriyle yırtılmış olan oydu. Yaraları kanamayı durdurmuştu, şimdiden kabuk bağlamıştı ama –Kazan onu kaynatsın, yüzündeki bir çürüğü görmeye dayanamadı.

"Seninle konuşuyor mu?" diye sordu Feyre, başını eğerek.

Cassian toplayabildiği kadarıyla onlara her şeyi anlatmıştı. Nesta bir kelpi tarafından saldırıya uğramış, suyun altına sürüklenmiş ve bir şekilde Maske'yi bulmuştu. Oorid'in ölülerini kelpiyi kesmesi için çağırmış ve galip gelmişti.

Amren masadan uzak durarak, "Sadece çaresiz bir aptal o Maske'yi takar," dedi. Nesta'yla arasına mesafe koymak için mi yoksa Maske'den kaçınmak için mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Yüzünden sökebildiğin için şanslısın. Takanların çoğu onu asla çıkaramaz. Onu kesmek için kafalarının kesilmesi gerekiyordu. Gücün bedeli: Dünyayı fethetmek için ölülerden oluşan bir ordu kurabilirsin ama asla Maske'den kurtulamazsın."

Nesta, Amren'i soğukkanlılıkla incelerken, "Bırakmasını diledim ve bıraktı da," dedi.

Rhys, "Kendinden olanı çağırıyor," dedi. "Diğerleri kendilerini kurtaramadılar çünkü Maske güçlerini tanımıyordu. Maske onları yönetti, tam tersi değil. Maske'yi sadece aynı karanlık kaynaktan yapılmış biri takabilir ve onun tarafından yönetilemez."

Azriel, "Kraliçe Briallyn'in kullanabilmesi için," dedi. "Belki de Güz Sarayı askerleri bu yüzden Oorid'deydi: buraya ayak basma riskini henüz göze alamazdı ama onun için gidecek bir birim buldu."

Kelimeler odanın içinde dalgalandı.

Nesta yine Maske'ye baktı. "Yok edilmeli."

Amren, "Bu mümkün değil," dedi. "Belki de Kazan gerçekten yok edilseydi, Maske, Yüksek Lordlar ve Feyre'nin güçlerini birleştirip bunu yapmaları için yeterince zayıflamış olabilirdi."

"Kazan yok edilmiş olsaydı," dedi Feyre titreyerek, "o zaman yaşam yok olurdu."

Amren alaycı bir şekilde, "Yani Maske kalıyor," dedi. "Sadece bununla ilgilenebiliriz. Yok edilemez."

Nesta, "O zaman onu denize atmalıyız," dedi.

"Yaşayan ölülerin cazibesi yok mu kızım?" diye sordu Amren.

Nesta gözlerini Amren'e öyle bir dikti ki Cassian en kötüsüne hazırlanıyordu. "Gücünden hayır gelmez."

Azriel, "Onu denize atarsak, bazı kötü yaratıklar onu bulabilir," dedi. Bizimle kilitli kalması daha güvenli."

"Kapıları açıp büyüleri geri alabilse bile mi?" diye sordu Rhys.

"Kendi gibi olanı çağırır," dedi Feyre şaşkın sessizliğe. "Belki Nesta onu koruyup odayı kilitleyebilir. Kontrol altına al."

Nesta, "Bu büyülerin nasıl yapıldığını bilmiyorum," dedi. "Am-

ren ile antrenman yaparken en basitinde başarısız oldum, hatırladın mı?"

Feyre başını bir tarafa eğdi. "Böyle mi düşünüyorsun Nesta? Başarısız olduğunu mu?"

Nesta tuğla tuğla gözlerinde yükselen duvarla doğruldu ve Cassian'ın göğsü sıkıştı. Gerçekte Nesta bu kelimeyi ağzından kaçırmıştı. Çenesi kalkıkken başını kaldıran eski hâli, "Önemli değil," dedi. "Büyülerin nasıl yapıldığını söyle, ben de deneyeyim." Sözlerinin son bölümünü Amren'e, Rhys'e yönlendirdi.

Rhys, "Helion geldiğinde," dedi nazikçe, sanki o da Nesta'nın açığa vurduklarını anlamıştı, "Sana göstermesini sağlayacağım. Benim bile bilmediğim büyüleri biliyor."

Sessizlik o kadar gerginleşti ki Cassian sırıttı. "Nesta'nın savaş sırasında Helion'un yanan ilerlemelerini atlattığını düşünürsek, ona yardım etmeye o kadar eğilimli olmayabilir."

Rhys, bakışlarında parlayan yıldızlara, "Yardım edecektir," dedi. "Keşke ona bir şans daha verseler."

Nesta gözlerini devirdi ve jest o kadar normaldi ki Cassian'ın gülümsemesi daha samimi ve rahatlamış bir hal aldı.

Rhys, Cassian'a bakmadan *Herkesin göreceği şekilde kalbini ortaya koyuyorsun kardeşim* dedi.

Cassian sadece omuz silkti. Artık bunu önemseme aşamasını geride bırakmıştı.

Feyre, Nesta'ya, "Yaralarınla Madja'nın ilgilenmesini sağlamalıyız," dedi.

Nesta, "Zaten iyileşiyorlar," dedi ve Cassian ne kadar kötü göründüğü hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti.

Nitekim Amren, "Bir kedi yüzünü yemeye çalışmış gibi görünüyorsun," dedi. Kokladı. "Ve bataklık gibi kokuyorsun."

Cassian, Nesta'nın şaşkın bakışlarını kazanan Amren'e, "Bataklıkta sürüklenmek insana bunu yapar," dedi. Ona "Kelpi seni nasıl tuzağa düşürdü?" diye sordu.

Nesta'nın çizilmiş boğazı düğümlendi. "Sen... Siz ikiniz de geri dönmeyince gerildim." Odadaki sessizlik hissedilebilirdi. "Sizi bulmaya gittim."

Cassian sadece otuz dakika kadar onu bırakmış olduğunu söylemeye cesaret edemedi. Otuz dakika olmuştu ve böyle bir panik içinde miydi? "Seni terk etmezdik," dedi dikkatlice.

"Terk edilmekten korkmuyordum. İkinizin de ölmesinden korktum."

İkinizin de kelimesine vurgu yapması Cassian'ın göğsünü acıttı. Ne söylemekten dikkatlice kaçındığını biliyordu. Onun için Oorid'in tehlikelerine girecek kadar endişelenmişti.

Nesta bakışlarını çevirdi. "Kelpi ortaya çıktığında suya girmek üzereydim. Sürünerek çıktı, benimle konuştu ve sonra beni içeri sürükledi."

"Seninle konuştu mu?" diye sordu Rhys.

"Bildiğim bir dilde değil."

Rhys'in ağzı yana doğru kıvrıldı. "Bana gösterebilir misin?"

Nesta, anıyı tekrar yaşamak istemiyormuş gibi kaşlarını çattı ama başını eğdi. İkisinin de bakışları boşaldı ve Rhys geri çekildi.

"O şey..." Nesta'nın hayatta kaldığına dair bariz bir şokla onu inceledi. Rhys, Amren'e döndü. "Dinleyin."

Gözleri donuklaştı ve hiçbiri Rhys, Amren'e gösterirken konuşmadı.

Rhys ona ne gösterdiyse Amren'in yüzü soldu ve sonra başını sallıyordu, siyah saçları sallanıyordu. "Bu, on beş bin yıldır konuşulmayan dilimizin bir lehçesi."

Rhys, "Sadece birkaç kelimeyi anlayabildim," dedi.

Feyre kaşlarını çattı. "Eski Perilerin dilini mi konuşabiliyorsun?"

Rhys omuz silkti. "Eğitimim eksiksizdi." Zarifçe elini salladı. "Tam da bu durumlar için."

Azriel, "Kelpi ne dedi?" diye sordu.

Amren, Nesta'ya endişeli bir bakış attı, sonra şöyle yanıtladı: "Dedi ki: *Sen benim kurbanım mısın, tatlı şey? Ne kadar solgun ve gençsin. Söyle bana, bir kez daha sulara kurban vermeye devam mı ediyorlar?* Cevap vermeyince kelpi, *Hiçbir tanrı seni kurtaramaz* dedi. *Seni alacağım, küçük güzellik ve akşam yemeğim olmadan önce gelinim olacaksın.*"

Nesta'nın eli yüzündeki izlere doğru sürüklendi, sonra geri çekildi.

Dehşet Cassian'da erimiş öfkeye dönüştü.

"İnsanlar kelpilere kurban verir miydi?" diye sordu Feyre, tiksinti ve korkuyla burnunu buruşturarak.

"Evet," dedi Amren kaşlarını çatarak. "En eski Periler ve insanlar kelpilerin nehir ve göl tanrıları olduğuna inanıyorlardı, ancak ben her zaman kelpilerin onları avlamasını önlemenin bir yolu olarak mı kurbanların başladığını merak ettim. Onları besle ve mutlu et, ölümleri kontrol et ve çocukları kaçırmak için sudan sürünerek çıkmasınlar." Bir an için dişlerini gösterdi. "Bunun hâlâ o eski lehçeyi konuşuyor olması... Çok uzun zaman önce Oorid'e çekilmiş olmalı."

Azriel, "Ya da bu lehçeyi konuşan ebeveynler tarafından büyütüldü," diye karşılık verdi.

"Hayır," dedi Amren. "Kelpiler üremez. Tecavüz ve işkence ederler ama üremezler. Efsaneye göre zalim bir tanrı tarafından yapılmışlar ve bu toprakların sularına bırakılmışlar. Öldürdüğün kelpi, kızım, belki de sonuncusuydu."

Nesta tekrar Maske'ye baktı.

Rhys, "Sana doğru uçtu. Maske." Bunu kafasında görmüş olmalı.

"Gücüme ulaşmaya çalışıyordum," diye mırıldandı Nesta ve hepsi sustu – gücü hakkında hiç bu kadar açık konuşmamıştı. "Onun yerine bu cevap verdi."

Feyre tekrarladı, "Kendinden olanı çağırıyor. Senin gücün ve Maske'nin gücü, birine ulaşmak için diğerine uzanacak kadar benzer."

Amren kuru bir şekilde, "Yani güçlerinin kaldığını kabul ediyorsun," dedi.

Nesta onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bunu zaten biliyorsunuz."

İşler kötüye gitmeden önce Cassian devreye girdi. "Pekâlâ. Bırakalım da Bayan Ölüm biraz dinlensin."

"Bu hiç komik değil," diye tısladı Nesta.

Diğerleri gerilirken bile Cassian göz kırptı. "Bence akılda kalıcı."

Nesta ters ters baktı, ancak bu bir insan ifadesiydi ve bunu

her zaman gümüş ateşe tercih ederdi. Suyun üzerinde yürüyen ve bir ölüler lejyonunu komuta eden varlığın yerine.

Nesta'nın katılıp katılmayacağını merak etti.

❖

Nesta, Hewn Şehri'nin tepesindeki ay taşı sarayında kaldı. Feyre, aydınlık açıklığın Rüzgâr Evi'nin loş, kırmızı salonlarından daha iyi olacağını öne sürmüştü. En azından bu gecelik.

Nesta buna itiraz edemeyecek kadar yorgundu, Ev'in onun arkadaşı olduğunu ve yaşlı bir bakıcı gibi şımartılıp yaygara koparacağını açıklaması zordu.

Dağın yamacından sarkan zengin yatak odasını zar zor fark etti. Kar örtülü tepeler güneş ışığında parlıyordu. Parlak beyaz çarşaflar ve yastıklarla dolu bir yatak vardı. Gömülü küveti *fark* etti. Arkasındaki havaya açık. Küvetin üstünden bir dudağın üzerinden akar gibi görünen su, aşağı sonsuza doğru dökülüyordu.

Yüzeyi boyunca buhar kurdeleleri yılan gibi kıvrılıyor, davetkâr ve lavanta kokuyordu – çarşafları tekrar kirletmeden önce elbiselerini çıkarıp küvete tırmanacak kadar aklı kalmıştı. Daha önce uyuduğundan beri zaten değişmişlerdi; biliyordu çünkü uyandığında yatağın üzerinde büyük, çamurlu bir iz bırakmıştı ve şimdi bozulmamış bir yatak vardı.

Nesta, suya yaralarını rahatlatırken yüzünü buruşturarak banyoya girdi. Zirvelerin ötesinde, güneş beyaz altından sarıya döndü ve dünyanın kucağına doğru battı. Şişman, kabarık bulutlar, şeftali renginde ışıklarla doldu, gökyüzüne karşı çok güzeldi. Parmakları saçlarına doğru yükseldi ve ellerini karmakarışık, durgun karmaşada sürüklerken gökyüzünün kendisini şimdiye kadar gördüğü en güzel günbatımına dönüştürmesini izledi. Saçından bataklık otu ve çamur parçaları fışkırdı, havuzun kenarındaki su tarafından sürüklendi.

İç çekerek, Nesta suyun altına kaydı, yüzü acıyordu ve kafa derisini ovaladı. Saçları kalın ve pürüzlü bir şekilde ortaya çık-

tı ve Nesta gözleriyle havuzun yanındaki duvarı taradı. Birinin vücudunu ve saçını yıkaması için karışım olması gereken şişeler.

Ellerine bir damla döktü, burnu nane ve biberiye kokusuyla doldu ve saçlarını ovaladı. Baş döndürücü kokunun gerginliği elinden geldiğince almasına izin verdi ve tutamlarını köpürttü. Suyun altına bir dalışla köpükler duruladı. Çıktığında, tatlı badem kokan sabun kalıbına uzandı.

Nesta her uzvunu iki kez yıkadı. Ve ancak bitirdiğinde manzarayı tekrar görmek için kendine izin verdi. Günbatımı zirvesindeydi, gökyüzü pembe, mavi, altın ve morla parlıyordu ve onunla içini doldurmak, Oorid'in karanlığının kalan tüm izlerini silmek istiyordu.

Maskenin gücü gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı. En azından kelpi ile gerçek korkusunu, öfkesini ve çaresizliğini hissetmişti. Hepsi insani, sıradan duygulardı. Maske'yi takar takmaz bu duygular kaybolmuştu. Daha fazlası olmuştu, nefes almak için havaya ihtiyacı olmayan bir şey olmuştu, nefreti, sevgiyi, korkuyu veya kederi anlamayan bir şey.

Bu, onu her şeyden çok korkutmuştu. Bu, tam bir duygu yoksunluğuydu. Bu kadar mesafeli olmak ne iyi hissettirmişti.

Nesta yutkundu. Hiçbirine itiraf etmemişti. Onu odasında bulduklarında Maske'yi düşünüyordu, o boşluğu düşünüyordu. Maske'yi ölüleri diriltmek için değil, sadece kendi zihininin içinde olmayı bırakmak için takan biri olup olmadığını merak ediyordu.

Farkındaydı, evet. Kelpiyi öldürmüştü çünkü ölmesini istiyordu. Ama onu bıçak gibi kesen tüm ağırlık, yankılanan düşünceler, nefret ve suçluluk ortadan kaybolmuştu.

O kadar baştan çıkarıcı, o kadar özgürleştirici ve hoştu ki, Maske'nin yok edilmesi gerektiğini biliyordu. Sadece kendini kurtarmak için.

Ama yok edilemezdi. Ve onu zaptedilecek tek kişi oydu.

Ayrıca, aynı nedenden dolayı, ona ulaşabilecek tek kişi o olacaktı. Nesta dışında herkes onun cazibesinden ve gücünden korunacaktı. Aslında ondan en çok menedilmesi gereken kişi.

Kapısı çalındı ve Nesta havuzun karanlık yüzeyinin altına indi, uzun saçlarının göğüslerini kapatmasına izin verdi, sonra "Evet?" dedi.

Cassian elinde bir tepsi yiyecekle içeri girdi ve onu yatakta görmediğinde durdu. Gözleri gömme havuza çevrildi ve Nesta neredeyse tepsiyi beyaz halının üzerine düşüreceğine emindi. "Ben... Sen."

Kelimeleri kaybetmiş olması Nesta'yı düşüncelerinden uzaklaştırmaya, ağzının köşelerini yukarı doğru kıvırmaya yetti. "Ben mi?"

Islak bir köpek gibi başını salladı. "Biraz yiyecek getirdim. Akşam yemeği istersin diye düşündüm."

"Yemek odası yok mu?"

"Var ama gevşemen gerekebileceğini düşündüm."

Nesta onu inceledi, herkesle tekrar konuşma, uygun kıyafetler giyme düşüncesinin onu ne kadar rahatsız edeceğini- bilecek kadar onu iyi tanımasına şaşırdı. Odasmda yemek yemeyi ve kendini toparlamayı tercih edeceğini anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Cassian boğazını temizledi. "Bunu oraya koyacağım." Çenesini küvetin ilerisindeki suyun dağdan aşağı dökülen kenarındaki masaya doğru salladı,

Cassian masaya doğru yürüyüp tepsiyi sertçe koyarken Nesta kendi etrafına döndü.

"Haklısın." Boğazını tekrar temizledi. "Banyonun tadını çıkar. Ve yemeğin."

Cassian'ı bu kadar telaşlı görmek kalbindeki gölgeleri uzaklaştırdı. Maske'nin düşünceleri uzak bir gürültüye dönüştü. "Gelmek istiyor musun?"

Cassian bir nefes aldı ama acı gibi bir şey yüzünü yıkadı. "Yaralanmışsın."

Nesta ayağa kalktı, üstünden sular aktı, saçları göğüslerine sıvandı ve meme uçlarını altına gizlemek için hiçbir şey yapmadı. "Sana yaralı gibi mi görünüyorum?"

Vücudunun ve yüzünün her yerindeki kabuklu kesiklere doğru başını salladı. "Evet?"

Homurdandı. "Şu an hissettirdiğinden daha kötü görünüyor."

Cassian cevap vermedi, göğsü keskin bir ritimle yükselip alçaldı. Her nefes alıp verişinde, vücudu Cassian'a cevap verircesine bacaklarının arasında zonklamaya başladı.

Evet, diyor gibiydi vücudu. *Bu o. Maske'yi uzaklaştırmak için hayat; Oorid'in dehşetini uzaklaştırmak için hayat.* Ona dokunma ihtiyacı, sıcaklığını ve gücünü hissetme ihtiyacı, onu hırpaladı.

Eğer banyoya girmezse, o zaman Nesta onun yanına gitmesi gerekirdi.

Nesta gömme küvetin merdivenlerine doğru yürüdü ve Cassian kaskatı kesildi.

"Bugün öldüğünü sandım," diye fısıldadı.

Nesta merdivenlere ulaştı. "Ben de." Göbeğini ortaya çıkararak yukarı çıktı. "Ben de senin öldüğünü sandım."

"Mutlu olmuşsundur."

Gülümsedi, ortaya çıkan her parçasına bakmasım izledi. Yukarı doğru bir adım daha attıktan sonra kadınlığı tamamen onun öndeydi. "Bu beni mutlu etmedi." Odanın zeminine ulaştı.

Beş yüz yıllık iradesi sayesinde Cassian, Nesta vücudundan su damlayarak ona doğru yürürken bakışlarını yüzünde tutmayı başardı. "Bunu yapmak istiyor musun?" diye tek nefeste sordu.

"Evet." Bir adım ötede durdu, ıslak saçları gövdesi boyunca dökülüyordu ve onun yüzüne baktı. Gözleri ela yıldızlar gibi yandı. Nesta ona saf bir Peri gibi gülümsedi. "Sadece seks."

Kelimeler bir şeyleri kıvılcımlandırıyor gibiydi, çünkü Cassian gözlerini kırpıştırdı. "Doğru. Sadece seks." Onun söylediği kadar hafifçe söylemedi. Ve yine de ona ulaşmadı.

"Seksten başka bir şey olamaz Cassian," dedi.

Çenesi gerildi ve karanlık bir şekilde "O zaman bana ne teklif edersen kabul ederim," demeden önce bir iç savaşla mücadele ediyor gibi görünüyordu. Eğildi, vücudu hâlâ onunkine değmiyordu ve kulağına "Seni nasıl istersen öyle alacağım," dedi.

Ayak parmakları taşların üzerinde kıvrıldı, saçlarından sular damlıyordu. "Ya ben *seni* almak götürmek istersem?"

Cassian, onun kulağına doğru gülümsedi. "O zaman beni unutulmaya götürmen için sana yalvarırım."

Nesta eridi ve kanatlarını sıkıştırma şeklinden, uyluklarımn arasındaki ıslaklığın kokusunu alabildiğini anladı.

Cassian ıslak saçlarını nazikçe göğüslerinden çekti. Parmak ucunu meme ucunun etrafında gezdirirken nefesi keskin bir hale geldi. Sonra tekrar yaptı.

Nesta'nın dili tutulmuştu. Hiçbir şey hatırlayamıyordu, bir parmak dışında hiçbir şey hatırlayamıyordu, meme ucunun etrafında dönüyordu, tüm vücudu ihtiyaçtan zonkluyordu.

Cassian meme ucuna bir fiske attı, sert, keskin bir ısırık onu sızlattı.

Daha fazlası için umutsuzca, tamamen ona olan ihtiyaçla Nesta "İstediğini yap," dedi.

Akşam yemeğiyle oynayan bir yırtıcı hayvan olan Cassian, meme ucunu tekrar daire içine aldı. "Bu kulağa pek heyecan verici gelmiyor, *istediğini* yap." Meme ucunu başparmağı ve işaretparmağı arasına sıkıştırdı, arzu Cassian'ın yüzüne bakacak kadar fazlaydı. O, fethetmeye hazır bir savaşçı olan erkek kibrinin portresiydi ve Nesta bunu görünce neredeyse doruğa ulaştı. Cassian'ın gözleri karardı. "Bazen bana bakışın çok pis şeyler düşündürüyor, Nesta."

"Yap onları. Hepsini yap."

Acıyı arttırmadan meme ucunu çimdikledi ve kadın dokunuşa doğru eğildi, daha fazlası için sessiz bir yalvarıştı, kendini serbest bırakması için. "Sana, seninle yapmak istediğim her şey için bir gece yetmez. Dokunmak ve seni doldurmak istediğim her yeri düşünürsek."

Nesta herhangi bir sürtünme için umutsuzca uyluklarını ovuşturdu. "O zaman elinden geleni yap."

Cassian karanlık bir şekilde güldü ama diğer eli de dokunulmamış göğsüne doğru geldi, daireler çizerek. Nesta, açık kahverengi parmaklarının soluk tenine karşı oynamasını izledi, vücudunun her santimini haritalamak istiyormuş gibi ona dokunmasını izledi ve bunu yapmak için dünya kadar zamanı vardı. Belinin altında, sertliğini görebiliyordu.

"Beni tekrar emmek ister misin?" diye kulağına fısıldadı. "Tekrar boğazına girmemi ister misin?"

Nesta onaylayıcı bir inleme verdi.

"Günler sonra hâlâ tadımı hissettin mi?"

•

Cevap veremedi, gerçeği ortaya çıkaramadı.

Parmakları göğüs uçlarına kenetlendi ve tamamen ıslanmasına yetecek kadar acı çekti. "Hissettin mi?"

"Evet. Günlerce tadını hissettim." Kelimeler yuvarlandı ve onlarla birlikte netlik ve açlık odağını keskinleştirdi. Nesta'yı o muhtaç sersemlikten kurtardı. "O zamandan beri her gece aletini ağzımda düşündüm, ellerim bacaklarımın arasındayken."

Adam hırladı ve kadın sertliğini eliyle sıyırdı, sıktı. Başını kaldırdı ve dişlerini göstererek karanlık bakışlarıyla karşılaştı. Nesta "Senin başını da bacaklarımın arasında düşündüm," dedi kalbi hızla atarken "ve dilinin bana nasıl kaydığını." Onu tekrar sıktı.

Cassian inledi ve başparmakları çok hassas meme uçlarını okşadı.

Nesta diğer elini göğsüne koydu, onu yatağa doğru destekledi ve isteyerek gitti, hızını ve konumunu ayarlamasına izin verdi. Nesta'nın sesi zar zor tanıdığı derin, yuvarlanan bir mırıltıyla, "Ev'in neresinde istersen beni becerebileceğine söz verdim," dedi. Kalçalarının arkası yatağa çarptı ve onu durdurdu, bir eli beline düşerek onları sabitledi. "Ama burası Ev değil." Kadın onun gergin hatlarına gülümserken, Cassian'ın nefesi tutuldu. "Sanırım bu, *benim istediğim* yerde sevişeceğimiz anlamına geliyor."

Cassian sırıttı ve Nesta'nın belindeki eli, çıplak kıçını tutmak için aşağı doğru indi. Bir tarafını sıktı. "Seni hâlâ evde becerebildiğim sürece."

Nesta, onun vahşi gülümsemesine karşılık verdi. "Güzel."

Eli daha güneye, bacaklarının arasına sürüklendi, onu arkadan hissetti. Parmakları orada toplanan ıslaklığa süründü ve küfretti, elini geri çekti, ikisinin arasında tuttu. Islaklığı iki parmağında parlıyordu ve onları ağzına götürüp teker teker yalarken gözleri yırtıcı bir niyetle parlıyordu.

Nesta'nın vücudu ağrıyordu, boşluğun etrafına kenetleniyordu, onu dolduracak bir şey için umutsuzdu. Onun doldurması için. Nesta parmaklarıyla onun aletinin uzunluğunu okşadı, hâlâ pantolonunun içinde sıkışmıştı. Ve ikinci bir geçiş yaparken, ağzını onunkinin üzerine eğdi.

Eğlenen, alay eden bir öpücüktü.

Altdudağını ısırdı. Bir an sonra Cassian onu kendine doğru tutuyordu, vücutlarını birbirine sıkıştırıyordu, şimdi iki eliyle de poposunu kavrıyordu. Açık ağızları buluştu ve Nesta onu kendi dilinde tattı, parmakları ipeksi saçlarında tutunuyordu, kafa derisine doğru sürükleniyordu.

Cassian döndü, Nesta'yı ters çevirdi ve yatağa yatırırken onun önünde durdu.

Dudaklarını onunkinden ayırdı ve bacaklarını yatağa dayarken dizlerini katladı. Nesta'yı yatağın kenarına çekti, böylece kadınlığı onun için apaçık ortadaydı.

Diz çöktü, kanatları üzerinde yükseldi ve dilini sürükleyerek tam da merkezini yaladı.

Nesta, onunla aynı anda inledi ve Cassian sanki dalgalanmanın ona daha fazla acı vereceğini biliyormuşçasına kıvranmasına izin verdi ama Cassian istediği ana dek içini doldurmayacaktı. Tekrar başlamadan önce, ona başka bir lezzetli yalama daha verdi, uyluklarının tepesinde oyalandı, sinir demetini dudaklarıyla emdi, dişleriyle ısırdı.

Bir kez daha.

Onu yiyip bitiriyordu, vücudunu dilindeki bir çikolata parçası gibi eritiyordu.

Nesta buna dayanamadı ve daha fazla dokunuş, daha fazla his için çaresizce kendi göğsünü kavradı. Cassian bacaklarının arasından yukarı baktı ve göğsünü ovalayan eline dikkat çekti. Ve gülümsedi, dişleri onun kızarmış ışıltısına karşı bembeyazdı. "Önünde diz çöktüğümü görmekten hoşlanıyor musun?" diye sordu, kelimeler tam kalbinde atıyordu. Dilini onun içine daldırdı. "Tadın aynı senin gibi."

Nesta büküldü, kendini diline doğru itti ama Cassian sadece ona güldü ve istediğini reddetti. Onu aşağıdan yukarıya doğru yavaş yavaş bir kez daha yaladı ve o sinir yığınına ulaştığında, iki parmağını içine kaydırdı.

İki, bir değil, çünkü zaten onu beklediğini, onu serbest, kaba ve vahşi şekilde istediğini biliyor gibiydi. Kadın yataktan eğildi

ve adam parmaklarını tekrar soktu, "Nasıl istersin?" derken nefes alıp verişi düzensizdi.

Elini tekrar içine itti, cevabını istedi. "Sert," diye soluğunu tuttu.

Cassian "Şükürler olsun," dedi ve Nesta metal tıkırtılarını ve derilerin kayma sesini duydu ve sonra Cassian'ın dili onu tekrar okşadı, midesinden göğsüne kadar olan sinir demetini geçti, ta ki onun üzerine çıkana dek.

Cassian onu yatağın ilerisine taşıdı. Nesta bacaklarının onun için açık kalmasını umursamıyor sadece şimdi Cassian'ın çıplaklığına bakıyordu ve tüm o dalgalanan kaslar ve altın teni üzerinde parlıyordu.

Kalçalarının açıklığına doğru eğildi ve gözleri o kadar genişti ki etrafındaki beyazları görebiliyordu. Ağzını açtı ama Nesta kelimeleri duymak istemedi, söylemek üzere olduğu şeyi bilmek istemedi. Yüzünü elleri arasına aldı ve onu vahşice öptü, dillerini dişlerine sürterek ağızlarını birbirine yapıştırdı.

Aletinin geniş ucu girişini dürttü, oradaki kayganlıktan faydalandı ve kendini içeri yönlendirmek için uzandı.

Cassian, Nesta'nın vücuduna ilk girdiğinde, içindeki ateş püskürdü. Nefes nefese adamın ağzına soludu, o içeri girerken altdudağını ısırdı. Sadece bir santim.

Cassian durdu. O kadar büyüktü ki, esnetirken tatlı bir acının sınırına dayanıyordu. O kadar büyüktü ki, onun tümüne sığıp sığamayacağını merak ediyordu. Titriyordu, sanki şimdi o da aynı şeyi merak ediyormuşçasına kendini zar zor içinde tutuyordu.

Tereddüdü, özeni, içinde buz gibi bir parçayı eritti. Ve her türlü sınırlamadan kurtulmasını sağladı.

Nesta, parmaklarının ucunda kaslar kasılarak adamın kalçasını kavradı ve onu kendine doğru çekti.

Sadece bir santim. Sadece bir santim daha, çünkü Cassian kollarını yatağa yaslamıştı, kalçalarını tutuşundan geriye çekiyordu. "Seni inciteceğim."

"Umurumda değil." Dilini çenesinin üzerinden geçirdi.

"Benim umurumda," diyebildi, kadın onu kendine çekmeye çalışırken vücudu gerildi. "Nesta."

Parmakları tekrar onu çekti, kanı ve kemikleri daha fazlası için yalvarıyordu ama o hareket etmeyi reddetti.

"Nesta. Bana bak."

Vücudunun kükremesiyle savaşarak itaat etti. Gözlerinde sıcaklık alevlendi ve bundan daha fazlası. Cassian "Bana bak," diye nefes aldı.

Tanrılar onu korusun ama yaptı. Nesta bakışlarını ondan alamadı. Kendini onun kararmış gözlerine, güzel yüzüne düşerken buldu.

Kalçaları esnedi ve bir santim daha kaydı sonra neredeyse onun kenarına doğru geri çekildi.

Nefes alışları uyumlandı ve Nesta hâlâ onun altında, kalçaları tekrar hareket ettikçe içine yayılan mutlak bir sakinlik, mutlak bir dolgunluk hissi vardı ve bu sefer biraz daha ileri itti.

Cassian her küçük hamlede, her geri çekilişte bakışlarını tuttu. Onu gerdi, santim santim doldurdu ve Nesta bu ilk birleşme için yavaş gitmekte haklı olduğunu biliyordu.

Geri çekilip ilerleyen Cassian onu doldurdu. Hiçbir şey söylemediler, sadece nefeslerini paylaştılar, birbirlerine bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Cassian tekrar kendini dışa doğru çekti, bu sefer neredeyse sonuna kadar geldiğini anlayacak kadar uzun sürdü. Aleti içinde bile sayılmazdı ve Nesta'nın yüzünü inceliyordu. Fetheden bir Savaşçı Tanrı. Ona Ölüm Leydisi diyordu ve kendisi onun kılıcıydı.

Cassian onu öpmek için eğildi. Ve dili onun ağzına kayarken, güçlü ve son bir şekilde içeri doğru itti.

Nesta, sonuna dek içine girdiğinde inledi ve tam etkisi ona vurdu, onu gerdi ve yeterince hızlı nefes alamadı. Cassian tekrar geri çekildi ve ona çarptı, vücutlarını yatağa daha fazla itti.

Bu sefer Cassian inledi ve sesi kadının felaketiydi. Bacaklarını onun sırtına doladı, kanatlarına dikkat etti ve kalçalarını onunkilerle buluşmak için kaldırdı. Daha da derine girdi ve Nesta tırnaklarını omuzlarına sapladı.

Tanrılar hiçbir şey bu kadar iyi, bu kadar dolu ve zevkle yanıyormuş gibi hissetmemişti. Hiçbir şey böyle hissettirmemişti, hiçbir şey.

Cassian tempoyu ayarladı, yumuşak ve derin ve bir an için, Nesta'nın yapabildiği tek şey kendini onun vuruşlarına ayarlamaktı. Bir an için, vücutlarının arasına baktı, aletinin içine daldığı yere, o kadar kalın ve uzun ve onunla parıldıyordu ki, onun etrafında sıkılaştı, orgazmı içinde yükseliyordu.

Cassian iç kaslarının onu daha çok sıkıştırdığını hissetti ve hırlayarak, "Lanet olsun, Nesta," diye hırladı.

Ve onu tekrar yapacak kadar dağılmış görmeyi sevdi görmeyi seviyordu, tam olarak içindeyken ona sıkıca sarılıyordu. Üzerine eğildi, parmakları yatağı kavrıyordu. "Lanet olsun," diye tekrarladı.

Yine de yeterli değildi. Yeterince yakın değildi. Cassian'ın kükremesini o kadar çok istiyordu ki kendi adını bile hatırlayamıyordu.

Nesta elini göğsüne koyarak onu durdurdu. Sadece bir eliyle durdu, tamamen onun emriyle. Eğer burada bitmesini isteseydi, biterdi.

Bu onu o kadar yumuşattı ki, "Seni daha derinde istiyorum," derken titremeyi sesinden uzak tutamadı.

Cassian kollarından sürünerek çıkarken nefes nefese kaldı, gözleri çılgınca bakıyordu. Karnının üzerine döndü ve kendini sunarak onun için sırtını kaldırdı.

Cassian arzunun kısık sesin çıkardı. Nesta kalçalarını daha yükseğe kaldırdı, ziyafete davet etti.

Cassian'ın tüm zincirleri kırıldı. Bir anda üzerine çıktı, kalçalarını tek bir hamleyle yukarı kaldırdı. Nesta o zaman çığlık attı, öyle bir zevk sesi ki, dağlardan yankılandığını biliyordu, en derin noktasına çarptığını hissediyordu.

Cassian içine girdi, kalçasından saçına doğru bir el hareket etti, başını geriye çekti, boğazını açtı. Kendisini ona teslim etti ve kontrol eksikliği o kadar güçlüydü ki, zar zor ayakta durabildi. Daha sert itti, bu açıyla o kadar derin itti ki, Nesta tekrar çığlık atıyor olabilirdi, hıçkırarak ağlıyor olabilirdi.

Diğer eli arasında Nesta'nın arasında sürüklendi, aleti hâlâ içinde gidip geliyordu, saçı bir elinde dizginler gibi kavranmış, diğer eliyle zevk veriyordu. Tamamen onun insafına kalmıştı ve o bunu biliyordu; arzuyla hırlıyordu, içine o kadar sert girdi ki hayaları tenine çarptı.

İçindeki ipeksi dokunuş onun patlamasına neden oldu.

Orgazmı üzerine çöktü, içindeki kaslar Cassian'ı sıkıca sıkıyordu.

Cassian kükredi, ses odada yankılanıyordu ve serbest bırakıldığında tamamen vahşi oldu ve tohumları uyluklarından aşağı koşacak kadar güçlü bir şekilde onun içine boşaldı.

Ve sonra ağırlığı Nesta'nın sırtına düştü ve onları desteklemek için sardığı kolu çökmelerini engelledi.

Başı dönen Nesta sadece nefes alabiliyordu, nefes alabiliyordu.

Cassian onun içinde gömülüydü ve bu çok iyi hissettirdi, çok doğru, onun her zaman bu kadar derinde olmasını istedi, tohumları sonsuza dek bacaklarından aşağı dökülürdü.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadı omurgasına, dövmesinin üzerine. "Bu..."

Nesta nefesi kesilerek, "Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

İtiraf ettiği kadardı. İtiraf etmesine izin verdiği kadar.

Çok iyiydi. Çok iyi hissettirmişti ve hiçbir şey ve hiç kimse onunla kıyaslanamazdı.

Sesi titreyerek, "Seni mahvettim," dedi.

Nesta yüzünü battaniyeye gömdü. "Hoşuma gitti."

Cassian hareketsiz kaldı ama yavaşça kendini ondan uzun, çok uzun bir çekişle çıkardı. Tohumunu yanında sürükledi ve başka bir aceleyle, tamamen çekerken battaniyenin üzerine damlayarak uyluklarından aşağı ürperdi. Nesta hareket etmedi. Hareket edemiyordu. Hareket etmek istemiyordu.

Arkasında diz çöktüğünü hissetti, adam hâlâ yukarıya doğru tuttuğu kalçalarına, sunduğu manzaraya bakıyordu.

"Bunu görmekten bu kadar zevk almamalıyım," diye hırladı.

Nesta'nın göğüsleri kasıldı. Ama utangaçlıkla sordu, "Neyi görmekten?"

"Sen. Benim tohumlarımla kaplanmış. Senin o güzel organın."

Yüzü kızardı ve vücudunu yatağa indirdi. "Kimse ona güzel dememişti."

"Öyle. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzeli."

Battaniyeye gülümsedi. "Yalancı."

"Şu an yalanların ötesindeyim Nesta."

Sesi o kadar sertti ki omzunun üzerinden baktı. Cassian hâlâ diz çökmüştü ve yüzü... Tamamen yıkılmıştı, sanki onu parçalara ayırıp harap etmişti. "Ne var?" diye sordu ama Cassian yataktan kalktı ve düşen kıyafetlerine uzandı.

Nesta döndü, bacakları ve göbeği onun kokusu ve özüyle sırılsıklamdı ama Cassian pantolonunu giydi, gömleğini ve ceketini ve taşıdığını fark etmediği silahlarını topladı. Başını kaldırdığında, ona kötü bir gülümseme attı. "Sadece seks, değil mi?"

Bir şekilde tuzaktı. Ne şekilde olduğunu anlayamamıştı ama kelimeler tehlikeliydi. Gerçi onları kastetmişti. Ya da en azından kastetmek istemişti. Nesta da "Doğru," dedi.

Gözleri titredi ve kapıya yönelerek tekrar sırıttı. "Sürüş için teşekkürler, Nes." Göz kırptı ve gitmişti.

Kapıya baktı, çıkışına şaşırdı, o kadar hızlıydı ki, tohumu hâlâ içinden sızıyordu.

Bu ceza mıydı? Hoşuna gitmemiş miydi? Bacaklarının arasında onun eğlendiğinin kanıtı vardı ama erkekler zevklerini bulabiliyor ve yine de bunu umursamazlardı.

Tüm o erkeklere ne yaptığını ona göstermeye mi çalışıyordu? Onları yatağa atıp sonra da kovduğunu mu canlandırmaya çalışmıştı?

Sadece seks demişti ama en azından biraz... sarılma olabileceğini düşünmüştü. Gururu ona gitmesini emretmeden önce vücudunun kadımnkine verdiği hissin tadını çıkarmak için birkaç dakika.

Nesta yatakta diz çöktü ve kapıya baktı, tek cevabı sessizlikti.

38.
BÖLÜM

"Onu yatağına aldın, değil mi?"

Emerie'nin fısıldayan sorusu Nesta'nın kafasını ona doğru hızla dönmesine neden oldu, yukarı doğru kıvrılmış dururken mide kasları titriyordu. Solunda bir ayna görüntüsü olan Emerie, Nesta'nın yüzündeki şoka sırıttı. Emerie'nin diğer tarafındaki Gwyn'in gözleri fal taşı gibi açıktı.

Nesta, yüzünü tarafsız tutmayı başardı ve yere doğru açıldı, sırtı bir kez daha taşa yaslanana kadar karın kaslarını sıkı tuttuğundan emin oldu. "Neden böyle söylüyorsun ki?"

"Çünkü sen ve Cassian sabahtan beri şehvetle bakışıyorsunuz."

Nesta, Emerie'ye kaşlarını çattı. "Yapmadık."

Halkanın diğer tarafına bakmamak için çabaladı, Cassian'ın şu anda en yeni rahibe grubunu çalıştırdığı yere; bu sefer iki rahibe, Ilana ve Lorelei ayak pozisyonu ve denge çalışıyordu. Aslında Nesta, ders iki saat önce başladığından beri onu iki kez kendi tarafına bakarken yakalamıştı, ancak sürekli göz teması kurmamaya dikkat etmişti.

"Evet," diye fısıldadı Gwyn, Cassian'ın Peri işitme duyusunun kelimelerini anlamayacağı kadar alçak sesle. Nesta gözlerini devirdi.

"Eh, eğer bu konuda konuşmayacaksan," dedi Emerie eşit ses-

sizlikle, "o zaman en azından bize dün ne olduğunu, neden ders olmadığını ve öğleden sonra nerede olduğunu söyle."

Nesta, "Bunu gizli tutmam istendi," dedi. Yaraları çoktan iyileşmiş ve ortadan kaybolmuştu, bu da öyle söylemesini kolaylaştırıyordu.

"Bunun Ganimet'le bir ilgisi var," dedi Gwyn, o camgöbeği gözler çok fazla şey fark ediyordu.

Nesta cevap vermedi ve bu yeterli bir cevap oldu. Emerie temel şeyleri biliyordu –Gwyn'e söylendiği kadar– ve kaşlarını çattı. Ama fısıldamaya devam etti. "Yani gerçekten onunla yatmadın mı?"

Nesta yine kıvrıldı, gövdesi dizlerinin üzerine çöktü. "Öyle demedim."

Emerie *hmmm* demekle yetindi.

Nesta'nın yanakları kızardı. Emerie ve Gwyn bakıştılar. Gwyn, "İyi miydi?" diye sordu.

Nesta yine kıvrıldı ve Cassian halkanın karşısından bağırdı, "Emerie! Gwyn! Eğer o dönüşleri ağzınızı çalıştırdığınız kadar iyi yapabilseydiniz, şimdiye kadar işiniz bitmişti."

Emerie ve Gwyn şeytanca sırıttılar. "Pardon!" diye bağırdılar ve hareketlendiler.

Cassian'ın bakışları onunkiyle buluştuğunda Nesta hareketsiz kaldı. Aralarındaki boşluk gerildi, egzersiz yapan rahibelerin sesleri hiçliğe dönüşüyordu, gökyüzü mavi bir bulanıklıktı, rüzgâr yanaklarını okşuyordu.

"Sen de Archeron," diye emretti, Emerie ve Gwyn'in şimdi egzersiz yaptıkları yeri işaret ederek, görünüşe göre gülmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. "On beş tane daha yap." Nesta hepsine kaşlarını çattı ve yeniden dönüşlerine başladı. *Bu* yüzden onunla göz temasından kaçınıyordu.

Cassian'ın dikkati başka bir yere kaydı, ancak her yukarı doğru kıvrıldığında, Nesta kendini onun bakma dürtüsünü dizginledi. Üç kez saymayı unuttu. Piç kurusu!

Dönüşlerin arasında Gwyn, "Nesta, konsantre olmakta zorlanıyorsan..." dedi.

Nesta, "Ama lütfen," diye mırıldandı.

Gwyn bir kahkaha attı. "Ciddiyim. Dün gece yeni bir Valkyrie tekniği öğrendim. Adı Zihin Durdurma."

Nesta, dönüşlerin çabasıyla vücudu çığlık atarken, "Nedir bu?" diye sormayı başardı.

"Bunu zihinlerini ve duygularını dengelemek için kullandılar. Bazıları günde üç ya da dört kez yapıyordu. Ama temel olarak oturup zihninin sessizce gitmesine izin vermektir. Konsantre olmana yardımcı olabilir."

Emerie kıs kıs güldü ama Nesta, Gwyn'in imasını görmezden gelerek durakladı. "Böyle bir şey mümkün mü? Zihni eğitmek için?"

Gwyn egzersizini durdurdu. Alaycı gülümsemesi düşünceli bir hale geldi. "Şey, evet. Sürekli pratik gerektirir ama bu kitapta Merrill için özetlediğim bir bölüm var, nasıl yaptıklarıyla ilgili. Derin nefes almayı ve vücudun farkına varmayı, sonra da bırakmayı öğrenmeyi içeriyordu. Korkuları karşısında sakin kalmak, zorlu bir savaştan sonra sakinleşmek ve sahip oldukları içsel şeytanlarla savaşmak için kullandılar."

Emerie, "İllyriali savaşçılar böyle bir şey yapmaz," diye mırıldandı. "Kafaları öfke ve savaşla dolu. Son savaştan beri daha da kötüleşti. Şimdi rütbelerini yeniden oluşturuyorlar."

Gwyn, "Valkyrie'ler, bir rakip karşısında artan duyguları dikkat dağıtıcı bulmuşlar," dedi. "Zihinlerini herhangi bir bıçak kadar keskin silahlar olmaları için eğittiler. Soğukkanlılıklarını koruyabilmek, savaşın ortasında o sakin yere nasıl ulaşacaklarını bilmek, onları sarsılmaz rakipler haline getirdi."

Nesta'nın kalbi her kelimeyle küt küt atıyordu. Zihnini sakinleştiriyor... "Bölümün kopyalarını almak için bir kâtip bulabilir misin?"

Gwyn sırıttı. "Çoktan buldum."

Cassian bağırdı, "Üçünüz dedikodu mu yapmak istersiniz yoksa antrenman mı?"

Nesta ona sert bir bakış attı. "Ona bundan bahsetme," diye uyardı onları. "Bu bizim sırrımız." Cassian, Nesta soğukkanlı biri *olunca* şaşırmaz mıydı?

Cassian gezinirken Emerie ve Gwyn başlarını salladılar. Nesta'nın vücudundaki her kas, her kan ve kemik parçası alarma geçti. Bu sabah, çok sakin bir Rhys tarafından eve yabalanmıştı. Cassian görünürde yoktu.

Bataklıkta giydikleri hâlâ sırılsıklam olduğu için kahvaltı yapmak ve yedek derilerini giymek için otuz dakikası vardı. Giydiği çift daha büyüktü, bol değil, sadece biraz daha büyüktü. Çok daha rahat olanlara geçene kadar her zamanki setinin ne kadar dar olduğunu fark etmemişti. Bu ay uyluklarında ve kollarında ne kadar kas yaptığını fark etmemişti, ta ki hareketlerinin eski deri takımı tarafından kısıtlandığını fark edene kadar.

Cassian önlerinde durakladı, elleri kalçalarındaydı. "Bugün eğitiminizden daha ilginç bir şey var mı?"

O da biliyordu. Piç kurusu onu konuştuklarını biliyordu. Gözlerindeki kıvılcım, yarı sırıtış, Nesta'ya belli ediyordu.

Emerie'nin dudakları gülümsememek için çırpınıyordu. "Hayır, hiç de değil."

Gwyn'in dikkati Nesta ve Cassian arasında gidip geldi.

Cassian rahibeye "Evet?" dedi.

Gwyn masum olamayacak kadar hızla başını salladı ve çilli yüzünde terler parıldayarak tekrar karın hareketlerine başladı. Emerie ona katıldı, ikisi o kadar özenle çalışıyorlardı ki bu gülünçtü. Nesta, Cassian'a baktı. "Ne?"

Onun gözleri kötü bir eğlenceyle aydınlandı. "Setini bitirdin mi?"

"Evet."

"Peki ya şınav?"

"Evet."

Daha da yaklaştı ve dün gece ona nasıl yaklaştığını düşünmekten kendini alıkoyamadı, arkadan ona sahip olduğunda elleri kalçalarını kavrıyordu. Yüzünde bir şey belirmiş olmalıydı, çünkü kısık bir sesle, "Kesinlikle üretkensin Nes," dedi.

Yutkundu ve yanındaki iki dişinin her kelimeyi kaptığını anladı. Ama çenesini kaldırdı. "Ne zaman işe yarar bir şey yapacağız? Okçuluğa ya da kılıçlara ne zaman başlıyoruz?"

"Kılıç tutmaya hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Emerie öfleme sesi çıkardı ama çalışmaya devam etti.

Nesta gülümsemeyi, kızarmayı reddetti ve Cassian'ın bakışlarını kırmadan, "Bunu bana sadece sen söyleyebilirsin," dedi.

Burun delikleri açıldı. "Kalk."

❖

Cassian yatak odasından çıktığından beri kendine defalarca seksin bir hata olduğunu söylemişti. Ama Nesta'nın ona meydan okumasını izlerken, cızırdayan bir alev gibi bir imada bulunmuştu ama nedenini asla hatırlayamadı.

Sadece seks yapmak istemesiyle ilgili bir şey. Seksin şimdiye kadar yaptığı en iyi seks olmasıyla ve bunun onu nasıl paramparça ettiğiyle ilgili bir şey.

Nesta gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Sahanın ortasına doğru başını salladı. "Beni duydun. Kılıç tutmaya hazır olduğunu düşünüyorsan kanıtla."

Arkadaşları dün gece ne yaptıklarından haberdardı. Emerie gülüşünü bile saklayamadı ve Gwyn gizlice onlara bakmaya devam etti.

İki dişiye bağırdı, "Egzersizlerini şimdi bitirin ya da iki katını yapın."

Aval aval bakmayı bıraktılar.

Nesta hâlâ ona bakıyordu, ter ve efor o güzel yüzünü renklerle dolduruyordu. Bir ter boncuğu şakağından aşağı kaydı ve Cassian onu yalamak için eğilmekten kaçınmak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. "Kılıç kullanmayı mı öğreneceğiz?" diye sordu Nesta.

Halkanın karşısındaki rafa yöneldi ve o da takip etti. "Ahşap pratik kılıçlarıyla başlayacağız. Gerçek çeliği acemilerin ellerine bırakmam için cesedimi çiğnemeniz lazım."

Kadın kıs kıs güldü ve adam sertleşti. Omzunun üstünden baktı, "Kıkırdamadan bıçaklardan konuşamayacak kadar çocuksan, kılıç oyununa hazır değilsin demektir."

Kaşlarını çattı Nesta. Ama Cassian, "Bunlar ölüm silahları,"

dedi. Sesini yükseltti, böylece tüm dişiler onu duyabiliyordu ama sadece onunla konuştu. "Sağlıklı bir saygı dozuyla onlara yaklaşmak lazım. Ben ilk yedi yıl gerçek bir kılıca dokunmadım bile."

"Yedi *yıl* mı?" Gwyn arkalarından sordu.

Rafa uzandı ve sırtından İllyrian bıçağının neredeyse kopyası olan uzun bir bıçak çıkardı. "Sence çocuklar gerçek bir kılıcın etrafında dolanmalı mı?"

"Hayır," diye cevabı yapıştırdı Gwyn. "Demek istediğim, yedi yıl boyunca tahta kılıçlarla pratik yapmayı planlıyor musunuz?"

"Siz üçünüz kıkırdamaya devam ederseniz, o zaman evet."

Nesta, Gwyn ve Emerie'ye, "Size zorbalık etmesine izin vermeyin," dedi.

Cassian alaycı şekilde burnundan güldü. "Benimle karşı karşıya gelmek üzere olan bir kadın için tehlikeli sözler."

Gözlerini devirdi ama kılıcın kabzasını uzattığında tereddüt etti. Tam ağırlığını fark ederek "Ağır," diye gözlemledi.

"Gerçek kılıç daha ağırdır."

Nesta, omzundan, bıçağının kabzasının üzerinden baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Cassian ellerini işaret etti. "Kabzayı iki elle kavra. Sapına çok yakın tutma."

Emerie öksürmeye başladı ve Nesta'nın dudakları seğirdi ama onu tuttu, tutmaya çalıştı. Cassian bile boğazını temizlemeden önce gülmek zorunda kaldı.

Ama Nesta dediğini yaptı.

"Ayaklar, sana gösterdiğim gibi," dedi, üzerlerindeki her gözün farkında olarak. Nesta'nın yüzü ciddi bir ifadeye dönüştüğünden Cassian'ın da bunun farkında olduğunu biliyordu. O an, rahibeler izlerken, bir şekilde çok önemliydi.

Hayati önem taşıyordu.

❖

Nesta, Cassian'ın bakışlarıyla karşılaştı. Seksin ne kadar iyi hissettirdiğine dair her düşünce, bıçağı kaldırırken kafasından çıktı.

Sonunda anahtarın kilide kayması gibiydi.

Tahta bir kılıçtı ama değildi. Antrenmanın bir parçasıydı ama değildi.

Cassian onu sekiz farklı kesme ve bloktan geçirdi. Her biri bireysel bir harekettir, diye açıkladı ve yumruklar gibi, birleştirilebilirdi. En zor şey, kılıcın kabzasıyla liderlik etmeyi ve sadece kollarını değil, tüm vücudunu kullanmayı hatırlamaktı.

"Blok bir," diye emretti ve kılıcı vücuduna dik bir şekilde kaldırarak görünmez bir düşmana karşı yukarı doğru kaldırdı. "Kesme üç." Kılıcı döndürdü, aptal kabzanın önden gitmesini hatırlattı ve bir eğimle aşağıya doğru kesti. "Hamle bir." Başka bir dönüş yaptı ve öne doğru atıldı, bıçağı hayali bir düşmanın göğüs zırhına çarptı.

Herkes izlemek için durmuştu.

"Blok," diye emretti Cassian. Nesta tek elle kavradı, sol eli göğsüne doğru geliyordu ve Cassian ona öyle tutmasını söylemişti. Bu senin kalkan elin olacak, demişti ve onu yakınında tutmayı öğrenmek hayatta kalmanın anahtarı olacak. "Kesme iki." Kılıcı düz bir şekilde yukarı doğru çekti ve düşmanı kasıklarından göğüskafesine kadar parçaladı. "Blok iki." Bir ayağı üzerinde dönerek kılıcı düşmanın göğsünden çekip görünmez bir darbe daha aldı.

Hareketlerinin hiçbirinde adamın zarafeti ya da gücü yoktu. Zayıf adımlıydı ve adımların her birini hatırlaması bir saniyesini aldı, ancak kendine bunun otuz dakikadan fazla süreceğini söyledi. Cassian bunu ona yeterince hatırlatıyordu.

"Güzel." Cassian, kollarını kavuşturdu. "Blok bir, kesme üç, hamle iki."

Nesta öyle yaptı. Hareketler daha hızlı aktı. Nefesi her darbede vücuduyla senkronize oluyordu.

"*Güzel* Nesta, tekrar."

Çamurlu savaş alanını görebiliyor, dost ve düşmanın çığlıklarını duyabiliyordu. Her hareket bir hayatta kalma mücadelesiydi, zafer için.

"Tekrar."

Hybern Kralı'nı, Kazan'ı ve Kuzgunları görebiliyordu; kelpiyi, Tomas'ı ve Archeron'ların yoksulluğuna ve çaresizliğine, yüzlerinde gülümsemeyle uzaklaşan tüm o insanları görebiliyordu.

Kolu, kanındaki o şarkıya bağlı olarak uzaktan gelen bir ağrıydı.

İyi hissettirdi. Çok, çok iyi hissettirdi.

Cassian farklı kombinasyonları bağırdı ve Nesta itaat etti. İçinden akıp gitmesine izin verdi.

Nefret ettiği her düşman, onlara karşı güçsüz kaldığı her an yüzeye çıktı. Ve kılıcın her hareketiyle, her nefeste bir düşünce oluştu. Her nefeste, her hamlede ve blokta yankılandı.

Bir daha asla.

Bir daha asla zayıf düşmeyecekti.

Bir daha asla birinin insafına kalmayacaktı.

Bir daha asla başarısız olmayacaktı.

Bir daha asla, asla, bir daha asla.

Cassian'ın sesi durdu ve sonra dünya durdu ve var olan tek şey oydu, sanki kanında hangi şarkının kükrediğini biliyordu, sanki kılıcın içindeki öfkeli ateşi yönlendirmek için bir araç olduğunu tek başına anlamıştı.

Diğer dişiler tamamen sessizdi. Tereddütleri ve şokları havada parıldıyordu.

Nesta yavaşça Cassian'dan bakışlarını ayırdı ve çoktan halka boyunca hareket eden Emerie ve Gwyn'e baktı. Cassian geldiklerinde tahta kılıçları hazırlamıştı.

Gözlerinde korku parlamıyordu. Sanki onlar da Cassian'ın ne yaptığını görmüşlerdi. Sanki onlar da Nesta'nın kafasında bu sözleri duymuşlardı.

Bir daha asla.

39.
BÖLÜM

İçindeki ateş durmadı.

Nesta o öğleden sonra kütüphanedeki çalışmalarını zar zor tamamlayabilmişti. Şu zıplayan enerji ateşi sayesinde. Saat altıyı gösterdiğinde Clotho'ya veda etti ve doğruca dış merdivenlere gitti.

Aşağı ve aşağı, sağa sola ve sola ve sola.

Adım adım.

Durmadı. Duramıyordu.

Sanki içinde tutulduğunu fark etmediği bir kafesten kurtulmuştu.

Aşağı doğru attığı her adımda kelimeleri duydu. *Bir daha asla.*

Kelpiden tamamen şans eseri kaçmıştı. Ama çok korkmuştu. Kazan'ın derinliklerine çekildiği zamanki kadar korkmuştu, Tomas'la olduğu kadar korkmuştu. En azından Tomas'a karşı koymuştu. Kelpiyle, Maske onu kurtarana kadar neredeyse hiçbir şey yapmamıştı.

Çok korkmuştu. Çok uysaldı ve titriyordu. Bu, kabul edilemezdi. Kabullenilemezdi. Bir şekilde içe doğru eğilip büküldü.

Aşağı ve aşağı, dön ve dön, dön ve dön.

Adım adım.

Bir daha asla. Bir daha asla ama asla.

Nesta altı bininci basamağa ulaştı ve tırmanmaya başladı.

❖

Sonbahar yağmurlarının ilki ertesi gün geldi ve Cassian rahibelerin antrenmana gelmemesine yüzde elli ihtimal verdi, ancak antrenman halkasın girdiğinde soğuk ve ıslak havada bekliyorlardı. Kimse kuru kalmak için büyü kullanma zahmetine girmedi.

Sanki cesaret ve ekstra çaba istiyorlardı.

Grubun ortasında Nesta duruyordu, gözleri çoktan odaklanmıştı.

Cassian'ın kanı ısındı, yüzündeki o vahşeti görünce arzusunu kontrol altında tutamadı, daha fazla öğrenmeye olan hevesiyle, onu daha fazla zorladı.

Dün gece onu arayıp bulmamıştı. Ayartılma riskini almaktansa nehir evinde uyumaya karar vermişti. Seks o kadar iyiydi ki bariyer gibi bir şey koymazsa bunun onu tamamen tüketeceğini biliyordu. Onu tamamen *tüketecekti*.

Nesta, Emerie ve Gwyn birlikte durdu ve bugün üç yeni rahibe vardı.

"Bayanlar," diye selamlayarak, bir savaş alanında komuta edilecek birlikler gibi bekleyen on bir sırılsıklam dişiyi inceledi. Roslin kapüşonunu çıkarmıştı, narin bir yüzü, koyu kızıl saçları ve soluk teni vardı. Gözleri karamel rengindeydi ve sonunda yüzünü göstermekten korkuyorsa bile, belli etmiyordu. Cassian kadronun geri kalanını inceledi ve bu yeniydi. Gwyn, İllyria derisi giyiyordu. Nesta'nın eskileri, kokularına bakılırsa.

Cassian onları gözlemledi, gözleri açık ve istekliydiler. "Sanırım başka bir öğretmene ihtiyacımız var."

Ertesi sabah, dişiler yeni gelen birinin etrafında tereddüt etseler de Azriel o kadar soğuk ve sessiz kaldı ki onun etrafında çabucak rahatladılar. Az, Briallyn'e göz kulak olmak için yola çıkmadan önce dersleri araya sıkıştırmayı kabul etmişti.

Cassian, Nesta, Emerie ve Gwyn'i eğitmeye devam etti. Yağmur dinmedi ve hepsi sırılsıklamdı, ancak çaba soğuğun ısırığını uzak tuttu.

"Yani bu gerçekten bir erkeği bir hamlede indirebilir mi?" Gwyn, Nesta'nın önünde dururken Cassian'a sordu. Ellerini esnetmek için kılıçlara ara vermişlerdi, ancak boş boş oturmak ve vücutlarının hareketsizlikten kaskatı kesilmesi yerine, onlara bir birkaç teknik göstermişti.

Gwyn'in bugün dikkati dağılmıştı; bir gözü halkanın diğer tarafındaydı. Cassian, Gwyn'e baktığında küçük bir tebessüm eden erkek kardeşini izlediğini varsayabilirdi. Gwyn ona gülümsememişti. Cassian aptallık ettiği için kendini lanetledi. Azriel'in burada olmasından memnun olup olmayacağını sormalıydı. Belki de tüm rahibelere başka bir erkeği, özellikle de Azriel'in o gün Sangravah'ta bulduğu Gwyn'i sormalıydı.

Ders sırasında bu konuda hiçbir şey söylememişti. Arada sırada görevlerine odaklanan Az'a bakıyordu. Cassian yüzündeki ifadeyi okuyamadı.

Önündeki dişilere konsantre oldu. "Doğru noktaya vurursan bu hamle herkesi bayıltacak." Cassian, Nesta'nın elini tuttu ve boynuna koydu. Parmakları onunkine karşı çok küçüktü ve dondurucu derecede soğuktu. Başparmağını, kadının parmaklarını yerleştirmeden önce elinin arkasında gezdirmiş olabilir miydi? "Bu baskı noktasında ilerlemek istiyorsunuz. Yeterince sert vurursanız, onları taş gibi düşürürsünüz."

Nesta'nın parmakları gerildi ve elini tuttu. Ama onu yakaladığını biliyormuş gibi sırıttı. Nesta'nın soğuk parmaklarını sıktı. "Bunu düşündüğünü biliyorum."

Nesta "Asla böyle bir şey yapmam," dedi hafifçe, gözleri alev alevdi.

Cassian göz kırptı ve Nesta elini boynundan kaydırdı. "Tamam," dedi. "Kılıçlara dönelim. Kim bana sekiz noktayı tekrar göstermek ister?"

❖

Giysilerini değiştirmelerine rağmen, Nesta ve Gwyn dersleri bittikten bir saat sonra hâlâ soğuktan donuyorlardı. Kütüp-

hanenin nadiren ziyaret edilen bir bölümünde sıcak ve konforlu bir köşede yer alan Nesta, Gwyn'in kopyaladığı bölümü okurken sıcaklığının vücuduna nüfuz etmesine izin vererek nane çayını yudumladı. Arkadaşları gitmeden önce Emerie'ye de bir tane vermişti. İllyrialı'dan bu gece çalışacağına ve yarın notları karşılaştıracaklarına dair söz almıştı.

"Yani gerçekten bu kadar kolay mı?" diye sordu Nesta, kâğıtları yıpranmış kanepe minderine koydu.

Kanepenin diğer ucunda oturan Gwyn, ayaklarını ateşe doğru uzattı, sabahlıkları hışırdıyordu. "Kesinlikle *kolay* görünüyor ama okuduğum her şeye göre, göründüğü kadar kolay değil."

"Bu, rahat ve sessiz bir yere oturmanızı, gözlerinizi kapatmanızı, bol bol nefes almanızı ve zihninizin gitmesine izin vermenizi söylüyor."

"Sana söylüyorum: Valkyrie'lerin temel bilgileri öğrenmesi aylar sürdü ve bu konuda ustalaşmak bu egzersizleri günde *birkaç* kez yapmayı gerektiriyordu. Ama deneyelim. Bu bölümün sonunda, bunu ilk kez yapıyorsak, uykulu olabileceğimizi, hatta uykuya dalabileceğimizi ancak uyku dürtüsüyle savaşmayı öğrenmenin yolun ilerisi için gerekli olduğunu söylüyor."

"Bugünkü antrenmandan sonra biraz kestirebilirim," diye mırıldandı Nesta ve Gwyn onun tespiti karşısında kıkırdadı. Nesta çayını kanepenin önündeki alçak masaya koydu. "Pekâlâ. Deneyelim."

Gwyn, "Adımları ezberledim, bu yüzden bize yol göstereceğim," diye teklif etti.

Nesta homurdandı. "Tabii ki yaptın."

Gwyn şakacı bir şekilde omzuna vurdu. "Benim işim öğrenmek, biliyorsun."

"Zaten bu bilgiyi ezberlemiş olurdun."

"Öyle olsun." Gwyn kendi çayını bitirip dik oturarak güldü. "Rahat bir oturma pozisyonuna geçin, farkında ama rahat."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Gwyn, omurgası sırt yastıklarına değene kadar, ayakları yere düz basarak, elleri dizlerinin üzerinde hafifçe dinlenecek bir otu-

ruşa geçti. Nesta pozisyonu kopyaladı. Gwyn onu inceledi, sonra başıyla onayladı. "Şimdi burnundan üç derin nefes al, altıya kadar say, ağzından verirken altıya kadar say. Üçüncü nefesini bitirdikten sonra gözlerini kapat ve nefes almaya devam et."

Nesta itaat etti. Bu kadar uzun süre nefes almak ve vermek, beklediğinden daha fazla konsantrasyon ve çaba gerektiriyordu. Nefes alışı kulaklarına çok yüksek geliyordu; her nefes Gwyn'inkiyle senkronize değildi. İki nefes mi aldı, üç mü? Ya da dört?

"Bunun üzerine fazla düşündüğünü hissedebiliyorum," diye mırıldandı Gwyn. "Gözlerini kapat ve nefes almaya devam et. Beş nefes al."

Nesta öyle yaptı. Görsel olarak dikkatini dağıtacak bir şey olmadan, nefesinin izini sürmenin daha kolay olacağını düşündü.

Ama öyle değildi. Her nasılsa, aklı başka bir yerde olmak istiyordu. Kendine sayıya, her nefesi zamanlamaya ve kaç tane nefes aldığını *hesaplamaya odaklanmasını* söyledi ama yine de kendini kanepe minderlerini, serinletici çayını, hâlâ nemli olan saçlarını düşünürken buldu.

Kaç nefes almıştı? "Sanırım aklımı kaybediyorum," diye mırıldandı Nesta.

Gwyn onu susturdu. "Şimdi nefesinizi sabit tut ve etrafındaki seslere odaklan. Onları kabul et, sonra da bırak kaybolup gitsinler."

Nesta öyle yaptı. Solunda, ayaklarını sürüyen ve fısıldayan cübbeleri görebiliyordu. Yığınların arasında kim yürüyordu? Hangi kitabı...

Dikkatini topla. Sesleri bırak gitsinler. Yakınlarda biri yürüyordu. Bunu fark etti ve bir nefes vererek düşünceyi uzaklara gönderdi. Sağında, Gwyn'in nefesi sabit kaldı.

Gwyn muhtemelen bu işte iyiydi. Gwyn aslında her şeyde iyiydi. Gerçi bu onu rahatsız etmemişti. Her ne sebeple olursa olsun, Nesta dinleyen herkese arkadaşı hakkında konuşmak istiyordu.

Arkadaşı. Gwyn öyleydi. O zaman...

Dikkatini topla. Bırak gitsin. Nesta, Gwyn'in nefes alışını fark etti, düşünceyi serbest bıraktı ve bir sonraki sese geçti. Sonra da bir sonrakine.

"Şimdi vücudunu incele," dedi Gwyn yumuşak bir şekilde. "Başından başlayarak, ayak parmaklarına kadar yavaşça inceleyerek, nasıl hissettiğini değerlendir. Yaralı noktalar varsa..."

"O kılıç dersinden sonra her şey acıyor," diye tısladı Nesta.

Gwyn bir kahkaha daha atarak boğuldu. "Ciddiyim. Dikkat et ağrılı noktalar varsa, iyi hissettiren noktalar varsa..." Kâğıtlar hışırdadı. "Ayrıca talimatlar, işimiz bittiğinde nasıl *hissettiğimizi* değerlendirmemiz gerektiğini söylüyor. Üzerinde durma, sadece kabul et."

Nesta özellikle son kısımdaki sesten hoşlanmadı ama itaat etti. Boynundaki sertlikten sol ayağındaki ağrıya kadar vücudunun her yeri ağrı içindeydi. Acılarını ya da durumlarını sürekli dile getiren kaç küçük parçasının var olduğunu fark etmemişti. Kafasında ne kadar gürültü çıkardığını. Ama bunların her birini kabul etti. Bırak sürüklensinler.

Duygularını değerlendirirsek... Nasıl *hissediyordu*? Şu anda yorgun ama Gwyn'le burada olmaktan memnun. Bunu yapmak. Eğer daha derine inerse...

"Şimdi odaklı nefes çalışması yapacağız. Burundan alıp, ağızdan vereceğiz. On tane yap, sonra baştan başla. Bir düşünce ortaya çıkarsa, kabul et, sonra yol ver gitsin. Kendine söyle, *ben dalgaların çarptığı kayayım*. Düşüncelerin dalgalar gibi. Üzerine çökmelerine izin ver."

Yeterince kolay.

Öyle olmadı. Nesta'nın ilk birkaç seferinde on nefes saydı, hiçbir düşünce onu rahatsız etmedi. Ama bir sonraki sete başladığında...

Elain, Nesta'yı burada bir arkadaşıyla görse ne düşünürdü? Düşünce aniden kabarcıklandı. Sanki zihnini açıyormuşçasına ona doğru koştu. Elain memnun olur muydu, yoksa Gwyn'i Nesta'nın gerçek kişiliği hakkında uyarma ihtiyacı hisseder miydi?

Beş kez nefes almıştı. Hayır, altı. Bekle, belki de sadece üç.

Gwyn, Nesta'nın sürekli nefes almasının durduğunu duymuş gibi, "Sayıyı kaybedersen baştan başla," dedi.

Nesta öyle yaptı, Elain'e değil, nefeslere odaklandı. *Kız karde-*

şim hakkındaki bu düşünceyi kabul ediyorum ve peşini bırakıyorum.

Kız kardeşi tekrar ortaya çıktığında yedinci nefesini alıyordu. *Yine de tek düşündüğün travmamın sana yaptıklarıydı.*

Elain haklı mıydı? Feyre de suçlu olduğunu kabul etmişti ama Feyre, Elain'i Nesta kadar tanımıyordu. Ya da daha önce böyle olmamıştı. Elain, Feyre'yi seçmeden önce.

Amren, Feyre'yi seçmeden önce.

Öncesinde...

Bu düşünceleri kabul ediyorum ve gitmelerine izin veriyorum.

Nesta sekizinci kez nefes aldı. *Nefes almaya odaklanıyorum. Bu düşünceler var ve beni geçmelerine izin veriyorum.*

Nesta bir nefes daha aldı. Zihnini sadece nefes almasını düşünmeye zorladı.

Gwyn, "Bir sonraki onluk seti bitirdiğine," dedi, "Nefesleri saymayı bırak ve zihnin istediğini yapmasına izin ver. Bunu birkaç kalp atışı için yapacağız, sonra duracağız. Amaç, bunun daha uzun ve daha uzun sürelere kadar çalışmak."

Nesta, kalan on nefesin her birini sayarak bunu yaptı. Durma anını yaklaşan bir dalga gibi hissetmek. Onuncu nefesini bitirdi.

İstediğini yap, tamam mı? Git o karanlık, korkunç yerlere sürüklen.

Yine de olmadı. Zihni oyalandı. Dolaşmadı. Öylece duruyordu. Memnun, dinleniyor. Ayaklarının dibinde kıvrılmış bir kedi gibi.

Durgun.

Gwyn fısıldamadan önce sadece birkaç dakika geçti, "Vücuduna geri dönmeye başla. Etrafındaki seslerin farkına var. Parmaklarındaki ve ayak parmaklarındaki hissi fark et."

Vücudunun aniden sakinleşmiş olması çok garipti. Mesafeli. Sanki bir şekilde geri adım atmayı başarmıştı. Bırak dinlensin. Ve aklı...

"Gözlerini aç," diye nefes aldı Gwyn.

Nesta öyle yaptı. Ve hayatında ilk kez, tamamen kendi tenine yerleşmiş hissediyordu.

40.
BÖLÜM

Yağmur iki gün boyunca yağmaya devam etti, sıcaklıklar da düştü. Yapraklar Velaris'in etrafına dağılmıştı ve Sidra artık bazen sürüklenen sisler tarafından gizlenen gümüş bir yılana dönmüştü. Dişiler her gün hiç şaşmadan ortaya çıkıyorlardı.

Ancak Velaris'in batı eteklerindeki küçük demircinin dükkânının kapısını çalarken sadece Nesta, Cassian'ın yanında duruyordu.

Gri taşlı, o ucuz çatılı dükkân, patronluk tasladığı beş yüzyılda değişmemişti; İllyrialı olmayan tüm silahlarını oradan satın almıştı. Onu İllyrialı bir demirciye götürürdü ama çoğunlukla kadınların dükkânlarının yakınında olmasını istemeyen geri kafalı, batıl inançlı erkeklerdi. Onlara kapıyı açan kızıl tenli Ulu Peri erkeği, huysuz olsa da yetenekli ve nazikti.

"General," dedi erkek, lekeli deri önlüğüne isli ellerini silerek. Kapıyı daha geniş açtı, soğuk yağmurda onları karşılamak için lezzetli bir ısı yayıldı. Demircinin koyu gözleri Nesta'yı süpürdü, sırılsıklam saçlarını ve derilerini, berbat havaya rağmen yüzünün sakin yoğunluğunu fark etti.

Bu sabah antrenman yaparken yüzünde, vücudunun her yerinde aynı ifade vardı. Ve Cassian öğle yemeği saatinde ona katılması için davet ettiğinde. Bütün dişileri davet etmişti ama Emerie'nin Rüzgâr Kıran'a dönmesi gerekiyordu ve rahibeler dağdan ayrılmak istemiyordu. Böylece sadece Nesta onunla kü-

çük köye gelmişti, şehir dükkânın doğu tarafında beliriyordu ve batıda denize doğru uzanan geniş, düz ovalar vardı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Cassian, Nesta'yı sırtının küçük kısmına elini uzatıp onu ileri itti ve erkeğe sırıttı. "Leydi Nesta'nın kılıcın nasıl yapıldığını öğrenmesini istiyorum. Gerçeğini eline almadan önce."

Demirci onu tekrar inceledi. "Maalesef bir çırağa ihtiyacım yok."

Cassian, demircinin geniş omzundan arkasındaki atölyeyi inceleyen Nesta'ya bakarken gülümsemesini yerinde tutarak, "Sadece hızlı bir gösteri," dedi. Demirci derin bir şekilde kaşlarını çattı, bu yüzden Cassian ekledi, "Sürece ne kadar iş ve beceri girdiğini öğrenmesini istiyorum. Ona bir bıçağın sadece öldürmek için bir araç olmadığını, aynı zamanda bir sanat eseri olduğunu göstermek için." Yağcılık her zaman işleri yoluna koymaya yardımcı olmuştur. Bunu ona Rhys öğretmişti.

Nesta'nın bakışları demircinin yüzüne kaydı ve bir an için birbirlerine baktılar. Sonra Nesta, "Bana ne gösterebilirseniz, boş vaktiniz ne kadar olursa olsun, çok makbule geçer," dedi.

Cassian kibar sözlerine şaşkınlığını göstermemeye çalıştı. Saygı göstergesiydi bu.

Demirci onları içeri alırken işe yaramış gibi görünüyordu.

Nesta, koyu saçlı erkek cevherin kalitesinden kanıtlamaya kadar bir bıçağı dövmenin çeşitli aşamalarını anlatırken onu dinledi. Cassian ona yakın durdu, kendi kendine sorular sordu, Nesta da çok az şey söyledi. Konuştuğu nadir zamanlardan birinde, demirhane odasının kükreyen yangınlarından daha sessiz, daha serin ve atölyenin daha soğuk karanlığına geçmek istediğini söylemişti. Ancak demirci daha süslü bıçaklar için tasarım sürecini tamamladığında Nesta, "Deneyebilir miyim?" diye sordu. Demircinin tereddütüyle Nesta öne çıktı, gözleri demircinin uğultusuyla dolu, arkalarındaki kapıdaydı. "Bıçakları çekiçlemekten bahsediyorum. Boşta bir şeyiniz varsa eğer." Cassian'a baktı. "Tazminatını alacaksın, elbette."

Cassian başıyla onayladı. "Hasar görürlerse, bıçakların parasını öderiz."

Demirci, sanki içindeki cevheri test ediyormuşçasına Nesta'yı tekrar inceledi, sonra başını salladı. "Elini deneyebileceğin birkaç tane var."

Onları sıcağa, aleve ve ışığa geri götürdü ve Cassian, Nesta'nın mükemmel, kontrollü bir ritimle nefes alıp verdiğine yemin edebilirdi. Ancak o, yarım yapılmış bir kılıcı taşırken ve örsün üzerine koyarken, bakışlarını sadece demirciye dikti. Güzel ama sıradan. Demirci, onun sıradan, basit bir kılıç olduğunu söyledi. Hızlı ve kusursuz bir gösteriden sonra çekici ona uzattı. Demirci, "Ayaklarınızı bu şekilde sıkın," dedi ve Nesta çekici bir omzunun üzerine kaldırıp aşağıya doğru sallanana kadar onun talimatlarını izledi.

Çınlama sesi duyuldu ve kılıç çatırdadı. Beceriksizce bir kıl payı kadar mesafeyle kaçırmıştı. Nesta dişlerini gıcırdattı. "Bu, göründüğü kadar kolay değil."

Demirci kılıca işaret etti. "Tekrar deneyin. Alışmak biraz zaman alır." Cassian erkeğin hiç bu kadar... nazik konuştuğunu duymamıştı. Normalde konuşmaları, formalitelerden veya kişisel dedikodulardan uzak, hızlı ve konuya odaklıydı.

Nesta kılıcı tekrar vurdu. Bu sefer daha iyi bir vuruş ama yine de üzücü bir taneydi. Arkalarındaki ocakta kömürler patladı ve Nesta irkildi. Cassian nedenini soramadan dişlerini tekrar gıcırdattı ve kılıcı üçüncü kez vurdu. Dördüncü, beşinci.

Demirci bir hançer getirdiğinde, hançere alışmıştı. Hatta hafifçe gülümsüyordu. Demirci bir kez daha "Hançerler farklı bir teknik gerektirir," diye açıkladı. Sıradan bir bıçak için çok fazla emek, beceri ve özveri. Cassian başını salladı. Silahlarına verilen işçiliği ve emeği takdir etmek için en son ne zaman durmuştu?

Hançeri çekiçle tutarken Nesta'nın alnındaki ter boncuk boncuk oldu, darbeler ve vücudu artık daha emindi. Gururu göğsünde toplandı. İşte buradaydı, Hybern'le savaş sırasında dövülen kadın. Ama daha farklı, daha odaklanmış. Daha güçlü.

Demirci büyük bir kılıç getirdiğinde Cassian sadece yarı yarıya dinliyordu.

Ama Nesta pürüzsüz bir hareketle üzerine çekici indirirken adamın dikkatini üzerine çekti, çekiç net ve doğru bir şekilde çarpıyordu.

Vuruş üzerine vuruş ve Cassian, antrenmana getirdiği aynı yoğunlukla kendini serbest bıraktığında dünyanın durakladığına yemin edebilirdi.

Demirci ona gülümsedi. Cassian ilk kez erkeğin bunu yaptığını görmüştü.

Nesta'nın kolunu kaldırdı, çekici sıkıca tuttuğu parmaklarıyla kavradı. Bu bir danstı, her hareketi bıçaktaki çekicin çınlama yankısına denk geliyordu. Kılıcı kimsenin duyamayacağı bir müzikle dövüyordu.

Cassian, yağmur ve rüzgâr sazdan çatıda, bir karşı vuruş gibi tıkırdarken Nesta'nın devam etmesine izin verdi ve sıcaktan ve gölgelerden ne çıkacağını merak etmeye başladı.

Kılıç kullanmayı öğrenmek kolay bir iş değildi –tekrarlama, kas hafızası ve sabır gerektiriyordu– ama Nesta, Emerie ve Gwyn oyundaydı.

Hayır, Cassian ertesi gün devam eden buzlu yağmurda kılıçlarını bırakmalarını izlerken fark etti. Oyundan da öteydiler: Yeni keşfedilmiş, istikrarlı bir odakla eğitiliyorlardı. Artık kılıcını rafa kaldırıp bir parça keten alan Nesta'dan başka kimse kalmamıştı. Ellerini sarmaya, boynunu yuvarlamaya başladı.

Dünkü demirci dersinden sonra konuşmamışlardı, ancak Rüzgâr Evi'ne döndüğünde sessizce ona teşekkür etmişti. Yüzünde yine o yoğunluk vardı, gözleri uzaktaydı; görünmez bir hedefe odaklanıyormuş gibi. Yani her parçası bunu yapmak için çığlık atmasına rağmen Cassian dün gece onu aramamıştı. Ona zaman vermişti. Hazır olduğunda gelmesine izin vermişti. Eğer onu tekrar istiyorsa.

Cassian düşünceyi susturdu. Buzlu yağmurun arzusunu ve korkusunu soğutmasına izin verdi.

Nesta sessizce, kalın battaniyelere sarılmış düşmüş bir ağaç gövdesi olan delme bloğuna yaklaştı. Sanki bir rakiple karşı karşıyaydı.

Önünde dururken omzunun üzerinden Cassian'a baktı, gözlerinde bir soru belirdi.

Başını salladı. "Son on beş dakikayı dövüşmek için kullanmak istiyorsan, devam et."

İhtiyacı olan tek şey buydu ve Nesta dövüş pozisyonunu alıp yumruk atmaya başladığında daha fazla şey söyleyemediğine çok memnundu.

❖

Parmak eklemlerinin ahşaba ilk çarpması acıttı. Ama vurması gereken yere vurdu ve başparmağı kalmasını sağladığı yerde kaldı ve kolunu geri çektiğinde, acı bir şarkıya dönüştü. Ahşaptan tatmin edici *bir ses* çıkararak bir yumruk daha attı.

İyi hissettirdi. Çıkarmak, bu şekilde kanalize etmek için.

Nefesi bıçak gibi keskindi ama bir sol kroşe attı, sonra sağ tarafıyla iki yumruk.

Yağmuru hissetmedi, soğuğu hissetmedi.

Her yumruk onun korkusunu, öfkesini, nefretini vücudunun dışına ve ormana taşıdı.

Üç gündür kanında ateş vardı. Üç gündür kılıçların, merdivenlerin ve savaşın hayalini kuruyordu. Engel olamıyordu. Yatağa o kadar yorgun düşmüştü ki, kendinden geçmeden önce okuma fırsatı bile olmamıştı. Cassian'la kesinlikle seks yapmamıştı. Yemek masasının üzerinde yanan bir bakışma bile yoktu.

Azriel'in varlığı yardımcı olmuştu. Şimdi Cassian en yeni acemileri eğitiyordu, sessiz ve nazik ama sarsılmazdı ama Nesta yanlarından her geçtiğinde en az iki rahibenin –Roslin ve Ilana– iç çektiğine yemin edebilirdi.

Küçük, korkunç bir yanı Cassian için iç çekmediklerine seviniyordu. Bu düşünceyi de kendinden uzaklaştırdı. Bu acınası, bencil düşünceyi.

Tıpkı onun acınası, bencil ve nefretle dolu olduğu gibi.

Bir-iki, iki-bir-bir; yumrukladı ve yumrukladı, kendini ahşaba attı.

❖

Cassian'ın yanında tanıdık bir erkek sesi "Kazan'ın lütfuyla," dedi ve Cassian eğitim alanına giden kemerde Lucien'i bulmak için döndü. Rahibelerin geri kalanı ve Azriel on dakika önce ayrılmışlardı. Nesta fark etmemişti bile. "Feyre antrenman yaptığını söyledi ama idman yaptığını fark etmemiştim."

Cassian, gözlerini Nesta'dan ayırmadan başını salladı. Tıpkı son yirmi beş dakikadır yaptığı gibi, dolgulu tahtayı defalarca yumrukluyordu. Cassian'ın çok iyi bildiği bir yere gitmişti. Düşünce ve bedenin bir olduğu, dünyanın yok olduğu bir yere. Kendi içinin derinliklerinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu. "Tırnaklarını törpülediğini mi sandın?"

Lucien'in mekanik gözü kıpırdadı. Nesta ahşap kirişe muhteşem bir sol kroşe atarken yüzü gerildi. Darbenin etkisiyle titredi. "Uyandırılmaması gereken bazı şeyler olup olmadığını merak ediyorum," diye mırıldandı.

Cassian ona bir bakış attı. "Sen kendi işine bak, ateşkaçkını."

Lucien, Nesta'nın saldırısını izledi, altın teni biraz solgundu.

"Neden buradasın?" diye sordu Cassian, keskinliğine engel olamadı. "Elain nerede?"

"Bu şehirde her zaman eşimi görmek için bulunmuyorum." Son iki kelimeden rahatsızlık akıyordu. "Ve buraya geldim çünkü Feyre öyle yapmamı söyledi. Rhys ve onunla buluşmadan önce birkaç saat beklemem gerek. Nesta'yı iş üstünde görmekten hoşlanabileceğimi düşündü."

Cassian dişlerinin arasından, "O bir sirk ucubesi değil," dedi.

"Eğlence için değil." Lucien'in kızıl saçları yağmurlu günün loşluğunda parladı. "Sanırım Feyre, kendisini bir süredir görmeyen birinden ilerlemesinin değerlendirmesi istedi."

"Yani?" dedi Cassian ısırırcasına.

Lucien ona solgun bir bakış attı. "Düşmanın değilim, biliyorsun. Agresif, kaba davranışları bırakabilirsin."

Cassian ona gözlerine ulaşamayan bir sırıtma verdi. "Rol yaptığımı kim söyledi?"

Lucien uzun bir iç çekti. "Peki o zaman."

Nesta bir dizi yumruk daha attı ve Cassian nakavt darbesi

atacağını biliyordu. İki sol yumruk ve bir sağ kroşe ile tahtaya o kadar sert çarptı ki parçalandı.

Sonra durdu, yumruğunu tahtaya bastırdı.

Dondurucu yağmurda nefesi ağzından çıkıyordu.

Yavaşça dikleşti, yumruğunu indirdi, dönerken dişlerinde buhar dalgalanıyordu. Cassian gözlerinde gümüş bir ateş parıltısı yakaladı, sonra kayboldu. Lucien hareketsiz kaldı.

Nesta iki erkeğe doğru sinsice yaklaştı. Kemere yaklaşırken Lucien'in bakışlarıyla karşılaştı ve eve girmeden önce hiçbir şey söylemedi. Sanki kelimeler onu aşıyordu.

Ancak Lucien ayak sesleri kaybolduğunda "Ana hepinizi bağışlasın," dedi.

Cassian çoktan tahta kirişe doğru yürüyordu.

Küçük bir darbe, ortasına, dolgudan ahşabın kendisine kadar uzanıyordu. Parlıyordu. Cassian titreyen parmaklarını kaldırdı.

Yanık izine, hâlâ köz gibi kıvılcım saçan ize.

Tüm ahşap blok içten içe yanıyordu. Avucunun içiyle dokundu. Odun buz gibi soğuktu.

Blok kül yığınına dönüştü.

Cassian şaşkın bir sessizlikle baktı, yağmurda dumanı tüten odun tısladı.

Lucien onun yanına geldi. Yine ciddi bir sesle "Ana hepinizi bağışlasın," dedi.

41.
BÖLÜM

Helion, Yüce Divan Lordu, ertesi öğleden sonra uçan bir atla Hewn Şehri'ne vardı.

Rhys, Cassian'a, Helion'un altın ateş yeleleri olan dört kar beyazı at önderliğindeki altın bir arabayla karanlık şehre girmek istedi, ancak Rhys'in savaş arabasını ve atları yasakladığını ve Helion'a yabalanması ya da hiç gelmemesi bildirdi.

Bu yüzden pegasus. Helion'un uzlaşma noktasıydı.

Cassian, Helion'un nadir pegasusları hakkındaki söylentileri duymuştu. Efsaneye göre değerli aygırı o kadar yükseğe uçmuştu ki güneş onu siyaha boyamıştı. Ama şimdi canavarı görünce... Kanatları olmasaydı Cassian kıskanabilirdi.

Kanatlı atlar o kadar nadirdi ki geriye sadece Helion'un yedi uçan at çiftinin kaldığı söylenirdi. Lore, kaydedilmiş tarihten önce onlardan çok daha fazla olduğunu ve çoğunun sanki gökyüzünün kendisi tarafından yutulmuşçasına ortadan kaybolduğunu savunuyordu. Nüfusları son bin yılda kimsenin açıklayamadığı nedenlerden dolayı daha da azalmıştı.

Kütüphanelerinin çoğunu yakmanın yanı sıra Helion'un üç düzine pegasusunu katleden Amarantha'nın da katkısı büyüktü. Geriye kalan yedi pegasus çifti, Amarantha'nın dostları Helion'un sarayının en yüksek kulesindeki kafeslere ulaşamadan serbest bırakıldıkları için hayatta kalmışlardı.

Helion'un en sevilen çifti –bu siyah aygır, Meallan ve eşi– üç yüz yıldır yavru üretmemişti ve bu son tay, hiçbir şifacının tedavi edemeyeceği bir hastalığa yenik düşmeden önce sütten kesilmekten kurtulamamıştı.

Efsaneye göre, pegasuslar bir zamanlar Zindan'ın üzerinde oturduğu adadan, uzun zamandır yosun ve buğuya yol açan güzel çayırlarda beslenmişti. Belki de bu düşüşün bir parçasıydı: Anavatanları yok olmuştu ve onları ayakta tutan her neyse artık yoktu.

Cassian, Meallan'ın dağa açılan kuleli kapılardan önce avlunun siyah taşları üzerinde ışıldadığını gördü, aygırın yelesinin siyahi kanatlarından esen rüzgâra hayran kalmak için kendine izin verdi. Peri âlemlerinde Cassian için mucize diyebileceği çok az şey kalmıştı ama o muhteşem aygır, gururlu, kibirli ve sadece yarı evcil hayvan nefesini kesmişti.

Rhys, "İnanılmaz," diye mırıldandı, yüzünde benzer bir hayranlık parlıyordu.

Feyre sevinçle ışıldadı ve Cassian o bakıştan bu canavarı ve muhtemelen büyüleyici efendisini resmedeceğini biliyordu. Aygır yere pençe atarken Azriel de şaşkınlıkla göz kırptı, homurdandı ve Helion inmeden önce pegasusun kalın, kaslı boynunu okşadı.

"Hoşgeldin," dedi Rhys, ilerleyerek.

"İstediğim geçit töreni bu değildi," dedi Helion, Rhys'in elini sıkarak, "ama Meallan nasıl giriş yapılacağını biliyor." Islık çaldı ve pegasus büyüklüğüne rağmen zarif bir şekilde döndü, o güçlü kanatlarını çırptı ve başka bir yerde efendisini beklemek için gökyüzüne geri sıçradı.

Helion, aygırın geniş gözlerle bulutların içine süzülmesini izleyen Feyre'ye sırıttı. "İstersen seni bir gezintiye çıkarabilirim," dedi.

Feyre gülümsedi. "Normalde bu teklifi kabul ederdim ama korkarım bunu riske atamam."

Helion'un kaşları kalktı. Bir kalp atışı boyunca Rhys ve Feyre sessizce konuştular ve sonra Rhys başım salladı.

Rhys'in sesi bir saniye sonra Cassian'ın kafasını doldurdu. *Ona söyleyeceğiz.*

Cassian yüzünü ifadesiz tuttu. *Neden riske atalım ki?*

Rhys ciddiyetle, *çünkü kütüphanelerine ihtiyacımız var.* Rhys, Feyre'yi kurtarmanın bir yolunu bulacağını sözlerine ekleyemedi. Yüce Lord devam etti ve *sen ve Azriel haklı olduğunuz için: Feyre'nin durumunun ortaya çıkması an meselesi. Kalkan isteğimi yerine getirdi ama hamileliğini saklaması için onu büyülemeyi önerirsem hayalarımı koparır.* Rhys yüzünü buruşturdu. *İşte başlıyoruz.*

Cassian başıyla onayladı. *Arkandayım, kardeşim.*

Rhys ona minnettar bir bakış attı ve sonra kalkanını eşinden kaldırmış olmalıydı çünkü Feyre'nin kokusu –o harika, güzel koku– havayı doldurdu. Helion'un gözleri genişledi, bakışları tam ortasına doğru gitti, şimdi eli küçük şişliğe karşı dinleniyordu. Bir kahkaha attı. "Bu yüzden geçilemez kalkanları öğrenmen gerekiyordu Rhysand." Helion, Feyre'nin yanağını öpmek için eğildi. "İkinizi de tebrik ederim."

Feyre ışıldadı ama Rhys'in gülümsemesi daha az açıktı. Helion fark ettiyse bile hiçbir şey söylemedi. Güz Sarayı'nın Yüce Lordu Cassian ve Azriel'e baktı ve sonra kaşlarını çattı. "Benim güzel Mor'um nerede?"

Az sertçe, "Uzakta," dedi.

"Yazık. Ona bakmak ikinize de bakmaktan çok daha güzel."

Cassian gözlerini devirdi.

Helion sırıttı, örtülü beyaz kaftanından görünmez bir tüy parçası topladı, sonra bakışları Rhys ile karşılaştı. Koyu kahverengi teni, çıplak uyluklarının ve bacaklarının güçlü kaslarının üzerinde parlıyordu, baldırlarını bağlayan altın sandaletler etraflarındaki karla kaplı arazide işe yaramazdı. Yüce Lord silah taşımıyordu; üzerindeki tek metal, bir yılandan gibi şekillendirilen kaslı bir pazının etrafındaki altın kolluktu ve omuz uzunluğundaki siyah saçlarının üzerindeki çivili altın taç. Helion'u Yüce Lord'dan başka bir şeyle karıştırmak asla mümkün olmazdı, ancak Cassian her zaman rahat ve saygısız havasını sevmişti. Erkek, Rhys'e doğru döndü, "Eee? Bir büyüyü araştırmamı mı istiyorsun? Yoksa bu beni bu dağın altındaki sapkın zevk sarayına götürmek için bir bahane miydi?"

Rhys iç çekti. "Lütfen seni buraya getirdiğime pişman etme beni Helion."

Helion'un altın gözleri parladı. "Yapmazsam neresi eğlenceli olur?"

Feyre kolunu onunkine doladı. "Seni özledim, dostum." Helion elini okşadı. "Eğer birine söylersen bunu inkâr ederim ama ben de seni özledim, Lanetkıran."

Helion bir saat sonra, etrafındaki karla kaplı sıradağları yalanlayan hafif bir esintide esen ay taşı sütunları ve keten perdeleri inceleyerek, "Bu sarayı altındaki saraydan *çok* daha fazla seviyorum" dedi. Cassian sarayın kalkanlarının ötesinde, esintinin insanın kemiklerindeki eti yüzebilen uluyan, acı bir rüzgâra dönüştüğünü biliyordu.

Helion, sonsuz manzaralardan birinin önünde iç çekerek kendini alçak bir sandalyeye fırlattı. "Pekâlâ. Hewn Şehri'nden çıktığımıza göre şimdi değerlendirmemi ister misin?"

Feyre yanındaki koltuğa oturdu, ancak Cassian, Rhys ve Az ayakta kaldı, Gölgeokuyan yarı görünmez vaziyette bir sütuna yaslandı. Feyre, "Askerler büyülü mü?" diye sordu.

Helion, o odada zincirlenmiş, hayatta tutulan ve Rhys'in büyüsüyle beslenen iki Güz Sarayı askeriyle konuşmuş ve kısa bir süre ellerine dokunmuştu. Helion'un elleri dokunduğunda yüzü gerilmişti ve daha sonra yeterince gördüğünü mırıldanmıştı.

O âna kadar Hewn Şehri'ndeki hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Ne yükselen siyah sütunlar, ne oymaları, ne işgal eden kötü insanlar, ne de mekânın zifiri karanlığı. Helion'a Dağın Altı'ndaki zamanını hatırlattıysa bile belli etmedi.

Rhys, Amarantha'nın sarayının buradan modellendiğini söylemişti, eksik bir kopya, diyerek.

Helion kaşlarını çatarak, *"Büyülenmiş* doğru kelime değil," dedi. "Vücutları ve eylemleri aslında kendilerine ait değil ama üzerlerinde büyü yok. Büyü gibi iplikleri hissedebiliyorum. Bü-

yülenmiş olanlar, bir bireyin etrafındaki bağlar gibi hissedilir. Bunların hiçbirini hissetmedim."

"Peki onlara ne oluyor?" diye sordu Rhys.

Helion, "Bilmiyorum," dedi alışılmadık bir ciddiyetle. "Bir iplikten ziyade, daha çok bir sis gibiydi. Tam tarif ettiğin gibi bir sis, Rhysand. Tutunacak bir şey yoktu, kırılacak somut bir şey yoktu ama *oradaydı*."

Rhys, "Bu bir büyüden çok bir etki gibi mi hissettiriyor?" diye sordu.

Lanet olsun. *Lanet.*

Helion çenesini ovuşturdu. "Nasıl olduğunu açıklayamam ama sanki akıllarının etrafındaki bu sis onları etkiliyor." İfadelerini not etti. "Ne oldu?"

Feyre'nin ağzı kasıldı. "Korku Ganimeti, Taç olanı."

Ve sonra her şey ortaya döküldü, Kraliçe Briallyn ve onun hazine avı, Koschei'nin ilgisi, Nesta'nın geri aldığı Maske. Sadece Eris'in Beron'un ihanetinin derinlikleriyle ilgili sırları konuşulmadı. Feyre bitirdiğinde Helion yavaşça başını iki yana salladı. "En azından bu tür felaketlere bir mola vereceğimizi sanmıştım."

Azriel, "O zaman sadece Arp hâlâ kayıp," dedi. Sütuna yaslanmaya devam etti, gölgelere boğuldu. "Eğer Briallyn Taç'ı aldıysa, bir süredir ona sahip olması da mümkün ve bu yüzden diğer kraliçeler kendi bölgelerine kaçtı. Belki onlar üzerinde kullanacağını düşündüler ve kaçtılar. Belki de savaş sırasında burada bulmuştur. Hepimiz dikkatini Hybern'le savaşmaya yoğunlaştırmışken ve o zamanı güçlerini geri çekmek için kullanırken. Beklemek için. Onda Koschei'nin dikkatini çeken şey bu olabilir; bu, ondan istediği bir şey olabilir."

Feyre, "Bunu kabul edebilirim," dedi, "ama neden Eris'in askerlerini Oorid'de insanlarımıza saldırmak için kullandılar? Sebebi nedir?"

Rhys, "Belki de planlarından *haberdar* olduğumuzun farkında olduğunu bize bildirmek içindi," diye önerdi.

"Ama bataklıkta olacağımızı nasıl bildi?" diye sordu Cassian.

"Bu askerlerin kazanmak için güçleri yoktu, oraya varmadan önce haftalarca yürüyerek seyahat etmek zorunda kalacaklardı."

Feyre, "Bir aydan uzun süredir kayıptılar," dedi.

Helion, "Briallyn'in de Üretildiğini unutmayın. Kazan için görüyle arama yapamayabilir ama Nesta Archeron kadar Korku Ganimeti bulmak için arama yapabilir. Maske'nin Oorid'de olduğunu öğrenebilirdi ama karanlığına girmeye cesaret edemedi. Maske'yi bulduktan sonra senden almak için askerleri yerleştirmiş olabilir."

Cassian, "Ya da onları öldürmemiz için bizi kandırıp Güz Sarayı'nı hasım edinmemiz için," dedi.

Feyre, "Ama Briallyn aptal olmalı," dedi, "eğer bu askerlerin herhangi birimizi yenmek için yeterli olacağını düşündüyse."

Helion başım Feyre'ye salladı. "Maske'nin burada bulunduğu mu söyledin? Görebilir miyim?"

Feyre, "Aslında bu konuda yardımınıza ihtiyacımız var," dedi. "Rhys, Maske'nin bulunduğu odayı korudu ve kilitledi ama kız kardeşimi içeri almak için kilitleri açtı, çünkü muhtemelen ikisi de Yaratılmış. Ve eğer o girebiliyorsa, Briallyn de girebilir." Feyre dövmeli ellerini cebine soktu. "Nesta'ya kendisini nasıl koruyacağını gösterebilir misin? Belki biraz daha... oomf?"

"Oomf?" diye sordu Rhys, bir kaşını kaldırdı.

"Oomf," dedi Feyre, ona bir bakış atarak. "Hepimiz senin gibi gümüş dilli olamayız."

Rhys göz kırptı. "İyi ki bundan faydalandın, Feyreciğim."

Cassian, kinayeyi ve her ikisinden de gelen uyarılma titreşimini görmezden gelmeyi seçti. Helion ise kıs kıs güldü.

Azriel boğazını temizledi. "Nesta bekliyor."

"O burada mı?" Helion altın ışıkla parlıyordu.

"Evet," dedi Feyre sandalyeden kalkarak. Cassian, sarayın kuzey ucundaki odaları hedefleyen Yüce Leydi'nin Rhys'e yönelttiği şehvetli bakışı kaçırmadı. Rhys'in ona verdiği derin gülüşü de kaçırmadı. Duygusal vaatlerle doluydu.

O yanı başındaki sevgi ve yakınlık, göğsündeki sancıya engel olamadı. *Seksten* çok uzaktı.

Helion sarayın güzelliği hakkında yorum yaparak onu takip

etti. Cassian onu dinlemiyordu, Nesta'nın yatağından çıktığında nasıl itiraz etme zahmetine girmediğini düşünmekle meşguldü. Ve o zamandan beri ona yaklaşmamıştı bile.

Kendini tutmuştu, özellikle de antrenman sırasında Nesta'nın yere sağlam basmaya ve kalbinde, zihninde ne gerekiyorsa onun için çalışmaya uğraştığını gördüğü için. Ama onu hatırlamayı bırakamamıştı; seks ve onun görüntüsü, sırtüstü yatakta yatarken hâlâ yükseliyordu, güzel kadınlığı şişmiş ve pırıl pırıldı, tohumlarıyla ıslaktı.

"Ne düşünüyorsun?" Kapalı ahşap bir kapıya yaklaşırlarken Helion çekildi.

Cassian dikleşti. Düşüncelerinin ondan böyle bir koku yaydığını fark etmemişti. Sırıttı. "Anneni."

Helion kıkırdadı. "Senden ne kadar hoşlandığımı hep unutuyorum."

"Memnuniyetle hatırlatırım." Cassian göz kırptı.

Feyre kapıya ulaştı, kapıyı çaldı ve sonra Nesta oradaydı.

Maske'nin bırakıldığı masaya oturmuştu, önünde açık bir kitap vardı. Kitabı kapatma hızından Cassian, Emerie ve Gwyn'in aralarında değiş tokuş ettiği aşk romanlarından birini okuduğunu biliyordu.

Helion odaya girerken Cassian kendini gergin buldu ve Nesta ayağa kalktı. Bugün koyu mavi bir elbise giymişti; bir aydır ilk kez onu bir elbiseyle görmüştü. Artık üzerinden dökülmüyordu. Vücudunun tekrar forma girmesine yetecek kadar kilo almıştı ve o yemyeşil göğüsler dekolteli yakanın üzerinde zarif bir şekilde şişmişti.

Helion başını eğdi, nezaketin simgesi. "Leydi Nesta."

Nesta reverans yaptı ama gözleri Feyre'ye döndü. "Leydi?"

Feyre omuz silkti. "Kibar davranıyor."

Nesta gözlerini Cassian'a doğru kaydırdı. "Neden unvanları nahoş gibi bulduğunu şimdi anlıyorum."

Gülümsedi ve Helion gözlerini kırpıştırdı; sanki önünde bir Yüce Lord'un durduğunu unutmuştu bu kadın.

Ama Nesta ilk tanıştıklarında Helion'dan hiç etkilenmemişti.

Cassian ona, "Asla kolaylaşmıyor," dedi.

Nesta, o çivili altın tacı ve örtülü beyaz kaftanı dikkate alarak Helion'la tekrar yüzleşti. "Az önce uçan senin kanatlı atın mıydı?"

Helion'un gülümsemesi çalışılmış bir güzelliğe sahipti. "O benim en iyi aygırım."

"Çok sevimli."

"Senin gibi."

Cassian onun cevabını beklerken Nesta başını eğdi ve neredeyse nefessiz kaldı. Feyre ve Rhys gülmemeye çalışıyor gibi görünüyordu ve Azriel havalı bir can sıkıntısının portresiydi.

Nesta, Helion'u yeterince inceledi ve ağırlığını diğer ayağaına verdi. Yüce Lord onun bakışları altında diğer ayağına vermek zorunda kaldı. Sonunda, "İltifatını takdir ediyorum," dedi ve hepsi bu kadardı.

Helion'u inceleyerek durdu, bu bir saray görevlisinin duraklamasıydı. En iyi nasıl saldıracağını değerlendiriyordu.

Helion hafifçe kaşlarını çattı.

Rhys gözlerinde eğlence parıltısıyla boğazını temizledi. "İşte burada." Masanın üzerindeki siyah kadife topağı işaret etti. "Nesta?"

Nesta bezi kaldırdı. Antik, dövülmüş altın parıldadı ve Helion tıslayınca soğuk, garip bir güç odayı doldurdu, soğuk bir esinti gibi fısıldadı.

Helion, Nesta'ya doğru döndü, tüm şehveti kayboldu. "Gerçekten bunu takıp hayatta mı kaldın?" Bu, cevaplanması gereken bir soru değildi. "Tekrar örtün, lütfen. Buna dayanamıyorum."

Rhys, kanatlarını sıkıştırdı. "Seni o kadar çok etkiliyor mu?"

"Soğuk pençeleri duyularına işlemiyor mu?" diye sordu Helion.

Feyre, "O kadar da değil," dedi. "Gücünü hissedebiliyoruz ama hiçbirimizi bu kadar ciddi bir şekilde rahatsız etmedi."

Helion titredi ve Nesta bezi Maske'nin üzerine attı. Kumaş onları bir şekilde saklayabilirmiş gibi. "Belki bir zamanlar atalarımdan biri kullanmıştır ve bunun bedelinin uyarısı kanıma işlemiştir." Helion bir nefes verdi. "Tamam, Leydi olmayan Nesta. Sana Rhysand'ın bile bilmediği bazı koruma numaraları göstermeme izin ver."

❖

Sonunda, Helion korumaları yarattı ve Nesta'nın kanına yönlendirdi. Bir iğne batması, Doğrucu'nun nazik dokunuşu işi yapmıştı ve Cassian kendini o küçük kırmızı boncuğu görünce gergin halde bulmuştu. Kokusunu duyunca.

Nesta'nın vücuduna tehdit olmadığını, kanını isteğiyle döktüğünü, iyi olduğunu söylemek için bir irade çabası gösteriyordu. Ancak bu, Feyre'nin Nesta ve Helion'un konuşmasının altında ona "Neyin var?" diye fısıldayacağı kadar yüksek sesle dişlerini gıcırdatmasına engel olamamıştı.

Cassian, "Hiçbir şey. Bu kadar işgüzar olmayı bırak, Lanetkıran," dedi.

Feyre ona yandan, uzunca bir bakış attı. "Kafesteki bir hayvan gibi davranıyorsun." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Kıskanıyor musun?"

Cassian sesini nötr tuttu. "Helion'dan mı?"

"Bu odada şu anda kız kardeşimin elini tutan ve ona gülümseyen başka birini görmüyorum."

Piç kurusu gerçekten de bunu yapıyordu, Nesta taş suratlı olmasına rağmen. "Neden kıskanayım ki?"

Feyre'nin gülüşü bir esinti gibiydi.

Cassian sırıtmasına engel olamadı, Azriel'den şaşkın bir bakış aldı. Cassian başını iki yana salladı, Nesta elini Helion'un elinden çekip "Yani bitti mi?" diye sordu.

"Bu odadan çıktığımızda, kimse içeri giremeyecek. Sen bile, korumalarımın kilidini açmazsan, içeri giremezsin."

Nesta biraz iç çekti. "Güzel."

Helion, "Sana kilit açma büyüsünü göstereceğim," dedi ama kadın ondan uzaklaştı.

"Hayır," dedi Nesta aniden. "Hayır, bilmek istemiyorum."

Sessizlik çöktü.

Nesta, özellikle hiçbirini muhatap almadan, "Briallyn Maske'nin peşindeyse, beni yakalarsa, Maske'yi nasıl serbest bırakacağım konusunda herhangi bir bilgiye sahip olmak istemiyorum" dedi. Düşünmek Cassian'ı hasta etse bile akıllıcaydı ama bunun bir yalan olduğuna yemin edebilirdi. Nesta'nın bilgiye kendisi için erişmek istemediğine yemin edebilirdi.

Maske'den etkilenecekmiş gibi.

Rhys, "Sorun değil. Helion bana gösterebilir ve bilgiye ihtiyacımız olursa, sana gösteririm." Rhys, Helion'a büyüyü göstermesini tercih ettiği elini uzattı. Parmakları birbirine girdi, bakışları boşaldı ve Rhys gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkür ederim."

Azriel, "Eris'e askerlerinin yeniden ortaya çıktığını bildirmeliyiz. Ve onlara ne yaptığımızı."

Cassian ailesini, arkadaşlarını araştırırdı. "Eris'e ne kadarını söyleyeceğiz? Maske'nin bizde olduğunu ona bildirelim mi?"

Soru havada asılı kaldı. Sonra Rhys "Henüz vakti gelmedi," dedi. Başını Cassian'a salladı. "Yarın Eris'i ziyaret et." Rhys, Nesta'yı işaret etti. "Sen de onunla git."

Nesta kaskatı kesildi ve Cassian gözlerini kaçırmamaya çalıştı. "Neden?" diye sordu.

Rhys, "Çünkü oyun oynamanın tadını çıkarıyorsun," dedi. Kuşkusuz Helion'un flört etme girişimleriyle ne kadar sorunsuz başa çıktığını fark etmişti. Rhys bir aleti nasıl kullanacağını biliyordu. "Ama bu senin seçimin," diye de ekledi.

Cassian boğazını temizledi. "Bana uyar." Nesta, şaşırtıcı bir şekilde, itiraz etmedi.

Azriel, "Taç'ın Briallyn'de olduğunu doğrulamak istiyorum," dedi. "Yarın insan topraklarına gideceğim."

"Hayır," dedi Feyre ve Rhys aynı anda, aynı nefeste.

Azriel'in gözleri kapandı. "İzin istemiyordum."

Rhys sırıttı. "Fark etmez."

Az itiraz etmek için ağzını açtı ama Feyre, "Gitmiyorsun, Azriel. Briallyn onu ele geçirmişse ve seni yakalarsa, yakınlarda olduğundan şüphelense bile, sana neler yapabileceğini kim bilebilir?"

"Bana biraz güven Feyre," dedi Az. "Yeterince iyi saklanabilirim."

Feyre, "Risk almıyoruz," dedi emreden düz bir sesle. "Tüm casuslarını dışarı çıkar."

"Cehenneme kadar yolun var."

Cassian kendini hazırladı ama Feyre geri adım atmadı. "Casuslarından gelen bilgiler –hiçbir casus– Kraliyet işin içindeyse

güvenilmez. Amren pençelerini birinin zihnine sokmak için yakın temasa ihtiyacı olduğunu söyledi. Briallyn'den uzak duruyoruz."

Azriel huysuzlaştı ve Rhys'e döndü. "Ve sen de onunla aynı fikirde misin?"

Rhys soğukça, "O sizin Yüce Leydiniz," dedi. "Onun söylediği kanundur."

Az ona baktı, sonra Feyre'ye baktı. Sarsılmaz bir bütün olduklarına, öfkesinin defalarca kırılacağı aşılmaz bir duvar olduklarına karar verdi.

Gergin sessizlikte, Helion odanın ötesindeki parlak salona başını salladı. "Maske'nin iğrenç varlığından kurtulmak ve belki de sarayının tadını çıkarmak istiyorum, Rhysand. Böyle sessiz bir yere gelmeyeli uzun zaman oldu. Eğer izin verirseniz, bir ya da iki saat burada kalacağım."

"Evde canını sıkan bir şey mi var?" diye sordu Rhys, Yüce Lord'un yanına doğru gitti.

Cassian odadan çıkarken Nesta'nın bakışlarını yakaladı ve onları takip etmeden önce kitabını kaptı. Feyre dövmeli elini omzuna attığı Azriel ile birlikte çıktı.

Cassian, Nesta'ya "Bugün ne okuyorsun?" diye sordu.

"Osian'dan *Büyük Kuşatmaların Kısa Tarihi*."

Cassian neredeyse bir adım tökezliyordu. "Aşk romanı değil mi?"

"*Savaş Dansı*'nı bana bıraktıktan sonra, öğrenmem gereken çok şey olduğunu fark ettim. Dün gece Ev'den bana senin okuyabileceğin bir şey vermesini istedim."

"Neden?"

Nesta kitabı bir kolunun altına soktu. "Gerçek amaçlarını ve kullanımlarını bilmiyorsam dövüş tekniklerini öğrenmenin ne anlamı var? Beni bir silah olarak eğitirdin ve ben de aynen şöyle olurdum: başka birinin silahı. Nasıl kullanacağımı bilmek istiyorum. Yani kendimi. Ve diğerlerini."

Cassian, grubun başında sohbet eden Helion ve Rhys'i takip ederek basamakları çıkarken sessizliğe gömüldü. "Bir orduya liderlik etmeyi mi planlıyorsun, Nes?"

"Ordu değil." Ona yandan baktı. "Ama belki de küçük bir dişi birimi."

Çok ciddiydi. "Rahibeler mi?"

"Katılırlar mı bilmiyorum ama... Eminim dışarıda bunu yapabilecek başkaları da vardır. Artık ölümsüzüm ya da mümkün olduğunca yakınım. Gelecekte plan yapmak için zamandan başka bir şeyim yok."

Cassian'ın göğsü sıkıştı. Geleceği planlamak. Bu iyiye işaretti.

Cassian yemekten sonra Nesta'nın yatak odasının kapısını çaldı. Ona ve Azriel'e katılmamıştı, belki de en iyisi buydu.

Gece Sarayı'nın Yüce Lordu ve Yüce Leydisi bu öğleden sonra Gölgeokuyan ile karşı karşıya gelmiş ve onu yenmişlerdi.

Belki *de zafer* doğru kelime değildi, ancak tartışma, Azriel'in şu anda Briallyn'i gözetlememeyi ve akşam yemeği boyunca kara kara düşünmeyi isteksizce kabul etmesiyle sona ermişti.

Nesta'nın sesi ahşaptan yankılandı. "Gir."

Onu yatakta buldu, dizlerinin üzerinde bir kitap vardı. Görünüşe göre aşk romanlarına geri dönmüştü. "Başka savaş kitabı yok mu?" Yanında getirdiği üçüncüyü –burada olma nedenini– kaldırdı. Onun bahanesi.

"Sadece gündüzleri." Oturdu, battaniyeleri beline topladı. "Onlar da ne?"

"İlgini çekebileceğini düşündüğüm daha fazla yazı." Masaya koydu.

Nesta çenesini sığ bir şekilde salladı, uzun örgüsü hareketle göğsünün üzerinde sallandı. Uzun kollu bir gecelik giymişti ve ocakta ateş olmamasına rağmen oda sıcak kalmıştı Sanki Ev, onun alevlerden hoşlanmadığını fark etmiş ve başka bir şekilde ısıtmıştı.

Kendini masadan kalkıp tekrar kapısına gitmeye zorladı.

Kemere ulaşmadan önce Nesta "Senin için iyi değil miydi?" diye sordu.

Cassian yavaşça döndü. "Ne?"

Nesta çenesini kaldırırken yanakları kızardı. "Seks senin için iyi değil miydi?"

Yutkundu. "Bunu neden sordun ki?"

Nesta'nın boğazı düğümlendi. O çok... Kahretsin, gerçekten ondan bu kadar mı şüphe duyuyordu? "Çabucak ayrıldın. Ve beni bir daha istemedin."

Çabucak ayrıldım çünkü bazı parçalarımı sağlam tutmam gerekiyordu. "Eğitime odaklanmıştın."

Nesta'nın gözleri incinmiş gibi titredi. "Pekâlâ. İyi geceler."

"Öyle demek istemedim. Siktir, Nesta." Adam yatağa doğru yaklaştı ve kadın tekrar doğruldu, ona bakarken o da ona baktı. "Eğitime bu kadar bağlıyken senden daha fazla seks istemek, nasıl bu kadar bencil olabilirim?"

"Her iki taraf da istiyorsa bu bir talep değildir," dedi. "Ve bundan benim kadar zevk almadığını düşündüm."

"*Zevk almadığım* için seni aramadığımı mı sanıyorsun?" Hiçbir şey söylemediğinde, ellerini her iki tarafına dayadı ve kulağına fısıldamak için eğildi, kokusunu soludu, "*Çok* zevk aldım. Günlerce düşündüm." Nesta titredi ve o, kulağının yumuşaklığına karşı gülümsedi. O buz tabakasının çatladığını, onu nasıl etkilediğini görmek hoşuna gitti. "Geceleri kendine dokunup, sen de benim gibi düşünüyor musun?"

Nesta'nın çenesi en sade haliyle bir baş eğmeye eğildi ve Cassian göz ucuyla, altdudağını ısırırken dişlerinin parlamasını izledi. "O küçük tatlı parmakların da benimki kadar iyi hissettirdi mi?"

Nesta'nın nefesi durdu ama cevap vermedi. Ona bu zevki tattırmak istemediğini biliyordu. Kulak memesini ısırdı, ondan bir nefes aldı. "Eee?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Nesta. "Tekrar görmem gerekir."

"Hmm." Cassian ağzını indirdi, kulağının altındaki noktada bir öpücüğe bastı. Aleti sertleşti, pantolonuna doğru, ağrımaya başlamıştı bile. "Yan yana küçük bir karşılaştırma yapalım mı?"

Nesta inledi ve o, bacaklarının üzerinde sürünerek yatağa gir-

di. Kanı, penisindeki nabza kadar her santimini dövüyor ve gözlerini arzuyla parlak bulmak için ağzını boynundan çekiyordu.

Dünya sessizleşti ve battaniyeleri yavaşça beline doğru çekerken ona baktı ve baktı. Geceliği kalçalarına dolanmıştı ve elini uyluklarından birinin üzerinden geçirdi, başparmağım oradaki zarif kaslarını okşadı. "Neden bana kendine nasıl dokunduğunu göstermiyorsun, Nesta? Sonra sana nasıl dokunduğumu hatırlatacağım." O, kötü bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Bana neyin daha iyi hissettirdiğini söyleyebilirsin."

Göğsü kabardı, uçları sertleşmiş, gecelikten belli oluyordu. Cassian'ın ağzı sulandı, vücudu dizginlemekten titriyordu, ağzını üzerlerine koymamaya çalışıyordu.

Vücudunun her satırım, arzusunu okuyor gibiydi. Gözleri erimiş ateşle parladı. "Kendime dokunduğumda, bana dokunman yasak." Vahşi bir gülümsemeydi. "Ve kendine dokunman da yasak."

Teni ısındı, kemiklerine kadar gerildi. "Tamam."

Cassian yastıkların içine girmesini bekledi ama o geceliğinin kenarını kavrayarak kendi kendine yukarı çekti ve yere atmadan önce bir top haline getirdi.

Yarı çıplak bir şekilde orada yatarken, o güzel göğüsleri zirveye ulaşmış ve onu bekliyordu, ipeksi teni neredeyse yumuşuyordu. Ve bacaklarının arasında... Dizlerini hafifçe yukarı çekti, bacaklarını açtı. Kendini soyuyordu.

Cassian alçak, acılı bir ses çıkardı. Pembe, seksi, baş döndürücü ve baştan çıkarıcı bir kokuyla parıldıyordu. Tadına bakması, dilinde ve aletinde hissetmesi gerekiyordu.

"Dokunmak yok," diye mırıldandı Nesta, çünkü eli aletine doğru sürükleniyordu, onu açık ve çıplak gördüğü andan itibaren her türlü rahatlama yaşamayı umutsuzca diliyor, peri ışığı teninde parlıyordu.

Nefesi boğazında hırıldadı ve Nesta vücudunun üzerinde iki hassas parmağını kaydırırken tamamen kayboldu. Sinir düğümünün tepesinde yavaşça daireler çizerek durdular.

Nefes alışı düzensizleşti, ancak başka bir daire çizerken onu

gözlemlemesini izledi ve daha sonra alçaldı. Bileği kıvrılmadan önce yavaşça, acı verici bir şekilde merkezinden aşağı kaydı ve parmaklarını içine daldırdı.

Cassian inledi, kalçaları diz çöktüğü yerde titredi ve Nesta onu azarlayan bir bakış attı. Hareketsiz kaldı, iki parmağından başka bir şey düşünemedi, onları tekrar içine kaydırdı ve inledi.

Onun ıslaklığı ile parlayan parmaklar ortaya çıktı ve o derin ve yavaş, üçüncü kez içine daldı.

"Bu," diyerek nefes verdi, parmakları yavaş, sabit bir tempoda içine girip çıkmaya başladı, "her gece seni düşündüğümde yaptığım şey bu."

Eğer ona dokunursa, gelirdi. Ama homurdandı, "Daha sert yap."

Onun sözleri fiziksel bir dokunuş gibi titredi ve itaat etti. Bu sefer ikisi de inledi ve kendini "Lütfen" derken buldu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu; sadece ona dokunması gerekiyordu.

Nesta ona bir kedi gibi gülümsedi. "Henüz değil."

Elini yine bacaklarının arasına götürdü. "Beni defalarca kez aldığını hayal ediyorum. Daha önce yaptığımız gibi sert." Nefes alamıyordu, eline, zevk dolu yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. "Seni ilk seferkinden daha az sabırlı hayal ediyorum, sadece beni sonuna kadar itiyorsun." O, parmaklarının hızlı bir dalışı ile sözlerini tekrarladı.

"Seni incitmek istemiyorum," deyince Nesta'nın parmakları dışarı çıktı ve akıl sağlığını koruması için Ana ve Kazan'a dua etti.

"Bana zarar vermezsin." Diğer eli o sinir yumağıyla oynadı. "Serbest kalmanı istiyorum."

Cassian kısık sesle arzuyla inledi.

O, kötü bir kahkaha attı. "Gelişimi izlemek ister misin? Yoksa tadına bakmak mı istersin?"

"Tadına bakmak." Ondan bir ısırık almak için kızgın kömüre diz çöküp yalvarırdı.

Nesta, bacaklarını daha geniş açtı. "O zaman bana sahip ol, Cassian."

Dudaklarındaki adı onun felaketiydi. Kalçalarını kavradı ve geniş bir şekilde açtı ve sonra ağzı onun üzerindeydi, uzun ve geniş bir şekilde onu aşağıdan yukarıya yalıyordu.

İlk seferkinden daha yüksek sesle inledi ve adam yine bacaklarını tuttu, yüzünü ona gömerken bacaklarını omuzlarına attı.

Yumuşak bir yanı yoktu, dalga geçilecek bir yanı yoktu. Dil, dudaklar ve dişlerle ziyafet çekti ve onun tadını her alışı kanındaki kükremeyi içinde güçlü bir dalga gibi yükseltti. Nesta ona karşı durdu, ayak parmakları kanatlarını o kadar gıdıklıyordu ki, o küçük dokunuşla gelmemek için bir an durmak zorunda kaldı. Ona sonradan kanat dokunuşlarını öğretirdi. Çünkü onu becerirken kanatlarına dokunmasını yıldızları görecek kadar sert bir şekilde nereden okşayacağını, onu içinde değilken halde hangi yerleri okşayacağını öğrenmesini ve böylece eline, ağzına gelmeyi sağlamasını istiyordu.

Dilini merkezine kaydırdı, derisinin altında, omurgasında şimdiden bir gerilim oluşmuştu. Çok yakında... çok erken gitmek istemiyordu.

Bir nefes aldı. Kendini geri çekti, uzaklaştı. Onu yastıklarda çıplak ve onun için açık görünce neredeyse boşalıyordu.

Ama gömleğini çıkardı. Pantolonunu.

Çıplakken, bacaklarının arasına diz çöküp aletini öne doğru uzattığında "Parmaklarımı mı, dilimi mi yoksa aletimi mi istiyorsun Nesta?" dedi. Son teklifle onun için aletini yumruğunun içine aldı, kendini yavaşça, neredeyse acı verici bir şekilde sıktı. İzledi, sanki içindeki adamın boyutunu yeni fark etmişçesine gözleri açıldı.

"Peki ya yan yana bir karşılaştırma?" demeyi başardı ama gözlerinde kibir yoktu, Cassian kendini tekrar sıkarken, nefesini nasıl tuttuğunun tadını çıkarıyordu.

"Ne istersen. Benden ne istersen." Bunların aptalca sözler olduğunu, çok fazla şey teklif ettiğini biliyordu.

Ama sadece aletine baktı. "Bunu istiyorum. Hemen," diye emretti.

Anaya teşekkür etmek için mırıldandı ve kollarına yaslanarak onun üzerine uzandı. "Beni içine sok."

Nesta'nın eli ona sarıldığında, dişlerini gıcırdatarak büküldü. Nesta gülümsedi ve onun kendine dokunduğu kadar sert bir şekilde yukarı aşağı sıktı, sadece biraz acı veriyor olmalıydı. Sonra onu ıslak girişine yerleştirdi.

Bu sefer beklemedi. Nazikçe gitmedi, ondan aksini istediği için bu kez nazikçe gitmedi.

Cassian içine daldı, doğrudan en derinine.

Nesta inleme ve çığlık arasında bir ses çıkardı ve Cassian kendini ipeksi, alevli ısısı onu yakalarken, onu yankılarken buldu. O kadar kusursuzdu ki, akıllara durgunluk veriyordu. Sanki o ve Cassian birbirleri için yaratılmıştı.

Yavaş yavaş geri çekildi ve sonra kendini onun içine tamamen yerleştirdi. Tırnakları omuzlarına saplanmıştı, ikinci acısı, onu işaretlerken verdiği acı, bir zevkti.

Tekrar geri çekildi, aletinin ıslaklığıyla parıldayarak dışarı kaymasını izlemek için başını eğdi ve sonra tekrar girdi. O dar, alev alev yanan çekirdeğinin her santimi cennet ve işkenceydi ve daha fazlasına ihtiyacı vardı, daha derine inmesi gerekiyordu, ayrılamayacak kadar içine girmesi gerekiyordu.

Tırnakları derisini kesti ve kan damlasının kokusu havayı doldurdu. Cassian sadece onu öpmek için eğildi. Nesta'nın dudakları anında onun için ayrıldı ve o da dilinin tadına bakmasına izin verdi, içine girişiyle eş zamanlı olarak dilini hareket ettirdi.

Nesta dudaklarını diline doladı ve aletini emer gibi emdi, Cassian'ın aklı başından gitmişti. Cassian diz çöktü, bacaklarını beline doladı ve onu yukarı, yukarı ve yukarı itti. Başını geriye yasladı, boğazını açtı ve o, iz bırakacak kadar sert bir şekilde ortasını ısırdı.

Nesta aletinin üzerinde kaydı ve onu daha derine götürdü. Dişlerini boynuna sürttü.

Kendi göğsünü tutmak için Cassian'ın omzunu bıraktı ve onu sessizce kendine doğru kaldırırken bulduğunda adam neredeyse doruğa ulaşıyordu.

Cassian meme ucunu yalayınca, narin iç kaslarını sıkıca etrafında sardı. "*Lanet olsun*," dedi göğsünün etrafında. Nefes nefese güldü ve tekrar yaptı.

Sonra göğsünde sadece dili ve dişleri vardı, aleti onun sıcaklığına neredeyse boşalıyordu, her vuruş için onunla tanıştığında kalçalarının ritmi, sanki onu daha da derinden almaya çalışıyormuşdu. Boğazını, omzunu ısırmak için ağzını göğsünden sürükledi, vücutlarını birbirine mühürledi, daha derine, daha sert bir şekilde iterken onları tek bir varlık haline getirdi.

Ve sonra Nesta'nın parmakları onun kanatlarını buldu. Parmaklarını üzerinde kaydırmadı ama nazikçe... o kadar nazik, narin, harika bir vuruştu ki kükredi.

Cassian'ın orgazmı ondan taştı ve o kadar güçlü bir şekilde ona çarptı ki, kadın onunla birlikte orgazm olurken çığlık attı. Titreşerek ve sağarak organının etrafına kenetlendi ve o, çılgınca, Nesta'nın içinde olma, içine dökülme, elinden geldiğince kendini bırakma ihtiyacına indirgendi.

Nesta, fışkırtmayı bırakana kadar onunla hareket etti, ta ki zevki göğsüne dolanana kadar, bir kol hâlâ kanadına doğru uzanıyordu.

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar ve o da kendini toparlamaya çalıştı. Adının ne olduğunu ve nerede olduklarını hatırlamak için.

Ama sadece o vardı. Sadece kollarındaki bu kadın.

Hatırlayabildiği tek isim onunkiydi.

❖

Nesta hareket edemiyordu.

Yatağın ortasına diz çöken Cassian'ın etrafına sarılmıştı, elleri hâlâ onu yerinde tutmak için kalçalarına saplanmıştı, aleti derine gömülmüştü, hareket *etmek* istemiyordu.

Daha önce hiç kimseyle böyle olmamıştı, sevgilisinin bir bakışıyla onu serbest bırakmaktan bir kalp atışı uzakta oluyordu; ondan bir bakışla kıyafetlerini çıkarıyor ve onun önünde kendini tatmin ediyordu.

Utanacak halde değildi. Bu kadar iyi ve doğru hissettirdiği için utanamazdı.

Titriyordu, kanatları seğiriyordu, aleti sonunda işini bitirmişti.

Kendi kendine bundan bu kadar zevk almaması gerektiğini

söyledi; onu çözülmüş görmek, içinde tohumlarını hissetmek, içinden sızmak. Ve gerçek şu ki, sonunda aletini kaydırırken yavaşça inleyerek tırmanmaya başladı.

Onun önünde diz çöktü, neredeyse diz dize oldular. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Cassian'ın kafası kalktı, gözleri parlıyordu, cevap verdi. "Biliyorum."

O bakışın, o güzel yüzün altında nefes alamıyordu. "Sana bu kadar çabuk nasıl ihtiyacım olabilir?" Bu utangaç, saray mensubu sorusu değildi; tamamen çaresizlikten dile getirilmişti. Çünkü daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun tekrar içine girmesine, ağırlığına, ağzına ve dişlerine ihtiyacı vardı. Yükselen, söndürülemeyen susuzluğunun hiçbir açıklaması yoktu.

Cassian'ın gözleri ışıldadı. "Seninle tanıştığım andan beri sana ihtiyacım vardı. Ve şimdi sana sahip olduğuma göre, durmak istemiyorum."

"Evet," diyerek itiraf ettiği gerçeğin çoğunu soludu. "Evet."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonsuza dek. Ve sonra, şok ve sevinç içinde, Cassian gözlerinin önünde sertleşti. "Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye sordu. "Bütün gün sana her baktığımda neler olduğunu görüyor musun?"

Nesta sırıttı. "Haftalar önce yatağına sürünerek *girenin* ben olacağımla övündüğünü hayal meyal hatırlıyorum. Sürünme işini yapmışsın gibi görünüyor."

Dudakları yukarı doğru seğirdi. "Öyle görünüyor." Onun bakışlarına karşılık verirken kalbi gürledi. Cassian "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye emretti, sesi o kadar kısıktı ki onu zar zor anlayabilmişti. Ama kanı ısındı ve onu ne kadar zorladığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ağrı bir kez daha bacaklarının arasında oluşmaya başladı.

Bu yüzden Nesta emrettiğini yaptı, kendini gösterdi, hâlâ ıslak ve ikisinin de boşalmasıyla parlıyordu.

Memnuniyetle hırladı. "Çok güzel." Biraz sızlandı... çünkü övgünün altında saf şehvet kaynıyordu. Cassian hırıldadı, "Ellerini yatak başlığına koy."

Nefesi onu tekrar testereyle kesmeye başladı ama itaat etti, zaten ihtiyaç içinde debeleniyordu.

Cassian arkasından kalçalarını kavrayarak yükseldi. Bacaklarını daha geniş açarak Nesta'nın dizlerini araladı. Parmak uçları omurgası boyunca gezindi, onları bağlayan mürekkep dövme üzerinde.

Kulağına, "Sıkı tutun," diye fısıldamak için eğildi.

42.
BÖLÜM

Cassian şafaktan hemen sonra nehir evine çağrıldı.

Nesta'nın odasında uyumamıştı; hayır, ikinci seferden sonra, tüm vücudu doymuş, memnun bir jöleye dönüştürüldüğünde, onu yuvarlamış ve kendi süitine geri dönmüştü. Hiçbir şey söylememişti. Yine de anlayış oradaydı: sadece seks ama tekrar bu kadar beklemelerine gerek yok.

Ne yaptıklarını, ona ne yaptığını düşündüğü için uyku zor geliyordu. İkincisi ilkinden bile daha sertti ve ona fırlattığı her şeyi almış, zorlu hızını ve derinliğini karşılamış ve vücudu zevkle çökene kadar bu yatak başlığını tutmuştu. Tanrılar aşkına, Nesta ile seks sanki...

Rhys'in ofisinde Amren ve Azriel'in yanında otururken, masasının karşısında Yüce Lord'larına bakarken karşılaştırmalar üzerinde durmak için kendine izin vermedi. Bu düşüncelerin ona dün gece yararı olmamıştı. Ya da bu sabah, çok acı çekerek uyandığında ve her yerinde onun kokusunun olduğunu fark ettiğinde.

Arkadaşlarının da kokuyu aldığını biliyordu. Ne Rhys ne de Az yorum yapmıştı ama Amren'in gözleri kısılmıştı. Yine de hiçbir şey söylemedi ve Rhys'in ona sessiz komut verip vermediğini merak etti. Cassian, Rhys'in neden böyle bir şey yapma ihtiyacı hissetmiş olabileceğine dair merakını dile getirdi.

"Tamam, Rhysand," dedi Amren, bir ayağını uyluğunun altına

soktu. "Varian hâlâ yatağımda mışıl mışıl uyurken neden kahvaltıdan önce burada olduğumu söyle."

Rhys masasının üzerinde duran bir brandayı geri çekti. "Buradayız çünkü şafak vakti şehrin batı yakasında bir demirci beni ziyaret etti."

Cassian orada yatanı görünce hareketsiz kaldı: bir kılıç, bir hançer ve hepsi siyah deri kaplı daha uzun bir büyük kılıç. "Ne demircisi?"

Rhys sandalyesine yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Sen ve Nesta'nın birkaç gün önce ziyaret ettiğiniz."

Cassian'ın kaşları çatıldı. "Neden sana bu silahları getirdi? Hediye olarak mı?"

Azriel öne eğildi, yaralı bir el en yakın kılıca uzandı.

"Ben olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Rhys ve Az durdu.

Rhys, Cassian'a, "Demirci onları tam bir panik içinde buraya attı. Kılıçların lanetli olduğunu söyledi."

Cassian'ın kam dondu.

Amren, "Ne şekilde lanetli?" diye sordu.

Rhys silahları işaret ederek, "Sadece lanetli dedi," diye yanıtladı. "Onlarla hiçbir şey yapmak istemediğini ve artık onların bizim sorunumuz olduğunu söyledi."

Amren gözlerini Cassian'a dikti. "Atölyede ne oldu?"

"Önemli değil," dedi. "Metali bir süre çekiçlemesine izin verdi, böylece silah yapımına harcanan sıkı çalışmayı hissedebilecekti. Ama *lanet yoktu.*"

Rhys dikleşti. "Nesta bıçakları mı çekiçledi?"

"Üçünü de," dedi Cassian. "Önce kılıç, sonra hançer ve sonra büyük kılıç."

Rhys ve Amren birbirlerine bir bakış attılar.

Cassian, "Ne?" dedi.

Rhys, Amren'e "Mümkün mü?" diye sordu.

Amren bıçaklara baktı. "Uzun zaman oldu... Uzun zaman oldu ama... evet."

"Lütfen biri açıklasın," dedi Azriel, güvenli bir mesafeden üç silaha baktı.

Rhys bir elini siyah saçlarının arasından geçirirken Cassian kendini tamamen hareketsiz oturmaya zorladı. "Bir zamanlar, Ulu Periler daha sadeydi, yıldızları okumaya ve sanat, mücevher ve silah şaheserleri üretmeye daha fazla önem veriyorlardı. Yetenekleri daha çekiciydi, doğaya daha bağlıydı ve nesnelere bu gücü aşılayabilirlerdi."

Cassian bunun nereye gittiğini hemen anladı. "Nesta gücünü o kılıçlara mı verdi?"

Amren, "On bin yıldan uzun süredir kimse sihirli bir kılıç yaratamadı," dedi. "En son yapılan, büyük kılıç Gwydion, son Ganimet kaybolduğunda ortadan kayboldu."

"Bu kılıç Gwydion değil," dedi Cassian, kılıçla ilgili efsanelerin gayet iyi farkındaydı. Hybern'de olduğu gibi Prythian'da da gerçek bir Ulu Kral Peri'ye aitti. Toprakları, halklarım birleştirmişti ve bir süre bu kılıçla barış hüküm sürmüştü. Ta ki kendi kraliçesi ve en vahşi generali tarafından ihanete uğrayıp kılıcını onlara kaptırana ve topraklar bir kez daha karanlığa gömülene kadar. Bir daha asla Yüksek Kral olmamıştı, sadece belli bölgeleri yöneten Yüksek Lord'lar vardı.

"Gwydion gitti," dedi Amren, üzücü bir şekilde, "ya da bin yıldır memnuniyetle kayıp." Büyük kılıca doğru başını salladı. "Bu yeni bir şey."

Azriel "Nesta yeni bir büyülü kılıç yarattı," dedi.

"Evet," dedi Amren. "Sadece Büyük Güçler bunu yapabilirdi; Gwydion'a, Baş Rahibe Oleanna onu yapımı sırasında Kazan'a batırdığında güçleri verildi."

Cassian'ın kanı dondu, dalgalar derisinin üzerinde dalgalanıyordu. "Bıçak hâlâ sıcakken Nesta'nın büyüsünden bir dokunuş..."

"Ve bıçak onunla aşılanmıştı."

Cassian, "Nesta ne yaptığını bilmiyordu," dedi. "Biraz stres atıyordu."

Amren, "Hangisi daha kötü olabilir," dedi. "Gücüyle kılıçlara ne duygular döktüğünü kim bilir? Onları bu tür hislere sahip araçlara dönüştürmüş olabilir veya gücünü serbest bırakmak için bir katalizör olabilir. Bilmenin bir yolu yok."

Cassian, "Bu yüzden kılıcı kullanır ve ne olduğunu anlarız," dedi.

"Hayır," Amren keskin bir şekilde karşılık verdi. "Ben olsam bu kılıçları çekmeye cesaret edemezdim. Özellikle de büyük kılıcı. Gücün orada kümelendiğini hissedebiliyorum. En uzun süre bunun üzerinde mi çalıştı?"

"Evet."

"O zaman Korku Ganimeti'nin bir nesnesi olarak muamele görecek. *Yeni* bir hazine."

"Ciddi olamazsın."

Amren'in kaşları dümdüz oldu. "Korku Ganimeti olan her şey Kazan tarafından dövüldü. Nesta Kazan'ın güçlerine sahip. Yani ürettiği ve gücüyle doldurduğu her şey yeni bir Ganimet'e dönüşüyor. Bu noktada, o sandviç yapsaydı bir parça ekmek bile yemezdim. "

Hepsi masanın üstündeki üç kılıca baktı.

Azriel, "İnsanlar bu güç için öldürür. Ya onu durdurmak için öldürür ya da Nesta'yı yakalamak için bizi öldürür."

Cassian, Azriel'in sözlerinin doğruluğuna olan öfkesini dizginleyerek, "Nesta yeni bir Ganimet yarattı," dedi. "*Her şeyi yaratabilirdi.*" Başını Rhys'e salladı. "Cephaneliklerimizi bize savaş kazandıracak silahlarla doldurabilir." Briallyn, Koschei ve Beron'un hiç şansı yoktu.

Amren, "Bu yüzden Nesta bunu öğrenmemeli," dedi.

Cassian, "Ne?" dedi.

Amren'in gri gözleri sabit kaldı. "O bilmemeli."

Rhys, "Bu bir risk gibi görünüyor. Ya farkında olmadan daha fazlasını yaratırsa?" dedi.

"Ya, ruh hallerinden birinde," diye meydan okudu Amren, Nesta sadece bize inat etmek için istediğini yaratırsa?"

Cassian ateşli bir şekilde, "Bunu *asla yapmaz*," dedi. Amren'e işaret etti. "Sen de biliyorsun."

Amren hırlamasından etkilenmemiş bir şekilde "Nesta bir Korku Ganimeti değil, bir Kâbus Ganimeti yaratır," dedi.

Cassian, Rhys'e bakarak, "Ona yalan söyleyemem," dedi. "Yapamam."

"Yalan söylemene gerek yok," diye yanıtladı Amren. "Sadece bu bilgiyi vermek için gönüllü olma."

Rhys'e hitap etti, "Senin için sorun yok mu? Çünkü benim için var."

Rhys, "Amren'in emri geçerli," dedi ve bir anlığına Cassian ondan nefret etti. Rhys'in yüzünde gördüğü güvensizlik ve ihtiyatlılıktan nefret ediyordu.

Amren, dudaklarını kıvırarak, "Ben olsam onu becerirken dikkatli olurdum," diye ekledi. "Duyguları yüksek olduğunda seni neye dönüştüreceğini kim bilir?"

Azriel, "Bu kadar yeter," dedi ve Cassian müteşekkir gözlerini kardeşine çevirdi. Az devam etti, "Bu konuda Cassian'a katılıyorum. Bu bilgiyi Nesta'dan saklamak doğru değil."

Rhys düşündü, sonra Cassian'a uzun uzun baktı. Cassian bakışını bozdu, sırtım dik tuttu ve yüzü ağırlaştı. Rhys sonunda, "Feyre stüdyosundan döndüğünde, ona soracağım. Kararı o verecek."

Bu bir uzlaşmaydı ve Amren bile buna katılabilirdi. Cassian başını salladı, huzursuz ama kararın Feyre'nin ellerinde olmasına izin vermeye istekliydi.

Amren sandalyesine oturdu. "O kılıcı tarih yazacak." Büyük kılıca baktığında gözleri karardı, sözleri yankılanıyordu. "İyilikle mi yoksa kötülükle mi, göreceğiz."

Cassian, kaderin kendisi onun sözlerini duymuş ve titremiş gibi omurgasından aşağı kayan titremeyi silkeledi. Ona sırıttı. "Dramatik olmayı seviyorsun, değil mi?"

Amren kaşlarını çattı, sonra kalktı. "Yatağa geri dönüyorum." Rhysand'ı işaret etti. "O silahları kimsenin bulamayacağı bir yere koy. Kılıfım açmaya cüret edersen Ana seni lanetlesin."

Rhys sıkılmış ve yorgun bir şekilde ona el salladı. "Tabii ki."

"Ciddiyim, evlat," dedi Amren. "O kılıçları kınından *çıkarma*." Ayrılmadan önce üçünü de inceledi. "Hiçbiriniz."

Bir an için, sadece tik tak eden büyükbaba saati ses çıkardı.

Rhys ona doğru baktı. Sonra, gözleri mesafeli bir şekilde, "Feyre'ye bebek konusunda yardım edecek bir şey bulamıyorum... doğumda," dedi.

Cassian'ın göğsü sıkıştı. "Drakon ve Miryam?"

Rhys başını salladı. "Seraphim'in kanatları esnek ve yuvarlak İllyrialılarınki kemikli. Feyre'yi öldürecek olan şey bu. Miryam'ın çocukları doğum kanalından geçebildi çünkü kanatları kolayca büküldü ve Drakon'unkine karışan neredeyse her insan halkı benzer bir başarı elde etti." Rhys'in boğazı düğümlendi. Sonraki sözleri Cassian'ın kalbini kırdı. "Yüzlerindeki merhameti ve korkuyu görene kadar ne kadar umudumun olduğunu fark edemedim. Ta ki Drakon beni parçalara ayrılmayayım diye beni kucaklayana kadar."

Cassian birkaç adım sonra kardeşine geçti. Rhys'in omzunu tuttu, masanın kenarına yaslandı. "Aramaya devam edeceğiz. Peki ya Thesan?"

Rhys siyah ceketindeki en üstteki düğmeleri gevşetti, altındaki dövmeli göğsün bir ucunu ortaya çıkardı. "Şafak Sarayı'nın hiçbir faydası yoktu. Peregryn'ler Seraphim'e benziyor; uzaktan da olsa akrabalar. Şifacıları, kanatları olan bir ters bebeği nasıl döndüreceklerini, anneden nasıl çıkaracaklarını biliyorlar ama yine: kanatları esnek."

Azriel, Rhys'in diğer tarafında durdu, elini de omzuna koydu.

Saat işliyordu, kesin kıyamete doğru yarışan her saniyeyi acımasızca hatırlatıyordu. İhtiyaçları olan şey, Cassian'ın saatin her tıklamasıyla fark ettiği şey, bir mucizeye ihtiyaçları olmasıydı.

Azriel, "Feyre hâlâ bilmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Doğumun zor olacağını biliyor, ancak ona henüz hayatına mal olabileceğini açıkça söylemedim." Rhys, yüksek sesle söyleyemezmiş gibi, akıllarına konuştu, *şimdi beni uykumdan eden kâbusların artık geçmişten değil, gelecekten olduğunu ona söylemedim.*

Cassian, Rhys'in omzunu sıktı. "Neden ona söylemiyorsun?"

Rhys'in boğazı hareket etti. "Çünkü ona bu korkuyu yaşatamam. Karnına her el attığında gözlerindeki neşenin bir parçasını alamam." Sesi titredi. "Bu dehşet beni diri diri yiyor. Kendimi meşgul ediyorum, ama... onun hayatı için pazarlık edecek kimse yok, onu kurtarmak için *yapabileceğim* hiçbir şey yok."

"Helion?" diye sordu Azriel, gözleri ağrıyordu.

"Dün gitmeden önce ona söyledim. Feyre eve döndüğünde onu kenara çektim ve onu kurtarmak için binlerce kitaplık kütüphanesinde bir şey bulması için dizlerimin üstüne çöküp yalvardım. Bu işe ayrılabilecek her baş kütüphaneci ve araştırmacının görevlendirileceğini söyledi. Tarihte bir yerlerde, birileri bunu çalışmış olmalı. Vücudu buna uygun olmayan bir anneye kanatlı bir bebek doğurtmanın bir yolunu bulmak için."

Cassian, "O zaman umudumuzu koruyacağız," dedi. Rhys başını sallayarak titredi, ipeksi siyah saçları gözlerini kapatıyordu.

Cassian bakışlarını Azriel'e çevirdi, yüzü her şeyi anlatıyordu: Umut Feyre'yi hayatta tutmaz.

Cassian sert bir şekilde yutkundu ve bakışlarını masadaki üç kılıca çevirdi.

Kabzaları normaldi, küçük bir köydeki bir demirciden beklenebileceği gibi. İyi silahlar yapardı, evet ama sanatsal başyapıtlar değildi. Büyük kılıcın kabzası basit bir haç şekliydi, sonu ise yuvarlak bir metal parçasıydı.

Gwydion, sihirli kılıçların sonuncusu, gece kadar karanlık ve güzeldi.

Cassian çocukken Rhys ve Azriel ile uzun bir çubuğun Gwydion'un dublörlüğünü yaptığı kaç oyun oynamıştı? Wyrms'leri öldürüp küçük kızları kurtarırken aralarında o efsanevi kılıcı paylaşarak kaç macera hayal etmişlerdi?

Rhys'in özel kızının bir Wyrm'i öldürüp onun yerine onu kurtarmasını boş ver.

Ama Amren haklı idiyse... Cassian bırak birini, dünyada üç tane sihirli kılıç bulunduran başka bir yer düşünemiyordu.

Var olan tek örnekler bunlar olabilir.

Cassian parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tuttu, merak derinden ısırıyordu. "Bir bakalım."

Azriel, "Amren yapmamamı söyledi," diye uyardı.

Cassian sırıtarak, "Amren burada değil," dedi. "Ve onlara *dokunmamıza* gerek yok." Rhys'in omzuna dokundu. "Onları kılıflarından çıkarmak için o süslü büyüyü kullan."

Rhys başını kaldırdı. "Bu kötü bir fikir."

Cassian göz kırptı. "Bu laf Gece Sarayı armasına yazılmalı."

Rhys'in gözlerinde birkaç yıldız yanıp söndü. Azriel bir dua mırıldandı.

Ama Rhys iki sabit nefes aldı ve gücünü devasa kılıca yöneltti. Kılıcı yıldız yüzlü ellerde kaldırmasına izin verdi.

Rhys, "Ağır," diye gözlemledi, kaşları konsantre halde. "Olmaması gereken bir şekilde. Büyüme karşı savaşıyormuş gibi." Kılıcı sanki bir standdaymışçasına masasının üzerinde, ona dik bir şekilde ilerletti.

Rhys başım çevirdiğinde Cassian kendini hazırladı, büyüsü kabzayı, kını yokluyordu. Rhys derin düşüncelere daldı, "Demirci, neyin lanetli göründüğü hakkında hiçbir şey söylemedi ve en azından gücü hissetmek ve buraya getirmek için birkaç kez dokunmuş olmalı. Bu yüzden dikkatsiz bir eli öldüren bir ölüm kılıcı olamaz."

Azriel homurdandı. "Yine de dikkatli olurdum."

Rhys, Az'a karşı kötü bir gülümseme gönderdi ve gücünü siyah kını uzaklaştırmak için kullandı.

Kolayca gitmedi, sanki kılıç açığa çıkarılmak ya da Rhysand tarafından açığa çıkarılmak istemiyordu.

Ama kılıç kınından santim santim kayıyordu. Ve santim santim, metalin içinde ay ışığı gibi parlayan taze çelik.

Az bile kılıç kını sonunda düşerken şaşkınca ağzını açmaktan başka bir şey yapmadı.

Cassian sendeleyerek geri döndü, aval aval bakıyordu.

Bıçak kısmı boyunca ışıldayan kıvılcımlar dans ediyordu. Saf, çatırdayan bir büyü. Işık görünmez bir çekiç ona çarpmış gibi dans ediyor ve püskürüyordu.

Cassian'ın vücudundaki tüyler diken diken oluyordu.

Rhys nefes aldı, büyüsünü topladı, sonra süzüldü ve diğer kılıcı ve hançeri çıkardı.

Ham güçle kıvılcım çıkarmadılar ama Cassian onları hissedebiliyordu. Hançer soğukluk yayıyor, bıçaklı kısmı o kadar göz alıcı şekilde parlıyordu ki güneş altındaki bir buz sarkıtı gibi görünüyordu. İkinci kılıç kızgın ve inatçı görünüyordu.

Ama diğer ikisi arasındaki büyük kılıç... Kıvılcımlar bıçağın içine çekilmiş gibi soluyordu.

Hiçbiri dokunmaya cesaret edemedi. Cassian'ın içindeki derin ve ilkel bir şey onu yapmaması için uyardı. Kılıçla delinmek ya da dilimlenmek sıradan bir yara olmayacaktı.

Yumuşak bir kadın gülüşü kapıdan dalgalandı ve Cassian dönmeye gerek bile duymadan Amren'in orada durduğunu anlamıştı. "Siz aptalların karşı koyamayacağınızı biliyordum."

Rhys mırıldandı, "Ben hiç böyle bir şey görmedim." Onun büyüsü üç kılıcı döndürerek her yönünü gözlemlemelerini sağladı. Az'ın yüzü hâlâ dehşet içindeydi.

Amren, "Amarantha birini yok etti," dedi.

Cassian başladı. "Bunu hiç duymamıştım."

Amren, "Söylentiye göre bir tanesini denize atmış. Amarantha'nın ya da komutanlarından herhangi birinin eline geçmeyecekti ve Hybern Kralı'nın eline geçmesine izin vermektense, onu elden çıkardı."

Azriel, "Hangi kılıç?" diye sordu.

"Narben." Amren'in kırmızı dudakları aşağı doğru baktı. "En azından söylentiler öyle söylüyor. O zamanlar Dağın Altı'ndaydın Rhys. Bunu sır olarak sakladı. Bir su perisinden duyduğuma göre bitmiş."

Rhys, "Narben Gwydion'dan bile büyüktü," dedi. "Hangi cehennemdeydi?"

"Bilmiyorum ama onu buldu ve ona doğru eğilmeyince onu yok etti. Tüm iyi şeylere yaptığı gibi." Amren'in o korkunç zamanla ilgili söyleyeceği tek şey buydu. "Belki de bizim lehimize oldu. Hybern Kralı Narben'i ele geçirseydi, korkarım savaşı kaybederdik."

Narben'in güçleri Gwydion'un kutsal, kurtarıcı ışığı değil, çok daha karanlık olan güçlerdi. Cassian, "Cadının onu denize attığına inanamıyorum," dedi.

"Yine bu, birinden duyan birinden duyduğum bir söylentiydi. Narben'i gerçekten bulup bulmadığını kim bilebilir? Ona itaat etmese bile, onu atması aptallık olurdu. "

Rhys, "Amarantha miyop olabilir," dedi. Cassian, kardeşinin ağzından o adın çıkmasından nefret ediyordu. Azriel'in yüzündeki öfke patlamasına bakılırsa Gölgeokuyan da öyle.

"Ama sen, Rhysand, öyle değilsin." Amren hâlâ dönen silahlara başını salladı. "Bu üç kılıçla kendini Yüce Kral yapabilirsin."

Kelimeler odada çınladı. Cassian yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

Rhys sıkıca, "Yüce Kral olmak istemiyorum. Sadece burada olmak istiyorum, eşim ve halkımla."

Amren, "Tek bir yönetici altında birleşen yedi sarayın tümü, yaklaşmakta olan herhangi bir ihtilafta hayatta kalma olasılığımızı çok daha yüksek kılacaktır. Ordularımızı göndermek için didişmeye ve politikaya gerek yok. Beron gibi kötü niyetlilerin düşmanlarımızla ittifak yaparak planlarımızı tehdit etme yetenekleri de olmayacaktır."

"Önce bir iç savaşa girmemiz gerekir. Diğer saraylardaki arkadaşlarım tarafından hain damgası yer, onları diz çöktürmek zorunda kalırdım."

Azriel öne çıktı ve omuzlarından gölgeler döküldü. "Kallias, Tarquin ve Helion diz çökmeye istekli olabilir. Diğerleri diz çökerse Thesan da çöker."

Cassian başıyla onayladı. Yüce Kral Rhys: daha fazla güvenebileceği başka bir erkek bulamazdı. Rhys'ten daha adil bir hükümdar olabilecek başka bir erkek yok. Ve Yüce Kraliçe Feyre ile... Prythian böyle liderlere sahip olduğu için çok şanslı olurdu. Cassian, "Tamlin muhtemelen savaşır ve kaybeder" dedi. "Yolunuza çıkan tek kişi Beron olurdu."

Rhys'in dişlerini parladı. "Beron zaten yolumda duruyor ve çok iyi bir iş çıkarıyor. Onun davranışını haklı çıkarmak istemiyorum." Cassian'a solgun bir bakış attı. "Seni ve Nesta'yı Eris'le görüşmek üzere Bahar Sarayı'na götürmek için yakında ayrılmamız gerekmiyor mu?"

"Konuyu değiştirme," dedi Cassian.

Rhys'in gücü odada gümbürdedi. "Yüce Kral olmak istemiyorum. Bunu tartışmaya gerek yok."

Amren iç çekerek, "Seninki korkunç ve güzel bir güç, Rhysand,"

dedi. "Önünüzde üç büyülü kılıç var, her biri kendi başına bir kral yapıcı ama yine de bu gücü paylaşmayı tercih ediyorsun. Sınırlarında kal. Niye ki?"

Rhys, "Neden bir fatih olmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

Amren, "Neden doğuştan gelen hakkın olan güçten utanıyorsun?" diye karşılık verdi.

Rhys, "Bu gücü kazanmak için hiçbir şey yapmadım," dedi. "Ben bununla doğdum. Bu, halkımı korumak için bir araç, başkalarına saldırmak için değil." Onları inceledi. "Bu konuşma nereden çıktı?"

Azriel sessizce, "Zayıfladık... yedi sarayın hepsi. Savaştan bu yana birbirleriyle ve dünyanın geri kalanıyla daha da anlaşmazlığa düştüler. Montesere ve Vallahan üzerimize yürürse, Rask onlara katılırsa, buna dayanamayız. Beron bize karşı cephe alıp Briallyn'le müttefik olmuşken olmaz. Eğer Tamlin suçluluk ve kederini ehlileştirip bir zamanlar olduğu kişi haline gelemezse, olmaz."

Cassian kanatlarını içeri sokarak ipliği aldı. "Ama bir kral ve kraliçe altında birleşmiş bir ülke, böyle bir güç ve nesnelerle silahlanmış... Düşmanlarımız için caydırıcı olur."

Rhys hırladı, "Bir an için Feyre'nin Yüce Kraliçe olmakla uzaktan ilgileneceğini düşünüyorsan, hayal görüyorsun."

Amren, "Feyre bunu kaçınılmaz bir kötülük olarak görecektir. Çocuğunuzu savaşın ortasına atmaktan korumak için ne gerekiyorsa yapardı."

"Sanki ben yapmaz mıyım?" diye sordu Rhys, ayağa kalkarak. "Yüce Kral olmayacağım. Bunu dikkate almayacağım, ne bugün ne de bir yüzyıl sonra."

Amren hâlâ yavaş yavaş üstlerinde dönen büyük kılıca baktı. "O zaman binlerce yıl sonra, bir zamanlar taç giyen ve eski Perilere yardım eden nesnelerin neden geri döndüğünü açıkla. En son bir Yüce Kral Prythian'ı elinde *sihirli bir kılıçla* yönetmişti. Önündeki büyük kılıca bak Rhysand ve bana bunun Kazan'ın kendisinden bir işaret olmadığını söyle."

Cassian'ın nefesi boğazına takıldı. "Bu bir şanstı, Amren. Nesta bunu bilerek yapmadı."

Amren başını salladı, saçları sallandı. "Hiçbir şey şans eseri değildir. Kazan'ın gücü Nesta'dan geçiyor ve onun bilgisi olmadan onu bir kukla olarak kullanabilir. O silahların yapılmasını istiyordu ve böylece yapıldılar. Rhysand'ın almasını istedi ve demirci de onları sana getirdi. Sana Rhysand, Nesta'ya değil. Ve unutma ki Nesta bizzat kendisi ve Elain, güçleri ne olursa olsun buradalar. Feyre burada. Üç kız kardeş de kader tarafından kutsanmış ve seninkilere denk güçlerle donatılmışlar. Feyre tek başına gücünü ikiye katlıyor. Nesta seni durdurulamaz yapıyor. Özellikle de Maske takarak savaşa girecekse. Hiçbir düşman ona karşı duramazdı. Beron'un askerlerini öldürür, sonra onları ölümden diriltir ve ona düşman ederdi."

Cassian'ın kanı dondu. Evet, Nesta durdurulamaz olurdu. Ama ruhuna vereceği hangi zarar pahasına?

Rhys, Amren'e dik dik baktı. "Bu saçma fikirle bir an daha zaman kaybetmeyeceğim."

Cassian kovulduklarını biliyordu. Başını Az'a salladı, o da onu kapılara doğru takip etti. Ancak eşikten hemen önce durakladılar. Geri dönüp masasında tek başına oturan kardeşleri Yüce Lord'a baktılar. Geniş omuzlarına ağır basan, kanatlarını sarkıtan birçok seçeneğin ağırlığıyla.

"Öyle olsun Rhysand." Amren de masadan döndü ve Rhys'in sihri ile kılıçlar kılıfına girdi ve yere indiler. "Ama şunu bil ki Kazan'ın merhameti başka birine teklif edilmeden önce sadece bir süreliğine sana sunulmuştur."

43.
BÖLÜM

Arkalarında açan mor leylak ağacının baş döndürücü, tatlı kokusunu soluyan Nesta, Cassian'a yandan baktı. Bahar Sarayı ormanının saf güzelliğine ve huzuruna hayran kalmak için arkasını döndüğünde Cassian'ın usulca kendi yiyip bitirdiğine yemin edebilirdi.

Rhys sessiz ve taş suratlı bir şekilde onları buraya getirmiş, sonra da ortadan kaybolmuştu. Cassian bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, bu yüzden Nesta'yı sormamıştı. Özellikle de Eris'in her an ortaya çıkmasını beklerken.

Nesta bir gül çalısına bakıyormuş gibi yaptı, sonra kafasını Cassian'a geri çevirdi ve onu kollarını kaşırken buldu. "Senin sorunun ne?"

Yüzü kızararak, "Buradan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Alerjiler."

Nesta bir kahkaha attı. "Benden saklamana gerek yok. İnsan âleminde, o kadar kaşınırdım ki bütün polenlerden kurtulmak için günde iki banyo yapmak zorunda kalırdım." E tabii onlar kulübeye gitmeden önce. Bundan sonra Nesta, ısıtma ve yatak odasının bir köşesindeki yalnız küvete bu kadar çok su taşıma zorluğu sayesinde haftada bir kez banyo yaptığı için şanslıydı. Bazen, o ve Elain aynı banyo suyunu bile paylaşıyorlardı, ikinciye kimin gireceği konusunda çöp çekiyorlardı.

Nesta'nın boğazı sıkıştı ve tepede sallanan kiraz çiçeklerini inceledi. Elain bu yere bayılırdı. Çok fazla çiçek, hepsi tam çiçek açmış, çok fazla yeşil –yeni çimenlerin aydınlık, canlı yeşili– şarkı söyleyen çok fazla kuş ve böyle sıcak, tereyağlı bir güneş ışığı. Nesta her şeyin ortasında duran bir fırtına bulutu gibi hissetti. Ama Elain... Bahar Sarayı onun gibi biri için yapılmıştı.

Kız kardeşinin onu görmeyi reddetmesi çok kötü. Nesta, Elain'e burayı ziyaret etmesini söyleyecekti.

Ve bu toprakları yöneten lordun bir pislik olması çok kötü.

Nesta, Cassian'a, "Eris geç kaldı," dedi. On dakikadır bekliyorlardı. "Geleceğini düşünüyor musun?"

"Muhtemelen biraz çay yudumluyor, burada olmamızın, onu bekliyor olmamızın tadını çıkarıyordur." Cassian düşündü. "Şey, sadece geldiğimi biliyor. Ama beni bekletme düşüncesi hoşuna gidiyor olmalı."

"O bir piç kurusu." Güz'ün Yüce Lordu'nun oğluyla birkaç kez tanışan Nesta, bu kendini beğenmiş, soğuk yüzlü erkekten nefret etmişti. Yaralı bir Morrigan'ı ormanda terk edecek türden biri.

Tomurcuklanan bir köpekağacının gölgelerinden derin, pürüzsüz bir ses, "Benden mi yoksa yanındaki hayvandan mı bahsediyorsun?" dedi.

Ve işte oradaydı, sanki düşünceleri onu büyülemişti. Eris, Rhysand gibi tertemiz giyinmişti. Uzun kızıl saçlarımn bir teli bile yerinden oynamıyordu. Ancak Eris'in yüz hatları yakışıklı olmasına rağmen gözlerinde ışık parlamıyordu. Neşe yoktu.

O gözler Nesta'nın üzerine indi, örgülü saçlarından derilerine ve botlarına kadar onu taradı. "Merhaba Nesta Archeron."

Nesta erkeğin bakışlarına karşılık verdi. Hiçbir şey söylemedi, bakışları üzerinde soğukkanlı küçümsemenin donmasına izin verdi.

Eris'in ağzı yukarı doğru kıvrıldı. Ama Cassian'a dönerken ifadesi kayboldu. "Askerlerimle ilgili bana söyleyeceğin bir şey olduğunu duydum."

Cassian kollarını kavuşturdu. "İyi ve kötü haberlerim var, Eris. Seç birini."

"Kötü. Her zaman önce kötüler." Eris'in gülümsemesi zehir doluydu.

"Askerlerinizin çoğu öldü."

Eris gözlerini kırpıştırdı. "Peki ya iyi haber?"

"İkisi hayatta kaldı."

Nesta, Eris'in yüzündeki değişimini dakika dakika inceledi: öfke gözlerinde parlıyor, dudaklarında hoşnutsuzluk, çenesindeki bir kası kasılırken sıkıntı. Sanki aklından sayısız soru geçiyordu. Yine de Eris'in sesi sabit kaldı. "Peki bunu kim yaptı?"

Cassian yüzünü buruşturdu. "Teknik olarak Azriel ve ben. Askerlerin Kraliçe Briallyn ve Koschei tarafından akılsız katiller olarak büyülenmişlerdi. Oorid bataklığında bize saldırdılar ve onları öldürmekten başka çaremiz kalmadı."

"Ama yine de ikisi kurtuldu. Ne kadar uygun. Azriel'in özel sorgu tekniğinin tadını aldıklarını varsayıyorum?" Eris'in sesi küçümseyici geliyordu.

Cassian sertçe, "Sadece ikisini kontrol altına alabildik," dedi. "Briallyn'in etkisi altındayken, neredeyse kudurmuşlardı."

"Kendimize yalan söylemeyelim. Vahşi kana susamışlığın geçene kadar *sadece* ikisini kontrol altına alma zahmetine girdin."

Nesta sözlerdeki kırmızıyı gördü ve Cassian bir nefes aldı. "Elimizden geleni yaptık. Onlardan iki düzine vardı."

Eris homurdandı. "Kesinlikle bundan daha fazlası vardı ve ikiden fazlasını kolayca kurtarabilirdin. Ama senin gibi birinin neden daha iyisini yapmasını beklediğimi bilmiyorum."

"Özür dilememi ister misin?" Cassian âdeta hırladı. Nesta'nın kalbi öfkeden çılgınca çarpmaya başladı. Buna pişmandı, o askerleri öldürmekten hoşlanmamıştı.

"Diğerlerinin canını bağışlamayı hiç denedin mi, yoksa doğrudan bir katliamın içine mi daldın?" Eris köpürdü.

Cassian tereddüt etti. Nesta kelimelerin onlara vurduğunu gördüğüne yemin edebilirdi. Hayır, Cassian tereddüt etmemişti. Nesta yapmadığını biliyordu. Sevdiği birini düşmandan kurtarmak için asla tereddüt etmezdi. Ne pahasına olursa olsun.

Nesta, Eris'e bir adım daha yaklaştı. "Askerlerin Azriel'in kanatlarından birine kül oku attı."

Eris'in dişlerini parladı. "Peki sen de bu katliama katıldın mı?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Ama merak ediyorum: O kül oklarıyla askerleri silahlandıran Briallyn mı idi, yoksa senin özel cephaneliğinden mi geldi bunlar?"

Eris göz kırptı, tek doğrulama gerekliydi. Yüzü gerginliğini koruyan Cassian, "Bu tür silahlar yasaklandı, değil mi?" diye sordu. İçindeki alevler daha sıcak, daha yüksek yandı. Dikkatini Eris'e geri verdi. Cassian'la oynayabilseydi, o da karşılığını verirdi. "O okları kimin için saklıyordun?" dedi. "Kıta ötesindeki düşmanlar mı?" diyerek hafifçe gülümsedi. "Yoksa içerdeki bir düşman mı?"

Eris bakışlarına karşılık verdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Nesta'nın gülümsemesi hiç bozulmadı. "Kalbe saplanan bir kül oku Yüce Lord'u öldürür müydü?"

Eris'in yüzü soldu. "Zamanımı boşa harcıyorsun."

Nesta omuz silkti. "Ve bizimkini de harcıyorsun. Tek bildiğimiz, askerlerine bizi öldürmeleri için büyü yaptığın. Tazılarınızın kayboldukları yerde Briallyn ile bağlantılı kokular bulduğunu iddia etmen ve Beron'un ittifakı hakkında yalan söylemen. Belki de Morrigan'ın babasının güvenimizi kazanmak için Velaris ziyaretini ertelemesini sağladın. Hepsi oyununun bir parçası."

Cassian'ın bakışları yüzünde fiziksel bir dokunuştu ama dikkatini sert duruşlu Eris'e verdi. "Savaş çığırtkanlığı oynamak istiyorsan, hiç durma Eris." Gülümsemesi genişledi. "İlginç rakipleri severim."

Eris, "Düşmanın değilim," diye tükürdü ve Nesta kazandığını anlamıştı. Cassian'ın sırtının küçük kısmına dokundurduğu parmaklarının okşamasından, Nesta da biliyordu.

Cassian, "Daha fazla askerini kurtaramadığım için üzgünüm, Eris. Kalan ikisi bugün size geri gönderilecek gerçi Taç'ın kölesi olarak kalacaklar. Ama düşmanın da değilim. Briallyn ve Koschei ikimizin de düşmanı. Bu askerlerin ailelerinin bir şeye ihtiyacı olursa, onlara yardım etmek için elimden geleni yaparım."

Cassian'ın samimi sözleriyle onda bir gurur belirdi. Bu yanlışı düzeltecekse sahip olduğu her şeyi o ailelere verirdi.

Eris bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi. Sırtındaki eli not etti. Cassian'ın açığa vurduğu şey.

Eris sırıtarak Nesta'ya, "Sen çok tatlı bir şeysin. Seninle her türlü oyunu oynamaktan mutluluk duyarım Nesta Archeron."

Cassian'ın parmakları sırtında sıkılaştı. Eris de bunu hissediyor gibiydi. Cassian'ın Eris gibi insanların saldırması için neleri savunmasız bıraktığı hakkında bir fikri var mıydı? Fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar dürüstçe, cesurca yaşamıştı. Nesta hayran kalmaktan kendini alıkoyamadı.

Eris, Cassian'a doğru çenesini sallayarak, "Hayvandan sıkıldığında, gel beni bul," dedi. "Müstakbel Yüce Lord'un nasıl oynadığını sana göstereceğim."

Cassian hırladı, ağzını açtı ama durdu.

Eris de hareketsiz kaldı.

Nesta bir süre sonra bunu hissetti. Yumuşak patiler üzerinde onlara doğru sürünen varlığı.

Cassian onu arkasına itti, tıpkı kıvrılan boynuzları olan altın renkli bir canavarın çalılıkların arkasından atlayıp orman açıklığına inmesi gibi.

O canavarı asla unutamazdı. Kulübelerinin kapısını nasıl kırıp onu iliklerine kadar korkuttuğunu. Feyre bununla yüzleşmek için bıçağı alırken tek düşünebildiği Elain'i korumaktı. Yüzleş onunla.

Tamlin.

Yeşil gözler onları değerlendirdi. Eris'e dikkat etti. Sonra Cassian. Ardından da o.

Tamlin alçaktan ve derinden hırladı ve Cassian'ın Sifonları alevlendi. Cassian sakin bir şekilde Nesta'ya uzanarak, "Biz de tam gidiyorduk," dedi. Onları havalandırırdı. Ama Tamlin'in pençelerinden kaçacak kadar hızlı olabilir miydi? Ya da gücünden?

Tamlin'in bakışları onda kaldı. Öfkeli ve nefret dolu.

Kız kardeşinin bir zamanlar sevdiği erkek, canavar buydu. Kurtarmak için ölümlü hayatı da dahil olmak üzere her şeyden vazgeçmişti. Daha sonra aşkını alıp, buruşturup atmıştı, bu süreçte neredeyse Feyre'yi kırıyordu. Rhys'e kadar. Ta ki Cassian

ve diğerleri onu geri getirmeye yardım edene kadar. Bir kez daha kendini sevmeyi öğrenmesine yardımcı olana dek.

Nesta, Hybern'le olan son savaşta yardıma gelip gelmediğini umursamıyordu. Tamlin, Feyre'ye zarar vermişti.

Bu onu daha önce hiç ilgilendirmemişti. Kızdırmıştı, evet, ama... Nesta parmaklarını kıvrılmış halde buldu. Homurdanırken dudaklarını dişlerinden geriye doğru sıyırırken.

En küçük kız kardeşi, Nesta'nın kendisi onunla yüzleşemediği için bu erkek tarafından kaçırılmıştı. Tamlin ona bakmıştı ve Feyre'nin yerine gidip gitmeyeceğini *sormuştu*. O da hayır demişti, çünkü nefret dolu, korkunç bir korkaktı.

Artık bir korkak olmayacaktı.

Nesta, gücünden gelen bir akkorun gözlerinde yanmasına izin verdi. "Bize dokunmayacaksın" derken bırakalım Tamlin bunu görsün.

"Topraklarıma izinsiz girenleri öldürmeye hakkım var." Kelimeler gırtlağından okunuyordu, anlaşılması neredeyse imkânsızdı. Sanki Tamlin uzun zamandır konuşmamıştı.

"Bunlar hâlâ senin toprakların mı?" diye sordu Nesta soğukkanlılıkla, Cassian'ın arkasından açığa çıktı. "Son duyduğumda, artık onları yönetme zahmetine girmiyordun."

Eris tamamen hareketsiz kaldı. Onlarla buluşurken yakalanmıştı, bunu fark etti. Tamlin birine söylerse...

Nesta, "Bu konuda çeneni kapalı tutmanı öneririm," dedi.

Tamlin diken diken oldu, titremeler yükseldi. "Kız kardeşinin söylediği kadar iğrençsin."

Nesta güldü. "Hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Onun zümrüt bakışlarını hapsetti, kendi gümüş alevlerinin titrediğini biliyordu. "Senin yüzünden Kazan'a girdim," dedi yumuşak bir şekilde ve uzaklardan gök gürültüsü geldiğine yemin edebilirdi. Cassian ve Eris yok oldu. Sadece Tamlin vardı, sadece bu canavar ve ona ve ailesine ne yaptığı.

"Elain senin yüzünden Kazan'a girdi," diye devam etti Nesta. Parmak uçları ısındı ve aşağı baktığında gümüş közlerin parladığını göreceğini biliyordu. "Ne kadar özür dilediğin ya da bunu

telafi etmeye çalıştığın ya da Hybern Kralı'nın böyle bir şey yapacağını bilmediğin ya da yapmaması için ona yalvardığını iddia ettiğin umurumda değil. Onunla işbirliği yaptın. Çünkü Feyre'nin *malın* olduğunu düşünüyordun."

Nesta, Tamlin'i işaret etti. Yer sarsıldı.

Cassian arkasından küfretti.

Tamlin uzanmış parmağından sıyrıldı, pençeleri toprağı kazıyordu. "İndir o parmağını, seni cadı."

Nesta gülümsedi. "İşaret ettiğim son kişiye ne olduğunu hatırlamana sevindim." Kolunu indirdi. "Biz gidiyoruz."

Cassian'ın beklediği yere geri çekildi, kollarını açmıştı. Onları beline doladı. Nesta, ona yüzeysel, onaylayıcı bir şekilde başını sallayan Eris'e baktı, sonra ortadan kayboldu.

Nesta, gökyüzüne fırlamadan önce Tamlin'e, "Bizi gördüğünü herkese söyle de Yüce Lord, kafanı da vücudundan koparayım," dedi.

Nesta kütüphanenin dibindeki karanlık çukura baktı.

Uyuyamıyordu, bütün gün Tamlin'le o karşılaşma anına dönmekten zar zor kaçıyordu. Cassian nehir evine uçmuştu ve geri dönmemişti. Belki de Rhys, Eris'le kurdukları entrikalar hakkında Tamlin'in sessiz kalmasını sağlamaya gitmişti. Belki Rhys hepsine bir iyilik yapar ve Tamlin'in aklını jöleye çevirirdi.

Nesta kollarını beşinci katın korkuluklarına dayadı, başını salladı. Bu saatte kimse ayakta değildi ve yatakhanelerin nerede olduğunu bilmiyordu, bu yüzden Gwyn'i arayamadı. Arkadaşını uyandırmak isteyeceğinden değil. Gwyn'in sorunlarını duymak isteyeceğinden şüpheliydi.

Yanındaki korkulukta bir bardak ılık süt belirdi.

Nesta loş kütüphaneye baktı. "Teşekkür ederim," dedi Ev'e

Bahar Sarayı durgunlaşmıştı. İçi boş. Büyüyen yaşamına rağmen bomboş. Ama bu Ev hayattaydı. Onu kucaklamış, büyümesini ve gelişmesini istemişti. Dinlenebileceği ya da keşfedebileceği, istediği kişi ve her ne olursa olabileceği bir yerdi.

Yuva denilen şey bu muydu? Hiç bilmemişti. Fakat burası... Evet, *yuva* bunun için iyi bir isim olabilir. Belki de Feyre de bahar sarayından ayrılıp bu topraklara geldiğinde böyle hissetmişti. Belki de Feyre bu saraya, hükümdarı kadar âşık olmuştu.

Aşağıdaki karanlıkta bir şey kıpırdadı. Nesta doğruldu, sütü unuttu.

İşte orada. Karanlık çukurun kalbinde, bir duman filizi gibi bir şey hareket etti.

Genişlemiş ve büzülmüş gibi görünüyordu, yabani bir devinim sergiliyordu...

"Seni burada bulacağımı düşündüm. Ya burada ya da şehre giden merdivenlerde."

Cassian'ın sesi arkasından geliyordu ve Nesta arkasını döndü.

Alarma geçti ama Nesta omzunun üzerinden karanlığa baktı. Hiçbir şey.

Gitmişti. Ya da bunu hayal etmişti.

"Önemli değil," dedi korkuluktan bakarken. "Sadece gölgeler." Cassian korkuluğa yaslanarak bir nefes verdi. "Uyuyamıyor musun?"

"Tamlin'i düşünüp duruyorum."

"Onunla iyi iş çıkardın. Eris'e karşı da iyi iş çıkardın. Yakın bir zamanda bunu unutacağım sanmıyorum."

"O bir yılan."

"Bir konuda anlaştığımıza sevindim."

Nesta güldü. "Seninle böyle konuşması hoşuma gitmedi."

"Birçok insan benimle böyle konuşuyor."

"Bu onu haklı yapmaz." Nesta da onunla öyle konuşmuştu. Cassian'a Eris'ten çok daha kötü şeyler söylemişti. Boğazı düğümlendi.

Ama dedi ki, "Feyre'nin Tamlin'i sevdiğine inanamıyorum."

"Tamlin onu asla hak etmedi." Cassian sırtına elini koydu.

"Hayır." Nesta yine aşağıdaki karanlığa baktı. "Hak etmedi."

44.
BÖLÜM

"Biri bana bunun neden iyi bir fikir olduğunu hatırlatabilir mi?" Gwyn, Nesta'nın yanında nefes nefese kalmıştı, temel kılıç hareketlerinin üzerinden geçerken yüzü boyunca ter akıyordu.

Emerie, "Bana da hatırlatın," diye homurdandı. Nesta, konuşamayacak kadar soluk soluğa haldeydi, sadece onunla homurdandı.

Cassian kıkırdadı ve ses vücudunu tırmaladı. Dün gece kütüphanede elini tutmuş, onu odasına götürmüştü, gözleri hâlâ yumuşaktı. Ama bu, Gwyn'in Nesta'nın masasındaki Valkyrie'ler hakkındaki bölümlerinin bir kopyasını gördüğünde kaybolmuştu. Onlar hakkında okuyordu, sayfaları ne zaman aldığını ve sayfaların arasında dolaştığını açıklamıştı.

Tek cevabı, yatağa uzanmadan önce onu derinden öpmek, onu yüzünün üstüne yerleştirmekti, böylece onun keyfiyle ziyafet çekebilecekti. Nesta, ona dokunması gerekinceye kadar bir dakika boyunca dayandı ve bedenini esnetip onu ağzına alırken onu yemeye devam etmesine izin vererek bir eksen etrafında döndü.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı –hem onun tadına bakılırken hem de kendisine ziyafet çekmemişti– ve o, kendi diline boşalmadan hemen önce onun diline boşalmıştı. Sadece kısa bir süre beklemişlerdi, yatağında sessizce nefes alıyordu, üzerine tırmanmadan önce, eliyle, sonra ağzıyla okşadı ve hazır olduğunda, her muhteşem, kalın santimi içine alarak üzerine batmıştı. Onu o

kadar lezzetli bir şekilde esnetip dolduruyordu ki, hızla doruğa ulaşmıştı. Kadının zevkini kendi zevkiyle kovaladı, kalçalarını kavradı ve ona çarptı, mükemmel noktaya vurdu ve tekrar orgazm olmasını sağladı.

Bu sabah hafif, hoş bir şekilde ağrılıydı ve kahvaltı masasının karşısında ona göz kırptı, sanki otururken belirli alanların ne kadar hassas olduğunun farkındaydı.

Cassian'ın onlara söylediği gibi, "Bugün sekiz köşeli yıldızı entegre etmek için iyi bir gün olduğunu düşündüm, ancak zaten şikâyet ediyorsanız, gelecek haftaya kadar bekleyebiliriz."

"Şikâyet etmiyoruz," dedi Gwyn, havayı içine çekerek. "Bizi perişan ediyorsun."

Az ile çalışan en yeni rahibeler yorgun bacakları üzerinde sallanıyorlardı.

Cassian, Nesta'nın bakışlarını yakaladı. "Bir Valkyrie birimin var."

Gwyn, Nesta'ya doğru döndü. "Ona söyledin mi?"

Nesta ve Cassian birlikte "Hayır," dedi. Cassian ekledi, "Az ve ben seni kızdırdığımızda bile sakin ve istikrarlı bir görünüm elde etmeni sağlayan nefes alma tekniklerini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Bunu sana ben öğretmedim. Zihin Durdurma'yı bir kilometre öteden tanırım."

Ona dik dik baktılar. Sonra Gwyn, "Tekniği biliyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki biliyorum. Savaşta Valkyrie'lerin yanında savaştım."

Sersemlemiş bir sessizlik dalgalandı. Nesta bu Perinin kaç yaşında olduğunu, Cassian'ın ne kadarını gördüğünü ve yaşadığını unutmuştu. Boğazını temizledi. "Valkyrie'leri şahsen tanıyor muydunuz?"

Gwyn saf heyecandan başka bir şey olmayan tiz bir ses çıkardı. Azriel, diğer rahibelerle birlikte halkanın diğer tarafındaydı, sese yarım döndü, kaşları kalkmıştı.

Cassian gülümsedi. "Beş savaş boyunca Valkyrie'lerin yanında savaştım. Ama bu, Meinir Geçidi Savaşı'nda sona erdi." Gülümsemesi soldu. "Çoğu onu kurtarmak için öldüğünde. Valkyrie'ler bunun bir intihar görevi olduğunu başından beri biliyorlardı."

Azriel geri döndü, ancak Nesta, Gölgeokuyucu'nun kardeşinin her kelimesini ve jestini izlediğini hissediyordu.

Gwyn bile gülümsemeyi kesti. "O zaman neden savaştılar? Oradaki herkes bunun bir katliam olacağını biliyordu. Ama arkasındaki politika hakkında hiçbir şey bulamadım."

"Bilmem. İllyrialı bir lejyonun piyadesiydim; liderlerin tartışmalarından hiçbirine katılmadım." Ona dik dik bakan Nesta'ya baktı. "Ama o gün düşen arkadaşlarım oldu." *Arkadaşları* üzerinde tereddüt etmesi, onun bundan daha fazlası olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Onurlu olsalar da, ölmüşlerse de, göğsünde çirkin bir şey bükülmüştü. "Valkyrie'ler en cesur erkekler bile savaşmazken savaştılar. İllyrialılar bunu unutmaya çalıştı. Üstlerim olan erkeklere karşı savaştım, Valkyrie'lere yardım etmeyi savundum. Beni bilinçsizce dövdüler, erzak arabasına zincirlediler ve orada bıraktılar. Kendime geldiğimde savaş bitmişti, Valkyrie'ler katledilmişti."

Bu, dün gece ona veda öpücüğü vermeden giden yatağına götürdüğü erkekti. "Neden masamda onlarla ilgili sayfaları gördüğünde bundan bahsetmedin?"

"Sormadın ki." İllyria kılıcını kınından çıkardı. "Bu kadar tarih yeter." Toprağa dört çizgi çizdi, hepsi kesişip sekiz köşeli bir yıldız oluşturdu. "Bu senin kılıçla vurma haritan. Bu sekiz manevra. Altı tanesini öğrendin. Diğer ikisini bugün öğreneceksin ve kombinasyonlara başlayacağız."

Gwyn, "Madem onlara bu kadar hayrandın, neden Valkyrie tekniklerini kullanmıyoruz?" diye sordu.

"Çünkü onları bilmiyorum."

Nesta sırıttı. "Eğer Valkyrieler olarak yeniden doğacaksak," dedi, "belki de İlyrialı ve Valkyrie tekniklerini birleştirmeliyiz."

Bunu şaka olarak söylemişti ama kelimeler sanki büyük bir gerçeği söylemişçesine, sanki kaderi yerine getiren bir şeymişçesine boşlukta bir patlamaya neden oldu. Azriel bu sefer tamamen onlara döndü, gözleri kısıldı. Sanki gölgeler ona bir şeyler fısıldamıştı.

Nesta'nın omurgasından bir ürperti indi.

Cassian yüzlerine baktı. Sanki orada daha önce görmediği bir şey görmüştü.

Sonunda kalın "Bugün İllyria tekniklerini öğreniyoruz" dedi. Başını Gwyn'e salladı. "Yarın, Valkyrie'lerin tarzıyla ilgili elinde ne bilgi varsa bana getir."

Gwyn, "Bu çok büyük bir miktar olur," dedi. "Merrill bu konuda bir kitap yazıyor. Bilgilerin çoğu tek bir yerde olduğu için size mevcut taslağın bir kopyasını getirebilirim."

Cassian, kendisine etki eden duygularının kontrolünü ele geçirmiş gibi görünüyordu, zira çenesini ovuşturmaya başlamıştı. Nesta'nın kanı da tepki olarak hızlandı. "Yeni bir şey," dedi kendi kendine, aslında daha çok onlara. "Eski bir şey yeni bir şeye dönüşüyor."

Tekrar sırıttı ve Nesta kendi sırıtışıyla cevap vermek için dudaklarının seğirdiğini fark etti.

Özellikle Cassian'ın gözleri parlıyordu. "Pekâlâ, bayanlar. Valkyrie'ler hakkında ilk ders: terlemekten şikâyet etmezler."

"Valkyrie'ler mi?" diye sordu Feyre, nehir evindeki yemek masasının karşısından, çatalı dudaklarına kaldırırken. "Gerçekten mi?"

Cassian, akşam yemeğinde şarabını yudumlarken, "Gerçekten," dedi. Nesta'nın yaptığı silahlarla ne yapacağını tartışmada Feyre'nin kararının ne olacağını öğrenmek için malikâneye gelmişti. Nesta'nın bilgilendirilmesi gerektiğini söylemeden önce hiç tereddüt etmemişti. Ama Feyre ona söylemek için gönüllü olduğunda, Cassian devreye girdi. Doğru zaman geldiğinde Nesta'ya o söyleyecekti.

Oy kullanmayan tek kişi Vallahan'da kalan Mor'du.

Yeni antlaşmayı imzalamaya yöneticilerini ikna etmeye devam etmek için kalmış, yokluğu masada onun için belirlenen bir onur yeri ile işaretlenmişti.

Elain, "Onları insan topraklarında hiç duymadık," dedi.

Cassian'ın anlattıklarını duymak onu Feyre kadar heyecanlandırmıştı: önce Nesta ve diğerlerinin ilgisini, sonra kadın dövüşçülerin kısa tarihini. "Korkunç yaratıklar olmalılar."

Rhys, Feyre'nin yanından, "Bazıları senin kadar sevimliydi, Elain," dedi. "Ama savaş arenasına ayak bastıklarında ise Amren kadar kana susamış hale gelirlerdi."

Amren selam vererek bardağını kaldırdı. "O kadınları severdim. Asla bir erkeğin onlara patronluk taslamasına izin vermezlerdi; gerçi aptal kralları olmasaydı daha iyi olabilirdi. Ölümlerinden en az o savaş sırasında çekip giden İllyrialılar kadar o da sorumlu."

Cassian, "Buna itiraz edemem," dedi. O savaşı atlatması çok ama çok uzun zaman almıştı. Gollian Dağları'ndaki o geçide hiç geri dönmemişti ama söylentilere göre kayaları çorak kalmıştı, sanki dünya hâlâ hiç tereddüt etmeden hayatlarını veren, ölüme gülen ve hayatı tamamen kucaklayan dişilerin yasını tutuyordu. Gece Sarayı'nın sınırlarının ötesindeki ilk sevgilisi Valkyrie'lerin saflarından geliyordu; fırtına gibi gülümseyen Tanwyn adında cesur bir kadın. Valkyrie'lerin başında o savaşa girmişti ve geçitten hiç çıkmamıştı. Cassian bir süre sonra, "Nesta onlara iyi uyum sağlardı," diye ekledi.

Elain, "Her zaman duvarın yanlış tarafında doğduğunu düşünmüşümdür," itirafında bulundu. "Balo salonlarını savaş alanına çevirir ve bir general gibi planlar yapardı. Siz ikiniz gibi," dedi Cassian'a başını sallayarak, sonra da biraz daha utangaç bir şekilde Azriel'e.

Azriel ona küçük bir gülümseme sundu ve Elain hemen bakışlarını çekti. Cassian yaşadığı karmaşayı gizledi. Lucien, ona çok uzun süre bakan herhangi bir erkeğe hırlamak için burada değildi.

Feyre sonunda doyurucu bir ısırık aldı. "Nesta hayatı boyunca kafeste kilitli kalmış bir kurt."

Cassian, "Biliyorum," dedi. O, insanların edep ve toplum dediği kafes sayesinde nasıl kurt *olunacağını* hiç öğrenememiş bir kurttu. Ve her kötü muamele gören hayvan gibi, o da yaklaşan herkesi ısırıyordu. İyi ki ısırılmayı seviyormuş. İyi ki her gece

vücudunda bıraktığı morlukların ve çiziklerin tadını çıkarmış ve gömüldüğünde serbest kalması da kendi yanıtını vermek istemesine neden olmuş.

Elain öne doğru eğildi. "Sadece bildiğini sanıyorsun, onu dans pistinde görmedin. İşte o zaman Nesta kurdun özgürce dolaşmasına izin verir. Müzik olduğunda."

"Gerçekten mi?" Nesta ona bir keresinde, onu bir köhne meyhaneden çıkardığında, müzik için orada olduğunu *söylemişti*. Bunu bir bahane olarak görerek onu görmezden gelmişti.

"Evet," dedi Elain. "Çok küçük yaşlardan itibaren dans eğitimi aldı. Buna ve müziğe bayılıyor. Vals veya gavottan hoşlandığım gibi değil, sanatçıların sanatlarını icra ettiği bir şekilde. Nesta biriyle dans ettiğinde koca bir balo salonunu durma noktasına getirebilirdi."

Cassian şarabını indirdi. "Bana birkaç hafta önce dans derslerinden bahsetti." Nesta'nın ilk zorluğuna rağmen ayak hareketlerinde ve dengede hızlı bir şekilde ustalaşmasının nedeninin bu dersler olduğunu varsaymıştı. Kas hafızası bozulmamış olmalı. Ama dövüşmeyi öğrendiği kadar gözükara dans ediyorsa eğer...

Elain, "Bu konuda fazla ayrıntıya girmeyecektir," dedi. "Daha önce gittiğimiz son baloda Nesta sadece on dört yaşındaydı; biz fakirleşmeden önce..." Elain başını salladı. "Baloda başka bir genç varis vardı ve benden kesinlikle *nefret* ediyordu. Birkaç yaş büyüktü ve onun nefretini kışkırtacak hiçbir şey yapmamıştım, yani sanırım..."

Amren, kırmızı dudaklarında eğlenceli bir gülümsemeyle, "Güzelliğini kıskanıyordu," dedi.

Elain kızardı. "Belki."

Nedeni kesinlikle oydu. Elain o zaman on üç yaşında olmasına rağmen.

"Şey, Nesta bana nasıl davrandığım, gündelik zulümlerini ve küçümsemelerini gördü ve zamanını bekledi. O baloya kadar bekledi, kıtadan yakışıklı bir dük bir gelin bulmak için oradaydı. Ailesinin parası bitmişti, bu yüzden mülkünün sandıklarını doldurmak için zengin bir gelin kapmaya tenezzül etmişti. Nesta, varis

kızın onda gözü olduğunu biliyordu. Kız, haftalarca her baloda tuvalette hepimize bununla övünüyordu.

"Nesta o gece için elbisesine ve mücevherlerine küçük bir servet harcadı. Babamız her zaman ondan hayır diyemeyecek kadar çok korkardı ve o gece... Ve gerçekten de tam bir Tüccarlar Prensi kızı olmuştu. Altın iplikli ametist ipek bir elbise, boynunda ve kulaklarında elmaslar ve inciler..." Elain iç çekti. Ne zenginlik ama. Cassian nasıl bir servete sahip olduklarını ve kaybettiklerini hiç fark etmemişti.

Elain, "Nesta girdiğinde tüm balo durdu," dedi. "O, on dört yaşında bile mükemmel havalı ve karizmatik bir giriş yaptı. Dükün tarafına bile bakmadı. Çünkü o da öğrenmişti. Onu kovalayan herkesten sıkıldığını biliyordu. Ve o gece üzerindeki servetin, varis kızın giydiği her şeyi cüce gibi gösterdiğinin farkındaydı."

Amren şimdi sırıtıyordu. "Nesta inadına bir dük kapma yarışına mı girdi? *On dört* yaşındayken?"

Elain gülümsemedi. "Balo salonuna attığı birkaç bakışla onu dansa kaldırmaya ikna etti. Varis kızın kendisi için istediği vals, evlilik teklifini güvence altına almak için tek ihtiyacı olan şeydi. Nesta o dansı *elinden* aldı. Ve sonra dükü de ondan aldı. Nesta o gece sizden biriymiş gibi dans etti."

Rhys, "Cassian'ın dansını gördüyseniz," diye mırıldandı, "bu pek bir şey ifade etmiyor."

Feyre ve Az kıkırdarken Cassian, Yüce Lord'una ortaparmak gösterdi...

Elain, neredeyse saygıyla susturulmuş bir sesle devam etti, "Dük kibirliydi ve Nesta da buna oynadı. Tüm oda durma noktasına geldi. Dansları o kadar iyiydi, o kadar güzeldi ki. Ve bittiğinde... O zamanlar sanatçı olduğunu biliyordum. Tıpkı Feyre gibi. Ama Feyre'nin boyayla yaptığı, Nesta'nın müzikle ve dansla yaptığı şeydi.

Annemiz biz çocukken anlamıştı ve bir silah haline getirdi. Böylece Nesta bir gün bir prensle evlenebilirdi."

Cassian dondu. Bir prens. Nesta'nın istediği bu muydu? Karnı gerildi.

"Dük ne oldu?" diye sordu Azriel.

Elain yüzünü buruşturdu. "Ertesi sabah evlenme teklif etti."

Rhys şarabını yuttu. "On dört yaşındaydı."

"Söyledim ya: Nesta *çok* iyi bir dansçı. Ama babam da böyle söyledi... Çok gençti. Zarif bir çıkıştı, çünkü babam hatalarına rağmen Nesta'yı iyi tanırdı. Bana yaptığı zalimlikten dolayı mirasçıyı cezalandırmak için bir evlilik teklifi yapacak dükle alay ettiğini biliyordu. Nesta onunla ilgilenmiyordu, çok genç olduğunu biliyordu. Dük yeterince büyüyene kadar onu saklamakla daha çok ilgileniyor gibi görünse bile." Elain hoşnutsuzlukla titredi. "Ama sanırım Nesta'nın bir parçası bir gün bir prensle evleneceğine inanıyordu. Dük eve gelinsiz döndü ve o varis kız... Talihsizliklerimizden zevk alan insanlardan biriydi."

"Unutmuştum," diye mırıldandı Feyre. "Bu ve dansı hakkındakileri."

Elain, "Nesta daha sonra bundan hiç bahsetmedi," dedi. "Sadece gözlemledim."

Cassian, Nesta'nın yanıldığını fark etti. Elain'i bir köpek kadar sadık ve sevgi dolu buluyordu. Oysa Elain, Nesta'nın yaptığı her şeyi görmüş ve nedenini anlamıştı.

Amren endişeyle sordu, "Yani annen Nesta'nın yaratıcı heveslerini bir sosyal tabaka tırmanıcısının cephaneliğine mi çevirdi?"

Feyre araya girdi, "Annemiz hoş bir insan değildi. Nesta kendi seçimlerini yaptı ama temeli annemiz attı."

Elain başını salladı, ellerini kucağına aldı. "Bu Valkyrie işini duyduğuma çok sevindim. Nesta'nın tekrar bir şeylere ilgi duymasına sevindim. Ve tüm gücünü buna kanalize etmesine..." *Cassian* bunun öfkesi, sevdiklerine olan şiddetli ve amansız sadakatinin kurt içgüdüleri ve öldürme yeteneği anlamına geldiğini biliyordu.

Çok daha neşeli konulara geçtiler ama Cassian akşam boyunca iyice düşündü. Kavga bunun sadece bir parçasıydı. Eğitim onu ayakta tutacaktı, öfkesini kusacaktı ama daha fazlası olmalıydı. Mutluluk olmalıydı.

Müzik olmalıydı.

45.
BÖLÜM

Gwyn homurdandı ve Nesta, birçok araştırma cildinden birinde gösterilen duruşu korurken rahibenin bacaklarının titrediğini görebiliyordu. "Hiçbir seviyede Zihin Durdurma bu egzersizleri atlatmamı sağlamayacak. Kullandıkları cümle neydi? *Ben dalgaların çarptığı kayayım.* Gerçi bir taş asla hamle yapmak zorunda kalmazdı."

Emerie, dişlerini gıcırdatarak "Bu çok saçma," diye kabul etti.

Cassian elinde uzun bir hançer boş boş çeviriyordu. "Taş kalpli savaşçılar oldukları konusunda seni uyarmıştım."

Nesta dişlerinin arasından düzenli bir ritimle nefes alıyordu. "Bacaklarım kırılabilir."

"Üçünüzün hâlâ... yirmi saniyesi var." Cassian, Azriel'in Ev'den getirdiği saate baktı ve su istasyonu masasına bıraktı. Gölgeokuyan bugün uzaktaydı, ancak genellikle eğittiği rahibelere sıkı bir ders planı bırakılmıştı.

Nesta'nın bacakları sallandı ve yandı ama gücünü ayak parmaklarından aldı, nefes alışına, nefes alışına, nefes alışına odaklandı, Zihin Durdurma'nın ona emrettiği gibi. Acı düşüncelerinin ve titreyen vücudunun ötesinde olabileceği sakin bir yer aradı ve çok yakındı, çok yakındı, eğer konsantre olabilseydi, daha derin nefes alabilirdi.

Cassian, "Zaman doldu," dedi ve üçü de toprağın üzerine yığıldı. Yine güldü. "Acınacak haldesiniz."

"Sen dene," diye nefes nefese kaldı Gwyn, yerde yüzüstü yatıyordu. "Senin bile bundan kurtulabileceğini sanmıyorum."

"Dün gece bana gönderdiğiniz pasajlar sayesinde, şafakta egzersizleri kendim yapıyordum," dedi. Nesta kaşlarını kaldırdı. Akşam yemeğine gitmemişti ve onu aramamıştı, ancak birkaç gecelik uykudan sonra umursamadığı kadar yorgundu. "Siz üçünüze işkence edeceksem, en azından bu kadarını düşündüm." Göz kırptı. "Tam da sizin yanında acı çekmem için sızlandığınız an için."

Emerie, "Böyle görünmene şaşmamalı," diye mırıldandı, sırtüstü uzanmak ve sonbaharın keskin gökyüzüne bakmak için döndü. Gerçek soğuk henüz başlamamış olsa da, günler sıcak olma girişimlerinden vazgeçmişti. Güneş, soğuk esintiye karşı bir çekirdek dolusu ısı, Nesta'ya da da sırtüstü yatarken tadını çıkardığı tereyağlı, kemikleri ısıtan bir sıcaklık sundu.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Sırıtışı Nesta'nın midesini bulandırdı.

Onu dik dik bakarken yakaladı ve bu sırıtış hakkında biraz daha fazla bilgi sahibi oldu. Ama ona sadece, "Bir kılıca isim verecek olsaydın, ona ne derdin?" diye sordu.

Gwyn, kendisine sorulmamasına rağmen "Gümüş Majestik" cevabını verdi.

Emerie homurdandı. "Gerçekten mi?"

Gwyn, "Sen ne *derdin*?" diye sordu.

Emerie düşündü. "Düşman Avcısı gibi bir şey. Korkutucu bir şey."

"Bu daha iyi değil!"

Nesta'nın dudakları takılmalardan dolayı yukarı doğru kıvrıldı. Gwyn ona baktı, mavi gözleri parlaktı. "Hangisi daha kötü: Düşman Avcısı mı yoksa Gümüş Majestik mi?"

Nesta, "Gümüş Majestik," dedi ve Emerie zaferle bağırdı. Gwyn öfkeyle elini salladı.

"Sen ona ne derdin?" Cassian, Nesta'ya tekrar sordu.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Eğlendir beni."

Nesta kaşını kaldırdı. Ama sonra tüm samimiyetiyle konuştu. "Katil."

Kaşları dümdüz oldu.

Nesta omuz silkti. "Bilmem. Bir kılıca isim vermek gerekli mi?"

"Söyle gitsin: Bir kılıca isim vermek zorunda kalsaydın, ona ne derdin?"

"Ona Kış Gündönümü hediyesi olarak mı bunu alıyorsun?" diye sordu Emerie.

"Hayır."

Nesta gülümsemesini sakladı. Buna bayılıyordu... üçü ona karşı birleştiğinde, çok kaslı, çok çekici bir butun etrafındaki dişi aslanlar gibi oluyorlardı.

"O zaman neden sorup duruyorsun?" dedi Gwyn.

Cassian kaşlarını çattı. "Meraktan."

Ama çenesi kasıldı. Öyle bir şey değildi. Başka bir şey daha vardı. Neden bir kılıca isim vermesini istesin ki?

Ellerini çırparak, "İşinize dönün," dedi. "Tüm bu küstahlığınız nedeniyle, Valkyrie hamlesi tutuş çalışmasında süreyi iki katına çıkarıyorum."

Emerie ve Gwyn inliyordu ama Nesta, Cassian'ı takip etmeden önce bir an daha inceledi.

İki saat sonra işleri bittiğinde hâlâ düşünüyordu, ter içinde, bacakları titriyordu. Emerie ve Gwyn daha önceki konuşmalardan devam ettiler ve su istasyonuna yöneldiler.

Nesta ikisinin gidişini izledi, sonra Cassian'a döndü. "Neden bir kılıca isim vermem için başımın etini yiyordun?"

Gözleri Gwyn ve Emerie'de kaldı. "Sadece bir kılıca ne isim vereceğini bilmek istedim."

"Bu bir cevap değil. Neden bilmek istiyorsun?"

Kollarını kavuşturdu, sonra onları açtı. "Demirciye gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet. Kış Gündönümü için bana kılıç mı *verecek*?"

"Sana üç tane verdi. Dokundukların."

Bir kaşını eğdi.

Ayağını yere vurdu. "O bıçakları çekiçle dövdüğünde, onlara gücünü... iki kılıç ve o hançer... verdin. Kazan'ın gücü. Onlar artık sihirli kılıçlar. Ve hoş, güzel bir sihirden bahsetmiyorum. Çok, çok uzun zamandır görülmemiş büyük, antik bir büyüden bahsediyorum. Sihirli silah kalmadı. Hem de hiç. Ya kayboldular ya yok edildiler ya da denize atıldılar. Ama daha yeni üç tane yaptın. Yeni bir Korku Ganimeti yarattın. İstersen daha da fazla nesne yaratabilirsin."

Saçma sapan her kelimesinde kaşları daha da yükseliyordu. "Üç sihirli silah mı yaptım?"

"Nasıl büyüleri olduğunu henüz bilmiyoruz ama evet."

Nesta kafasını eğdi. Emerie ve Gwyn, ondaki değişimi görebiliyor veya hissedebiliyorlarmış gibi sohbetlerini kestiler. Ve ona bir darbe gibi vuran bu silahları yaptığı gerçeği değildi.

"Biz ifadesinden kasıt kim?"

"Ne?"

"'Nasıl büyüleri olduğunu bilmiyoruz,' dedin. Peki bu 'Biz' kim oluyor?"

"Rhys, Feyre ve diğerleri."

"Ve ne zamandan beri hepiniz bunu biliyorsunuz?"

Hatasını fark ettiğinde irkildi. "Ben... Nesta..."

"Ne zamandır?" Sesi cam gibi keskinleşti. Rahibeler izliyordu ama umursamadılar.

Görünüşe göre Cassian umursuyordu. "Bu konuda konuşmak için uygun bir yer değil."

"Eğitimin ortasında benden isim almaya çalışan sensin!" Halkayı işaret etti.

Kalbi kulaklarında atıyordu ve Cassian'ın yüzündeki acı artıyordu. "Bu iş olması gerektiği gibi gitmiyor. Sana söyleyip söylememe konusunda tartıştık ama oylama yaptık ve senin lehine sonuçlandı. Çünkü sana güveniyoruz. Sadece... henüz konuyu açmaya fırsatım olmamıştı."

"Bana bile *söylememe* ihtimalin var mıydı? Hepiniz oturup beni yargıladınız ve sonra da *oylama* mı yaptınız?" Göğsünün derinliklerindeki bir şey, onunla ilgili her korkunç şeyin analiz edildiğini anlayınca koptu.

"Ne... Lanet olsun." Cassian ona uzandı ama Nesta geri çekildi. Şimdi herkes oraya bakıyordu. "Nesta, bu..."

"Kim?.. Kim bana karşı oy kullandı?"

"Rhys ve Amren."

Bu yumruk gibi tepesine indi. Rhys hiç de şaşırtıcı değildi. Ama onu her zaman diğerlerinden daha iyi anlayan Amren; ondan korkmayan Amren; çok kötü kavga ettiği Amren... Küçük bir parçası Amren'in ondan sonsuza dek nefret etmeyeceğini umuyordu.

Kafasının içi sustu. Vücudu sessizleşti.

Cassian'ın gözleri büyüdü. "Nesta..."

"İyiyim," dedi soğukça. "Umurumda değil."

Zihnindeki çelik duvarları güçlendirdiğini görmesine izin verdi. Gwyn'le pratik yaptığı her şeyi sakin, odaklanmış ve istikrarlı olmak için kullandı. Burnundan nefes alıyor, ağzından veriyor.

Omuzlarını yuvarlayarak, Nesta'nın hak etmediğini bildiği bir şekilde yüzleri endişeyle dolu Emerie ve Gwyn'e yaklaşarak, onların bir gün ortadan kaybolacağını bilerek yaklaştı, onlar da onun ne kadar sefil biri olduğunu fark edince. Amren onlara ne kadar acınası bir hayat kaybı olduğunu söylediğinde ya da başka birinden duyunca onun arkadaşı olmaktan vazgeçerlerdi. Bunu yüzüne bile söylerler mi yoksa ortadan kaybolurlar mı diye merak etti.

Cassian tekrar, "Nesta," dedi. Ama tekrar ona bakmadan halkayı terk etti.

Emerie hemen topuklarının üzerinde merdivenlerden aşağı doğru onu takip ediyordu. "Sorun ne?"

Nesta, kulaklarına yabancı gelen kendi sesiyle, "Hiçbir şey," dedi. "Saray işleri."

"İyi misin?" diye sordu Gwyn, Emerie'nin bir adım gerisinde.

Kafasındaki kükremeyi, göğsündeki çatlamayı durduramadı. "Evet," diyerek yalan söyledi ve inişe geçerken arkasına bakmadı ve koridorda kayboldu.

Nesta banyo yapmak için yatak odasına gitti. Cassian'ın geleceğini biliyordu. Bu yüzden küvetin yanında durdu, musluktan

su fışkırıyordu, o da kapısını çaldı. Onun gittiğini hissedene kadar bekledi, herkes gibi ondan vazgeçmişti ve sonra suyu kapattı.

Ev'e, "Gitti mi?" diye sordu.

Kapı cevap olarak açıldı.

"Teşekkür ederim." Boş koridora doğru yürüdü. Belki de Ev onu gözlerden sakladı, çünkü odasına yakın kısa merdivenlerden koşarak inerken Cassian'ı gördü ve kokusunu almadı. Koridorun sonunda. Kemer yolundan şu uzun merdiven boşluğuna.

Ancak o zaman öfkesini dışarı saldı. Ancak o zaman bu soğukluğu bıraktı ve kendini kalbinin öfkesine teslim etti.

Amren onu o kadar güvenilmez ve korkunç bulmuştu ki bu dünyayı değiştirecek yeteneğe sahip olduğunu bilmek tehlikeli olacaktı. Amren bu konuda diğerleriyle konuşmuştu ve onlar da bunu *oylamışlardı*.

Aşağı, aşağı, aşağı.

Adım adım.

Yana, yana ve yana.

Merdivenleri saymadı. Bacaklarının hareket ettiğini hissetmedi. Sadece kanının kükremesi, kafasındaki çağlama ve göğsünün ortasındaki çatlak vardı. Hiçbir Zihin Durdurma egzersizi onu sakinleştiremez, boğamazdı.

Yer daha da yakınlaştı.

Öfkesinin ve acısının etrafında düşünemiyordu. *Düşünemiyor,* sadece hareket ediyordu.

Merdivenler ısındı, yukarıdaki soğuk rüzgârdan uzaklaştı.

Amren ondan tamamen vazgeçmişti. Onu buraya gönderme konusundaki tartışma farklıydı – Nesta, tartışmanın ona yardım etme arzusundan kaynaklandığını biliyordu. Artık bunu kabul edebilirdi.

Bu tartışma ondan nefret etmelerinden ve korkudan kaynaklanıyordu.

Kiremitli çatılar netleşti. Bacakları titriyordu. Onları hissetmiyordu.

Merdivenler aniden durduğunda erimiş öfkeden başka bir şey hissetmiyordu ve kendini kapının önünde buldu.

Parmakları kulpa bile dokunamadan açıldı. Güneş ışığı merdiven boşluğunu doldurdu ve ötesindeki parke taşlarını ortaya çıkardı.

Öfkesi etrafında fırtına gibi dalgalanan Nesta, sonunda Velaris'e geri döndü.

46.
BÖLÜM

Etrafındaki şehri, ya yüzünü gören ve uzak duran insanları ya da sadece işlerini yapan insanları fark etmedi. Sonbahar ağaçlarının canlı turuncularını, kırmızılarını ve sarılarını veya Sidra'nın parlak mavisini, batı kıyısını hedefleyen dolambaçlı gövdesini kapsayan sayısız köprüden geçerken fark etmedi.

Nesta öfkesine yenik düştü. Daha sonra, çatı katına koşarak çıktığını hatırlamayacaktı. Tahta kapıya eliyle vurmadan önceki yürüyüşünü hatırlamıyordu bile. Avucunun içinde parçalandı, cam gibi kırıldı.

Amren ve Varian yataktaydılar, Adriata Prensi'ne binen küçük dişi çıplaktı. İkisi de durdu, Amren kapıya doğru kıvrıldı, Varian dik bir şekilde fırladı, Nesta odaya adım atarken bir su kalkanı etraflarından geliyordu ve hırıldadı, "*Sen*. Gücümün neler yapabildiğinin *bana* söylenmemesi gerektiğini düşündün."

Amren, vücudunun etrafına ipek bir sabahlık sararken kendini örtmek için bir çarşaf tutan Varian'dan uzaklaşarak bir Ulu Peri'nin süratiyle hareket etti. Etraflarındaki parıldayan su duvarı okyanus yüzeyinin altındalarmış gibi görünmesini sağladı. Amren, Varian'a bir bakış attı. "Bırak onu."

İtaat etti, yataktan kaydı ve uzun, kaslı bacaklarını pantolonuna soktu.

Nesta ona hırladı, "Çık dışarı."

Ama Yaz Sarayı prensi Amren'i endişeden gözü dönmüş bir şekilde izliyordu. Kalıp, onu savunmayı tercih ederdi. Nesta homurdandı, acı dilini kaplıyordu. Bir zamanlar, Amren onun için o kişiydi: bir kavgada onu savunacağını bildiği kişi, onun adına konuşacak kişi. Amren başını salladı ve Varian odadan aceleyle çıkmadan önce Nesta'ya bir uyarı bakışı attı.

Muhtemelen diğerlerine söylemek için ama Nesta umursamadı.

Amren'in dediğini ise umursadı, "Sanırım o geveze piç sana gerekenden fazlasını söyledi."

Göğsündeki çatlağı gizleyen soğuk sesi, "Bana karşı oy kullandın," dedi.

Amren, aynı soğuklukla, "Böylesine korkunç bir güçle başa çıkabileceğini kanıtlayacak hiçbir şey yapmadın," dedi. "O mavnada, herhangi bir ustalaşma girişiminden uzaklaştığında bana da aynı şeyi söylemiştin. Sana daha fazlasını öğretmeyi teklif ettim ama sen çekip gittin."

"Çekip gittim çünkü sen benim kardeşimi seçtin." Tıpkı Elain'in yaptığı gibi. Amren *onun* dostu, müttefiki olmuştu ama sonunda, hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Feyre'yi seçmişti.

Amren, "Ben kimseyi seçmedim, seni şımarık kız," diye çıkıştı. "Feyre'nin seni istediğini ve tekrar birlikte çalıştığımızı söyledim ve sen bir şekilde bunu onun *tarafını* tuttuğum şeklinde bana mı çeviriyorsun?" Nesta hiçbir şey söylemedi. "Seni aylarca rahat bırakmalarını söyledim. Onlarla senin hakkında konuşmayı reddettim. Ve sonra davranışlarımın sana yardım etmediğini, belki de kız kardeşinin haklı olduğunu fark ettiğim anda, bir şekilde sana ihanet mi *ettim*?"

Nesta sarsıldı. "Feyre hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Evet, zavallı Nesta, onu o kadar çok seven bir kız kardeşi var ki yardım almak için her şeyi yapmaya hazır."

Nesta, Tamlin'in canavar şeklinde olduğu, onu nasıl lime lime etmek istediği o anısına ket vurdu. Günün sonunda ondan daha iyi değildi. "Feyre beni sevmiyor." Feyre'nin sevgisini hak etmiyordu. Tamlin'in hak etmediği gibi.

Amren bir kahkaha attı. "Feyre'ye inanman sadece gücüne la-

yık olmadığını kanıtlamaz. Bilerek kör olan kimseye güvenilmez. O silahlarla yürüyen bir kâbus olurdun."

"Artık her şey farklı." Kelimelerin içi boşaldı, havada çınladı. Farklı mıydı? O ve Amren mavnada kavga ettiklerinde ve Amren'in, onun bir *şey* olamaması karşısındaki mutlak hayal kırıklığının sonunda ortaya çıktığı bu yaz olduğundan farklı mıydı?

Amren, o da bunu biliyormuş gibi gülümsedi. "İstediğin kadar sıkı çalışabilirsin, Cassian'ı istediğin kadar düzebilirsin ama düşünmeye başlamazsan kırık olanı tamir edemeyeceksin."

"Bana vaaz verme. *Sen...*" Amren'i işaret etti ve dişinin korkuyla geri çekildiğine yemin edebilirdi. Tamlin'in yaptığı gibi. Sanki Amren, Nesta'nın en son bir düşmanı işaret ettiği zamanı da hatırlıyormuş gibi, kesik kafası ellerinde sona ermişti. Ondan neşesiz bir kahkaha koptu. "Seni ölüm vaadiyle damgalayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Geçen gün Tamlin'le neredeyse bunu yapıyordun." Yani Cassian onlara bundan da bahsetmişti. "Ama sana o mavnada söylediklerimi tekrar söyleyeceğim: Bence hâlâ anlamadığın, saygı duymadığın ya da kontrol edemediğin güçlere sahipsin."

"Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini varsaymaya nasıl cüret edersin?"

Amren cevap vermeyince Nesta tısladı, "Sen *benim arkadaşımdın*."

Amren'in dişleri parladı. "Öyle miydim? Bu kelimenin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum."

Göğsü ağrıyordu, sanki görünmez yumruk onu bir kez daha yumruklamıştı. Kırık kapının ardına doğru adımlar attı ve Cassian'ın kükreyerek içeri girmesi için hazırlandı.

Ama gelen Feyre idi.

Boya günlük kıyafetlerine sıçramıştı; çilli elmacıkkemiğine beyaz bir leke sürülmüştü. Varian stüdyosuna ulaşmak için yarı çıplak sokaklarda koşmuş olmalıydı. Feyre nefes nefese kalmıştı, "Kes şunu."

Feyre yerdeki kıymıkları ve molozları fark etmiş ya da önemsemiş olsa da, yaklaştıkça belli etmedi. Feyre yalvardı, "Nesta, bu şekilde ortaya çıkmamalıydı."

"Cassian mı söyledi bunu?" Buraya gelmek yerine Feyre'ye mi gitmişti?

"Hayır ama tahmin edebiliyorum. Senden hiçbir şey saklamak istemiyordu."

"Benim sorunum Cassian'la değil." Nesta, Amren'e dik dik baktı. "Beni kollayacağına güvenmiştim."

"Bu sadakati herkese karşı bir kalkan olarak kullanmaya karar verdiğin anda arkanı kollamayı bıraktım."

Nesta hırladı ama Feyre aralarına girdi, eller havaya kalktı. "Bu konuşma şimdi sona eriyor. Nesta, eve geri dön. Amren, sen..." Amren'e emir vermenin hikmetini düşünür gibi tereddüt etti. Feyre dikkatlice bitirdi, "Sen burada kal."

Nesta kısık sesle güldü. "Sen onun Yüce Leydisi'sin. Ona hizmet etmene gerek yok. Artık hepinizden daha az güce sahipken gerek yok."

Feyre'nin gözleri parladı. "Amren benim arkadaşım ve yüzyıllardır bu sarayın bir üyesi. Ona *saygı* gösteriyorum."

"Size sunduğu saygı mı?" diye tükürür gibi sordu Nesta. "*Eşinin* sana sunduğu saygı mı?"

Feyre hareketsiz kaldı.

Amren, "*Tek* kelime daha etme Nesta Archeron," diye uyardı.

Feyre sordu, "Ne demek istiyorsun?"

Ama Nesta umursamadı. Kükreyip dururken düşünemiyordu. "İçlerinden *biri size, saygıdeğer* Yüce Leydi'ye rahminizdeki bebeğin sizi öldüreceğini söyledi mi?"

Amren havladı, *"Kapa çeneni!"*

Ama emri yeterli bir onaydı. Yüz yüze gelen Feyre, "Ne demek istiyorsun?" diye tekrar fısıldadı.

"Kanatlar," diye kaynadı Nesta. "Çocuğun İllyrialı kanatları doğum sırasında Peri bedenine saplanacak ve ikinizi de öldürecek."

Odada ve dünyada sessizlik dalgalandı.

Feyre nefes aldı, "Madja doğumun riskli olacağını söyledi. Ama Kemik Oymacısı... Bana gösterdiği oğulda kanat yoktu." Sesi kesildi. "Bana sadece görmek istediğimi mi gösterdi?"

Nesta, "Bilmiyorum," dedi. "Ama eşinin herkese seni gerçek-

lerden haberdar etmemelerini emrettiğini biliyorum." Amren'e döndü. "Onu da mı oyladınız? Onun hakkında konuştun, onu yargıladın ve gerçeği hak etmediğini mi düşündün? *Oyun* neydi, Amren? Feyre'nin bilgisizce ölmesine izin vermek mi?" Amren cevap veremeden Nesta kız kardeşine döndü. "Değerli, mükemmel Rhysand'ının haftalardır neden huysuz bir piç olduğunu sorgulamadın mı? Öleceğini *bildiği* için. Biliyordu ama yine de sana söylemedi."

Feyre titremeye başladı. "Eğer ölürsem..." Bakışları dövmeli kollarından birine sürüklendi. Amren'e "Hepiniz bunu biliyor muydunuz?" diye sorarken başını kaldırdı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

Amren, Nesta'ya doğru solgun bir bakış attı ama "Seni telaşlandırmak istemedik. Korku herhangi bir fiziksel tehdit kadar ölümcül olabilirdi," dedi.

"Rhys biliyor muydu?" Gözyaşları Feyre'nin yanaklarından döküldü, boyayı oraya yaydı. "Hayatlarımıza yönelik tehdit hakkında?" Karnını saran dövmeli eline baktı.

Ve Nesta hayatında bir kez bile Feyre'nin içinde büyüyen çocuğu sevdiği kadar sevilmediğini biliyordu.

Bu Nesta'daki bir şeyi kırdı. Öfkeyi kırdı. Kükreyen gözyaşları düşmeye başladı.

Çok ileri gitmişti. O... tanrılar.

Amren, "Bence bu konuda Rhysand'la konuşman en iyisi," dedi.

Nesta buna dayanamadı; karnını okşarken Feyre'nin yüzündeki acı, korku ve sevgi.

Amren, Nesta'ya hırladı, "Umarım şimdi memnunsundur."

Nesta yanıt vermedi. Ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Topukları üzerinde döndü ve evden hızla çıktı.

❖

Cassian nehir evine gitmişti. Bu onun bugünkü üçüncü hatasıydı.

İlki, kılıç adını sorma konusunda beceriksizce davranıp Nesta'nın şüphelenmesine neden olmasıydı. Ona yalan söyleyememişti, bu yüzden ona her şeyi anlatmıştı.

İkinci hata, Nesta'nın odasında saklanmasına izin vermek ve onunla konuşmaya çalışmamasıydı. Onu rahatlatacağını düşünerek banyo yapmasına izin vermişti. O da aynısını yapmıştı ve ortaya çıktığında, dış merdivenleri ve kapının açık olduğu yere kadar onun kokusunu takip etmişti.

Çıkabildiği ya da tükenip kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden adımları da atmıştı. On bin tanesinin de kokusu taze ve öfkeliydi.

En aşağıya kadar varmıştı. Kapı açık bırakılmıştı.

Havadan onu bulmayı umarak, hareketli şehirde onun kokusunu takip etmekte zorlanacağını bilerek gökyüzüne fırlamıştı. Amren'in nehir evinde çalıştığını sanıyordu, bu yüzden oraya gitmişti.

Ama Amren orada değildi. Nesta da değildi.

Haber geldiğinde Rhys'in çalışma odasına ulaşmıştı. Bir haberciden değil, Feyre'den zihninden eşine.

Rhys masasındaydı, onunla sessizce konuşurken yüzü gergindi. Cassian o bakışı gördü, kiminle konuştuğunu biliyordu ve hareketsiz kaldı. İkisi de burada değildi, bu da muhtemelen Amren'in dairesinde oldukları anlamına geliyordu ve Feyre rapor veriyorsa...

Cassian, iki dakikalık bir uçuşta orada olabileceğini bilerek, yeterince hızlı olması için dua ederek kapılara doğru döndü.

"Cassian."

Rhys'in sesi kâbuslardan ibaretti, yıldızlar arasındaki karanlıktan.

Cassian nadiren duyduğu ve bir kez bile kendisine yöneltmediği o sese donup kaldı. "Ne oldu?"

Rhys'in yüzü tamamen sakindi. Ama gözlerinde ölüm karanlığı, öfkeli bir ölüm vaadi vardı. Ne bir yıldız ne de bir menekşe parıltısı kalmıştı.

Rhys, cehennem gibi bir ses tonuyla "Nesta, Feyre'yi kendisi ve bebek için olan riskten haberdar etmeyi uygun gördü," dedi.

Cassian'ın kalbi küt küt atmaya başladı, sanki parçalanacaktı.

Rhys bakışlarını tuttu ve kardeşi, Yüce Lordu, "Nesta'yı bu şehirden çıkar. Hemen şimdi," dedi. Rhys'in gücü odada yükselen bir fırtına gibi gümbürdedi. "Ben onu öldürmeden önce."

47.
BÖLÜM

Cassian, Nesta'yı bir ara sokakta koşarken bulmuştu, sanki Rhysand'ın sadece onun dökülen kanının durdurabileceği bir ava çıkmak üzere olduğundan şüpheleniyordu. Ama onun sadece yaptıklarından kaçtığım biliyordu, kendinden kaçtığını. Çok sevdiği meyhanelerden birine doğru koşuyordu.

Cassian, ara sokakta süzülürken Nesta'ya onu görme şansı vermedi, onu belinden ve dizlerinin altından tuttu ve gökyüzüne doğru süpürdü.

Onunla dövüşmedi, tek kelime etmedi. Sadece onun kollarına uzandı, yüzü onun göğsünde soğuktu.

Cassian, elinde ağır bir çantayla, Azriel'i orada bulmak için Rüzgâr Evi'nin üzerinden süzüldü. Bunun Rhys'ten gelen ayrı bir uyarıdan mı yoksa Az'ın kendi gölgelerinin fısıldamasından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Cassian paketi aldı, bir bileğine doladı ve Nesta'yı tutarken ağırlığına karşı homurdandı. Az, Cassian yukarı süzülürken, sonbahar gökyüzüne doğru hiçbir şey söylemedi.

Ve Cassian, arkasındaki şehre bakmaya cesaret edemedi.

❖

Kafasında, vücudunda hiç ses yoktu. Cassian'ın onu tuttuğunu, saatlerce uçtuklarını biliyordu ve umursamadı.

Affedilemez bir şey yapmıştı.

Rhysand tarafından kanlı bir sise dönüştürülmeyi hak etmişti. Keşke Cassian onu kurtarmaya gelmeseydi.

Güneş arkalarından batana kadar dağlara doğru uçtular. Yere indiklerinde etrafları karanlıkla örtülmüştü. Cassian, her parçası incinmiş gibi yüzünü buruşturdu ve Azriel'in onlara verdiği paketi ayaklarının altına attı.

"Bu gece burada kamp kuracağız," dedi sessizce.

Konuşmak istemiyordu. Hayatının geri kalanı boyunca tek kelime etmemeye karar verdi.

"Ateş yakacağım," diye devam etti, yüzünde nazik hiçbir şey yoktu.

Nesta buna dayanamadı. Bu yüzden arkasını döndü, kara bir kayanın hemen altındaki düz bir kuru toprak parçasını indiği küçük alanı inceledi.

Sessizce, çıkıntının en derin kısmına doğru yürüdü. Sessizce sert, tozlu toprağa uzandı, kolunu yastık olarak kullandı ve kaya duvarına doğru kıvrıldı.

Gözlerini kapattı ve ateş onu tükettikçe ahşabın kırılmasını ve çatlamasını görmezden gelmeye, toprağa, dağa karışmaya ve sonsuza kadar kaybolmaya istekliydi.

❖

Cassian.

Feyre'nin sesi Cassian'ın zihnini doldurdu ve genişleyen manzarada yıldızların göründüğü yerden onu çekti. Nesta'yı Uyuyan Dağlar'a uçurmuştu. İllyria'yı Velaris'ten ayıran sıradağlara. Bunlar daha küçük zirvelerdi, henüz kışın pençesinde değillerdi, bol miktarda nehir ve avlanacak av hayvanları vardı.

Cassian.

Zihin konuşması yapabildiğini unutmuşum.

Gülüşü duyuldu. *Aşağılanmış hissetmeli miyim yoksa hissetmemeli miyim karar veremiyorum. Belki de Daemati hediyelerini daha sık kullanmalıyım. İyi misiniz?* demeden önce durakladı.

Bunu benim sana sormam gerekirdi.

Rhysand aşırı tepki gösterdi. Aşırı tepki gösterdi.

Cassian başını iki yana salladı, ancak Feyre bunu göremedi. *Bunu öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm.*

Ben değilim. Hepinize çok kızgınım. Bana neden söylemediğini anlıyorum ama çok kızgınım.

Nesta'ya çok kızgınız.

Bana gerçeği söyleyecek cesareti vardı.

Seni incitmek için gerçeği söyledi.

Belki de. Ama bir şey söyleyen tek kişi oydu.

Cassian burnundan iç çekti. *O...* İyice düşündü. *Durumlarınız arasındaki benzerlikleri gördü ve kendi yöntemiyle ikinizin de intikamını almaya karar* verdi.

Ben de öyle hissediyorum. Rhys aynı fikirde değil.

Keşke başka bir şekilde öğrenseydin.

Tamam öyle öğrenmedim. Ama birlikte yüzleşeceğiz. Hepimiz.

Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?

Alternatifi korku ve panik. Oğlumun böyle şeyler hissetmesine izin vermeyeceğim. Onun için, bizim için, daha fazla dayanamayana kadar savaşacağım.

Cassian'ın boğazı sıkıştı. *Senin için de savaşacağız.*

Biliyorum. Feyre tekrar durakladı. *Rhys'in seni şehirden kovalamaya ya da Nesta'yı tehdit etmeye hakkı yoktu. Bunu fark etti ve özür diledi. Eve dönmenizi istiyorum. İkinizin de. Nereye gittiniz ki?*

Vahşi doğa. Cassian bir omzunun üzerinden Nesta'nın son birkaç saattir uyuduğu yere baktı, kaya duvarına karşı sıkı bir top halini almıştı. *Sanırım birkaç gün burada kalacağız. Yürüyüşe çıkacağız.*

Nesta hayatında hiç yürüyüşe çıkmadı. Nefret edeceğini garanti ederim.

O zaman Rhys'e bunun onun cezası olduğunu söyle. Çünkü Rhys, tehditleri için özür dilemesine rağmen, hâlâ kızgın olacaktı. *Ona Nesta'yla yürüyüşe çıkacağımızı ve bundan nefret edeceğini ama eve dönmeye hazır olduğuna karar verdiğimde eve geleceğini söyle.*

Feyre bir an sessiz kaldı. *Bunun gereksiz olduğunu söylemesi gerektiğini bildiğini ama içten içe memnun olduğunu söyledi.*

Güzel. Bunu duyduğuma çok sevindim.

Feyre güldü ve ses, haberlerden korkmuş, bir şekilde incinmiş olabileceğinin kanıtıydı ama gerçekten de buna adapte oluyordu. Korkmasına ve ağlamasına izin vermezdi. Ondan neden daha azını beklediğini bilmiyordu.

Feyre, *Lütfen ona iyi bak Cassian* dedi. *Kendine de.*

Cassian kayanın gölgesinde neredeyse gizlenmiş uyuyan dişiye baktı.

Bakarım.

48.
BÖLÜM

"Uyan."

Nesta gergindi, şafağın kör edici parlaklığına karşı bir gözünü açtı. Cassian bir elinde mantar ve sandviçe benzeyen bir tabak ile onun üzerinde duruyordu. Yerin sertliğinden ve gecenin soğuğundan tüm vücudu ağrıyordu. Neredeyse hiç uyumamıştı, çoğunlukla orada uzanıp, kayaya bakmış, yangın seslerini görmezden gelmeye çalışmış, hiçliğin içinde kaybolmak istemişti.

Oturma pozisyonuna geçti ve Cassian tabağı ona doğru itti. "Bir şeyler ye. Önümüzde uzun bir gün var."

Gözlerini ağır ve ağrılı bir şekilde yüzüne doğru kaldırdı.

İçinde sıcak bir şey yoktu. Meydan okuma ya da ışık yok. Katı, taş kalpli bir savaşçı.

Cassian, "Şafaktan günbatımına kadar yürüyüş yapacağız, gün boyunca sadece iki durak olacak. Yani yesen iyi olur," dedi.

Fark etmezdi. Yesin, uyusun, yürüsün... Hiçbiri.

Ancak Nesta, hazırladığı yiyecekleri yemeye kendini zorladı, yaktığı ateşi söndürürken kütüklerin *çatlamasından* başka bir şeye odaklanmadı. Cassian, yiyeceklerin geri kalanıyla birlikte birkaç pişirme malzemesini hızla çantaya koydu.

Kaldırdı, kasları ağırlıkla ön kolunda kayıyordu ve ayaklarının arasına atmadan önce ona doğru yürüdü. "O kadar büyük bir paketi kanatlarla sırtıma sığdıramam. Yani onu taşıyacaksın."

Azriel bunu biliyor muydu? Cassian'ın gözündeki buzlu, eğlenceli parıltıdan, evet diye düşündü.

Nesta yemeğini bitirdi ve tabağını yıkayacak bir şeyi yoktu, bu yüzden onu paketin içine itti.

"Yemekte Gerthys Nehri'ne vardığımızda bulaşıkları yıkayabilirsin. Buradan altı saatlik bir yol."

Umursamadı. Onu toprağa gömsün, onu yürütsün ve hizmetçi gibi davransın. Hiçbir şeyi düzeltmezdi.

Onu düzeltmezdi.

Nesta ayağa kalktı, eklemlerini gerdi ve vücudu kaskatı kesildi. Örgüsünü yeniden örme zahmetine girmedi.

"İhtiyaçlarını köşede görebilirsin." Uçurumun yüzündeki hafif eğriye doğru başını salladı. "Dışarıda kimse yok."

Nesta, onun söylediğini yaptı. Döndüğünde, o sadece pakete doğru başını salladı. "Toparlan."

Nesta da aynı şekilde homurdandı. Ağırlığının en az üçte biri olmalıydı. Omuzlarına koyarken neredeyse sırtı eğiliyordu ama ayarlamak için kıvrandı. Omurgasına oturana kadar kemer ve tokalarla oynadı, ağırlık göğsünde ve kalçalarında dengelendi.

Cassian görünüşe göre iyi bir iş çıkardığına karar vermişti. "Hadi gidelim."

Nesta onun önderlik etmesine izin verdi ve on dakika içinde, Cassian dağın yüzünü keserek yamaca yaklaşırken bacakları yanıyordu. Nesta'yla onunla konuşmadı, o da onunla konuşmadı.

Gün, insanın hayal edebileceği kadar canlıydı, etraflarındaki dağlar canlı yeşildi, camgöbeği nehirler o kadar berraktı ki, yukarıdan bile yataklarını kaplayan beyaz taşları görebiliyordu.

Nesta kendini buna verdi, vücudunun ağrıması, nefesinin kesilmesi –cam gibi keskindi– kükreyen düşünceler.

Güneş gökyüzünde kavis oluşturdu, alnındaki ve boynundaki terin akmasına neden oldu. Saçları sırılsıklam olmuştu. Yine de Cassian'ı tepenin yukarısına kadar takip ederek yürüdü. Kayalık

bir çıkıntıya ulaştı, arkasında olduğundan emin olmak için bir kez omzunun üzerinden baktı, sonra ortadan kayboldu – muhtemelen aşağı doğru gidiyordu.

Çıkıntıya ulaştı ve ne kadar dik olduğunu gördü.

Bir nehirde durmaktan bahsetmişti. Çok aşağıda ve ileride geniş bir nehir şeridi uzanıyordu. Yarısı ağaçlarla kaplıydı. Ulaşması saatler sürecek gibi görünmüyordu ama... Cassian dümdüz aşağıya inmek yerine dağın karşısına doğru yürüyordu. Hiç kimse ölümüne yuvarlanmadan doğrudan aşağıya inemezdi.

Çok geçmeden inişte tamamen farklı bir kas grubu itiraz etmeye başladı. Yukarıya doğru gitmekten daha kötüydü, fark etmişti – şimdi ağırlık onu öne eğip vadiye ve nehre düşürmeye kararlıymış gibi hissediyordu.

Cassian, onun yaptığı gibi çimenler ve küçük taşlar arasında adımlarını dikkatlice seçme zahmetine girmedi. En azından kanatlarının güvencesi vardı. Bu yükseklikte, bulutlar boş gözcüler gibi geçip gitti, hiçbiri kızgın güneşe karşı gölge sunacak kadar merhametli değildi.

Nesta'nın bacakları titredi ama hareket etmeye devam etti. Çantanın kayışlarını göğsüne yaslandıkları yerde kavradı ve ağırlığını dengelemek için kollarını kullandı. Cassian'ı takip etti, dağdan aşağı, adım adım, saat saat.

Adım üzerine adım yürüdü ve hiçbir şey söylemedi.

Nehirde öğle yemeği için durdular. Eğer sert peynir ve ekmek öğle yemeği olarak kabul edilebilirse.

Nesta'nın tek derdi ağrıyan karnını doldurmasıydı. Tek umursadığı, önlerindeki nehrin temiz olmasıydı, kavrulmuştu. Onun çimenli kıyısında çöktü, yüzünü içine gömmek için diz çöktü. Soğuğun şokuyla nefes nefese kaldı, sonra kalktı, bir avuç içi ile ağzına suyu tekrar tekrar kaldırarak yutkundu ve yutkundu.

Yanına uzanmak için nehirden geri çekildi, nefes alıp verişi hâlâ ağırdı.

"Otuz dakikan var," dedi Cassian, içeceğinden yudumlayıp çimleri sallayarak oturduğu yerden. "İstediğin gibi kullanabilirsin."

Hiçbir şey söylemedi. Başını sallamak bile fazla geldi.

Paketi açtı ve ona bir matara fırlattı. "Şunu doldur. Bayılırsan, dağdan düşebilir ve vücudundaki her kemiği kırabilirsin."

O, ona bakmadı. Gözlerindeki kelimeyi görmesine izin vermedi. *Güzel.*

Yine de kıpırdamadı. Sonraki sözleri daha nazikti ve o da onlara içerledi. "Dinlen."

Cassian, Nesta'nın sık sık kendisinden nefret ettiğini biliyordu.

Ama artık var olmamayı isteyecek kadar kendinden nefret ettiğini hiç bilmiyordu.

Düşme tehdidinden bahsettiğinde onun ifadesini görmüştü. Velaris'e geri dönmenin onu o bakıştan kurtarmayacağını biliyordu. Onu o bakıştan da kurtaramazdı.

Sadece Nesta kendini bu duygudan kurtarabilirdi.

Söz verdiği otuz dakika dinlenmesine izin verdi ve belki de ona hâlâ biraz kızgındı, çünkü tekrar başlamadan önce sadece "Gidelim," dedi.

O ağır, dolgun sessizliği takip etti. Bir yük beygiri kadar sessiz.

Bu dağları yüzyıllardır üzerlerinde uçtuğundan yeterince iyi tanıyordu: çobanlar burada yaşardı, genellikle yüksek yeşil ve kahverengimsi siyah taşların yalnızlığını daha kalabalık alanlara tercih eden sıradan Periler.

Tepeler İllyria'dakiler kadar acımasız ve keskin değildi ama onlara tam olarak açıklayamadığı bir varlık vardı. Mor ona uzun zaman önce bu toprakların iyileşmek için kullanıldığını söylemişti. Bedeni ve ruhu yaralı insanların bu tepelere, yani göle ulaşmalarına iki buçuk gün kalmıştı, iyileşmek için.

Belki de bu yüzden gelmişti. Bazı içgüdüler iyileşmeyi hatırlamış, bu toprakların uyuyan kalbini hissetmiş ve Nesta'yı buraya getirmeye karar vermişti.

Kilometreler geçtikçe arkasındaki sessizlik bir Wraith gibi belirirken, Cassian bunun yeterli olup olmayacağını merak ediyordu.

49.
BÖLÜM

Uzaktan sadece bir tepe gibi görünen dağın yarısına gelmişlerdi ki Cassian ileriden "Geceyi burada geçireceğiz," dedi.

Dağın yamacındaki bir manzarada durmuştu, en yakın tepe o kadar yakındı ki, onu bir taşla vurabilirdi, sadece çok aşağıdan geçen başka bir nehirle ayrılmıştı. Zemin soluk ve tozluydu ve en önemlisi düzdü.

Nesta sendeleyerek düz zemine yükselirken, sonunda bacakları pes ederken ve toprağın üzerine yayılırken hiçbir şey söylemedi.

Yanağını ısırdı ama umursamadı, nefes alırken ve verirken, vücudu titriyordu. Şafak sökene kadar hareket etmedi. İhtiyacını gidermek için bile. Serçeparmağını bile kımıldatmaktansa altını ıslatmayı tercih ederdi.

Cassian karşıdan "Bayılmadan paketi çıkar da en azından kendime yemek yapayım," dedi.

Sözleri soğuk ve mesafeliydi. Bütün gün onunla zar zor konuşmuştu.

Daha kötüsünü hak ediyordu.

Bu düşünce, kalçaları ve göğsü boyunca uzandıkları yerden kayışlarını çözmesine neden oldu. Paket yere düştü ve bir ayağıyla ona doğru dürtmek için büküldü. Bacağı hareketle titredi. Ama küçük bir kayaya yaslanana kadar kendini toparladı.

Adam bütün gün ağırlığının altında terlememiş ve titrememiş

gibi paketi sadece bir homurdanmayla tuttu. Sonra yakındaki çalılıklara doğru yürüdü, diz boyu çimenler ve çalılar hışırdıyordu.

Rüzgâr mırıldandı, zirveler arasında ilerliyordu. Gölgeler yavaşça dağların engebeli kenarları üzerinde sürünüyordu, güneş üst sınırlarını altına döküyordu, her santimetresiyle derinleşen soğuk yükselen karanlığa teslim oluyordu.

Nehir dağ yamacından aşağı kükredi, yürürken gün boyunca duyduğu sürekli bir koşuşturma, birçok akıntı, dışarıdan zar zor görülebiliyordu. Burada bile, ışığın solmasıyla, nehrin renkleri vadi tabanı boyunca zirveler arasında gezinirken kayalıklardan yeşim taşlara ve çamlara kaydı.

Her şey çok hareketsizdi ama yine de bir şekilde dikkatliydi. Sanki eski ve yarı uyanık bir şeyle çevriliydi. Her zirvenin kendi ruh halleri ve tercihleri varmış gibi, bulutların onlara tutunup tutunmaması ya da onlardan kaçınması ya da ağaçların yan yana dizilmesi ya da çıplak bırakılması gibi. Şekilleri o kadar garip ve uzundu ki, dev yaratıklar bir zamanlar nehirlerin yanına uzanmış, üzerlerine buruşuk bir battaniye çekmiş ve sonsuza dek uykuya dalmış gibi görünüyorlardı.

Uyku düşüncesi onu cezbetmiş olmalı. Bildiği sonraki şey dünyanın karanlık olduğuydu. Yıldızlar ve dolunay hariç. Gerçi sıcaklığını kullanabilirdi. Cassian birkaç metre öteye uzandı, sırtı ona dönüktü, ay ışığı kanatlarını yaldızlıyordu.

Adam bir tabak ekmek, sert peynir ve bir çeşit kurutulmuş et bırakmıştı. Gerçi hiçbirine dokunmadı. Karnındaki homurdanmayı görmezden geldi.

Sert boynunu büktü, etrafına bir battaniye sardı ve yere uzandı. Kolunu tekrar başının altına kaydırdı ve soğuğa karşı gözlerini kapattı.

❖

Sonraki iki gün boyunca Cassian'ın kafasının arkasına baktı.

Sonraki iki gün boyunca konuşmadı.

Her çakıl taşı ve taş ona çelme takma, ayak bileğini burkma

ya da çizmelerinin içine girme arayışında gibi görünüyordu.

Ertesi gün öğleden sonra yaklaşıyordu, bulutlar hızlı bir rüzgârda tepelerin hemen üzerinde sürükleniyordu, kafası çarpmaya başladı. Güneş ışığı çok parlaktı, teri sızlıyordu.

Günlerce yürümelerine rağmen, sadece birkaç tepeyi geçmişlerdi. Cassian'ın uçarken üzerinden geçtiği dağlar yürüyerek sonsuzdu. Doğru yolu nasıl seçtiğini... sormadı. Nereye gittiklerini de... sormadı. Sadece onu takip etmiş, gözlerini sırtına sabitlemişti.

Kafası bulanıktı, tüm vücudu biraz sarsılıyordu.

Yutkunmaya çalıştı ve boğazını o kadar kuru buldu ki dili ağzının çatısına yapışmıştı. Serbest bıraktı. En son ne zaman bir yudum su içmişti? Matarası çantasının üstündeydi ama durmak, onu çıkarmak... Çantayı düşürmek için kemerlerini çözmek istemiyordu. Ona durması gerektiğini işaret etmek gibi.

Dün gece de bir öncekiyle aynıydı: kamplarına ulaşmıştı, yere yığılmıştı ve uykuya dalmadan önce paketi zar zor çıkarabiliyordu. Daha sonra uyandığında yanında elementlere karşı ince bir bezle kaplı bir tabak soğuk yiyecek buldu. O uyurken yemek yedi, sonra tekrar gözlerini kapattı.

Sadece saf yorgunluk arzuladığı unutulmayı çağırabilirdi. Gün boyunca her durduklarında, o kadar yorgundu ki dizlerinin üstüne çöktü ve paketi attı. Hareket halindeki duraklama sırasında o kadar yorgundu ki, içten içe nasıl bir yıkım yarattığını, nasıl bir yıkım olduğunu düşünemiyordu. Eğitim yok, Valkyrie'ler ve onların Zihin Durdurmaları hakkında bilgi edinmek işe yaramazdı. Hiçbir şeyin faydası olmazdı.

Suyu bekleyebilirdi. Çünkü durmak, bu düşüncelerin içeri girmesine izin vermekti. Sürüden daha ağır, kurşunlu gölgeler gibi arkasından takip etseler bile.

Ayak bileği gevşek bir taş üzerinde büküldü ve acı kırbacına karşı dişlerini sıktı, ancak devam etti. Cassian bir kez bile tökezlememişti. Bilmeliydi, bütün gün onu izlemişti. Ama şimdi tökezledi. Nesta atıldı, ama...

Hayır, bu oydu. Düşen oydu.

❖

Cassian kurumuş nehir yatağının yarısındayken arkasındaki taşlar çatırdadı ve çınladı.

Döndü ve Nesta'yı yüzüstü buldu. Hareket etmiyordu.

Taşlı yolda küfrediyor ve koşuyordu, önünde diz çöktü. Keskin taşlar pantolonunun içinden bacaklarını ısırdı ama onu çevirirken kalbi küt küt atıyordu.

Bayılmıştı. Rahatlaması içinde ilkel bir şeydi, durulmuştu, ama...

Saatlerdir dönüp ona bakmamıştı. Sert, beyaz dudakları kabuklaşmış; cildi kızarmış ve terliydi. Kemerindeki matarayı tuttu, kapağını çıkardı ve başını kucağına çekti. "İç," diye emretti, onun için ağzını açtı, kam kulaklarında kükrüyordu.

Nesta kıpırdadı, ancak boğazına biraz su döktüğünde onunla savaşmadı. Gözlerini açması için yeterliydi. Pusluydular.

Cassian "En son ne zaman su içmiştin?" diye sordu.

Gözleri keskinleşti. Üç gündür ona gerçekten ilk kez bakmıştı. Ama sadece matarayı aldı ve derin bir şekilde içti, onu süzdü.

Bitirdiğinde, inledi, kendini kucağından itti ama sadece kendi tarafına doğru.

"Gün boyunca su içmeliydin," diye çıkıştı.

Etraflarındaki kayalara baktı.

O bakışa dayanamadı – boşluk, kayıtsızlık, sanki artık burada vahşi doğada yaşayıp yaşamadığını gerçekten umursamıyordu.

Karnı burkuldu. İçgüdü, kendisini onun etrafına sarması, rahatlatması ve yatıştırması için ona bağırdı, ancak başka bir ses, eski ve bilge bir ses, devam etmek için fısıldadı. Bir dağ daha, dedi o ses. Sadece bir dağ daha kaldı.

Bu sese güveniyordu. "Bu gece burada kamp kuracağız."

Nesta ayağa kalkmaya çalışmadı ve Cassian daha düz bir zemin taraması yaptı. Nehir yatağının yirmi metre yukarısında, sola doğru. Yeterince düz. "Hadi," diye teşvik etti. "Birkaç adım daha atarsan uyuyabilirsin."

Ama hareket etmedi. Sanki bunu yapamayacaktı.

Kendine bayıldığı için olduğunu ve sağlam olmayabileceğini

söyledi ama adam ona doğru yürüdü. Çömeldi ve onu kollarına aldı, eşyalarını topladı.

Hiçbir şey söylemedi. Kesinlikle hiçbir şey.

Ama fırtınanın yaklaştığını biliyordu Cassian. Nesta'nın tekrar konuşacağını biliyordu ve konuştuğunda, bunu atlatmaya hazır olsa iyi olurdu.

❖

Nesta karanlıklar içinde uyandığında bekleyen bir tabak daha buldu. Dolunay yüzünü göstermişti, o kadar parlaktı ki dağlar, nehirler, vadi o kadar aydınlıktı ki ağaçların altındaki yapraklar bile görülebiliyordu. Daha önce hiç böyle bir manzara görmemişti. Zamanın unuttuğu gizli, uykulu bir yer gibi görünmüştü.

O manzaranın bu sağların karşısında bir hiçti. Çizmesinde hâlâ tıkırdayan taşlardan biri kadar önemsiz. Hiçbir şey ve hiç kimse olmak kutsanmış bir rahatlamaydı.

Uykuya daldığını hatırlamıyordu ama şafak sökmüş ve tekrar hareket ediyorlardı. Kuzeye doğru giderken, nadir bir nezaket anında, ağaçların yosunlu taraflarının her zaman bu yöne baktığını ve rotasında kalmasına yardımcı olduğunu gösterdi.

Öğle yemeğinde ona bir göl olduğunu söyledi. Bu gece oraya ulaşırlar ve bir ya da iki gün kalırlardı.

Zar zor duydu. Adım üzerine adım, kilometre üstüne kilometre, yukarı ve aşağı. Dağlar onu izliyor, nehir ona şarkı söylüyor, sanki onu göle doğru yönlendiriyordu.

Vücudunu toprağa gömmenin hiçbir şekli onu iyileştiremezdi. Bunu biliyordu. Onun da bilip bilmediğini merak etti. Aptalca bir iş için onunla yürüyüşe çıktığını düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Ya da belki de çocukken duyduğu eski hikâyelerden biriydi: kötü bir kraliçenin avcısı, kalbini oymadan önce onu derin vahşi doğaya götürüyor.

Öyle olmasını diledi. Keşke biri lanet şeyi göğsünden kesseydi. Birinin, yaptığı her korkunç şeyi, aklına gelen her kötü düşünceyi, başarısız olduğu her insanı fısıldayan sesi bastırmasını diledi.

Yanlış doğmuştu. Pençeler ve sivri dişlerle doğmuş ve onları kullanmaktan asla kaçınamamış, ihanetten kükreyen, nefret ve sevgiyi herkesin anlayabileceğinden daha şiddetli bir şekilde kükreyen sesi, bastıramamıştı. Elain belki de bunu kavrayan tek kişiydi ama şimdi kız kardeşi de ondan nefret ediyordu.

Nasıl tamir edileceğini bilmiyordu. Her şeyi nasıl düzelteceğini. Böyle olmaktan nasıl vazgeçileceğini.

O, kızgın olmadığı bir zamanı hatırlamıyordu. Belki annesi ölmeden önce ama o zaman bile annesinin kendisi babalarına karşı sert ve küçümseyiciydi ve annesinin küçümsemesi kendi duygusu haline gelmişti.

O acımasız, çalkantılı öfkeyi bastıramadı. Yaralanmadan önce saldırmaktan kendini alıkoyamadı.

Kuduz bir köpekten farkı yoktu. Amren ve Feyre'nin karşısında kuduz bir köpekti. Tamlin gibi bir canavar. Evin merdivenlerinden inmeyi başarmış olmasını bile umursamamıştı. Öfkeyle inmişti, sayılır mıydı?

Saymaya değer miydi?

İçindeki her şeyi buruşturan soru buydu.

Nesta, Cassian'ın önden tırmandığı tepeyi açıkça gördü ve önlerinde parlak, turkuaz bir göl vardı. İki zirve arasında hafifçe batık duruyordu, içlerindeki suyu tutmak için bir çift yeşil el tarafından tutulmuş gibiydi. Kıyısında gri taşlar vardı.

Nesta gölü, taşları, güneş ışığını ve yeşili görmedi.

Gözleri bulanıklaştı ve gözleri, gözyaşlarının geçmesine izin vermek için dilimlenmiş gibi açıldı.

Dizlerinin üstüne çökmeden önce taşlara ulaşmıştı. Taş kemiklerini çok sert ısırmıştı. Saymaya değer miydi?

Cevabı biliyordu. Bunu her zaman biliyordu.

Cassian ona doğru döndü ama Nesta da onu ne gördü, ne de sözlerini duydu.

Yüzünü ellerine gömüp ağladı.

50. BÖLÜM

Burulma, soluk soluğa kalma sesleri çıktığında Nesta durmayacağını biliyordu.

O dağ gölünün kıyısında diz çöktü ve tamamen bıraktı.

Her korkunç düşüncenin kendisini vurmasına, içinden geçmesine izin verdi. Nesta gerçeği ortaya çıkarırken, kendi öfkesinin ve acısının onu etkilemesine izin verirken, Feyre'nin solgun, harap olmuş yüzünü görmesine izin verdi.

Suçluluk duygusundan daha fazla yaşayamazdı. Denemenin bir anlamı yoktu. Ellerinin karanlığında hıçkıra hıçkıra ağladı.

Sonra taşlar çatırdadı ve yanında sıcak, sabit bir varlık belirdi. Ona dokunmadı ama "Buradayım," derken sesi yakınlardaydı.

Bu konuda daha çok hıçkırarak ağladı. Duramadı. Bir baraj patlamış gibi ve sadece suyun akışına izin vermek, içinden öfkeyle geçmesi, yeterli olacaktır.

"Nesta." Parmakları omzunu sıyırdı.

O dokunuşa dayanamadı. İçindeki nezaket.

"Lütfen," dedi.

Beş gündür ilk kelimesi.

Durakladı. "Lütfen ne?"

Cassian'dan uzaklaştı. "Bana dokunma. Bana karşı *nazik* olma." Kelimeler hıçkırarak ağlayan, dalgalanan bir karmaşaydı.

"Neden?"

Nedenler listesi fırladı, dışarı çıkmak, kendilerini duyurmak için mücadele ettiler ve o da karar vermelerine izin verdi. "Ölmesine izin verdim," diye fısıldarken, bırak içinden geçsinler.

O sessizleşti.

Ellerini yüzüne koyarak fısıldamaya devam etti. "Beni kurtarmaya geldi ve benim için savaştı ve ben onun kalbimde nefretle ölmesine izin verdim. Onun için nefret ettim. Durduramadığım için öldü." Sesi kesildi ve daha çok ağladı. "Ve sonuna kadar ona çok kötü davrandım. Hayatım boyunca ona çok ama çok kötü davrandım ve yine de bir şekilde beni sevdi. Bunu hak etmiyordum ama o hak ediyordu. Ve ölmesine izin verdim."

Dizlerinin üzerine çöktü, avuçlarının içine dedi ki, "Bunu geri alamam. Tamir edemiyorum. Öldüğünü düzeltemem, Feyre'ye söylediklerimi düzeltemem, yaptığım korkunç şeyleri düzeltemem. *Kendimi* düzeltemiyorum."

O kadar çok hıçkırdı ki vücudunun hıçkırıklarla kırılacağını sandı. Vücudunun çatlak bir yumurta gibi parçalanmasını, ruhundan geriye kalanların dağ rüzgârında sürüklenmesini istiyordu.

"Buna dayanamıyorum," diye fısıldadı.

Cassian sessizce, "Bu senin hatan değil," dedi.

Onu ondan koruyacakmış gibi yüzünü hâlâ ellerinde salladı ama o, "Babanın ölümü senin suçun değil. Oradaydım Nesta. Ben de bir çıkış yolu aradım. Ve yapılabilecek hiçbir şey yoktu."

"Gücümü kullanabilirdim, *deneyebilirdim*..."

"Nesta." Adı acı çekiyormuş gibi bir iç çekişti. Sonra kollarını ona doladı ve o da kucağına çekildi. Onu göğsüne yaslarken karşı koymadı. Gücüne ve sıcaklığına.

"Bir yolunu bulabilirdim. Bir yolunu bulmalıydım."

Cassian'ın eli saçlarını okşamaya başladı.

Tüm vücudu, kemiklerine kadar titriyordu. "Babamın ölümü... Bu ateşlere dayanamamamın sebebi bu."

Eli hareketsiz kaldı, sonra devam etti. "Neden?"

"Kütükler..." Ürperdi. "*Çatlıyorlar*. Kemik kırılması gibi."

"Babanın boynu gibi."

"Evet," diyerek nefes aldı. "Ben o sesi duydum. Ateşin yanın-

dayken boynunun kırıldığını *nasıl duymayacağımı* bilmiyorum. Bu... bu bir *işkence*."

O, başını okşamaya devam etti.

Bir kelime dalgası içinden çıktı. "O zamandan önce bizi kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım. Biz fakirken Elain ve Feyre'yi kurtarmanın. Ama çok *kızgındım* ve bizim için savaşmasını istedim ama savaşmadı ve ne kadar sefil biri olduğunu kanıtlamak için hepimizin açlıktan ölmesine izin verirdim. Bu beni o kadar tüketti ki Feyre'nin o ormana gitmesine izin verdim ve kendime umursamadığımı, yarı vahşi olduğunu ve bunun önemli olmadığını söyledim ama yine de..." Burkulmuş bir çığlık attı. "Gözlerimi kapatıyorum ve onu ilk kez ava çıktığı gün görüyorum. Elain'in Kazan'a girdiğini görüyorum. Savaş sırasında onun tarafından alındığını görüyorum. Babamın öldüğünü görüyorum. Ve şimdi bebeğin onu öldüreceğini söylediğimde Feyre'nin yüzünü göreceğim." Sallandı ve sallandı, gözyaşları yanaklarından aşağı doğru sıcak yanıyordu.

Cassian saçlarını, sırtını okşamaya devam etti. Göl kenarında tuttuğu gibi.

"Nefret ediyorum," dedi. "Her parçam... böyle şeyler yapıyor. Ama yine de durduramıyorum. Bu engeli aşamıyorum, çünkü düşmesine izin vermek, her şeyin içeri girmesine izin vermek..." Böyle olacaktı. Çığlık atan, ağlayan bir pisliğe dönüşmüştü. "Kafamın içinde olmaya dayanamıyorum. Her şeyi defalarca duymaya ve görmeye dayanamıyorum. Tek duyduğum bu. Boynunun kırılması. Bana son sözleri. Beni sevdiğini söylemesi." Fısıldadı, "Bu sevgiyi hak etmedim. *Hiçbir* şeyi hak etmiyorum."

Cassian'ın elleri onu daha sıkı tuttu, yüzünü ceketine gömüp göğsüne ağlarken kendi elleri düştü.

Bir süre sonra şöyle dedi: "Sana annem hakkında daha fazla şey anlatabilirim ve onun ölümünün neredeyse beni nasıl yok ettiği hakkında. Daha sonra ne yaptığımı ve bunun bana neye mal olduğunu sana ayrıntılı olarak söyleyebilirim. Üstesinden gelmek için ne kadar uğraştığımı anlatabilirim. Amarantha'nın Rhys'i esir tuttuğu kırk dokuz yıl boyunca kaç gün ve gece acı çek-

tiğimi söyleyebilirim. Ona yardım etmek için orada olmadığım ve onu kurtaramadığım için suçluluk duyuyordum. Ona hâlâ nasıl baktığımı ve ona layık olmadığımı, bana ihtiyacı olduğunda onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyebilirim; bu gerçek bazen beni uykumdan sürükler. Sana sayamadığım kadar çok insan öldürdüğümü söyleyebilirim ama çoğunun yüzünü hatırlıyorum. Eris, Devlon ve diğerlerinin konuşmasını nasıl duyduğumu anlatabilirim ve derinlerde bir yerde hâlâ değersiz bir hayvan olduğuma inanıyorum. Kaç sifonum olduğu ya da kaç savaş kazandığım önemli değil, çünkü en önemlisi benim için en değerli olan iki insanı hayal kırıklığına uğrattım."

Nesta, ona hatalı olduğunu söyleyecek kelimeleri bulamadı. İyi, cesur ve...

"Ama sana bunların hepsini söylemeyeceğim," dedi başının tepesine bir öpücük kondurarak.

Rüzgâr durmuş gibi görünüyordu, göldeki güneş ışığı parlıyordu.

Dedi ki, "Bunu atlatacaksın. Tüm bunlarla yüzleşeceksin ve üstesinden geleceksin. Bu gözyaşlarının *iyi olduğunu,* Nesta. Bu gözyaşları umursadığın anlamına geliyor. Sana çok geç olmadığını söyleyeceğim. Hiçbiri için. Ne zaman ve nasıl olacağını söyleyemem ama düzelecek. Hissettiğin şey, bu suçluluk, acı ve kendinden nefret etme... üstesinden geleceksin. Ama sadece savaşmaya istekliysen. Sadece onunla yüzleşmeye, onu kucaklamaya ve onun içinden geçmeye istekliysen, onun diğer tarafında ortaya çıkmak için. Belki hâlâ o acıyı hissedeceksin ama *başka* bir tarafı da var. Daha iyi bir taraf."

Sonra göğsünden geri çekildi. Bakışlarını gümüşle kaplı buldu. "Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Gözleri onun için acıyla parıldıyordu. "Sensin. Sevdiğin insanlar için savaşmak istediğinde neler yapabildiğini gördüm. Neden aynı cesareti ve sadakati kendine uygulamıyorsun? Bunu hak etmediğini söyleme." Çenesini kavradı. "Herkes mutluluğu hak eder. Ona giden yol ise kolay değil. Uzun ve serttir ve sık sık tamamen kör bir şekilde seyahat edersin. Ama devam et." Başıyla

dağları, gölü işaret etti. "Çünkü gideceğin yerin zahmete değer olacağını biliyorsun."

Ona baktı, onunla beş gün boyunca sessizce yürüyen bu erkek, bekliyordu, biliyordu, bu an için.

Aniden, "Daha önce yaptığım her şey..." dedi.

"Onları geçmişte bırak. İhtiyacın olduğunu hissettiğin kişiden özür dile ama bunları geride bırak."

"Affetmek o kadar kolay değil."

"Affetmek bizim kendimize de bahşettiğimiz bir şeydir. Ve bu dağlar etrafımızda parçalanana kadar seninle konuşabilirim ama affedilmek istemiyorsan, bu şekilde hissetmeyi bırakmak istemiyorsan... bu olmayacak." Yanağım kavradı, aşırı ısınmış cildinde nasırlar gezindi. "İmkânsız bir ideal olmana gerek yok. Tatlı ve sırıtkan olmana gerek yok. Herkese *Düşmanlarımı Öldüreceğim* bakışı atabilirsin, ki bu arada en sevdiğim bakıştır. Çok sevdiğim keskinliği, cesareti ve korkusuzluğu saklayabilirsin. O şeyleri asla kaybetmeni, kendini kafese kapatmanı istemiyorum."

"Ama hâlâ kendimi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Düzeltilecek kırık bir şey yok," dedi şiddetle. "Kendine *yardım* ediyorsun. Çok fazla acı veren ve belki başkalarını da inciten parçalarını iyileştirerek."

Nesta bunu asla söylemeyeceğini biliyordu, ancak bakışlarında onu incittiğini görmüştü. Pek çok kez. Öyle olduğunu biliyordu ama onu tekrar yüzünde görmek... Elini yanağına doğru kaldırdı ve oraya koydu, dokunuşun kibarlığını önemsemeyecek kadar süzülmüştü.

Cassian elini tuttu ve gözlerini kapadı. "Her adımda yanında olacağım," diye fısıldadı avucuna. "Sadece beni dışarıda bırakma. Sessizce bir hafta yürümek istiyorsan, bana uyar. Sonunda benimle konuştuğun sürece."

Parmağını elmacıkkemiğinin üzerine koydu, kelimelere ve güzelliğine hayret etti. Bazı önemli parçaları yerine oturmuştu. Fısıldayan bir parça, *Dene.*

Cassian gözlerini açtı ve o kadar sevimliydiler ki neredeyse nefesini kesiyorlardı. Nesta, kaşları birbirine değene kadar öne

doğru eğildi. Kalbindeki tüm o tıka basa dolmasına rağmen, vücudundan akan her şeye rağmen, emin ve doğru, sadece fısıldadı, "Teşekkür ederim."

❖

Fırtına kopmuştu ve Cassian bunu beklemiyordu. Öfkenin dağları yerle bir edebileceğini umuyordu. Bu gölü dolduracak kadar gözyaşı yoktu.

Her hıçkırık kalbini kırmıştı.

Kelimeler onu parçalara ayırırken vücudunun her sarsıntısı onu parçalara ayırmıştı. Ta ki onun etrafına dolanıp onu teselli etmekten kendini alıkoyamayana kadar.

Bir ateşte odunun kırıldığını değil, kemiğin kırıldığını duymuştu. Tahmin etmeliydi.

Nesta kaç ateşten ürkmüştü, tahtayı değil, babasının boynunun kırıldığını duyarak? Geçen yılki Kış Gündönümü partisinde solgun ve içine kapanıktı. Her zamankinden çok daha kötüydü. Ve o odada yanlarında kocaman, çatırdayan bir ateş vardı. Bütün gece sıcak ve gürültülü bir şekilde yanmıştı.

Her çıt sesi ona babasını hatırlatmıştı. Her biri acımasız olmuştu. Dayanılmaz. Ve partinin sonunda aniden kasaba evinden koşarak çıktığında... Onlardan uzaklaşmak için mi, yoksa sesten kurtulmak için mi? Muhtemelen ikisi de, ama... Onun bir şey söylemiş olmasını dilerdi. En azından bilmeyi dilerdi.

Ve siktir, son birkaç gündür kaç tane ateş yakmıştı? İlk gece, alevden olabildiğince uzağa kıvrılmıştı. Başının üstünde bir kolla uyumuştu. Kulaklarını tıkamış, anasını satayım. Demircide, daha serin, daha sessiz bir odaya taşınmak istediğinde demir alevinin *çatırtısı* olmadan... Atölyeye, alevlere, o bıçaklara çekiçle vurmayı istemesi, onun anladığından daha fazla cesaret gerektirmişti.

Acı çekiyordu ve bunun hayatının her yönünü ne kadar tükettiğini bilmiyordu. Kendisinden nefret ettiğini ve öfkelendiğini görmüştü ama bunun ne kadar farkında olduğunu fark etmemiş-

ti. Onu içten içe ne kadar yediğini. Midesi kaldırmadı. Uzun zamandır bu kadar acı çektiğini bilmek.

Cassian onu güneş batana kadar gölün kıyılarında tuttu, ay doğana kadar orada kaldılar, birbirlerinin nefes alışını dinlediler, sanki dünya onun gözyaşlarıyla doluydu, sanki ikisi de sel suları çekildikten sonra neyin ortaya çıktığını görmeyi bekliyorlardı.

Göl ay ışığında gümüş bir ayna gibi parlıyordu, o kadar parlaktı ki alacakaranlık olabilirdi.

Midesi açlıktan homurdandı ama ay yükseldikçe, Cassian onun kafasına bir öpücük bastırdı. "Kalk."

Ona karşı çıkacaktı ama itaat etti. Uzun süre oturmaktan bacakları tutulmuş bir şekilde inledi ve onunla birlikte kalktı. Kollarını kendine doladı. Sanki zihnindeki, kalbindeki çelik duvarın arkasına çekilecekti.

Cassian sırtından İllyria kılıcını çekti.

Önce kabzasını uzatırken ay ışığıyla parladı. "Al bunu."

Göz kırpıyordu, gözleri hâlâ yaşlarla şişmişti. Ellerini etrafına dolayınca kılıç ağırlaştı, tahta pratik kılıçlarından sonra ağırlığını beklemiyormuş gibi.

Cassian geri çekildi. "Bana sekiz köşeli yıldızı göster," dedi.

Kılıcı inceledi, sonra yutkundu. Yüzü açıktı, korkuyordu ama Cassian ona o kadar güveniyordu ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Kılıca doğru başını salladı. "Göster bana, Nesta."

Yüzünde her ne aradıysa, onu buldu. Ayaklarını taşlara dayayarak duruşunu genişletti. Cassian ilk pozisyonu alırken nefesini tuttu.

Nesta kılıcı kaldırdı ve mükemmel bir dairesel vuruş yaptı. Ağırlığı bacaklarına doğru kaydı, kılıcı çevirdi, kabzasıyla önde gidiyordu ve kolunu görünmez bir darbeye karşı kaldırdı. Başka bir dönüş ve kılıç yere serildi, bir rakibi ikiye bölecek acımasız bir yarık.

Her kesiş mükemmeldi. Sanki o sekiz köşeli yıldız onun kalbine damgalanmıştı.

Kılıç, kolunun bir uzantısıydı, saçı ya da nefesi kadar onun bir parçasıydı. Her hareketin bir amacı ve hassasiyeti vardı. Ay

ışığında, gümüş gölün önünde, onun şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Nesta sekizinci manevrayı bitirdi ve kılıcı ortaya geri koydu.

Gözlerindeki ışık, ayın tepesindeki ışıktan daha parlak parladı.

Öyle bir ışık ve berraklık vardı ki, sadece "Tekrar," diye fısıldayabiliyordu.

Cassian'ın daha önce hiç görmediği yumuşak bir gülümsemeyle, gölün ay ile yıkanmış kıyılarında duran Nesta başladı.

ÜÇÜNCÜ KISIM

VALKYRIE

51.
BÖLÜM

"Yani bana," Emerie, iki gün sonra antrenman halkasında dururlarken ağzının kenarından mırıldandı, "Ailenle kavga ettiğini, Cassian'la bir hafta ortadan kaybolduğunu ve *gerçek* bir kılıç kullanarak geri döndüğünü ama *hiçbir şey olmadığını* söylediğinde sana inanmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Gwyn kıs kıs güldü, dikkatini çukurun yanından geçen ahşap bir kirişe uzun bir beyaz ipek kurdele bağlamaya yöneltti. Ne kurdele ne de kiriş bir hafta önce oradaydı ve Nesta'nın ahşabı taşa nasıl tutturduklarına dair hiçbir fikri yoktu ama oradaydı.

Sabah rüzgârının ayazı Nesta'nın saçını karıştırdı. "Sana tam olarak bunu söylüyorum."

Emerie, "Bana en azından bir haftalık seks yaptığını söyle," diye mırıldandı.

Cassian halkayı geçerken Nesta bir kahkaha attı ama arkasını dönmedi. "Biraz olmuş olabilir." Gölün yanındaki o geceden sonra, o ve Cassian iki gün boyunca orada kalmıştı ya kılıcıyla antrenman yapıyordu ya da kıyıda, suda, hayvanlar gibi sevişiyorlardı, onun adını o kadar yüksek sesle inlemişti ki etraflarındaki tepelerden yankılanmıştı. Onu tekrar tekrar ele geçirmiş ve kadın onu tırmalamış ve her seferinde derisini parçalamıştı. Ona tırmanıp ruhlarını kaynaştırabilirmiş gibi.

Dün gece dönmüşlerdi ve o da odasına girmeye cesaret edeme-

yecek kadar yorgundu. Nehir evine çağrıldığını varsaydı, çünkü akşam yemeğine gitmemişti ve onu aramamıştı.

Gerçi Feyre'yi görmeye hazır değildi. Cassian'a itiraf ettiği şeyler, o adım... Yakında bununla yüzleşecekti.

Gwyn, beyaz kurdelenin kirişe asılı olduğu yerde rüzgârda çırpındığını gösterip "Tamamdır," diye açıkladı. Arkalarında Azriel ile çalışan rahibelerden birkaçı kurdele işinin ne olduğunu görmek için dönmüştü. Gölgeokuyan kollarını kavuşturdu, başını çevirdi ama halkanın kendi yarısında kaldı.

Ancak Cassian, Gwyn'in eserine yaklaştı ve beyaz ipeği iki parmağının arasından geçirdi. Nesta kızarmasına engel olamadı.

Bunu göl kenarında yapmıştı: Parmaklarıyla onu becerdikten sonra, onları birbirine sürterken bakışlarını sabitlemişti, şimdi kurdeleye dokunduğu gibi ıslaklığını, cildine karşı elini sürerek test etmişti. Ela gözlerinin kararmasına bakılırsa, aynı şeyi hatırladığını o daanlamıştı.

Ama Cassian boğazını temizledi. "Açıkla," diye emretti Gwyn'e.

Gwyn omuzlarını düzeltti. "Bu, eğitiminizin tamamlanıp tamamlanmadığına ve savaşa hazır olup olmadığınıza dair Valkyrie testidir: kurdeleyi ikiye böleceksiniz."

Emerie homurdandı. "Ne?"

Ama Cassian, halkanın diğer yarısına işaret ederek düşünceli bir ses çıkardı. "Az, biz yokken çelik kılıçlarla ön çalışmalara başladığınızı söyledi." Başını Gwyn ve Emerie'ye salladı, ilki Azriel'e bakıyordu, onlar da sessizce izlediler. "Bana ne öğrendiğinizi gösterin. Kurdeleyi ikiye böl."

Emerie, Gwyn'e ihtiyatla "Kurdeleyi ikiye böleceğiz ve eğitimimiz tamamlanmış mı olacak?" diye sordu.

Gwyn tekrar Azriel'e baktı, Azriel yakınlaştı. "Tam olarak emin değilim," dedi.

Cassian kurdeleyi bıraktı. "Bir savaşçının eğitimi asla tamamlanmaz, ancak bu kurdeleyi tek bir kesikle ikiye bölebiliyorsanız, o zaman çoğu düşmana karşı kendinizi savunabilirsiniz. Kısa bir süredir antrenman yapıyor olsanız bile." Sessizliklerinden sonra bakışlarını ikisi arasından gezdirdi. "İlk kim geliyor?"

Yine üçü bakıştılar. Nesta kaşlarını çattı. İlk kim giderse kendisinden sonrakinin aşağılanma etkisini azaltacaktı. Gwyn başını salladı. Mümkün değil.

Emerie'nin ağzı açıldı. "Neden ben?" diye sordu.

"Ne?" diye sordu Cassian ve Nesta konuşmadıklarını fark etti.

"En büyük sensin," dedi Gwyn, Emerie'yi kurdeleye doğru dürterek.

Emerie homurdandı ama sallanan kurdeleye yaklaştı, isteksizce Cassian'ın uzattığı kılıcı aldı. Azriel omzunun üstünden, onu izleyen rahibelere mırıldandı. Anında tekrar hareket etmeye başladılar. Ama Azriel'in dikkati kurdelede kaldı.

"Bahse girmeli miyiz?" diye sordu Gwyn, Nesta'ya.

Emerie, "Kapa çeneni," diye tısladı ama eğlence gözlerini aydınlattı.

Nesta sırıttı. "Devam et, Emerie."

Nefesinin altında küfreden, kanatları sıkıca kapanan Emerie, kılıcı neredeyse mükemmel bir şekilde kaldırdı ve kurdeleyi kesti.

Beyaz ipek kanat çırptı ve bıçağın etrafında büküldü. Ve kesinlikle ikiye bölünmedi.

"Hepimiz bunun olacağını bildiğimizi kabul edelim," dedi Emerie, kılıcıyla tekrar keserken dişlerini gösterdi. Kurdele zarar görmeden dans etti.

Cassian omuzlarıyla figürler yaptı. "Yarın antrenmanda görüşürüz."

Nesta, "Pislik," diye mırıldandı.

Cassian güldü ve kılıcı Emerie'den aldı ve aynı nefesle eğilerek alçaktan ve eşit bir şekilde geçti.

Kurdelenin alt kısmı yere düştü. Mükemmel bir parça.

Sırıttı. "En azından kurdeleyi kesebiliyorum."

Nesta bu ikiye bölen vuruşu unutmadı. Bugünkü antrenmanları bittikten sonra ve Cassian'ı merdivenlerden aşağı sürükleyip doğruca yatak odasına götürdüğünde, ihtiyacı damarlarında kükrerken unutamazdı.

Görünüşe göre Cassian da aynı şeyi hissediyordu, çünkü son birkaç dakikadır neredeyse hiç konuşmuyordu, gözleri parlıyordu. Duvara dayalı masasına kadar ulaştıktan sonra onu yakaladı... Hemen sonra, onu ahşap yüzeye itti ve pantolonunu çıkardı.

Masanın üzerine eğildi, alt yarısı tamamen açıktaydı, Nesta ağrıyan meme uçlarını ahşap yüzeye doğru sürdü, acımasızca ezilmelerinin tadını çıkardı. Ceketi, gömleği, çizmeleri üzerinde kalmıştı. Aslında, pantolonu sadece ayak bileklerine kadar itilmişti, bu da hareketini daha da kısıtlamıştı. Onu tamamen Cassian'ın insafına bırakıyordu.

Ve sonunda aleti onun içine daldığında, ikisi de inledi. Arkasında durdu, bir eli masanın üzerinde duruyordu, diğer eli kalçasını sıkıyordu, neredeyse ucuna kadar çekiyor ve sonra yavaşça geri itiyordu. Nesta kıvranıyordu.

"Seni günlerce becerebilirim," dedi terli boynuna karşı. Nesta, bir kâğıt yığını içinde inliyordu. "Üstüm başım seninle sırılsıklam oldu," diye hırladı ve kalçasındaki el, onu daha da azdırmak için uyluklarının üstünü okşadı.

İlk alaycı vuruşta "Cassian," diye nefes aldı.

Ona sabit ve derin bir hızda vuruyordu. Yatak odasında başka bir ses olmadığından, aletinin ıslak hareketlerinin sesleri müstehcen bir şekilde odayı kaplıyordu. Hayaları ona sürtündü, her güçlü itmeyle onu gıdıkladı. "Daha sert." Kemiklerine kazınmasını istiyordu. *"Daha sert."*

"Lanet olsun..." derken nefesi verişi fırtına gibiydi, kendini hazırladığı yerden geri çekildi. "Masaya tutun," diye emretti ve Nesta elleri kalçalarına düşerken kenarları kavrayacak şekilde uzandı. Cassian'ın bacakları onunkilerin arasına girdi ve Nesta'yı daha da, olabildiğince açtı ve ellerini sıkmadan önce hiçbir uyarı veremeden kendini serbest bıraktı.

Zarif, cezalandırıcı darbeler o kadar derine çarptı ki, en iç duvarlarına değdi ve gözleri o saf haz etkisinde geriye yuvarlandı. Vahşileşti, acımasızlaştı. Zevkten hıçkıra hıçkıra ağlıyor bile olabilirdi, onun büyüklüğü... o kadar büyüktü ki buna asla alışamayacaktı. Her acımasız itişle, masaya doğru sürünürüyordu,

ahşap ve kâğıtlar göğüsleriyle alay ediyordu ve neredeyse buna da ağlayacaktı.

Cassian'ın parmakları kalçalarına o kadar sert saplanmıştı ki Nesta oraların moraracağını biliyor ama bundan memnun görünüyordu. Duruşunu değiştirdi ve aleti daha da derine daldı, o noktaya sürtündü ve ondan gelen sesler insan ya da Peri sesi değildi, çok daha ilkel bir şeydi.

Cassian "Lanet olsun, evet," diye homurdandı onu terk ederken. "İşte bu Nesta." Her kelimeyi vahşi bir dürtüyle vurguladı. "Sana iyi hissettiriyor muyum?"

Bunu doğrulayan bir sızlanma sesi geldi, sonra da, "Beni sert becermen hoşuma gidiyor. Her hareketimde vücudum acıyor..." Kelimeler için savaşmak zorundaydı. Kontrol için. "Seni düşünüyorum. Aletini."

"Güzel. Düşündüğün tek şeyin aletim olmasını istiyorum." Nesta'nın boynunu yalarken hızında bocalamalar oluyordu. "Çünkü düşündüğüm tek şey senin güzel amcığın," diye fısıldarken onun sözlerindeki alaycı gülümsemeyi duyabiliyordu.

Kelimelerle, o kirli sözleriyle, ayak parmaklarının ucu kıvrılıyordu. Ama bu yarışı kazanmasına izin vermedi, hele ki iş bir şekilde diğerinin önce gelmesini sağlayacak bir yarışmaya dönüşmüşken olmazdı, bu yüzden fısıldadı, "Tohumunla kaplı olmayı çok seviyorum, bu sanki yıllar boyunca içimden sızıp duruyor. Bende izini bıraktığını bilmeyi ve sonra aletinin bacaklarımdan aşağı kaydığım hissetmeyi seviyorum."

"Lanet olsun," diye bağırdı, şimdi çılgınca vuruyordu, kontrolsüz, sadece masadaki tutuşu ayaklarını yerde tutuyordu. *"Siktir!"*

Cassian kükremeyle geldi ve aletinin içine fışkırdığı ilk atışta Nesta, adamın eliyle ağzını kapatacağı kadar yüksek sesle çığlık atarak orgazm oldu. Nesta, Cassian'm parmaklarım ısırıyordu ve onun içinde hareket etmeye devam etti, kendini defalarca içine döktü. Ta ki tohumu tekrar uyluklarından aşağı doğru akana kadar. Ta ki parmaklarını kaydırıp organının o tepe noktasına getirene kadar. "Neyi başlattığını bilemezsin," diye fısıldadı kulağına, ıslaklığını oraya bulaştırdı, hassas daireler çizerek etini ovuşturdu.

Nesta, parmakları ona sürterken cevap vermedi ve sonra tekrar geldi.

❖

Nesta, Feyre'yi görmek için şehre inmedi. Ya da Amren'i.

Ama merdivenleri kullanmaya devam etti. Yine dibe kadar ulaşamamıştı. Bir parçası, isterse bunu başarabileceğini biliyordu; tıpkı ağzını açıp Cassian'dan onu nehir evine götürmesini isteyebileceği gibi. Ama yapmadı.

Bu yüzden merdivenleri inmeyi bir hafta daha aralıksız denedi, geri dönmeden önce hep yarıya kadar indi, koridora geri döndüğünde bacakları jöle gibiydi.

Kollarının da jöle gibi olduğunu düşünürsek gayet uygundu. Evet, kılıcı tüm vücuduyla kullandı ama en çok da kolları acıdı. Kalkanlarla başlamış olmaları da işe yaramadı.

Kimse Gwyn'in kurdelesini ikiye bölememişti.

Hepsi her dersin başında ve sonunda denedi ve hepsi başarısız oldu. Nesta, Roslin'in kırmızı saçlarını, tuvalet masasının aksesuar çekmecesinde katlanmış olarak, hatta Emerie'nin ona ödünç verdiği en son aşk romanında yer tutmak için bağlanmış olarak, herhangi bir yerde bir kurdele gördüğünde kızmaya başlamıştı. Hepsi ona güldü. Alay ettiler.

Bu yüzden Nesta basamakları koştu, pratik yaptı ve başarısız oldu. Cassian'ı her gece ve bazen de gündüzleri yatağına alıyordu. Ama birbirlerinin odalarında hiç uyumadılar. Bir kere bile. Seviştiler, birbirlerini hırpaladılar ve sonra ayrıldılar.

Onun kalmasını istediği bazı geceler olsa da. Onu yuvarlayıp, sıcaklığına sokulmak ve nefes alışının sesiyle uykuya dalmak istedi. Ama o, sorma cesaretini toplamadan önce hep gitti.

Nesta, Gwyn ortaya çıktığında Valkyrie pusu stratejileriyle ilgili sadece *bir* paragrafı olan, kütüphanedeki bir askeri tarih kitabını karıştırıyordu. "Bana kurdeleyi kesmenin sırrını bulduğunu söyle."

Nesta, "Sen ve o kurdele," diye mırıldandı, kitabı kapatırken.

Hepsinin içinde Gwyn, başarılı olma konusunda en acımasız olmuştu.

Gwyn kollarını kavuşturdu, soluk cübbesi hışırdıyordu. Yüzünü buruşturdu ve omzunu ovuşturdu. "Kalkanların bu kadar ağır olduğunu biliyor muydun? Kesinlikle bilmiyordum. Valkyrie'lerin onları kılıçları kadar ölümcül silah olarak kullanmayı öğrenmelerine şaşmamalı." İç çekti. "Savaşta oldukça iyi bir manzara olurdu: Kalkanlarından gelen darbelerle düşman kafataslarını açmak, bir rakibi şişlemeden önce sırtına vurmak için fırlatmak..." Yine omzunu ovuşturdu. "Kol kasları çelik gibi sert olmalı."

Nesta homurdandı. "Aynen öyle." Kafasını eğdi. "Madem buradasın, senden bir iyilik isteyeceğim."

Gwyn kaşlarını çattı. "Ganimet hakkında mı?"

"Hayır." Nesta, Arp için bir arama yapması gerektiğini biliyordu. Dağlarda en az bir hafta kaybetmişti ve Kraliçe Briallyn Taç'ı çoktan aldıysa... Zaman, onların tarafında değildi. Ama o, "Bir süre önce akşam dualarında müzikten bahsetmiştin, değil mi?" dedi.

Gwyn gülümsedi. "Ah, evet. Bize katılmak ister misin? Yemin ederim, hepsi dini şeyler değil. Yani, öyle ama çok güzel. Hizmet verdiğimiz mağara da çok güzel. Dağın altından akan yeraltı nehri tarafından oyulmuş, bu yüzden duvarlar cam gibi pürüzsüz. Ve akustik olarak mükemmeldir, alanın şekli ve boyutu içindeki her sesi güçlendirir ve netleştirir."

Nesta, "Kulağa harika geliyor," diye itiraf etti.

"Öyle." Gwyn tekrar gülümsedi, gözleri gururla aydınlandı. "Dinleyeceğiniz şarkıların bir kısmı o kadar eski ki yazılı kelimeden önce geliyor. Bazıları o kadar eski ki Sangravah'ta bile yoktu. Clotho onları yedinci katın altındaki kitaplarda buldu. Müziği nasıl okuyacağını bulan Hana lavta çalacak."

"Orada olacağım." Nesta ayağa kalktı. "Sanırım böyle bir şeye ihtiyacım var." Gwyn'in soru işaretleriyle dolu bakışına karşılık Nesta "Ben..." dedi. Bunu söylemenin en kolay yolunu aradı. "Ben..."

Gwyn ellerini cübbesinin ceplerine soktu, yüzü açıktı, bekliyordu.

Nesta sonunda şöyle dedi, "Savaştan sonra kötü bir durumdaydım. Sanırım hâlâ öyleyim ama savaştan sonra bir yıldan uzun bir süre..." Gwyn'in gözlerinin içine bakamıyordu. "Pişman olduğum çok şey yaptım. Zarar verdiğime pişman olduğum insanları incittim. Ve kendimi incittim. Gece gündüz içtim ve ben..." Gwyn'e o kelimeyi söylemek istemiyordu –*seks*– ve dedi ki, "Yabancıları yatağıma aldım. Kendimi cezalandırmak, kendimi boğmak için." Omzunu silkti. "Bu uzun bir hikâye ve anlatmaya değer bir hikâye değil ama hepsinde, müzik nedeniyle sık sık tavernaları ve eğlence salonlarını seçtim. Müziği hep sevmişimdir." Kendini lanet yargı için hazırladı. Ama Gwyn'in yüzünü sadece keder doldurdu.

"Muhtemelen tahmin etmişsindir ki, evde oturma iznim, eğitimim, kütüphanedeki işim kız kardeşimin bana yardım etme girişimi." Hâlâ özür dilemediği, yüzleşecek cesareti olmadığı kız kardeşi. "Ve ben... Feyre'nin bunu benim için yapmış olmasından memnun olabilirim. İçki, erkekler... Hiçbirini özlemiyorum. Ama müziği özlüyorum." Nesta, sunduğu savunmasızlığı ortadan kaldırabilirmiş gibi elini salladı. Ama devam etti, "Ve şehirde özellikle hoş karşılanmadığım için, törenlerden birine gelebileceğimi söylediğinde ciddi olduğunu umuyordum. Biraz müzik dinleyebileyim diye."

Gwyn'in gözleri sıcak bir denizdeki güneş ışığı gibi parladı. Cevabım beklerken Nesta'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Ama Gwyn dedi ki, "Hikâyen anlatmaya değer, biliyorsun değil mi?"

Nesta karşı çıkmaya başladı ama Gwyn, "Öyle. Ama evet, müzik istiyorsan ayine gel. Seni ağırlamaktan mutluluk duyarız. Ben seni *ağırlamaktan* mutluluk duyacağım."

Gwyn ne kadar korkunç olduğunu öğrenene kadar.

"Hayır," dedi Gwyn, görünüşe göre yüzündeki düşünceyi okuyarak. Nesta'nın elini tuttu. "Sen... Ben anlıyorum." Nesta Gwyn'in kendi kalbinin küt küt atmaya başladığını duydu. Gwyn, "En çok anlam ifade eden insanları hayal kırıklığına uğratmanın ne demek olduğunu anlıyorum," diye tekrarladı. "İnsanların öğrenmesi korkusuyla yaşamak. Emerie'yle geçmişimi öğrenmeniz-

den korkuyorum. Bunu yaptığında bana bir daha asla eskisi gibi bakmayacağını biliyorum." Gwyn, Nesta'nın elini sıktı.

Onun hikâyesi daha sonra gelecekti. Nesta, Gwyn hazır olduğunda ortaya çıkarabileceği hiçbir şeyin onu uzaklaştırmayacağını yüzünde görmesine izin verdi.

Gwyn, "Bu akşam ayine gel," dedi. "Müziği dinle." Yine elini sıktı. "Bana her zaman katılabilirsin Nesta."

Nesta bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Gwyn'in elini geri sıktı.

52.
BÖLÜM

Devasa mağarayı dolduran kırmızı sıralı ahşap banklar soluk başlıklı figürlerle doluydu, günbatımı ayininin başlamasını beklerken mavi mücevherleri meşalenin ışığında parlıyordu. Nesta, arka sıralarda bir yere geçti, arkada oturan kapüşonlu kadınlardan birkaç tuhaf bakış aldı ama kimse onunla konuşmadı.

Üzerinde sunak olmayan alanın uzak ucunda bir kürsü vardı. Yerden doğal bir taş sütun yükselmişti, tepesi düzleşerek podyum gibi bir şeye dönüşmüştü. Başka bir şey yoktu. Heykeller, figürler ve yaldızlı mobilyalar yoktu.

Gümüş saçlı bir figür koridorda sessizce yürüdü, arkasından soğuk bir rüzgâr esti ve diğerleri onu rahat bıraktı. Nesta, Merrill'in alacakaranlık renkli gözleri üzerine sabitlenirken ve bakışları onu tanıdığında nefretle daralmasıyla, gerildi. Ama dişi hareket etmeye devam etti, Clotho'nun ortaya çıktığı kürsünün üstündeki yerini aldı. Gwyn hâlâ yoktu.

Rahibelerin sonuncusu boş olan koltuğu buldu ve Merrill ve Clotho'nun yanında kürsüye çıkan yedi kadından oluşan bir grup sessizlikle çöktü. Bazıları kapüşonluydu, bazıları ise değildi. Ve o kafası açık rahibelerden biri...

Gwyn! Nesta'nınkileri bulduklarında gözleri haylazlık ve sevinçle parladı, *"Sürpriz,"* der gibi.

Nesta gülümsemekten kendini alıkoyamadı.

Yakınlarda bir yerde yedi kez zil çaldı, taşların arasında, Nesta'nın ayaklarının arasında yankılanıyordu. Her bir vuruş bir çağrı, odaklanma çağrısıydı. Herkes yedinci vuruşta ayağa kalktı. Nesta soluk cübbeler ve mavi taşlardan oluşan denize baktı, tüm oda tek bir nefes alıyor gibiydi.

Yedinci vuruş bitince, müzik patladı.

Herhangi bir enstrümandan değil, her yerden. Tek bir sesmiş gibi, rahibeler parıldayan bir ses dalgasıyla şarkı söylemeye başladılar.

Nesta ağzı açık halde güzel melodiyi dinliyordu, mağaranın önünden gelen sesler diğerlerinden daha yükseğe çıkıyordu. Gwyn şarkı söyledi, çenesi yukarıda, ondan yayılan hafif bir parıltı gibi görünüyordu.

Müzik saf, kadimdi, sırayla fısıldıyordu ve cesurdu, bir an bir sis filizi gibi, bir an sonra yaldızlı bir ışık huzmesi gibi. Bitti ve Merrill Ana, Kazan, toprak, güneş ve su hakkında konuştu. Kutsamalardan, hayallerden ve umutlardan bahsetti. Merhametten, sevgiden ve büyümeden.

Nesta yarım kulakla dinledi, sesin, mükemmel ve güzel sesin yeniden başlamasını bekledi. Gwyn gurur ve memnuniyetle parlıyor gibi görünüyordu.

Merrill duayı bitirdi ve grup başka bir şarkıya başladı.

Örülmüş gibiydi, yedi sesli içerden ve dışardan dokunan, birlikte bir desen oluşturan bireysel ipliklerle. Yarısında, en soldaki şarkıcının elinde bir davul belirdi. En sağdakinin ellerinde bir arp tıngırdamaya başladı. Merkezden bir lavta sesi duyuldu.

Daha önce hiç böyle bir müzik duymamıştı. Bir büyü gibi, rüyanın şekil verdiği bir büyü. Tüm oda şarkı söyledi, her ses taşlardan yankılandı.

Ama Gwyn'in sesi hepsinin üzerinde yükseldi, açık ve güçlü ve yine de bazı notlarda boğuk. Bir mezzosoprano. Sözler Nesta'nın hafızasının derinliklerinden süzüldü, Nesta'nın şarkı söyleme veya çalma konusunda umutsuz olduğunu, ancak alışılmadık derecede iyi bir kulağa sahip olduğunu çabucak ilan eden sulu gözlü bir müzik öğretmeni tarafından dile getirilmişti.

Şarkı sona erdi ve Clotho yanında sessizce dururken Merrill'den daha fazla dua ve kelime aktı. Sonra başka bir şarkı başladı; bu diğerinden daha neşeli, daha hızlıydı. Sanki şarkılar bir ilerlemeydi. Bu şarkı cıvıl cıvıl bir ilahiydi, kelimeler dağ yamacında dans eden su gibi birbirinin üzerinde yuvarlanıyordu ve Nesta'nın ayağı ritme tam zamanında uyum sağlıyordu. Nesta, Gwyn'in cübbesinin eteğinin altında rahibenin ayağının da aynısını yaptığına yemin edebilirdi. Kelimeler ve karşı melodiler, duvarlar müzikle vızıldayana kadar, taş onu tekrar söylüyormuş gibi görünene kadar dans etti.

Bitirdiler ve bir davul sesi eşliğinde başka bir şarkıya başladılar. Sonra arp katıldı, onunla ikinci bir ses. Sonra lavta ve üçüncüsü. Üçü birbirinin etrafında ve içinde şarkı söylüyordu, başka bir ses ve melodi örgüsü. İkinci kıtaya ulaştılar ve diğer dördü de odayla beraber onlara katıldı.

Gwyn'in sesi, üçüncü şarkıya soloyla başlarken mağarada bir kuş gibi yükseldi ve Nesta, arkadaşının sesine yoğunlaşmak için bir duyuyu, gözlerini kapatarak müziğe eğildi. Gwyn'in şarkısında bir şey çağrıştı, diğerlerinin çağırmadığı bir şekilde. Gwyn'in sadece ona seslendiği gibi, sesi güneş ışığı, neşe ve sarsılmaz bir kararlılıkla doluydu. Nesta, Gwyn'in sesi gibi bir sesi hiç duymamıştı; sırayla eğitimli ve vahşi... sanki Gwyn'den kurtulmak için o kadar çok ses kavgası vardı ki hepsini tamamen kontrol altına alamıyordu. Sanki o sesin dünyada kaybolmaya ihtiyacı vardı.

Diğerleri ikinci kıta için Gwyn'e katıldı ve arpın armonileri sözcüksüz notaların kemerleri şarkılarının üzerinde yükseldi.

Gözleri kapalıyken, sadece müzik önemliydi – şarkı, sesler, arp. Sanki dipsiz bir ses havuzuna düşmüşçesine etrafını sardı. Gwyn'in sesi o kadar yüksek bir nota tutarak tekrar yükseldi ki saf bir ışık huzmesi gibiydi, delici ve çağrıştırıcı. Katılmak için iki ses daha geldi, o tekrarlanan yüksek notanın etrafında titreşiyor, arp hâlâ tıngırdıyor, fısıldayan ve akan sesler, Nesta'yı sakinleştiriyor, aşağı, aşağı, aşağı, aşağı, dış dünyanın olmadığı saf, kadim bir yere, zaman yok, kemiklerindeki müzikten başka bir şey yok, ayaklarındaki taşlar, yanında, başının üstünde.

Rahibeler artık kimsenin onları seslendirmediği kadar eski dil-

lerde şarkı söylerken, müzik Nesta'nın gözlerinin arkasında şekillendi. Şarkının bahsettiği şeyi gördü: yosunlu toprak ve altın güneş, berrak nehirler ve eski bir ormanın derin gölgeleri. Arp çaldı ve dağlar bu tellerin vuruşuyla bir örtü temizlenmiş gibi ileriye yuvarlandı ve Nesta ona doğru uçuyordu – yosun ve taşlar etrafında gri, fırtınalı bir deniz dışında çorak olan devasa, sis kaplı bir dağa doğru. Dağın en tepesinde iki tepe vardı ve yanlarından çıkan taşlar, şarkının kendisi kadar eski, tuhaf ve antik sembollerle oyulmuştu.

Nesta'nın vücudu eridi, kemikleri ve mağaranın taşları dağa akarken uzak bir anı, kule gibi, oyulmuş kapılar gördü ve içinden o kadar eksiksiz bir karanlığa geçti ki ilkel; canlı şeylerle dolu karanlık, korkunç şeyler.

Karanlığa açılan bir yol vardı ve o da onu takip etti. Kapı kolları yoktu, sonsuza dek mühürlenmişti. O, bu kapıların arkasında gizlenen dehşeti hissetti, diğerlerinden daha büyük bir dehşet –sis ve nefretin varlığı– ama şarkı hepsini geçmişe götürdü, görünmez ve işaretlenmemiş olarak.

Burası tamamen ölümcüldü. Acı, öfke ve ölüm dolu bir yerdi. Ruhu koridorlarda dolaşmak için titriyordu. Kapının önünden geçip onu diğerlerinden daha korkunç olandan korumaya çalışsa da onu izlediğini biliyordu. Bunu kabul etmek için geriye bakmayı reddetti.

Nesta aşağı ve aşağı sürüklendi, arp ve sesler titreşiyor ve yol gösteriyordu, ta ki bir kayanın önünde durana kadar. Bunun sadece bir illüzyon olduğunu anlamak için ona dokundu ve içinden geçti, başka bir uzun salondan, dağın altından ve sonra bir mağarada durdu, neredeyse rahibelerin şarkı söylediği mağaranın ikizi, şarkı ve rüyayla bağlantılıymış gibi.

Ama kırmızı taştan ziyade siyah kayadan oyulmuştu. Semboller pürüzsüz zemine, kıvrımlı duvarlara kazınmıştı, o kadar yüksek bir tavana doğru yükseliyordu ki kasvetle solmuştu. Büyüler ve korumalar odanın etrafında dönüyordu ama orada, alanın ortasında, sanki sadece yürüyüp gitmiş ve onu unutmuş biri tarafından oraya bırakılmışçasına yere kondu...

Orada, odanın ortasında, küçük, altın bir arp oturuyordu.

Nesta'nın tenine soğuk sızdı, düşüncelerini nerede durduğunu

anlayacak kadar netleştirdi. Rahibelerin müziğinin onu transa soktuğunu, kendi kemiklerinin ve etrafını saran dağın taşının onun görü aletleri olduğunu ve buraya sürüklendiğini...

Arp, metal ve tellerin içinde kendi güneşine sahipmiş gibi karanlıkta parladı. *Benimle oyna*, fısıldıyor gibiydi. *Tekrar söyleyeyim. Sesini benimkiyle birleştir.*

Eli tellere doğru uzandı. *Evet.*

Arp iç çekti, Nesta'nın eli yaklaştıkça alçak bir mırıltı yuvarlandı. *Kapıları ve yolları açacağız; uzayda ve çağlar boyunca birlikte hareket edeceğiz. Müziğimiz bizi dünyevi kurallardan ve sınırlardan kurtaracak.*

Evet. Arp çalardı ve yıldızlar ölene kadar müzikten başka bir şey olmazdı.

Çalmak. Çok uzun zamandır çalmak istiyordum ve sesin içinde bir gülümseme duyduğuna yemin edebilirdi. *Şarkım burada neyi açabilir?* Nesta'nın kemikleri boyunca soğuk, esprisiz bir kahkaha sıçradı. Tekrar söyledi, *çal, çal...*

Şarkı durdu ve görüntü paramparça oldu.

Oda altından kayarken Nesta'nın dizleri boşaldı ve kalabalık arasında sıraya çökerken Gwyn ona telaşlı gözlerle baktı. Kalbi küt küt atıyordu, ağzı kum kadar kuruydu ve kendini tekrar ayağa kalkmaya zorladı. Parçaları bir araya getirebilmek için ayini sonuna kadar dinledi ve farkında olmadan görü sırasında ne keşfettiğini anladı.

"Bundan emin misin?"

Cassian kalçasını Rhys'in masasına yasladı. "Nesta Arp'ın Zindan'ın altında olduğunu söyledi."

Rhys kaşlarını çatarak, "Zindan'a hiç gitmedi," dedi.

Cassian bir saat önce nefessiz bir şekilde yemek odasına daldığında ve ona vahşi hikâyesini anlattığında Nesta'nın sarhoş olabileceğini düşünmüştü. Arp'ın Zindan'da olduğuna inanması dışında söylediklerini güçbela takip edebiliyordu.

Daha da kötüsü, Zindan'daki Arp'ı uyandırmıştı. Kontrolsüz

kalırsa nasıl bir hasara yol açardı? Bu düşünce Cassian'ı derinden dondurdu.

Buraya uçtu ve Rhys'i çalışma odasında buldu. Yine eski şifacıların ciltlerini inceliyor, eşini kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Rhys koltuğuna yaslandı. Dikkatini verdi.

Az, Vallahan'ın durumuyla ilgili Mor'dan rapor almak için doğu kıyısındaki bir buluşma noktasına gitmişti ve Feyre, Amren ile yemeğe çıkmıştı, bu yüzden bu gece sadece ikisi vardı. Cassian, Nesta'nın gelip Rhys'e kendisinin söylemesini önermişti ama o reddetmişti. Sarsılmıştı. Toparlanması için biraz zamana ihtiyacı vardı. Onu daha sonra kontrol ederdi. Kafasının içine çok fazla çekilmediğinden emin olmak için.

Rhys parmaklarıyla pazılarının üzerinde ritim tuttu. Uzun bir süre masasına baktı. "Beron'un ihanetini duyduğumuzda, Helion bana Feyre'nin etrafındaki gibi bir kalkanı Zindan'ın kendisine nasıl uygulayacağımı gösterdi."

"Bunun olacağını tahmin ettin mi?"

"Hayır." Rhys'in çenesinde bir kas attı. "Feyre ve ben, savaşta Kemik Oymacısı'nı kullandığımız gibi Beron'un da bir çatışmada kullanmak üzere mahkûmları serbest bırakmaya çalışacağından endişe ediyorduk. Bana bir gece ver, ben de kalkanı kaldırıp yarın senin için açayım."

"Bir kalkanı kaldırmak bu kadar uzun mu sürüyor?"

Rhys bir elini saçlarının arasından geçirdi. Endişeler alnına derin çizgiler kazıdı. "Bu, büyü ve tılsım çalışmalarının bir kombinasyonu, bu yüzden evet. Ve doğru yapıldığından emin olmak için biraz daha zamana ihtiyacım olabilecek kadar dikkatimin dağıldığını kabul ediyorum."

Rhys'in yüzündeki kasvetten Cassian'ın midesi dibe vurdu. Ama sadece, "Tamam," dedi.

Masanın üzerinde bir bıçak belirdi, Rhys'in sakladığı yerden çağırılmıştı. Nesta'nın yaptığı büyük kılıç.

"Onu yanına al," dedi Yüce Lord sessizce. "Nesta kullandığında ne olacağını görmek istiyorum."

Cassian, "Zindan ziyareti, deneylerinizden birinin zamanı değil," diye karşılık verdi.

Rhys'in gözlerindeki yıldızlar yanıp söndü. "O zaman umalım da kullanmasına gerek kalmasın."

53.
BÖLÜM

"Rhysand gerçekten bu kılıcı bana kendi özgür iradesiyle mi verdi?" Nesta ertesi sabah Cassian'a Zindan olarak bilinen yüksek dağın yosunlu, kayalarla kaplı tarafını gezerken sordu. Tıpkı trans halindeyken hayal ettiği gibiydi ve gerçek hayatta daha da korkunçtu. Arazi terk edilmiş gibi görünüyordu. Sanki bir zamanlar burada büyük bir şey varmış ve sonra ortadan kaybolmuştu. Sanki toprak hâlâ dönmesini bekliyordu.

Cassian, sağındaki düzlüğün ötesindeki çırpınan gri denizin soğuk, ıslak rüzgârının savurduğu koyu renk saçlarıyla, "Rhys, Zindan'a gireceksek iyi silahlanmış olmamız gerektiğini söyledi," dedi. "Ve burası da senin yaptığın kılıcı denememiz için aklına gelebilecek en iyi yer."

"Yani işler kötü giderse, en azından beni öldürür, başkasını değil?" Nesta ses tonundaki keskinliği engelleyemedi. Rhys onları buraya getirmiş ve hiçbir büyü ağır korumaları delemediği için dağın tabanına bırakmıştı. Nesta gözlerinin içine bakamamıştı.

"Öldürülmeyeceksin. Ne o bıçakla ne de oradaki herhangi bir şeyle." Cassian'ın yukarıdaki yüksek kapıları incelerken çenesi gerildi. Şu anki mahkûmların çoğunu içeri koymuştu ve Nesta, Feyre'nin Zindan'ı birkaç kez ziyaret ettiğindeki üzücü hikâyelerini duymuştu.

Kız kardeşi biraz korkmuştu; Feyre'nin bunu dehşet verici bulması Nesta'nın midesini bulandırdı.

"Kuralları hatırlıyor musun?" diye sordu Cassian, Zindan'ın her türlü yaratıkla karmaşık bir şekilde oyulmuş kemik kapılarına yaklaştıklarında.

"Evet." Tüm zaman boyunca Cassian'ın elini tut, Amren'den bahsetme, Ganimet'ten, mahkemeden ya da Feyre'nin hamileliğinden bahsetme, Cassian'ın buraya koyduğu yaratıklardan bahsetme, yürümekten ve tetikte olmaktan başka bir şey yapma. Kaosa yol açmadan önce o Arp'ı dışarı çıkar.

Kemik kapılar inleyerek açıldı. Cassian gerildi ama yukarı tırmanmaya devam etti. "Bekleniyormuşuz gibi görünüyor."

❖

Karanlığa, cehennemin içine doğru yürüdüler.

Nesta, Cassian'ın elini tuttu, ışıksız yerde bu hayat ipliğine bağlandı. Cassian'ın Sifonlarından biri kırmızı ışıkla alevlendi, siyah duvarları ve bazen geçtikleri kapıları kan rengine buladı.

Cassian eğitimli bir savaşçının akışkanlığıyla hareket etti ama Nesta yürüdükleri yolun etrafında dönen, toprağa dalan bakışlarını fark etmişti. Çığlıklarında gördüğü gizli salonun girişi, üzerinde tek bir rün bulunan demir bir kapı ile taştaki küçük bir oyuk arasındaydı.

Yumuşak sesler kayanın içinden fısıldadı. Bir kapının arkasında tırnakların kazındığına yemin edebilirdi. Cassian'a baktığında yüzü soldu. Kadının bakışlarını fark edince sol göğsündeki kalın yaranın tam üstüne dokundu. O kapının arkasında kimin hapsedildiğini gösteriyordu. Kimin tırnaklarıyla o yarayı açtığını.

Nesta'nın kanı dondu. Mavi Annis.

Kobalt deris ve demir pençeler demişti. Annis avını yemekten zevk alıyordu.

Nesta yutkundu, Cassian'ın elini sıktı ve aşağı doğru devam ettiler.

Dakikalar ya da saatler geçmişti, bilmiyordu. Karanlıkta, ağır, fısıldayan havada, zamanın önemi kalmamıştı.

Nesta'ya bulantı dalgası geldi. Amren binlerce yıl buradaydı,

onun gerçek halinden korkan aptallar tarafından buraya atılmıştı, o alev ve ışıktan oluşan varlık Hybern'in ordusunu yerle bir etmişti.

Nesta bu yerde bir gün bile geçirmeyi hayal edemiyordu. Bir yıl.

Amren'in nasıl delirmediğini bilmiyordu. Hayatta kalacak gücü nasıl bulduğunu.

Amren'e kötü davranmıştı. Bu küçük düşünce aklına takıldı. Onu, tıpkı Amren'in dediği gibi, herkese karşı bir kalkan olarak kullanmıştı. Ve bu korkunç yerde, ülkedeki en kötü canavarların yanında bin yıl hayatta kalan Amren... Amren *onu* tiksindirici bulmuştu.

Istırap asit gibi yaktı.

Sol tarafındaki kayaya bir şey çarptı ve Nesta irkildi. Cassian elini sıktı. "Görmezden gel," diye mırıldandı.

Aşağı ve aşağı, cehennemden daha kötü bir yere gittiler. Ve sonra gözkapaklarının arkasında, hafızasına kazınmış bir oyuk gördü. Ve evet, yanında yüzeyinde tek rün olan demir kapı vardı.

"Burası." Nesta çenesini çıplak taşa doğru salladı. "Kayanın içinden."

Cassian cevap vermediği için ona döndü.

Bakışları demir kapıya sabitlenmişti. Altın teni kül olmuştu.

Dudakları arkasındaki varlığın adını ağzına aldı.

Lanthys.

"Emin misin?" Cassian yutkundu. "Burası olduğuna emin misin?"

"Evet." Nesta, serbest elini uzatıp taşa yaklaşırken onlara tekrar düşünecek zaman tanımadı.

Parmakları kayanın içinden geçti. Sanki yokmuşçasına.

Cassian onu geri çekti ama o ileri doğru itti ve eli, sonra bileği, sonra kolu kayboldu. Ve sonra onlar geçti.

Cassian, başka bir koridorda devam ederken, "Zindan'da böyle başka bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu," diye nefes aldı. Hiç kapı yoktu, sadece pürüzsüz taş vardı. "Sadece hücreler olduğunu sanıyordum."

"Sana söyledim," diye yanıtladı Nesta. "Burada bir oda gördüm."

Cassian'ın elinin üstündeki sifonun ışığı bir kemer ve açıklık ortaya çıkardı ve işte oradaydı. Yere oyulmuş dikili semboller kızıl ışığa karşı gölgeler bırakıyordu. Tüm yuvarlak oda onlarla doluydu. Ve merkezinde gümüş tellerle süslenmiş karmaşık kabartmalarla kaplı altın Arp.

Şarkı söylemiyor, suskun. Sanki sıradan bir enstrüman.

İşte bu yüzden Nesta Cassian'ı kemerin altındaki bir yere çekti, oyulmuş zemine çıkmaya cesaret edemiyordu. "Dikkatli olmalıyız." Nesta uçsuz bucaksız boş odaya baktı. "Burada korumalar ve büyüler var."

Cassian serbest eliyle çenesini ovuşturdu. "Sihrim büyülere doğru kaymıyor. Sihirli kalkanları ve korumaları patlatabilirim, ancak Feyre ve Amren'in Yaz Sarayı'nda karşılaştıkları gibi bir tuzaksa da, hissedemiyorum."

Nesta hızlı bir tempoyla ayağını vurdu. "Rhysand'ın Maske'deki korumaları beni dışarıda tutamadı. Maske gelmemi istedi, bu yüzden geçmeme izin verdi. Belki Arp da aynısını yapar. Sizin de söylemeyi sevdiğiniz gibi: Kendinden olanı çağırıyor."

"O odaya yalnız girmene izin vermeyeceğim. Eğer o şey *oynamak istiyorsa* olmaz."

"Başka seçeneğimiz yok."

Nesta'nın elini sıktı, nasırları onun eline sürtüyordu. "Sen önden git, ben takip ederim."

"Ya benim varlığım fark edilmezse ama seninki bir tuzak kurarsa? Bunu riske atamayız."

Cassian'ın boğazı hareketlendi. "Seni riske atamam."

Kelimeler kalbine çarptı. "Ben... Yapabilirsin. Yapmak zorundasın." Daha fazla itiraz edemeden, "Beni bir savaşçı olmam için eğitiyorsun. Yine de beni tehlikeden uzak mı tutacaksın? Kafesteki bir hayvandan ne farkım olur?"

Kelimeler onu etkilemiş olmalı. "Tamam." Cassian onun için taşıdığı büyük kılıcı çözdü. Nesta'nın beline taktı, ağırlığı hatırı sayılırdı. Nesta dengesini ayarladı. "Senin yöntemini deniyoruz. Ve yanlış bir şeyin ilk belirtisinde, gideriz."

"İyi." Nesta ağzındaki kuruluğu gidermek için yutkundu.

Cassian'ın gözleri Nesta'nın bakışındaki tereddütle parladı. "Fikrini değiştirmek için çok geç değil."

Nesta'nın tüyleri diken diken oldu. "Bizden başka kimsenin Arp'ı ele geçirmesine izin vermeyeceğim."

Bununla birlikte, salon ve oda arasındaki sınır çizgisine adım attı. Kendini destekleyerek bir ayağını öne doğru itti.

Çamura basmak gibiydi.

Ama koruma büyüleri geçmesine izin verdi. Nesta bir adım daha attı, Cassian'ın elini tutmak için kolunu arkasına uzattı. Büyülerin baskısı baldırlarına, kalçalarına, vücuduna baskı yaptı. Ciğerlerini sıkıştırdı. "Bunlar daha önce hissettiğim hiçbir koruma büyüsüne benzemiyor," diye fısıldadı ve tetiklenmiş bir tuzağa dair herhangi bir ipucu beklerken hareketsiz durdu. "Eski gibi hissettiriyor. İnanılmaz yaşlı."

"Muhtemelen buranın Zindan olarak kullanılmasından önceydi."

"Önceden neydi?"

"Kimse bilmiyor. Her zaman buradaydı. Ama bu oda..." Nesta'nın ötesindeki alanı inceledi. "Burada böyle yerlerin olduğunu bilmiyordum. Belki de..." Kaşlarını çattı. "Bir parçam zindanın Arp'ın varlığını gizlemek için inşa edilip mahkûmlarıyla doldurulma olasılığını merak ediyor. Burada o kadar çok korkunç güç var ki ve dağın korumaları... Acaba birisi Arp'ı, etrafında bu kadar çok korkunç büyü varken fark edilmeyeceğini bilerek mi sakladı?"

Ağzı yine kurumuştu. "Ama onu buraya kim koydu?"

"Senin tahminlerin de benimki kadar iyidir. Yüce Lordlar hüküm sürmeden önce var olan biri. Rhys bir keresinde bana bu adanın sekizinci saray olabileceğini söylemişti."

"Yerdeki bu işaretleri tanımıyor musun?"

"Hayır, hiçbirini."

Uzun bir nefes aldı. "Herhangi bir tuzağın tetiklendiğini sanmıyorum."

Başını salladı. "Çabuk ol."

Bakışları birbirini buldu, Nesta elini çekip odaya girerken gözlerindeki ham endişeyi gördü.

❖

Koruma büyüleri, taş zemin boyunca parlayan Arp'a doğru her adımda Nesta'nın teninde ağırlığını hissettiriyordu.

Kemer yolundan izleyen Cassian'a, "Yeni cilalanmış görünüyor," diye konuştu. "Bu nasıl mümkün oluyor?"

"Tıpkı Kazan'ın olduğu gibi, zamanın bağlarının dışında var oluyor."

Nesta yerdeki oymaları inceledi. Hepsi bir noktaya doğru dönüyor gibiydi. "Sanırım bunlar yıldız," diyerek nefes verdi. "Takımyıldızlar." Ve altın bir güneş gibi, Arp sistemin ortasında yatıyordu.

Cassian kuru bir şekilde, "*Burası* Gece Sarayı," dedi.

Ama bir şekilde Gece Sarayı büyüsünden farklı hissettirdi. Nesta Arp'ın önünde durakladı, altın çerçevesini ve gümüş tellerini incelerken büyüler tenine baskı yapıyordu. Arp, sekiz köşeli bir yıldızın büyük bir görüntüsünün üzerinde oturuyordu. Ana noktaları diğer dördünden daha uzun uzanıyordu, Arp doğrudan yıldızın kalbinde yer alıyordu.

Boynunun arkasındaki tüyler diken diken oldu. Vücudundaki kanın tersine döndüğüne yemin edebilirdi.

Buraya getirildiğine dair ürpertici bir hisse kapıldı.

Kazan, Ana ya da Arp tarafından değil. Daha büyük bir şey tarafından. Etraflarındaki yıldızlara oyulmuş bir şey.

Serin, hafif eller Arp'ı alırken bileklerini yönlendirdi.

Parmakları buzlu metali sıyırdı. Arp, sanki son kullanıldığı zamandan kalan son notayı hâlâ tutuyorcasına tenine karşı mırıldandı.

Peri çığlık attı, bir dakika önce orada olmayan taşları ezdi, çocuklarının iyiliği için yalvardı, dışarı çıkmak için yalvardı, dışarı çıkmasına izin versin...

Nesta düşüyormuş gibi hissetti, havada, yıldızlarda ve zamanda yuvarlanma...

Bu bir tuzaktı ve halkımız bunu göremeyecek kadar kördü.

Çağlar, yıldızlar ve karanlık onun etrafını sardı.

Periler taşları tırnaklarıyla tırmaladılar, bir zamanlar bir kapının olduğu yerdeki kayaları tırnaklarıyla parçaladılar. Ama dönüş yolu artık sonsuza dek kapalıydı ve çocuklarını duvardan geçirmeye çalışırken yalvardılar. Keşke çocukları kurtulabilseydi.

Işık yanıp söndü, kör edici. Ortalık berraklaştığında, beyaz taşlı bir sarayda duruyordu.

Beş tahtın kürsüyü şereflendirdiği büyük bir salon. Ortadaki altıncı taht, sivri kulaklı bir kocakarı tarafından işgal edilmiş. Altın renkli, sivri uçlu bir taç, siyah gözlerindeki nefret gibi parlıyordu.

Peri kocakarı sertleşti, mavi kadife cübbe hareketle birlikte kaydı. Buruşuk yüzüne rağmen bakışları keskinleşti. Tam Nesta'ya doğru.

Kraliçe, buruşuk kâğıt gibi bir sesle, "Arp sende," dedi. Ve Nesta daha önce kimin donup kaldığını, ince, beyaz saçlarında hangi tacın durduğunu biliyordu. Briallyn'in yamuk parmakları tahtının kollarında kıvrıldı ve bakışları daraldı. Kraliçe gülümseyerek yarı çürümüş dişlerden oluşan bir ağzı ortaya çıkardı.

Nesta bir adım geri gitti ya da denedi. Nesta hareket edemiyordu.

Briallyn'in korkunç gülümsemesi derinleşti ve karşılıklı olarak "Casuslarım bana arkadaşlarının kim olduğunu söyledi. Melez ve sakat İllyrialı. Ne güzel kızlar."

Nesta'nın kanı dalgalandı ve homurdanırken gözlerinin gücüyle parladığını biliyordu, " Onlara yaklaşırsan boğazını keserim. Peşine düşüp bağırsaklarını deşerim."

Briallyn öğüt verdi. "Bu tür bağlar aptalca. Hâlâ Arp'ı elinde tutman kadar aptalca, ki bu da tüm sorularımın yanıtını veriyor. Nerede olduğunu biliyorum Nesta Archeron.

Karanlık püskürdü.

Hareketsiz, katı bir karanlık Nesta'ya bir duvar kadar sert bir şekilde çarptı.

Çığlıklar hâlâ yankılanıyordu.

Hayır, hayır, bu onun adını haykıran bir erkekti.

Ve karanlığa çarpmamıştı. Taşla çarpışmıştı ve şimdi elinde Arp ile yerde yatıyordu.

"NESTA!" Kırmızı ışık alevlendi, taşların, yüzünün, tavanın üzerinde kanlı bir gelgit gibi yıkandı. Ama Cassian'ın sifonları korumaları geçemedi. Ona ulaşamadı.

Nesta, Arp'ı göğsüne kavradı, yankılarının sonuncusu onun içinde yankılandı. Bırakmak zorundaydı. Briallyn Taç'ı takarken bir şekilde Arp'a dokunarak zihinleri ve gözleri arasında bir yol açmıştı. Briallyn'i görebiliyordu, Briallyn de onu görebiliyordu, nerede olduğunu hissedebiliyordu. Bırakmak zorundaydı.

Parmak uçları seğirmekten başka bir şey yapamıyordu çünkü görünmez, baskıcı bir ağırlık onu yere serecekmiş gibi deliyordu. *Bırak,* sessizce emretti, dişlerini gıcırdatıyordu, parmakları en yakın teli sıyırıyordu. *Bırak beni, seni lanet şey.*

Güzel, kibirli bir ses cevap verdi, müzik o kadar güzeldi ki bunu duymak kalbini kırdı. *Ses tonunu beğenmedim.*

Bununla birlikte Arp onu daha sert itti ve Nesta sessizce kükredi.

Tırnağı yine teli sıyırdı. *Bırak beni!*

O zaman sana bir kapı açayım mı? Yakalananı serbest bırakmak mı?

Evet! Lanet olsun, evet!

Çalınmayalı uzun zaman oldu, kız kardeş. Doğru kombinasyonları hatırlamak için zamana ihtiyacım olacak...

Oyun oynama. Nesta kullandığı kelimeyle ürperdi. Kız kardeş. Sanki o ve bu şey aynı kişiydi.

Küçük teller oyunlar içindir –hafif hareketler ve sıçramalar içindir– ama en uzunlar, o sondakiler... Öyle derin harikalar ve dehşetler var ki, vurunca varoluş başlar. Son ozanımla öyle büyük ve korkunç bir büyü yaptım ki. Göstereyim mi?

Hayır, sadece şu korumaları aç.

Nasıl isterseniz, efendim. İlk teli çekin o zaman.

Nesta, parmak ucu ilk telin üzerine kıvrılıp tutarken ve sonra serbest bırakırken tereddüt etmedi. Zihnini müzikal bir kahkaha doldurdu ama ağırlık kalktı. Kayboldu.

Nesta bir nefes çekti, yukarı doğru kalktı ve istediği gibi hareket etmekte özgürdü. Arp hareketsiz bir şekilde ellerinde duruyordu. Hava daha hafif görünüyordu. Daha gevşek. Briallyn'le olanı kapatıp başka bir kapı açmak gibi.

"NESTA!" Cassian odanın karşısından gürledi.

"İyiyim," diye seslendi, kalan titremelerini de silkeleyerek. "Ama sanırım bunu en son kullanan çok kötü biriydi." Yukarıdaki karanlığa baktı. "Sanırım bunu düşmanlarını ve düşmanlarının çocuklarını taşın içine hapsetmek için kullandılar." Az önce ona olan şey bu muydu? Arp onu kayaya itiyor, ruhunu onunla kaynaştırıyordu. Ürperdi.

Cassian, "Yaralandın mı? diye sordu. Neler oldu?"

Yavaşça yükselerek inledi. "Hayır, ben... Ona dokundum ve bir anıya tutuldum. Kötü bir tanesine." Asla unutamayacağı bir şeye. "Ama ayrılmamız gerekiyor. Bana Briallyn'i gösterdi, tacı takıyordu. Beni burada *gördü*." Nesta, sırtında fiziksel bir varlık gibi, kalbindeki yıldızı hissederek, korumanın ağır oyuğundan geriye doğru yürürken kelimeler yuvarlandı. O muazzam, hafif eller onu çekiyor gibi görünüyordu, geri dönmesini sağlamaya çalışıyordu ama Cassian'a Arp'tan duyduklarını ve Briallyn ile vizyonda gördüklerini açıklayarak onları görmezden geldi.

Cassian'ın nefesi düzensizliğini korudu. Nesta, tünel koridoruna geri dönene kadar Cassian tek bir kasını bile gevşetmedi. Ta ki eli onunkine dolanana kadar. Arp'a bakma ya da Briallyn hakkında yorum yapma zahmetine bile girmedi. Sadece bir yerine bir şey olmuş mu diye onu inceledi.

Ona şimdiye dek verdiği tüm bakışlardan daha samimiydi. Onun içinde derinlere gömüldüğünde, içinde hareket ederken bile, bakışları hiç bu kadar açık bir şekilde saf olmamıştı.

Arp'ı yanına çekti ve yanağına kaldırdığı eli durduramadı. "İyiyim."

Avucunun kalbine bir öpücük kondurdu. "Neden senden şüphelendiğimi bilmiyorum." Kendini onun dokunuşundan kurtardı. "Hadi buradan çıkalım." Karanlık vaat sözcükleri dantel gibi işledi ve Arp'ı bıraktığında, bunun artık Rhysand'ın sorunu haline geldiğini ve sonra ne yapacaklarını biliyordu.

Yanakları ısındı, içinden zevk gibi bir şey geçti. Onu seçeceğini, vücudunun vereceği güveni bu kadar çok istediğini.

Ellerini birbirine bastırabildiği kadar sıkı bir şekilde sıkarak parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi. Geri çekildi ve onu geçitten aşağı, acı alanından ve unutulmuş anılardan uzağa çekti. Kılıç uyluğuna çarptı ve sessizliği bozarak, "Ona Ataraksiya adını verdim," dedi.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Bu kılıca mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, Eski Dilden. Geçen gün kütüphanede bir kitapta buldum. Kulağa hoş geliyordu."

"Ataraksiya," dedi, sanki silahın kendisini deniyordu. "Hoşuma gitti."

"Onayladığına çok sevindim."

"Katil ya da Gümüş Majeste'den daha iyi," diye karşılık verdi. Gülümsemesi sol elinin üstünde parlayan sifondan daha parlaktı. Nabzı hızlandı. "Ataraksiya," dedi tekrar ve Nesta, kemerinden sarkan kılıcın yanıt olarak mırıldandığına yemin edebilirdi. Sanki onun sesini onun kadar çok seviyordu.

Tünelin sonuna yaklaştılar ama Nesta elinde bir çekiçle onu durdurdu. Mağarayı tarayarak, "Ne oldu?" diye sordu. Ama ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onu hafifçe öptü. O uzaklaşırken neredeyse komik bir şokla göz kırptı. "Bu ne içindi?"

Nesta omuz silkti, yanakları ısınıyordu. "Gwyn ve Emerie benim arkadaşlarım," dedi sessizce. Briallyn'in onlarda gözü olduğu dehşetini bir kenara sakladı. "Ama..." Yutkundu. "Bence sen de olabilirsin Cassian."

Cassian'ın sessizliği aşikardı ve bu dileği, bu gerçekleşmeyi ortaya koyduğu için kendini lanetledi. Keşke kelimeleri, aptallıkları silebilseydi.

"Ben her zaman senin arkadaşımm Nesta," dedi kısık bir sesle. "Her zaman."

Gözlerinde ne olduğunu görmeye dayanamadı. "Biliyorum."

Cassian dudaklarını şakağına sürttü ve sonunda tünelden çıktılar, zindanın ana yoluna girdiler, ağır bir kasvet vardı.

Nesta fısıldadı, sonunda söylemeye cesaret etti, "Ve ben de her zaman..."

Cassian onu o kadar hızlı arkasına attı ki kelimelerin geri kalanı boğazında kaldı.

"Koş." Kalp atışları... saf dehşeti havayı doldurdu. "Nesta, *kaç.*"

Karşısına çıkan şeye doğru döndü, İllyria kılıcı sifonunun ışığında yakut gibi parlıyordu. Sanki bir kılıç her şeyi yapabilirdi.

Lanthys'in hücresinin kapısı açıktı.

54.
BÖLÜM

Cassian, Lanthys'in hücresinin açık kapısını gördü ve iki şey biliyordu.

Birincisi ve en barizi ölmek üzere olmasıydı.

İkincisi, Nesta'nın aynı kaderi yaşamaması için her şeyi yapacak olmasıydı.

İkincisi zihnini netleştirdi, soğudu ve korkusunu başka bir silaha dönüştürdü. Ses etraflarındaki karanlıktan sürünerek uzaklaştığında, hazırdı.

"Seninle bir daha ne zaman görüşeceğimizi merak ediyordum, Piçlerin Efendisi."

Cassian, o sesin tınısını ve buzluluğunu, kanını nasıl dondurucu soğukla doldurduğunu bir kez bile unutmamıştı. Ama Cassian cevap verdi, "Tüm bu yüzyıllar boyunca buradaydın ve sen benim için daha yaratıcı bir isim icat etmedin mi?"

Lanthys'in kahkahası bir yılan gibi etraflarını sardı. Cassian, Nesta'nın elini tuttu, ancak kaçma emri hâlâ aralarında asılı kalmıştı. Koşmak için çok geçti. En azından onun için. Geriye kalan tek şey ona kaçması için yeterli zamanı kazandırmaktı.

Lanthys, etraflarındaki her yerden yankılanan sesle, "Kül aynasıyla kendinizi çok zeki sanıyordunuz," diye kaynadı. Cassian'ın sol sifonunun ışığı sadece kırmızı yandı ve sisli karanlığı ortaya çıkardı. "*Beni* yenebileceğini düşündün." Bir kahkaha daha. "Ben

ölümsüzüm, evlat. Gerçek bir ölümsüz, senin hiç umamayacağın bir şey. İki yüzyıl burada hiçbir şey. Kaçmanın bir yolunu bulmadan önce beklemem gerektiğini biliyordum."

"Bir yolunu buldun mu?" Cassian, Lanthys'in kendi sisine doğru çekildi. "Biri sana yardım etmiş gibi görünüyor." Dilini şaklattı.

Saldırı gerçekleşene kadar beklemek zorundaydı. Böylece Nesta kaçabilirdi. Yanında kaskatı kesilmişti, tamamen donmuştu. Onu bir ayakla dürttü, sersemliğinden kurtarmaya çalıştı. Kaçması için hazırlanması gerekiyordu, geyik gibi kök salması değil.

Lanthys, "Kapı sadece benim irademle açıldı," diye mırıldandı.

"Yalancı! Birisi senin için açtı."

Lanthys'in sisi yoğunlaştı, öfkeden gürledi.

Nesta sesli bir şekilde yutkundu ve Cassian anladı. Arp'a gitmesine izin vermesini emrettiğinde... Arp, Lanthys'i de serbest bırakmıştı. O *sadece şu korumaları aç* talimatını vermişti. Öyle de oldu: üzerindeki korumalar ve Lanthys'in hücresinin yakınındaki koruma büyüleri. Oynamak istediğini söylemişti. Ve al işte: Hayatlarıyla oynamak.

Ya Arp, Lanthys'in kapısının ötesine ulaşmışsa? Ya buradaki her hücre kapısı açılmışsa...

Lanet olsun.

Ama Cassian herkesten çok korktuğu canavara, "Yani bir yağmur bulutu gibi etrafımda dönmeyi mi planlıyorsun? Peki o aynada gördüğüm o yakışıklı şekle girsen?"

"Arkadaşının tercih ettiği şey bu mu?" Lanthys çok ama çok yakından fısıldadı. Nesta ürktü. Lanthys nefes aldı. "*Nesin* sen?"

"Bir cadı," diyerek nefes verdi Nesta. "Oorid'in karanlık kalbinden."

"Uzun zamandır duymadığım bir isim var." Lanthys'in sesi Nesta'dan sadece birkaç metre öteden geliyordu. Cassian dişlerini gıcırdattı. Canavarın diğer tarafında toplanmasına ihtiyacı vardı – böylece yukarı doğru yolu açılacaktı. Lanthys'i ona doğru çekmek zorundaydı. "Ama sen Oorid'in ağırlığı, umutsuzluğu gibi kokmuyorsun." Bir nefes, hâlâ arkalarında, çıkışı kapatıyordu. "Kokun..." İç geçirdi. "Cassian'ın kokusuyla böyle bir kokuyu

bozman çok yazık. Onun özü yüzünden senin hakkındaki şeyleri ayırt edemiyorum."

Cassian bunun tek başına Lanthys'in Nesta'nın ne olduğunu anlamasını engellediğini fark etti. Kemik Oymacısı gibi ilgisini çekmesini. Ama başka bir tehlikeli gerçeği ortaya çıkarmıştı: ilk saldıracağı yeri.

"Arkanda gizlediğin şey nedir?" diye sordu Lanthys ve Nesta, onu izliyormuş gibi Arp'ı arkasında saklıyordu. Yine de Lanthys kıkırdadı. "Ah. Şimdi anlıyorum. Uzun zamandır kimin gelip alacağını merak ediyordum. Müziğini duyabiliyordum, biliyor musun? Son notası, taştaki bir yankı gibidir. Bunca zaman sonra onu burada, zindanın altında saklı bulduğuma şaşırdım."

Sis fırıl fırıl döndü ve Lanthys çekildi, "Ne kadar da nefis bir müzik yapıyor. Dönmesine şaşmamalı. Her şey o Arp'a sadıktır: mevsimler, krallıklar, zamanın ve dünyaların düzeni. Bunlar hep ona uyar. Ve son teli..." Gülmeye başladı. "Ölüm bile bu ipe tele boyun eğer."

Nesta yine yutkundu. Cassian elini daha sıkı sıktı ve gündelik bir şekilde, "Siz gerçek ölümsüzler hep aynısınız: kendinizi dinlemeyi seven kibirli gevezeler," dedi.

"Ve siz Periler kendinize karşı körsünüz." Lanthys mırıldandı, tekrar daireler çizdi ve Cassian kılıcını hazırladı. "Sadece kokuya dayanarak, ikinizin..."

Cassian, Nesta'nın elini serbest bıraktı ve öne doğru atıldı, Lanthys bir kelime daha söyleyemeden kılıcını sisin içine sapladı.

Lanthys, Cassian'ın sifonları alevlenirken öfkeyle çığlık attı ve Cassian tekrar saldırmadan önce *"KOŞ!"* diye kükredi. Lanthys geri çekildi ve Cassian Sifonu ona fırlatmadan önce sol elinden kurtarmak için nefesini kullandı, ışığının açılmasını diliyordu. *"Git!"* diye emretti taşı ona atarken. Sifonunu yakaladığında korku dolu yüzüne kırmızılar sıçradı ama Cassian zaten Lanthys'e doğru dönüyordu.

Çıtırdayan, solgun adımlar Nesta'nın itaat ettiğini söyledi.

Güzel.

Lanthys karanlıkta toplandı, saldırmaya hazır bir kobra ha-

line geldi. Cassian ölmeden önce Nesta'nın kapıdan çıkabilmesi için dua etti.

❖

Nesta nefret, zulüm ve açlığın birbirine dolandığı o sesten kaçtı. Neşesini, sıcaklığını, çalan ve en ilkel, en temel korkularını bırakan o sesten.

Bacakları patikanın dikliğine itiraz ediyordu ama Cassian'ın emrine itaat ederek kapılara doğru koştu, savaşçının kükremesi ve taşlardan yansıyan canavar. Kırmızı ışık arkasından yanıp sönüyordu. Zindanın kapıları sallandı. Canavarlar arkalarında çığlıklar atıyordu, sanki içlerinden birinin dışarı çıktığını fark ediyordu. Kendileri de çıkmak istiyordu.

Bir elinde Arp'ı sıkıyor, diğerinde ise Cassian'ın Sifonu parlıyordu. Kapılara ulaşmak zorundaydı. Sonra da dağdan aşağı inmesi gerekecekti. Sonra Rhysand'a seslenecek ve adını rüzgârda hissedebileceği bir çeşit büyüsü olması için dua edecekti. Sonra dağa tırmanıp patikadan aşağı inmek zorunda kalırdı ve...

Yukarıdaki kapılara ulaştığında Cassian ölmüş olabilirdi. Şu anda bile ölüyor olabilirdi.

Kalbine soğuk bir yıldırım isabet etti.

Ondan kaçmıştı. *Onu* terk etmişti.

Elinde ısınan Arp uğulduyordu. Altın erimiş gibi parlıyordu.

Kapıları ve yolları açacağız; uzayda ve çağlar boyunca birlikte hareket edeceğiz. Öyle demişti istemeden yaptığı o görüde. *Müziğimiz bizi dünyevi kurallardan ve sınırlardan kurtaracak.*

Kapıları açın... Lanthys'in hücresine onunla bir kapı açmıştı. Kendi gücüyle ona baskı yaparak bir kapı açmıştı. Ama uzayda hareket etmek...

Küçük teller oyunlar içindir –hafif hareketler ve sıçramalar içindir– ama en uzunlar, o sondakiler... Öyle derin harikalar ve dehşetler var ki, vurunca varoluş başlar.

Nesta telleri saydı. Yirmi altı. Arp'ın gücünden kurtulmak için ilkine, en küçüğüne dokunmuştu ama diğerleri ne yapıyordu?

Yirmi altı, yirmi altı, yirmi altı...

Gwyn'in sesi uzaklardan geliyordu, Merrill'in boyutlar üzerine daha önceki araştırmalarını anlattı. *Yirmi altı* boyut olasılığı.

Uzayda ve çağlar boyunca birlikte hareket edeceğiz... Küçük teller oyun içindir, ışık hareketi ve sıçrama... Yoksa Arp... Nesta'nın nefesi boğazına takıldı. Arp onu bir yerden başka bir yere nakledebilir mi? Sadece bir kapı açmakla kalmayıp, aynı zamanda içinden geçebileceği bir kapı yaratabilir mi?

Bizi dünyevi kurallardan ve sınırlardan kurtar...

Denemek zorundaydı. Cassian için.

Yukarıdaki karanlık kasvetle kıpırdayan hareket, aceleyle ona doğru geliyordu. Birisi kapılardan zindana girmişti. Nesta, Cassian'ın sifonunu sese doğru çevirdi.

Aşınmış, kirli zırhlı Peri erkekleri ona doğru hücum etti. En az on Güz Sarayı askeri.

Koschei'nin gücüyle onları kimin buraya yabaladığını biliyordu. Onları denizin ötesinden bile kontrol edebiliyordu.

Nerede olduğunu biliyorum Nesta Archeron.

Rhys zindanın etrafındaki kalkanları indirdiğinden öylece içeri girebilmişlerdi.

Nesta düşünmedi. İçindeki gümüş ateşi eline aldı. Ellerine sarmalanmasına izin verdi.

"Beni Cassian'a götür," diye fısıldadı ve Arp'ın ilk gümüş teline vurdu.

Dünya ve yaklaşan askerler ortadan kayboldu ve hareketsiz dururken, birden fırlatıldığını hissetti ve dualar edip durdu.

Metal yanıp söndü ve kırmızı ışık parladı ve Cassian oradaydı, yerde kan kaybediyordu, sifonlar yanıyor, önündeki sisle savaşıyordu.

Ölümcül bir darbe vuracak bir yer yoktu. Sis Cassian'ın kılıcının her darbesiyle dağılıyor ve Lanthys her birinde bağırıyordu ama Lanthys öldürülemiyordu. Cassian, sadece kontrol altına alınabileceğini söylemişti.

Ve Arp kapıları açabilirdi ama insanları öldüremezdi. Cassian'a

doğru koştu, Arp'ın ipini parmağıyla kullanarak kendilerini oradan çıkardı.

Ama Cassian'ın gözleri parladı ve "*ÇEKİL*" diye bağırdı.

Sis boğazını sardı ve onu fırlattı.

Cassian kaya duvarlara çarptığında çığlığı tünelde yankılandı, kanatları çatırdadı ve yere düştü. Cassian, hareket etmiyordu.

Taşa sürtünen bıçak gibi bir kahkaha tüneli doldurdu ve sonra Nesta da atıldı, duvara öyle sert çarptı ki dişleri çatırdadı ve kafası döndü, parmakları yere çarpmadan önce Arp'e dokundu.

Ama Cassian'ın yanına inmişti ve onu çevirmeye çabalıyordu. Boynunun kırılmamış olması ve buraya gelerek onu lanetlemiş olmamak için dua ediyordu.

Cassian'ın göğsü kalkıp indi ve içindeki güçlü, ilkel şey rahat bir nefes aldı. Lanthys kısaca yine güldü.

Yaratık, "Ben ikinizle de işimi bitirmeden önce, keşke o çarpmada ölseydi diyeceksin," dedi. "Keşke koşmaya devam etseydim diyeceksin." Ama Nesta bir kelime daha duymayı reddetti. Cassian'ın üzerine kapaklanmış ve kendini Lanthys ile onun arasında bir kalkan yapmıştı.

Buraya daha önce de gelmişti.

Tam olarak bu pozisyondaydı, başı kucağındaydı, Ölüm onlara gülüyordu.

Sonra, onun üzerine kıvrılmış ve ölmeyi beklemişti. Sonra, kavga etmeyi bırakmıştı.

Bu sefer başarısız olmayacaktı. Sis bastırdı ve ona uzanan bir el hissettiğine yemin edebilirdi.

Bu onu harekete geçirmesi için yeterliydi.

Ayağa fırladığı aynı hareketle kılıcını çeken Nesta, mükemmel bir kombinasyonla kesti.

Lanthys çığlık attı ve daha önce duyduklarına hiç benzemiyordu, bu saf şok ve öfkenin kulakları parçalayan bir sesiydi.

Nesta, ağırlığını ayaklarının arasına koyarak, duruşunun eşit olduğundan emin olarak Ataraksiya'yı ağırlaştırdı. Sarsılmaz. Kılıç parlamaya başladı.

Sis, görünmez bir düşmanla savaşmış gibi kıvrıldı, küçüldü ve kıvrandı ve sonra katılaştı, renkle çiçek açtı.

Önünde çıplak, altın saçlı bir erkek duruyordu. Ortalama boydaydı, altın teni kasla şekillenmişti, keskin kemikli yüzü nefretle kaynıyordu. İğrenç, korkunç bir yaratık değil ama güzel bir yaratık.

"Bu Narben değil," diye tısladığında siyah gözleri kılıç üzerinde daraldı. Onun için isminin hiçbir anlamı yoktu.

Nesta hamle yaparak Ataraksiya'yı sekizinci pozisyona soktu. Lanthys geri sıçradı.

Cassian, önünde zemini tutarken bilincini yerine getirerek inledi.

"Hangi ölüm tanrısısın sen?" diye sordu Lanthys, kılıçla onun arasında bakışlarını gezdirerek. Gözlerinde gümüş bir ateş belirdi.

Nesta, Ataraksiya'yı tekrar savurdu ve Lanthys korkup kaçtı. Kılıçtan korkuyordu.

Öldürülemeyen şey kılıcından korkuyordu. Ondan değil ama Ataraksiya'dan. Onun yapımı olan silahtan.

"Hücrene gir." Nesta bir adım attı, Ataraksiya onu işaret ediyordu. Lanthys hücresine doğru yavaşça geri çekildi.

"Bu kılıç da ne?" Tekrar geri çekilirken altın rengi saçları beline kadar sallandı.

Nesta tükürürken, "Adı Ataraksiya," dedi. "Ve bu göreceğin son şey olacak."

Lanthys coşkuyla gülüyordu, bir karga ötüyor gibiydi. Onun güzel formuyla kıyaslarsak, iğrençti. "Ölüm kılıcına *Ataraksiya adı mı verdin?"* Uludu ve dağ sarsıldı.

"İstesen de istemesen de seni öldürecek."

"Ah, ben öyle düşünmüyorum," diye kaynadı Lanthys. "Sen daha varoluş kırıntısı bile değilken Vahşi Av'a katılıyordum, *Ooridli cadı*. Tazıları çağırırdım ve dünya onların hırıltılarından iliklerine kadar korkuya kapılırdı. Avın başında dörtnala koşar ve peri ve canavar ne varsa önümüzde eğilirdi."

Nesta, eğitim sırasında boş anlarda İllyria kılıçlarıyla yapmaya başladığı bir hareketle Ataraksiya'yı eline aldı. Cassian'ın bunu sık sık yaptığını görmüştü ve ekstra enerjiyi dağıttığını görmüştü.

Bu kadar etkili bir gözdağı verme tekniği olduğunu fark etmemişti. Lanthys küçüldü.

Güz Sarayı askerlerinin de kılıcın önünde tereddüte kapılmaları için dua ediyordu. Öyle olmayacağını biliyordu. Briallyn ve Kraliyet onları kontrol ederken tereddüt etmezlerdi.

"Hangi ölüm tanrısısın sen?" diye tekrar sordu Lanthys. *"O etin altında sen kimsin?"*

"Ben hiç kimseyim," diye tersledi.

"Bakışlarında kimin ateşi gümüşü yakıyor?"

"Kimin ateşi olduğunu biliyorsun," diye durakladı.

Ama bir şekilde doğru çıktı. Lanthys'in cildinde renk kalmadı. "Bu mümkün değil." Heyecanlı bir şekilde Cassian'ın yanında duran Arp'a baktı ve gözleri tekrar açıldı. "Burada hakkında çok şey duyduk. Sen denizin, rüzgârın ve yeryüzünün fısıldadığı kişisin." Ürperdi. *"Nesta."* Dişlerini biraz fazla uzun göstererek sırıttı. "Kazan'ın kendisinden aldın."

Lanthys geri çekilmesini durdurdu. Ve geniş, zarif bir el uzattı. "*Ne* yapabileceğini bile bilmiyorsun. Sana göstereceğim." O çok uzun dişleriyle tekrar gülümsedi, dudaklarının garipliğiyle yüzünü güzellikten korkuya çevirdi. "Benimle gel Kraliçeler Kraliçesi ve bir zamanlar kaybettiğimiz şeyi geri alalım." Kelimeler bir ninni gibiydi, balla kaplı bir vaat. "Perilerin altın lejyonları zincirlerini atıp bizi devirmeden önceki halimize geri dönelim. Vahşi Av'ı diriltelim ve gece boyunca serbestçe dolaşalım. Buzdan, alevden, karanlıktan ve yıldız ışığından saraylar inşa edelim. Yeniden büyünün yularını atıp gezinmesine izin verelim."

Nesta, Lanthys'in etraflarındaki havaya ördüğü portreyi görebiliyordu. Kendini siyah bir tahtta gördü. Bağlanmamış saçlarında ona uygun bir taç vardı. Hewn Şehri'nin sütunlarında gördükleri gibi devasa oniks canavarlar kürsülerin dibinde yatıyordu. Ataraksiya tahtına yaslıydı ve diğer tarafında da... Lanthys oturuyordu, eli onunkine bağlıydı. Krallıkları sınırsızdı; sarayları etraflarında yaşayan ve gelişen saf büyüden yapılmıştı. Arp ise arkalarındaki bir sunakta duruyordu, Maske de öyle ama altın taç orada değildi.

Lanthys'in başının üstünde duruyordu.

Ve bu, onu dışarı çeken hırçın iplikti; açgözlülüğünün çıplak parıltısı. Arp'ı görmüş, Ganimet'in peşinde olduğunu anlamış ve

onunla ne yapacağını açık etmişti. Taç için hak iddia edecekti. Nesta'nın üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktı ama onların hükmü kaba güçle olacaktı. Kölelik.

Dördüncü bir nesne sunağın üzerinde, gölgeyle örtülü duruyordu. Ama asırlık bir kemik pırıltısından başka bir şey göremedi.

Görüş değişti ve büyük siyah bir yatakta kıvrandılar, Lanthys içinde hareket ederken sırtının altın rengi cildi parlıyordu. Böyle bir zevk, hiç kimseden böyle bir zevk duymamıştı. Sadece "o" onu bu şekilde becerebilirdi, o kadar derin sürüyordu ki, vücudu onun için sıcak, esnek ve ıslak hale geliyordu ve biraz sonra, tohumları onun rahminde kök salacak ve ona doğuracağı çocuk tüm evrenlere hükmedecekti.

Dışa doğru giden başka bir hırıltılı iplik. İllüzyon geçti.

Vücuduna yeni bir yaşam vermesi için ona dokunabilecek biri olamazdı. Kendisine gösterdiğinden daha zengin bir haz olduğunu *biliyordu*.

Nesta gözlerini kırpıştırdı ve görüntü kayboldu.

Lanthys hırladı. O şimdi sadece Nesta'nın ulaşabileceği kadar uzakta duruyordu. Ataraksiya'nın ulaşabileceği bir yer. Cassian'a dönerek "*Bu* sorunu halledebilirim," diye homurdandı. "Ve yakında o bağları unutacaksın."

Ataraksiya'yı daha yükseğe kaldırdı. "Hücrene geri dön ve kapıyı kapat."

"Tekrar kaçacağım." Lanthys güldü. "Ve kaçtığımda, seni bulacağım Nesta Archeron ve kraliçem olacaksın."

"Hayır, pek sanmıyorum." Nesta gücünün kılıcı aşağı doğru dalgalandırmasına izin verdi. Ataraksiya şarkı söylüyordu, ay gibi parlıyordu.

Lanthys'in rengi soldu. "Sen ne yapıyorsun?"

"İşi bitiriyorum."

Gözleri parlayan kılıca o kadar sabitlenmişti ki Cassian'a yan bir bakış atmaktan kaçınmadı. Hançerin çekildiğini görmedi. Cassian, nişan alarak kusursuz bir atış yaptı.

Kabzaya kadar Lanthys'in göğsüne gömüldü.

Lanthys çığlık attı, eğildi ve Nesta sıçradı. İki-üç kombinasyo-

nunu yaptı, düz bir şekilde kesti, nefesinin, bacaklarının ve karın kaslarının gücünün kılıcı taşımasına izin verdi.

Ataraksiya havada çırpınırken rüzgârın gönül şarkısını söylüyordu.

Lanthys'in kafası bir tarafa, gövdesi ise başka tarafa düştü, taşlara çarptı.

Vücut formundan tuhaf görünümlü, siyah kanlar fışkırıyordu ve sonra Cassian yanına geldi, elini tekrar onun etrafına sararken inliyordu. "Arp," diyordu, nefes nefese kalmıştı, yüzünde acının portresi vardı. Şakağından kan süzülmeye başladı. "Onu al ve gidelim. Buradan çıkmalıyız."

"Ayakta durabiliyor musun?"

Cassian güçbela ayağa kalktı. Üç adım bile atamazdı.

"Evet," diye homurdandı. Onu buradan çıkarmak için, Cassian'ın deneyeceğini biliyordu. Tıpkı Lanthys'in öldüğünü bildiği gibi. Sebep kılıç mıydı, yoksa onun gücü müydü? Kılıcı yaptığı için, teknik olarak onun gücü sayılacağını düşünüyordu ama... Öldürülemeyen şey öldürülmüştü. Bir şekilde. Ondan geriye kalanlar titrerken bile, küçük bir parçası bundan memnundu.

Şimdi birilerinin adımlarından gelen ayak sürüme ve gümbürtü sesleri onlara doğru koşuyordu. "Güz Sarayı askerleri," diyerek yukarı, karanlık yolu işaret etti. "Daha da artıyor. Arp'ı almak için Briallyn göndermiştir onları."

"Daha da fazla..."

Çığlıklar dağın her yerine yayıldı. Korku dolu, yalvaran, çığlıklar atılıyor, duvarlara yumruklar vuruluyordu. Onları tutan kaya veya kapılara değil, hücrelerinin karşısındaki duvarlara yumruk sallıyorlardı. Sanki onları ondan ve kılıçtan kurtarması için Zindan'a yalvarıyorlardı.

Lanthys düşmüştü. Zindan sakinleri de bunu hissetmişti.

Güz Sarayı askerlerinin ayak sesleri bile yavaşlamış görünüyordu.

Nesta karanlık bir şekilde gülümsedi ve Arp'ı aldı. "Buradan kaçmayacağız. Güz Sarayı askerlerine dokunmayacağız." Sırf Eris'in yanıldığını kanıtlamak için. Ama Cassian'ın yaraları...

Evet, ayrılmaları gerekiyordu. Çabucak. Nesta "Bana tutun," diye talimat verdi ve fısıldadı, "Feyre'nin evinin Velaris'teki Sidra Nehri boyunca uzanan ön bahçesi."

Cassian bir uyarı verdi ama bu sefer üç tele dokundu. Sadece birini çekmek onu buraya getirmişti, bu yüzden ikisinin onları belki biraz daha uzağa götüreceğini düşündü ve Velaris... Üç tel gerekecekmiş gibi görünüyordu. Yirmi altı telin hepsini birden çalsa kim bilir nereye giderdi, bilmek bile istemezdi. Ya da birinin bir melodi çalması halinde ne olurdu kim bilir?

Dünya yok oldu; yine hareketsiz dururken düşme hissi oldu ve sonra...

Güneş, çimenler ve serin bir sonbahar esintisi. Arkalarında devasa, güzel bir arazi, önlerinde nehir ama ne zindandan ne de Lanthys'ten eser kalmıştı. Rhysand evin cam kapılarından fırlarken Nesta Cassian'ı bıraktı. Rhysand arkadaşına baktı ve Nesta gün ışığında Cassian'ı görünce... Saçından yanağına kan damlıyordu. Dudağı yarılmıştı, kolu garip bir açıyla sarkıyordu...

Cassian yere yığılmadan önce Nesta'nın gördüğü şey buydu.

55.
BÖLÜM

"Bu küçük bir kesik. Yaygara yapmayı bırak."

"Kafatasın çatlamış ve kolun da kırılmış. Birkaç gün cezalısın."

"Ciddi olamazsın."

"Ah, kesinlikle öyleyim."

Yüce Lord'la aynı fikirde olmasaydı Nesta, Cassian ve Rhysand'ın inatlaşmasına gülümseyebilirdi. Feyre, eşinin yanında durdu, endişesi yüzünü kaplamıştı.

Ataraksiya hâlâ Nesta'nın elindeydi. Diğerinde Arp vardı.

Kız kardeşinin gözleri ona kaydı. Nesta yutkundu, Feyre'nin bakışlarını üzerinde tuttu. Kız kardeşinin yüzündeki sessiz kelimeleri okuyabilmesi için dua etti. *Sana Amren'in dairesinde söylediklerim için özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm.*

Feyre'nin gözleri yumuşadı. Sonra Feyre'nin aklına girip *Dert etme* demesi Nesta'yı şaşırttı.

Nesta, şaşkınlığını silkeleyerek kendini toparladı. Kız kardeşinin şey olduğunu unutmuştu... Ne denir? Daemati. Rhys'in yapabildiği gibi zihin konuşması yapabiliyordu. Nesta, kalbi küt küt atarken *Öfkeyle konuştum ve özür dilerim* dedi.

Feyre'nin duraksaması dikkate değerdi. Sonra, âdeta şafağın ilk ışıkları gibi hissettiren o sözlerle, *seni affediyorum* dedi.

Nesta gevşeyip kendini bırakmamaya çalıştı. Bebeği sormaya niyetlendi ama Rhys ona döndü ve "Arp'ı masaya koy Nesta," dedi.

Nesta, yirmi altı gümüş telin hiçbirine dokunmamaya dikkat etti.

Feyre, Arp'a bakarak, "Zindanın içine ve dışına yabalanmamızı sağladı," dedi. "Sanırım *Yaratılmış* olduğundan ve olağan büyü kurallarının ötesinde bulunduğu için, değil mi?" Rhys'e baktı, o da omuzlarını silkti. Feyre'nin ağzı kasıldı. "Düşmanlarımızdan biri bunu ele geçirirse anında bize karşı kullanırlar. Bu evin, Rüzgâr Evi'nin, zulalarımızın ve saklanma yerlerimizin etrafındaki hiçbir koruma büyüsüne güven olmazdı. Arp'ın kendi iradesi varmış gibi göründüğünden bahsetmiyorum bile... Sanki bir bela çıkarma arzusu... Hele şimdi uyandırılmışken Zindan'a geri koymak da olmaz."

Rhys çenesini ovuşturdu. "Bu yüzden Maske'yi kilitliyoruz, korunuyor ve büyüleniyor ki bir daha hareket etmesin."

Feyre, "Ben olsam onları ayrı tutardım," diye tavsiye etti. "Kitabın iki yarısı birbirine yakınlaştığında ne olduğunu hatırlıyor musun? Ve neden bir düşmanın ikisini de almasını kolaylaştıralım?"

Cassian, kelimeler kafatasını ağrıtmış gibi ürpererek, "İyi bir noktaya değindi," dedi. Madja şakağının hemen üstündeki ince çatlağı iyileştirmişti ama birkaç gün acı çekecekti. Kırık kolu iyileşmişti ama yine de bakım gerektirecek kadar hassastı. Tüm bu bandajların görüntüsü Nesta'nın Lanthys'i tekrar öldürmeyi dilemesine yetiyordu.

Rhys parmaklarıyla masanın üzerinde ritim yapıyor, Arp'ı inceliyordu. Sonra Nesta'ya "Briallyn'i görmenin dışında, Arp'a ilk dokunduğunda da bir şey gördüğünü mü söyledin?" diye sordu.

Nesta vardıklarında bunu kısaca açıklamıştı. "Sanırım onu en son kim kullandıysa onunla korkunç bir şey yapmış. Belki bir zamanlar Zindan adasında yaşayan insanları bir şekilde duvarlara hapsetmiştir. Bu mümkün mü?"

Rhys'in gözlerinde şüphe parladı.

Nesta, "Vahşi Av nedir?" diye sordu. Ayrıca Lanthys ile karşılaşmalarından ve Güz Sarayı askerlerinin varlığından bahsetmişti. Cassian, Rhys'i onlarla çatışmaması için ikna etmişti, en

azından Briallyn'le başa çıkana kadar. Rhys, Zindan'ın etrafındaki kalkanını bir kez daha kaldırdığında çoktan ortadan kaybolmuşlardı.

Rhys sandalyesine yaslanarak bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse, bunun sadece bir efsane olduğunu sanırdım. Lanthys öyle bir şey hatırlıyordu... Sanırım her zaman yalan için bir yer vardır ama bir ihtimal doğruyu söylüyorsa, bu onu on beş bin yaşından fazla yapar."

Feyre sordu, "Peki nedir bu?" diye sordu.

Rhys elini kaldırdı ve arkasındaki raftan bir efsane kitabı parmaklarına doğru süzüldü. Onu masaya koydu. Onu salladı bir sayfa açıldı, başlarının üstünde taçları olan bir grup uzun, garip görünümlü varlığın bir görüntüsünü ortaya çıkardı.

"Periler bu dünyanın ilk efendileri değildi. En eski efsanelerimize göre, çoğu unutulmuş olan bizler tanrıya yakın varlıklar ve canavarlar tarafından yaratıldık. Daglanlar. Binlerce yıl hüküm sürdüler, bizi ve insanları köleleştirdiler. Küçük ama zalimdiler ve ülkenin büyüsünü şarap gibi içtiler."

Rhys'in gözleri önce Ataraksiya'ya, sonra Cassian'a takıldı. "Mitolojinin bazı türleri, onları devirmek için ayaklanan Peri kahramanlarından birine, Baş Rahibe Oleanna tarafından büyük kılıç Gwydion'un verildiği ve bunu bizzat Kazan'ın içine daldıranın Fionn olduğunu iddia ediyor. Fionn ve Gwydion, Daglan'ı devirdiler. Bunu bin yıllık bir barış izledi ve topraklar sarayların öncüsü olan kaba bölgelere bölündü... ama bu bin yılın sonunda, savaşın eşiğinde birbirlerinin boğazına sarıldılar." Yüzü gerildi. "Fionn onları birleştirdi ve Yüce Kral olarak onların üstüne çıktı. Bu topraklardaki ilk ve tek Yüce Kral."

Nesta son sözlerin Cassian'a keskin bir bakışla söylendiğine yemin edebilirdi. Ama Cassian sadece Rhys'e göz kırptı.

"Yüce Kral'a ne oldu?" diye sordu Feyre.

Rhys elini kitabın bir sayfasının üzerinden geçirdi. "Fionn, kendi bölgesinin lideri olan kraliçesi ve generali olan en yakın arkadaşı tarafından ihanete uğradı. Onu öldürdüler, soyunun en güçlü ve değerli silahlarından bazılarını aldılar ve ardından ge-

len kaostan yedi Yüce Lord yükseldi ve saraylar o zamandan beri yerindeler."

Feyre, "Amren bunu hatırlıyor mu?" diye sordu.

Rhys hayır anlamında başını salladı. "Sadece belli belirsiz. Anladığım kadarıyla, Fionn ve Gwydion çıkmadan önceki yıllarda geldi ve bu ülkenin eski efendilerinin ırkının son üyelerini avlamaya hevesli kahramanlarla dolu olduğu zamanlarda, Efsaneler Çağı'nda... Zindan'a girdi. Amren'den korkuyorlardı, düşmanlarından birine inandılar ve onu Zindan'a attılar. Tekrar ortaya çıktığında, Fionn'un düşüşünü ve Gwydion'un kaybını kaçırmıştı ve kendini Yüksek Lordların hükmünün içinde bulmuştu."

Nesta, Lanthys'in söylediği her şeyi düşündü. "Peki Narben nedir?"

"Lanthys bunu mu sordu?"

"Kılıcımın Narben olmadığını söyledi. Şaşırmış gibiydi."

Rhys kılıcını inceledi. "Narben bir ölüm kılıcı. Kayboldu, muhtemelen yok edildi ama hikâyeler Lanthys gibi canavarları bile öldürebileceğini söylüyor."

Feyre kılıcı incelerken, "Görünüşe göre Nesta'nın kılıcı da yapabiliyor," dedi.

Rhys, "Kafasını bununla kesmek onu öldürdü," diye mırıldandı.

Nesta, "O şeyin bir parçası onu fiziksel bir forma bağlıyor gibi görünüyordu," diye düzeltti. "Cassian'ın hançeri, Lanthys sislerinden vazgeçmek zorunda kaldıktan sonra gerçeğe dönüştü."

Rhys, "İlginç," diye mırıldandı.

Cassian, "Hâlâ Vahşi Av'ı açıklamadın," dedi.

Rhys, kitaptaki atlara binen bir sürü binicinin ve her türlü hayvanın çizimlerinin bulunduğu bir sayfayı çevirdi. "Daglan, Perileri ve onların kontrolü altındaki insanları dehşete düşürmekten zevk alıyordu. Vahşi Av hepimizi hizada tutmanın bir yoluydu. En vahşi, en acımasız savaşçılarını toplayıp istedikleri gibi öldürmelerine izin verirlerdi. Daglan, bildiğimiz tazılara benzemese de onlara işkence edip öldürmeden önce avlarını yere serdikleri kudretli, canavar tazılara sahipti. Bu korkunç bir tarih ve büyük bir kısmı ayrıntılı efsanelerle dolu da olabilir. "

Nesta sessizce, "Tazılar Hewn Şehri'ndeki canavarlara benziyordu," dedi.

Hepsi ona baktı.

"Lanthys bana bir imge gösterdi. O ve benim ne olabileceğimizle ilgili. Birlikte. Bir sarayda kral ve kraliçe olarak Ganimet'i yönetiyorduk ve o tazılar ayaklarımızın dibinde oturuyordu. Hewn Şehri'nin sütunlarına oyulmuş pullu canavarlara benziyorlardı."

Rhys'in bile buna bir cevabı yoktu.

Cassian'ın çenesi sıkılaştı. "Seni öldürmek isterken, seni baştan çıkarmaya mı çalıştı?"

Nesta'nın midesi bulandı ama bu görüntünün ne kadar gerçeğe yakın olduğundan bahsetmekten kaçındı. "İmgelemde dördüncü bir nesne vardı, ancak gölgedeydi... Ganimet'in hiç dördüncü bir parçası oldu mu? Tek görebildiğim biraz eski bir kemik parçasıydı."

Rhys bir elini koyu saçlarının arasından geçirdi. "Tarihin doğruladığı kadarıyla, Ganimet'e sadece üç nesne."

Feyre, "Ya bir büyüyle korunuyorsa, Ganimet hakkındaki tüm düşünceleri gizlemek, insanların dördüncü nesneyi öğrenmesini engellemeye yönelik bir büyü gibi?" diye sordu.

Rhys'in gözleri gölgelendi. "O zaman Ana bizi bağışlasın, çünkü Amren bile bununla ilgili bir söylentiyi sadece belirsiz bir şekilde hatırlıyor."

Kelimeler havada asılı kaldı. Nesta konuştu, "Yani. Şimdi tacın peşine düşeceğim." Cassian, acı çeken gözleri keskinleşerek, "Hayır," dedi.

Feyre onaylayarak başını salladı. "Briallyn diğer iki parçanın bizde olduğunu biliyor. Arp'ı almak için o askerleri gönderdi."

Cassian hırladı. "Eris'in götlük yaptığım düşündüm ama ona Oorid'deki iki düzine askerden bahsettiğimde, birimde daha fazlasının kaybolduğunu söylemişti." Çenesini ovuşturdu. "Dinlemeliydim. Bunu araştırmalıydım. Briallyn'in saldırmak için bekleyen bir düzinesi daha vardı." Kendinden nefret etme hissi yüzünü doldurdu ve Nesta eline ulaşma dürtüsünü bastırdı.

Feyre, "Eris, iyi bir günde bile herkesin böyle yersiz bir yo-

rumu kaçırabileceği kadar saçmalık kusuyor Cass. En azından şimdi Eris'e askerlerinin geri kalanının nerede olduğunu söyleyebiliriz." Nesta, Cassian'ın onun sözlerini duyduktan sonra omuzlarını eğen rahatlaması için kız kardeşine sarılabilirdi. Tüm kibrine rağmen, arkadaşlarının, ailesinin görüşleri çok önemliydi. Hiçbiri başarısızlığı için onu azarlamazdı ama o bunun için kendini cezalandırırdı.

Nesta sessiz bir anlayışla parmaklarını Cassian'ın parmaklarına sürttü. Kendininkiler de Nesta'nınkiler karşısında kıvrıldı, bakışlarını sanki, *Gördün mü?* dercesine karşıladı. *Ne de olsa aynıyız.*

Feyre devam etti, "Briallyn, Maske ve Arp'ı bugün çok hızlı hareket edecek kadar çok istiyorsa, bize gelmeye devam edecektir. Ve onu bekliyor olacağız." Gözlerine şiddetli bir ışık geldi.

Rhys kaşlarını çattı. "Yine de Briallyn sadece Kraliyet ile bile büyük zarar verebilir. Tek bildiğimiz, Beron'un onun kontrolü altında olduğu. Eris'in askerleri gibi onun da kölesi olduğu. Ona bir son verip Taç'ı geri almalıyız. Savaş gerçekten patlak vermeden önce."

Feyre "Bu çok riskli," diye karşılık verdi. "Hybern'deki Kazan'ı takip ettik ve kötü gitti."

Rhys, "O zaman hatalarımızdan ders çıkarırız," diye meydan okudu.

Feyre, "Bir tuzak kurmuş olacak," dedi. "Peşinden gitmeyiz."

Rhysand, "O zaman savaş zamanı ittifaklarını tekrar ve hızlı bir şekilde güvence altına almalıyız. Ve halihazırda zorlanmış olabilecekler üzerinde biraz hasar kontrolü yapmalı."

Cassian kaşlarını çattı, gözlerinde endişe parlıyordu. "Bir fikrin varmış gibi konuşuyorsun."

Rhys, "Eris, Hewn Şehri'ndeki Kış Gündönümü kutlamasına geliyor," dedi. Nesta hızla yaklaştığını fark etti. "Tamlin'in ikinizi onunla buluşurken yakalaması onu sarstı ve Tamlin'in bunu ifşa etme ihtimali az olduğu için ittifaktan vazgeçip vazgeçemeyeceğimizi merak ediyor. Ya da önce onu satmaya karar verip vermeyeceğini. Eris'e bağlılığımızın devam ettiğini ve onun bizim için önemli olduğunu hatırlatmalıyız. Arkasını kolladığımızı."

Cassian iğrenerek hırladı; Feyre bu ifadeyi tekrarladı.

Feyre elini sallayarak, "Öyleyse ona bir hediye al ve ona sevgilerimizi gönderdiğimizi söyle," dedi.

Rhys ağzı seğirerek, "Bundan daha fazlasını isteyecektir," dedi ve gözleri Nesta'nın üzerine düştü.

Rhys daha konuşamadan Cassian doğruldu. "Onu kullanmayacaksın."

Feyre ikisine baktı ve bir saniye sonra, sanki eşi zihnine konuşmuşçasına, "Gerçekten mi Rhys?" diye sordu.

Rhys arkasına yaslandı ve Nesta kaşlarını çattı, görünüşe göre içlerinde bunun ne anlama geldiğinin farkında olmayan tek kişiydi. Rhys ona, "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Ama Elain dans pistinde özel bir yeteneğin olduğundan bahsetti. Bir zamanlar sana tek bir valste dükün elini kazandıran yetenek," dedi.

O geceyi, mücevherlerin ve ipeklerin bulanık hatırasını ve dükün yakışıklı yüzünü unutmuştu. O zamanla ilgili olarak hissettiği tek şey vahşi bir zaferdi.

Cassian "Cesedimi çiğnemen lazım," diye patladı.

Nesta, "Eris'le dans etmemi mi istiyorsun?" diye sordu. Kalbi küt küt atmaya başladı, bu tamamen korkudan değildi.

Rhys, "Onu baştan çıkarmanı istiyorum," dedi. "Yatağa kadar değil, bu ittifakı bozma planımız olmadığını anladığında ne elde edebileceğini anlamasını sağlamak için. Faydaların risklerden daha ağır basmasını sağlamak için."

Nesta, Cassian'ın keskin ve sessizce bu fikri tamamen reddetmesini talep eden bakışlarını görmezden gelerek kollarını kavuşturdu. "Eris'le dans etmemin gerçekten sadakatini artıracağını mı düşünüyorsun?"

"Bence Eris bizim müttefikimiz ve ne olursa olsun baloda bu saraydan bir bayanla dans etmeyi umuyor olacak. Feyre'nin ona 1 metre bile yaklaşmasına izin vermeyeceğim, Mor onu öldürebilir ve Amren'in onu kazanmaktan çok korkutması daha muhtemel, bu yüzden tek seçenek sen ve Elain."

Feyre, "Elain yanına yaklaşmaz," dedi. "Ve beni ona *yaklaştırmıyorsun*?"

Rhys ona büyüleyici bir gülümseme sundu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Feyre gözlerini devirdi. "Katlanılmaz oluyorsun." Nesta'ya döndü. "Eris... İyi değil. Beron gibi değil ama... o..."

Nesta, "Morrigan'a ne yaptığını biliyorum," dedi. Ya da daha doğrusu, yapmadığı şey: Ailesi ona vahşice davrandığında ve evlilik ittifaklarını mahvettiği için ceza olarak Güz Sarayı sınırına attığında ona yardım etmek. Eris onu bulmuştu ve öylece yürüyüp gitmişti. "Geçen gün onunla uğraştım. Onunla nasıl bir işe gireceğimi biliyorum."

Rhys devam etti, "Mor, sana dansları öğretebilir. Hepsini öğrenmek zorundaydı ve hâlâ Kâbuslar Sarayı'na başkanlık ettiğinden, size öğretecek en iyi kişi o."

Cassian, "Nesta hiçbir şeyi kabul etmedi," diye çıkıştı. "O hıyarla bir dans bile çok fazla... "

"Ben yaparım," dedi Nesta, Cassian çok... sahiplenici olduğundan ona nispet yapmak için araya girdi. Elindeki kılıca baktı. "Az önce ölümsüz bir varlığı öldürdüm. Eris hiçbir şey. Ve neden bizimle müttefik olmak istediğini hatırlamasını sağlayacaksa, bana ulaşabileceğini düşünmesini sağlayın, sorun olmayacaktır."

Cassian, "O zaten müttefikimiz," diye karşılık verdi. "Bir dans gerçekten işbirliğini güvence altına alacak mı?"

Feyre, mağlup bir iç çekişle, "Eris'e ona saygı duyduğumuzu ve güvendiğimizi göstermeliyiz," diye kabul etti. "Hatta öyle olmasa bile. Ve ailemizden biriyle dans etmesine izin vermek bunun kanıtı olacaktır... en azından Güz Sarayı'ndan biri için. Nesta'nın elinden yemeye başlarsa harika olur. Onun tarafında olduğumuzu hatırlamasını sağlayacaksa, güzel. Ancak bu bağların korunması gerekiyor."

Cassian, "Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı.

Feyre, Yüce Leydi'nin otoritesiyle dolu bir şekilde, başını kaldırarak "Hoşlanmak zorunda değilsin," dedi. "Sadece kenardan izlemeli ve kafasını koparmak istiyor gibi görünmemelisin."

Nesta araya girdi, "Morrigan'a müsait olduğunda dans dersleri için onunla buluşacağımı söyle."

Feyre ve Cassian, hâlâ birbirlerine kızgın kızgın bakıyorlardı, sessizce ona doğru döndü.

Nesta masaya yaklaştı, Ataraksiya orada yatıyordu. "Al," dedi Rhys'e. "Geri alabilirsin."

Rhys hiçbir şey söylemedi ama Feyre'nin kaşları yükseldi. "Neden onu tutmuyorsun?" Cassian'ın meraklı bakışları onu bir damga gibi yaktı ama Nesta sadece, "Daha fazla ölümle ilgilenmiyorum," dedi.

❖

Nesta altıya kadar sayarak burnundan nefes aldı, nefesini birkaç saniye tuttu, sonra altı kez daha sayarak ağzından nefes verdi. O gece yatak odasının sessizliğinde, sandalyeye oturdu, nefesine odaklandı, başka bir şeye değil.

Gelen her düşünceyi kabul etti ve geçmesine izin verdi. Bazıları geri dönmeye devam etse bile.

Arp'ı nereye sakladıklarını umursamadı. Maske için olduğu gibi onu korumak için kanına ihtiyaçları olsaydı, ona haber verirlerdi. Ama sırada ne olduğunu düşününce...

Nefes al, nefes al. Say.

Nesta tekrar nefes aldı, dikkatini genişleyen kaburgalarına, vücudundaki nefes hissine verdi. Haftalar sonra bile, bazı günlerin Zihin Durdurma egzersizleri diğerlerinden daha zor oluyordu. Ama sabahları on dakika, geceleri on dakika çalışmaya devam etti.

Nesta saymaya devam ederek nefes verdi. Devam etti.

Yapabileceğini düşündüğü tek şey buydu: sadece devam etmek. Bir gün, her seferinde bir nefes.

Bu düşüncenin de gitmesine izin verdi. Nefes aldı, nefes aldı ve sonra saymayı tamamen bıraktı. Zihninin dolaşmasına izin ver.

Ama zihni her yöne kaçışmıyordu. Sakin duruyordu. Dinleniyordu.

Olduğu yerden memnundu.

❖

Savaşta kulübe zarar görmemişti. Ama Nesta'nın son gördüğünden beri sert kışlar o kadar da nazik geçmemişti.

Azriel antrenmandan sonra onu ve Cassian'ı buraya getirmiş ama fazla kalmamıştı. Görünüşe göre Gwyn ondan hançer kullanma konusunun üzerinden geçmesini istemişti. Bu yüzden bir saat içinde döneceğine dair söz vermişti.

Nesta'nın bir saatin çok fazla mı yoksa çok az mı olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Cassian'dan neden buraya gelmesini istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama ziyaret etmesi gerektiğini kafasına sokmuştu. Bu yeri görmek için.

Gün ortası sonbahar güneşi, bakımsızlığı daha da belirginleştirdi: sazlarla kaplanmış veya yer yer kelleşmiş çatı, kıştan önce aşırı uzamış yabani otlar çoktan kahverengiye dönmüş, taş duvarlardaki küçük pencerelere kadar yükselmişlerdi. Nesta'nın boğazı sıkıştı ama kendini girişe doğru yürümeye zorladı.

Cassian, Nesta'nın arkasında sessizliğini korudu, ayak sesleri o kadar sessizdi ki uzun otların arasından esen rüzgâr gibiydi. Nesta Eris'i büyülemeyi kabul ettikten iki gün sonra kafası ve kolu bu sabah tamamen iyileşmişti. Cassian her zamankinden daha yavaş bir tempoda olmasına rağmen daha önce onunla birlikte egzersiz bile yapmıştı. Sanki Rhys ve Madja'nın uyarısına kulak veriyordu. Egzersizleri yüzünü buruşturmadan geçirmiş olması, içindeki bir yerin rahatlayarak iç çekmesine ve bugün ona katılmasını istemeye cesaret etmesine neden olmuştu. Eğer hâlâ yaralı olsaydı onu asla davet etmezdi.

Burada tehdit oluşturacak bir düşman olduğundan değil. Kır evinin ötesindeki yapraklarla kaplı yolda dolaşan kimse yoktu; sadece birkaç kuş, neredeyse çorak ağaçlardan bir melodi cıvıldıyordu.

Sessiz, sıkıcı ve boş. Sonbaharda bile bu topraklar böyle hissediyordu. Sanki güneş bile burada düzgün parlamaya zahmet etmiyordu.

Soğuk ahşap kapıya elini koyarken Nesta'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Pençe izlerinin oyukları hâlâ duruyordu.

"Tamlin'in işi sanırım?" Cassian arkasından küfretti.

Nesta omuz silkti, kelimeleri bulamadı. Tamlin kapıyı kırdıktan sonra o ve Elain kapıyı tekrar yerine takmışlardı. Bacağı onarılamayacak kadar kötü durumda olan ve ağırlık taşıyamayan babaları, onları izlemiş ve yararlı olmayan tavsiyelerde bulunmuştu.

Parmakları bir yumruğa dönüştü ve kapıyı omuzladı. Paslı menteşeleri itiraz etti, gıcırdadı ve tozlu, yarı çürümüş bir koku burnunu doldurdu.

Yanakları ısındı. Cassian'ın burada olması, bunu görmesi...

"Sadece bir hayvan, hatırladın mı?" Nesta'nın yanına gitti. "Çok daha kötülerinde yaşadım. En azından duvarların ve üstünde bir çatın vardı."

Nesta bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti ve kulübeye doğru adım attığında omuzları gevşemişti. Sadece güneş ışınları tarafından kırılan soğuk loşlukta tavana doğru kaşlarını çattı. "Bu evin bir çatısı *vardı*." Hasar, her türlü canlının ve hava hadisesinin içeri girmesine izin vermişti, yuvalara ve çeşitli dağınık dışkılara bakılırsa, ilki kendilerini rahat hissettirmişti.

Nesta'nın ağzı kurudu. Bu korkunç, dehşet, karanlık yer.

Titremesine engel olamadı.

Cassian omzuna bir el koydu. "Anlat bakalım."

Yapamadı... Kelimeleri bulamadı.

Uzun bir çalışma masasını işaret etti. Bir bacağı çökmüştü ve her şey eğimli duruyordu. "Burada mı yemek yerdin?"

Başıyla onayladı. Burada yemek yemişler, sessizce yemek yemişler, bazıları Elain ve onunla sessizliği boş konuşmalarıyla doldurmaya çalışmışlar, bazen Feyre ve onunla birbirlerinin boğazına sarılmışlardı.

Bu evde onunla yedikleri son yemekler gibi.

Nesta'nın bakışları duvarlardan dökülen boyaya kaydı. Karmaşık küçük tasarımlar. Cassian bakışlarını takip etti. "Feyre mi yaptı bunu?"

Nesta yutkundu ve çıkmayı başardı, "Her fırsatta resim yapardı. Tasarruf etmeyi başardığı her para boyalara giderdi."

"Onun dağların tepesindeki kulübeye ne yaptığını hiç gördün mü?"

"Hayır." Oraya hiç gitmemişti.

"Feyre her şeyi boyardı. Aynen böyle. Bir keresinde bana burada bir şifoniyer olduğunu söylemişti..."

Nesta yatak odasına yöneldi. "Bu mu?" Cassian onu takip etti ve tanrılar, her şey üst üste, karanlıktı ve kokuyordu. Yatak hâlâ lekeli çarşaflarla kaplıydı. Üçü de yıllarca burada uyumuştu.

Cassian elini boyalı şifoniyerin üzerinden geçirdi, hayretler içindeydi. "Rhys'in eşi olduğunu bilmeden önce kendisi için yıldızlar çizmiş. Onun var olduğunu bile bilmeden önce." Parmakları ikinci çekmecedeki çiçek sarmaşıklarının izini sürdü. "Elain'in çekmecesi." Aşağı sürüklendiler, bir alev parçasının üzerinde kıvrıldılar. "Ve seninki."

Nesta bir doğrulama homurdanması çıkarmayı başardı, göğsü acı verecek kadar sıkıştı. Köşede bir çift yıpranmış, yarı çürümüş ayakkabı duruyordu. Ayakkabıları. Bir tanesi ayak parmağının dikişinde patlıyordu. O ayakkabıları toplum içinde giymişti. Çamur ve taşların içeri süzüldüğünü hâlâ hatırlıyordu.

Kalbi küt küt atıyordu ve odadan çıkıp ana boşluğa geri döndü.

Öyle yapmak istemedi ama karanlık şömineye doğru baktı. Şömineye doğru.

Üstünde babasının tahta heykelcikleri yatıyordu. Kalın toz ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Bazıları devrilmişti, muhtemelen şu anda burada yaşayan yaratıklar tarafından.

Bu tanıdık kükreme kulaklarını doldurdu ve Nesta'nın adımları, şömineye yaklaşırken tozlu döşeme tahtalarında çok yüksek sesle gümledi.

Yumruğundan daha büyük olmayan bir ayının oyması ortadaydı. Nesta'nın parmakları onu kaldırıp tozu üflerken titredi.

Cassian sessizce, "Biraz yeteneği varmış," dedi.

Nesta, ayıyı taş şömine rafına geri koyarak, "Yeterli değildi," dedi. Kusacaktı.

Hayır, bunu yönetebilir. Kendini idare edebilir. Önünde ne varsa onunla yüzleş.

Burnundan nefes aldı. Ağzından nefes verdi. Nefesleri saydı.

Cassian her şey olurken yanında duruyordu. Konuşmuyor, dokunmuyordu. Tam şurada, ona ihtiyacı olabilir. Buraya gelmesini istediği arkadaşı. Yatağını paylaştığı için değil, onu *burada* istediği için. Kararlılığı, nezaketi ve anlayışı.

Şöminenin rafından başka bir heykelcik çıkardı: koyu renkli bir ahşaptan oyulmuş bir gül. Avucunun içinde tuttu, katı ağırlığı şaşırtıcıydı ve taç yapraklardan birinin üzerinde bir parmak izi bıraktı. "Bunu Elain için yapmıştı. Kış olduğu ve çiçekleri özlediği için."

"Senin için hiçbir şey yaptı mı?"

"Yapmaması gerektiğini biliyordu." Titrek bir nefes aldı, tuttu ve bıraktı. Zihninin sakinleşmesine çalıştı. "Ona en ufak bir cesaret verseydim, sanırım yapardı, ama... Vermedim. Çok kızgındım."

"Hayatın altüst olmuştu. Kızgın olmaya hakkın vardı."

"İlk tanıştığımızda bana söylediğin bu değildi." Onu bir kaşını kaldırırken bulmak için döndü. "Hiçbir şey yapmazken kız kardeşimin ormana avlanmaya gitmesine izin verdiğim için pisliğin teki olduğumu söylemiştin."

"Öyle demek istemedim."

"Öyle demek istemiştin." Omuzlarını düzeltti, şöminenin ötesindeki gölgelerde küçük, kırık karyolaya döndü. "Ve haklıydın da." O karyolaya yürürken Cassian cevap vermedi. "Babam yıllarca burada uyudu, yatak odasını bize bıraktı. Oradaki yatak... Ben o yatakta doğdum. Annem o yatakta öldü. O yataktan nefret ediyorum." Elini karyolanın çatırdayan tahtasının üzerinden geçirdi. Kıymıklar parmaklarının ucunda belirdi. "Ama bu karyoladan daha çok nefret ediyorum. Her gece ateşin önüne sürükler ve battaniyelerin altında kıvrılırdı. Her zaman çok *zayıf göründüğünü düşünmüşümdür.* Korkak bir hayvan gibi. Bu beni kızdırdı."

"Bu seni şimdi kızdırıyor mu?" Sıradan ama dikkatli bir soru.

"Bu..." Boğazı düğümlendi. "Biz yatağı alırken onun burada uyumasının uygun bir ceza olduğunu düşündüm. Yatağa sahip olmamızı, ısınmamızı ve elimizden geldiğince rahat olmamızı *is-*

tediği hiç aklıma gelmedi. Eski evimizden sadece birkaç eşya alabildiğimizi ve onun da o yatağı onlardan biri olarak seçtiği. Bizim rahatımız için. Böylece karyolalarda ya da yerde uyumak zorunda kalmazdık." Göğsünü ovaladı. "Borçlular bacağını kırdığında yatakta uyumasına bile izin vermedim. Kederimin, öfkemin ve kederimin içinde kaybolmuştum ve yaşadığım şeyin bir kısmını hissetmesini istedim." Midesi bulandı.

Cassian omzunu sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bunu biliyor olmalıydı," dedi kısık sesle. "Ne kadar kötü olduğumu biliyor *olmalıydı* ama yine de hiç bağırmadı. Bu da beni kızdırdı. Sonra da bir gemiye benim adımı verdi. Onu savaşa sürükledi. Ben sadece... Anlamıyorum."

"Sen onun kızıydın."

"Ve bu bir açıklama mı?" Cassian'ın yüzünü taradı, orada bir üzüntü vardı. Onun için üzülmüştü. Göğsündeki ağrı ve gözlerindeki yanma için.

"Sevgi karmaşıktır."

Bu söz üzerine Nesta bakışlarını yere indirdi. Onun bakışlarından kaçtığı için bir korkaktı. Ama çenesini kaldırdı. "Onun için nasıl olduğunu bir kez bile düşünmedim. Kendi servetini yapmış, Tüccarlar Prensi olarak bilinen bu adamdan vazgeçmek ve sonra her şeyini kaybetmek. Annemi kaybetmenin onu filosunu kaybetmekle aynı şekilde etkilediğini sanmıyorum. Bu girişimin ona çok daha fazla servet kazandıracağından o kadar emindi ki, inanılmaz miktarda servet. İnsanlar ona deli olduğunu söyledi ama o dinlemeyi reddetti. Haklı oldukları kanıtlandığında... Bence bu aşağılanma maddi kaybı kadar onu kırdı."

Parmak ve avuç içlerinde oluşan nasırları inceledi. "Borçlular buraya geldiklerinde neşeli görünüyorlardı, sanki bunca zaman ona içerlemişlerdi ve acısını bacağından çıkarmaktan çok mutluydular. Bana ve Elain'e yapacaklarından daha çok korktum. Feyre... Onları durdurmaya çalıştı. Yatak odasında saklanırken burada onunla kaldı." Cassian'ın bakışlarıyla tekrar buluştu. "Feyre'yi sadece ormana gitmesine izin vererek hayal kırıklığına uğratmadım. Başka zamanlar da vardı."

"Bunu ona hiç söyledin mi?"

Nesta homurdandı. "Hayır, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Cassian onu inceledi ve o, inceleme altında kıvranma dürtüsüne karşı direndi. "Öğreneceksin. Hazır olduğunda."

"Ne kadar da bilgesin."

Cassian bir yay çizdi.

Bu eve, etrafındaki tarihe rağmen Nesta gülümsedi. Oyma gülü cebine indirdi. "Yeterince gördüm."

Cassian kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Cebindeki tahta gülü sıktı. "Sanırım sadece bu yeri görmeye ihtiyacım vardı. Son kez. Çıktığımızı bilmek. Burada toz ve kötü anılardan başka bir şey kalmamış."

Kapıya doğru yürürken beline bir kol doladı, Feyre'nin kulübeye sıkıştırdığı tüm küçük resimleri tekrar inceledi. "Az bir süreliğine dönmeyecek. Hadi uçalım."

"Peki ya insanlar?" Dehşet içinde çığlık atarak koşarlardı.

Cassian ona kötü bir gülümseme verdi, onun için o yarı kırık kapıyı açtı. Onu güneş ışığına ve temiz havaya çıkardı. "Günlerine biraz farklılık katalım."

56. Bölüm

Bir ay geçti ve kış pencere camı üzerindeki buğulu buz gibi Velaris'e akın etti.

Sabah antrenmanları soğuk bir olaya dönüştü, kılıç ve bıçaklarla çalışırken nefesleri buzlu havayı bulandırıyordu, metal o kadar soğuktu ki avuçlarını ısırıyordu. Kalkanları bile bazen donla kaplı oluyordu. Gwyn onlara, Valkyrie'lerin her türlü havada savaşmayı öğrendiğini söyledi. Özellikle de soğukta. Ara sıra kar yağdığında Nesta ve diğerleri de antrenman yaptı.

Nesta bir beden büyük deri giymek zorunda kaldı ve her sabah saçlarını örmek için aynaya baktığında, arkasına bakan yüz parlaklığını kazanmış, gözlerinin altındaki gölgeleri kaybetmişti. Cassian onunla Ev'in her yerinde seviştiğinde bile, bazen sabahın erken saatlerine kadar, yorgunluk, gözlerinin altındaki morluklar ortadan kaybolmuştu.

Kendine, daha sonra sona sarılmak için yatağında kalmamasının önemli olmadığını söyledi. Cassian'ın ondan ne zaman bıkacağını merak ediyordu. Eminim sıkılıp hayatına devam ederdi. Her gece açlıktan ölüyormuş gibi onunla ziyafet çekse bile. Kalçalarını güçlü elleriyle kavradı ve kıvranana kadar onu yalayıp emdi. Bazen onun yüzüne boşalıyor, elleri yatak başlığını tutarken üzerine gelene dek dilini kullamyordu. Bazen Nesta'nın dili onun üzerindeydi, etrafındaydı ve ağzına dökülen her damlayı

yuttu. Bazen göğsüne, karnına, sırtına döküldü ve Nesta onun tohumlarını teninde hissettiğinde boşaldı.

Ondan bıktığını hayal edemiyordu. Ona sahip olmak ona olan ihtiyacını besliyordu sanki.

Haftada iki kez Ev'de Morrigan ile dans çalışması yapıyordu, Nesta valsten üzerine vals öğrendikçe ikisi birkaç kelimeden fazla konuşmuyordu, bazıları Hewn Şehri'ne, diğerleri Sonbahar Sarayı'na, diğerleri genel olarak Perilere ait danslardı.

Rhys onlara Veritas küresini vermişti, böylece Morrigan dans anılarını ve onlara eşlik eden müziği Nesta ile paylaşabilecekti.

Nesta bazen ışıkla dolu olan ve kenarlarında karanlık ve keder olan basamakları, baloları ve partileri izlemişti. Morrigan, bir dansçının tekniği hakkındaki yorumların ötesinde bir açıklama yapmamıştı.

Yine de müzik... Bu harikaydı. O kadar hayat dolu ve hareketliydi ki kendini hep bir iki saat daha ders almak isterken buldu. Bunu tekrar tekrar duymak için.

Onları izlemeye gelen olmamıştı, Cassian bile. Morrigan gelişmeleri rapor ettiyse bile belli etmedi.

Kış Gündönümü'ne üç gün kala Morrigan, kar yağan pencerelerin önünden geçerken dersini tamamlıyordu. Nesta'ya aniden "Baloda ne giyiyorsun?" diye sordu.

Nesta, soluklanmak için çalışma masasına yaslandı ve Veritas küresinin parıldayan serabı aracılığıyla kemanın melodisini dinledi, omuz silkti. "Elbiselerimden biri."

"Hayır." Morrigan'ın alnında ter vardı ve örgülü altın saçları nemle hafifçe kıvrılmıştı. "Eris..." Kelimeleri aradı. "O tamamen dış görünüşle ilgilenir. Doğru şeyi giymelisin."

Nesta, Morrigan'ın genellikle ne giydiğini düşündü ve kaşlarını çattı. "Bu kadar açık bir şey giyemem." Hem Morrigan hem de Feyre, Hewn Şehri kıyafetleri söz konusu olduğunda az çoktur felsefesini tercih ediyordu. Nesta'nın yatak odası partnerlerinden önünde çıplaklıkla bir sorunu yoktu ama herkesin içinde... İnsan yanı ondan tamamen koparılmamıştı.

"Etrafa bakacağım." Morrigan kendini pencere kenarından itti. "Bakalım neyimiz var."

"Teşekkür ederim, Morrigan."

Bu, yaptıkları ilk normal konuşmaydı. Nesta bu sözleri Morrigan'a ilk kez söylemişti. Adını ilk kez kullanmıştı.

Morrigan da bunu fark ederek göz kırptı. "Sadece Mor, biliyorsun. Amren bu sarayda bana Morrigan diyen tek kişi, çünkü o huysuz yaşlı bir piç kurusu."

Nesta'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Peki o zaman." Bunu deneyerek ekledi, "Mor."

Saat bir kez çaldı ve Nesta kapıdan çıkmaya başladı, küreyi ve yükselen müziğini masanın üzerinde olduğu yerde bıraktı. "Kütüphaneye gitmem gerek." Zaten geç kalıyordu ama müzik o kadar büyüleyiciydi ki durmak istememişti.

Morrigan; Mor, "Aslında ben de," dedi ve koridordaki basamaklara ilerlediler. "Vallahan'da Rhys ve Feyre için yaptığım iş biraz araştırma gerektiriyor ve Clotho benim için araştırıyor."

"Ah."

Merdivenlerden inerken sessizdiler ve sonra bir başka salona geçtiler.

Nesta, "Eris'le dans ediyor olmam seni rahatsız ediyor mu?" diye sormadan önce kütüphaneye açılan yüksek kapılar ortaya çıkmıştı.

Mor düşündü. "Hayır. Çünkü sonundan önce onu süründüreceğini biliyorum."

İltifat değildi. Gerçekten de.

Clotho'yu her zamanki masasında buldular. Ayağa kalkıp Mor'u kucaklayınca Nesta'nın dili tutuldu.

"Eski dostum," dedi Mor ve yüzü sıcacık parladı. Nesta hariç saraydaki herkese gösterdiği yüz ifadesi. Ve Hewn Şehri'ndekilere.

Utanç Nesta'nın midesini bulandırdı. Ama Clotho'nun büyülü kalemi ve kâğıdı şöyle yazarken hiçbir şey söylemedi: *"İyi görünüyorsun Mor."*

"Eh." Mor omzunu kaldırdı. "Nesta beni dans dersleriyle bezdiriyor ama iyiyim."

İstediğin kitapları buldum. Clotho, masasındaki bir kitap yığınının üzerine eğri bir el koydu.

Nesta bunu ayrılma işareti olarak aldı ve materyal hakkında bir tartışmaya giren dişilere başını salladı. Gwyn bir seviye aşağıda onları izliyordu; arkasındaki yığınlarla Emerie ile birlikte.

Nesta, Emerie'ye sordu "Burada ne yapıyorsun?" Nesta dans dersine aceleyle gittiğinde hâlâ antrenman halkasındaydı. Ama bu saatler önceydi.

"İkinizin nerede çalıştığını görmek istedim," dedi Emerie, bir kat yukarıdaki Clotho ve Mor'a baktı. Mor'a doğru başını sallayarak iç çekti. "Ne kadar güzel olduğunu hep unutuyorum. Bugünlerde Rüzgâr Kıran'a hiç gelmiyor." Nesta, Emerie'nin kahverengi yanaklarının üzerinde pembelik olduğuna yemin edebilirdi.

Gerçekten de, kütüphanenin derin kasvetinde Mor bir güneş ışığı gibi parlıyordu. Dibindeki karanlık bile uzaklaşıyor gibi görünüyordu.

Gwyn, "Emerie'ye bir toplantıdayken Merrill'in ofisinin harikalarını gösteriyordum," dedi. "İşe gitmem lazım ama rafa kaldırırken onu da getirebilirsin diye düşündüm." Ona alaycı bir sırıtış sundu. "Ve dans."

Nesta gözlerini devirdi. Bir ya da iki kez vals yaparken yakalanmış olabilir. Ya da on kez.

Nesta, Emerie'ye başını salladı, dişinin bakışlarını Mor'un hareketli el hareketlerinden uzaklaştırdı. "Gel."

Ama Gwyn, "Aslında, siz gitmeden önce, size bir şey vermek istedim. Kış Gündönümü bitene kadar birbirimizi muhtemelen son görüşümüz olduğu için."

Nesta ve Emerie şaşkınca bakıştılar. İkincisi, "Bize hediye mi aldın?" diye sordu.

Gwyn sadece, "Arabanda buluşuruz," dedi. Bununla birlikte, karanlığa daldı.

Emerie ve Nesta beşinci kata, Nesta'nın arabasını bıraktığı yere gittiler. Rafa kaldırılması gereken kitaplarla doluydu. Ne yaptığını açıkladı ama Emerie yarım yamalak dinliyor gibi görünüyordu. Yüzü soldu.

"Ne?" diye sordu Nesta.

Emerie'nin kaşları çatıldı. "Ben... Eğitim sırasında yeterince su içmemiş olmalıyım." Gwyn'in bir gece önce bulduğu iki yeni Valkyrie tekniğini denemişlerdi ve her ikisi de özellikle acımasızdı, gökyüzüne bir Valkyrie arkadaşını fırlatmak için sıçrama tahtası olarak kalkan kullanmalarını ve bu kalkanların ağırlıklarını taşıyan karın hareketleri yapmalarını emretmişlerdi.

Kimse kurdeleyi kesememişti ama Emerie iki gün önce bir yerini kesmişti.

"Sorun ne?" Nesta ısrar etti.

Emerie'nin gözleri karardı. "Bu... Yemin ederim, burada babamın bağırışlarını duyabiliyorum." Bir kulağının arkasındaki bir tutam saçını taramak için bir tanesini kaldırırken elleri titriyordu. "Bana bağırdığım duyabiliyorum, mobilyaların kırıldığını duyabiliyorum..."

Nesta'nın kanı soğudu. Başını sağa, aşağı doğru eğdi. Karanlık yoktu ama yeterince alçaklardı... Emerie'nin itiraf ettiği şeyi düşünürken bile, "Burası antik ve tuhaf," dedi. Babasından kanat kırpmanın ötesinde hiç bahsetmemişti. Ama Nesta yeterince anlamıştı: adam Tomas Mandray'in babası gibi bir canavardı.

"Karanlığın bu kadar yüksek sesle fısıldamadığı bir kata çıkalım. Gwyn'in bizi kolayca bulacağından eminim." Kolunu Emerie'ninkine bağladı, vücudunu yaklaştırdı, sıcaklığının bir kısmının arkadaşına sızmasına izin verdi.

Emerie başını salladı, yine de isteksiz kaldı.

Nesta, Emerie'nin babasının her adımda bağırdığını duyup duymadığını merak ediyordu.

Gwyn onları bulmuştu, nefes nefeseydi her biri kabaca büyük, ince bir kitap büyüklüğünde iki dikdörtgen koli verdi. "Her birinize birer tane."

Nesta kahverengi kâğıdı açtı ve yazı ile dolu bir sayfa yığını gördü. İlk sayfanın başında sadece *"Yirmi Birinci Bölüm" yazıyordu.* Altındaki ilk birkaç satırı okudu, sonra neredeyse sayfaları düşürecekti. "Bu – bu *bizimle* ilgili."

Gwyn parladı. "Merrill'i bizi sondan bir önceki bölüme eklemesi için ikna ettim. Hatta kendi ek açıklamalarıyla yazmama bile

izin verdi. Ama Valkyrie'lerin yeniden doğuşu hakkında. Yaptığımız şey hakkında."

Nesta'nın söyleyecek bir sözü yoktu. Emerie sayfalara bakarken elleri bir kez daha titriyordu. "Bizim hakkımızda *bu* kadar çok şey mi söyledin?" Emerie bir kahkaha attı.

Gwyn ellerini ovuşturdu. "Daha fazlası gelecek."

Nesta beşinci sayfada rasgele bir satır okudu. *Güneş başlarını ısıtsa da donmuş yağmur kemiklerini buza çevirse de Nesta, Emerie ve Gwyneth her sabah antrenmana gelmeye hazırdı...*

Boğazının arkası ağrıdı; gözleri acıdı. "Bir kitaptayız."

Gwyn'in parmakları onunkine kaydı, sıkıca tuttu. Nesta başını kaldırdı ve onu Emerie'nin boş elini tutarken buldu. Gwyn tekrar gülümsedi, gözleri parlaktı. "Hikâyelerimiz anlatmaya değer."

❖

Nesta, o akşam Gwyn'in hediyesinin cömertliğinden dolayı hâlâ sersemlemişti. Cassian'dan bir not bulduğunda, savaş birlikleri arasındaki önemsiz bir anlaşmazlığı çözmek için İllyria karakollarından birinde bir gece kalması gerektiğini söylüyordu. Kan Ayini'ne sadece birkaç ay kala, gerginliklerin her zaman yüksek olduğunu söylemişti ama bu yıl özellikle kötü görünüyordu. Birkaç günde bir yeni kan davaları çıkıyor, eski kinler gün yüzüne çıkıyor... Nesta, notun içeriğine rağmen, Cassian'ın yasaları uygularken saçmalığa yer yok ifadesini hayal ederek kendi kendine gülümsemişti.

Ancak eğlencesi kısa süre sonra kaybolmuştu ve yemekten sonra iki kez Zihin Durdurma'yı denemesine rağmen, yerleşemedi. Gwyn'in hediyesini düşünmeye devam etti, Emerie'nin dehşete düşmüş yüzünü, karanlıkta her ne varsa hissederken.

Masasına oturan, hiçbir şeye bakmayan Nesta, avucunun içine alnını aldı.

Yanında bir fincan sıcak çikolata ve bir avuç kurabiye belirdi. Nesta kıkırdadı. "Teşekkür ederim."

İçkisinden bir yudum aldı, neredeyse kakaonun zenginliğine

iç çekiyordu. "Ateşi denemek istiyorum," dedi sessizce. "Küçük bir tane."

Anında, şöminede küçük bir alev yanmaya başladı. Bir kütük patladı ve Nesta doğruldu, midesi burkuldu.

Ateşti. Babasının boynu değil. Bakışları şömine rafına koyduğu oyma ahşap güllere kaydı, yarı gölgelerde, esnek vücutlu bir dişinin heykelciğinin yanında, yükselen kollar aralarındaki dolunayı kavrıyordu. Bir çeşit ilkel tanrıça; belki de Ana'nın ta kendisi. Nesta, gülü neden oraya koyma ihtiyacı hissettiğinin üzerinde durmak için kendine izin vermemişti. Neden çekmeceye atmadığını.

Bir kütük daha kırıldı ve Nesta irkildi. Ama orada oturmaya devam etti. Oyma gülü seyrediyordu.

Hayatının geri kalanını Emerie gibi mi yaşayacaktı? Geçmişin gölgesi peşini bırakmasın diye sürekli omzunun üzerinden mi bakacaktı? Bu öğleden sonra Emerie'nin göründüğü gibi korkmuş ve acı çekmiş miydi?

Kendine bundan daha fazlasını borçluydu. Emerie de daha fazlasını hak ediyordu. Korkusuz ve çekincesiz bir hayat yaşama şansı.

Nesta deneyebilirdi. Hemen şimdi. Bu ateşle yüzleşecekti.

Bir kütük daha çatladı. Nesta dişlerini gıcırdattı. *Nefes al, nefes al. Altıya kadar nefes al, tut, altıya kadar nefes* ver.

Tam olarak bunu yaptı.

Bu bir ateş. Sana babanı hatırlatıyor. Korkunç bir şey olduğunu. Ama bu o değil ve kendini rahatsız hissederken üstesinden gelebilirsin.

Nesta tekrar nefes almaya odaklandı. Yüzünden başlayıp ayak parmaklarına kadar uzanan çok sıkı kaslarının her birini gevşetti.

Defalarca kendine *bunun bir ateş olduğunu söyledi. Bu seni rahatsız ediyor. İşte bu yüzden böyle tepki veriyorsun. Bununla nefes alabilirsin. Bunun üstesinden gel.*

Vücudu gevşemedi ama orada oturabildi. Közlenene kadar ateşe dayandı ve sonra tamamen söndü.

Küller yanarken kendini neden gözyaşlarının eşiğinde bulduğunu bilmiyordu. Göğsünü dolduran gurur telaşının onu neden güldürdüğünü ve odada hoplayıp zıplama ve dans etme isteği uyandırdığını bilmiyordu. Bir ateşin yanında oturmaktan başka bir şey yapmamıştı ama... oturmuştu. Kalmıştı.

Başarısız olmamıştı. Bununla yüzleşmiş ve hayatta kalmıştı.

Dünyayı kurtarmamış ya da ordulara liderlik etmemiş olabilir ama bu küçük, ilk adımı atmıştı.

Nesta gözlerini sildi ve sessiz odasının etrafına baktığında, şimdi açık olan kapısına giden sürekli yeşil dallardan oluşan bir iz bulmaya başladı.

Kaşlarını çattı ve kalktı. "Neler oluyor?" diye sordu Ev'e, bıraktığı izleri takip ederek.

Koridorun sonunda, merdivenler boyunca, kütüphanenin kendisine kadar. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Nesta sıcak havaya. Çok şükür, rahibelerin arasındaki gece baykuşları bile uykuya dalmıştı, dalların izini aceleyle sürerken onu görecek kimse kalmamıştı. Kütüphanenin katları civarında, yedinci kata ulaşana kadar gittikçe daha da derinleştiler.

Nesta, iz karanlığın duvarının kenarında durunca durdu.

Arkasında bir ışık yanıp söndü. Birkaç ışık.

Gel der gibi. *Korkma.*

Nesta karanlığa adım attığında bir nefes aldı.

Küçük mum ışıkları tanıdık bir karanlığa karıştı. O ve Feyre bir zamanlar buraya gelmişlerdi; burada dehşetle yüzleşmişlerdi. O günden geriye hiçbir kanıt kalmamıştı. Sadece o ışıkları, kütüphanenin en alt katlarına götüren mumlar.

Çukurun kendisine.

Nesta onları takip etti, çukurun dibine yuvarlandı, küçük bir fener parladı, etrafındaki kalıcı gölgelerle örtülü kitap sıralarını hafifçe aydınlattı.

Kalp atışları hızlandı, Nesta feneri bir eliyle kaldırdı ve yukarıdaki kütüphaneden gelen ışıktan etkilenmeyen karanlığa baktı. Dünyanın, varoluşun kalbi. Kendinin.

Ev'in kalbi.

"Bu..." Parmakları fener üzerinde sıkılaştı. "Bu karanlık *senin* kalbin."

Bir cevap gibi, Ev ayaklarının dibine küçük bir yaprak serpti.

"Bir Kış Gündönümü hediyesi. Benim için."

Cevap olarak sıcak bir elin boynunu sıyırdığına yemin edebilirdi. "Ama senin karanlığın..." Merak sesini yumuşattı. "Bana göstermeye çalışıyordun. Diğerlerine göstermeye. Kim olduğunu, derinlerde bir yerde. Aklından çıkmayan şeyi. Onlara bütün o karanlık, kırık parçaları göstermeye çalışıyordun çünkü rahibeler, Emerie ve ben... Bizler de seninle aynıyız."

Ev'in ona hediye ettiği şey boğazını düğümledi. Bu bilgi.

Feneri daha yukarı kaldırdı ve alevini söndürdü.

Karanlığın gelmesine, onu kucaklamasına izin verdi.

"Korkmuyorum," diye fısıldadı. "Sen benim arkadaşım ve evimsin. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Nesta yine bu hayalet dokunuşun boynunu, yanağını, alnını okşadığına yemin edebilirdi.

"Mutlu Gündönümleri," dedi güzel, kırık karanlığa.

57.
BÖLÜM

Cassian normalde ailesiyle içtiği her zamanki üç günden başlayarak ve kardeşleriyle her yıl yaptığı kartopu savaşının gürültülü eğlencesiyle sona eren Kış Gündönümü'nü birçok nedenden ötürü dört gözle bekliyordu. Ardından huş ağacında buhar ve daha fazla içki. Üçü de çeşitli aptal pozisyonlarda bayılana kadar. Bir yıl, sarı bir perukla uyandığında kasıklarının etrafında peştamal gibi hiç bitmeyen bir çelenkten başka bir şey yoktu. Kaşınmış ve korkunç bir şekilde kaşımıştı ama akşamdan kalmalığının yanında hiçbir şeydi.

Esasında, Kış Gündönümü'nü sevdiğini sanıyordu çünkü en çok değer verdiği insanlarla kesintisiz bir zaman geçiriyordu.

Bu yıl, tıpkı geçen yıl olduğu gibi, onu içini yakan asidinden başka bir şeyle doldurmadı.

Kâbuslar Sarayı her zamanki gibi dekore edildi, yılın en uzun gecesini çevreleyen üç tam gün süren kutlama için süslendi. Her gece farklı bir balo düzenlenecekti ve ilkinde Nesta, Eris'le dans edecekti.

Bu gece. Birkaç dakika içinde.

Buna hazırlanmak için bir ayı vardı. Bir ay Nesta'nın yatağında yatmak ya da en azından onunla yatmakla geçmişti. Kazan biliyor, asla seviştikten sonra yanında kalmasını istememişti.

Siyah kürsülerin dibinde durdu, ölüm vadeden bir yüzle parıl-

dayan kalabalığa baktı. Az, kürsünün diğer tarafında benzer bir ifadeyle duruyordu.

Buradaki her bir insan cehennemde yanabilir.

Keir'den başlayarak, toplanan kalabalığın başında. Eris'le bitiyor, gururlu ve uzun boylu Gece Sarayı'nda onun yanında duran.

Mor, Feyre ve Rhysand'ın tahtlarının yanında durdu ve onlar gelene kadar onları temsil etti.

Tüm taht odası siyah mumlar, hiç bitmeyen çelenkler, çiçekler ve kutsal yemişlerle süslenmişti. Devasa alanın her iki yanındaki ikiz ziyafet masaları yiyeceklerle doluydu, ancak Feyre ve Rhys izin verene kadar herkese yasaktı.

Son zamanlarda Hewn Şehri halkına karşı tavrını hafifletmişti ama çok fazla değildi. Cassian, Rhys'in hokkabazlığına imrenmiyordu. Keir'i izole edemezlerdi, eğer Karanlık Getirenler'e tekrar ihtiyaçları olursa. Bu yüzden daha hoş bir ses tonu kullanılıyordu. Ama haddini aşarsa alacağı dayağı unutmasına izin veremezlerdi. Bu yüzden sadece *biraz* daha hoş bir ses tonu var.

Kraliyet hakkında Briallyn'den hiçbir şey duymamışlardı. Ganimet için gelmemişti. Cassian bittiğine inanacak kadar aptal değildi. Hiçbiri değildi.

Taht odasına açılan yüksek kapılar sonunda esneyerek açıldı.

Karanlık güç dağda gürledi, yaklaştıkları konusunda uyardı. Dağ onunla şarkı söyledi. Herkes Yüce Lord ve Yüce Leydi'nin ortaya çıkmasıyla döndü, taçlandırılmış ve siyah giysiler içindelerdi.

Rhys her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu ama Feyre...

Oda soluğunu tuttu.

Bu gece de başka bir amaca hizmet ediyordu: Feyre'nin hamileliğini dünyaya duyurmak.

İlk kez burada giydiğine çok benzeyen, parıldayan siyah parçalardan oluşan bir elbise giymişti ve şişmiş karnını gizlemek için hiçbir şey yapmamıştı.

Hayır, mum ışığında hamile karnını gösteriyordu.

Rhys'in yüzü kendini beğenmiş, erkek gururunun bir portresi

gibiydi. Cassian, Feyre'ye yanlış göz kırpan herkesi milyonlarca kanlı kurdeleye böleceğini biliyordu. Gerçekten de, kürsüye doğru yürürken soğuk şiddet Rhys'i dalgalandırdı, Feyre'nin bebekle zenginleşen kokusu havayı doldurdu. Hamile olduğunu teyit etmek için buradaki herkesin duymasına izin verildi.

Feyre o şişkin karnıyla eski, taçlı, ışıldayan yaşam tanrıçası da olabilirdi. Huzurlu yüzü çok güzeldi ve dolgun kırmızı dudakları tahtlarına doğru giderken Rhys'e gülümseyerek ikiye ayrıldı. Keir öfke ve şok arasında parçalanmış görünüyordu; Eris'in yüzü dikkatli ve nötrdü.

Odanın arkasındaki hareket Cassian'ın bakışlarını düşmanlarından uzaklaştırdı ve sonra...

İki kız kardeş de siyah giyiyordu. İkisi de kraliyet ailesinin bir parçası olduklarının sessiz bir göstergesi olan Rhys ve Feyre'nin arkasından yürümüşlerdi. Kendilerine has güçleri vardı. Bu şekilde planlamışlardı, Eris'in Nesta'nın ne kadar değerli olduğunu kendi gözleriyle görmesini istiyorlardı. Cassian, Elain ve Nesta'nın girişlerini beklerken sessizliklerini bozup bozmadıklarını merak etti. Aylardır birbirleriyle konuşmamışlardı.

Siyah giyen Elain çok saçmaydı. Evet, güzeldi ama uzun kollu, mütevazi elbisesinin rengi yüzünden parlaklığı gitmişti. Sanki Elain elbiseyi değil de elbise onu giymişti. Hewn Şehri'nin zalimliğinin onu rahatsız ettiğini biliyordu. Ama gelmekte tereddüt etmemişti. Feyre evde kalmasına izin vermeyi teklif ettiğinde, Elain omuzlarını dikleştirmiş ve bu sarayın bir parçası olduğunu ve ne gerekiyorsa yapacağını ilan etmişti. Elain bu gece altın kahverengi saçlarını açmış ve ikiz inci taraklarla geriye taramıştı. İki yıl boyunca Elain'i sade bulduğunu hiç bilmiyordu. Ama bu sarayın bir parçası olduğunu ne kadar iddia ederse etsin siyah giymek... Hayatını emiyormuş gibiydi.

Gece Sarayı'nın siyahlarını giyen Nesta ise Cassian'ı dizleri üzerine çöktürmekle tehdit ediyordu.

Saçlarım her zamanki tarzıyla başının üzerinde örmüştü, ancak tepesinde, koyu bir taçta yukarı doğru uzanan ince sivri uçlu, dinlenmiş parlak siyah taştan narin bir dizi vardı. Her bir çivinin

üstünde küçük bir safir vardı, sanki çiviler gökyüzünü delip kobalt kanı akıtacak kadar keskindi.

Ve elbise...

Gümüş iplik, dar kadife korseyi nakışlarla süslüyordu, kayışlar o kadar dardı ki, ay beyazı tenine karşı hiçbir şey duramıyordu. Yaka, neredeyse gümüş ipliğin tacındakilerle eşleşen küçük bir safiri tutmak için toplandığı göbeğine kadar uzanıyordu. Dolu etekleri karanlık zemini süpürdü, dalgalanan sessizlikte hışırdadı.

Nesta'nın çenesi yukarıda, uzun, güzel boynunu vurguluyordu. Kırmızı boyalı dudakları kedi gibi sırıtıyordu. Sürmeli gözlerle her nefesini gözleyen odayı izliyordu.

Nesta ilgiyle parlıyor gibiydi. Ona sahipti. Onu yönetiyordu.

Feyre ve Rhys tahtlarına oturdular; Nesta ve Elain kürsülerin dibinde onunla Azriel arasında durdular. Cassian, Nesta'ya tek kelime etmeye cesaret edemedi, hatta ona bakmaya bile cesaret edemedi, teşhirdeki vücudunda... artık o kadar çok tattığı vücudunda... Dudaklarının boynunda hiçbir izinin olmaması bir mucizeydi.

Eris'e bakmaya da cesaret edemedi. Tek bir bakış ve tüm oyunlarını ele verirdi. Kokusunda Cassian'ın izi dikkatlice gizlenmişti ve bunu bilmek Cassian'ı tatmin etmemişti.

Feyre toplanan kalabalığa, "Kış Gündönümü'nün kutsaması üzerinizde olsun," dedi.

Keir öne fırladı, eğildi. "Tebriklerimi iletmeme izin verin." Cassian piçin tek kelimesini bile kastetmediğini biliyordu.

Eris, onur konuğu olarak yanına sinsice yaklaştı. "Babam ve tüm Güz Sarayı adına benimkini de sunmama izin verin." Feyre'ye güzel, bilge bir gülümseme gösterdi. "Bu haber onu heyecanlandıracak."

Rhys'in ağzı acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözlerinde yıldızlar göz kırpıyordu. "Eminim öyle olacaktır."

Bu gece rol yapmak yoktu. Rhys, Feyre ve bebekleri buradayken Kâbuslar Sarayı'nın Yüce Lordu'ydu. Onları tehdit eden herkesi öldürürdü. Ve bundan zevk alırdı.

Rhys özel olarak kimseyi kastetmeden "Müzik," dedi.

Asma katta gizlenmiş bir orkestra çalmaya başladı.

Feyre sesini yükseltti ve "Ziyafet başlasın," dedi. İnsanlar masalara yöneldikçe kalabalık dalgalanıyordu.

Önlerinde sadece Eris ve Keir kalmıştı. İkisi de Mor'a bir bakış bile atmadı, kırmızı elbisesiyle koridorun kasvetindeki bir alev gibi durup onlara sırıtmasına rağmen.

Cassian, siyah zırhıyla, bu dağın altındaki yüksek sütunlara oyulmuş canavarlara benziyordu. Saçlarını taradı ve gevşek bıraktı ve bu akşamki bakımının kapsamı buydu. Zamanının çoğunu Eris'in derisini nasıl küçük şeritler halinde soymak istediğini, Rhys ve Feyre'nin Nesta'ya bunu sorarak çizgiyi nasıl aştıklarını düşünerek geçirmişti. İkisini de seviyordu ama Eris'in sadakatini garantilemek için başka bir yol bulabilirlerdi. Cassian daha iyi bir alternatif bulamadığından değil.

En azından Briallyn ve Koschei daha ileri gitmemişlerdi. Gerçi bir sonraki hamlelerini yakında yapacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Feyre kalabalığa emretti, sesi gece yarısı gök gürültüsü gibi, "Dans edin."

İnsanlar eşleşti ve müziğe sorunsuzca dahil oldular. Keir bu sefer onlarla gitti.

"Şenliğe katılmadan önce Eris," dedi Rhys, elinde uzun bir kara kutu belirdi, "Sana Gündönümü hediyeni sunmak istiyorum."

Cassian yüzünü nötr tuttu. Rhys o piçe *hediye mi almıştı?*

Rhys kutuyu Eris'e doğru gece vakti esen bir rüzgârda yüzdürdü. Cassian, Eris'in arkasına dolanan rüzgârın onu gözden uzak tuttuğunu biliyordu. Özellikle Keir'in gözünden.

Eris kaşlarını kaldırdı, oyulmuş kapağı çevirerek açtı. Sertleşti, sesi kısıldı. "Bu da ne?"

Rhys, "Bir hediye," dedi ve Cassian kutuda tanıdık bir kabzayı gördü.

Nesta'nın yaptığı hançer. Cassian ne düşündüklerini bilmek için Rhys ve Feyre'nin etrafında dönmekten kaçındı.

Eris bir nefes aldı. Feyre, "Gücünü hissedebiliyorsun," dedi.

Eris hançere dokunmadan, "İçinde alev var," dedi. Sanki kendi

büyüsü onu uyarmıştı. Kapağı kapattı, yüzü biraz solgundu. "Neden bunu bana veriyorsunuz?"

Feyre, karnına dayanan bir el ile, "Sen müttefikimizsin," dedi. "Olağan büyü kurallarının dışında var olan düşmanlarla karşı karşıyasınız. Sana bu kuralların dışında işleyen bir silah vermek adil göründü."

"Bu gerçekten Yaratılmış o zaman."

Cassian kendini gerçeğe hazırladı. Nesta hakkında ortaya çıkarılacak korkunç ve tehlikeli gerçeğe. Ama Rhys, "Kişisel koleksiyonumdan. Bir aile yadigarı" dedi.

"Bir Yaratılmış eşyaya sahiptin ve bunca yıl onu sakladın mı? Savaş sırasında?"

"Cömertliğimizi hafife almayın," Feyre sessizce Eris'i uyardı.

Eris durdu ama başını eğdi. Kutuyu Rhys'e uzattı. "O zaman dans ederken sana bırakıyorum." Cassian'ın samimi olduğuna yemin edebileceği bir tavırla ekledi, "Teşekkür ederim."

Rhys kutuyu alıp tahtının yanına koyarken Feyre başını salladı. "İyi kullan." Eris'e yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Normalde sizi dansa kaldırırdım ama durumum bu kadar dönmenin midemi bulandıracağından emin olduğum kadar kötü." Gerçekti. Feyre en yakın tuvaleti bulmak için üç gece önce yemekten kaçmıştı. Şimdi iki kız kardeşi arasında bakarak bir şov yaptı. Elain ilgili göründüğü izlenimini verdi. Nesta sıkılmış görünüyordu. Sanki yaptığı hançeri öylece vermemişlerdi.

Belki de Nesta'nın gözleri parıldayan kalabalığa doğru kaymıştı. Sanki müzik yükseldiğinde kendine hâkim olamıyordu. Yarım yamalak dinliyor gibi görünüyordu. Belki müzik onun için hançerden, büyüden ve güçten daha önemliydi.

Feyre, Nesta'nın bakışlarının yönünü fark etti. "En büyük ablam yerimi alacak."

Nesta, Cassian'ın çenesini gıcırdatan ihtiyat ve niyet karışımıyla en büyük Archeron kız kardeşine bakmak için Elain'den değerlendirici bakışlarını çeken Eris'e zar zor baktı. Ya da Nesta Eris'e doğru yürümeye başladığında yüzünü boş tutmak için zamanında ustalaşmamış olsaydı, gıcırdatma olabilirdi.

Eris kolunu uzattı ve Nesta tuttu, yüzü nötr, çenesi yukarıda, her adımı süzülüyordu. Dans pistinin kenarında durdular, birbirlerine bakmak için ayrıldılar.

Diğerleri dans biterken kenardan izledi ve bir sonrakinin giriş tınıları başladı, yüksek ve tatlı bir arp çalıyordu. Eris elini uzattı, ağzında yarım bir gülümseme vardı.

Sanki bu arp telleri Nesta'nın koluna dolanmıştı, onu kaldırdı ve arpın son, hızlı koparma sesinde elini tam olarak onun koluna koydu.

Perküsyon ve kornalar çalındı; düşük telli enstrümanlar hızlı bir müzik serisi başlattı. Dansa çağıran bir geri sayım. Eris geniş elini Nesta'nın beline doğru kaydırırken Cassian kendine nefes alması gerektiğini hatırlattı. Davullar çalarken çenesini kaldırıp Eris'in yüzüne baktı.

Ve kemanlar kapsamlı şarkılarına başlarken, bir ileri bir geri ritmle Nesta, sanki nefesi müziğe ayarlanmışçasına hareket etti.

Eris onunla gitti ve dansın nüanslarını ve tam notlarını bildiği açıktı ama Nesta...

Eteklerini diğer elinde topladı ve Eris onu valsin açılış hareketlerine götürürken, vücudu gevşedi ve Cassian nereye bakacağını bilmediği birçok farklı yerde gerildi: eğildi, şekillendi ve ses tarafından yönetildi.

Eris'in gözleri bile ona doğru genişledi; saf beceri ve zarafet, vücudunun her hareketi, parmak uçlarından boynunun uzantısına, sırtının kemerinden tutulan bir notaya kadar her nota ve müzik çırpınışına tam olarak ayarlanmıştı. Cassian, Feyre ve Rhys'e bakmaya cesaret etti ve normalde sakin olan yüzlerinin bile biraz fazla gevşediğini fark etti.

Nesta ve Eris dans pistindeki ilk dönüşlerini bitirdiklerinde Cassian, Elain'in kız kardeşinin yeteneklerini hafifsediği hissine kapıldı.

❖

Nesta müzikle alev alıyordu.

Dünyada hiç böyle mükemmel, yarı vahşi bir ses var mıydı?

Mor'un Veritas'taki anıları bununla kıyaslanamazdı. Canlı performansı duymak, dans etmek. Mümkün olsa etrafında akar ve yüzerdi, kanını doldururdu ve bunu yapabilseydi, melodinin içinde erir, yuvarlanan davullar, yükselen kemanlar, karşı vuruşla çarpışan ziller, kornalar ve sazlar olurdu.

İçinde ses için yeterli alan yoktu, tüm hissettirdikleri için; zihninde, kalbinde, bedeninde yeterli alan yoktu ve onu onurlandırmak, ona tapmak için yapabileceği tek şey danstı.

Eris, hakkını vermek lazım, ona uyumluydu.

Her adım boyunca gözlerini gözlerinde tuttu, esnek vücudunu hissetmesine izin verdi, bir dizi notayla dönüş yaparken ne kadar yumuşak olduğunu anlamasını sağladı. Eli üzerinde sıkıldı, parmakları omurgasının eğimini kazıyordu ve küçük bir gülümsemenin kırmızı boyalı dudaklarına yükselmesine izin verdi.

Dudaklarına hiç böyle bir renk sürmemişti. Günahın vücut bulmuş hali gibiydi. Ama Mor bunu, gözkapaklarının üstündeki sıvı sürmeyle birlikte yapmıştı. Ve sonunda Nesta aynada kendisine baktığında, ona bakan yansımasını tanıyamamıştı.

Gecenin Kraliçesi'ni görmüştü. Tanrı Lanthys'in onu yapmak istediği kadar acımasız, soğuk ve güzeldi. Ölümün Eşi.

Ölümün ta kendisi.

Eris onu döndürmek için belini serbest bıraktı ve müziğin melodiye geri döndüğü anda bakışları tam olarak ona kilitlenerek notaların çırpınışına dönmesini zamanlamak için çaba göstermedi. Alev adamın gözlerinde kaynıyordu ve onu tekrar döndürdü; dansta öngörülen bir hareket değildi ama o izledi, başını bir kez daha bakışlarıyla buluşmak için salladı, etekleri döndü.

Dudakları onayla kıvrıldı, Nesta sınavı geçti.

Nesta ona sırıttı, gözlerinin parlamasına izin verdi. Mor, *onu süründür* demişti. Ve öyle yapacaktı.

Ama önce dans edecekti.

❖

Cassian valsi biliyordu. Yüzyıllardır izlemiş ve dans etmişti.

Son yarım dakikasının hızlı bir nota çılgınlığı ve yükselen, büyük bir ses olduğunu biliyordu. Çoğu dansçının vals yapmaya devam edeceğini biliyordu, ancak cesur olanlar, yetenekli olanlar on iki dönüş yapacaktı, bir kolu başının üzerinde körü körüne dönen dişi, dans pistinde ilerlerken partneri tarafından tekrar tekrar döndürüldü. Dönmek, en iyi ihtimalle aptal gibi görünme, en kötü ihtimalle mermere yapışma riskiydi.

Nesta devam etti.

Eris onunla gitti, gözleri vahşi bir sevinçle parlıyordu.

Müzik, çarpıcı finaline doğru hızla ilerledi, davullar çaldı, kemanlar çaldı ve tüm oda Nesta'ya baktı.

Ölümü fetheden, bir zamanlar insan olan bu dişi Nesta şimdi gökyüzündeki ayı da fethetmiş gibiydi.

İki vuruş arasında Eris, Nesta'nın kolunu başının üzerine kaldırdı ve onu öyle bir kuvvetle çevirdi ki topukları yerden kalktı. Onu tekrar döndürdüğünde rotasyonu zar zor bitirmişti, kafası öyle dik bir şekilde dönüyordu ki Cassian'ın nefesi kesildi.

Ve ayakları...

Durmadan dönen, şimdi boş olan dans pistinde gece fırtınası gibi hareket eden Nesta'nın terlikli ayakları o kadar hızlı dans ediyordu ki neredeyse bulanıktı. Eris'in kolunu çevirdiğini biliyordu ama ayakları onu tutuyor, yönlendiriyordu. Bu dansı yöneten oydu. Yedinci turda, o kadar hızlı döndü ki tamamen ayak parmaklarının üzerine kalktı.

Dokuzuncu turda Eris parmaklarını serbest bıraktı. Ve Nesta, kolu hâlâ başının üzerinde gergindi, üç kez daha döndü. Tacının üstündeki safirlerin her biri bir iç ateşle yanıyormuş gibi parlıyordu. Yakınlarda biri soluğunu tuttu. Feyre olabilirdi.

Ve Nesta tek başına mükemmel bir şekilde tek ayağın parmaklarında dönerken gülümsedi. Saray mensubunun kurnaz gülümsemesi değil, utangaç bir gülümseme değil ama saf, vahşi bir neşe, müziğin, dansın ve tüm kalbiyle ona boyun eğmesinin getirdiği bir gülümseme.

Birinin doğduğunu görmek gibiydi. Birinin canlandığını görmek gibi.

Nesta son dönüşü bitirdiğinde, hareket ve uzayın temel yasalarının saçma meydan okumasıyla, Eris elini üç kez daha döndürdü, kızıl saçları kontrolsüz, karanlık neşenin yankısıymış gibi, ateş gibi parlıyordu.

Nesta'nın annesi onun için bir prens istemişti. Cassian, artık kızını küçümsediğini düşünüyordu. Sadece bir kral ya da imparator böyle bir yeteneğe sahip biriyle olabilirdi.

Eris'i baştan çıkarıyordu. Hewn Şehri'nin mırıldanması bunu fark eden tek kişinin Cassian olmadığını doğruladı.

Eris'in gözleri, Nesta'nın gülümsemesinde, yüzündeki parıltıda nedensiz bir arzuyla parladı. Nesta'nın biraz hırsla neye dönüşebileceğini biliyordu. Doğru yol göstermeyle.

Eğer Korku Ganimeti'nin ona cevap verdiğini, yeni hançerini onun yaptığını öğrenirse...

Onu buraya getirmek bir hataydı. Onu Eris'in ve dünyanın önüne sermek.

Keder ve öfke kozasından doğan bu yeni Nesta tüm sarayları dize getirebilir. Krallıkları.

Müzik yükseldi ve yükseldi ve yükseldi, daha hızlı ve daha hızlı ve daha hızlı ve son birkaç notası duyulduğunda, Eris onu tekrar serbest bıraktı. Nesta bir kez daha tek başına döndü, Eris önünde diz çöküp elini kaldırdığında üç kez daha kusursuz dönüş yaptı.

Son nota patladı ve Nesta, Eris'in elini sırtının kavisli olduğu aynı pozisyonda tutarak olağandışı bir rahatlıkla durdu ve zaferin portresi olan diğer kolunu fırlattı.

❖

Sonraki dans başladı ve Nesta, Eris onu yönlendirdiğinde tereddüt etmedi. Müziği kanında bir şarkı olan ilkinden daha hafif ve kolay bir danstı.

Ortağı bir canavar olabilirdi ama dans etmeyi biliyordu. Vücudunun bu ekstra, solo dönüşleri yapmak için nasıl çığlık attığını ve bir değil, iki kez serbest kalmasına izin verdiğini ve o zaman bile

yeterli olmadığını bilseydi. Ağır elbiseyi giymemiş olsaydı, orkestraya şarkıyı tekrar çalması için yalvarabilirdi, böylece içgüdüsel olarak ve sadece dinleyerek çiftleri ve üçlüleri ne zaman atacağını bilerek kendi başına her dönüşü tek başına gerçekleştirebilirdi.

Müzikten dolayı sarhoştu. Ama ikinci dans vahşi bir dönüş ya da aşırı duygu gerektirmiyordu. Sanki orkestranın şefi bu odada saklanmış, nefes almasını istiyordu. Ya da en azından dans eşiyle konuşmasını.

Eris'in kehribar rengi gözleri onunkileri inceledi. "Seni uzak tutmak için Rhysand'a güvendin."

Doğru. Onu pohpohlayıp onların tarafında tutacaktı. "Seni geçen hafta gördüm."

Eris güldü. "Ve Tamlin'i kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp gönderdiğini görmek ne kadar sürükleyici olsa da, *bu* yönünü görmedim. Savaştan bu yana geçen zaman seni değiştirmiş."

Gülümsemedi ama "Umarım daha iyi yönde," derken doğrudan bakışlarıyla karşılaştı.

"Kesinlikle daha ilginç. Ne de olsa bu gece oyunu oynamaya geldin." Eris onu döndürdü ve ona geri döndüğünde, kulağına, "Sana benim hakkımda söyledikleri yalanlara inanma," diye mırıldandı.

Onun bakışlarına karşılık verecek kadar geri çekildi. "Öyle mi?"

Eris, Mor'un onları Feyre ve Rhys'in yanından izlediği yere başını salladı, yüzü nötr ve ilgisizdi. "Gerçeği biliyor ama asla açıklamadı."

"Neden?"

"Çünkü bundan korkuyor."

"Davranışlarınla kendine iyilik etmiyorsun."

"Öyle mi? Babam tarafından bulunma ve öldürülme tehdidi altında bu sarayla müttefik değil miyim? Rhysand ne zaman isterse yardım teklif etmiyor muyum?" Onu tekrar döndürdü. "Olayların yutulması daha kolay bir versiyonuna inanıyorlar. Her zaman Rhysand'ın bundan daha akıllı olduğunu düşünmüşümdür ama sevdikleri söz konusu olduğunda kör olma eğilimindedir."

Nesta'nın ağzı yana doğru kıvrıldı. "Peki ya sen? Kimi seviyorsun?"

Gülümsemesi keskinleşti. "Uygunluğumu mu soruyorsun?"

"Sadece bugünlerde iyi bir dans partneri bulmanın zor olduğunu söylüyorum."

Eris güldü, sesi cildinin üzerindeki ipek gibiydi. Ürperdi. "Aynen öyle. Özellikle hem Hybern Kralı'nın kafasını omuzlarından koparıp hem de dans edebilen biri."

Tanlim'leyken tanık olduğu vahşi öfkeye sahip kişiyi biraz görmesine izin verdi. Nesta göz kırptı ve görüntü kayboldu. Eris'in yüzü gerildi, korkudan değil.

Onu tekrar döndürdü, vals bitmek üzereydi. Kulağına, "Kız kardeşin Elain'in güzel olduğunu söylüyorlar ama bu gece onu gölgede bırakıyorsun," diye fısıldadı. Eli sırtının çıplak derisini okşadı ve hafifçe dokunuşa doğru eğildi.

Nesta yutkundu, yanaklarına bir renk geldi.

Vals bitti ve bir sonraki dansa kusursuz bir şekilde geçtiler, bu seferki biraz daha zahmetliydi. Bunu Mor ile derslerinden hatırladı; çok güzeldi, her şeyi siliyordu ve rüyada olmak gibiydi, ta ki son dakikası çok görkemli olacak kadar nefesini kesene kadar. Beklenti gözlerini kamaştırdı.

Eris, o ikisini saran etekleriyle dönerken, "Gece Sarayı'nda harcanıyorsun," diye mırıldandı. "Kesinlikle ziyan oluyorsun."

"Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

Bir kıkırdama daha. Hareketi gözünün ucuyla yakalamıştı ama bakışlarını Eris'ten ayırmadı, adımlarını durdurmadı, ta ki...

"Çekil."

Cassian'ın soğuk sesi müziğin büyüsünü kırarak onu durdurdu. Önlerinde, etrafında dönen insan denizinin ortasında duruyordu ve çoğu gibi siyah giymiş olmasına rağmen zırhı ve bıçakları onu farklı gösteriyordu. Gecenin gerçek bir parçası gibi.

Eris, Cassian'a tepeden baktı. "Vahşilerden emir almam."

Nesta hırıltısını bastırdı ve Cassian'a sakince, "Benimle dans etmek istediğini mi anlamalıyım?" dedi.

"Evet." Ela gözleri şiddetle yanıyordu. Bu dans pistinde gördüklerine gerçekten inanmış mıydı?

Eris, Cassian'a dişlerini gösterdi. "Git efendinin ayaklarının dibine otur, köpek."

Eris'in boğazını kesmemek için tüm konsantrasyonunu, Zihin Durdurma'nın her anını harcadı. Ama Nesta öfkesini, gücünü çıktığı yere doğru itti. "Kimse bencil partnerleri sevmez Eris." Cassian'a çok bakmadı bile. Eris'in hakareti karşısında gözlerindeki acıyı görürse ne yapacağına güvenemedi. Feyre ve Rhysand, Eris'in ittifakının devamını sağlamak için ona kılıçlarından birini vermişlerdi. Nesta bunu riske atamazdı. Bu yüzden bir mırıldanmayla ekledi, "Paylaşma zamanı."

Eris ona alaycı bir gülümseme sundu. "Sonra oynarız Nesta Archeron." Tekrar kürsüye yöneldiği için Cassian'ı görmezden geldi.

Nesta, Cassian ile birlikte, etraflarını dolduran kalabalık dans pistinde, "Şimdi mutlu musun?" diye sordu.

Yüzü taş gibiydi. "Hayır." Omzunun üstünden bir bakış, ona hiç şüphesiz zihin zihine bağırışan gergin yüzlü Rhys ve Feyre'yi gördü. Ama o ve Cassian bu şekilde çok uzun süre kalırlarsa Eris'in etrafına ördüğü büyü bozabilirdi ve...

Cassian elini uzattı. Bir kere yutkundu.

Gergindi. Düşman ordularıyla yüzleşen, ölümün eşiğine kadar saymak istediğinden daha fazla savaşan, o kadar çok tehlikeyle boğuşmuş olan, yaşaması bile bir mucize olan bu erkek... gergindi.

Bu, Nesta'nın hayati bir parçasını yumuşattı ve elini onun elinin içine kaydırdı, nasırları birbirini törpülüyordu. Eli beline doğru kaydı, o kadar büyüktü ki neredeyse yarısına kadar uzanıyordu. Eteklerini topladı ve gözlerini kaldırdı.

Nesta bir adım geri çekildi, onu dansa davet etti ve Cassian da onunla gitti.

Eris gibi zarif değildi. O, içgüdüsel olarak onun yaptığı gibi her ritimde hareket etmedi. Ama devam etti, onu müziğin, sesin ve hareketin içine doğru takip etmeye istekliydi ve gözleri onun yüzünden ayrılmadı, ayrılmayacaktı.

Adımları hızlandı ve Cassian ritmini buldu.

Onu döndürdü ve Nesta kolları onu yakalamak için beklerken kendini hızlandırdı.

Eli belinde kasıldı, onları müziğe daha hızlı sokması için tek uyarısı buydu. Cassian ona gülümsedi ve dünya yok oldu.

Müzik, artık varolan en güzel şey değildi. Cassian'dı.

Nesta kızarmasına engel olamadı.

Sonunda yüzünde açan, yanıt gibi bir gülümseme belirdi, şafak kadar parlaktı.

❖

Cassian, Nesta'yı yalnızca Azriel'e teslim etti, Azriel de onu valse sürükledi.

Kendine bir kadeh doldurmak için şarap masasına doğru dolaşan Cassian, Nesta'ya aval aval bakan birkaç saraylının gözleriyle karşılaştı ve ona yaklaşırlarsa ne olacağını görmelerine izin verdi. Hızla uzaklaştılar ve Nesta'nın kardeşiyle dans etmesini izlemekten memnun olarak bir sütuna yaslandı.

Bir dakika sonra Mor onun yanındaydı, dudakları yukarı doğru kıvrılıyordu. "Derslerimiz işe yaramış gibi görünüyor."

Cassian yanağından öptü. "Sana bir borcum var." Geçtiğimiz haftalarda gizlice çalışıyorlardı. Mor ondan yardım istediğinde kesinlikle sersemlemişti.

Ama şimdi gözleri karanlıktı, yüzü yorgundu.

"Nasılsın?" diye sordu tarafsız bir şekilde, çevrelerindeki insanların farkındaydı. Mor'un onlar için ne olduğunu ve şimdi ne olduğunun.

Mor bir omzunu kaldırdı, sonra da bıraktı. "İyiyim." Başıyla Nesta'yı işaret etti. "Yaptığı şeyi görmekten zevk aldım." Kaburgalarına dirsek attı. "Sanırım sen almadın. Araya girmek *zorundaydın*, değil mi?"

Cassian, kollarını kavuşturdu. "Rhys üstesinden gelebilir."

Mor, "Rhys öyle görünüyor," dedi ve Cassian bakışlarını kürsüye doğru takip etti, Eris tahtların yanında, Rhys ve Feyre ile konuşuyordu.

Rhys gözlerini kırpmadan konuşmayı dinlemesine izin verdiğini fark etti - Rhys'in zihnindeydi, Rhys'in gözlerinden konuşmayı görüyor ve duyuyordu. Mor'un ani durgunluğundan, onun da çağrıldığını biliyordu.

"Tamam," dedi Eris, Rhys'e, ellerini cebine soktu. "Bana ne alabileceğimi gösterdin Rhysand. Karşılığında ne istediğini soracak kadar meraklıyım."

Feyre, Rhys'in düşüncelerine pat diye daldı. *Ne?!*

Cassian da aynı şeyi tekrarlamak istedi, tüm vücudu sertleşiyordu. Ama Rhys tahtında oturduğu yerden kıpırdamadı. "Ne demek istiyorsun?"

Şehvet Eris'in gözlerini kamaştırdı. Açgözlü, hesapçı şehvet. Cassian hırıltısını yutkundu. "Demek istediğim, ne istersen, onun karşılığında sana vereceğim. Eşim olursa." Çenesini Rhys'in ayaklarındaki hançerle kutuya doğru salladı. "Kutudaki yerine onu tercih ederim."

Onunla üç dans etti! Feyre ciyakladı. Rhys'in dudakları gülümsememek için kaybedilmiş bir savaş veriyor gibi görünüyordu.

Cassian sadece Eris'in boğazına bakıp onu boğmayı mı yoksa derisini yarıp açmayı mı tercih edeceğini düşünüyordu. Bırak kan kaybmdan ölsün.

Rhys sakince Eris'e, "Bu benim kararım değil," dedi. "Ve onun karşılığında bana istediğim her şeyi teklif etmen aptalca görünüyor."

Çenesi kasıldı. "Kendimce sebeplerim var."

Cassian, gözlerindeki gölgelerden aceleci teklifin altında başka bir şeyin yattığım anladı. Güz Sarayı'nda Az'ın casuslarının bile fark etmediği bir şey. Rhys'in aklına tek bir güçle girmesi yeterli olurdu ve anlarlardı ama müttefikleri arasında savundukları her şeye ters düşerdi. Rhys onların güvenini istemiş, karşılığında güven vermek zorunda kalmıştı. Cassian bunun için kardeşini suçlayamazdı.

Eris, "Bunu yaparken Cassian'a Morrigan'la olan nişanımı mahvettiği için ödeme yapıyor olmam elbette bir ikramiye," diye ekledi.

Göt herif. Cassian'ın elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ama Mor'un parmakları kolunun üzerine kondu. Nazik ve güven verici.

Onu hücrenin altındaki canavarların önüne atıp bu işi bitiremez miyiz? Feyre, Rhys'e döndü.

Yine Rhys'in dudakları seğirdi. *Kana susamış,* Cassian, Yüce Lord'un eşine mırıldandığını duydu. Ama Rhys, "Güz Sarayı'ndan bir ordu ya da ilk çocuğunu istesem Nesta Archeron'un karın olması karşılığında kabul eder misin?" dedi.

Cassian'ın nefesi boğazına takıldı. Kardeşi bu işin çok uzamasına izin vermişti.

Eris ters ters baktı. "İlk çocuk biraz fazla olur ama evet Rhysand. Briallyn ve babama karşı ordular istiyorsan, onları alacaksın." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Karımın kız kardeşinin savaşa yardımsız gitmesine izin veremezdim, değil mi?"

Feyre, *onu parçalamama izin vermenin karşılığında her Gündönümü hediyesini iade ederim dedi.* Cassian bağırmaktan kaçınmak için çenesini kapadı.

Ama alçak Rhys sessizce güldü. Yüz ifadesi taş gibi durgunken "Bunu düşüneceğim ve Nesta ile konuşacağım. Yine de hançer sende kalsın. İhtiyacın olabilir," dedi.

Cassian, Azriel ve Nesta'ya baktı, hâlâ güzel vals yapıyordu.

Öfkesinin bir zerresini bile ateşlemedi.

Ama Eris... Müttefik olsun ya da olmasın, pisliğin başına gelecekleri bildiğinden emin olacaktı.

58.
BÖLÜM

Nesta daha önce de burada durmuştu. Aslında bir yıl önce. Bu şehrin farklı bir yerinde farklı bir ev ama diğerleri Kış Gündönümü'nü kutlarken o dışarıda durmuş ve pencereden içeri bakan bir hayalet gibi hissetmişti.

Buz, evin arkasındaki Sidra'yı kabuklaştırdı, çimenler kış beyazına doğru eğimliydi. Ama nehir evini her daim yeşil çelenkler ve çiçekler süslerdi; neşeli sıcaklığın simgesi.

Cassian, "Kaşlarını çatmayı kes," dedi. "Bu bir parti, cenaze değil."

Nesta baktı ama Cassian ön kapıyı açtı ve müzik ile kahkahanın içeri dolmasına izin verdi.

Balodan sonra ya da o zamandan beri onunla yatmamıştı. Rüzgâr Evi'ne döndüklerinde eğilimli görünüyordu ama Nesta sadece yorgun olduğunu söyleyip odasına gitmişti.

Çünkü müzik bittiğinde ve dans durduğunda, Nesta ona ne kadar aptalca gülümsediğini, zihnindeki duvarların ne kadar alçaldığını fark etmişti. Eris, Azriel'den sonra onunla iki kez daha dans etmişti ve gözlerinde öyle bir niyet vardı ki, büyüsünü etrafına iyice ördüğünü biliyordu. Onun için teklif vermişti, Nesta da bunu duymuştu.

Nesta nasıl kullanacaklarına karar vermesi için bunu Rhysand ve Feyre'ye bıraktı.

Bunun yerine, antrenmana odaklanmıştı. Kendisini ona teslim etti. Dersler tatil boyunca durdurulmuştu, ancak ertesi sabah antrenman yapmak için halkaya girmişti, kükreyen düşüncelerini bastırmak için ahşap kirişi kuvvetlice yumrukluyordu.

Şimdi, Cassian'ı nehir evine kadar takip etti, hemen aile odasına yöneldi, karla kaplı pelerinini çıkardı ve yolda büyük fuayedeki bir bankın üzerine bıraktı. Nesta, nakışlı kumaşın üzerine damlayan kara kaşlarını çattı ve o odaya girmekten kaçınmak için ilgili herhangi bir şey yapmaya hevesli bir şekilde onu aldı. Kendi pelerininin bağını çözdü, koridoru bir vestiyer veya raf için taradı ve ilkini merdiven kemerinin altında sıkışmış buldu. İki pelerini oraya astı ve kapıyı kapatırken uzun bir nefes aldı.

Elain arkasından, "Geldin," dedi ve Nesta, kız kardeşinin yaklaştığını duymadığından irkildi. Elain'i tepeden tırnağa taradı, Azriel'den mi yoksa arkadaş dediği iki yarı hayaletten mi gizlilik dersleri aldığım merak ediyordu. Balodaki uygunsuz siyah elbise gitmişti, yerine ametist rengi kadife bir elbise gelmişti, saçları toplanmış ve beline kadar dökülüyordu. İyiydi ve sağlıkla parlıyordu. Şey hariç...

Kahverengi gözleri temkinliydi. Genelde o bakış Lucien'e ayrılırdı. Erkek kesinlikle *oturma odasındaydı*, çünkü Nesta, Feyre ve Rhys'in onu davet ettiğini biliyordu ama bu bakışın ona yöneltilmesi için...

Balonun geçit töreninden önce birlikte geçirdikleri birkaç dakika içinde tartışmalarından bahsetmemişlerdi ve sonra etkinlik bitene kadar Elain'den tamamen kaçınmıştı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Bunu nasıl düzelteceğini.

Nesta boğazını temizledi. "Cassian... gelmemin iyi olacağını söyledi."

Elain'in gözleri titredi. "Feyre sana geçen seneki gibi ödeme yaptı mı?"

"Hayır." İçine utanç doldu.

Elain iç çekti, Nesta'nın omzundan girişteki açık kapıya baktı. İçerideki parti, sadece küçük yakın çevreleri için. "Lütfen Feyre'yi üzme. Her şeyden önce bugün onun doğum günü. Ve onun durumunda..."

Nesta, "*Siktir git,*" diye tersledi ve öksürdü.

Elain gözlerini kırpıştırdı. Nesta gözlerini kırptı, içinden dehşet yükseldi.

Sonra Elain kahkaha krizine girdi.

Uluyan, yarı hıçkıran kahkahalar belinden eğilerek nefes almakta zorlanmasına neden oldu. Nesta sadece baktı, sorular arasında kaldı ve kendini buzlu Sidra'ya atmak istedi. "Ben...Üzgünüm."

Elain br elini kaldırdı, diğeriyle gözlerini siliyordu. "Bana hiç böyle bir şey *söylemedin!*" Yine güldü. "Bence bu iyi bir işaret, değil mi?"

Nesta kafasını yavaşça salladı, anlamadı. Elain kolunu Nesta'nın koluna doladı ve onu aile odasına götürdü, Azriel kapıda duruyor, onları izliyordu. Sanki Elain'in keskin kahkahasını duymuş ve buna neyin sebep olduğunu merak etmişti.

Kapıya ve Azriel'e yaklaşırlarken Elain, "Sadece tatlıyı kontrol ediyordum," diye açıkladı. Nesta, Gölgeokuyucu'nun bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı. Sonra bakışları Elain'e kaydı ve tamamen nötr olmasına rağmen, içinden yoğun bir şey geçti. Aralarında. Elain hafifçe nefesini tuttu ve yanından geçmeden önce ona yüzeysel bir selam verdi, Nesta'yı diğer odaya götürdü.

Mor şöminenin önünde yeşil kadife bir kanepeye uzanmıştı; Amren, Varian'ın kucağına, karşısındaki uyumlu kanepeye oturuyordu, Feyre yanlarında, karnına bir elini koymuştu. Rhys bir koltuğa yayılmış ve Cassian, Lucien'in ona yaslandığı ikinci bir koltuğu işgal ediyor, onlarla bir spor etkinliğiyle ilgili gibi görünen bir şey hakkında tartışıyordu.

Nesta, Emerie ve Gwyn'i ona katılmaya ikna etmeye çalışmıştı ama ikisi de reddetmişti. Emerie korkunç ailesini ziyaret etmek zorunda olduğunu söylemişti ve Gwyn sadece antrenman halkasından daha ileri gitmek için kütüphaneden ayrılmaya hazır olmadığını söylemişti. Nesta burada, geçen yıl uğraştığı grupla yalnızdı.

Kasaba evinin oturma odasının arkasında çocuk gibi somurtup sonra da öfkeyle dışarı çıkmıştı.

Feyre ona gülümsedi, sağlıkla ve yaşamla parlıyordu. Ama Nesta'nın bakışları Amren'e takıldı.

Dişi ondan yana bakmamıştı bile.

Varian baktı ve ona yeterince temkinli bir bakış attı: Hayır, Amren onunla konuşmadı.

Göğsü sıkıştı. Ama Cassian onu çağırdı. Odada bir düzine daha olmasına rağmen koltuğundan kalktı ve ona yer verdi. "Otur," dedi. "Nane çayı ister misin?"

Hepsinin onu izlediğini biliyordu, izlemelerinden nefret ediyordu ve nedenini de anlıyordu. Ama Cassian'a başını salladı ve oturdu, Feyre'ye "İyi ki doğdun," dedi.

Feyre tekrar gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Hepsi bu kadardı. Nesta odayı dolduran kolektif rahatlama duygusunu görmezden geldi ve bir eksen etrafında dönerek kendisini Lucien'e bakarken buldu, Lucien de onu çenesinin temkinli bir inişiyle karşıladı. Zavallı Elain, Lucien'den olabildiğince uzağa, Feyre ve Varian'ın arasındaki koltuğa oturmuştu. Azriel kapıda duruyordu. "Bahar Sarayı nasıl gidiyor?" diye sordu Nesta. Ateş neşeyle çatırdadı ve sesin içinden geçip ve gitmesine izin verdi. Çatırdamayı ve ona ne yaptığını kabul etti ve onu serbest bıraktı. Konuştuğu erkeğe konsantre olsa bile.

Lucien'in çenesi sıkılaştı. "Tahmin edebileceğin gibi."

Odada gerginlik dalgalandı, Tamlin'in Feyre'nin hamilelik haberini duyduğunu doğruladı. Lucien'in sert suratından, iyi tepki vermediğini anladı. Nesta, "Ya Jurian ve Vassa?" dedi.

"Birbirlerinin boğazındalar, hep olmak istedikleri gibi," dedi keskin bir dille. Bunun sebebini merak ediyordu ve hayatı boyunca anlayamamıştı. Lucien çayını yudumlarken sordu, "İdman nasıl gidiyor?"

Ona gülümsedi... gerçek bir gülümsemeydi. "Güzel. Bir erkeğin bağırsaklarını nasıl deşeceğimizi öğreniyoruz."

Lucien içkisini yutamadı, neredeyse kafasına çıkarıyordu. Cassian ortaya çıktı, elinde dumanı üstünde fincan çay vardı ve Lucien'e gururla "Tahmin edebileceğiniz gibi, Nes bu konuda çok iyi," demeden önce ona uzattı.

Mor alaycı bir şekilde kadeh kaldırdı. "Eğitimin en sevdiğim kısmı."

Nesta kaşlarını çattı. "Gerçi henüz kurdeleyi kesmedik."

Mor'un kaşları çatıldı. "Yani gerçekten Valkyrie tekniklerini öğreniyorsun."

Nesta başını salladı. Dans dersleri sırasında o kadar meşguldüler ki eğitimin ayrıntıları gündeme gelmemişti.

Mor sırıttı. "Vallahan'la olan iş bittikten sonra sana katılmamın bir sakıncası var mı? Birinci Savaş'tan önce Valkyrie'lerle antrenman yapamadım ve ondan sonra hepsi gitti."

Nesta, sakıncası olmadığından emin olmak için Cassian'a baktı ve "Rahibelerin seni görmek isteyeceğini düşünüyorum," dedi. Cassian elini olur dercesine salladı.

Mor'un sırıtışı sinsileşti. "Güzel. Ayrıca Cassian'ın antrenman için hediyesini giydiğinden de emin olmak istiyorum."

Cassian "Tanrılar beni korusun," diye inledi ve Nesta'nın midesi burkuldu. Onlara hiçbir şey almamıştı... *ona* hiçbir şey almamıştı. Onu buraya getirmeden önce de aynı şeyi söylemişti ve Cassian umursamamıştı ama... Nesta umursuyordu.

Çayını kucağına aldı ve sohbet etrafını sardı. Ama en azından şimdilik o korkuyu bastırmayı başardı. Katılmayı başardı.

Azriel kapıya yaklaştı, Feyre ve Mor onun bazı resimleri hakkında konuşmaya başladıklarında Nesta ona doğru gitti.

"Neden oturmuyorsun?" Gölgeokuyucu'nun yanındaki kapıya yaslanmıştı.

"Gölgelerim alevleri pek sevmez." Güzel bir yalan. Azirel'i alevlerin karşısında çok görmüştü. Ama ateşe kimin yakın oturduğuna baktı ve cevabı biliyordu.

"Madem sana bu kadar eziyet ediyordu, neden geldin?"

"Çünkü Rhys beni burada istiyor. Gelmezsem üzülür."

"Bence tatiller aptalca."

"Bence değil."

Bir kaşını kaldırdı. "İnsanları bir araya getiriyor. Ve onlara neşe veriyor. Duraklama, düşünme ve toplanma zamanıdır ve bunlar asla kötü şeyler değildir." Gözleri gölgelendi, o kadar acı

çekiyordu ki Nesta omzuna dokunmaktan kendini alamadı. Neden kapıda durduğunu, neden ateşin yanına gitmediğini anladığını görmesini sağladı.

Onun sırrıydı, Nesta'nın değil.

Azriel'in yüzü nötr kaldı.

Nesta başını salladı ve kalabalığa geri döndü, en yakın kanepenin yuvarlak koluna oturdu.

Mor hediyeleri açmak için homurdanmaya başlamadan önce bir saat geçti. Rhys parmaklarını şıklattı ve bir yığın çıktı.

Cassian kendini Mor'un ona aldığı korkunç hediyeye hazırladı ve Nesta'ya baktı. Hediyesini cebinde saklıyordu, daha sonra özel olarak vermek için. Geçen yıl da aynısını yapmıştı ve lanet şey Sidra'nın dibini boylamıştı. Muhtemelen denize sürüklenmişti.

Kitabı bulmak için aylarca uğraşmıştı, bir bebeğin eline sığacak kadar küçüktü ama o kadar değerliydi ki uygunsuz miktarda paraya mal olmuştu. Küçük Perilerin en yeteneklilerinin elleriyle yapılmış minyatür ışıklı bir el yazması –var olan ilk basılı kitaplardan biri. Okumak için tasarlanmamıştı– ama Nesta kadar kitaplara tapan birinin bu tarihin tadını çıkaracağını düşünmüştü. Perilerin her şeyine içerlemiş olsa bile. Buzun altında kaybolduğu anda onu nehre attığına pişman olmuştu ama o gece aptallık etmişti.

Bu yıl farklı olması için dua etti. Farklı olacak gibi geliyordu.

Nesta bu gece geçen yıldan daha iyiydi. Tamamen başka biri. Mor ve Feyre gibi özgürce gülmedi ya da Elain gibi tatlı tatlı gülümsemedi ama konuştu, katıldı ve bazen sırıttı. Her şeyi gördü, her şeyi duydu. Görmezden geldiği ateşi bile. Gurur göğsünü doldurdu ve rahatladı. Cassian'ın Az'ın ilgisizliğini sohbet etmek için yanına gidecek kadar önemsediğini fark ettiğinde daha da arttı.

Sadece Amren onu görmezden geldi ve Nesta, Amren'i görmezden geldi. Aralarındaki gerilim, bir yıldırım şeridiydi. Ama kimse bir şey söylemedi ve ikisi de diğeri yokmuş gibi davranmaktan memnun görünüyorlardı.

Bir bebek doğmadan önce bunu yapmak Peri geleneğine aykırı olduğu için kimse bebeğe hediye vermedi, kötü şans getirmekten korkuyorlardı. Ama Feyre'nin doğum günü hediyeleri cömertti; belki de göz kamaştırıcıydı.

Cassian'ın hediyeleri her zamanki gibi tuhaf bir karışımdı: Rhys'ten gelen savaş üzerine antik bir el yazması, Azriel'den bir torba kurutulmuş sığır eti –Cassian güldüğünde *kelimenin tam anlamıyla daha fazla zevk alacağın bir şey düşünemedim, dedi Az*– ve Mor'dan derisini sararmış gösteren korkunç derecede çirkin yeşil bir kazak. Amren ona bir dizi baharat vermişti –böylece *İllyria'dayken acı çekmek zorunda* kalmayacaktı– ve Elain, çayı saatlerce sıcak tutmak için kırılmaya karşı büyülenmiş bir kapakla seyahat edebileceği özel olarak tasarlanmış seramik bir kupa verdi.

Feyre ona özel olarak açtığı bir tablo verdi ve onu sandalyenin arkasına saklamadan önce gözyaşlarına karşı koymak zorunda kaldı. Kan Ayini'nden sonra Ramiel'in tepesinde duran onun, Azriel ve Rhys'in bir portresi. Kanlı, yaralı ve kirli, korkunç zaferle dolu yüzler, zirvedeki monolite dokunduklarında elleri bağlanmış. Görüntü için Rhys'in zihnine bakmış olmalıydı.

Cassian yanağından öpmüştü, kalkanı şu an için inmişti ve her an yeniden kaldıracakmış gibi teşekkür ederek mırıldanmıştı. Tabloya hayatının geri kalanı boyunca değer verecekti.

O ve Lucien hediye alışverişinde bulunmadılar, ancak erkek, Feyre ve eşi için bir hediye getirmişti, inci küpeleri açtıktan sonra ona zar zor teşekkür etmişti. Cassian'ın kalbi, hayal kırıklığını ve özlemini saklamaya çalışan Lucien'in yüzündeki acıyla sıkıştı. Elain daha da küçüldü, yeni keşfedilmiş cesaretinden eser yoktu.

Cassian, Nesta'nın onu izlediğini hissedebiliyordu ama baktığında yüzü okunamıyordu. Şehirdeki en sevdiği kitapçıya bir yıllık kitap satın alma kredisi veren Feyre ve Elain dışında kimse ona hediye almamıştı. Onun bir yılda okuyabileceğinden daha fazla olacağını düşündükleri yaklaşık üç yüz kitapla sınırlıydı. 500 kitap değerinde bir bahis daha güvenli olurdu, biliyordu.

Ama sonra Azriel ona yaklaştı. Nesta, Gölgeokuyucu'nun ku-

cağına bıraktığı hediyeye göz kırptı. "Sana bir şey almadım," diye mırıldandı Az'a, yanakları pembeleşti.

Gülerek, "Biliyorum," dedi. "Önemli değil."

Cassian ellerindeki hediyeye odaklanmaya çalıştı –Üstüne Mor'un adını yazdırdığı gümüş tarak ve fırça seti– ama küçük kutuyu açarken gözleri Nesta'nın parmaklarına takıldı. İçinde ne olduğuna döndü, sonra şaşkınlıkla Azriel'e baktı. "Nedir bu?"

Azriel içindeki küçük katlanmış gümüş asayı çıkardı ve açtı. Bir ucunda bir klips, diğerinde küçük bir cam küre vardı. "Bunu okuduğun kitaba iliştirebilirsin ve küçük bir ateş topu parlayacaktır. Böylece geceleri kitap okurken gözlerini kısmak zorunda kalmazsın."

Nesta, başparmağından daha büyük olmayan cam topa dokundu ve kolayca parıldadı. Tekrar dokundu ve kapandı. Sonra ayağa fırladı ve kollarını Azriel'e doladı.

Oda bir an için sessizleşti.

Ama Azriel güldü ve nazikçe sıktı. Cassian bunu... onları gördü ve gülümsedi. Nesta, alete hayret etmek için hızla uzaklaşarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu harika."

Azriel kızardı ve geri çekildi, gölgeler dönüyordu.

Nesta, Cassian'a baktı ve o ışık gözlerinde bir kez daha belirdi. Az kalsın hediyesini orada verecekti.

Ama geçen seneki girişiminin nasıl sonuçlandığını düşünülürse, balodan beri onun yatağından uzak durduğunu düşünürsek... kendini tuttu.

Tekrar kalbini kırarsa diye.

❖

Sabahın birinde, Nesta'nın gözleri yorgunluktan ağrıyordu. Diğerleri hâlâ içiyordu, ancak ona herhangi bir şarap teklif edilmediğinden –veya herhangi bir şey istemediğinden– şarkı söyleme ve dans etme konusunda onlara katılmamıştı. Feyre'nin gülünç derecede büyük pembe doğum günü pastasının üçte birini kendine almıştı ama.

Cassian bu gece burada kalacaklarım söylemişti, çünkü onları Rüzgâr Evi'ne uçuramayacak kadar sarhoş olacaktı, Mor ve Azriel de onları yabalayamayacak kadar sarhoş olacaklardı, yolun son kısmında onları uçurmak zorunda kalacağından bahsetmiyordu bile. Rhys ve Feyre, onlar gitmeye hazır olduklarında muhtemelen birbirlerinin tadını çıkarıyor olacaklardı.

Feyre'nin onu yönlendirdiği kapı zaten açıktı, beyaz, krem ve bronz zengin yatak odasının içinde ışıklar parlıyordu. Mermer şöminenin üzerindeki cam kavanozlarda titreyen mumlar. Gece için perdeler zaten kapalıydı, odadaki tek renk patlaması ve birkaç mavi biblo ile ağır mavi kadife yığınlarıydı. Yatıştırıcıydı ve yasemin kokuyordu, tam da kendisine bir şans verilseydi kendisi için tasarlayacağı türden bir odaydı.

Ona bir şans *verildiğini* fark etti. Feyre sormuştu ve reddetmişti. Görünüşe göre Feyre ne istediğini bilerek kendi yapmıştı.

Nesta, sessizlikteki yansımasına bakarak küçük pufa oturdu.

Kapısı bir gıcırtıyla açıldı ve sonra Cassian oradaydı, kapısına yaslanmış, aynada ona bakıyordu. "İyi geceler demek istemedin mi?"

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Yorgundum."

"Birkaç gecedir yorgunsun." Cassian, kollarını kavuşturdu. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Nesta pufunda döndü. "Neden aşağıda değilsin?"

"Hediyeni hiç sormadın."

"Senden bir hediye almayacağımı varsaydım."

Kapı çerçevesinden kendini itti ve kapıyı arkasından kapattı. Sadece orada durarak odadaki tüm havayı tüketiyordu. "Neden?"

Omuz silkti. "Öyle işte."

Ceketinden küçük bir kutu çıkardı ve ikisinin arasındaki yatağa koydu. "Sürpriz." Cassian, o yaklaşırken yutkundu, bunun onun için bir şey ifade ettiğine dair tek işaret buydu.

Nesta'nın elleri, kutuyu kaldırıp incelerken terledi. Gerçi henüz açmamıştı. "Geçen gündönümündeki davranışım için özür dilerim. O kadar kötü olduğum için."

O zaman da ona bir hediye almıştı. Ve umursamamıştı, o ka-

dar perişan olmuştu ki bunun için ona zarar vermek istemişti. Önemsediği için.

Derin bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Seni uzun zaman önce affettim." O, "Aç şunu," derken bile hâlâ Nesta bakamıyordu.

Elleri biraz titredi, siyah kadife kutuya yerleştirilmiş gümüş bir top buldu. Bir tavuk yumurtası büyüklüğündeydi, düzleştirilmiş bir alan dışında yuvarlaktı, böylece yuvarlanmadan bir yüzeye yerleştirilebilirdi. "Bu nedir?"

"Tepesine dokun. Sadece bir dokunuş."

Ona şaşkın bir bakış atarak, öyle yaptı.

Müzik odayı doldurdu.

Nesta sıçradı, bir eli göğsünde gülüyordu.

Ama *müzik* gümüş küreden gülüyordu. Ve herhangi bir müzik değil, geçen geceki balodaki valsler, saf ve kalabalık konuşmalarından arınmış, onları dinlemek için bir tiyatroda oturuyormuş gibi. "Bu Veritas küresi değil," demeyi başardı, vals toptan dökülürken, o kadar net ve kusursuzdu ki kanı tekrar şarkı söylüyordu.

"Hayır, bu bir Senfoni, Helion'un sarayından nadir bir cihaz. Müziği kendi içinde hapsedebilir ve senin için tekrar çalabilir. Orijinal olarak müzik bestelemeye yardımcı olmak için icat edildi, ancak bir nedenden dolayı asla tutunamadı."

"Geçen gece sesi hapsettiğinde kalabalığın sesini nasıl çıkardın?" diye hayretle baktı.

Cassian'ın yanaklarını ateş bastı. "Sonraki gün tekrar gittim. Hewn Şehri'ndeki müzisyenlerden benim için tekrar çalmalarını istedim, ayrıca en sevdiklerinden bazılarını." Başıyla topu işaret etti. "Sonra en sevdiğin meyhanelerden bazılarına gittim ve o müzisyenleri bulup çaldırdım..."

Nesta'nın eğik başına doğru yaklaştı. Nesta'nın gözyaşları durmuyordu. Müzik odaya akarken onlarla savaşmaya çalışmadı.

Tüm bunları onun için yapmıştı. Her zaman ona müzik vermek için bir yolunu bulmuştu.

"Nesta," diye nefes verdi.

Bir gelgit dalgası gibi içinde yükselen gerçeğe karşı gözlerini kapattı. İtiraf ettiğinde yoluna çıkan her şeyi silip süpürecekti.

Onu tamamen tüketecekti. Bu düşünce onun gözyaşlarını dindirmesi ve silmesi için yeterliydi. "Bunu kabul edemem."

"Senin için yapıldı." Hafifçe gülümsedi.

O gülümsemeye, nezaketine ve neşesine tahammül edemiyordu, "Bunu kabul etmeyeceğim" diyerek düzeltti. Küreyi kutusuna geri koydu ve ona verdi. "İade et."

Gözleri kapandı. "Bu bir hediye, lanet bir alyans değil."

Nesta kaskatı kesildi. "Hayır, bunu Eris'ten bekleyeceğim."

Hareketsizleşti. "Tekrar söyle bakayım."

Nesta yüzüne buz gibi bir ifade takındı, ona karşı sahip olduğu tek kalkan buydu. "Rhys, Eris'in beni eşi olarak istediğini söylüyor. Elim karşılığında istediğimiz her şeyi yapacakmış."

Cassian'ın ellerinin üstündeki sifonlar titredi. "Evet demeyi düşünmüyorsun."

Hiçbir şey söylemedi. Bırak en kötüsüne inansın.

Hırladı. "Anlıyorum. Biraz fazla yaklaştım ve sen beni yine ittin. Güvenli olan yere. Eris gibi bir engerekle evlenmek benimle olmaktan iyidir."

"Senin *ile* değilim," diye tersledi Nesta. "Seni *beceriyorum*."

"Piç olarak doğmuş bir vahşiye uygun olan tek şey, değil mi?"

"Öyle demedim."

"Buna gerek yok. Daha önce binlerce kez söyledin."

"O zaman neden baloyu bölme zahmetine girdin?"

"Çünkü çok kıskandım!" diye kükredi, kanatları açıldı. "Bir *kraliçe* gibi görünüyordun ve Eris gibi bir prensle birlikte olman gerektiği acı verici bir şekilde açıktı, benim gibi alt tabakadan bir hiçle değil! Çünkü görmeye dayanamadım, kemiklerime kadar! Ama devam et Nesta. Durma, *evlen* onunla ve sana bol şans!"

"Kaba olan *Eris*," diye karşılık verdi. "O bir hayvan ve *pisliğin teki*. Ve onunla *evlenirdim*, çünkü *ben de* onun gibiyim!"

Kelimeler odada yankılandı.

Cassian'ın acılı yüzü onu deşiyordu. "Eris'i hak ediyorum." Sesi çatladı.

Cassian nefes nefese kaldı, gözleri hâlâ öfkeyle parlıyordu... ve şimdi şoktaydı.

Nesta kısık sesle, "Çok iyisin Cassian. Ve *sen cesur*, zeki ve naziksin. Sana kendini olduğundan daha az hissettiren herkesi öldürebilirim. Ve bu grubun bir parçası olduğumu biliyorum ve bundan nefret ediyorum." Gözleri yandı ama Nesta bunu bastırdı. "Sen benim asla olamadığım ve asla yeterince iyi olamayacağım *her* şeysin. Arkadaşların bunu biliyor ve bunca zaman seni hak etmediğim gerçeğini içimde taşıdım."

Öfke Cassian'ın yüzünden akıp gitti.

Nesta akan gözyaşlarını ya da dökülen kelimeleri durdurmadı. "Savaştan önce de sonra da seni hak etmiyordum, şimdi de hak etmiyorum." Alçak sesle, kırık bir kahkaha attı. "Neden seni ittiğimi düşünüyorsun? Neden seninle konuşmadım?" Elini acıyan göğüskafesine koydu. "Babam öldükten sonra, birçok yönden başarısız olduktan sonra... kendimi senden mahrum bıraktıktan sonra..." Hıçkırarak ağladı. "Bu benim cezamdı. Bunu anlamıyor musun?" Gözyaşlarından onu zar zor görebiliyordu. "Seninle tanıştığım andan beri, seni mantığa sığmayacak kadar çok istedim. Seni evimde gördüğüm andan beri tek düşündüğüm sendin. Ve bu *beni dehşete* düşürdü. Kimse benim üzerimde böyle bir güce sahip olmamıştı. Ve hâlâ sana sahip olursam elimden alınacağından korkuyorum. Birisi onu alacak ve eğer ölürsen..." Nesta yüzünü ellerine gömdü. "Fark etmez," diye fısıldadı Nesta. "Seni hak etmiyorum ve asla etmeyeceğim."

Sessizlik odayı doldurdu. O kadar sessizdi ki, Cassian'ın gidip gitmediğini merak etti ve orada olup olmadığını görmek için ellerini indirdi.

Cassian önünde duruyordu. Onun güzel, mükemmel yüzünden gözyaşları akıyordu.

Onu bu şekilde görmesine izin vererek bundan kaçınmadı: en ham, en temel benliği. Cassian onu hep böyle görmüştü zaten.

Cassian ağzım açtı ve konuşmaya çalıştı. Yutkunması ve tekrar denemesi gerekti.

Ama Nesta gözlerindeki tüm kelimeleri gördü. Onun bildiklerinin aynıları kendi içinde yatıyordu.

Cassian konuşmaya çalışmayı bıraktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Elini saçına kaydırdı, diğerini beline doladı ve onu kendi-

ne doğru çekti. Başını eğerken hiçbir şey söylemedi, ağzı yanaklarından biri boyunca kayan gözyaşlarını sildi. Sonra diğerini.

Nesta gözlerini kapattı, nefesinin yanağını okşaması gibi dudaklarının tadını çıkarmasına izin verdi. Her nazik öpücük gözlerinde gördüğü kelimeleri yankıladı.

Cassian geri çekildi ve gözlerini açtığında onun yüzünü kendinden birkaç santim uzakta bulacak kadar uzun süre bu şekilde kaldı. Kabaca, "Eris'le evlenmeyeceksin," dedi.

"Hayır," diyerek soludu.

Cassian'ın gözleri hâlâ parlıyordu. "Başka kimse olmayacak. İkimiz için de."

"Evet," diye fısıldadı.

"Asla," diye söz verdi Cassian.

Nesta elini kaslı göğsüne koydu, altındaki kalbin gök gürültülü atışının avucuna yansımasına izin verdi. Kolundan aşağı, göğsüne, kalbine gitmesine izin verdi. "Asla," diye yemin etti.

İhtiyacı olan tek şey buydu. Nesta'nın da ihtiyacı olan tek şey buydu.

Cassian'ın ağzı onunkiyle buluştu ve dünya yok oldu.

Öpücük cezalandırıcı ve yüceltici, eksiksiz ve çılgıncaydı, bir iddia ve bir teslimiyetti. Bunun için söyleyecek bir sözü yoktu. Kollarını ona doladı, olabildiğince bastırdı, ağzı onun diliyle buluşmak için uzandı.

Cassian homurdandı ve onu yatağa doğru itti, ağzı henüz söyleyemediği her şeyi yedi, tattı ve söyledi ama bir gün, belki de yakında, söyleyebilirdi. Onun için, bunu söyleyecek cesareti bulmak için savaşırdı.

Bacaklarının arkası yatağa çarptı ve elbiselerine bakmak için öpücüklerini böldü.

Yırtılmayı ve parçalanmayı bekliyordu. Ama Cassian elbisesini nazikçe çıkardı, parmakları titreyerek sırtındaki düğmeleri açtı. Gömleğini çıkarırken Nesta'nın parmakları da titredi.

Sonra çıplaktılar ve gözlerinde o konuşulmamış kelimelerle birbirlerine tekrar bakıyorlardı ve Nesta da onu yatağa yatırmasına izin verdi. Üzerine çıkmasına.

Sonrasında yaşananlarda sert ya da vahşi hiçbir şey yoktu.

Onun kafasının bacaklarının arasında olmasını istemiyordu. Parmaklarını bile istemedi. Birini ortasından aşağı kaydırdığında, Nesta hazır olduğunu hissetmesine izin verdi ve sonra elini tuttu, parmaklarını birleştirerek diğerinin aletine sarılmasını sağladı ve ona doğru yönlendirdi.

Cassian girişini dürttü ve sonra durdu. Bakışları Nesta'nınkilerle buluştu.

Ve sonra Cassian içine kayarken onu derinden öptü.

Soluğunu tuttu. İçine girmesinin verdiği doygunlukla değil, göğsündeki o şey yüzünden. Ona tekrar baktığında gök gürledi ve çılgınca vurdu, neredeyse ucuna kadar çıktı ve geri itti.

İkinci hamlede, göğsündeki şey... kalbi... İkinci hamlede, tamamen ona teslim oldu.

Üçüncüsünde onu tekrar öptü.

Dördüncüsünde, Nesta kollarını başının ve boynunun etrafına doladı ve onu öperken, öperken ve öperken onu orada tuttu.

Beşincisinde, antik demirden iç kalenin duvarları yıkıldı. Cassian bunu hissetmiş gibi uzaklaştı ve kendi gözlerindekine denk bir ateşle karşılaştı.

Ama onun içinde hareket etmeye devam etti, onunla tamamen, telaşsızca sevişti. Nesta demir duvarların ötesindeki her şeyin ona doğru açılmasına izin verdi. Saf altın ışıktan iplik üstüne iplik aktı ve o da kendininkiyle buluştu. Bu ipliklerin birbirine dokunduğu yerde, hayat yıldız ateşi gibi parlıyordu ve daha güzel bir şey görmemişti, daha güzel bir şey hissetmemişti.

Nesta ağlıyordu ve neden sadece bunun bitmesini istemediğini bilmiyordu, aralarındaki bu bağ, onun çok derinde hareket ettiği hissi, onun teninin altına damgalanmasını istiyordu. Gözyaşları onun yüzüne damladı ve onları almak için uzandı. Cassian eline başını yasladı, avucunu okşadı.

Cassian, "Söyle," diye fısıldadı tenine.

Ne demek istediğini biliyordu. Bir şekilde ne demek istediğini biliyordu.

Nesta, o içine tekrar girene kadar bekledi, hiç olmadığı kadar derine indiğinde fısıldadı, "Sen benimsin."

Cassian inledi, sert bir şekilde itti.

"Ve ben de seninim," diye fısıldadı. Ruhları arasındaki bu altın iplikler, sanki ilahi bir el tarafından çalınan bir arp oluşturmuşçasına kelimelerle parlıyordu.

Çünkü ruhları arasında müzik vardı. Her zaman öyleydi. Ve sesi onun en sevdiği melodiydi.

"Nesta." Adındaki yalvarmayı duydu. Çok yakındı ve onunla gitmesini istedi. Birlikte kendinden geçmeye yuvarlanmak istiyordu. Bir sebepten dolayı, bu birleşme, bu an için, bir bütün olarak gitmeleri onun için önemliydi.

Cassian başını göğsüne indirdi, dişleri meme ucuna kenetlendi ve dili göğsüne hafifçe çarptı.

Nesta'nın doruğa ulaşmak için ihtiyacı olan tek şey buydu. İnledi ve tekrar yaptı, dilini aletinin sert hareketine göre zamanladı. Tekrar ve tekrar.

Altın iplikler parıldadı ve şarkı söyledi ve Nesta, ruhları arasındaki müziğe, vücudunun ona ve ona karşı olan hissine dayanamadı ve...

Orgazmı, içindeki duvarın her bir parçasını yok eden, dağları ve ormanları yıkan, dünyayı ışık ve zevkle silip süpüren, hiç bitmeyen bir yağmurda gökten düşen yıldızlarla geldi.

Cassian ise gelirken kükredi ve bir av çağrısı, bir senfoni, şafak sökerken çalan tek bir berrak boru sesi duyuldu.

Sadece bu an vardı, bu şey aralarında paylaşıldı ve sonsuza dek sürdü. Zamanın bir önemi yoktu. Zaman her zaman onun etrafında, onların etrafında durmuştu.

Kendi iç duvarının yıkılmasına izin vermiş gibi, daha önce her zaman kendini tutuyormuş gibi, her zamankinden daha uzun süre boşaldı ve onun içine döküldü.

Sonsuza dek, sonsuza dek, sonsuza dek.

Kelime her nefeslerinde, kalplerinin her atışında yankılandı, o kadar senkronize oldular ki bir bütün gibi atıyorlardı.

Sonra sessizlik, zarif ve dingince çöktü ve Cassian onun içinde gömülü kaldı, yüzünde merak ve neşeyle ona baktı.

Nesta onu öpmek için uzandı.

Bir öpücük başka bir öpücüğe yol açtı ve açlık, aralarındaki gelgit gibi yükseldi. Ve sonra Cassian onun içinde tekrar hareket ediyordu, daha hızlı ve daha sert ve zaman bir kez daha yok oldu.

Saatler sonra, günler, haftalar, aylar ve milenyum sonra, sonunda ikisi de tükendiğinde, ruhları tamamen parçalandığında, Cassian ondan ayrıldı ve yatağa doğru çöktü.

Nesta kelimeleri zar zor hatırlayabiliyordu. Ama buldu ve karanlığa doğru fısıldadı: "Benimle kal."

Bir ürperti Cassian'ı salladı ama sadece onu yan tarafına yatırırken gülümsedi.

Sıcak, güvenli ve nihayet Cassian'ın kollarında yuvası olan Nesta uyudu.

59. Bölüm

Nesta gözlerini açtı.

Nedenini hatırlaması biraz zaman alsa da, sıcak ve memnun olduğunu biliyordu. Hâlâ Cassian'ın kollarında olduğunu fark etti. Bundan zevk alıyordu. Şakağına sürtünen her nefesin tadını çıkardı, sırtının alt kısmında parmaklarının baskısını hissetti. Günlük Zihin Durdurma çalışmasını yaparken hissettiklerine çarpıcı bir şekilde benzeyen bir sakinlik üzerine yerleşti.

Cassian kısa bir süre sonra uykulu ve doygun bir gülümsemeyle uyandı. Yumuşayarak nazik bir şeye dönüştü ve uzun dakikalar boyunca uzandılar, birbirlerine baktılar, Cassian elini sırtından aşağı doğru indirdi. Okşama kısa sürede daha ateşli bir dokunuşa dönüştü ve şafak söktüğünde, tekrar birbirlerinin oldular, sevişmeleri titiz ve aceleci değildi.

Yine yanında terleyerek ve nefes nefese yatarken, kaslı karnından aşağı doğru bir parmağını indirirken, Nesta "Günaydın" diye mırıldandı.

Cassian'ın parmakları sırtında sıkılaştı. "Sana da günaydın." Şömineye baktı ve merkezinde küçük tahta saate, sonra ayağa fırladı. "Siktir."

Nesta kaşlarını çattı. "Gitmen gereken bir yer mi var?" Pantolonunun içine girmiş, kıyafetlerinin geri kalanı için yerleri tarıyordu. Nesta sessizce yatağın diğer tarafını işaret etti, gömleği elbisesinin üzerindeydi.

"Kartopu savaşı. Geç kalacağım."

Nesta ifadesinin her kelimesini anlamaya çalışmak zorunda kaldı. Ama sadece "Ne oldu?" diye sorabilirdi.

"Yıllık gelenek, Rhys ve Az ile. Dağ kulübesine gideriz. Bir gün seni oraya götürmeyi unutmamalıyım. Uzun hikâye ama yüzyıllardır neredeyse her yıl yapıyoruz ve yıllardır kazanamadım. Bu yıl kazanamazsam sonunu *asla* duyamayacağım." Tüm bunlar kendini gömleğine, deri ceketine ve botlarına sokarken söylenmişti.

Nesta sadece güldü. "Siz üç en korkulan savaşçı her yıl *kartopu* savaşı mı yapıyorsunuz?"

Cassian kapıya ulaştı, ona kötü bir sırıtma gönderdi. "Daha sonra kulübeye bağlı huş ağacında buhar banyosu aldığımızı söylemiş miydim?"

O kötü sırıtışından, *tamamen çıplak demek istediğini* anladı. Nesta ayağa kalktı, saçları göğüslerinin üzerine dökülüyordu. Cassian'ın gözleri aşağı doğru eğildi, boynunda bir kas seğirdi. Bir an onun için tekrar hamle yapmasını umdu. Gerçekten de, burun delikleri alevlendi, vücudunun üzerinde serbestçe dolaşan bakışlarını görünce, her parçası gerildi.

Ama Cassian yutkundu, boğazını temizlerken sırıttı ve yaramaz bakışı soldu. "Dövüşten sonra, İllyria'daki lejyonları birkaç gün kapsamlı bir şekilde incelemem gerekiyor. Ondan sonra döneceğim."

Bir elveda öpücüğü bile vermeden ortadan kayboldu.

Cassian'dan haber almadan üç gün geçti. Eğitimde yerini her zamankinden daha soğuk olan ve ona gülümsemeyen taş suratlı bir Azriel almıştı. Ancak egzersiz yaparken ekstra motivasyon için her sabah Senfoni'yi halkaya getirdiğinde itiraz etmedi. Rahibeler hediyeye hayran kalmıştı, birkaçı müzikle dans ediyordu ama Nesta sadece Cassian'ın ne kadar zaman ve çaba harcadığını düşünebiliyordu. Böyle bir hediyenin onun için ne anlama geleceğini nasıl da biliyordu.

İhtiyaçtan dolayı tüm vücudu ağrıyordu, dişlerini gerginleştiriyordu. Onsuz üç gün, üç ay da olabilirdi. Onun için o kadar çaresiz kalmıştı ki, elleri banyoda, yatakta, hatta öğle yemeği sırasında bile bacaklarının arasından kaydı. Ama boşalmak onu daha da boş bırakıyordu, sanki vücudu sadece onun doldurabileceği bir boşluğun olduğunu biliyordu. Azriel'e her gün ne zaman döneceğini sormuştu ve Azriel sadece derslerini vermeden önce "*Yakında*" demişti.

Belki de delirmişti. Belki de zihninin etrafındaki demir duvar buydu: akıl sağlığını kontrol altında tutan şey. Bir insanı bu kadar çok düşünmek, ona *bu* kadar çok ihtiyaç duymak normal değildi.

Dersleri bitirirken, soğuk sabaha rağmen nefes nefese kalırken ve terlerken, pratik yaptıkları Valkyrie koşuları sayesinde onu rahatsız eden şey o ihtiyaçtı, tam hızla on saniye, otuz saniye koşu, on saniye daha tam hız... On beş dakika boyunca. Bunu başardıklarında kalkanlarını da ekleyeceklerdi. Sonra kılıçlar. Hepsi dayanıklılıklarını artırmak ve saldırı ve geri çekilme patlamaları arasındaki nefeslerini kontrol etmeye odaklanmak için tasarlanmıştı. Nesta'nın endişesinin sınırını tam anlamıyla köreltemeyen tüm bu çılgınlıklar sırasında Emerie ve Gwyn'e, "Bu gece benimle evde kalmak ister misiniz?" diye sordu. Nesta kemeri işaret etti. "Birşeyler filan okuruz?"

Gwyn gözlerini kırpıştırarak, değerlendirdi. Kütüphanenin dışına bu derslere gelmek veya bu kurdeleyi kesmek için antrenman halkasını kullanmak dışında çıkmamıştı. Ama dedi ki, "Clotho'ya soracağım."

Emerie, neden arkadaşa ihtiyacı olduğunun farkındaymış gibi Nesta'ya sırıttı. "Tabii."

O akşam, Nesta ve Emerie özel kütüphanede Gwyn'i beklerken arkadaşça sessizce okudu. Emerie koltuk boyunca yayılmıştı, bacakları bir kolun üzerinde sallanıyordu, sırtı diğerine yaslanmıştı. Kucağındaki kitaba bakmadan, "Cassian, seni kendine bu kadar bağlamış olduğuna göre, sekste *gerçekten* iyi olmalı," dedi.

Nesta boğazını temizledi, onun ağzının anılarını, güçlü vü-

cudunu, ipeksi siyah saçlarının yüzünün her iki tarafına düşme şeklini, üzerine yatarken onun içinde gidip gelmesini düşündü. "O..." Boğazından düşük bir ses çıkardı.

"Fark ettim," dedi Emerie kıkırdayarak. "O yürüyüşü yaptı."

"Yürüyüş mü?"

Emerie sırıttı. "Bilirsin, bir erkek aletini nasıl kullanacağını bildiğinde ve bunu herkese ilan eden kasıla kasıla yürüme."

Nesta gözlerini devirdi. "Beş yüz yıl yaşadıktan sonra nasıl kullanılacağını iyi bildiğini umuyorum," diye homurdandı. "Gerçi bunun yanlış olduğunu kanıtlayan çok kişiyle tanıştım."

Emerie devam etmesi için kaşlarını çattı ama kütüphanenin kapısı çalındı. Gwyn'in kafası içeri girmeden önce odayı taradı. Küçük bir çanta taşıyordu. Muhtemelen bu gece için ihtiyacı olan şeyler vardı. Nesta, Ev'den üçünün de paylaşacağı bir yatak odası hazırlamasını istemişti ve dönüştürülmüş olduğunu bulmak için özel kütüphaneye girmişti: uzak duvarın karşısındaki pencerenin yanında, çalışma masası ve sandalyeler, her biri battaniye ve yastıklarla dolu üç karyolayla değiştirilmişti.

Gwyn gülümsedi, ancak nabzı boğazına çarpıyordu. "Geciktiğim için üzgünüm. Merrill bir paragrafın üzerinden *on kez* geçmemi istedi." Gwyn iç çekti. "Lütfen bütün çikolataların bizim için olduğunu söyle."

Ev, koltukların arasındaki masayı çikolata yığınlarıyla doldurmuştu: yer mantarları, şekerlemeler ve çikolatalar. Kurabiyeler ve küçük parmak keklerle birlikte. Ve bir tabak peynir ve meyve. Su ve içeceklerle dolu sürahiler.

Gwyn masayı inceledi. "Bu kadar zahmete girdin mi?"

"Hayır," dedi Emerie, gözleri parlıyordu. "Nesta bizden saklıyormuş."

Nesta alay etti ama Emerie, "Ev *sana istediğin her şeyi verecek*. Yüksek sesle söyle," dedi. Gwyn'in kalkan kaşlarına bakan Emerie, "Bir dilim fıstıklı kek istiyorum, lütfen," dedi.

Önünde bir tabak dolusu belirdi. Bir kâse de ahududulu kremşanti.

Gwyn gözlerini kırpıştırdı. "Sihirli bir evde yaşıyorsun."

Nesta, bir dizi aşk romanını okşayarak, "Okumayı seviyor," diye itiraf etti. "Bunun üzerinden birbirimize bağlandık."

Gwyn odaya fısıldadı, "En sevdiğin kitap nedir?"

Biri Emerie'nin pastasının yanındaki masaya vurdu ve Gwyn şaşkınlıkla ciyakladı. Ama sonra ellerini ovuşturdu. "Ah, bu çok hoş."

"Bu gülümseme bela demek," dedi Emerie.

Gwyn'in sırıtışı genişledi.

İki saat sonra, Nesta kendini özel kütüphanenin ortasında bir küvette tamamen giyinik buldu, her şey baloncuklarla doluydu. Su yok, sadece köpük vardı. Her iki tarafındaki küvetlerde Emerie ve Gwyn kıkır kıkır gülüyordu. Nesta, ağzı yukarı doğru kıvrılmış halde, "Bu çok saçma," dedi.

İsteklerinin her biri daha da saçma bir hal almıştı ve Nesta komutlarına cevap verirken bu kadar coşkulu olmasaydı Ev'i sömürüyorlarmış gibi hissedebilirdi. Yaratıcılıkları artıyordu.

Her baloncuğun içinde kanat çırpan minik bir kuş tutmak gibi.

Odanın uzak köşesinde hâlâ sessiz havai fişekler patladı ve minyatür bir pegasus –Nesta'nın isteğiydi, yalnızca arkadaşları onu rafın yanındaki küçük bir çimen parçasında bir yem vermeye teşvik ettiği için– onları görmezden gelmekten memnundu. Cassian'dan daha uzun bir pasta odanın ortasında duruyordu, binlerce mumla yanıyordu. Altı kurbağa, Nesta'nın Senfonisi eşliğinde kırmızı-beyaz benekli bir mantar taburesinin etrafında daireler çizerek dans etti.

Emerie elmas bir taç ve altı sıra inci takıyordu. Gwyn, kafasında tırmık gibi bir açıyla tünemiş, her münasip hanıma uygun geniş kenarlı bir şapka giyiyordu. Dantelli bir şemsiye diğer omzuna yaslıydı pencerelerden dışarıya bakarken dalgınca döndürüyordu, "Bazen oraya tekrar gidecek cesarete sahip olup olmayacağımı merak ediyorum. Her gün yapamayacağımdan korkuyorum."

Nesta'nın gülümsemesi kayboldu. "Ben de aynı şeyi hissediyorum," demeden önce sözlerini düşündü.

Çünkü bu varoluş, evde yaşamak, eğitim, kütüphanede çalışmak... Gerçek hayat değildi. Tam olarak değil. Şehre geri dönmesine izin verildiğinde, tekrar hayatla yüzleşecekti. Buna layık olup olmayacağını görecekti. Bu düşünce midesini altüst etti.

Kasveti dağıtarak Gwyn küvetinden fırladı, köpükler püskürüyordu, çantasına vurdu. "Sakın bana gülmeye kalkmayın ama size yapacak bir şey getirdim. Bizi meşgul edecek sihirli bir evimiz olduğunu fark etmemiştim." Çeşitli renkli ipliklerden bir demet çıkardı. "Kız kardeşim ve ben bileklik örer ve birbirimiz için dileklerle dolu bu küçük tılsımları takardık." Avucuna birkaç gümüş para döktü. Onun küçük tırnağından az daha büyük ve bir gofret kadar inceydiler. Sesi yumuşadı. "Bileklik düştüğünde dileğin gerçekleşeceğine inanıyorduk."

Emerie nazikçe sordu, "Adı neydi?"

"Catrin." Gwyn'in sesi çok fazla acı ve özlem taşıyordu. "İkiz kardeştik. Saçları oniks kadar koyuydu, teni ay kadar solgundu. Ve deniz kadar karamsardı." Sessizce güldü. "Onun –ve benim– hatalarına rağmen birbirimizi içtenlikle sevdik. Büyürken birbirimize sahiptik. Gerçekten güvenebileceğim tek kişi oydu. "Onu her gün özlüyorum."

Nesta kendini Feyre'yi düşünmekten alıkoyamadı.

Gwyn, "Keşke onunla bir dakika daha geçirebilseydim. Sadece bir dakika, onu sevdiğimi söylemek ve hoşça kal demek için." Gözlerini sildi, başını kaldırdı. Nesta'ya baktı. "Sonunda gerçekten önemli olan buydu, biliyorsun. Önemsiz kavgalarımız ya da farklılıklarımız değil. Her şeyi unuttum o an..." Gwyn başını salladı. "Önemli olan tek şey bu."

Nesta başını yavaşça eğerek onayladı. Belki de sadece o ve Feyre değildi. Belki *de tüm* kız kardeşler aralarında zorluklar, kavgalar, uçurumlar yaşamışlardı. O mükemmel değildi ama Feyre de değildi. İkisi de hata yapmıştı. İkisinin de önünde uzun, çok uzun bir hayat vardı. Geçmişte yaşananlar geleceğe yön vermek zorunda değildi.

Nesta başını tekrar salladı, Gwyn'in anladığını görmesine izin verdi. Nesta, "Önemli olan tek şey bu," diye kabul etti.

Gwyn gülümsedi ve sonra boğazını temizledi. "Gündönümü'nden önce iplik ve tılsımları bulmayı başardım, bunları size küçük hediyeler olarak yapmayı düşündüm, ancak gelmeleri düşündüğümden daha uzun sürdü. Bileklikleri bu gece yapabiliriz diye düşündüm." Malzemeleri dikkatlice en yakın masaya koydu.

Nesta ve Emerie çeşitli iplikleri incelemek için ayağa kalktı: tüm renkler ve tonlar, hepsi dikkatlice paketlenmişti. "Nasıl yapılacağını göster," dedi Emerie yumuşak bir sesle. Nesta, Gwyn'in sözlerinin de ona dokunup dokunmadığını merak ediyordu ve Emerie'nin içinde hangi acıyı ve umudu tuttuğunu...

Ama Gwyn sırıttı, göstermeye Emerie'nin ruhuna uygun olduğunu düşündüğü üç renk seçerek başladı. Yeşil, mor ve altın. Nesta kıs kıs gülmekten kaçındı ve Gwyn için mavi, beyaz ve camgöbeği renklerini seçti. Emerie de Nesta için lacivert, kırmızı ve gümüş renklerini seçti. Nesta ve Emerie, Gwyn'in "kolay" adımlarını özenle kopyalamaya çalıştılar: ipliği iki kat yapmak, düğümlemek, kıvrımlı parçaları kesmek, daha sonra bilekliğin üst kısmını her uzunluğu renge göre ayırırken ağır bir kitabın altına sabitlemek. Ve sonra ileri geri bir ilmekleme ve örme işlemine başladı. Emerie'nin düğümleri kusursuzdu. Nesta'nınkiler...

"Bilekliğin göz zevkini bozacak Gwyn." Nesta, ilk on sırası gevşekçe sallanan, karmakarışık ip yığınına kaşlarını çattı.

Gwyn, "Devam et," dedi, kendi bilekliğiyle fersahlarca öndeydi ve sıralara güzel desenler eklemeye başladı. "Düğümler yaptıkça daha iyi görünecek. Yarısına geldiğinizde bana söyleyin, sonra tılsımı ekleriz."

Müzikle dolu bir arkadaşlıkta çalışıyorlardı, aralarında boş boş konuşuyorlardı, Emerie ve Gwyn zaman zaman Nesta'nın korkunç işçiliğine gülüyorlardı. "Şimdi," dedi Gwyn, yarısına geldiklerinde, "Birbirimiz için dilekler tutuyoruz." Küçük paralardan birine uzandı. "Bunu elimde tutacağım, Emerie için bir şeyler düşüneceğim ve..."

Nesta, tılsıma dokunamadan Gwyn'in elini yakalayarak, "Bekle," dedi. "İzin ver."

Arkadaşları ona merakla baktı ve Nesta yutkundu. "Hepimiz için bir dilek dileyeyim," diye açıkladı, üç tılsımı bir araya getirerek. Kardeş gibi olan arkadaşlar için küçük bir hediye.

Seçilmiş bir aile. Feyre'nin kendisi için bulduğu gibi.

Nesta avucunun içindeki tılsımı sıktı, gözlerini kapattı ve dedi ki: "Hazır olduğumuzda dünyaya çıkma cesaretine sahip olmamızı, ancak her zaman birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulabilmemizi diliyorum. Ne olursa olsun."

Gwyn ve Emerie buna tezahürat yaptılar. Ve Nesta avucunu ve gözlerini açtığında, tılsımların hafifçe parladığına yemin edebilirdi.

60. BÖLÜM

Cassian gideli beş gün olmuştu. İllyria lejyonlarının her birini incelemek ve aşk hastası bir köpek yavrusu yerine normal, aklı başında bir erkek gibi davranmayı hatırlamak için beş gün. Ama her nasılsa, o dönene kadar, bir değişim meydana gelmişti.

Sadece Kış Gündönümü'nde Nesta'yla arasında olan, dünyayı değiştiren değişim değil. Nesta Emerie ve Gwyn arasında bir değişim.

Buz gibi bir sabahta ortaya çıktı ve üçünü antrenman halkasında buldu. Sütunun etrafında durdular, kurdele buzlu rüzgârda zarif bir şekilde sürükleniyordu. Gwyn bir kılıç tutuyorduve Emerie ve Nesta birkaç metre ötede duruyordu. Üçü de örme, renkli bileklikler takıyordu ve gümüş tılsımlar sarkıyordu.

Nesta, Gwyn'e "Bunu yapabilirsin," diye mırıldanırken Cassian kapı yolunda kaldı. Azriel, kanatlarını sarmalayan gölgeler kadar sessiz bir şekilde yanına geldi.

Gwyn kurdeleye savaş alanındaki bir düşman gibi baktı. Rüzgârda dalgalandı, dans ederek uzaklaştı, hareketleri herhangi bir düşman kadar tahmin edilemez.

"Minyatür pegasus için yap," dedi Emerie. Cassian'ın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Gwyn'in dudakları yukarı doğru seğirdi.

Nesta güldü.

Ses onu öyle sarsmıştı ki, o kahkaha bir yıldırım çarpması gibi gelmişti. Özgür ve neşeliydi ve Azriel'in bile gözlerini kırpıştırdığına bakılırsa, başka hiçbir şeye benzemiyordu. Gerçek bir gülüş. Nesta, "Minyatür Pegasus bir yanılsamaydı," dedi. "Ve şimdi hayali çayırına geri döndü."

Emerie, "Gwyn'i en çok o seviyordu," diye alay etti. "Ona kur yapma çabalarına rağmen."

Gwyn kılıcı çekerek ayaklarını kaydırırken tekrar sessiz kaldılar. Rüzgâr, onunla alay ediyormuş gibi kurdeleyi tekrar salladı.

Cassian Az'a baktı ama kardeşinin dikkati yüzü parlayan genç rahibeye, hayranlıkla ve sessiz bir cesaretlendirmeyle sabitlenmişti.

Gwyn fısıldadı, "Ben dalgaların çarptığı kayayım." Nesta, sanki bir dua ve çağrıymış gibi kelimelere baktı. Gwyn kılıcı kaldırdı. "Hiçbir şey beni kıramaz."

Cassian'ın boğazı sıkıştı ve halkanın karşısından bile Nesta'nın gözlerinin gururla ve acıyla parladığını görebiliyordu.

Emerie, "Hiçbir şey *bizi* kıramaz," dedi.

Dünya bu kelimelerle duruyor gibi görünüyordu. Sanki bir yol izlemiş ve şimdi başka bir yöne dallanmıştı. Yüz yıl, bin yıl geçse bile, bu an hâlâ zihninde kazınmış olurdu. Çocuklarına, torunlarına *hemen orada anladığını* söylerdi. *İşte o an her şey değişti.*

Azriel, sanki o da değişimi hissetmişçesine kıpırdamadan durdu. Sanki o da Gwyn hareket ederken çok daha büyük güçlerin eğitim halkasına baktığının farkındaydı.

Sidra kadar pürüzsüz, İllyria Dağları'ndan esen rüzgâr kadar hızlı, tüm vücudu şarkı söyleme uyumu içinde çalışıyordu, Gwyn kurdeleye doğru atıldı, döndü ve dönerken, kolu açıldı, kış sabahını bölen mükemmel bir ters elli kesmeyi uyguladı.

Kurdelenin yarısı kırmızı taşa çarptı.

Kusursuz, net bir kesik. Kopmuş kurdele kirişe asılı dururken tek bir yıpranmış tel bile rüzgârda dalgalanmadı.

Nesta eğildi, kurdelenin düşen yarısını aldı ve ciddiyetle Gwyn'in alnına bağladı. Rahibelerin başlarının üstüne taşlarla giydiklerinin geçici bir versiyonu. Ama Cassian, Gwyn'in Çağrı Taşı'nı sergilediğini hiç görmemişti.

Gwyn, titreyen parmaklarını alnına kaldırdı, Nesta'nın onu taçlandırdığı kurdeleye dokundu.

"Valkyrie" diye ilan ederken Nesta'nın sesi kalındı.

❖

Ritüel haline geldi: o kurdeleyi kesmek, kopmuş yarısıyla taç giymek ve Valkyrie'yi vaftiz etmek.

Gwyn ilkiydi. Emerie ikinci. O sabahki eğitimin sonunda, Nesta üçüncü oldu.

Cassian'la yüzleşmek biraz daha kolaydı. İçindeki ihtiyaç daha da kötüleşmişti teninin alt tarafını tırmalayıp, dışarı çıkmak için yalvarıyordu. Ona ulaşmak için.

Adamın bakışlarıyla her buluştuğunda ya da ona birkaç metre yaklaştığında, elbiselerini çıkarıp kendini ona sunması için ona kükrüyordu. Kaşının etrafındaki beyaz kurdeleye odaklandı, üçünün başardıklarına odaklandı.

Ders bitti ve Cassian gökyüzüne fırlayıp gitmeseydi onu yatak odasına sürükleyebilirdi. Ertesi sabaha kadar dönmedi.

Ondan kaçıyordu.

Ama ertesi sabah, Nesta bir nedeni ya da en azından ortadan kaybolmasının bir nedeni olduğunu anladı.

Antrenman halkası yeniden dönüştürülmüştü.

Etrafında bir engel parkuru vardı, bir yılan gibi kıvrılıyordu. Nesta en son gelenlerden biriydi ve Cassian ve Azriel hepsine dönerken kapının yanında kalan kadın kalabalığına katıldı, bunun hakkında mırıldandı. Cassian, "Valkyrie'ler kendi başlarına korkusuz ve parlak savaşçılardı. Ama gerçek güçleri yüksek eğitimli bir birlik olmalarından geliyordu." Engelli parkuru işaret etti. "Tek başınıza, hiçbiriniz bu kursu geçemezsiniz. Birlikte bir yolunu bulabilirsiniz."

Emerie homurdandı.

Cassian ona sırıttı. "Basit görünüyor, değil mi?"

Emerie'nin gergin görünecek kadar aklı vardı.

Azriel ellerini çırptı ve tüm dişiler doğruldu. "Üçlü gruplar halinde çalışacaksınız."

Gwyn, bembeyaz gözleri parlayan Az'a sordu, "Parkuru bitirirsek ne elde edeceğiz?"

Az'ın gölgeleri etrafında dans ediyordu. "Hiçbirinizin bitirme şansı olmadığından, bir ödül alma zahmetine girmedik."

Yuhalama sesi duyuldu. Gwyn meydan okuyarak çenesini kaldırdı. "Yanıldığınızı kanıtlamayı dört gözle bekliyoruz."

❖

Görünen o ki, Azriel ve Cassian'ın yanıldığını kanıtlamak biraz zaman alacaktı.

Gwyn, Emerie ve Nesta üç saat içinde en uzak noktaya ulaştı: ihtişamla yarısına.

Roslin, Deirdre ve Ananke, zaman dolmadan arkalarındaki engele ulaştılar ve Ananke'nin altın saçları, dönen, çok kollu bir ahşap *şeyden* kafasına aldığı darbeden kaynaklanan kanla kaplanmıştı.

"Sadist canavarlar," diye tısladı Gwyn, üç arkadaşı omuzlarında ağır bir yenilgiyle su içmeye gitmek için topallarken.

Emerie, Nesta onu yakalayamadan kıçına vuran kütük sayesinde kararmış bir gözle "Yarın tekrar deneyeceğiz," diye yemin etti. "O küçümseyen bakışlarım aptal güzel suratlarından silene de devam edeceğiz."

Gerçekten de, Azriel ve Cassian duvara yaslanmışlardı, kollarını kavuşturmuşlardı ve tüm bunlar olurken onlara gülümsemişlerdi.

Gwyn yanından geçerken Azriel'e solgun bir bakış attı. "Yarın görüşürüz, Gölgeokuyan," diye ona omuz vurdu.

Az, eğlenceyle kaşları havada ona baktı. Geri döndüğünde Nesta sırıtıyordu. "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok," dedi. Az başını çevirdi, Gwyn kemere ulaştığında ela gözleri daraldı.

"Gwyn'in kurdeleye ne yaptığını hatırlıyor musun?" Nesta göz kırptı ve onun omzuna dokundu. "Sen yeni kurdelesin, Az."

❖

Engelli parkur tamamlanmadan kaldı.

Piçler onu her gece değiştiriyordu. Her yeni sabah farklı, daha zor bir meydan okumaydı. Ancak genel bir örüntüye sahipti: ister yerdeki bir merdivenden hızlı bir şekilde koşmak ister asılı bir kiriş üzerinde dengede durmak olsun, genellikle bir dizi ayak hareketi ile başlıyordu. Sonra zihinsel test bulmacaları geldi. Bu bulmacalar birlikte düşünmelerini ve üstesinden gelmek için birbirlerine güvenmelerini gerektiriyordu. Ve tamamen tükendiklerinde, güç hünerleri ortaya çıktı.

Üçü de önümüzdeki iki hafta içinde sadece bir kez üçüncü aşamaya ulaştı.

Roslin, Ananke ve Deirdre, Gwyn'i daha fazla zorlamaya yetecek kadar yakındı. Birinci olmak istiyordu. Azriel'in ve Cassian'ın yüzündeki sırıtmaları Nesta ve Emerie'le birlikte silmekistiyordu. Özellikle Azriel'inkini.

Neyse, ilk günden sonra bitirmek için sadece bir saatleri vardı. Diğer iki saat bir grup olarak askeri eğitim üzerinde çalışarak geçirildi: düzen içinde yürümek (göründüğünden daha sert ve aptalca), yan yana savaşmak (göründüğünden daha tehlikeli) ve bir birim olarak hareket etmeyi, düşünmeyi, nefes almayı öğrenmek.

Ama devam ettiler. Valkyrie topluluğu olarak yürüdüler. Cassian ve Azriel rakiplerini oynarken tek vücut olarak savaştılar. İllyrialıların sifonlarının saldırısına karşı kalkanlarını yerinde tutmayı öğrendiler. Valkyrie dayanıklılık eğitiminin her bir parçası işe yaradı: her şeytani idman veya hamle, kalkanlarını az bir çabayla desteklemelerine izin verdi. Düşman saldırısına karşı sabit kalmak için.

Karın hareketlerini aynı tempoda yaptıkları gibi halinde tek vücut olarak egzersiz yaptılar. Birlikte şınav çektiler. Eğer biri çökerse, hepsi yeniden başlamak zorunda kaldı.

Ama devam ettiler. Ter, nefes ve kanla birlikte kendilerini örste dövdüler.

Ve bazen, akşam ayini bittiğinde üçü kütüphanede toplanır ve askeri stratejiyi okurlardı. Valkyrie ilmi hakkında. Eskilerin teknikleri hakkında.

Daha fazla rahibe kurdeleyi kesti... Roslin. Deirdre. Ananke. Ilana. Lorelei.

Azriel ve Cassian'ın onlara attığı her şeyi alıp onlara geri attılar.

Ve her gece Nesta evin merdivenlerini indi. Daha uzağa, daha uzağa. Amren'le kavga ettiğinden beri dibe ulaşamamıştı ama denemeye devam etti.

Artık anılar ve kelimeler onu telaşlandırmıyordu. Şimdi saf ve acımasız bir amaç uğruna hareket ediyordu.

Nesta, Gwyn ve Emerie, engel parkurunu getirildikten iki ay sonra yendiler. Tabii ki, tüm rahibelerin Clotho tarafından özel bir tören için çağrıldığı bir gündü, bu yüzden Cassian ve Azriel dışında buna tanık olacak kimse yoktu. Görünüşe göre törenden sadece Gwyn muaftı.

Gwyn bitiş çizgisine ulaştığında, kanlı, nefes nefese ve çılgınca sırıtarak, camgöbeği gözleri güneşli bir deniz gibi parladı, sadece hırpalanmış elini Azriel'e uzattı. "Eee?"

Azriel basitçe, "Ödülünüzü zaten aldınız," dedi. "Kan Ayini Seçmeleri'ni geçtiniz. Tebrik ederim."

Gwyn şaşkına döndü. Nesta ve Emerie durdu. Ama Gwyn ona, "Onları *bu* yüzden mi davet ettin?" diye sordu.

Nesta'nın rahibenin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama taş suratlı Lord Devlon ve başka bir erkeğin kaşlarını çatarak içeri baktıkları çukura doğru bakışlarını takip etti.

Şüphesiz bugün diğer rahibelerin meşgul olma sebebi buydu.

Cassian, Nesta'ya mırıldandı, "Bugün o gün olabilir diye düşündüm."

Devlon patlamaya hazır görünüyordu, yüzü öfkeden morarmıştı ama Cassian'a baktı ve sert bir şekilde başını salladı.

"Rahibelere gelmemelerini mi söyledin?" diye sordu Nesta, Cassian ve Azriel'e.

Devlon'a bakarken gözleri buz ve ölümle dolu olan Azriel, "Clotho'yu bugün bazı gözlemcilerimiz olabileceği konusunda bilgilendirdik," diye yanıtladı. Erkek, arkadaşına homurdanmadan önce Gölgeokuyan'dan uzağa baktı ve İllyria'ya doğru doğuya

uçtu. Azriel devam etti, ortadan kaybolmalarını izledi, "Clotho bunu diğerlerine açıkladı ve günlerini tamamlamak için başka yollar bulmayı seçtiler."

Nesta, Gwyn'e sordu, "Ama ne yaptığımızı bilmiyor gibi görünüyordun."

"Cassian ve Azriel bugün erkekler tarafından izleneceğimiz konusunda beni uyardı, ancak nedenini belirtmediler. Kan Ayini Seçmeleri'nin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu." Gözleri yüzündeki kirin üzerinde parladı.

Gerçi Emerie beyazlamıştı. Cassian'a "Kan Ayini'ne girmeyeceğiz, değil mi?" diye sordu.

Cassian, "Sadece isterseniz," diye güvence verdi. Nesta, buradaki tüm dişiler içinde Kan Ayini'nin gerçek dehşetini anlayacak tek kişinin o olduğunu biliyordu. "Ama Devlon'ın –ve kime söylerse söylesin– herhangi bir İllyria birimi kadar yetenekli olduğunu anlamasını istedik. Tek yolu buydu. Valkyrie olmak onlar için hiçbir şey ifade etmiyor ve kesinlikle onların onayına ihtiyacınız yok, ama..." Emerie'ye tekrar baktı. "Bilmelerini istedim. Başardıklarınızı. Valkyrie'lerin Kan Ayini'ne benzer bir şeyi olmamasına rağmen, İllyria'daki herhangi bir savaşçı kadar eğitimlisin."

"Ya parkurlar?" diye sordu Gwyn.

Azriel, "Yüzyıllar boyunca çeşitli Elemelerden farklı rotalar," dedi.

Cassian sırıttı. "Kan Ayini'ne katılmak dışında, şu anda İllyria savaşçıları olmaya olabildiğince yakınsınız."

Sessizlik çöktü. Sonra Nesta, bereli ağzının köşesindeki kanı silerek, "Valkyrie olmayı tercih ederim," dedi. Dişiler onaylar gibi mırıldandılar.

Cassian güldü. "Tanrılar yardımcımız olsun."

61.
BÖLÜM

Bir test kalmıştı.

Ona Cassian ya da İllyrialılar ya da Valkyrie'ler tarafından verilen herhangi bir emir değil, kendisi için belirlediği bir tane kalmıştı.

Nesta bugünün de son birkaç yüz adımda kendini zorlamak için iyi bir gün olduğunu düşündü.

Aşağı, aşağı, aşağı gitti.

Dön, dön ve dön.

Valkyrie kurdelesini kesmişlerdi ve Kan Ayini Seçmeleri'ni geçmişlerdi. Ama antrenmana devam edeceklerdi. Öğrenilecek o kadar çok şey kalmıştı ki, hepsiyle birlikte öğrenmeyi dört gözle bekliyordu. Arkadaşlarıyla birlikte.

Cassian'la.

Yatak odalarım değiştiriyorlardı, nerede sevişseler orada uyuyorlardı. Ya da düzüşseler. Arada fark vardı, fark etmişti. Sevişme genellikle gece geç saatlerde ya da sabahın ilk saatlerinde, tembel, titiz ve gülümseyen şekilde. Düzüşme genellikle öğle yemeğinde ya da rasgele zamanlarda, duvara yaslamrken ya da masanın üzerine eğilirken ya da kucağına oturtup defalarca içine girip çıkarken. Bazen düzüşme olarak başladı ve sevişme dediği hassas, yoğun şeye dönüştü. Bazen sevişme çılgınca düzüşmeye dönüştü. Ne olacağım asla bilemezdi, bu da asla doyamamasımn bir parçasıydı.

Yüz basamak geçti. İki yüz. Bin tane.

Aklı yerindeydi. Amaç, yön ve odak ile yanıyordu. Her sabah uyandığında orada olduğu için mutluydu. Kendini dünyanın karşısına çıkarıp ne yaptığını gördüğünde. Her gece şarkıların çoğunu öğrendiği ve rahibelerle şarkı söylediği akşam ayinlerinde müziği vardı, Gwyn'inkinin yanında sesinin duyulmasına izin veriyordu. Elinden geldiğince Cassian'ın Senfonisi'nden bir müzik çalıyordu.

Ve kalbinde müzik vardı. Cassian'ın sesinden, Gwyn ve Emerie'nin kahkahalarından, merdivenlerden aşağı inerken kendi nefesinden oluşan bir şarkı...

İki bin. Üç bin.

Nesta yürümüyor, uçuyordu; kasları yanarken bile adımları değişmedi.

Mücadele etti. Dişlerini vahşi bir sırıtışla gıcırdattı.

Kendini yanmaya, yorgunluğa ve acıya verdi. Onu tüketmelerine izin vermedi ama içine yayılmasına izin verdi. Kendi içerisinden. Kendisine boyun eğdirmelerine ya da caydırmalarına izin vermedi.

O böyle şeylerin çarptığı kayaydı. Her adımda, her nefeste, Zihin Durdurma'ya boyun eğdi. Valkyrie zihin eğitiminin bir sonraki aşamasıydı: oturarak sakinlikten aktif sakinleşmeye geçmek. Zihni dengeleyebilmek için, kaosun ortasındayken ona odaklanmak.

Dört bin. Beş bin. Altı bin. Zihin Durdurma, nefes almak kadar kolay hale geldi.

Bir daha hiçbir şey ona hükmedemeyecekti. Kendisinin efendisiydi.

Yedi bin. Sekiz bin. Dokuz bin.

Ve dönüştüğü bu kişi, günden güne ortaya çıkıyordu...

Ondan hoşlanıyordu bile.

Merdivenler kayboldu. Ve önünde sadece bir kapı vardı.

Nesta sallanıyordu, vücudu hâlâ dönüp durması gerektiğini düşünüyor gibiydi ama kolu tuttu. Alacakaranlığın ve şehrin kapısını açtı.

Işıkların hepsi kararmıştı ama sokakları neşeli sesler doldur-

du. Kimse onun şehre, meyhaneye girmesine ve aptal gibi içmesine engel olamazdı. Kimse onu geri götürmeye gelmezdi. Merdivenlerden inmişti. Önünde hayat vardı.

Ama kendini yukarı bakarken buldu. Bir saat içinde Yıldız Göçü partisinin yapılacağı Ev'e doğru. Orada olacak, onu gelmeye teşvik eden erkek.

Güzel, canlı şehirle yüzleşti. Hiçbiri yukarıda bekleyenler kadar canlı görünmüyordu. Tırmanış acımasız ve neredeyse sonu olmayan bir tırmanış olurdu ama en tepede... Cassian bekliyordu. Yıllardır onu beklediği gibi.

Nesta gülümsedi. Ve tırmanmaya başladı.

Saray kıyafetlerine bürünmüş Cassian, geri döndüğünde merdivenlerin kapısında duruyordu.

O kadar zarifti ki, eğer Nesta tırmanıştan dolayı nefes nefese kalmasaydı, kendini nefesi kesilmiş halde bulacaktı.

Beş adımda Nesta koridorun karşısındaydı. Kollarını boynuna doladı. Ağzı, onun ağzının üzerindeydi.

Onu öptü ve Cassian da ona açıldı, bu sessiz kelimelerin aralarından geçmesine izin verdi, onu o kadar sıkı tuttu ki kalp atışları birbirine yankılandı.

Öpücükten ve kalbini dolduran her şeyden nefessiz bir şekilde uzaklaştığında Cassian sadece gülümsedi. Alnını öperek ve uzaklaşarak, "Parti çoktan başladı," dedi. "Ama hâlâ zirveye ulaşmadı." Gerçekten de müzik ve kahkaha yukarıdan aşağıya süzülüyordu.

Cassian elini uzattı ve Nesta onu koridorun sonuna götürmesine izin vererek elini sessizce aldı. Yukarı doğru olan basamaklara baktığında ve bacakları büküldüğünde, onu kollarına alıp taşıdı. Başını onun göğsüne yasladı, gözlerini kapattı, kalbinin çarpma sesinin tadını çıkardı. Tüm dünya bir şarkıydı ve bu kalp atışı onun ana melodisiydi.

Açık hava ve müzik etrafında aktı, gözlükler takırdadı ve giy-

siler hışırdadı ve Cassian onu yere indirirken gözlerini tekrar açtı.

Yıldızlar tepelerinden aktı. Binlerce ama binlerce yıldız. Geçen yılki Yıldız Göçü'nü zar zor hatırladı. Umursamayacak kadar sarhoştu.

Ama bu, çok yüksek...

Nesta, mücevherli bir kalabalığın arasında derilerini giyerek ter içinde kalmış olmasını umursamadı. Evin üstündeki verandada sendeleyip gökkürede yağmur gibi yağan yıldızlara bakarken değil. Yakınlaştılar, bazıları taşlara doğru kıvılcım saçarak arkalarında parlak toz bıraktılar.

Cassian, Mor ve Azriel, Feyre, Rhys ve Lucien, Elain, Varian ve Helion'a dair belirsiz hisleri vardı. Kallias ve Viviane'dan, hamilelikle şişmiş, neşe ve güçle parlıyordu. Nesta selamlayarak gülümsedi ve göz kırptı ama bir an içinde unuttu çünkü yıldızlar, yıldızlar, yıldızlar...

Dünyada böyle bir güzelliğin var olduğunu fark etmemişti. Acıtabileceğini düşünerek kendini o kadar dolu hissetti ki, âdeta vücudu her şeyi içine alamazmış gibi. Ve o zaman neden ağladığını bilmiyordu ama gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanmaya başladı.

Dünya güzeldi ve o da içinde olduğu için çok minnettardı. Hayatta olduğu, burada olduğu ve bunları görebildiği için... Elini korkuluğun üzerinden uzattı, bir yıldızı sıyırıp geçti ve parmakları mavi ve yeşil tozla parlayarak uzaklaştı. Güldü, saf bir neşe sesi ve daha çok ağladı, çünkü o neşe bir mucizeydi.

Amren yanında, "Bu senden duymayı hiç düşünmediğim bir sesti, kızım," dedi.

Duyarlı dişi, açık gri bir elbise giyiyordu, boğazında ve bileklerinde elmaslar, yıldız ışığında her zamanki siyah kısa saçları gümüş renkteydi.

Nesta gözyaşlarını sildi, yıldız tozunu yanaklarına bulaştırdı ve umursamadı. Uzun bir süre boğazı düğümlendi, göğsünden yükselmeye çalışan her şeyi sıralamaya çalıştı. Amren bakışlarına karşılık verdi, bekledi.

Nesta dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Özür dilerim."

Amren şaşkınlıkla bir ses çıkardı ve Nesta başkalarının izlediğini biliyordu ama umursamadı. Başını eğik tuttu ve kelimelerin kalbinden akmasına izin verdi. "Bana nezaket, saygı ve zamanını verdin, ben de onlara çöp gibi davrandım. Bana gerçeği söyledin ve ben bunu duymak istemedim. Kıskanmıştım, korkmuştum ve bunu kabul edemeyecek kadar gururluydum. Ama arkadaşlığını yitirmek katlanamayacağım bir kayıptı."

Amren hiçbir şey söylemedi ve Nesta kafasını kaldırınca mucize gibi gülümseyen dişiyi buldu. Amren'in gözleri, bir zamanlar nasıl olduklarına dair bir ipucu olan gümüşle kaplandı. "Bir saat önce geldiğimizde Ev hakkında araştırma yapmaya gittim. Bu yere ne yaptığını gördüm."

Nesta'nın kaşları çatıldı. Hiçbir şey değiştirmemişti.

Amren, Nesta'yı omzunun altından yakaladı ve yukarı çekti. "Ev şarkı söylüyor. Taştan duyabiliyorum. Ve onunla konuştuğumda cevap verdi. Kabul ediyorum, sonunda bana bir yığın aşk romanı verdi, ama... bu evin canlanmasına sen sebep oldun, kızım."

"Hiçbir şey yapmadım."

Amren, karanlıkta gülümseyerek parıldayan karanlıkta kırmızı ve beyaz göründü, "Ev'i sen Yarattın," dedi. "Buraya geldiğinde, en çok ne diledin?"

Nesta, birkaç yıldızın geçip gitmesini izlerken düşündü. "Bir arkadaş. İçten içe bir arkadaş istedim."

"Sen de bir tane yaptın. Gücün, yalnızlıktan ve umutsuz bir ihtiyaçtan doğan sessiz bir dilekle Ev'i hayata geçirdi."

"Ama gücüm sadece korkunç şeyler yaratıyor. Ev iyi," dedi Nesta nefes alarak.

"Öyle mi?"

Nesta düşündü. "Kütüphanenin çukurundaki karanlık... E'vin kalbi."

Amren başını salladı. "Peki şimdi nerede?"

"Haftalardır ortaya çıkmadı. Ama hâlâ orada. Sanırım sadece idare ediliyor. Belki de Ev'in benim farkında olduğum ve onu yargılamadığım bilgisi, kontrol altında tutmayı kolaylaştırıyor."

Amren elini Nesta'nın kalbinin üzerine koydu. "Anahtar bu, değil mi? Karanlığın her zaman var olacağını bilmek ama bununla nasıl yüzleşmeyi, onunla nasıl başa çıkmayı seçmek... önemli olan bu. Tüketmesine izin vermemek. İyiliğe odaklanmak için, sizi hayretler içinde bırakan şeylere." Yakınlaşan yıldızları işaret etti. "Bu karanlıkla mücadele etmeye değer, sadece böyle şeyleri görmek için."

Ama Nesta'nın bakışları yıldızlardan kaydı – kalabalığın içinde tanıdık bir yüz buldu, Mor'la dans ediyordu. Gülerek başını geriye doğru eğdi. Bunun için söyleyecek bir sözü yoktu.

Amren nazikçe kıkırdadı. "Ve buna da değer."

Nesta arkadaşına baktı. Amren gülümsedi ve yüzü Cassian'ınki kadar güzel oldu, yıldızların yanından geçtiği kadar. "Gece Sarayı'na tekrar hoş geldin Nesta Archeron."

62.
BÖLÜM

Velaris'e bahar geldi. Nesta güneşi kemiklerine ve kalbine kabul etti ve onu ısıtmasına izin verdi.

Kışı Briallyn veya Beron'dan gelen hiçbir hareket olmadan, atlatmışlardı. Ancak Cassian birçok ordunun kışın saldırmadığı ve Briallyn'in onları gizlice topladığı konusunda uyardı. Azriel'in Kraliyet tehdidi sayesinde ona birkaç kilometre yaklaşması yasaklanmıştı ve her türlü raporun birden fazla kaynaktan doğrulanması gerekiyordu. Kısacası, hiçbir şey bilmiyorlardı ve sadece bekleyebiliyorlardı.

Bir gün gökyüzünde patlayan nadir bir kırmızı yıldız, ruh haline yardımcı olmamıştı, kötü bir alamet olarak kabul edilmişti, Nesta rahibelerin mırıldandığını duymuştu. Cassian, Rhys'in bile bundan rahatsız olduğunu, daha sonra alışılmadık bir şekilde düşünceli göründüğünü bildirdi. Ama Nesta, Rhys'in ciddiyetine katkıda bulunan tek şeyin kehanet olmadığından şüpheleniyordu. Feyre'nin doğumuna sadece iki ay kalmıştı ve hâlâ onu nasıl kurtaracaklarını bilmiyorlardı.

Büyüyen endişesini rahibelerle olan eğitimine yönlendirdi. Azriel ve Cassian daha fazla eğitim simülasyonu tasarladılar ve kadınlar bir birim olarak hareket ettiler, düşündüler ve bir birim olarak savaştılar.

Nesta bazen savaşı görüp göremeyeceklerini merak ederdi.

Eğer bu rahibeler savaşmak için buradan ayrılmaya razı olurlarsa, geçmişlerini yiyip bitiren iblisleri yaratan şiddetle yüzleşebilirdi. Simülasyonların ötesine geçip gerçek bir savaşa girmek istiyor muydu? Arkadaşlarının öldüğünü ya da öldürüldüğünü görmek ona ne yapardı?

Bunun son test olduğunu düşündü. Asla alamayacakları bir tane.

Belki de Cassian'ın ona sadece birkaç gün uzaklıkta olduğunu söylediği Kan Ayini aynen böyle başlamıştı: genç İllyrialı savaşçılara kapalı bir ortamda öldürmeyi tanıtmanın bir yolu, savaşın tam acımasızlığına bir sıçrama taşı.

Ama Nesta'nın acımasız savaşa ilk girişi bir mektup şeklindeydi. Hemen gelmesini isteyen sabırsız, talepkâr bir mektup. Cassian'ın da.

Nesta ve Cassian, Eris'in onları beklediği Orta'daki bir orman açıklığına vardılar. Ancak Nesta, Yüksek Lord'un oğluna bakmaktan fazlasını yapma zahmetine girmedi... ağaçların üzerinden yükselen manzaradan fazlası değildi. Kutsal dağ: Feyre, Rhys ve diğer tüm Yüce Lordların Amarantha tarafından tuzağa düşürüldüğü dağ. Ufukta bir dalga gibi yükseldi, kasvetli ve çorak ve bir şekilde varlıkla boğuşuyordu.

"Onu hiç görmedin mi?" diye sordu Eris, selamlayıp bakışlarını izleyerek.

"Hayır." Sinir bozucu zirveden uzağa baktı. "Neden sizin için kutsal?"

Eris omuz silkti ve Nesta Cassian'ın her nefesini izlediğini biliyordu. "Üç kişiler, biliyorsun. Kız kardeş zirveleri. Bu, Zindan denilen dağ ve İllyrialı vahşilerin Ramiel dediği dağ. Etraflarındaki çorak dağlar."

Cassian, "Buraya tarih dersi için gelmedik," diye mırıldandı.

Nesta ona bir bakış attı. "Ben sordum. Bilmek istedim."

Cassian homurdandı ve devam etmek için sessiz bir emirle çenesini Eris'e doğru salladı.

"Neden var olduklarını bilmiyoruz, ancak üçünden ikisine yeraltı sarayları oyulmuş olmasını garip bulmuyor musunuz?"

Cassian, "Zindan'a saray bile diyemem," diye araya girdi. "Mahkûmlara sor."

Eris ona alaycı bir gülümseme verdi, ancak devam etti, "Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, İllyrialılar Ramiel'in altında hangi sırların yattığını görecek kadar meraklı değildi. Eğer o da diğerleri gibi kadim ellerde şekillendiyse."

Nesta, "Amarantha'nın Dağın Altı'ndaki sarayı kendisinin yaptığını sanıyordum," dedi.

"Ah, onu dekore etti ve Kâbuslar Sarayı'nızın kötü bir taklidi gibi davranmamızı sağladı, ancak tüneller ve koridorlar çok daha önce oyulmuştu. Kim tarafından, bilmiyoruz."

Cassian, Eris'ten yana solgun bir bakış atarak, "Alabileceğim tek tarih dersi bu," dedi. Nesta da ona uydu. Cassian devam etmeden önce ona sadece muzipçe göz kırptı, "Mektubun babanın bir hamle yaptığını ima ediyor gibi görünüyordu. Söyle bakalım."

"Babam geçen hafta tekrar kıtaya gitti. Normal görünüyordu, askerlerimin sergilediği cam gözlü ilgisizlik onda yoktu. Beni ona eşlik etmem için davet etmedi ya da Briallyn'le konuştuklarını açıklamadı. Tahminimce vakit yaklaşıyor ve seni uyarmak istedim. Yazıya dökme riskini göze alabileceğim bir şey değildi. Ama şimdilik... şimdilik, dünya nefesini tutuyor gibi görünüyor."

"Ne için?" diye sordu Nesta.

"Arp'ı bulman için."

Nesta gözlerini kırpıştırdı. Ve Eris'e onu bulduklarını söylemediklerini çok geç, çok yavaş fark ettiler. Ve göz kırpması onu ele vermişti.

Eris, "Sende mi?" diye sordu.

"Bu bir fark yaratır mı?" Cassian dikkatlice konuştu.

"Gece Sarayı, Ganimet'in iki nesnesine sahip. Evet derdim." Eris doğruldu. "Bütün bu gecikmeler bunun için miydi? Ganimet'in sırlarını öğrenmek ve gücü kendi kazancına kullanabilmek için zamanını mı kolluyorsun?"

Nesta, "Bu çok saçma," diye tersledi. "Ne kazanacağız ki?"

Eris'in gözlerinde kırmızı bir alev parladı. "Hybern Kralı Kazan'a ulaşıp topraklarımızı istila ederek ne elde etti?"

Cassian kollarını kavuşturarak, "Fethetmeyle ilgilenmiyoruz Eris," dedi. "Bunu sen de biliyorsun. Ganimetleri kullanmayacağız."

Eris bir kahkaha attı. Nesta onlara inanmadığını görebiliyordu; sarayının çarpık siyasetine ve entrikalarına o kadar alışmıştı ki, basit, kolay gerçek sunulduğunda bile bunu göremiyordu. "Sarayınızın Ganimet'in iki eşyasına da sahip olmasından tamamen rahatsızım." Bakışları Nesta'ya kaydı. "Özellikle de cephaneliğinde bu kadar çok silah varken."

Nesta sertleşti ama Cassian ayağa kalkmadı bile. "Rhys'in kendi planları var Eris. *Hepsini* anlatacağımızı düşünecek kadar aptal olamazsın ama seni temin ederim Ganimet'i kullanmayı içermiyorlar."

Nesta, Cassian'dan gelen havalı, eğlenceli sese şaşırmamaya çalıştı. Bir saray görevlisinin sesi. Onu ve Rhysand'ı dinliyormuş da bu can sıkıntısı ve zulüm kombinasyonunu mükemmel bir şekilde kopyalamış gibiydi. Nesta omurgasından aşağı inen heyecanı durduramadı. Yatak odasında o sesi kullanmasını istedi. Kulağına böyle fısıldamasını istedi.

Eris, "Öyle iddia ediyorsunuz," dedi. "Sanırım şimdi Tac'ın peşine düşüyorsun." Saçları benekli ışıkta köz gibi parlıyordu.

Cassian sırıttı. "Bilmeniz gerektiğinde size söyleyeceğiz. Ve bu sefer unutmamaya gayret edeceğiz."

Eris ceketindeki bir iplik parçasını aldı. Yanında hançer asılıydı Rhys ve Feyre, üzerindeki süslemelere kıyasla basit ve sade kalan eşyayı ona hediye etmişti. Onun hançerini. "Doğrudan Briallyn'in peşinden gidersen gerçekten aptalsın demektir."

Cassian, "Kahramanlığı vahşilere bırak Eris," dedi. "O güzel elleri kesme riskini göze alamazsın."

Eris'in parmakları pazılarının üzerinde hafifçe büküldü. Nesta gülümseyerek kendini sakinleştirdi. Cassian'ın sözleri hedefini bulmuştu.

"Peki Ganimet'in üç nesnesi de sizde olduğunda ne yapacaksınız?" Eris'in kaşları dümdüz oldu. "Onları yok edemezsiniz ve onları saklamanın işe yarayacağından şüpheliyim. Etrafımızda

toplanan tehlikeyi göz önüne alırsak, onları neden kullanmadığınızı anlamıyorum."

Nesta sessiz kaldı, Cassian'ın liderliği almasından memnundu.

Cassian yumuşak bir kahkaha attı ve Nesta'nın kanı yine onun ustalığında şarkı söyledi. Eris'le biraz daha oynayacaktı. Gerçekten de Cassian soğukkanlılıkla sordu, "Peki bizi durdurmak için ne yapacaksın?"

Eris sadece, "Taç'ı geri almakta başarısız olursan, Briallyn'in onu senin üzerinde kullanma riskini alırsın. Sizi birbirinize düşürebilir. İnsana ağza alınmaz şeyler yaptırabilir. Diğer iki objenin yerini bile söyletebilir. Ve ona her şeyi anlatmaktan başka seçeneğin olmazdı." Kendi iyiliği için ittifaklarını ifşa etmelerinden endişe ediyordu. "Bizi ifşa etmekle tehdit ediliyorsun. Taç'ın peşine *düşme*."

Cassian, sarsılmaz sakinliğin portresiyle, "Göreceğiz," dedi. Nesta, Eris'in yanındaki hançere doğru başını sallarken neredeyse kıs kıs gülüyordu. "Taç'a karşı kendimizi korumak için kendi yöntemlerimiz var." Nesta sürprizini sakladı. Yaptığı silahlar, Ganimet'e karşı koruma mıydı? Kimse ona böyle bir şey söylememişti.

Eris ters ters baktı. "Başından beri plan bu muydu? Beni kandırıp babama düşman etmek, sonra da Ganimet'i hepimize karşı kullanmak için mi?"

Cassian hafifçe gülümseyerek, "Kendini babanın düşmanı yapan bizzat sensin," dedi. "Öğrendiğinde tazılarının seni parçalara ayırmasına izin verecek mi yoksa kendisi mi yapacak merak ediyorum."

Eris'in rengi biraz soldu. "Eğer *öğrenirse* mi demek istiyorsun?"

Cassian hiçbir şey söylemedi. Yüzünü nötr tuttu. Nesta kendini beğenmişliğini bastırdı ve aynısını yaptı.

Eris onları gözlemledi. Nesta erkeği tanıdığından beri ilk kez, belirsizlik bakışlarındaki yangını körükledi.

Ve sonra mektubunda diğer konuya geldi, Nesta ile yüzleşe-

rek, "Ya senin için teklifim?" diye sordu. Sözlerinde tek bir sevgi ya da özlem yoktu.

Nesta sonunda sırıtarak çenesini kaldırdı. "Sanırım Taç'ı elimize geçirdiğimizde Gece Sarayı'nın sana ihtiyacı kalmayacak. Benim de öyle."

Cassian'ın bir kahkahayı bastırdığına yemin edebilirdi ama bakışlarını Eris'e dikti, Eris öfkeden titriyordu. "Benimle oynanmasını sevmem Nesta Archeron. Teklifim samimiydi. Gece Sarayı'nda kalırsan mahvolma riskini alırsın."

Cassian sorunsuzca araya girdi, "Bizi kazıklamaya çalışırsan Eris, sen de kendininkini riske atarsın."

Eris'in üstdudağı kıvrıldı. "İstediğini yapabilirsin" doğruldu, yüzü tekrar soğuk ve acımasız bir hal aldı. "Kumar oynadığınız sizin hayatınız, benim değil." Cassian'a başını sallayarak güldü. "Dünya bir barbarı daha savaşta kaybederse ne olacak? İyi ki kurtulduk."

Cassian yavaşça gülümsedi. "İyi dileklerin için sağ ol Eris."

Ve böylece Cassian, Nesta'yı kollarına aldı ve gökyüzüne fırladı, ağaçlar yeşil bir bulanıklık içinde geçti, kutsal dağ arkalarında buğulandı.

Nesta, kuzeye doğru uçarken onun yüzüne baktı ve Cassian'ı sırıtırken buldu.

Elini boynuna sokarak, "İyi iş çıkardın," dedi.

"Senmişim gibi davrandım," diye itiraf etti. "*Düşmanlarımı Öldüreceğim* bakışı attım, değil mi?"

Nesta güldü, başını onun göğsüne yasladı. "Yaptın."

Saatlerce uçtular, yalnız olmaktan memnundular, kara üzerinde süzülüyorlardı. Uçtular ve uçtular, Cassian yorulmadan ve değişmeden ve Nesta kendine eğlenmek için izin verdi. Sadece onunla birlikte olduğu için. Soğuk tenine işlemiş olsa da Velaris'in ışıkları karanlık ufukta belirdiğinde onları gördüğü için üzgündü.

Ama onları şehre getirdi, Sidra boyunca uzanan köprülerden

birine indi. Parmaklarını onunkilerle birleştirerek, "Biraz yürüyebileceğimizi düşündüm," dedi.

Boş gökyüzünde bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, etraflarındaki insanlar baskı yapıyor gibi görünüyordu. Ama Nesta başını salladı, onun yanına düştü, nasırlarının tadını kendi başına çıkardı, sifonunu elinin üstünde tutan ipliğin sürtünmesinin, ondan sızan sıcaklığın.

"Eris'in ne yapacağını düşünüyorsun?" Uçuş sırasında bundan bahsetmemişlerdi.

Cassian, "Somurtur, sonra da beni aşağılamak için bir sonraki yolunu bulur," deyince Nesta güldü. Cassian ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Beni saray görevlisini oynarken görmek hoşuna mı gitti?"

Nesta'nın ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Sonsuza kadar böyle kalmanı istemezdim ama çok baştan çıkarıcıydı. Bana bazı fikirler verdi."

Gözleri parladı ve tüm şehri görebilmelerine rağmen, onun yanağına bir elini koydu. Ağzına bir öpücük kondurdu. "Bana da bazı fikirler verdi Nes." Ağzının baskısını artırınca anlamını fark etti.

Güldü ve köprünün sonuna doğru uzaklaştı. "İnsanlar izliyor."

"Umrumda değil." Vurgu yapmak için omzunun üzerinden bir kolunu atarak tekrar onun yanına adım attı. "Seninle saklayacak bir şeyim yok. Aynı yatağı paylaştığımızı bilmelerini istiyorum." Şakağını öptü, hareketli şehirde yürürlerken onu yan tarafında tuttu.

Bu kadar basit, güzel bir iddia ama yine de... Kendini, "Seninle olmak bir savaşçı olarak imajımı zedeler mi?" diye sorarken buldu Nesta.

"Hayır. Rhys ile birlikte görüldüğünde Feyre'ninkini baltalar mı?"

Nesta'nın midesi alt üst oldu. Kalp atışları kollarında, karnında atıyordu. Köprünün sonuna ulaştıklarında ve nehrin kenarındaki rıhtım boyunca yürümek için döndüklerinde, "Bu onlar için farklı," dedi.

Cassian dikkatlice, "Neden?" diye sordu.

Nesta günbatımının tonlarıyla canlı, ışıltılı nehre odaklanmaya devam etti. "Çünkü onlar eş."

Onun mutlak sessizliğinde, ne söyleyeceğini biliyordu. Yine durdu, hazırlanıyordu.

Cassian'ın yüzü bir boşluktu. "Biz değil miyiz?" derken bomboştu.

Nesta hiçbir şey söylemedi.

Cassian güldü. "Çünkü onlar eş ve sen bizim olmamızı istemiyorsun."

"Bu kelime benim için hiçbir şey ifade etmiyor, Cassian," dedi, yanından geçen insanların kulak misafiri olmasını engellemeye çalışırken sesi kısıldı. "Hepiniz için bir anlamı var ama hayatımın çoğunda karı koca kavramı olabildiğince iyiydi. *Eş* sadece bir kelime."

"Bu saçmalık."

Kadın yine ırmakta yürümeye başlayınca, "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Korkmuyorum."

"Seni ne korkuttu? Sadece benimle böyle alenen görülmek?"

Evet. Onu öpmesi ve yakında onların etrafında mırıldanan bu dünyaya dönmek zorunda kalacağım ve Ev'den ayrılmak zorunda kalacağını fark etmesi ve o zaman ne yapacağını bilmemesi. Onlar için ne anlama geldiğini. Eğer daha önce işgal ettiği o karanlık yere geri dönerse.

Onu da yanında sürüklerse.

"Nesta. Konuş benimle."

Bakışlarıyla buluştu ama ağzını açmadı.

Cassian'ın gözleri parladı. "Söyle." Reddetti. *"Söyle Nesta."*

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Gündönümü'nden sonra neredeyse bir hafta boyunca neden ortadan kaybolduğumu sor. Tatilden *hemen* sonra neden aniden bir teftiş yapmak zorunda kaldığımı."

Nesta ağzını kapalı tuttu.

"Çünkü ertesi sabah uyandım ve tek istediğim seninle bir

hafta boyunca düzüşmekti. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum, ne olduğunu bilmemene rağmen seni korkutmak istemedim. Gerçeğe hazır değildin... henüz değil."

Ağzı kurumaya başladı.

Cassian, *"Söyle,"* diye homurdandı. İnsanlar onları rahat bıraktı. Bazıları geldikleri yöne doğru geri döndüler.

"Hayır."

Sesi sakinleştiğinde bile yüzü öfkeyle kapandı. "Söyle."

Yapamazdı ne o emretmeden önce, ne de şimdi. Böyle kazanmasına izin veremezdi.

"Tanıştığımız andan itibaren tahmin ettiğim şeyi söyle," diye nefes verdi. "Seni ilk öptüğümde bildiğim şeyi. Gündönümü gecesinde aramızdakiler kırılamaz hale geldi."

Yapamazdı.

"Tanrı aşkına, ben *senin eşinim*!" Cassian, nehrin karşısındaki insanların duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. "Sen benim *eşimsin*! Neden hâlâ bununla savaşıyorsun?"

Gerçeğin, sonunda duyulmasının, onu ele geçirmesine izin verdi.

"Gündönümü'nde bana sonsuza dek söz vermiştin," dedi sesi kırılarak. "Neden tek bir kelime seni bu durumdan uzaklaştırıyor?"

"Çünkü bu kelimeyle insanlığımın son kırıntısı da uçup gider!" Kimin görüp duyduğunu umursamadı. "Bu aptalca kelimeyle, artık hiçbir şekilde insan değilim. Ben *sizden* biriyim!"

Gözlerini kırpıştırdı. "Bizden biri olmak istediğini sanıyordum."

"Ne istediğimi bilmiyorum. *Başka seçeneğim yoktu.*"

"Benim de sana zincirlenmekten başka seçeneğim yoktu."

Bu ifade Nesta'yı çarptı. *Zincirlenmiş.*

Bir nefes aldı. "Bu inanılmaz derecede kötü bir kelime seçimiydi."

"Ama gerçek, değil mi?"

"Hayır, kızgındım... bu doğru değil."

"Neden? Arkadaşların beni olduğum gibi gördü. Neysem oyum.

Eşlik bağı seni aptal bir şekilde kör etti. Seni kaç kez benden uzak durman için uyardılar Cassian?" Soğuk bir kahkaha attı.

Zincirlenmiş.

Sözleri çağırdı, bıçak kadar keskin, birini alıp onun göğsüne saplayabilirdi. O kelimenin onu incittiği kadar onun da canını yakabilirdi. Kanını akıtabilirdi.

Ama eğer bunu yaparsa, eğer onu parçalarsa... Yapamazdı, yapması için kendine izin vermezdi.

"Öyle demek istemedim."

"Pazarlıktaki sözü istiyorum," dedi.

Cassian kıpırdamadı, kaşları çatıldı. Sonra gözleri büyüdü. "Her ne..."

"Gitmeni istiyorum. Gece için Rüzgâr Evi'ne git. *Seninle* konuşmaya gelene kadar ya da bir hafta geçene kadar benimle konuşma. Hangisi önce gelirse. Umurumda değil."

Ta ki ona zarar vermeyecek kadar ustalaşana kadar. Yaralanmadan önce saldırmak ve sakatlamak için eski dürtüyü hissetmeyi bırakana kadar.

Cassian ona doğru yalpaladı ama ürktü, geriye doğru eğildi. Sırtındaki yemin dövmesi onu yakmış gibi.

"Git," diye emretti.

Boğazı düğümlendi, gözleri şişti. Her nefesinde pazarlığın gücüyle savaşıyordu.

Ama sonra fırıl fırıl döndü, nehrin üzerindeki gökyüzüne sıçrarken kanat çırpışları patlıyordu.

Nesta omurgası karıncalanırken rıhtımda kaldı ve dövmesinin kaybolduğunu biliyordu.

Nesta arka kapıda belirdiğinde Emerie mutfak masasındaydı. Mor onu buraya sorgusuz sualsiz, bir hoşnutsuzluk bile duymadan yabalamıştı. Gerçi Nesta bunu umursamanın ötesindeydi. Sadece dişinin ortaya çıkmasına minnettardı; muhtemelen Cassian tarafından gönderilmişti. O da umursamadı.

Nesta, Emerie'nin dükkânına iki adım atmıştı ki çöküp ağladı.

Ne olduğunu zar zor fark etti. Emerie'nin ona sandalyede nasıl yardım ettiğini, kelimelerin nasıl döküldüğünü, Cassian'la ne söylediklerini, ona ne yaptığını açıkladığını.

Bir saat sonra kapı çalındı ve Nesta orada kimin durduğunu görünce ağlamayı kesti.

Gwyn kollarını Nesta'ya doladı. "Bize ihtiyacın olabileceğini duydum." Nesta rahibeyi görünce o kadar şaşırdı ki sarılmaya karşılık verdi.

Mor, bir adım gerisinde, endişeli bir şekilde başını salladı ve sonra yabalayarak uzaklaştı.

Gwyn'e "Kütüphaneden ayrıldığına inanamıyorum," diyen Emerie'ydi.

Gwyn, Nesta'nın başını okşadı. "Bazı şeyler korkudan daha önemlidir." Boğazını temizledi. "Ama lütfen bana çok fazla hatırlatma. O kadar gerginim ki kusabilirim."

Nesta bile buna gülümsedi.

İki arkadaşı mutfak masasında oturup sıcak kakao içerek üzerine titredi – Nesta'dan Emerie'ye gecikmiş bir Gündönümü hediyesi, Ev'in kilerinden aşırmıştı. Akşam yemeği yediler, sonra tatlı yediler ve son okumalarını tartıştılar. Gecenin karanlığında her şey ve hiçbir şey hakkında konuştular.

Nesta'nın gözleri yorgunluktan yandığında, vücudu gevşediğinde, yukarı çıktılar. Dükkânın üzerinde, hepsi el değmemiş ve sade üç yatak odası vardı ve Nesta, Emerie'nin sunduğu geceliği ikinci kez düşünmeden giydi.

Yarın onunla konuşurdu. Şimdi uyu, arkadaşları yamndayken güvende ol ve yarın onunla konuş.

Her şeyi açıklardı, neden tereddüt ettiğini, bunun onu neden korkuttuğunu, bilinmeyene doğru bir sonraki adımı. Arkasındaki hayatı. Onu göndermek için pazarlıklarını kullandığı için özür dilerdi ve tekrar gülümseyene kadar özür dilemekten vazgeçmezdi.

Belki de geleceğin bu kadar planlı olmasına gerek yoktu, her seferinde bir gün onu alabilirdi. Cassian yanındayken, arkadaşları yanındayken bunu yapabilirdi. Bununla yüzleşirdi. O çukura

tekrar düşmesine izin vermezlerdi. Cassian bir daha düşmesine asla izin vermezdi.

Ama eğer düşerse... yine onu tepede bekliyor olurdu. Elini uzatırdı. Bunu hak etmiyordu ama ona layık olmak için çabalıyordu.

Nesta, göğsünden bir ağırlık kalkarken bu düşünce çınlamasıyla uykuya daldı.

Yarın Cassian'a her şeyi anlatacaktı. Yarın, hayatı başlayacaktı.

❖

Odasını bir erkek kokusu doldurdu. Cassian değildi. Rhys ya da Azriel değildi.

Nefretle doluydu ve Nesta, sert bir kahkahanın duyulmasıyla yukarı doğru sendeledi. Koridorun sonunda Gwyn çığlık attı ve sonra sessizliğe gömüldü.

Karanlıkta hiçbir şey göremedi. İçindeki gücü ve yatağın yanındaki bıçağı aradı.

Soğuk ve ıslak bir şey yüzüne bastırdı.

Burun deliklerini yaktı, zihninin derisini yüzdü.

Karanlık bastırdı ve Nesta gitti.

63.
BÖLÜM

Nesta'nın pazarlığı gece için Rüzgâr Evi'ne gitmesini gerektiriyordu.

Ve onunla sadece onunla konuştuğunda ya da bir hafta geçtikten sonra konuşabileceğini söylemişti.

Manevra yapmak için yeterince kolay kurallar. Ona pazarlıklarını biraz daha akıllıca söylemeyi öğretmeyi zihninde not aldı.

Cassian gerekli gece geçene kadar bekledi ve sonra şafakta Rhys'i buldu, kardeşinden onu Rüzgâr Kıran'a götürmesini istedi. Mor, isteksizce bir gün önce Nesta'yı oraya getirdiğini ona bildirmişti. Öyle ya da böyle Nesta'yla olan bu kavgayı bitirecekti. Bu onu asla korkutmamıştı. Eşlik bağı ya da Nesta'nın onun olduğu gerçeği. Kazan onu dönüştürmeden çok önce tahmin etmişti.

Onu korkutan tek şey, bunu reddetmesiydi. Bu yüzden ondan nefret etmesi. Ona karşı öfkelenmesi. Gündönümü'nde gözlerindeki gerçeği görmüştü, eşlik bağı ruhları arasındaki altın ipliğe benziyordu ama yine de tereddüt etmişti. Ve dün öfkesi onu alt etmişti ve... ikinci raunda ona tek bir kelime söyleterek başlardı, böylece geri kalanını rahatça konuşabilirdi.

Özrü, hâlâ yapması gereken açıklamaları.

Emerie'nin arka kapısını çaldığında Nesta ve Gwyn'in kokusunu aldı. Gwyn'in Nesta'yı rahatlatmak için kütüphanenin ötesindeki dünyaya meydan okuması, kelimelerle ifade edilemezdi. Sebebinin kendisi olması onu utandırsa bile.

Ama yanında Rhys'in yüzü aniden solgunlaştı. "Burada değiller."

Cassian dükkâna girip Emerie'nin kapısının kilidini kırmadan önce beklemedi. Biri onlara zarar verdiyse, aldıysa...

Arkadaki rahat odada kimse yoktu. Ama aniden bu odada sanki içeri girmişler gibi *erkek* kokuları vardı.

İllyrialıların böyle bir büyüsü yoktu.

İllyrialıların eski, vahşi bir güce sahip olduğu bir gece hariç.

"Hayır." Merdivenleri tırmandı, merdivenler erkek kokularıyla ve dişilerin korkusuyla sıralanmıştı. Nesta'nın odasını ilk o buldu.

Kavga etmişti. Yatak odanın öbür ucuna itilmişti, komodin ters dönmüştü ve yerdeki su birikintisinin kokusunda kan vardı – erkek kanı akmıştı. Ama uyutan merhemin keskin kokusu, bir atı bayıltacak kadardı.

Kafasının içi sustu. Emerie ve Gwyn'in odaları da aynıydı. Boğuşma izleri vardı ama dişilerin kendileri yoktu.

Korku o kadar büyük ve genişti ki zar zor nefes alabiliyordu. Bu bir mesajdı: kendilerini savaşçı olarak düşündükleri için; dişilere ve *onlara öğrettiği için; ona*, İllyrialıların arkaik hiyerarşilerine ve kurallarına meydan okuduğu için.

Rhys onun yanına geldi, yüzü aynı korkuyla bembeyazdı. Devlon her şeyi doğruladı. "Kan Ayini gece yarısı başladı."

Gwyn, Emerie ve Nesta yataklarından kaçırılmıştı. Ayin'e katılmak için.

DÖRDÜNCÜ KISIM

ATARAKSİYA

64.
BÖLÜM

Birisi ağzına kum dökmüştü. Ve kafasına çekiçle vurmuştu. Görünüşe göre hâlâ vuruyordu.

Nesta, ağzına biraz nem girmesi için birkaç kez yutkunarak dilini dişlerinden çıkardı. Ağrıyan başı...

Koku burnuna çarptı. Erkeksi, farklı ve çok...

Sert, soğuk zemin çıplak bacaklarının altında yatıyordu, çam iğneleri geceliğinin ince kumaşını deliyordu. Serin, kan dondurucu rüzgâr tüm o erkek kokularını bir kar, çam ve kir dalgasının üzerinde taşıyordu.

Nesta'nın gözleri açıldı. Geniş bir erkek sırtı görüşünü doldurdu, çoğu bir çift kanatla gizlenmişti. Kanatları bağlı.

Dün gecenin görüntüleri onu sersemletti: onu yakalayan erkekler, yüzüne bir şey çarpana kadar nasıl savaştığı, bilinç kaybına uğraması, Gwyn ve Emerie'nin çığlıklarını duyması...

Nesta fırladı ve sarsıldı.

Manzara beklediğinden daha kötüydü. Çok, çok daha kötü.

Yavaşça, sessizce yerini değiştirdi. Bilinci yerinde olmayan İllyrialı savaşçılar etrafına saçılmıştı. Sırtında, kafasında. Çıplak ayaklarının altında. Etrafı en az 200 kişiyle çevriliydi. Yükselen çamların arasında uzanıyordu.

Kan Ayini.

Diğerlerinden önce uyanmış olmalı çünkü o bir Yaratılmış idi. Farklıydı.

Nesta içine doğru uzandı, eski, korkunç gücün dinlendiği yere doğru ve hiçbir şey bulamadı. Sanki kuyu boşalmış, sanki deniz çekilmişti.

Kan Ayini'nin büyüleri onu bağlamıştı. Güçleri işe yaramaz hale gelmişti.

Titremesinin tamamen soğuktan olmadığını biliyordu. Zamanının çok olmadığım biliyordu. Diğerleri yakında karışırdı.

Onların arasında kendisini gecelikle bulacaktı. Silahsız.

Hareket etmek zorundaydı. Bu sonsuz beden yığınında Emerie ve Gwyn'i bulmak zorundaydı. Tabii başka bir yere atılmadılarsa.

Cassian, Rhysand ve Azriel hepsi farklı yerlerde bırakılmıştı, hatırladı. Günlerini bu topraklarda dolaşan kana susamış savaşçılar ve canavarlar arasında birbirlerini öldürerek geçirmişlerdi. Ama bir şekilde birbirlerini bulmuşlar ve kutsal dağ Ramiel'e tırmanıp Ayin'i kazanmışlardı.

Bu genel alam temizlerse şanslı sayılırdı.

Nefes almaya başlayan Nesta ayağa kalktı. Savaşçıların bedenlerinin koruyuculuğundan uzakta, soğuk ona çarptı, neredeyse nefesini kesiyordu. Titremesi derinleşti.

Daha sıcak bir şeye ihtiyacı vardı. Ayakkabılara. Bir silah yapması gerekiyordu.

Nesta, arkadaşlarını bulmak için hangi yöne gideceğini söyleyecekmiş gibi sulu güneşe baktı. Ama ışık gözlerini yaktı, kafasındaki darbeyi daha da kötüleştirdi. Cassian, ağaçların yosunlu tarafını bulabileceğini söylemişti. Kuzey bu tarafta.

En yakın ağaç yaklaşık altı metre ve on beden uzaktaydı. Gördüğü kadarıyla hiçbir yerde yosun yoktu.

Böylece daha yüksek bir yer bulup araziyi inceleyecekti. Ramiel'in nerede göründüğüne ve diğer boşaltma alanlarına görüp göremediğine baktı.

Ama Gwyn ve Emerie'yi bulmak için kıyafetlere, silahlara ve yiyeceğe ihtiyacı vardı.

Nesta titreyen nefesini sessizliğe yaklaştırmak için elini ağzının üzerinden geçirdi. Kımılda. Hareket etmek zorundaydı.

Ama biri çoktan yapmıştı.

Kanatlarının hışırtısı onu ele verdi. Nesta döndü.

30 metre uzakta, uyuyan bedenler deniziyle ondan ayrılmış bir erkek canavar duruyordu.

Onu tanımıyordu ama gözlerindeki parıltıyı tanıdı. Yırtıcı niyet ve acımasız eğlence. Bakışlarının geceliğine kaymasının anlamını biliyordu, buz gibi soğuk karşısında beliren göğüs uçları ve çıplak bacakları.

Korku tüm vücudunda asit gibi yanıyordu.

Bir an için soluna baktı. Nesta bakışlarını takip etti ve nefesi kesildi. Bir ağacın gövdesine gömülmüş, hafifçe parıldayan bir bıçak vardı.

İmkânsız! Kan Ayini'nde silah bulundurmak onun kurallarına aykırıydı. Erkek orada olacağını biliyor muydu yoksa ondan önce mi görmüştü?

Fark etmezdi. Önemli olan tek şey bıçağın var olmasıydı. Ve görünürdeki tek silah oydu.

Koşabilirdi. Bıçağa hamle yapmasına ve ters yöne gitmesine izin ver ve takip etmemesi için dua et.

Ya da bıçağı almaya gidebilir. Ondan önce davranırdı ve sonra... o zaman ne yapacağını bilmiyordu. Ama yakında uyanacak olan uyuyan savaşçıların olduğu bir alanda duruyordu ve eğer onu silahsız, savunmasız bulurlarsa...

Nesta, koştu.

❖

Cassian nefes alamıyordu.

Uzun dakikalardır nefes alamıyor ve konuşamıyordu. Ailesi gelmişti ve Emerie'nin evinin enkaz gibi yatak odasında etrafını sarmışlardı. Konuşuyorlardı, Azriel biraz aceleyle sesleniyordu ama Cassian onu duymadı, özellikle kimseye, "Peşlerinden gidiyorum," demeden önce kafasındaki kükremeden başka bir şey duymadı.

Sessizlik çöktü ve hepsinin ona baktığını gördü, solgun ve kocaman açılmış gözlerle.

Cassian ellerinin üstündeki sifonlara dokundu ve kalan sifonları omuzlarında, dizlerinde ve göğsünde belirdi. Başını Rhys'e salladı. "Beni ona yabala. Az, Emerie ve Gwyn'i bulur."

Rhys bir santim bile kıpırdamadı. "Yasaları biliyorsun Cass."

"Siktir et yasaları."

"Ne yasaları?" diye sordu Feyre.

"Söyle ona," diye emretti Rhys, gece kanatlarının etrafında dönüyordu. Cassian'ın tüyleri diken diken oldu. *"Söyle ona Cassian."*

Pislik herif bu hâkimiyeti onun üzerinde kullanmıştı. Cassian, "Kan Ayini'nden bir savaşçı çıkaran herkes avlanıp idam edilecektir. Ayin'den onursuzca çıkarılan savaşçıyla birlikte."

Feyre yüzünü ovuşturdu. "Nesta, Emerie ve Gwyn Ayin'de kalmak zorunda."

Rhys, daha yumuşak bir tonda, "Ben bile bu kuralları çiğneyemem," dedi. Cassian'ın omzunu sıkarak, "Ne kadar istersem isteyeyim," diye ekledi.

Cassian'ın midesi bulandı. Nesta ve arkadaşları –*onun da arkadaşları*– Ayin'deydiler. Karışmak için hiçbir şey yapamazdı. Hepsini lanetlemeden yapamazdı. Elleri titriyordu. "Ne yani, bir hafta boyunca kıçımızın üstünde oturup bekleyecek miyiz?" Fikir tiksindiriciydi.

Feyre titreyen parmaklarını tuttu, sıkıca tuttu. "Sen... Cassian, buraya geldiğimizde hiç dinlemedin mi?"

Hayır, zar zor birkaç şey duymuştu.

Azriel sertçe, "Casuslarım Eris'in Briallyn tarafından yakalandığı haberini aldı. Av köpekleriyle avlanırken kalan askerlerini peşine taktı. Onu yakaladılar ve bir şekilde hepsi sarayına götürüldü. Koschei'nin gücünü kullanarak, tahmin ediyorum."

"Umurumda değil." Cassian kapıya yöneldi. Öyle olsa bile... Lanet olsun. Rhys'e askerlerin peşinden gitmemesini söyleyen o değil miydi? Onları rahat bırakmak mı? Aptallık etmişti. Kör noktasında silahlı bir düşman bırakmıştı ve bunu unutmuştu. Ama Eris umursadığı her şey için çürüyebilirdi.

Az, "Onu çıkarmalıyız," dedi.

Cassian bir an döndü. *"Biz mi?"*

Rhys, Azriel'in yanına geçti, Feyre de onun yanına. Müthiş bir duvar. Feyre, Rhys'e başını sallayarak, "Gidemeyiz," dedi. Açıklamaya gerek yoktu: bebek iki aydan kısa bir zaman içinde gelecekti, Feyre hiçbir şeyi riske atamazdı. Ama Rhys...

Cassian, Yüce Lorduna meydan okudu, "Bir saat içinde girip çıkabilirsiniz."

"Gidemem." Rhys'in gözlerinde gece yarısı fırtınaları esti.

Cassian, yoluna çıkan her şeyi silip süpürecek bir gelgit dalgası gibi yükselen öfkeyle, "Evet, yapabilirsin," dedi. "Sen..."

"Yapamam."

Rhys'in yüzünü dolduran acı, seyreltilmemiş bir ıstıraptı. Ve korku. Feyre dövmeli parmaklarını Rhys'in parmaklarının arasından geçirdi.

Amren keskince, "Neden?" diye sordu.

Rhys, Feyre'nin parmaklarındaki dövmeye baktı. Cassian'ın boğazı hareketlendi. Feyre onun yerine cevap verdi. "Bir pazarlık yaptık. Savaştan sonra. Sadece birlikte bu dünyadan ayrılmak için."

Amren şakaklarına masaj yapmaya başladı, akıl sağlığı için bir dua mırıldandı.

Azriel, "Birlikte ölmek için bir pazarlık mı yaptınız?" diye sordu.

Amren, "Aptallar," diye tısladı. "Romantik, idealist *aptallar.*" Rhys kasvetli gözlerini ona çevirdi.

Cassian nefes bile alamadı. Az heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Feyre, gözlerinde parlayan korkuyla, "Rhys ölürse ben de ölürüm," dedi kalın bir sesle. Parmakları şişmiş karnını sıyırdı. Bebek de ölürdü.

Azriel yumuşakça, "Ve sen ölürsen Feyre," dedi, "Rhys ölür."

Kelimelerin içi boş ve soğuk bir şekilde ölüm çanı gibi çınladı. Feyre doğumdan sağ çıkamazsa...

Cassian'ın dizleri bükülmek üzereydi. Rhy'nin yüzü yalvarma ve acıyla gergindi. Rhys sessizce, "Böyle olacağını hiç düşünmemiştim," dedi.

Amren yine şakaklarına masaj yaptı. "Bu pazarlığın aptallığını daha sonra tartışabiliriz." Feyre ona baktı ve Amren Cassian'a, "Sen ve Azriel Eris'i geri getirmelisiniz," demeden hemen önce ona baktı.

"Neden sen değil?"

Feyre burnunun köprüsünü çimdikledi. "Çünkü Amren..."

Amren, "Güçsüz," diye hırladı. "Söyleyebilirsin, kızım."

Feyre irkildi. "Mor bu sabah Vallahan'a gitti ve Daemati büyümüzün menzilinden çıktı. Az yalnız gidemez. Sana ihtiyacımız var Cassian."

Cassian hareketsiz kaldı. Sadece beklediler.

Nesta'nın Kan Ayini'ne katılması, *Eris'i* kurtarmaya giderken tüm dehşet ve sefaletle onu riske atması... "Ölmesine izin ver."

Feyre, "Bu ne kadar cazip olsa da," dedi, "Briallyn'in ellerinde bizim için büyük bir tehlike oluşturuyor. Taç'ın etkisi altındaysa, bildiği her şeyi ortaya çıkaracaktır." Cassian'a "Bizim hakkımızda tam olarak *ne biliyor*?" diye sordu.

"Çok fazla şey." Cassian boğazını temizledi. Kendi çekişmeleriyle, Eris'i kışkırtma ihtiyacıyla, kendini çok fazla açığa çıkarmıştı. "Nesta'yı bir Gece Sarayı gücü olması ve Korku Ganimeti'nin üç nesnesinin de emrimizdeyken ne yapacağımız konusunda endişeliydi. Gece Sarayı'nın geri dönüp bir çeşit güç ele geçirme girişiminde bulunabileceğini düşündü."

Feyre, "Belki de ona verdiğimiz Yaratılmış hançer ona krallık karşısında dokunulmazlık sağlar. Hançeri taşıyorsa, onu silahsız bırakmadılarsa, bu onu başka bir Yaratılmış nesneye karşı koruyabilir."

Rhys, "Ama bunu bilmiyoruz," diye karşılık verdi. "Ve hâlâ Briallyn'in pençesinde olacak. Hançeri kendisi de hissedebilir ve hançer ona cevap verebilir."

Az karanlık bir şekilde ekledi, "Ve onu konuşturmak için birçok başka yöntem var."

Amren araya girdi, "Şimdi gitmelisiniz." Feyre ve Rhys'e döndü. "Velaris'e geri döneceğiz ve bu yemininiz hakkında güzel, uzun bir konuşma yapacağız."

Cassian, küçük pencereye, ötesindeki vahşi doğaya bakarken Feyre ve Rhys'in ifadelerini okuma zahmetine girmedi. Sanki Nesta'yı orada görebiliyordu.

Zırhını çağırdı, karmaşık pullar ve plakalar vücuduna güven veren bir aşinalıkla kenetleniyordu. "Nesta'yı iyi eğittim. Hepsini iyi eğittim," dedi yutkunarak. Az sifonlarına dokunurken sessizliğe daldı ve kendi zırhı ortaya çıktı, "Kan Ayini'nden kurtulabilecek birileri varsa, o da onlardır."

Eğer birbirlerini bulabilirlerse.

❖

Nesta bıçakla ağaca doğru hızla koşmaya başladı, erkek ise sadece bir kalp atışı sonrasında harekete geçti.

Dağınık bedenlere takıldı ama Nesta dizlerini yukarıda tuttu. Yerdeki merdivenle yaptıkları her ayak egzersizinin bir aynası, sanki bu bedenler kaçınılması gereken ip basamaklarıydı. Kas hafızası devreye girdi; ağaca yönelirken uzuvların düğümüne zar zor baktı. Ama erkek ayağını bulmuş ve hızla kapanmıştı.

Birisi silahı yerleştirmiş olmalı, ya dün gece karanlığın örtüsü altında ya da haftalar önce. Kan Ayini, gerçek silahlar olmadan da yeterince vahşiydi –sadece yaptıkları silahlar– ama içine atılan gerçek çelikle...

Erkek ondan 15 santim uzun ve 45 kilo ağırdı. Fiziksel savaşta her avantaja sahip olacaktı. Ama o bıçağı alabilirse...

Nesta bedenlerden kurtuldu, son birkaç metreyi ağaç gövdesine doğru koşarken bacakları havada uçuyordu. Bıçağın sapı eline sürtündü.

Erkek, yetişkin bir İllyrialı savaşçının tüm gücüyle ona çarptı.

Ağacın diğer tarafına savrulup bir kenardan aşağı düştüğünde inledi.

Yüzlerce metre aşağıdaki dereye doğru yuvarlandılar, tepenin yamacında takla attılar. Kayalar ve yapraklar altında çatırdadı ve teni çizildi, kanatlar onun üstünde ve altında kırıldı, elleri tutmaya çalışırken kırbaçladı...

Nesta dereye o kadar sert çarptı ki omurgası inledi, erkek tepesine indi, ciğerlerindeki tüm nefes kırıntıları patladı.

Erkeğin kanatları seğirdi. Ama hareket etmedi.

Nesta gözlerini açtı ve kendini onun görmeyen bakışlarına bakarken buldu. Boğazına gömdüğü hançeri sıcacık kana bulanmış şekilde sıkıca tutuyordu.

Homurdanarak, Nesta onu yuvarladı. Hançeri boğazından çıkarmıştı, yaradan hâlâ kan sızıyordu. Bıçak boynunun arkasına kadar girmişti.

Nesta kuru taşların üzerine bir ağız dolusu kan tükürdü. Geceliği kan ve kirle kaplıydı, teni çıplaktı ve her yanı sızlıyordu. Ama hayattaydı. Ve erkek hayatta değildi.

Nesta altıya kadar sayarak burnundan yavaşça nefes almaya izin verdi. Nefesini tuttu, sonra yavaşça bıraktı. Nefes alıp verme egzersizini iki kez daha yaptı. Çarpan kafasından yırtık ayaklarına kadar vücudunun durumunu değerlendirdi. Yine nefes aldı.

Zihni durgunlaştığında Nesta bıçağı erkeğin boğazından çekti. Sonra botları da dahil olmak üzere onun kıyafetlerini parça parça çıkardı. Soğukkanlı bir verimlilikle giyindi, kanlı geceliği çıkardı ve alaycı bir cenaze kefeni gibi erkeğin yüzüne attı, sonra bıçağı olabildiğince sıkı tuttuğu kemere soktu. Kıyafetler üzerinden dökülüyordu ve çok büyük botlar yük olabilirdi, ancak gecelikten daha iyiydi.

Sonra arkadaşlarını bulmaya gitti.

65.
BÖLÜM

Nesta vadinin diğer tarafına tırmandı ve boş savaşçıların olmadığı ötesindeki araziyi buldu. Arkasında, küçük vadinin karşısında, diğerleri hâlâ uyuyordu. Aralarında Emerie veya Gwyn'den iz yoktu. Nerede olabileceklerine dair bir iz de yoktu.

Cassian bir gece terli ve yorgun bir şekilde yatakta yatarken ona Ayin için biri kuzeyde, biri batıda ve biri güneyde üç boşaltma alanı olduğunu söylemişti. Arkadaşları ya birlikte ya da her birinde olmak zorundaydı. Uyandıklarında dehşete düşmüş olmalıydılar.

Gwyn!

Nesta, çamların arasından aceleyle geçerken, yükselen bir ağaç bulmadan önce uyuyan savaşçılarla arasına mesafe koyarken bunu düşünmeyi reddetti. Tırmandı, parmaklarını çabucak siper etti ve gölgelikten görebildiğinde...

Ramiel okyanusun ötesine uzanıyor olabilirdi. İki dağ ve bir orman denizi ile dümdüz ilerliyordu ve onunla çorak yamaçları arasında başka ne olduğunu ancak tanrılar biliyordu. Feyre'nin tablosuna benziyordu. Güneşe, sonra da altındaki yere baktı, yosun arıyordu. İşte, sol ayağının hemen altında.

Ramiel doğudaydı. Yani batıda bırakılmıştı ve diğerleri...

Kuzey ya da güneyi seçmek zorundaydı. Ya da dağa yönelip onları yolda bulmayı umsa daha mı iyiydi?

Cassian'ın ona vermiş olabileceği herhangi bir tavsiye için hafızasını taradı. Cassian. Belki de onu kurtarmak için çoktan yola çıkmıştı.

Göğsündeki umut balonu patladı. Onu kurtaramazdı. Onu, böyle bir şeyi yasaklayan yasalar hakkında kendisi bilgilendirmişti. Cassian idam edilirdi, o da öyle. Rhysand veya Feyre bile engel olamazdı.

Cassian onu kurtarmaya gelmiyordu. Kimse onu, Emerie'yi veya Gwyn'i kurtarmaya gelmiyordu.

Nesta, bu kadar uzun süre hareketsiz oturduktan sonra parmaklarını esneterek biraz hareket ettirdi. Ellerindeki birkaç küçük kesikten akan kana yavaşça küfretti.

Şimdiye kadar iyileşmeleri gerekirdi. Ama Ayin'i bağlayan büyü, Peri kanındaki iyileştirme büyüsünü de bastırmıştı. Kendi de dahil.

Herhangi bir yara ölümcül olabilirdi. İnsanoğlu hızıyla, ölümlü bir hızla iyileşirdi. Nesta birkaç yavaş ve dengeleyici nefes daha almaya izin verdi. Bunu yapabilirdi. Bunu *yapacaktı*.

Arkadaşlarını kurtaracaktı. Kendini de.

Bağırma onun çok arkasından yankılandı. Diğerleri uyanıyordu. Nesta küfrederek aceleyle ağaçtan indi, ağaç kabuğu ve çam iğneleri ellerine yapışmıştı. Bir yön seçmek ve dibe vurduğunda koşmak zorundaydı.

Arkasındaki bağırışlar çığlıklarla vurgulandı.

Kimsenin ona yetişmediğinden emin olmak için arkasına baktı. Ve bunu yaparken, sol bileğindeki bileklikten bir ışık parlaması yakaladı. Ortadaki gümüş tılsım, ışıkta kamaşıyordu.

Hayır, *parlıyordu*.

Nesta tılsımın üzerine parmak ucunu sürttü. Teninde vızıldadı. Sanki yumuşak bir ses fısıldadı, *Acele* et.

Nesta güneşe karşı daha iyi görebilmek için büktü ama içindeki ışık kayboldu. Nesta kuzeye doğru döndü. Tılsım tekrar parladı.

Kaşları kalktı, kolunu doğuya çevirdi: hiçbir şey. Güney: sadece hafif bir parıltı. Aciliyet duygusu yok, saf panik duygusu. Ama kuzey... Tılsım alev aldı ve bu korku onu tekrar doldurdu.

Nesta, Ev'de bileklikleri yaptıkları o geceyi hatırlayarak bir nefes aldı. Onlar için dileğini hatırlayarak: *Hazır olduğumuzda dünyaya çıkma cesaretine sahip olmamızı, ancak her zaman birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulabilmemizi diliyorum. Ne olursa olsun.*

Tılsımları o yapmıştı. Sembolleri. Ve hangi arkadaşı güneyde yatıyorsa kuzeydeki kadar tehlikede değildi.

Şu taraftaki arazi yokuş yukarı. Küçük bir lütuf. Diğer savaşçılar muhtemelen Ramiel'e en hızlı ve en kolay yolu seçecek ve tırmanmayı içeren bir rotadan kaçınacaklardı.

Ama burada semboller nasıl işe yarayabilirdi? Ayin büyü yapmayı yasaklıyordu hem hem de herhangi bir nesneyi. Ayin'i çevreleyen güç Yaratılmış eşyaları bastıramadıysa tabii. Peri büyülerinin dikkatlice söylenmesi gerekiyordu; belki de İllyrialılar için bu büyüyü dokuyan her kimse, ayinde bir Yaratılmış öğenin ortaya çıkma olasılığını hiç düşünmemişti.

Gerçi kendi gücü hareketsiz yatıyordu. İçine doğru uzandı, ona uzandı ama sadece boşluk onu karşıladı.

Boğazı düğümlendi. Kendisi bir Yaratılmıştı ve yine de bir insandı. Büyü onu bir *insan* olarak tanımıştı, bir şey olarak değil.

Nesta bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. O, çamı ve uzak kar havasını soludu. *Canlı.* Bu cehennemde bile hayattaydı.

Arkadaşlarının da öyle olmasını sağlayacaktı.

Yavaşça nefes veren, nefesine hâkim olan Nesta, kolunu indirdi ve hareket etmeye başladı.

Çok büyük botları yere çarptı, ayak parmakları içinde kaydı.

Nesta doğrulduğunda, yanındaki bıçağı kontrol ederken, çoktan kuzeye doğru gidiyordu.

❖

On dakika yokuş yukarı koştuktan sonra Nesta'nın aklına geldi, parıldayan cazibesi hâlâ onu teşvik ediyordu, ayakları bu tarafa kayıyordu ve suya ihtiyacı vardı. Ve yemek. Ve günbatımından

önce sığınacak bir yere. Bulunmamak için yangın riskini mi yoksa soğuktan ölmeyi mi göze alacağına karar vermeliydi.

Erkekten aşırdığı kıyafetler geceyi atlatmasına yardımcı olacak kadar kalın değildi. Ve gri gökyüzü herhangi bir gösterge ise, kar veya yağmur yakın olabilirdi.

Ama peşinde hiç savaşçı yoktu. En azından bunu başarmıştı. Cassian ve Azriel kadar sinsi değillerse tabii.

Düşüncesi, çılgınca hızını kontrol etmesine ve adımlarını susturmasına neden oldu. Karanlıkta parıltısını gizlemek için bilekliği ve parlayan tılsımı koluna soktu. Özellikle dik bir tepeye tırmanırken ve ötesindeki araziyi incelerken geçtiğine dair çok az kanıt bırakmaya çalışıyordu.

Daha fazla ağaç ve kaya ve...

Bir ok vızıldayarak geçerken Nesta yere düştü. Kahrolası bir *ok*.

Bıçak bir şans eseri değildi. Birisi Kan Ayini'ne silah sokmuştu. Nesta arkasındaki araziyi ok için taradı. İşte, bir ağaca saplanmıştı.

Ona ulaşana kadar tepeden aşağı kaydı, onu çıkardı ve kemerinin içine soktu. Sonra yine tepeye tırmandı, eğildi ve bir kez daha tepeden baktı.

Ve jilet gibi keskin bir ok ucu ile yüz yüze geldi.

"Kalk," diye hırladı savaşçı.

Cassian, kraliçelerin bir zamanlar paylaştığı kalenin etrafında uçtuğu her seferinde Eris'i yakalanacak kadar aptal olduğu için lanetledi. Burası artık Briallyn'in kalesi diye düşündü. İlkbaharın ilk tomurcukları ve filizleri dürtse de, kar parçaları hâlâ tepelik ve açık araziyi kaplamıştı. Nefes almanın zor olduğu kadar yüksekte durdu, o kadar yüksekte ki yerdeki herhangi bir insana çok büyük bir kuştan başka bir şey gibi görünmüyordu. Ama Peri görüşüyle, oralardan neyin geçtiğini açıkça görebiliyordu.

Gerçi Eris'ten iz yoktu. Kızıl saç yok, ateş izi yok, askerlerinden iz yok. Ters yönde daire çizen Azriel de bir şey görmediğini işaret etti.

Odaklanmak için çabaladı. Zihni kuzeybatıya sürüklenirken. Akbabalar gibi uçmaya devam etmek için, İllyria Dağları'na, Kan Ayini'ne ve Nesta'ya.

İlk dalgalanmadan kurtulmuş muydu? Savaşçılar şimdiye kadar uyanmış olmalıydı.

Kahrolası Eris. Askerlerin yaklaşmasına izin verecek kadar nasıl pervasız olabilirdi ki?

Cassian, nefes alışını havada sabit tutmak için mücadele ederek aşağıdaki araziyi tekrar taradı. Eris'i çabucak bulurdu. Zamanı varsa kıçına tekmeyi basardı.

Sonra ne olacak? Nesta'ya yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı. Ama en azından Ayin'e daha yakın olabilirdi. En kötüsü olursa...

Cassian düşünceyi susturdu. Nesta hayatta kalacaktı. Gwyn ve Emerie hayatta kalacaktı.

Başka bir alternatife izin vermezdi.

66.
BÖLÜM

İllyrialı savaşçı, Nesta'nın öldürdüğünden daha küçüktü ama bu erkek bir yay ve ok ele geçirmişti.

"Silahlarını bana veri," diye emretti, gözleri ona doğru dönerek, yüzünü kaplayan kanın, çenesini ve boynunu kabuklaştırdığını fark etti.

Nesta hareket etmedi. Çenesini hafifçe eğmek dışında.

Erkek, "Siktiğimin silahlarını bana ver," diye uyardı, sesini sertleştirerek.

"Nereden geldin?" diye sordu Nesta, yüzüne doğrultulmuş bir ok yokmuş gibi. Ve sonra adam cevap veremeden ekledi, "Orada başka bir kadın daha var mıydı?"

Erkek gözünü kırpıştırdı ve Nesta'nın oku teslim etmeden önce ihtiyaç duyduğu tek doğrulama buydu. Yavaşça, yavaşça bıçağa uzandı. "Onu da mı öldürdün?" Sesi saf buza düşmüştü.

"Sakat kaltak mı? Onu diğerlerine bıraktım." Sırıttı. "Zaten sen daha iyi bir avsın."

Emerie. Bu erkek onu çoktan gördüyse çok uzakta olamazdı. Nesta bıçağı çekti.

Erkek oku işaret etti. "Bırak onu ve on adım geri git."

Emerie hayattaydı. Yakınlarda. Ve tehlikede.

Ve bu orospu çocuğu Nesta'nın onu kurtarmasına engel olamazdı.

Nesta başını eğdi, omuzları erkeğin bıraktığına inanması için çekinceyle çöktü.

Hiç şansı yoktu.

Nesta bıçağı indirdi. Ve bileğini çevirdi, parmakları erkeğe doğru süzülürken meyil verdi.

Tam kasıklarına.

Erkek çığlık attı ve yaydaki eli gevşerken Nesta hücum etti. Nesta ona ve silaha çarptı, yay onu ağlatacak kadar hızlı yüzüne vurdu ama yere düştüler ve adam çığlık atıyordu.

Kimse o ve arkadaşları arasında duramazdı.

Zihni soğuk ve sakin bir yere kaydı. Yayı aldı ve fırlattı. Erkek yerde kıvranırken, hayalarını delen bıçağı çıkarmaya çalışırken, kadın üzerine atladı, daha sert itti. Çığlığı kuşları ağaçlardan uçurdu.

Nesta bıçağı serbest bıraktı adamı ve onu orada bıraktı. İki oku aldı ama sırtının altındaki sadağı serbest bırakma zahmetine girmedi. İllyria yayını aldı, bıçağını kaptı ve geldiği yöne doğru koştu.

Ulumaları onu kilometrelerce takip etti.

Nesta oraya varmadan çok önce bir nehir varlığını duyurdu. Yakın kıyısındaki savaşçılar da öyle, geçici olarak birbirleriyle konuşuyorlardı –birbirlerini tartıyorlar diye tahmin etti– mataralar gibi görünen şeyleri dolduruyorlardı. Sanki biri onları da bırakmıştı.

Emerie'den iz yoktu.

Bir ağacın arkasında, rüzgâr yönünde durdu ve dinledi.

Emerie veya başka bir kadın hakkında tek bir fısıltı bile yoktu. Kurdukları ittifaklarla ilgili gergin kurallar, silahları ve mataraları onlar için bırakan Ramiel'e nasıl ulaşacakları...

Nehri geçmek için kolay bir yer bulmak üzereydi, erkeklerden uzakta, "Yazık o sürtük kaçtı," lafını duydu. "Soğuk gecelerde iyi bir eğlence olurdu."

Nesta'nın vücudundaki her şey hareketsiz kaldı. Emerie bu nehre ulaşmıştı. Canlı.

Bir diğeri, akan sudan içerken, "Muhtemelen dağın yarısın-

dan sürüklenmiştir. Akıntıdan ölmediyse, canavarlar onu şafaktan önce yakalar," dedi.

Emerie bu erkeklerden uzaklaşmak için nehre atlamış olmalıydı.

Nesta parmaklarını omzunun üzerinden sarkan yayının üzerinden geçirdi. Kemerindeki oklar ağırlık gibi asılıydı. Bunun için onları öldürmeli. Bu iki oku ikisine ateşle ve arkadaşını incittikleri için *öldür*.

Ama Emerie kurtulduysa...

Ağaçtan kendini itti. Bir sonrakine kaydı. Ve bir sonrakine. Nehri takip etti, adımları taş üzerindeki su fısıltısından başka bir şey değildi.

Çamların arasından, tepelerin aşağısından. Akıntılar arttı, kayalar kara mızrak gibi yükseldi. İleride bir şelale kükredi. Emerie üzerinden geçtiyse...

Akıntılar kenardan aşağı doğru yüz metre aşağıya doğru savruluyordu. Bundan kurtulmanın yolu yok.

Nesta'nın boğazı kurudu.

Ve nehrin karşısında neyin durduğunu gördükçe daha da kurudu, kayalık kıyıdan şelaleye dalmadan hemen önce düşen bir ağaca takılmıştı.

Emerie.

Nesta suyun kenarına koştu ama ayağını buzlu parmaklarından geri çekti. Emerie baygın görünüyordu ama Nesta adını söyleme riskini göze alamadı. Gökyüzüne bir bakış attığında öğleden sonra güneşi ortaya çıktı ama ısı ve kurtuluş sunmadı.

Emerie ne zamandır buz gibi sudaydı?

Nesta, "Düşün," diye mırıldandı. "Düşün, düşün."

Sudaki her dakika Emerie'nin ölme riskini arttırıyordu. Herhangi bir yaralanmayı ayırt etmek için çok uzaktaydı, ancak dala karşı harekete geçmedi. Sadece seğiren kanatları yaşam belirtisi gösteriyordu.

Nesta giysilerini çıkardı. Bıçağını ve iki okunu kıyıda bırakmak yerine bacağına bağlamak için geceliğini almış olmayı diledi ama başka seçeneği yoktu. İllyria yayını aldı, göğsüne bağladı, ip çıplak tenine batıyordu.

Çıplak, şelale, akıntı, kayalar ve Emerie arasındaki mesafeyi gördü.

Kendi kendine, "Kayadan kayaya," dedi. Soğuğa hazırlandı.

Ve suya atladı.

Nesta buzlu şokta nefes nefese kaldı ve tükürdü, elleri o kadar titriyordu ki kaygan kayalardaki hâkimiyetini kaybedip şelaleye kapılacağından korkuyordu. Ama devam etti. Emerie'ye ulaşmak için. Son kaya ile nehir kıyısı arasında çılgınca yüzerek gittikçe yaklaşıyordu. Emerie de arkasındaki yarısı suya dalmış ağacın üzerinden sarkıyordu.

Titreme ve diş gıcırtısı ile Nesta, Emerie'yi dallardan ve kıyıdan daha uzağa sürükledi, sonra üzerine çömeldi.

Emerie'nin yüzü hırpalanmıştı ve kolu, pazılarındaki bir kesikten kan akıyordu. Ama nefes alıp veriyordu.

Nesta rahatlayarak ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak arkadaşını hafifçe salladı. "Emerie, uyan."

Dişi acı içinde inlemedi bile. Nesta, Emerie'nin koyu saçlarını araladı ve parmaklarını çektiğinde kan içindeydiler.

Onu nehrin karşısına geçirmesi gerekiyordu. Sığınacak bir yer bulması. Ateş yakması ve onları ısıtması. Taşıdığı yay onları korumak için yeterli değildi. Hem de hiç.

"Tamam, Emerie." Nesta'nın dişleri o kadar çok takırdıyordu ki yüzü ağrıdı. "Bunun için üzgünüm."

Arkadaşının geceliğini kavradı ve ortasından yırtarak Emerie'nin ince, biçimli vücudunu doğaya açtı. Nesta geceliğini çıkardı ve uzun bir ipe çevirdi, sonra yayı çözdü.

Nesta, Emerie'yi suya geri çekerek, gıcırdayan dişleriyle, "Bu kısımdan keyif almayacaksın," dedi. "Ben de," diye mırıldandı, buz gibi su uyuşmuş ayaklarını ısırıyordu.

Kazan kadar soğuk. Şey kadar...

Nesta, bir bulut gibi sürüklenmesini isteyerek düşüncenin geçmesine izin verdi. Dikkatini topladı.

Emerie'yi titreyen parmaklarının izin verdiği kadar sıkı tutarak beline kadar suya sokmayı başardı. Sonra arkadaşını sırtına kaldırdı ve İllyria yayını her ikisinin de etrafına bağladı, nere-

deyse kopmayan ipin kendi göğsüne batmasına izin verdi, böylece odun Emerie'nin omurgasına dayandı, onları birbirine bağladı.

"Hiç yoktan iyidir." Emerie'nin gevşek kollarını omuzlarına doladı, sonra Emerie'nin geceliğini aldı ve bileklerine doladı, onları yerine bağladı. Emerie sırtında hareketsiz bir yük olarak kalsa da, "Dayan," diye uyardı.

Kayadan kayaya. Tıpkı daha önce yaptığı gibi. Kayadan kayaya ve sonra kıyıya.

Kayadan kayaya. Adım adım.

Rüzgâr Evi'nde on bin adım atmıştı. Bu son aylarda bundan daha fazlasını yapmıştı. Bunu yapabilirdi.

Nesta, soğukta ağlayarak suyun derinliklerine doğru ilerledi.

Emerie sallanıp ve ona çarptı ve İllyria yayının ipi Nesta'nın göğsüne deriyi kesecek kadar sert kazıdı. Ama işe yaradı.

Adım adım.

Nesta uzak kıyıya döndüğünde, titreyerek, hıçkıra hıçkıra ağlayarak, yayın teli kana bulanmıştı. Ama katı topraklardaydılar, kıyafetleri ve silahları oradaydı ve şimdi sıcaklık ve sığınak bulmak zamanıydı.

Nesta, Emerie'yi çam iğnelerinin üzerine yatırdı, arkada bıraktığı kuru giysilerle arkadaşım örttü ve taşıyabileceği odunları topladı. Çıplaktı, titriyordu, kollarındaki çubukları zar zor tutarak Emerie'nin yanına yığıyordu. Titreyen parmakları, bir kıvılcımı tutuşturacak kadar çubukları çevirmeye, çırayı alev almaya ikna etmeye çalıştı ama... işte. Ateş. Düşen kütükler için bölgeye baktı, akarsuların sisinden alev alamayacak kadar ıslak olmamaları için dua etti.

Alev durmadan çatırdarken Nesta, Emerie'nin yanındaki kıyafet yığınının altına girdi ve kollarını arkadaşının etrafına doladı, tenlerini birbirine bastırdı. İkisi de donuyordu, ancak ateş sıcaktı ve erkeğin büyük kıyafetlerinin altında sudan gelen soğuk kaybolmaya başlamıştı.

Ama tüm dünyaya karşı savunmasız kalmışlardı. Eğer biri gelirse ölürlerdi.

Nesta, Emerie'yi tuttu, vücudunun sıcaklığının arttığını his-

setti. Rahat nefes alıp verişini izledi. Kendi çatırdayan dişlerinin de sakinleştiğini hissetti.

Yakında gece olacaktı. Ve karanlıkta ortaya çıkan şey...

Nesta, Cassian'ın ormanda sinsice dolaşan canavarlarla ilgili hikâyelerini hatırladı. Yutkundu, kollarını Emerie'ye daha sıkı doladı. Koluna baktı, küçük metel hâlâ hafifçe parlıyordu, sadece şimdi güneyi gösteriyordu. Umudun, yönün tek parıltısı. Gwyn'e ne olmuştu? Yine en kötü kâbuslarına mı katlanıyordu? O...

Nesta tekrar nefes almaya odaklandı. Zihnini sakinleştirdi.

Geceyi atlatırdı. Emerie'ye yardım ederdi. Ardından Gwyn'i bulurdu.

Cassian ile yaptığı yürüyüşte bir nehrin çevresindeki mağara sistemlerinin genellikle su tarafından oyulduğunu öğrenmişti. Ama bir tane bulmak için Emerie'den ayrılmak zorunda kalacaktı.

Nesta kaybolan güneşe baktı, sonra kıyafet yığınının altından kaydı. Emerie'yi yapraklar ve dallarla kapladı, ateşe bir kütük daha ekledi ve kendini sarmak için erkeğin ceketini alma riskini göze aldı.

Nesta, su toplamış ayaklarının itiraz etmesine rağmen botlarını giydi ve kamp alanının etrafında dikkatli bir daire çizerek her şeyi dinledi. Herkesi. Her kayayı ve yarığı taradı.

Hiçbir şey yoktu.

Gökyüzü kararmıştı. Buralarda bir yerlerde mağaralar olmalıydı. Hangi *cehennemdeydiler*? Nerede...

"Giriş burada."

Nesta fırıl fırıl döndü, hançerini çıkardı, üç metre ötede duran İllyrialı bir erkek buldu. Nasıl süründüğünü, nasıl hayatta kaldığını yüzünün kenarından akan kesiği göz önüne alırsak...

Erkek de onun yaralarını, paltonun altındaki çıplaklığını, çıplak bacaklarını ve çizmelerini fark etti. Bıçağı.

Yine de kahverengi gözlerinde hiçbir şehvet ya da nefret yoktu.

Erkek dikkatlice yaprakla kaplı bir kayayla görmediği girişi işaret etti. "Bu bir mağara. İçine sığılacak kadar büyük."

Nesta doğruldu. Gözlerindeki soğuk şiddeti görmesine izin verdi.

Erkek, çocuksu cazibeli yüzü ifadesiz bir şekilde tutarak,

"Gece çöktüğünde yerde bir saat bile dayanamazsınız," dedi. "Ve zaten bir ağaca tırmanamıyorsan, o zaman seninle birlikte yaralanmış biri olduğunu tahmin ediyorum."

Nesta hiçbir şey söylemedi.

Erkek elini kaldırdı. Silah yok, üzerinde kan yok. Yüzünden kan akan yara sadece. "Batıdaki iniş alanından geldim." Onun geldiği yerden. "Vadideki cesedi gördüm; bunu Novius'a sen yaptın, değil mi? Çıplaktı. Sen de erkek kıyafetleri giyiyorsun. Bu da boğazını delen bıçak olmalı. Buraya silahları kimin attığını biliyor musun?"

Nesta sessizliğini korudu. Gece, etraflarında derinleşti.

Erkek, Nesta cevap vermeyince omuz silkti. "Mümkünse, diğerleriyle çatışmadan tamamen kaçınarak, daha az seyahat edilen bir yoldan Ramiel'e ulaşmayı umarak kuzeye doğru gitmeye karar verdim. Seninle çatışacak bir şeyim yok. Ama şimdi o mağaraya giriyorum ve eğer akıllıysan, yanında kim varsa getirirsin ve içeri de girersin."

"Silahlarımı alıp beni uykumda öldüresin diye mi?"

Erkeğin kahverengi gözleri titredi. "Kim olduğunu biliyorum. Peşinden gidecek kadar aptal değilim."

"Bu Kan Ayini. Affedilirdin."

"Feyre Lanetkıran kız kardeşini öldürdüğüm için beni affetmez."

"Yani bunu onun lütfunu kazanmak için mi yapıyorsun?"

"Ne fark eder ki? Enalius'un üzerine yemin ederim ki seni ya da yanındakileri öldürmeyeceğim. Kabul et ya da etme."

"Bizi öldürmemek ya da herhangi bir şekilde zarar vermemek. Ya da tanıdığın birine bunu yaptırmamak üzerine de yemin et."

Hafif bir gülümseme. "Perilerin kurallarına çabucak uyum sağlamışsın. Ama, evet. Buna da yemin ederim."

Nesta, erkeğin ifadesini tartarken boğazı düğümlendi. Arkasındaki gizli mağara girişine baktı.

"Onu taşımak için yardıma ihtiyacım var."

❖

Mağarada yangın riskini göze almadılar, ancak adı Balthazar olan erkek, Emerie'yi örtmek için kalın yün pelerinini teklif etti. Nesta, Emerie'yi ölü erkeğin kıyafetlerinin içine soktu, kendini sadece deri ceketle bıraktı ve tüm içgüdülerinin itirazına rağmen, Balthazar'ın diğer tarafında oturmasına izin verdi, sıcaklığı, soğuk vücuduna sızdı.

Nesta, gece çökerken küflü, yapraklarla dolu mağaranın karanlığına, "Şafak söktüğünde gitmiş ol," dedi.

Balthazar, "Geceyi atlatırsak, gitmekten memnuniyet duyarım," dedi. "Ormandaki canavarlar arkadaşının kanının kokusunu alıp bizi bu mağaraya kadar takip edebilirler."

Nesta bakışlarını genç savaşçıya kaydırdı. "Neden orada birilerini öldürmüyorsun?"

"Çünkü dağa ulaşmak ve Oristian olmak istiyorum. Ama öldürmek istediğim biriyle karşılaşırsam tereddüt etmem."

Sessizlik çöktü ve kaldı.

Dakikalar içinde dallar kırıldı.

Balthazar'ın duruşu sertleşti, nefesi inanılmaz derecede sessizleşti. Mağaranın zifiri karanlığında sadece giysilerinin hışırtısı ve altlarındaki yaprakların sesi duyuldu.

Geceyi bir uluma kesti ve Nesta irkildi, Emerie'yi yanına çekti.

Ama çıtırdayan dal ve uluma sesleri uzaklaştı, Balthazar'ın duruşu rahatladı. "Bu sadece ilk," diye fısıldadı karanlığa. "Şafak sökene kadar sinsice dolaşacaklar." Nesta dışarıda ne olduğunu bilmek istemiyordu. Çığlıklar uzaktan başladığından beri. Balthazar, "Bazıları ağaçlara tırmanabilir," diye mırıldandı. "Aptal savaşçılar bunu unutur."

Nesta sessiz kaldı.

"İlk nöbeti ben alırım," dedi savaşçı. "Dinlen."

"İyi." Ama gözlerini kapatmaya cesaret edemedi.

❖

Nesta bütün gece uyanık kaldı. Balthazar, onun nöbeti sırasında uyumadığının farkında olsa da, bir şey söylemedi. Zamanı-

nı Zihin Durdurma egzersizlerini yapmak için kullanmıştı, bu da gerginliğini azalttı ama tam olarak değil.

Takip eden hayvanların pençeleri ve pençelerinin altındaki çıtırtılarının sesleri ve İllyrialıların çığlıkları saatlerce devam etti.

Balthazar onu diziyle dürttüğünde ve uyanıyormuş gibi yaptığında, erkek sadece uyuyacağını mırıldandı ve kendini ona yasladı. Nesta soğuk mağara havasına karşı sıcaklığını emmesine izin verdi. Derin nefeslerinin gerçek uyku mu yoksa onunki gibi sahte mi olduğunu umursamadı.

Nesta, dayanılmaz derecede acıttığında ve ağırlaştıklarında bile gözlerini açık tuttu. İki arkadaşının sıcaklığı onu uykuya daldırmakla tehdit ettiğinde bile.

Uyumayacaktı. Gardını bir an bile indirmedi.

Sonunda şafak dalların kafesinden sızdı ve çığlıklar ve ulumalar söndü, sonra ortadan kayboldu. Loş ışıkta yapılan hızlı bir inceleme, arkadaşının bilincinin kapalı olmasına rağmen, Emerie'nin başındaki yaranın kanamasının durduğunu ortaya çıkardı. Fakat...

Aklım okuyor gibi görünen Balthazar, "Bugün birçok kıyafet bulacaksın," dedi. Gün ışığına çıktı ve etrafa baktı, sonra nefesinin altında küfretti. "Bir sürü kıyafet."

Kelimeler Nesta'yı mağaradan çıkmaya zorladı.

Kanatlı cesetler her yerde yatıyordu, çoğu yarı yenmişti.

Esintili bir rüzgâr Balthazar'ın koyu saçlarını savurdu. "İyi şanslar Archeron."

Eris, kraliçelerin şatosunu çevreleyen topraklarda hiçbir yerde bulunamamıştı. Ancak Azriel, saraydan gelen yolda, yakın zamanda bir Peri erkeğinin gelip gelmediği sorulduğunda tereddüt etmeyen bir insan tüccarla karşılaştı. Evvelsi gece kızıl saçlı bir Peri erkeğinin kaleye sürüklendiğini söyledi. Tavernada, erkeğin yakında başka bir yere götürüleceğini duymuştu.

"Onlar kaleden ayrılana kadar burada bekleyeceğiz. Ardın-

dan onları bulut örtüsünden takip ederiz," dedi Azriel, yüzü kararmıştı.

Cassian kabul ettiğini homurdandı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. Nesta'yı, Feyre ve Rhys'i düşünerek zar zor uyuyordu.

Cassian ve Azriel, kardeşlerinin pazarlığını tartışmamışlardı, Feyre doğumdan sağ çıkamazsa bu, Rhys'in sonunu getirecekti. Onu kaybetmek dayanılmaz olurdu ama Rhys'i de kaybetmek... Cassian kendini hasta hissetmeden bunu düşünemiyordu. Belki de Amren pazarlığı geri almanın bir yolu üzerinde çalışırdı – eğer biri bir yol düşünebilirse, bu o olurdu. Ya da Helion diye düşündü.

Cassian ve Azriel, Rhys ve Feyre'nin Daemati bölgesinin dışındaydılar. Hiçbir şeyden haberleri olamazdı.

Ama Nesta ölseydi, bilirdi. Kalbinde, ruhunda bunu hissederdi. Bunu hissedebilirdi.

Bir eş, her zaman bilirdi.

O bağı reddetmiş olsa bile.

❖

Nesta, aptal şansı ve öldürmekten çok politikayla ilgilenen bir İllyrialı sayesinde geceyi geçirmişti.

Bitkin, Nesta'nın parçalanmış vücutlar arasından yolunu seçerken, kan veya vücut sıvıları ile lekelenmemiş ve bozulmamış giysileri soyarak her hareketini yavaşlattı. Ormandaki canavarlar onları bulduğunda savaşçıların çoğu altına işemiş ya da sıçmıştı. Temiz bir pantolon bulmak zor bir işti.

Ama Nesta kendine daha küçük bir çift çizme ve Emerie için de olmak üzere yeterince topladı ve başka bir hançer, iki matara su ve birinin yarısı yenmiş tavşan yemeği gibi görünen şeyi aldı.

Sonra mağaraya giyinmiş, su içmiş ve yarım tavşan bacağı ile döndü; Emerie uyanıktı. Zayıf ama uyanık. Nesta eti ve suyu uzatıp giyinmesine yardım ederken hiçbir şey söylemedi.

Sadece Nesta onu mağaradan çıkardığında ve Emerie katliamı incelediğinde "Gwyn?" diye pürüzlü bir sesle sordu.

Nesta'nın kolu Emerie'nin beline dolanmıştı. Serbest kalan elini kaldırdı. Bileklik olan elini. Yavaşça kolunu her yöne çevirdi. Büyü parıldadığında, "Güneye," dedi. Gwyn'in genel konumu dünden beri değişmemişti.

Emerie bir nefes aldı. Kendi bilekliğini güneye doğru kaldırmıştı. Minik sembol şimdi neredeyse çılgınca parlıyordu, hareket etmek, harekete geçmek, hızlı olmak için acil bir ihtiyaç hissi yayıyordu.

Emerie'nin gözlerinde merak belirdi ve acımasızca odaklandı. "Acele edelim."

67.
BÖLÜM

Emerie, Nesta'nın nehirde gözetlediği erkekler tarafından saldırıya uğradığını ve kovalandığını doğruladı. Hayatta kalmak için son bir şans olarak atlamış, başını bir kayaya çarpmıştı ve mağaraya kadar hiçbir şey hatırlamıyordu.

Nesta, güneye doğru yollarını seçerken, çoğunlukla yoldan geçen İllyrialıları dinlemek için sessiz kalarak, kendi karşılaşmalarını hızlı ve acımasız bir şekilde özetledi. Birkaç yalnız savaşçı, hepsi doğuya doğru gidip kanla kaplı bir şekilde yanlarından geçerken onları görmezden geldi; birkaç çete birbirleriyle savaştı ve birçok ceset soğuk toprakta yatıyordu.

Bakır saç parıltısı var mı diye taradılar. Gwyn'den iz yoktu. Tılsımlarının onları bir vücuda yönlendirip yönlendirmeyeceğinden bahsetmediler.

Gün geçti ve gece çökerken ısınmak için bir araya gelen başka bir mağara buldular. Emerie ilk nöbeti almakta ısrar etti ve Nesta sonunda uyudu. Arkadaşı onu uyandırdığında, Nesta Emerie'nin onu olması gerekenden daha uzun süre uyumasını sağladığını hissetti.

Sabahleyin, yerdeki karla karışmış kanı bulmak için ortaya çıktılar. Mağaranın ağzındaki hayvan izleri Nesta'nın midesini altüst yetecek kadar büyüktü.

Çok geçmeden kar ciddi bir şekilde yağmaya başladı: önle-

rindeki ve arkalarındaki dünyayı ve onunla birlikte düşmanları gizlemeye yetecek kadar. Her adımda güneye doğru giderken titrediler, ancak düşen savaşçılardan ceketler alıp giymişlerdi ve zaman sabahtan öğlene doğru dönerken, Nesta ellerini donmaktan korumak için parmaklarını esnetti.

Hayatta kalırsa, yaz sıcağından bir daha asla şikâyet etmeyecekti; bir daha asla ceketini, şapkasını ve eldivenlerini ve Cassian'ın aylar önce dairesinde giydirdiği o aptal atkıyı hafife almayacaktı.

Emerie, "Yangın kokusu alıyorum," diye mırıldandı. En son saatler önce konuşmuşlardı, bunun yerine dişlerini ağrıtacak kadar derin olan soğuğu önlemeye konsantre olmuşlardı.

İki çamın arkasında durdular, araziyi, karlı gökyüzünü incelediler. Nesta bilekliğine danıştı. "Bu taraftan," dedi başını sola eğerek. "Ateş de bu yönde, rüzgâr dumanı şu tepeden aşağıya taşıyor."

Emerie, "Gwyn'in ateşi olabilir," diye önerdi.

Nesta başını salladı, çarpan kalbini sakinleştirdi. Ağaçtan ağaca koşarak ilerlediler, etraflarındaki herhangi bir tehlikeyi dinlediler, ileride Gwyn'den herhangi bir ipucunu. Kahkahalar onlara ulaştığında birkaç dakikadır hareket halindeydiler. Erkek kahkahası.

Emerie bilekliğini gülüşün kaynağına doğru tutarken yüzü soldu. Küçük tılsım, güneşin zayıf kış ışığında bile parlıyordu.

Nesta acımasızca, "Rüzgâra karşı devam edelim," dedi. "Güney tarafından çıkacağız tepeye."

Kampın kenarındaki bir dala asılı bir gecelik.

Nesta'nın midesi kalktı, yetersiz kahvaltısı boğazını yaktı. Emerie'nin yumuşak bir nefes alışı, arkadaşının tepenin son bölümüne tırmanırken tepesinde kamp yapan savaşçılara karşı duyduğu korku ve acının tek belirtisiydi. Öldürdükleri erkeklerle övünüyorlardı, Ramiel'e doğru kalan yolculuklarla. Nesta aralarında bir kadın olduğuna dair herhangi bir ipucu duymak için zorlandı. Gwyn'in geceliği ağaçta asılıysa, o zaman Gwyn...

Ramiel'e ulaşmanın canı cehenneme. Haftanın geri kalanını burada geçirir, hepsini yavaşça öldürürdü.

Tepenin zirvesi üç metre yukarıda duruyordu.

Nesta, Valkyrie'lerin yaptığı gibi sessiz ve sığ tutarak nefesini kontrol etti. Emerie'ye bir bakışla, koyu gözlerindeki öfke alevlenirken dişinin aynısını yaptığını anladı.

Yamaca çıkmadan önce, Emerie'nin kanatları başının çok üzerinde kavisli olduğu için, Nesta'nın sırtın ötesinde ne olduğunu değerlendireceğine karar vermişlerdi. Emerie iki bıçak tutuyordu; Nesta'nın bir hançeri, İllyria yayı ve iki oku vardı. Nesta, erkeklerin hangi silahlara sahip olduğu hakkında bilgi toplamak için gizlice bakmalıydı.

Erkekler kahkahalara boğulurken son bir kez baktılar ve Nesta ayağa kalktı. Sırtın kenarını görmesine yetecek kadar yükseğe.

On erkek ateşin etrafında oturmuş yemek yiyordu. Bazılarının baltası, bazılarının kılıcı, bazılarının bıçağı vardı. Nesta ortadaki erkeği seçti, en yüksek sesle gülen ve konuşan, lider olandı. Yüzü... yüzünü daha önce görmüştü. Herhangi bir yerde.

Gwyn'den iz yoktu. Nesta eğildi ve Emerie'ye doğru döndü.

Ama Emerie gitmişti. Yamacın yarısına kadar sürüklenmiş ve sırıtan iki erkek arasında tutuluyordu.

Kimse yüksek, gri taşlı kaleye girip çıkmamıştı. Azriel ve Cassian sırayla yukarıdan daireler çizdiler, ayrılan bir grubun işaretini beklediler ama kapılar açılmadı. Etrafını saran surlarla çevrili şehre kimse girip çıkmamıştı. Kapılar kilitliymiş gibi, insanları içeride tutuluyordu. Etrafındaki teperde de hiçbir köy izi yoktu.

Kale yeryüzünden yükselmiş ve kara üzerinde devasa bir canavar çömelmiş gibi oraya yerleşmiş görünüyordu.

Cassian, en son hava araştırmasını tamamladığını söylerken, "Briallyn burada olduğumuzu biliyor olmalı," dedi. "Sence harekete geçmemizi mi bekliyor?"

Azriel kulağına gölgeler fısıldarken, "Bence daha iyi soru,

Eris'in hâlâ hayatta olup olmadığı," diye mırıldandı. "Onu anlayamıyorum."

"Beklemek anlamsız. İçeri girmeliyiz. Gözden uzak durarak, böylece orada olduğumuzu bile bilmeyecek ve Taç'ı üzerimizde kullanmaya teşvik edilecek."

"Söyledim ya: Orası Rüzgâr Evi kadar koruma büyüsüyle korunuyor. Briallyn Eris'i bir yerlere götürüyorsa, o zaman onu yakalamamız daha iyi olur."

"Belki tüccar yanılıyordu."

"Belki de. İzlemeye yarın devam edeceğiz." Azriel kollarını kavuşturdu. "Nesta'ya yardım etmek istediğini biliyorum. Belki Amren kanunlarda bir boşluk bulabilir..."

Cassian sertçe yutkundu. "Yasal boşluk yok. Müdahale edersem, ikimiz de ölürüz. Bulsam bile, onu kurtarmak için atlarsam Nesta beni öldürür. Bunun için beni asla affetmez."

Son günlerde bunu düşünmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Nesta'nın kaderi kendi kaderiydi. Kan Ayini'ndeki dehşete rağmen kendi yolunu çizecek kadar güçlüydü. Bunu yapmak için gereken becerileri ona kendisi öğretmişti.

Ve yasalar buna izin verseydi bile, bunu onun elinden asla almazdı: kendini kurtarma şansını.

❖

Soğukkanlı lider Nesta ve Emerie ayaklarının dibine fırlatılırken, "Geceliğe kanacak kadar aptal olacağını düşünmemiştim ama sanırım bu kendini savaşçı sanan bir kadınla gerçek savaşçı olan arasındaki fark," dedi. Gözleri o kadar donuk bir şekilde kıkırdadı ki Nesta, birinin silahlarla birlikte bir kasa şarap kaçırıp kaçırmadığını merak etti. "Merhaba Emerie."

Nesta erkeği o zaman tanıdı. Bellius, Emerie'nin nefret dolu kuzeni.

Emerie sadece "*Hangi* cehennemde o?" diye tükürdü.

Bellius omuz silkti. "Geceliği birkaç kilometre önce buldum. Belki de başka bir savaşçı onu becerdi ve öldürdü." Gülümseme-

sinde kötülükten başka bir şey yoktu. "Buraya gelmemeliydin kuzen."

Emerie cevap verdi, "Buraya isteğim dışında getirildim, *kuzen*. Ama şimdi senin ve babanın yanıldığını kanıtlamaktan zevk alacağım."

Dişleri loş, karlı bir ışıkta orman gölgeliğinde parlıyordu. "Babanı rezil ettin. Ailemizi rezil ettin."

Nesta, Emerie'nin yakalanması üzerine bakışlarını erkeğin ayaklarının dibindeki silahlara dikti.

"Bu silahlarla Ayin'i sabote eden sen miydin?" Nesta'nın kanı kaynadı.

Bellius gözleri bulanık kalmasına rağmen tekrar kıkırdadı. Koyu renk saçlarında kar taneleri toplandı. "Ben olsam buna sabotaj demezdim. *O* da demezdi."

Nesta dondu. Eris'in askerlerinin yüzündeki o camsı bakışı daha önce görmüştü.

Ve o kelime... *o*. Briallyn bir şekilde Bellius'u Taç'la tuzağa düşürmüş müydü? Aylar önce Emerie'nin dükkânında onu gördüğünde donuk bakışlı görünüyordu. Kıtaya yaptığı keşif gezisinden yeni dönmüştü. Briallyn yollarını o zaman kesmiş olmalıydı. Belki de İllyrialıları etkilemek için Taç'ı kullanmışlardı. Ayinin kutsal kurallarını çiğnemek için, silahları buraya yerleştirmek için. Ama neden?

Bellius, Emerie öfkeyle sarsılırken ona şöyle dedi, "Buradan canlı ayrılmana izin veremeyeceğimi biliyorsun. Ailemiz bu utançtan asla kurtulamazdı."

"Siktir git," diye homurdandı Emerie. "Ailenin canı cehenneme."

Bellius hafifçe gülümseyerek Nesta'ya baktı. Ceketinin omuzlarındaki karı silkti. Savaşçılarına, "Ulu Peri sürtüğünü ilk ben haklayacağım," dedi.

Nesta'nın midesi bulandı, asit içine doldu. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Sayıca az, silahsız ve sihirsiz olsa bile.

Emerie'nin yüzündeki saf panik ve öfke, arkadaşının da herhangi bir çözüme ulaşamadığını gösteriyordu.

Bellius onlara doğru yürüdü.

Ve sonra kan yüzünün yan tarafına sıçradı. Dostlarından birinin bağırsakları karın üstüne döküldü.

❖

Tepenin üzerinde sürünen şey kâbuslardan yapılmıştı. Yarı kedi, yarı yılan, tamamen siyah kürk, keskin pençeler ve kancalı dişler. Kampın kenarında durdu. Karnı tek bir darbeyle yarılmış savaşçımn bağırsakları deşilmiş cesedine bakmadı. Kan, etrafındaki karı geniş bir daire şeklinde lekeledi.

Savaşçılar, Bellius da onlarla birlikteydi, kendilerini hazırladılar. Bellius kılıcını çekti.

Yaratık sıçradı. Savaşçılar çığlık attı, kanlı, çığlık dolu kavgada silahlar hareketlendi.

Nesta ayağa fırlayarak Emerie'ye *"Kaç,"* diye emretti. Silahlarını kaptı ve Emerie bir savaşçının elinden karın içine uçan bir kılıcı kapmak için hamle yaptı.

Sırtın diğer tarafından bir kadın sesi geldi. *"Buraya!"*

Nesta neredeyse sese, işaret eden ele, beliren bakır saça hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı, Bellius ve adamları onları parçalayan şeye karşı toparlanıyordu. Nesta ve Emerie tepenin kenarına ulaştı ve kar püskürerek aşağı kaydı. Gwyn kanlı ve savaşçı kıyafetleriyle diğer tarafında bekledi, yüzü kirli ve yırtıktı ama gözleri açıktı.

"Beni takip edin," diye nefes aldı Gwyn ve yamaçtan yarı aşağı düşerken ve ağaçların arasından güneydoğuya doğru koşarken tartışarak boşa çaba harcamadılar.

Savaşçıların çığlıkları, canavarın kükremeleri uzaklaşana kadar kaçtılar. Ta ki tamamen kaybolana kadar.

Karda bir dere sızıntısının yakınında durdular, öyle hızlı nefes alıyorlardı ki Nesta bir ağaca yaslanmak zorunda kaldı.

"Nasıl?" Emerie soluğunu tuttu.

"Diğerlerinden önce uyandım," dedi Gwyn, nefesler arasında, bir eli göğsündeydi...

Nesta sessizce, "Ben de," dedi. "Bunun Yaratılmış olduğum

için olduğunu sanıyordum ama belki de sen ve ben İllyrialı olmadığımız içindir."

Gwyn başını salladı. "Koşmaya başladım ve hemen bir silah zulası buldum." İllyria derilerindeki kanı işaret etti. "Geceliğimi çıkarıp başkasının kıyafetlerini giydim. Yani bir cesedin." Bileğini kaldırdı. "Bu şeyin parladığını biliyor muydun? Bizim için dileğini hatırladım: her zaman birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulabilmemizi. Ne olursa olsun... Beni size götüreceğini düşündüm. Ayin'deki büyü yasağına bir şekilde bağışık olmalı."

Nesta'ya çarpık bir şekilde gülümsedi. "İlk iki gece ağaçlara baktım, canavarları izledim ve bu sabah o korkunç erkeği ve yoldaşlarını gördüm. Geceliğimi bulup sergilediklerini gördüm ve sizin peşinde olduklarını biliyordum. Onlar sizi bulmadan önce onları ortadan kaldırayım dedim."

"Canavarı doğruca onlara götürdün."

Gwyn, "Hayvanların gündüzleri nerede uyuduğunu öğrendim," dedi. "Ve uyandıklarında *çok* sinirleniyorlar." Yüzündeki ve ellerindeki kesikleri işaret etti. "Onu kampa doğru götürürken zar zor kaçtım. Gerçi zamanlamam sadece iyi şanstı."

Emerie ürperdi. "Ana bizi esirgedi."

Nesta bilekliklerindeki sembollerin yumuşak, şarkı söyleyen bir uğultu çıkardığına yemin edebilirdi.

Ama Gwyn irkildi. "Gerçekten kuzenin mi?"

"Umarım bundan sonra geçmiş zamanda bu üzücü gerçeğe atıfta bulunabilirim," dedi Emerie soğukkanlılıkla.

Nesta sert bir gülümseme gönderdi. "Devam etmeliyiz. Bellius veya arkadaşlarından herhangi biri hayatta kalırsa, artık bizi daha da fazla öldürmek isteyecekler."

Dört gün daha. Dört gün daha dayanmaları gerekiyordu.

Gwyn, vahşi doğaya doğru ilerlerken, kar yağışı merhametli bir hal almıştı, "Siz ikiniz beni aramaya geldiniz," dedi.

"Tabii ki yaptık," dedi Emerie, elini Gwyn'inkiyle, ardından Nesta'nınkiyle birleştirdi ve sıkıca sıktı. "Kız kardeşler böyle yapar."

68.
BÖLÜM

Nesta mağaraları ağaçlara tercih ederdi. Fakat gece çöktükçe ve hiçbir mağara ortaya çıkmadıkça, kendisini Emerie ve Gwyn'in arkasında değerlendirme yaparken buldu, Gwyn uzun bir ipte gerinirken nasıl dinlenmeyi başardığını açıklıyordu. Kraliçe Briallyn'in İllyrialılara bıraktırdığı eşyalardan biri olmalıydı, muhtemelen esirleri bağlamak, asmak veya boğmak içindi ve Gwyn bunu her gece kendini bir ağacın gövdesine bağlamak için kullanmıştı. O kadar uzundu ki, üçü büyük bir dalda yan yana oturuyorlardı, kendilerini birbirine ve ağacın kendisine bağlayabiliyorlardı.

"Seni yemek için tırmanan yaratıklardan nasıl kaçtın?" Emerie, Nesta'yla arasına sıkışan Gwyn'e sordu. "İllyrialıları elma gibi dallardan çekiyorlardı."

Gwyn, kıyafetlerine kaşlarını çatarak, "Belki de İllyrialı gibi kokmadığım içindir," dedi. "Bunlara rağmen." Başıyla Nesta'yı işaret etti. "Sen de öyle kokmuyorsun. Eğer şanslıysak, kokularımız Emerie'ninkini maskeleyecek."

Nesta, gece derinleşirken sessiz bir şekilde, "Belki," dedi. Kar nihayet saatler önce durmuştu ve rüzgâr bile hafiflemişti. Küçük bir mucize.

Gwyn, Emerie'ye bakmak için ileri uzandı. "Ayin hakkında ne kadarını biliyorsun?"

Emerie ısınmak için ellerini koltukaltlarında birleştirdi. "Bir hayli şey biliyorum. Babam ve erkek kardeşim –ve korkunç kuzenlerim– bu konuda durmadan konuşmuşlardı. Hemen her aile toplantısında erkekler toplanıp kendi Ayinleriyle ilgili oh-çok-ihtişamlı hikâyelerini anlatıp durdular. Kaç kişiyi öldürdüklerini, kaç canavarı kaçırdıklarını. Hiçbiri Ramiel'e ulaşamamış gerçi." Emerie başıyla Nesta'yı işaret etti. "Cassian'ın bu özelliğinden hep nefret ettiler. Rhysand ve Azriel'in. Üçünün de zirveye ulaşıp her şeyi kazanmasından *nefret* ediyorlardı."

"Dağa tırmanmak o kadar zor mu?" diye sordu Gwyn, sessizce.

Emerie homurdandı. "Ulaşması zor, tırmanması zor. Seni peynir rendesi gibi dilimleyen sivri taşlarla kaplı."

Nesta ürperdi.

Emerie, "Ayin kuralları sayesinde iyileşme hızımız bir insan hızına düşürüldüğünden, Enalius Geçidi'ne tek parça halinde ulaşabilirsek şanslı olacağız," diye devam etti.

"O da ne?" diye sordu Nesta.

Emerie'nin gözleri parladı. "Uzun zaman önce –çok uzun zaman önce bunun için kesin bir tarihleri bile yoktu– Periler ve onlara baskı yapan antik varlıklar arasında büyük bir savaş yapıldı. Kilit savaşlarından biri burada, bu dağlardaydı. Kuvvetlerimiz sindirilmiş ve sayıca azalmıştı ve bir sebepten dolayı düşman Ramiel'in üstündeki taşa ulaşmak için çaresizdi. Nedeni bize hiç öğretilmedi; sanırım unutuldu. Ama Enalius adında genç bir İllyrialı savaşçı düşman askerlerine karşı hattı günlerce tuttu. Kayaların arasında doğal bir taş kemer buldu ve bunu darboğaz haline getirdi. Sonunda öldü ama müttefiklerimizin bize ulaşmasına yetecek kadar düşmanı uzak tuttu. Bu Ayin onu onurlandırmak için. Tarihin büyük bir kısmı kayboldu ama onun cesaretinin hatırası hâlâ duruyor."

Nesta, Cassian'ın adı da tarih boyunca sürecek diye düşündü. Kendi ismi? Küçük bir parçası bunu diledi.

Emerie, "Ramiel'in tepesine giden birkaç farklı yol var," diye devam etti. "Ama en zoru, en rezili, seni Enalius Geçidi'nden geçirendir. Taş kemerden. Bu yola Kırılma diyorlar."

"Cassian ve kardeşlerinin bunu almasına neden şaşırmadım?" Nesta homurdandı.

Emerie ve Gwyn kıkırdadılar ama bir canavar uzaktan kükreyince, anında sessizleştiler.

Nesta, "Nöbet tutmalıyız," diye mırıldandı.

Bölündüler, Nesta ilk nöbeti aldı, Emerie ikinci ve Gwyn üçüncü ve buna karar verildiğinde, uzun bir süre sessizce oturdular. Gwyn'in masum bir İllyrialı'dan çalmayı başardığı bir kızarmış sincaptan oluşan kıt bir yemek yemişlerdi, ancak açlık midelerinde bir ses düğümü olarak kalmıştı.

Nesta, Gwyn'in sıcaklığına doğru eğildi, kemiklerinden sızmasına izin verdi. Ve midelerinin guruldamasının onları aşağıdaki canavarlara belli etmemesi için dinleyen her şeye dua ettiler.

❖

Dördüncü gün güneşi getirdi, çamların gölgesinde bile karı kör edecek kadar parlak. Gwyn ağaçlarını zirvesine tırmandı, sonra Ramiel'in kuzeydoğuya günler uzaklıkta olduğunu tahmin etti. Onları terk etmek, eğer başarırlarsa, çorak yüzeyine tırmanmak için bir gün.

Gwyn, "İleride başka biri olup olmadığını göremedim," diye duyurdu, "ama yakınlarda küçük bir ahşap köprüsü olan büyük bir vadi var. Onu ilk bulan biz olmalıyız; başka biri bulsaydı, daha fazla kullanılmasını önlemek için köprüyü yok ederdi. Diğerleri ulaşmadan biz ulaşmalıyız."

"Ne kadar ileride?" diye sordu Nesta, yanındaki bıçağı, omzundan sardığı ipi ve oradaki İllyria yayını kontrol ederken. Emerie'nin Bellius'un kampından çaldığı kılıç vardı ve Gwyn kendine ait bir kalkan ve bıçak taşıyordu.

Gwyn, "Koşabilirsek birkaç saat," dedi.

Emerie, "Koşmak dikkat çekme riskini arttırıyor," diye uyardı.

Nesta, "Yürümek köprüyü kaybetme riskini taşıyor," diye karşılık verdi.

Üçü de birbirlerine baktı. "Koş o zaman," dedi Gwyn ve başlarını salladılar.

Ayak altındaki karla bile adımlarını sessiz tutmak için hafif bir tempo belirlediler, ancak günlerce süren yorgunluktan sonra, midelerinin boş olması ve soğukla sertleşen uzuvları Nesta'nın başının nabız gibi atmasına neden oldu.

Emerie soluk soluğa "Misafirimiz var," dedi ve üçü de durdu. Altı erkekle aralarında beş yüz metreden az mesafe vardı.

"Köprüyü biliyor olabilirler mi?" Gwyn nefes aldı.

Bunu söyler söylemez, erkekler bir koşma yarışına girdi. Onlara doğru değil, vadiye doğru.

Küfreden eden Nesta, Gwyn ve Emerie'nin arkalarından kar yağarken harekete geçti. "Acele edin!" diye bağırdı.

Önündeki ağaçların arasından dünya aydınlandı, sanki orman durmuştu. Gerçekten de öyle olduğunu fark etti. Vadinin kenarında, şimdi onlarla erkekler arasında eşit uzaklık vardı. İlk kim giderse arkasındaki köprüyü kesmiş olurdu.

İkisi de köprüye aynı anda ulaşırsa...

Nesta, "Onları durdurmalıyız," diye nefes nefese kaldı. "Onlar köprüye ulaşmadan çok önce." Yörüngesini aniden değiştirdi ve Emerie ve Gwyn bir bütün olarak onunla birlikte hareket etti. Köprüyü hedef alan erkekler, düşmanlarının şu anda üzerlerine doğru geldiğini fark etmiş gibi görünüyorlardı. Yavaşladılar, silahlarına uzandılar.

Nesta hedefini buldu, ayağı sağlam bir erkek ve ona odaklanırken hançerini okşadı. Dengesini kaybedecek kadar hızlı koşuyordu ve darbeden kaçarken yere düştü. Tam olarak onu istediği yerde, Emerie'nin önünde. Nesta, arkadaşı kılıcını ilk erkeğin göğsüne saplarken bir sonraki erkeğe döndü.

Nesta'nın saldırdığı bir sonraki erkek kısa bir kılıçla hazırdı. Eğilerek uzaklaştı ve Gwyn'in kalkanına darbe indirmesine izin verdi. Tam da Gwyn'in hançerle bacaklarını kesmek için eğildiği sırada.

Diğer dördü...

Nesta başka bir erkeğe karşı pozisyon aldı ve sallandı, hançer hançere. Her hareket nefesiyle mükemmel bir uyum içinde şarkı söylüyordu; vücudunun, uzuvlarının her bir hareketi bir senfoninin parçasıydı.

Erkek, Nesta'ya geniş bir şekilde vurdu ve o da açığını gördü. Dirseğini burnuna sokmadan önce yumruğunun genişten almasın izin verdi. Kemik kemiğe çarptı ve içinden bir çıtırtı geçti.

Bir homurdanmayla yere düştü ve Nesta'nın bıçağı boğazını gümüş ve kırmızı kesti. Kanının ılık kayganlığını hissetmek için kendine izin vermedi.

Başka bir erkek zaten ona saldırdı ve Gwyn, Nesta'nın adını bağırdı. Rahibe ona bir kalkan atmadan hemen önce dikkatini çekmişti.

Nesta, bir diziyle karda dönerek yakaladı, bu ağırlığının etkisini emdi. Güçlü bir nefesle soluğunu dışarı vererek, kalkanı kaldırdı ve erkek kafasını hedef alarak kılıcını indirdi. Nesta darbeyi karşıladı, kalkanı yukarı doğru itti ve erkeğin dengesini bozdu. Bıçağını adamın botuna sapladı.

Adam çığlık attı, geriye doğru düştü ve Nesta ayağa fırladı, kalkanı o kadar sert salladı ki kafasına çarptı. Çarpmanın etkisi elini ve ön kolunu acıttı ama kalkanı tutmaya devam etti.

Nesta bir sonraki rakibe doğru döndü ama arkadaşları durmuştu. Çevrelerindeki erkekler yerdeydi.

Sessizlik karlı ormanı doldurdu. Çamlardaki kuşlar bile cıvıldamayı bırakmıştı.

"Valkyrie'ler," dedi Emerie, gözleri parlıyordu.

Nesta yüzüne sıçradığını bildiği kanla sırıttı. "Kesinlikle."

❖

Cassian, Azriel ile kaleyi izledikleri yerden "Dört lanet gün," diye tısladı. "Dört gündür kıçımızın üstünde oturuyoruz."

Azriel, Doğrucu'yu keskinleştirdi. Siyah bıçak, yukarıdaki orman gölgeliğinden dâmlayan loş güneş ışığını emdi. "Casusluğun ne kadarının doğru ânı beklemek olduğunu unutmuş gibisin. İnsanlar sana uygun olduğu vakitte şeytani işlere girişmez."

Cassian gözlerini devirdi. "Casusluğu bıraktım çünkü canımı sıkıyordu. Bunca zaman buna nasıl katlandığını bilmiyorum."

"Bana uyuyor." Azriel, ayaklarının etrafında gölgeler toplanmasına rağmen bilemesini durdurmadı.

Cassian bir nefes verdi. "Sabırsız olduğumu biliyorum. Bunu biliyorum. Ama gerçekten o lanet kaleye gidip içeriye bakmamamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Söyledim ya: Kaleleri çok sıkı korunuyor ve Helion'u bile tökezletecek sihirli tuzaklarla dolu. Bunun ötesinde, Taç'ı Briallyn aldı. Rhys ve Feyre'ye neden benim gözetimimdeyken öldüğünü açıklamak istemiyorum. Ve Nesta'ya açıklamakla daha da az ilgileniyorum."

Cassian kaleye doğru baktı. "Onun hayatta olduğunu düşünüyor musun?" Bu soru son birkaç gündür her nefes alışında aklından çıkmıyordu.

Azriel, çalışmalarını duraklatıp Cassian'a bakarak, "Ölseydi bilirdin," dedi. Yaralı eliyle kardeşinin göğsüne dokundu. "Tam burada... bilirsin Cass."

Cassian, derin bir sesle, "Başına gelebilecek başka pek çok ağza alınmayacak şey var," dedi. "Emerie ve Gwyn'in de."

Gölgeler Azriel'in etrafında derinleşti, sifonları kobalt ateşi gibi parlıyordu. "Onları iyi eğittin –eğittik– Cassian. Buna güven. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Cassian'ın boğazı sıkıştı ama bir hareket Azriel'in dikkatini çekti. Cassian ayağa fırladı. "Birisi kaleden ayrılıyor." İkisi tek kelime etmeden gökyüzüne fırladı, birkaç dakika içinde bulut örtüsüne girdiler. Soğuk keskin havada, Cassian sadece bulutlardaki boşlukların sunduklarını gördü.

Ama yeterliydi.

Küçük bir kervan doğu şehir kapılarından ayrılmış, tepelerden geçen çıplak yoldan aşağıya doğru yola çıkmıştı.

Cassian rüzgârda, "Ben bir zindan vagonu görmüyorum," dedi.

Azriel'in bakışları aşağıdaki dünyada kaldı. "İhtiyaçları yok," dedi sessiz bir zehirle.

Cassian görmek için bulutlardaki bir sonraki boşluğa kadar beklemek zorunda kaldı.

Hayır, bir zindan vagonuna ihtiyaçları yoktu. Çünkü partinin önünde, kambur, küçük bir figürle yan yana beyaz bir atın üstünde giden Eris'ti.

Cassian, "Aptal pislik," diye homurdandı. "Taç'la onu tuzağa düşürdü."

"Hayır," dedi Az sessizce. "Soluna bak. Hançer hâlâ yanında. Eğer onun kölesi olsaydı, çoktan teslim ederdi."

"Yani başka bir Yaratılmış nesneye sahip olmak onu Taç'a karşı koruyor." Bu da demektir ki... "Hain." Cassian tükürdü. "Neden şaşırdığımı bilmiyorum." Elleri yumruğa dönüştü. "Hadi onu yakalayalım, eve götürelim ve parçalara ayıralım." Nesta'dan bunun için mi uzaklaştırılmıştı? Eris'in oyunları için mi?

Azriel'in sesi uluyan rüzgârı kesti. "Onları takip ediyoruz. Eris'i şimdi yakalarsak ağzından bir şey alamayabiliriz. En azından çabucak. Onları takip edeceğiz ve bu ihanetin ne kadar ileri gittiğini öğreneceğiz. Kiminle buluşacaklarını öğreniriz. Kalenin güvenliğinden ayrıldıklarına göre önemli olmalı."

Cassian'ın kalbi her kanat çırpışıyla eve dönmesi için ona bağırsa bile, bunun mantığıyla tartışamazdı.

❖

Nesta, Emerie ve Gwyn, yay ve oklarla silahlanmış yeni bir erkek grubu yaklaştığında köprüye ulaşmamıştı bile.

Emerie, sürünün başında köprüye doğru hızla koşarak, "Başarabiliriz," diye soluk soluğa nefes aldı, şimdi karla kaplı ağaçların arasından görülebiliyordu. "Onlardan kaçabiliriz."

Oklar vızıldayarak geçti.

Önce Emerie köprüye ulaştı, külüstür mekanizma ağırlığıyla zıplıyordu. Neredeyse köprünün üzerinden uçuyordu. Oklar ağaçlara, zemine, köprü direklerine düştü ve Nesta çıtaların üzerinden geçerken tereddüt etmedi, aşağıdaki çorak bir nehir yatağına dalmaya cesaret edemedi, sadece köprüyü temizlerken Emerie'ye baktı...

Arkalarında bir acı çığlığı patladı, Nesta köprünün ucunda döndü ve Gwyn'i uyluğunda bir okla diğer tarafta buldu. Yerde. Erkeklere çok yakın...

"KES ŞUNU!" diye kükredi Gwyn.

"Kalk," dedi Nesta. *"Kalk."*

Rahibe denedi. Ayağa kalktı ama köprüyü asla zamanında geçemezdi.

Nesta, İllyria yayını omzundan çıkardı. Hâlât bobinini de çıkardı ve körü körüne Emerie'ye uzattı. "Bir ucunu ağaca bağla, sonra da etrafına dolan." Nesta okun diğer ucunu düğümlemeden önce emrine uyulup uyulmadığını görmek için beklemedi. Oku yaya yerleştirdi.

Emerie, "Okçuluğu öğrenmedik," diye nefes aldı.

Ama Nesta oku yerine koydu. Nişan aldı. Gwyn'e, oka bağlı hâlâta, ağacın diğer ucuna ve Emerie'ye baktı ve anladı.

"Kız kardeşim öğretti." Nesta yayı geri çekerken kolları titredi. "Çok uzun zaman önce."

Dişlerini sıktı, homurdandı, Nesta her santimini zorladı. Gwyn'i hedef aldı, arkadaşı köprüye doğru koştu, topallıyordu, acı içinde yüzü bembeyazdı, arkasında karda kan izi bırakıyordu.

Nesta, ilk erkekler ağaçların arasından çıkarken okun uçmasına izin verdi.

Bu doğruca uçtu. Gwyn'in ayaklarının dibindeki kara düştü.

Rahibe oku aldı ve köprüye doğru koşarken ipi defalarca kez beline doladı.

Nesta yayı bıraktı. Gwyn köprünün uzak tarafına ulaşmıştı ve *"KES ŞUNU KES ŞUNU KES ŞUNU!"* diye bağırıyordu.

Erkekler ağaçları temizledi. Köprüye ve topallayan Gwyn'e doğru hızla koştular, ona yetiştiler. Emerie kılıcı ona atmadan önce Nesta'nın sadece elini uzatması gerekiyordu.

Gwyn, köprünün yarısında topallayarak, hareket etmeyi bırakmadı. Erkekler sadece birkaç metre gerideydi, çürük yapıya doluşuyorlardı.

Nesta bıçağı köprünün iplerine indirdi. Tahta altından düşerken bile Gwyn hâlâ koşuyor gibi görünüyordu, sonra boşluğa düştü, sadece belindeki ip, düşmeye başladığında onu ölümden korumak için etrafına sarılmıştı...

Ama Nesta ipi düşmeden önce yakaladı ve bacaklarını etrafına sardı, elleriyle santim santim yırtılan kaba lifi sıkıca tuttu.

Arkasında, çam ağacına yaslanmış Emerie de sıkıca tutunmuştu.

Gwyn vadiye doğru düşüyordu, İllyrialı erkekler onunla birlikte bağsız bir şekilde yuvarlanırken çığlık atıyordu.

Nesta çığlık attı, avuçları yanıyordu. İpi kırmızı kan kapladı ama yırtık ellerini daha sıkı tuttu ve parçalanma hissi boyunca nefes aldı.

Gwyn sonunda durana kadar. Nesta ipin kopmasını beklerken tüm dünya nefesini tutmuş gibiydi.

Ama Gwyn bir kayanın yüzüne çarpacak gibi oldu ve vururken acı içinde homurdandı.

Şükürler olsun ki, düşen İllyrialılar yayları taşıyordu ve diğer taraftaki erkekler küfredip tükürdü.

Ama Nesta ve Emerie, Gwyn'i yukarı çekerken onlara aldırış etmedi, kanlı eller ipi hâlâ kırmızıya çeviriyordu. Her çekişte Nesta, Gwyn uyluğundaki ok bir yerlere sürttükçe yüzünü buruşturdu. Temiz bir atıştı ama kan bacağını ıslattı. Yüzü zaten solgundu.

"Lanet *orospular!*" diye kükredi erkeklerden biri.

"Ah, kapa çeneni!" Emerie vadiyi nefes nefese geçerken Nesta'nın Gwyn'i karlı ağaçlara götürmesine yardım etti. "Bize küfretmek için yeni bir şey bulun!"

Oku Gwyn'in bacağından çıkardılar ve ölü bir savaşçıdan aldıkları fazladan bir gömlekle bağlamayı başardılar, ancak rahibe hâlâ topallıyordu. Yüzü kül gibi olmuştu ve Nesta ve Emerie sayesinde yürüyordu, onların temposunu yavaşlatıyordu.

Yine de Ramiel'e doğru devam ettiler, şimdi önlerinde görünüyordu.

Başka kimseyle karşılaşmadılar. Öğle saatlerinde tekrar kar yağmaya başladı ve Gwyn'in adımları sendeledi. Nefes alıp verişi çok zorlaştı. Kısa süre sonra Nesta ve Emerie onu yarı yarıya taşıdılar.

Akşam çöktüğünde Gwyn'i ağaca tırmandırmak tüm güçlerini

aldı. Kanlı iple kendilerini gövdesine bağladılar ve Nesta ve Emerie soyulmuş ellerinden minik ip liflerini kopardılar. Yiyecekleri kalmamıştı, sadece su vardı.

Ertesi gün de aynıydı: yavaş yürüme, kar yağışı, diğer savaşçılara dair herhangi bir ipucu için gerilen kulaklar, çok fazla mola, sadece karınlarını dolduracak su ve gece çökerken yeni bir ağaç.

Ama bu ağaç, üzerlerinde siyah bir canavar gibi çorak bir yamacın yükselmesinden önceki son ağaçtı.

Ramiel'e giden yola ulaşmışlardı.

Nesta şafaktan önce uyandı, Gwyn'in nefes alıp almadığını, bacağının enfekte olup olmadığını kontrol etti ve ilerideki siyahgri eğime baktı.

Çok çok uzaklarda, zirvesi kutsal siyah taşla duruyordu. Dağın üzerinde üç yıldız parladı: Arktos ve Oristes solda ve sağda; Carynth onları taçlandırıyordu. Işıkları sanki davet ve meydan okumaymışçasına parladı ve azaldı.

Nesta arkadaşlarına, "Cassian buraya kadar sadece 12 kişinin gelebildiğini söyledi," diye mırıldandı. "Burada olarak zaten Oristian unvanını kazandık."

Emerie kıpırdandı. "Bugün burada kalabilir, gece dışarıda bekleyebilir ve şafakta bitirebiliriz. Unvanların canı cehenneme." Yapılacak en akıllıca şey buydu. Yapılacak en güvenli şey.

Nesta, Ramiel'in dibi boyunca uzanan küçük bir yolu işaret ederek, "Bu yol bizi güneye de götürebilir," dedi. "Kimse o tarafa gitmez, çünkü seni dağdan uzaklaştırır."

"Yani bunca yolu sadece saklanmak için mi geldik?" dedi Gwyn, bilenmiş sesiyle.

Nesta, "Yaralısın," diye karşılık verdi. "Ve önümüzde bir *dağ* var."

"Yani denemek ve başarısız olmak yerine," dedi Gwyn, "güvenli yolu mu seçerdin?"

"Yaşayabiliriz," dedi Emerie dikkatlice. "Köyümdeki erkekle-

rin dudaklarındaki sırıtmaları silmeyi çok isterim ama bunun pahasına değil. Bize sana malolacaksa hayır Gwyn. Yaşamana ihtiyacımız var."

Gwyn, Ramiel'in acımasız yamacını inceledi. Yan taraflarında fazla kar yoktu. Rüzgâr hepsini alıp götürmüş gibiydi. Ya da fırtınalar zirvesinden tamamen kaçmıştı. "Yaşamak mı? Güvenli yolu seçmek mi?"

"İki yıldır kütüphanede olan sensin," dedi Emerie.

Gwyn gözünü bile kırpmadı. "Yaşadım. Ve bundan bıktım." Uyluğu boyunca kana bulanmış deriyi inceledi. "Güvenli yolu seçmek istemiyorum." Dağı işaret etti, yukarı doğru giden ince yolu. "*O* yoldan gitmek istiyorum." Sesi kalınlaştı. "Kimsenin gitmeye cesaret edemediği yolu seçmek ve sizinle birlikte gitmek istiyorum. Başımıza ne gelirse gelsin. İllyrialılar olarak değil, unvanları için değil, *yeni* bir şey olarak. Onlara, herkese, yeni ve farklı bir şeyin, kurallarına ve kısıtlamalarına karşı zafer kazanabileceğini kanıtlamak için."

Soğuk bir rüzgâr Ramiel'in yamaçlarında uçuştu. Fısıldıyor, mırıldanıyordu.

Emerie, "Bu tırmanışa Kırılma demelerinin bir nedeni var," diye karşılık verdi.

Nesta ekledi, "Günlerdir bir şey yemedik. Suyumuzun sonuna geldik. O dağa tırmanmak için..."

Gwyn, net sesle, "Daha önce bir kez kırılmıştım," dedi. "Kurtuldum. Ve bir daha kırılmayacağım – bu dağ tarafından bile."

Gwyn keskin bir nefes alırken Nesta ve Emerie sessiz kaldılar. "İki yıl önce Hybern'li bir komutan bana tecavüz etti. Askerleri beni bir masaya yatırdı. Tüm o zaman boyunca kahkaha attı."

Gwyn'in gözlerinde yaşlar parladı. "Hybern gecenin bir yarısı saldırdı. Tapınağa girip katliama başladıklarında hepimiz uyuyorduk. İkizim Catrin'le aynı odayı paylaşıyordum. Duvarlardan gelen ilk çığlıkta uyandık. O çok... Catrin her zaman güçlü olandı. Zeki ve çekici olan. Annemiz öldükten sonra benimle ilgilendi. Bana göz kulak oldu. Ve o gece, tapınak duvarlarına doğru koşarken Sangravah'ın çocuklarını korumamı emretti."

Gwyn'in sesi titredi. "Çocuk yurduna vardığımda katliam sadece birkaç salon uzaktaydı. Çocukları topladım ve yeraltı tünellerinden birine koştuk. Mutfaktaki gizli bir kapıdan gidebilirlerdi ve askerlerin geldiğini duyduğumda son çocuğu içeri sokmuştum. Ben... Kapıyı açık bırakırsam bizi bulacaklarını biliyordum. Üzerine bir halı attım ve mutfak masasını üstüne taşıdım. Askerler beni bulduğunda masanın yerini değiştirmeyi yeni bitirmiştim."

Nesta nefes alamıyordu. Gwyn yukarıdan yükselen dağa baktı. Rüzgâr bile onun sözlerini duymak için sessiz kalmış görünüyordu.

"Çığlıklar durmuştu ve yanlarında başka rahibeler vardı. Catrin de dahil. Ama komutanları içeri girdi ve geri kalanımızın nerede olduğunu sordu. Çocukları da istediler. Kızları."

Nesta, Emerie'nin gümbür gümdür atan kalbini duyabiliyordu. Çılgın atışları kendi kalbinde yankılanıyordu.

Gwyn yutkundu. "Ona çocukların yardım bulmak için dağ yoluna çıktıklarını söyledim. Bana inanmadı. Bu yüzden Catrin'i yakaladı, çünkü kokularımız neredeyse aynıydı ve bana çocukların nerede olduğunu söylemezsem onu öldüreceğini söyledi. Ve çocuklardan vazgeçmediğimde..." Ağzı titredi. "Catrin'in ve diğer iki rahibenin kellesini uçurdu. Sonra da askerlerine *bizim üzerimizde* çalışmalarını söyledi. Beni aldı. Yüzüne tükürdüm." Gözyaşları yanaklarından aşağı kayıyordu. "Sonra da... Çalışmaya başladı."

Nesta'nın kalbi kırıldı.

"Büyük Ayin'e henüz katılmamıştım ve orada o kadar uzaktaydık ki bir erkekle yatma şansım hiç olmamıştı ve o da bunu benden aldı. Ve sonra üç askerini çağırdı ve ben çocukların nereye gittiğini söyleyene kadar devam etmelerini söyledi."

Bulantı Nesta'nın midesinde döndü. İstese bile hareket edemedi.

"İlki, Azriel geldiğinde kemerini çözmüştü." Gwyn'in yüzünden sessiz, bitmek bilmeyen gözyaşları aktı.

"Azriel birkaç dakika içinde hepsini katletti. Tereddüt etmedi. Ama zar zor hareket edebiliyordum ve kalkmaya çalıştığımda...

Pelerinini bana verdi ve beni içine sardı. Morrigan birkaç dakika sonra geldi ve sonra Rhysand ortaya çıktı ve bazı askerlerin Kazan'ın parçasını alıp kaçtıkları anlaşıldı, bu yüzden Azriel peşlerinden gitti. Mor beni yapabildiği kadar iyileştirdi, sonra kütüphaneye götürdü. Dayanamadım... Diğerleriyle birlikte tapınakta olmaya dayanamadım. Catrin'in mezarını görmek ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek, hayatımın geri kalanı boyunca her gün o mutfağı görmek.

Kütüphanede olduğum ilk beş ay zar zor konuştum. Şarkı söylemedim. Hepimize danışmanlık yapan rahibeye gittim ve bazen orada oturup ağladım, çığlık attım ya da hiçbir şey söylemedim. Sonra Clotho'nun isteği üzerine Merrill ile çalışmaya başladım ve iş benim odaklanmamı sağladı. Her sabah yataktan kalkmam için beni motive etti. Akşam ayini sırasında şarkı söylemeye başladım. Sonra sen geldin Nesta."

Gwyn'in gözleri onunkilere kaydı, gözyaşları, acı ve umutla doldu. Kıymetli, güzel umutla. "Sana da kötü bir şey olduğunu anlamıştım. Gerçi onunla savaşıyordun. Sana hükmetmesine izin vermiyordun. Catrin olsa eğitime ilk onun kaydolacağını biliyordum, bu yüzden... Ben de yaptım. Ama eğitim bile kardeşimin ölmesine izin verdiğim gerçeğini silmedi. Bir keresinde bana neden başlık ya da Çağrı Taşı'nı takmadığımı sormuştun. O taş kutsallığın bir işareti. Benim gibi biri nasıl takabilir?"

Gwyn sonunda durdu, sanki onu lanetlemelerini bekliyordu.

Emerie'nin yüzünden gözyaşları akıyordu. Emerie, Gwyn'in elini tutarken yaşlar durmadılar ve dedi ki "Yalnız değilsin Gwyn. Duyuyor musun beni? *Yalnız değilsin.*"

Nesta, arkadaşı devam ederken Emerie'nin diğer elini tuttu, "Farklı acılar çektik, ama... Babam bir keresinde beni öyle kötü dövmüştü ki belimi kırmıştı. İyileşirken beni haftalarca yatakta tuttu, insanlara hasta olduğumu söyledi ama değildim. Bu, onun kötülüklerinin en hafiflerinden biriydi." Duraksadı. "Ondan önce annemi döverdi. Ve o da... Sanırım beni ondan korudu, çünkü o gidene kadar bana asla elini sürmedi. Ta ki onu o kadar kötü dövene kadar. İyileşemedi. Yeni ayın olduğu bir gecede bana onun mezarını kazdırdı ve in-

sanlara bebeğini düşürdüğünü ve kan kaybından öldüğünü söyledi."

Öfkeyle gözyaşlarını sildi. "Herkes ona inanmıştı. Ona her zaman inandılar; onlar için çok çekici, çok zekiydi. İnsanlar bana ne zaman böyle iyi bir babam olduğu için çok şanslı olduğumu söyleseler bütün kötü kısımları hayal mi ettim diye merak ederdim. Sadece yaralarım, kanatlarım bana gerçeği hatırlatıyordu. Öldüğünde çok sevindim. Yine de yasım tutmamı bekliyorlardı. Hepsine onun nasıl bir canavar olduğunu söylemeliydim ama söylemedim. O hayattayken kanat kırpılmasını görmezden gelmişlerdi; şimdi onurlu ölüler arasında olduğuna göre neden gerçeğe inanma zahmetine girsinler ki?"

Emerie'nin burnu kırıştı. "Yumruklarını hâlâ üzerimde hissediyorum. Hâlâ kafamı duvara çarpmasının ya da parmaklarımı bir kapıya sıkıştırmasının ya da bayılana kadar üzerime çökmesinin etkisini hissediyorum." Kadın titriyordu ve Nesta elini daha sıkı tuttu. "Bana asla para vermedi veya kendi paramı kazanmama izin vermedi, asla uygun gördüğünden daha fazla yememe izin vermedi ve zihnime o kadar çok solucan soktu ki aynaya baktığımda veya bir hata yaptığımda *hâlâ onu duyuyorum*."

Yutkundu. "Antrenmana geldim çünkü yasaklayacağım biliyordum. Antrenmana onun sesini kafamdan atmak için geldim. Ve bir daha bana elini sürerse bir erkeği nasıl durduracağını bilmek için. Ama hiçbiri annemi geri getirmeyecek ya da babam öfkesini ondan çıkarırken saklandığım gerçeğini. Hiçbir şey bunu düzeltemez. Ama bu dağ..." Emerie tepenin dibindeki küçük toprak yolu gösterdi. "Annem için tırmanacağım. Onun için Kırılma ile yüzleşeceğim ve elimden geldiğince uzağa gideceğim."

Hepsi Nesta'ya bakıyordu. Ama onun bakışları dağda kaldı. Zirvesinde. Ona çıkan yolda. Tüm rotaların en zoru.

Sonunda Nesta, "Rüzgâr Evi'ne gönderildim, çünkü tam bir sefil olmuştum, içiyor ve nefes alan her şeyi beceriyordum. Benim... ailem buna dayanamadı. Bir yıldan uzun bir süre, nezaketlerini ve cömertliklerini kötüye kullandım ve bunu yaptım çünkü..." Titrek bir nefes verdi. "Babam Hybern'le olan savaş sırasında öldü. Gözlerimin önünde ama bunu durdurmak için

hiçbir şey yapmadım." Ve sonra her şey ortaya döküldü. İkisine yaptığı her korkunç şeyi anlattı. Onlara Kazan'dan, dehşetinden, acısından ve gücünden bahsetti. Ona en kötü yanlarını anlattı, böylece onunla o dağa tırmanma riskini göze alırlarsa, her şeyi bilerek o dağa gideceklerdi. Böylece geri çekilmeyi seçebilirlerdi.

Ve Nesta bitirdiğinde, kendini yüzlerindeki hayal kırıklığına hazırladı, tiksintiye.

Gerçi Gwyn'in parmakları onunkine kaydı, sıkıca tuttu. Emerie, Nesta'nın diğer elindeki tutuşunu sıkılaştırdı.

Nesta, "Olanlar için ikiniz de suçlanamazsınız," diye fısıldadı. "İkiniz de *kimseyi yüzüstü bırakmadınız.*"

"Sen de," dedi Emerie yumuşak bir sesle.

Nesta arkadaşlarına baktı. Ve gözyaşı ile çizgilenen yüzlerinde acı ve keder gördü ama aynı zamanda birbirlerinin derinlerdeki kırık yerleri görmelerine izin vermenin açıklığını da gördü. Ki onlar, bundan yüz çevirmeyeceklerdi.

Gwyn, "Ramiel'e tırmanıyoruz," derken Nesta'nın gözleri yandı. Kırılma'yı tırmanıyoruz. Herkese yeni bir şeyin eski kurallar kadar güçlü ve kırılmaz olabileceğini kanıtlamak için kazanacağız. Daha önce kimsenin görmediği bir şey, ne tamamen Valkyrie ne de tamamen İllyrialı, Kan Ayini'ni kazanabilir. "

"Hayır," dedi Nesta aniden. "*Kendimize* bunun yapılabileceğini kanıtlamak için kazanacağız." Dişlerini dağa vahşi bir sırıtışla gösterdi. "Bu lanet şeyin hepsini kazanacağız."

69. BÖLÜM

Eris ve küçük kervan üç gün boyunca doğuya doğru at sürdüler, sadece yemek ve uyumak için durdular. Hızları yavaştı, Cassian ve Azriel'in bulutların arasından attıkları bakışlardan Eris'in zincirleri çözülmüş gibi görünüyordu. Briallyn'in küçük, kambur figürü her gün onun yanındaydı. Ama üzerinde Taç'ın izine rastlamadılar. Güneşin altında altın parıltısı yoktu.

Kan Ayini sonraki gün sona erecekti. Cassian, Nesta hakkında hiçbir şey duymamıştı, hiçbir şey hissetmemişti. Ama zar zor uyuyordu. Tepelerin ötesinde, eski ve düğümlü ve sarkan yosunlarla dolu alçak bir ormana girerken, odağını ilerideki gruba verememişti.

Azriel rüzgârda, "Daha önce buraya hiç gelmedim," diye mırıldandı. "Eski bir yer gibi geliyor. Bana Orta Bölge'yi hatırlatıyor."

Cassian sessizliğini korudu. Hedeflerini ormanın derinliklerine, merkezindeki küçük bir göle kadar takip ederken konuşmadılar. Sadece kervan karanlık kıyılarında durduğunda Azriel ve Cassian yakınlara indi. Yürüyerek sessiz takiplerine başladılar.

Grup, kulak misafiri olunması konusunda endişeli olmamalıydı, çünkü Cassian sözlerini kıyıdaki kamp alanlarının çok ötesinden duyabiliyordu. Yirmi tanesi insan duruşu ve askerlere benzeyen bir karışım halinde toplanmıştı. Eris'in beyaz aygırı bir dala bağlanmıştı. Ama erkek...

Eris mırıldandı, "Buradayım, Cassian," dedi.

Cassian döndü ve Yüce Lord'un oğlunu kaburgalarına bıçak tutarken buldu.

❖

Gün ortasında Nesta zar zor nefes alabiliyordu. Gwyn sürükleniyordu, Emerie nefes nefese kalıyordu ve sularını karneye tayınlamaya başlamışlardı. Dar yol boyunca ne kadar yükseğe tırmanırlarsa tırmansınlar, ne kadar kayayı geçerlerse geçsinler, zirve yakınlaşmadı.

Başka kimseyi görmediler. Başka kimseyi duymadılar.

Küçük bir merhamet.

Nesta'nın nefesi ciğerlerini yaktı. Bacakları titredi. Sadece vücudundaki acı ve ziyafet çekmek için toplanan akbabalar gibi düşüncelerinin amansız döngüsü vardı.

Sadece *zihnini* kapatmak istedi.

Kırılma'nın sadece fiziksel değil aynı zamanda zihinsel de olması mümkün müydü? Bu dağın bir şekilde korkusunun her zerresini taraması ve zihnini içine çekmesi?

Suya yemek denebilirse öğle yemeği için durdular. Gwyn'in bacağı yine kanıyordu, yüzü hayalet gibi bembeyazdı. Hiçbiri konuşmadı.

Ama Nesta onların ele geçirilmiş gözlerini fark etti – kendi dehşetlerini duyduklarını biliyordu.

Cesaret edebildikleri kadar dinlendiler, sonra tekrar hareket ettiler.

Yukarı doğru devam ettiler. Tek yolu buydu. Adım adım.

❖

Emerie, "Yolun üçte ikisini geçtik gibi görünüyor," diye ileriden hırıltılı sesle konuştu.

Gece çökmüştü, ay, Kırılma'nın yolunu aydınlatacak kadar parlaktı. Ramiel'in zirvesindeki üç yıldızı gösterecek kadar. Çağırıyordu. Bekliyordu.

Şafağa kadar ulaşırlarsa, bu bir mucize olurdu.

"Dinlenmem gerek," dedi Gwyn hafifçe. "Bir dakika daha." Yüzü griydi, saçları dağınıktı. Bacağındaki deriler kırmızıya boyanmıştı.

Emerie iki saat önce gevşek bir kayaya düşmüştü ve ayak bileğini burkmuştu, şimdi de topallıyordu.

Çok yavaş hareket ediyorlardı.

Emerie, "Enalius'un Geçidi çok uzakta değil," diye ısrar etti. "Eğer kemerin içinden geçebilirsek, o zaman tepeye doğru net bir geçiş yapabiliriz."

Gwyn nefes aldı, "Yapabileceğimden emin değilim."

Nesta, Gwyn'in yanındaki küçük bir kayaya oturarak, "Bırak dinlensin Emerie," dedi. Şafak, dört saat ilerdeydi. Ve sonra her şey bitecekti. O zamana kadar zirveye ulaşmış olsalardı fark eder miydi? Kazansalar? Buraya kadar gelmişlerdi. Onlar...

"Buraya nasıl girdiler?" diye sordu Gwyn Nesta'ya.

Nesta hareketsiz kaldı. Görüş açısından aşağıya doğru görebiliyordu. Ay ışığının tanıdık bir erkeği ve arkalarındaki dağa tırmanan altı kişiyi aydınlattığı yere. Geri dönmek için iyi bir yol ama gittikçe yaklaşıyor.

"Bellius," diye fısıldadı Emerie.

Nesta ayağa kalkarak, "Gitmemiz gerek," dedi. Gwyn yüzünü buruşturdu.

Nesta erkekleri tarttı. Emerie ve Gwyn savaşamayacak kadar yaralıydı, çok yorgunlardı ve...

Nesta, Gwyn'e teklif ederek, "Kollarım boynuma dola," dedi.

"Ne?"

Nesta bunu onun için yaptı. Rüzgâr Evi'nin on bin basamağını defalarca kez defalarca kez tırmanmıştı. Belki de bunun için. Tam da şu an için.

Nesta, Gwyn'in bacaklarını tutmak için eğilerek, "Bu lanet şeyi kazanıyoruz," dedi. Dişlerini sıkan Nesta, Gwyn'i sırtına kaldırdı.

Kalçasındaki kaslar gerildi ama tuttu. Dizleri bükülmedi.

Bakışları ilerideki arazide duruyordu. Arkasına bakamazdı.

Böylece Nesta tırmanmaya başladı, Emerie yanında topallıyordu.

Rüzgâr şarkıları gibi eserken, Nesta ve Emerie ritimlerini buldular. Tırmandılar sıkıştılar, süründüler ve ağırlıklarını çektiler. Ve erkekler, dağ sessizce fısıldıyormuş gibi geride kaldılar, *Yürü, yürü, yürü.*

❖

Cassian dişlerinin arasından, "Yalancı bir piç olduğunu biliyordum," dedi. Azriel, bir adım ötede, hiçbir şey yapamadı. Eris, Nesta'nın hançerini Cassian'ın kaburgalarına saplarken yapamazdı. Bıçağın deriyle buluştuğu yerde alevin onu yaktığına yemin edebilirdi. "Ama bu alçakça, senin için bile."

Eris, bıçağın ucunu Cassian'ın derilerini ısırığını ve o yanan alev dalgasını hissetmesine yetecek kadar kazarak, "Açıkçası Rhysand, beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi. Eris'in kılıçtaki gücü ya da Nesta o Yaratılmış hançere her ne yaptıysa umursamadı. Sadece derisini delmesini önlemenin bir yolunu bulmalıydı. "Bugünlerde çok yavan oldu. Zihnime bakmaya bile çalışmadı."

Azriel sessiz bir tehditle, "Bunu kazanamazsın," diye uyardı. "Sen artık yürüyen ölü bir erkeksin, Eris. Uzun zamandır."

"Evet, evet, Morrigan'la olan tüm o eski işler. Bu kadar sıkı tutunman ne kadar sıkıcı."

Cassian gözlerini kırptı. Morrigan.

Eris ona hiç böyle hitap etmemişti.

Cassian, "Bırak onu Briallyn," diye homurdandı. "Onun yerine gel bizimle oyna."

Yaratılmış hançer kaburgalarından kaydı ve solgun, donuk bir ses yakından, "Seninle zaten oynuyorum, Piçlerin Efendisi," dedi.

❖

Nesta'nın bacakları titredi. Kolları titredi. Gwyn sırtında yarı ölü bir yük gibiydi. Kan kaybı onu o kadar zayıflatmıştı ki zar zor dayanıyordu.

Kırılma, yolun genişlediği ve kolaylaştığı siyah taştan kemerli bir geçitten akıyordu. Enalius'un Geçidi. Emerie, kanayan elini taşın üzerinden geçirecek kadar uzun süre duraklamıştı, kirli yüzü mucize ve gururla doluydu. "Atalarımın hiçbirinin daha önce olmadığı bir yerde duruyorum," diye fısıldadı ve ses boğuldu.

Nesta arkadaşıyla birlikte durabilmeyi diledi. Onunla hayrete düşebilmeyi. Ama bir nefes için bile olsa durmak... Nesta durduğunda bir daha hareket edemeyeceğini biliyordu.

Kemer yolunun etrafındaki yolun düzleşmesi sadece geçici bir rahatlamaydı. Kısa süre sonra bir taş kümesine ulaştılar; zirveye doğru doğrudan bir yol haline gelmeden önceki imkânsız tırmanışın sonuncusu. Şafağın sökmesine iki saat kalmıştı. Batıya doğru battığında dolunayın ışığı solmaya başlıyordu.

Erkek grubu onları zirveden önce yakalayacaktı.

Nesta, arkadaşının keskin kayalardan birinin üzerinde diz çöktüğü Emerie'nin uzattığı ele ulaşırken parmakları spazm geçirdi. Eğer bu bölümü geçebilirlerse...

Dizleri büküldü ve Nesta aşağı indi, sert bir kayaya çarpan yıldızlar görüşünde patladı ama yapabileceği tek şey Gwyn'e tutunmaktı, kayalara ve çakıllara çarptılar, yuvarlandılar ve aşağı yuvarlandılar, Emerie'nin çığlıkları kulaklarında çınladı ve sonra...

Nesta biriyle sert bir şekilde çarpıştı.

Hayır, biri değil, yine de sıcaklık ve nefes hissettiğine yemin edebilirdi. Taş kemere çarpmıştı. Onları takip eden erkeklerin tehlikeli bir şekilde yakınına, Enalius Geçidi'ne kadar düşmüşlerdi.

"Gwyn..."

"Canlı," diye inledi arkadaşı.

Emerie yolda dizlerinin üstüne çöktü. "Yaralandın mı?"

Gwyn kendini çözerken Nesta hareket edemiyordu. İkisi de kir, enkaz ve kanla kaplıydı. "Yapamam..." Nesta nefes nefese kaldı. "Artık seni taşıyamıyorum."

Sessizlik çöktü.

Gwyn, "Dinleniyoruz," demeyi başardı, "sonra devam edeceğiz."

Nesta, "Asla zamanında yetişemeyeceğiz," dedi. "Ya da en azından erkekler yetişmeden önce."

Emerie yutkundu. "Yine de deniyoruz." Gwyn başını salladı. "Önce bir dakika dinlen. Belki şafakta, onlardan önce biz ulaşırız."

"Hayır," Nesta yola baktı. "Çok hızlı tırmanıyorlar."

Yine sessizlik.

"Ne diyorsun?" diye dikkatlice sordu Emerie.

Nesta yüzlerindeki umut ve cesarete hayret etti. "Onları uzak tutabilirim."

"Hayır," dedi Gwyn, ses bileyerek.

Nesta, yüzünü tamamen soğukluğa alıştırdı. "İkiniz de yaralısınız. Savaştan sağ çıkamazsınız. Ama tırmanmayı başarabilirsiniz. Emerie yardım edebilir..."

"Hayır."

Nesta, kemerin arkasındaki boşluğu işaret etti, "Yolun tam şuradaki darboğazını kullanabilirim, siz ikinizin zirveye ulaşmasına yetecek kadar onları uzak tutmak için. Ya da şafak sökene kadar. Hangisi önce olursa."

Gwyn dişlerini gösterdi. *"Seni burada bırakmayı reddediyorum."*

Emerie'nin acılı yüzü Nesta'ya yeterince şey söyledi: anlıyordu. Mantığı görmüştü.

Nesta, Gwyn'e, "Tek yolu bu," dedi.

Gwyn çığlık attı, *"TEK YOL BU DEĞİL!"* Sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Seni onlara terk etmeyeceğim. Seni *öldürecekler*."

Nesta, elleri titremeye başlarken, "Gitmelisiniz," dedi. "Şimdi."

"Hayır," dedi Gwyn. "Hayır, yapmayacağım. Seninle birlikte yüzleşeceğim."

Nesta'nın göğsündeki bir şey çatladı. Tamamen çatlamış ve içinde ne yatıyorsa çiçek açmış, parlak ve saftı.

Kollarını Gwyn'e doladı. Arkadaşının göğsünde hıçkırarak ağlamasına izin verdi. "Seninle birlikte yüzleşeceğim," diye defalarca kez fısıldadı Gwyn. "Birlikte yüzleşeceğimize söz ver."

Nesta onun gözyaşlarına engel olamadı. Soğuk rüzgâr onları yanaklarında dondurdu. "Söz veriyorum," diyerek Gwyn'in mat saçlarını okşadı. "Söz veriyorum."

Gwyn hıçkırarak ağladı ve Nesta onunla hıçkırarak ağlamasına izin verdi, ona sıkıca sarıldı. Okşayan elinin Gwyn'in boynunda durmasına izin verdi.

Tam olarak Cassian'ın ona gösterdiği basınç noktasında doğru noktaya bir çimdik atıldı ve bitti.

Gwyn bayıldı. Bilinci yerinde değildi.

Emerie'ye bakarken Nesta homurdandı ve Gwyn'i dikkatlice yere indirdi. Arkadaşının yüzü ciddiydi ama şaşırmamıştı.

Nesta sadece, "Onu yolun geri kalanında taşıyabilir misin?" dedi. Ciddi bir meydan okuma olacaktı. "Ya da en azından şafağa kadar devam edebilir misin?"

"Yaparım." Nesta, Emerie'nin bu gücü bulacağını biliyordu. Çelik gibi bir ruhu vardı. Emerie kılıcını Nesta'nın önüne koydu. Onun hançerini. Kalkanı.

Nesta, kendininkini okşayarak, "Mataralar kalsın," dedi. "Yeterince var." Bir yalan daha.

"Bunun için seni asla affetmeyecek," dedi Emerie.

"Biliyorum." Erkekler daha yükseğe çıkmıştı. Gwyn'i Emerie'nin sırtına oturtmaya yardım etmeden önce Emerie'nin konuşmasını beklemedi, Emerie kanatlarındaki ağırlığa tıslad ve garip açılarla çırptı. Nesta kanlı ipi etraflarına bağladı, onları birbirine bağladı. Emerie yüzünü buruşturdu ama birkaç adım hareket etmeyi başardı.

"Bizimle gel," dedi Emerie, gözleri gümüşle kaplı.

Nesta başını salladı. "Bunu bir borcun geri ödemesi olarak düşün."

Emerie'nin yanağından bir gözyaşı süzüldü. "Ne için?"

"Arkadaşım olduğunuz için. Bunu hak etmediğim zamanlarda bile."

Emerie'nin yüzü buruştu. "Borç falan yok Nesta."

Ama Nesta hafifçe gülümsedi. "Var. Ödememe izin ver."

Emerie gözyaşlarını bastırarak başıyla onayladı. Gwyn'i daha yükseğe çıkardı ve ürktü ama kemer boyunca topallamayı başardı. Kayalara ve Kırılma'nın son kısmına, zirveye kadar.

Nesta veda etmedi. Burnundan nefes aldı, nefesini tuttu, son-

ra nefes verdi. Tekrar tekrar Zihin Durdurma'yı tekrarladı, ta ki nefesi dalgaların sabit çarpışması haline gelene ve kalbi katı bir taş haline gelene ve vücudunun her santimi kontrol edilecek hale gelene kadar.

O bu dalgaların çarpıp kırıldığı kayaydı. Bu erkekler de ona karşı kırılacaktı.

❖

Başka seçenekleri yoktu. Eris, Briallyn'in pençesindeyken Cassian ve Azriel sadece kambur, gizlenmiş figürü göle kadar takip edebiliyordu. Cassian Taç'ın onun üzerinde kullanılıp kullanılmadığını düşünmeye cesaret edemedi. Azriel'de kullanılırsa.

Eris ve Briallyn'in seyahat ettiği grup dağılmıştı, göl boyunca hiçbir yerde yoklardı. Onlar gerçek miydi? Yoksa sadece bir illüzyon muydu?

Az'a bir bakış, gözlerinde kardeşinin taş suratlı, soğuk öfkesini ortaya çıkardı.

Kambur, gizlenmiş figür gölün taşlarının önünde durdu. Eris yanında durdu.

Cassian, "Çıkar baklayı," dedi.

Briallyn pelerininin başlığını geri çekti.

Orada hiçbir şey yoktu. Malzeme düştü ve taşlara yığıldı. Eris'in ifadesi bomboştu. Boştu.

"Sadece büyünün hareketli bir çekirdeği," dedi gölden süzülen bir ses.

Kıyıdan 10 metre uzakta, yüzeyin üstünde bir gölge süzülüyordu. Kaymış ve bükülmüştü, kenarları çırpınıyordu ama uzun bir erkek şeklindeydi.

"Kimsin sen?" diye sordu Azriel.

Ama Cassian biliyordu. "Koschei," diye fısıldadı.

❖

Nesta bir an Enalius Geçidi'nin altında durdu.

Matarasını çıkardı. Suyun son yudumunu içti. Yana doğru fırlattı.

Hançeri kemerinin içine soktu. Kılıcı aldı. Ve kemerin önündeki toprağa bir çizgi çizdi.

Son direnişi. Son savunma hattı.

Nesta kalkanı aldı. Omzunun üzerinden Emerie'nin son kaya kümesini geçtiği yere baktı ve şimdi zirveye giden uzun, düz yolda mücadele ediyordu.

Nesta'nın yüzünden küçük, sessiz bir gülümseme geçti.

Sonra kalkanını kaldırdı. Kılıcını tuttu.

Ve düşmanıyla buluşmak için çizdiği çizginin ötesine geçti.

70.
BÖLÜM

Bellius önce savaşçılarını darboğazdan geçirdi. Nesta'yı yıpratmak için tasarlanmış akıllıca bir hareket.

Onlarla karşılaşmaktan başka seçeneği yoktu.

Kafasında nefret dolu sesler yoktu. Sadece arkadaşlarının arkasında olduğu bilgisi, toprağa çizdiği çizginin ötesinde ve bu çizgiyi bu erkeklere bırakmayacaktı.

Bu sefer başarısız olmayacaktı. Kalbinde korkuya yer yoktu.

Sadece sakinlik. Azim.

Ve sevgi.

Nesta'nın dudakları, ilk savaşçılar ona doğru koşarken bir gülümsemeyle kıvrıldı, kılıç kalktı. Patlamanın tüm etkisini almak için kalkanını kaldırdığında hâlâ gülümsüyordu.

Nesta kalkanını ilk erkeğe çarptı, ikincisinin bacaklarını kesti ve üçüncüyü, onu dördüncüye doğru sallayan ve her ikisini de yere yuvarlayan bir savuşturmayla gönderdi. Her nefes için bir tane, her nefes ve nefes için bir hareket. Yine zihni durgunlaştı, bırak kök salsın.

Bir an için, elinde Ataraksiya olsa neler yapmış olabileceğini merak etti. Bu vücutla neler yapabileceğini, kemiklerine kadar eğitilmiş yetenekleriyle. Sonunda kılıca layık olup olmayacağını.

Eski dilde bir isim seçmişti, on beş bin yıldır kimsenin konuşmadığı bir dil. Lanthys'in duyduğunda güldüğü bir isim.

Nesta, İllyrialılardan dördünü aynı anda yakaladı, sonra beş, sonra altı ve erkekler birbiri ardına düşmeye başladı. Nesta, korkusuz bir odaklanma ve ölüm fırtınasında çizgiyi tuttu, arkasındaki arkadaşlarını korudu.

Ataraksiya, o büyülü kılıca bu adı vermişti.

İçsel Barış..

71.
BÖLÜM

Gölün tepesinde duran varlık bir gölgeydi. Cassian bir yansıma olmalı diye düşündü. Duman ve aynalar.

"Briallyn nerede?" diye sordu Azriel, sifonlar kobalt alevi gibi parlıyordu.

Koschei, "Aylarca senin için hazırlandım ama sen benimle konuşmak bile istemiyor musun?" diye mırıldandı.

Cassian kollarını kavuşturdu. "Eris'i bırak, sonra konuşuruz." Koschei'nin Eris'in yine yanında sakladığı Yaratılmış hançerini bilmemesi için dua etti. Taç'ın güç aurası Briallyn'i bile ona kör etmişti. Ama Ölüm Lordu onu ele geçirdiyse... Siktir. Cassian bıçağa bir bakış atmak için bile kendine izin vermedi.

Koschei devam etti, "Temas kurmakta acele etmemenize rağmen, buna oldukça kolay kandınız. Öldürmek için acele edeceğini samyordum, barbarlığın göz önünde bulundurulursa." Formunun gölgeleri dışında onu tanıyamıyorlardı. Azriel'in gölgeleri bile kanatlarının arkasına sıkışmıştı. Koschei güldü ve Azriel sertleşti. Sanki gölgeleri bir uyarı mırıldanıyordu.

Sifonları yine alevlendi. "Koş" dedi ve Az'ın nefesi kesildi ve kardeşinin yüzündeki saf dehşet Cassian'ın kanatlarını açmasına, fırlamaya hazır olmasına neden oldu.

Ama kanatları durdu. Tüm vücudu durdu.

Azriel, Eris'i yakaladı ve gökyüzüne fırladı, Yaratılmış hançeri de onlarla birlikte aldı. Koschei'den uzaklaşmaları gerekiyordu. Ama Cassian hareket edememişti.

Cassian'ın sifonları taze kan gibi parlıyordu, sonra titreyip

söndü. Azriel yukarıdan adını haykırdı. Koschei kıyıya doğru sürüklendi. "Onu şimdi alabilirsin, Briallyn. Şafak sökmeden önce bolca vaktin var."

Ağaçların arkasından küçük, kambur bir figür ortaya çıktı. Bir kocakarı. Başında altın bir taç vardı, kavisli kulaklarının hemen üstünde. Gözlerinde nefret yanıyordu.

Koschei, "Vassa'ma beklediğimi söyle," dedi. Gölgeleri fırıl fırıl döndü.

Azriel yere doğru süzüldü, sifonları onu çevreleyen mavi bir güç küresi yarattı, ancak Briallyn çoktan Cassian'a ulaşmıştı.

"Sana ihtiyacım var, Piçlerin Efendisi," diye kaynadı kocakarı görünüşlü kraliçe. Cassian hiçbir şey söyleyemedi. Hareket edemiyordu. Taç, erimiş demir gibi parlıyordu. Briallyn, Koschei'ye "Bizi yabala," emrini verdi.

Ölüm Lordu, Briallyn ve Cassian'a uzun parmağıyla işaret etti. Parmaklarını bir kez şıklattı.

Ve dünya yok oldu, karanlığa ve rüzgâra dönüştü.

Nesta'nın kalkanı bir değirmen taşına dönüşmüştü. Kılıcı, kana bulanmış, elinden sarkmış, kurşunlu, kaygan bir ağırlıktı.

Vücudunun her santimi yandı. Yorgunluktan, yaralarından, toprağa çizdiği çizginin arkasını bilmekten, arkasındaki kemer yolunda Gwyn ve Emerie hâlâ nefes alıyorlardı, hâlâ zirveye doğru Kırılma'nın son parçasına tırmanıyorlardı.

Bu yüzden tırtıklı kayaları avuçlayan İllyriali erkekleri öldürmüştü. Eğitimsiz, çaresiz bir dişi bulacaklarına inanan ve kemerin önünde onları bekleyenler ölümü bulmuşlardı.

Geriye sadece bir tane kalmıştı.

İçindeki bir parça görünmeyen, hırpalanmış yüzlere karşı titriyordu. Cesetlerden akan kana.

Valkyrie, kendi kendine fısıldadı. *Sen bir Valkyrie'sin ve bir kez daha geçidi elinde tutuyorsun. Eğer düşersen, bu seni kurtaran arkadaşlarını kurtarmak için olacak, bunu yaptıklarını bilmeseler bile.*

Omzunun üzerinden bir bakış Emerie'nin zirvenin son kısmına tırmandığını gösterdi, çok yavaş ama çok yakındı. Şafak sökmek üzereydi ama başarabilirlerdi. Bu şeyi kazanabilirlerdi.

Nesta yine kemere baktı. Kimi bulacağını biliyordu.

Bellius bir elinde kılıçla diğer sarkan eliyle bir kayaya yaslandı. "Bir Ulu Peri fahişesi için etkileyici bir iş."

Erkek, kendini kemerin kayasından aşağı itti, onun uğruna ölen savaşçılara bir göz bile atmadı. "Biliyor musun, tanrımız – İllyrialıların ilki– tam durduğun yerde düşman sürülerine karşı toprağı tuttu."

Üzerinde bir çizik bile yoktu. Tırmanmaya rağmen yorgunluk belirtisi yoktu.

Bellius sırıttı. "O da toprağa bir çizgi çizmiş." Başını ona doğru salladı. "Güzel, küçük dokunuş."

Nesta onların geçmişini bilmiyordu. Ama hiçbir şey söylemedi. Kan, kir ve saf kararlılığa dönüştü.

Bellius, "Enalius için sonu iyi bitmedi," diye devam etti. "Burayı üç gün savunduktan sonra öldü. Bağırsakları en üstteki kutsal taşa sarkıyordu ve orada öldü. Bu yüzden bu aptalca şeyi yapıyoruz. Onu onurlandırmak için."

Nesta hâlâ konuşmuyordu. Ama Bellius'un gözleri yukarıdaki zirveye kaydı. Hoşnutsuzlukla gözleri kısıldı. "Kırpık sürtük kuzenim ve o melez bu kutsal yeri kirletti."

Zirveden bir ışık parlaması Bellius'un yüzünü yıkadı.

Nesta'nın dudakları kıvrıldı. Bellius'un hırlamasıyla gülümsedi.

Gwyn ve Emerie kutsal taşa dokunmuşlardı ve büyüsüyle yabalanmışlardı.

Nesta sonunda Bellius'a, "Kazanamamışsın gibi görünüyor," dedi.

Nefret, Bellius'un camsı gözlerini kararttı. Bir cevap gibi, kar yağmaya başladı, büyük bulutlar dağın etrafında dolanıyordu. Gürültü. Kar bu sefer kayalara yapıştı.

"Asla kazanmak istemedim." Bellius'un ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Sadece bunu istedim."

Kendini ona fırlattı.

72.
BÖLÜM

Emerie ve Gwyn kazanmıştı. Kırılma'dan geçmeyi başarmışlardı. Bu yeterliydi.

Nesta'nın bu pisliği sadece birkaç dakika daha tutması gerekiyordu. Şafak sökene kadar. O zaman her şey biterdi. Gücü geri gelecekti ve o... Nesta ne yapacağını bilmiyordu. Ama en azından o silaha sahip olurdu.

Bellius diğerlerinden daha hızlı ve emin bir şekilde hamle yaptı.

Nesta'nın kalkanını kaldırmak için zar zor zamanı oldu. Darbe onu kemiklerine kadar sarstı ama o zaten dönüyordu, kendi kalkanı yüzüne doğru sallanıyordu...

Menzil dışına fırladı. Tanrılar aşkına, çok yorgundu. Çok ama çok yorgundu ve...

Adam durmadı. Saldırırken, savuşturarken ve iterken, onu çizgiye, kemere doğru geri götürürken bir an bile durmadı. Yüzünde nefret yanıyordu.

Kör edici bir nefret. Sebepsiz yere. Sonu olmayan.

Kar kalınlaştı, rüzgâr uludu ve gökyüzü gürledi. Bellius tekrar saldırdı ve Nesta, darbeyi karşılayarak kalkanını kaldırdı.

Şimşek çaktı, ardında gök gürledi.

Dağın etrafını kasıp kavuran bir fırtına vardı. Ayı ve yıldızları örtüyordu. Sadece gökyüzünde yayılan yıldırımlar Bellius'un saldırısına ışık tuttu.

Savunmadaydı ve bundan kurtulmak istiyorsa bunu değiştirmenin bir yolunu bulmalıydı.

Ancak kar taşları, toprağı kayganlaştırdı ve yıldırım gökyüzünde tekrar çarpıp ikisini de kör ederken, adam daha hızlı düşündü. Daha hızlı davrandı.

Kalkanını kendi kalkanına çarpmak Nesta'nın onun göz kırpmasını kullandı.

Yakınlardaki bir taşa çarptı. Aptalca bakışları yüzünden kılıcı da elinden düşürdü.

Acemi gibi silahsız kalmıştı.

Gök gürültüsü tekrar koptu ve Bellius güldü. "Hayal kırıklığı." Duraksadı, onu inceledi. Ve bir kez daha saldırmadan önce gülümsedi.

Nesta saldırıdan üstüne saldırıdan kurtuldu ama Bellius'un kollarına, bacaklarına, yüzüne yönelttiği saldırılardan kaçacak kadar hızlı değildi. Gök gürültüsü şiddetlenirken ayakları kaygan dağ yamacında kayarak yavaşladı.

Bir darbe daha aldı ve ayakları yerden kalktı. Omurgası boyun eğmeyen bir şeye çarptığında nefes kesildi. Bir kaya.

Nesta'nın vücudu, nefes nefese kalırken hareket etmeyi reddetti. Burnundan sıcak kan damladı.

Bellius yaklaştı, silahlarını bir kenara attı. "Bunu çıplak ellerimle yapmak çok daha tatmin edici olacak."

Kımılda.

Kelime Nesta'nın içinden geçti. Devam etmek zorundaydı.

Şimşek çakarken ve kar fırıl fırıl dönerken, Nesta kayadan aşağı itti. Bacakları titriyordu, oturması, durması, ölmesi için yalvarıyordu.

Bellius ilerledi, güçlü vücudu dövüş pozisyonuna duruyordu. Bakışlarındaki vahşi nefret onu yaktı.

Arkadaşları başarmıştı ama Nesta ölmek istemiyordu.

Yaşamak, iyi yaşamak ve mutlu yaşamak istiyordu.

Birşeyler yapmak istiyordu...

Nesta ayaklarını ayırdı. Ağrısını dindirdi, hırpalanmış vücudunu.

Bellius homurdandı. "Beni gerçekten göğüs göğüse dövüşte yenebileceğini mi düşünüyorsun?"

Ağzından ve burnundan kan süzülüyordu. Ama Nesta yine de gülümsedi, keskin tat dilini kaplıyordu. "Yapabilirim."

Bellius ilk yumruğunu attı, güçlü vücudunun tüm gücünü yumruğuna yönlendirdi. Nesta vuruşunu blokladı, kendi yumruğunu onun burnuna geçirdi. Kemik kırıldı. Bellius bir adım geri çekilerek uludu.

Nesta tısladı, "Çünkü eşim bana iyi öğretti."

73.
BÖLÜM

Eşim.

Kelime, Bellius'la birbirlerine yumruk atarak, tekmeleyerek saldırıp çekerek fırlattıklarında Nesta için kayan bir yıldız gibiydi. Kelimeyi seslendirmek ona bu son güç dalgasını vermiş gibiydi.

Bellius yumruğunu Nesta'nın çenesine vurdu, o kadar sert vurdu ki birkaç adım geri sallandı.

Nesta bir sonraki hamlesini savuşturup kaburgalarına bir darbe indirdi. Ama onu kemere, hatta doğrudan çizgiye sürüklüyordu.

Onu yıpratıyordu. Ondan daha dayanıklıydı.

Nesta devam edecekti. Sonuna kadar, onunla savaşacaktı.

Bellius'un yumruğu sol yanağına gömüldü. Acı, içinden geçti. Nesta'nın ayakları altından fırladı. Geri geri uçtu ve zaman yavaşladı.

Hattın diğer tarafına, toprağa indi ve dağın titrediğine yemin edebilirdi.

Nesta emekledi. Ne kadar acınası göründüğünü umursamadı. Bellius'tan uzaklaştı, kemerin içinden, çizdiği çizgiyi yok etti.

Bellius ilerledi, kana bulanmıştı ve onu küçümsüyordu. "Bundan zevk alacağım."

Arkadaşları için ölmenin sorun olmayacağını, başardıkları için sorun olmadığını, kazandıklarını söyledi kendine ama bu *hiç* kimse tarafından öldürülmenin...

Nesta homurdandı... Geriye hiçbir şeyi kalmamıştı. Vücudu ondan tamamen vazgeçmişti. Diğerlerinin yaptığı gibi.

Bellius botundan bir bıçak çıkardı. "Sanırım boğazını kesmeyi tercih ederim."

Nesta tek başınaydı.

Yalnız doğmuştu ve yalnız ölecekti. Bu korkunç erkek de onu öldürecekti.

Gök gürültüsü koptu ve tüm dağ çarpışmayla sarsıldı. Bellius ona doğru bir adım attı, bıçağı kaldırdı.

Kan fışkırdı.

İlk başta, boğazını aydınlatan şeyin şimşek olduğunu düşündü, yarığı o kadar geniş açmıştı Bellius'un kam karlı havada yağmur damlaları gibiydi.

Ama sonra kanatları gördü. *Diğer* kanatları.

Bellius yere yığılıp kendi kanında boğulurken, Cassian'ın orada dişleri açıkta, elinde bıçakla durduğunu görünce, dağı sallayan gök gürültüsünün onun öfkesi olup olmadığını merak etti.

Cassian, Bellius'un ölmekte olan vücudunun üzerinden geçti ve ona elini uzattı. Onu kollarına almak için değil, yükselmesine yardım etmek için. Her zaman yaptığı gibi.

Nesta elini tuttu ve ayağa kalktı, vücudu itiraz ediyordu.

Ama acısını, etrafındaki ölümü unuttu, Cassian onu göğsüne doğru katladı ve onu sıkıca tuttu, şefkatle kanlı saçlarına fısıldadı, "Ve şimdi senin o güzel küçük boğazını keseceğim."

❖

Cassian'ın sözleri, kendi sözleri değildi. Elleri onun, eşinin elleri değildi; Netsa uzaklaşmaya çalıştı ama Cassian kollarını ona doladı. Kemikleri ellerine değecek kadar sertti.

Cassian çığlık atıyordu. Sessizce, durmadan. Onunla dövüşmesi, kaçması için ona bağırıyordu. Bunu durdurmak için kendine bağırıyordu.

Ama yapamadı. Ne yaparsa yapsın, onu durduramadı.

Nesta mücadele ederek, "Cassian," dedi.

Öldür beni, diyerek sessizce yalvardı ona Cassian. *Bunu yapmadan önce beni öldür.*

"Cassian." Nesta onu göğsünden itmeye çalıştı. Ama kolları sıkıca tuttu. Daha da sıktı.

"Sana itaat edemez Nesta Archeron," dedi Nesta'nın arkasındaki eski, solgun bir ses. "O artık benim."

Cassian uyarmak için gözlerini bile açamadı. Kraliçenin sessiz emriyle kolları gevşedi ve Nesta'nın kucağında dönmesine izin verdi.

Onu Briallyn'e takdim ediyordu. Briallyn ince, beyaz saçlarının tepesinde Taç takılıydı.

74.
BÖLÜM

Briallyn'in koyu gözleri memnuniyetle parladı ve bir elini kaldırırken altın Taç'ın üç basit çivisi parladı.

Fırtına durdu. Şafaktan önce soluk gri gökyüzünü ortaya çıkarmak için temizlendi, yıldızların sonuncusu göz kırpıyordu.

Doğa bile Taç'ın etkisinde olabilirdi.

Cassian'ın kolları gevşerken Nesta dehşete kapıldı. Kendini birkaç adım öteye fırlattı, döndü ama ne bulacağını biliyordu. Cassian heykel gibi hareketsiz duruyordu. Taşa dönüşmüş gibiydi. Normalde çok parlak ve canlı olan gözleri camlaşmıştı. Boştu.

Briallyn onu bu şekilde istemişti. Nesta'nın buraya geldiğinden emin olmak için insanları satranç taşları gibi hareket ettirmişti. "Neden?" Nesta sordu.

Briallyn'in kalın kürk pelerini dağ rüzgârında savruldu. "Gücün çok kuvvetliydi, seni bu ilkel gösteriye atmak seni yıprattı."

"İllyrialılara beni buraya getirmelerini *mi söyledin*?"

"Amacım sakat olanı yakalamaktı." Emerie'den bahsedildiğinde Nesta'nın kanı kaynadı. "Bellius bana arkadaşlığınız hakkında bilgi verdi ve Arp ve Taç aracılığıyla birbirimize bağlandığımızda senin için ne kadar önemli olduğunu gördüm. Onu yakalayıp buraya getirirsem yasalara uyacağını biliyordum. Onu kurtarabileceğini düşünecek kadar pervasız ve kibirliydin. Ama işimi kolaylaştırdın, doğruca Rüzgâr Kıran'daki evine gittin. Seni ayartma zahmetinden kurtuldum. O akılsız İllyrialı-

ların onu ve melezi eğlenceli bir bonus olarak almalarına izin verdim."

Cassian'a bakmaya cesaret edemedi. "Hepsi beni yıpratmak için mi?"

"Evet. Ve senin sihrin olmadan..."

Nesta araya girdi, "Günler önce yıprandım. Neden şimdiye kadar bekledin?"

Briallyn sözünün kesilmesine dik dik baktı. "*Onu* bekliyordum." Kafasını Cassian'a doğru salladı, şimdi gözleri öfkeyle dolup taşıyor, nefret ve korku gibi bir şey şimdi gözlerindeki bulanıklığı itiyordu. "Günlerce, Taç'ı onu tuzağa düşürmek için kullanabileceğim kadar yaklaşmasını bekledim. Onu çekmek için küstah prens Eris'i kullanmak zorunda kaldım." Yumuşak bir kahkaha attı. "Eris, avı sırasında etrafları sarıldığında askerlerine yardım etmeye çalıştı. O zavallılara *yardım* etmeye. Her bilge insanın yapacağı gibi dörtnala kaçmak yerine onların yanına gitti. Onu zahmetsizce yakaladılar. Koschei onu uzağa yabalarken, o şeytani tazıları bile hiçbir şey yapamadı."

Eris ölmüş müydü? Yoksa şimdi onun kölesi mi olmuştu? Cassian'ın yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

Ama Briallyn ona gülümsedi. "Hiç yaklaşmayacağından korkuyordum. Öyle olsaydı zavallı Eris'in sonu *çok* kötü olurdu. Ateşi Koschei'nin gölüne dayanmazdı, sanmıyorum."

Bellius'un cesedine baktı. "O nefret dolu bir vahşi, tıpkı senin gibi Cassian. Kibirli ve küstah. Benim topraklarımda *eğlence* aramak için keşif birliğinden ayrıldı. Ben de ona kendi eğlence anlayışımı gösterdim." İnce dudakları alaycı bir şekilde bükülmüştü.

Briallyn kıkırdadı. "Ona seni avlamasını söyledim, öldürmesini değil ama görünüşe göre sözlerimde yeterince kesin olmamışım. Ve birisinin ölümünü izlemek oldukça tatmin edici, özellikle de onlara sağladığın araçlarla. Ayin'in silahlarla çok daha eğlenceli olacağını biliyordum. Bellius'a geri çekilmesini emredebilirdim ama manzaramn tadını çıkarıyordum."

Nesta, "Bunu neden yapıyorsun? Neden barış istemiyorsun?" diye sordu.

"Barış mı?" Briallyn güldü. "Şimdi hangi barışa sahip olabilirim?" Elini kendine doğru salladı. "İstediğim şey intikam. İstediğim şey *güç*. Benim istediğim şey Ganimet. Bunu senin de bildiğinden emin olacağım. Bu Tanrı'nın unuttuğu bölgeden güç parçalarını toplarken farkında olmadan ortağım olmanı sağladım. Ve onları bana vermenin tek bir yolu olduğunu biliyorum. Bunu uğruna yapacağın tek bir kişi." Cassian'a doğru gülümsedi. "Eşin."

"Burada Ganimet yok."

"Onu çağırabilirsin. Nesneler korumalar ne olursa olsun sana cevap verecektir. Ve sen de onları bana vereceksin."

"Sonra da ikimizi birden mi öldüreceksin?"

"Sonra kendimi tekrar *genç* yapacağım. İkinize de dokunmayacağım."

Nesta yalanın kokusunu aldı.

Cassian "*Yapma,*" diye homurdandı.

Briallyn ona şaşkın bir bakış attı ve çenesini kapattı. Titriyordu ama hareketsiz kalmıştı. Yine de camdan bakışları düzelmişti.

"Yani," dedi Briallyn, "Ganimet'i eşinin hayatı karşılığında bana vereceksin. Artık tam bir Perisin Nesta Archeron. Eşinin ölmesine izin vermeden önce dünyanın küle dönmesine ve mahvolmasına izin vereceksin." Etraflarındaki cesetlerden, kandan hoşlanmayarak kaşlarını çattı. "Ganimet eşyalarını çağır ve bu pisliği temizleyelim."

Nesta titremesine engel olamadı. Briallyn'e Ganimet'i vermek için, eğer onu çağırabilirse... "Hayır."

"O zaman seni ikna etmeye çalışmalıyım."

Briallyn, Cassian'a parmağını şaklattı ve Nesta'nın üzerine gelmeden önce dişinin dönmek için yarım saniyesi vardı.

Panik ve öfke gözlerinde parladı ama Nesta hiçbir şey yapamadı, kesinlikle hiçbir şey, ona çarptı ve yere devirdi. Oraya mıhlandı, boğazında bir kol, ağırlığı üzerinde, bir zamanlar sammi ve sevgi dolu olan ama şimdi onu burada tutan, canını yakan...

Taç'a karşı savaşırken yalvarışı yüzünü tamamen kederle dolduruyordu. Savaştı ve kaybetti.

Briallyn, "Kendi eşini öldürmek elbette onu yok edecek" dedi.

"Öleceksin ve onu sefil bir hayata mahkûm ettiğini bilerek öleceksin."

Bellius'u öldürdüğü bıçağı kemerinden çıkarırken Cassian'ın serbest kolu titredi. Ona doğrulttu.

Nesta nefesini tutarak, "Beni öldürürsen Ganimet'i alamazsın. Onu asla bulamazsın," dedi.

"Sarayında senin kadar sanrılı başkaları da var. Öyle ya da böyle doğru teşvikle benim için alırlar. Kabul ediyorum, Ganimet'in korumalarını açmak için kanına ihtiyacım olacak. Onu ben de gördüm, biliyorsun. Arp'ı Zindan'da aptalca tuttuğun zaman. Ama sanırım seni öldürmek, gereken kanı sağlayacaktır." Başını Cassian'a doğru salladı. "Onu kaldır."

Nesta ayağa kalkarken direnmedi. Bıçağı boğazına dayadı. Yalvarışı Cassian'ın gözlerinde parlıyordu. Yalvarış ve korku ve sevgi.

Hak etmediği, asla hak etmediği aşk işte oradaydı. Tıpkı tanıştıkları andan beri orada olduğu gibi.

Ona kıyasla dünyanın değeri neydi? Buna kıyasla?

Briallyn, "Bu iş yorucu olmaya başladı," dedi.

Nesta, eşinin yüzünde parlayan sevgiyi görmek için kendisine izin verdi.

Gökyüzü yumuşak, nazik bir ışıkla doluydu.

"Öldür," dedi Briallyn Cassian'a.

Nesta, Cassian'ı ilk gördüğünden beri seviyordu. Onu istemediği zamanlarda bile sevmişti, hatta umutsuzluk, korku ve nefret tarafından yutulduğu zamanlarda bile. Onu sevmiş ve kendini yok etmişti çünkü onu hak ettiğine inanmıyordu. Çünkü iyi, cesur ve kibar olan tek kişi oydu. Onu seviyordu.

Cassian'ın kolu titredi ve Nesta kendini darbeye hazırladı. Ona olan sonsuz ve kırılmaz sevgisini gösterdi.

Ama Cassian kükredi.

Sonra bıçak elinde döndü, ona doğru değil, kendi kalbine doğru yöneldi.

Kendi özgür iradesiyle.

Taç'a karşı, nefes nefese kalan Briallyn'e karşı bıçağı kendi

kalbine saplamayı seçti. *Öldür* demişti. Ama kim olduğunu belirtmemişti.

Güneş ufukta belirip Cassian'ın bıçağı kendi göğsüne saplanırken Nesta, Kazan'ın gücüyle püskürdü.

❖

Nesta'nın kafasında çığlıktan başka bir şey yoktu. Kalbinde sevgi, nefret ve öfkeden başka bir şey yoktu. İçindeki her şeyi bıraktı ve tüm dünya patladı.

Büyüsünün homurdanması isimsiz bir canavardı. Çığlar, parıldayan beyaz denizler gibi kayalıklardan aşağı taştı. Ağaçlar, ondan kopan gücün ardından eğildi ve parçalandı. Uzak denizler kıyılarından geri çekildi, sonra dalgalar halinde tekrar onlara doğru koştu. Velaris'te camlar sallandı ve kırıldı, Helion'un bin kütüphanesindeki raflardan kitaplar düştü ve insan topraklarındaki yıpranmış bir kulübenin kalıntıları bir moloz yığınına dönüştü.

Ama Nesta'nın tek gördüğü Briallyn'di. Nesta üzerine atlarken tek gördüğü gevşek çeneli kocakarıydı, narin vücudunu kayalık zemine fırlatıyordu. Tek bildiği Briallyn'in yüzünü tutarken çığlık atmasıydı. Taç körü körüne bembeyaz parlıyordu ve öfkesini dağlara, yıldızlara, aralarındaki karanlık yerlere kusuyordu.

Yıpranmış eller gençleşti. Çizgilerle dolu yüzü güzel ve sevimli hale geldi. Beyaz saçlar koyu, kuzgun siyahına dönüştü.

Ama Nesta bağırdı ve bağırdı, sihrinin öfkelenmesine izin verdi, her közü saldı. Altındaki kraliçenin varoluşunu silmek için.

Genç eller küle döndü. Güzel yüz yok oldu. Koyu renk saçlar toza dönüştü.

Ta ki kraliçeden geriye sadece yerdeki taç kalana kadar.

75.
BÖLÜM

Cassian yerde yüzüstü yatıyordu.

Nesta ona doğru koştu, dua etti, hıçkıra hıçkıra ağladı, büyüsü hâlâ dünyada yankılanıyordu.

Onu ters çevirdi, bıçağı aradı, yarayı aradı ama...

Bıçak altında yatıyordu. Kansız.

Homurdandı, gözlerini açtı. "Fark ettim ki," diye söylendi, "Sen bunu yaparken göze batmamalıyım."

Nesta ona baktı. Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Cassian oturdu, dilinde sakinleştirici sesler vardı ve yüzünü ellerine aldı. "Onu Yaratılmamış hale getirdin."

Nesta, yerdeki Taç'a Briallyn'in bulunduğu yerdeki siyah lekeye baktı. "Bunu hak etmişti."

Cassian güldü, alnını onunkine dayadı. Nesta, kokusunu soluyarak gözlerini kapattı. "Sen benim eşimsin, Cassian," dedi dudaklarına doğru ve onu usulca öptü.

Cassian "Sen de benimsin," dedi onu öperek.

Sonra elleri saçlarının arasına kaydı. Ve öpücük...

Etraflarındaki dünyanın ya da onu öperken ayaklarının dibindeki Taç'ın bir önemi yoktu. Eşin öpücüğü. Ruhlarını kıvrandıran, parıldayan.

Geri çekildi, gözlerindeki neşeyi, gülümsemesini görmesine izin verdi. Hayranlığı, kendi neşesi, boğazını düğümledi.

"Cassian, ben..."

Ama iki figür yanlarına indi, dağı titretti ve Cassian ve Nesta döndüklerinde Mor ve Azriel'i buldular, yüzleri ciddiydi.

"Eris?" Cassian sordu.

Azriel, "Eris kızgın ve kafası karışmış olsa da güvende ve Yaratılmış hançer yine elimizde," dedi. Oyuk Şehir'de. Fakat..."

"Feyre," dedi Mor.

76.
BÖLÜM

Nehir evi çok sessizdi. Bir mezar gibi.

"Birkaç saat önce kanamaya başladı," dedi Mor ve onları eve yönlendirirken.

"Ama doğum yapmasına aylar var," diye itiraz etti Nesta.

Kan kokusu girdikleri odayı doldurdu. Yatağa, Feyre'nin bacaklarına çok fazla kan bulaşmıştı. Bebek yoktu ama Feyre'nin yüzü... Ölüm kadar beyazdı. Gözleri kapalıydı, çok sığ nefesler alıyordu.

Rhys elini tutarak onun yanında çömelmişti. Yüzünde panik, dehşet ve acı vardı.

Madja, yatakta diz çökmüş, Feyre'nin bacaklarının arasında, dirseklerine kadar kan içindeydi, onlara bakmadan, "Bebeği çevirdim ama inmiyor. Doğum kanalına sıkışmış," dedi.

Odanın köşesinden küçük bir nefes sesi, Amren'in orada oturduğunu, soluk yüzünü ortaya çıkardı.

Madja, "Çok fazla kan kaybediyor ve bebeğin kalbinin sıkıntılı olduğunu hissedebiliyorum," diye duyurdu.

Mor, Rhys'in arkasında durup ellerini onun omuzlarına koymuş Cassian ve Azriel'e "Ne yapacağız?" diye sordu.

Madja, "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi. "Bebeği kesip çıkarmak onu öldürür."

Nesta "Kesmek mi?" dediğinde Rhys ona keskin bir bakış attı.

Madja ses tonunu görmezden geldi. "Karnı boyunca dikkatlice

yapılmış bir kesik bile çok büyük bir risk. Hiçbir zaman başarılı olamadı. Ve Feyre'nin iyileştirme yeteneklerine rağmen, kan kaybı onu zayıflattı..."

Feyre, "Yap şunu," demeyi başardı, kelimeler acıyla ağırlaşmıştı.

Rhys, "Feyre," diye itiraz etti.

Madja, "Bebek büyük olasılıkla hayatta kalmayacak," dedi nazik ama doğrucu bir sesle. "Henüz çok küçük. İkinizi de riske atıyoruz."

Cassian, gözleri Rhys'te olmak üzere "Hepinizi," diye nefes aldı.

Feyre, *"Yap şunu,"* dedi ve sesi Yüce Leydi sesiydi. Korku yoktu. Sadece içindeki bebeğin hayatı için kararlılık vardı. Feyre, Rhys'e baktı. "Yapmak zorundayız."

Yüce Lord yavaşça başını salladı, gözleri ince bir çizgi halini aldı.

Bir el Nesta'nınkine kaydı ve Elain'i orada titrerken ve gözleri fal taşı gibi açılmış buldu. Nesta kız kardeşinin parmaklarını sıktı. Birlikte yatağın diğer tarafına yaklaştılar.

Elain, Perilerin yabancı tanrılarına, Ana'ya dua etmeye başladığında Nesta da başını eğdi.

❖

Feyre ölüyordu. Bebek ölüyordu.

Rhys de onlarla birlikte ölecekti.

Ama Cassian kardeşinin korkusundan titremediğini biliyordu. Cassian'ın eli Rhys'in omzunu sıktı. Tıpkı Madja'nınki gibi, Feyre'yi iyileştirmeye çalışan Yüce Lordundan gece izi olan güç sızdı, ancak kan, herhangi bir gücün boğabileceğinden daha hızlı dökülmeye devam etti.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti? İki eş arasında aşk yoluyla yapılan bir anlaşma şimdi üç can kaybıyla sona erecekti.

Madja yataktan kalktığında Cassian'ın vücudu çok uzaklara sürüklendi, sonra bıçak ve aletler, battaniyeler ve havlularla geri döndü.

Madja ,Rhys'e, "Acısını dindirmek için zihnine gir," dedi ve Rhys gözlerini kırparak onaylarken daha önce bunu düşünmediği için kendine lanet etti. Cassian yatağın karşısına, Elain'in Feyre'nin elini tuttuğu yere baktı ve Nesta da Elain'in diğer elini tutuyordu.

Rhys eşine dedi ki, "Feyre sevgilim..."

Feyre, "Veda yok," derken nefes nefese kaldı. "Vedalaşmak yok Rhys."

Rhys acı için her ne yaptıysa onun gözlerini kapatmıştı. Madja Feyre'nin örtüsünü kaldırırken Cassian'ın zihni tamamen sessiz ve boş kaldı, bıçakları yanıp sönüyordu.

Minik kanatlı bebek ortaya çıktığında ses yoktu. Mor elinde battaniyeyle Madja'nın kanlı ellerinden hareket etmeyen çocuğu aldı.

Ama Rhys ağlıyordu ve kollarındaki sessiz bebeğe bakarken Mor'un yüzünden de gözyaşları akmaya başlamıştı.

Sonra Madja küfretti ve Rhys...

Rhys çığlık atmaya başladı.

Cassian, Rhys yatakta Feyre'ye uzanırken, neler olacağını biliyordu.

Dünyadaki hiçbir güç bunu durduramazdı.

❖

Derken dünya yavaşladı. Soğudu.

Mor'un kollarında sessiz, çok küçük bir bebek vardı.

Feyre vardı, kesilmişti ve yatakta kan kaybediyordu.

Rhysand ruhu parçalanıyormuş gibi çığlık atıyordu ama Cassian ve Azriel oradaydı, Madja Feyre'yi kurtarmaya çalışırken onu yataktan çekiyorlardı.

Ama Ölüm yakınlarda geziniyordu. Nesta bunu hissetti, gördü, Azriel'inkilerden daha kalın ve kalıcı bir gölge. Elain hıçkırarak Feyre'nin elini sıktı, tutunması için ona yalvardı ve Nesta ortalarında durdu, Ölüm etrafında dönüyordu ve Feyre'nin nefesi zayıflarken, Madja ona savaşması için bağırmaya başladığında yapılacak hiçbir şey, hiçbir şey yoktu...

Feyre.

Feyre, onlar için ormana gitmişti. Onları sayısız kez kurarmıştı.

Feyre. Kız kardeşi.

Ölüm, Feyre ve eşinin yanında pusuya yatmış, saldırmayı bekleyen bir canavardı, ikisini de yiyip bitirmek için. Nesta elini Elain'inkinden kurtardı ve geri çekildi.

Gözlerini kapattı ve Ramiel'i özgür bırakan o yeri ruhunda açtı.

❖

Cassian, Azriel'inkiyle birlikte patlayan yedi Sifona rağmen Rhys'i zar zor zaptedebiliyordu.

Rhys'in ona gitmesine izin vermeliydi. İkisi de ölmek üzereyse Rhys'in eşine gitmesine izin vermeliydi. Son saniyelerde, son nefeslerde onunla olmasına.

Odanın diğer tarafında altın ışık yanıp söndü ve Amren nefes nefese kaldı. Cassian'ın kalbi dehşete kapıldı.

Nesta artık yatağın yanında durmuyordu. Birkaç metre ötede duruyordu.

Maske'yi takıyordu. Taç kafasının üstündeydi. Arp'ı kollarında taşıyordu.

Kimse, üçünü de kullanıp sağ kalmamıştı. Kimse güçlerini kontrol edemezdi.

Nesta'nın gözleri Maske'nin ardında gümüş bir ateşle parladı. Ve Cassian dışarıya bakan varlığın ne bir Peri, ne bir insan ne de bu dünyada yürümüş bir şey olduğunu biliyordu.

Yatağa doğru ilerlemeye başladı ve Rhys onun için dalgalandı.

Nesta elini kaldırdı ve Rhys hareketsiz kaldı. Cassian'ın Taç'ın kontrolü altına girdiği kadar hareketsizdi.

Feyre'nin göğsü kalktı, beyaz dudaklarından bir ölüm mırıltısı fısıldadı ve Cassian, Nesta'nın Ayin'den hâlâ kanlı ve kirli olan parmaklarının Arp'ın son teline sürüklenmesini izlemekten başka bir şey yapamadı. Yirmi altıncı tel.

Ve onu kopardı.

77.
BÖLÜM

O Zaman idi.

Arp'ın yirmi altıncı teli Zaman'ın kendisiydi ve Feyre son nefesini verirken Nesta onu durdurmuştu.

Lanthys de aynı şeyi söylemişti. Ölümün bile son tele boyun eğdiğini. O zamanın Arp için bir önemi yoktu.

Nesta onu koparırken tel hiç ses çıkarmadı. Sadece dünyasını aldı.

Ve Nesta'nın kız kardeşinin etrafında, Rhysand'ın etrafında, Mor'un kollarındaki bebeğin etrafında hissettiği Ölüm, Maske'ye bunu da durdurmasını emretti. Onu uzak tut.

Başlangıçta

Ve sonunda

Karanlık vardı.

Ve başka bir şey yoktu.

Yumuşak, tamdık bir ses kelimeleri fısıldadı. Uzun zaman önce ona fısıldadıkları gibi. Onu Oorid'in karanlığında uyardığı gibi. Tatlı, nazik bir kadın sesi, bilge ve sıcak, bunca zamandır onu bekliyordu.

Oda donmuş bir hareketli tabloydu, şok olmuş ve dehşete düşmüş yüzler ona, Feyre'ye ve tüm o kana doğru dönmüştü. Nesta içinden geçti. Rhys'in çığlıklarından, gergin vücudundan, umutsuzluk, dehşet ve acının portresi olmuş yüzünden geçti; ciddi yüzlü Azriel'i; Rhys'i geride tutarken dişlerini gıcırdatan Cassian'ı

geçti. Gri gözleri Nesta'nın bulunduğu yere sabitlenmiş, yüzünde saf korku ya da onun gibi bir şey olan Amren'i geçti.

Mor ve kollarındaki o küçük bohça, Elain yanındaydı, ağlarken donmuştu, onları geçti.

Nesta her şeyin içinden geçti, Zaman'ın içinden. Kız kardeşi'ne doğru.

Nasıl olabileceğini gördün mü? Yumuşak kadın sesi gözlerinden dışarı bakarak fısıldadı. *Ne yapabilirsin?*

Nesta sessizce *hiçbir şey hissetmiyorum* dedi. Sadece Feyre'nin ölümün eşiğinde olduğunu görmesi neden burada olduğunu, ne yapması gerektiğini unutmasına engel oldu.

İstediğin bu değil mi? Hiçbir şey hissetmemek?

İstediğimin bu olduğunu sanıyordum. Nesta etrafındaki insanları inceledi. Kız kardeşlerini. Cassian, ona zarar vermek yerine kalbine hançer saplamaya hazırdı. *Ama artık değil.* Kadın sesi onu zorlamayınca Nesta devam etti, *her şeyi hissetmek istiyorum. Onu tüm kalbimle kucaklamak istiyorum.*

Seni inciten ve peşine düşen şeyleri bile mi? Sadece merak, soruyu körüklüyordu.

Nesta düşünmek için bir nefes aldı ve zihnini bir kez daha susturdu. *İyiliği takdir etmek için bunlara ihtiyacımız var. Bazı günler diğerlerinden daha zor olabilir, ama... Her şeyi tecrübe etmek, her şeyi yaşamak istiyorum. Onlarla birlikte.*

O bilge, yumuşak ses fısıldadı, *O zaman yaşa Nesta Archeron.*

Nesta'nın kız kardeşinin cansız elini tutup yere diz çökmesinden başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Yanındaki Arp'ı yere bıraktı, sessiz notası hâlâ yankılanıyor, zamanı sıkıca kavrıyordu.

Bunun ötesinde ne sunabileceğini bilmiyordu.

Feyre'nin soğuk elini okşayan Nesta, zamansız, donmuş odaya konuştu, "Kimse sevmezken sen beni sevdin. Hiç vazgeçmeden. Bunu hak etmediğim zamanlarda bile beni sevdin ve benim için savaştın ve..." Nesta, Feyre'nin yüzüne baktı, Ölüm, hak iddia etmekten bir nefes uzaktaydı. Feyre'nin ince elini daha sıkı sıkarken yanaklarından akan gözyaşlarını durdurmadı. "Seni seviyorum Feyre."

Bu sözleri hiç yüksek sesle söylememişti. Hiç kimseye.

Nesta tekrar fısıldadı, "Seni seviyorum," diye. "Seni seviyorum."

Arp'ın son teli, havadaki bir gök gürültüsü fısıltısı gibi sallandığında Nesta, Feyre'nin bedenini kendininkiyle kapladı. Zaman yakında geri gelecekti. Fazla vakti kalmamıştı.

Ölümsüz canavarları titreten ve kötü kralları dizlerine çöktüren güce doğru içeriye uzandı ama nasıl kullanılacağını bilmiyordu. Ölüm damarlarında dolaşıyordu ama ona hükmedecek bilgiye sahip değildi.

Bir yanlış hareket, bir hata ve Feyre kaybolacaktı.

Böylece Nesta kız kardeşini sıkıca tuttu, Zaman onların etrafında durdu ve fısıldadı, "Bana onu nasıl kurtaracağımı gösterirsen, onu geri alabilirsin."

Dünya durakladı. Kendi dünyalarının ötesindeki dünyalar da durakladı.

Nesta yüzünü Feyre'nin soğuk terine gömdü. Orayı kendi içinde açtı ve Ana'ya, Kazan'a dedi ki, "Senden aldığım şeyi geri vereceğim. Onları, Rhysand'ı ve bebeği nasıl kurtaracağımı göster yeter." Rhysand... kardeşi. Öyleydi, değil mi? Onu boğmak istediğini bildiğinde bile ona nezaket gösteren erkek kardeşi. Ve o da onu. Ve bebek... yeğeni. Kanının kam. Her şeyini alsa bile onu ve onları kurtaracaktı. "Göster bana," diye yalvardı.

Kimse cevap vermedi. Arp yankılanmasını durdurdu.

Zaman devam ederken, ses ve hareket odaya kükrerken, Nesta Kazan'a fısıldadı, sözü gürültünün üzerinde yükseliyordu, "Hepsini geri vereceğim."

Cevap olarak yumuşak, görünmez bir el yanağını sıyırdı.

❖

Cassian gözlerini kırptı, Nesta odanın diğer tarafından yatağa gitmişti. Arp'ı koparmıştı ve şimdi Feyre'nin yarı üstünde fısıldayarak yatıyordu. Gözlerinde gümüş bir alev yoktu. Soğuk bir köz bile yoktu. Bakışlarından dışarıyı gözetleyen varlıktan da iz yoktu.

Rhys tutuşuna karşı hamle yaptı ama Amren onların tarafına geçti ve tısladı, *"Dinle."*

Nesta, "Hepsini geri veriyorum," diye fısıldadı. Ağlarken omuzları sarsıldı.

Rhys başını sallamaya başladı, gücü herkesi yok edebilecek, yükselen bir dalgaydı, dünya, artık Feyre'nin içinde olmadığı bir dünya ise, onun ötesinde yaşamak için sadece saniyeleri kalsa bile, o dünyayı yok edebilirdi ama Amren onu ensesinden yakaladı. Kırmızı tırnakları onun altın tenine saplanmıştı. *"Işığa bak."*

Nesta'nın vücudundan parlak bir ışık akmaya başladı. Feyre'ye.

Nesta kız kardeşini tutmaya devam etti. "Geri veriyorum. Geri veriyorum. Geri veriyorum."

Rhys bile kavga etmeyi bıraktı. Kimse kıpırdamadı.

Işık Feyre'nin kollarından aşağı doğru parladı. Bacaklarına. Kül olmuş yüzünü kapladı. Odayı doldurmaya başladı.

Cassian'ın sifonları kendi gücünün de ötesinde, onlarınkinin de ötesinde bir güç hissetmiş gibiydi.

Kız kardeşler arasında ışık girdapları sürüklendi. Ve biri, narin ve sevgi dolu, Mor'a doğru süzülüyordu. Kollarındaki bohçayı, sessiz bebeği, güneş kadar parlak bir şekilde içine yerleştiriyordu.

Nesta fısıldamaya devam etti, "Geri veriyorum. Hepsini geri veriyorum."

Renkli bir pırıltı onu doldurdu, Feyre'yi ve Mor'un kucağındaki bebekle beraber arkadaşının yüzünü aydınlattı, böylece üzerindeki ağırlık hafifledi.

Nesta bir kez daha, "Geri veriyorum," dedi ve Maske ile Taç kafasından yuvarlandı. Işık patladı, kör edici ve sıcak, odadaki her parçayı topluyormuş gibi yanlarından süpüren bir rüzgâr oldu.

Soldukça Nesta'nın sırtına koyu renkli mürekkep sıçradı, sanki kıyıya vuran bir dalgaymış gibi yarı parçalanmış gömleğinden görülebiliyordu.

Bir pazarlık. Bizzat Kazan'ın kendisiyle.

Yine de Cassian, ışıkla parlayan, nazik bir elin ışığın onun vücudundan tamamen çıkmasını engellediğine yemin edebilirdi.

Cassian bu sefer yatağa koşarken Rhys ile dövüşmedi. Feyre'nin yattığı, renklerle boyanan yere. Bacaklarının arasında daha fazla kan dökülmüyordu. Feyre gözlerini açtı.

Rhys'e göz kırptı ve sonra Nesta'ya döndü.

Feyre kız kardeşine "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve gülümsedi. Nesta, Feyre'ye atılıp onu kucaklarken hıçkırıklarını durdurmadı.

Ama jest ömürlüydü, odanın diğer tarafından sağlıklı bir feryat yükselmeden önce neredeyse bir göz kırpma süresi geçmişti ve...

Mor kekeledi, ağladı ve yatağa getirdiği bebek tuttuğu küçük, hareketsiz şey değildi, tam kanatlı bir çocuktu. Annesi için mızıldanırken siyah saçları kafasına yapışmıştı.

O anda Feyre de ağlamaya başladı, oğlunu Mor'dan aldı, Madja'nın aniden bacaklarının arasına yaslandığını, orada olanları –iyileşmeyi– incelediğini fark etmedi. Şifacı, "Seni tanımasam İllyriali anatomisi geliştirdiğini söylerdim," diye mırıldandı ama kimse onu dinlemiyordu.

Rhys kolunu Feyre'ye doladı ve birlikte çocuğa, oğullarına baktılar. Hep birlikte ağlayıp güldüler. Madja, "Bırak beslensin," deyince Feyre ona itaat etti. Feyre onu sütle şişmiş göğsüne götürürken gözlerinde şaşkın bir ifadeyle baktı.

Ama Rhys yataktan kayan ve şimdi Maske'nin yanında duran Nesta'ya dönmeden önce onları hayranlıkla izledi. Arkasında, Taç ve Arp yere serilmişti. Cassian, ikisi birbirini incelerken nefesini tuttu.

Sonra Rhys dizlerinin üzerine çöktü ve Nesta'nın ellerini eline alarak ağzını parmaklarına bastırdı. "Teşekkür ederim," diye ağladı, başını eğdi. Cassian, dizlerindeki kutsal dövmelerin üzerine çökmesinin Rhys'in kendi hayatının kurtulduğu için bir minnettarlık göstergesi olmadığını biliyordu.

Nesta halının üzerine düştü. Rhys'in yüzünü eline aldı, dikkatlice inceledi. Sonra kollarını Gece Sarayı'nın Yüce Lordu'na sardı ve onu sıkıca tuttu.

78.
BÖLÜM

Gwyn ve Emerie nehre bakan salonlardan birinde bekliyorlardı, iyileşmişlerdi ama hâlâ yırtık kanlı elbiseleriyle duruyorlardı. Önlerindeki alçak masaya konulan bardaklarda buhar kıvranıyordu.

Emerie, Nesta kanepelerinin önünde dururken kalın bir sesle "İki hayalet bize çay getirdi..." dedi.

Ama Gwyn önünü kesti, Nesta'ya "Seni asla *affetmemeliyim*" diye tısladı.

Nesta kanepeye atladı, Gwyn'e sıkıca sarıldı. Emerie için kollarını uzattı, Emerie de onların kucağına katıldı. Nesta, aralarına yerleşerek gözyaşlarıyla, "Affetmeyi başka bir gün konuşabiliriz," dedi. "Bu lanet şeyin hepsini kazandınız."

"Sayende," dedi Emerie.

Nesta, Mor'un şimdi Ganimet'in üç nesnesi de Nesta'nın onları aldığı yere yabaladığını bildiği halde, "Kendime ait bir tacım var, endişelenmeyin," dedi. Helion'un büyülerinin etrafında çalışarak onları çağırırdı. Hiçbir büyü onları ondan uzak tutamazdı. Briallyn bu konuda doğru söylemişti.

"Sizi kim iyileştirdi?" Nesta onları incelemek için geri çekildi. "Nasıl buradasınız ki?"

Emerie, "Taş," diye açıkladı, yumuşak ve meraklı bir sesle. "Bizi Ayin'den çıkardığı anda üzerimizdeki her yarayı iyileştirdi. Buraya geldik, onca yer arasında buraya."

"Sanırım bize en çok nerede ihtiyaç duyulduğunu biliyordu," dedi Gwyn sessizce ve Nesta gülümsedi.

Ancak Emerie'ye, "Bellius'a olanlar için ailen seni cezalandıracak mı?" diye sorarken gülümsemesi soldu. Eğer bunu yapmayı düşünürlerse, Nesta onlara küçük bir ziyarette bulunacaktı. Maske, Arp, Taç ile beraber.

İşte bu yüzden Ganimet ondan uzak tutulmalıydı.

Emerie omzunu silkti. "Ayin sırasında ölümler olur. Ramiel'in yamaçlarına tırmanırken savaşçı arkadaşlarından biri ona sırtını döndüğünde çarpıp düştü. Bilmeleri gereken tek şey bu." Gözleri parladı.

Nesta, o dağda yaşananların gerçekliğinin sadece onlarla ve Feyre'nin sarayının en iç halkasıyla sınırlı kalacağını düşünüyordu. Cassian, açıkça rızası dışında Ayin'e getirilmişti. Umuyordu ki kimse bu gerçeğe meydan okumazdı.

Gwyn kısık sesle güldü. "İllyrialılar kazanmamıza çok kızacaklar, biliyorsun. Özellikle de bana Carynthian denmesine hiç niyetim olmadığı için. Valkyrie olmaktan memnunum."

Emerie, sırıtarak "Oh, onlarca yıl histerik olacaklar," diye kabul etti.

Nesta sırıttı, kollarını tekrar arkadaşlarına doladı ve kanepenin derin yastıklarına battı. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

Ve ilk kez, yanında bu iki arkadaşıyla, eşi onu beklerken... Doğru hissetti.

Nesta önünde serilecek olan geleceği görmek için sabırsızlanıyordu. Hepsini.

Rhys ve Feyre'nin Nyx adını verdikleri bebek hiç kimsenin hayal edemeyeceği kadar güzeldi. Koyu renk saçlı, mavi gözlü, annesinin ve babasının yıldız ışığıyla çoktan parlayarak teninin açık bronzluğunu dengeleyen.

Bir de Cassian'ın kadife yumuşaklıklarına dokunana kadar bu kadar narin ve mükemmel olduğunu hiç fark etmediği minik ka-

natları vardı. Üstlerindeki pençeler çok daha sonra büyüyecekti, kanatları kendi başlarına kullanma yeteneğiyle birlikte, ama... Kollarındaki kundağa baktı, kalbi patlayacak gibi doldu ve Feyre ve Rhys'in yatağa oturdukları yeri temiz çarşaflarla yeniden şekillendirdi, "Bunun ne kadar bela getireceği hakkında hiçbir fikrin yok," dedi.

Feyre kıkırdadı. "O güzel gözlerin suçlanacağına eminim."

Rhys, hâlâ sarsılmış ve solgun, sadece gülümsedi.

Kapı açıldı ve Nesta oradaydı, hâlâ yırtık, kanlı, çalıntı kıyafetleriyle. Bebeği çoktan kucağına almıştı ve Cassian'ın göğsü Nyx'e gülümsediğini görünce kabardı, sızladı.

Ama şimdi Nesta'nın gözleri Cassian'a kaydı ve onlardaki sessiz isteği gördü.

Nyx'i Azriel'e sessizce teslim etti, Azriel de bu narin yaratığın yaralı ellerine geçmesinden ürktü ve Nesta'yı kapıdan dışarı, koridora ve merdivenlerden aşağı doğru takip etti. Evin arka bahçesinde durup nehre bakana kadar konuşmadılar. Bahar güneşi altında bir kez daha uyanış yaşıyorlardı.

Yaptığı şey, hem Ayin sırasında hem de sonrasında... Hepsini kısaca anlatmıştı. Daha fazlası olduğunu biliyordu. Ama belki de bazı şeyler o ve arkadaşları arasında sır olarak kalacaktı. Kız kardeşleri, silah arkadaşları.

Cassian, "Büyü gücün... Gücün gerçekten gitti mi?" diye sordu.

Esrik bahar rüzgârı altın kahverengi saçlarını yüzünde kamçıladı. "Onları nasıl kurtaracağımı öğrenmem karşılığında onu Kazan'a geri verdim." Yutkundu. "Ama küçük bir kalıntı var. Bence başka bir şey –başka biri– Kazan'ın her şeyi almasını engelledi. Ve ben de bazı değişiklikler yaptım."

Yüce Ana. Nesta'nın yaptığı fedakârlığı görecek ve birazını geri verecek tek varlık. Belki de Maske'den onlara bakan oydu. "Neyi değiştirdin?"

Nesta bir elini karnına koydu. "Ben de biraz değiştim. Bu yüzden hiçbirimiz bunu tekrar yaşamak zorunda kalmayacağız."

Bir an için Cassian'ın söyleyecek bir sözü yoktu. "Sen... *Bebek* için hazır mısın?"

Nesta bir kahkaha attı. "Hayır. Tanrım hayır. Bir süre daha doğum kontrol çayımı içeceğim." Yine güldü. "Ama Kazan'ın Feyre için yaptıklarına uyacak şekilde kendimi ayarladım. Zamanı geldiğinde."

Cassian, onun yüzünü aydınlatan sessiz sevinçten kendini alamadı. Ona yumuşak bir gülümseme gönderdi. Evet, doğru zaman geldiğinde, bu yolculuğa birlikte başlarlardı.

Ama Nesta'nın bugün yaptıkları, verdikleri...

"Dünyayı gücünle yönetebilirdin," dedi dikkatlice.

"Dünyayı yönetmek istemiyorum." Gözleri daha önce hiç görmediği bir şekilde korumasızdı. Onu *eşim* diye çağırmıştı.

"Ne istiyorsun?" Cassian, sesi kısık sesle sormayı başardı.

Gülümsedi ve kahretsin, bu onun şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi. "Sen."

"Benimle tanıştığın andan beri bana sahipsin."

Bir kulağının arkasına bir tutam saçını sıkıştırdı. "Biliyorum."

Ağzına bir öpücük kondurdu. Nesta, "İğrenç derecede süslü bir eşleşme töreni istiyorum," dedi.

Güldü, uzaklaştı. "Gerçekten mi?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü Azriel ve Mor'un dalga geçmelerinin sona erdiğini asla duyamayacağım."

"İllyrialılar...

Nesta düşündü. Sonra cebinden bir şey çıkardı. Doğum odasındaki tepsiden aşırılmış küçük bir bisküvi. "O zaman burada. Yiyecek. Benden sana, eşim. Resmi tören bu, değil mi? Bir eşten diğerine yiyecek paylaşımı?"

Öksürdü. "İki seçeneğim bunlar mı? Cafcaflı bir eşleşme töreni ya da bayat bir bisküvi mi?"

Yüzü o kadar gerçek ışıkla doluydu ki neredeyse nefesini kesiyordu. "Evet."

Cassian tekrar güldü ve parmaklarını acınası bisküvinin etrafına katladı, kulağına, "Bir tören yapacağız Nes," diye fısıldamak için eğildi.

"Zaten bir tacım var," dedi. "Sadece seni istiyorum."

Çenesi kasıldı. Evet, üç nesneye de sahip olduklarına göre tüm Korku Ganimeti ile ne yapacaklarına karar vermeleri gerekiyordu. Helion'un diğer ikisine yaptığı büyülere rağmen Nesta'nın onu nasıl çağırdığını... Bunu başka bir gün düşünürdü. Arp ile Zaman'ı durdurduğu gerçeğiyle birlikte. Ve Ana'yla bir tür bağlantısı –ya da anlayış– varmış gibi görünüyordu. *Yüce Ana.*

Ama Nesta, oradaki endişeleri görebiliyormuş gibi Cassian'ın kaşlarını düzeltti. "Sonra," diye söz verdi. "Hepsiyle sonra yüzleşiriz." Kalan kraliçeler, Koschei ve yaklaşan savaş da dahil.

Cassian "Sonra," diye kabul etti ve kollarını boynuna doladı.

Ondan sonra başka kelime kalmadı. Sadece ikisi, nehir kıyısında güneşin altında duruyorlar, sıcaklığının kemiklerinden sızmasına izin veriyorlardı.

Nesta geri çekildi, "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve Cassian'ı tekrar öpmeden önce ihtiyacı olan tek şey buydu, bunun gücü Kazan'ın kendisinden daha güçlü ve kalıcıydı.

79. BÖLÜM

Cassian'ın yapmak istediği son şey Eris'le buluşmaktı ama birinin erkeğe haber vermesi gerekiyordu. Nyx'in doğumundan iki gün sonra Cassian tam da bunu yapmak için yola çıktı. Eris, Oyuk Şehir'deki bir süite götürülmüştü ve Keir'in Cassian'ın gelişindeki fırtınalı ifadesinden, Eris'in vekilharca çok az şey anlattığını düşünüyordu.

Eris kükreyen ateşin yanında bir kitap okuyordu, buradaki varlığı olağandışı bir şey değilmiş gibi bir ayak bileği dizinin üzerinde duruyordu. İntikamcı bir kraliçe ve bir Ölüm Lordu tarafından kaçırılmamış, büyülenmemiş ve manipüle edilmemiş gibiydi.

Eris, Cassian kapıyı kapatırken sarı gözlerini kaldırdı. "Uzun süre kalamam."

"Güzel."

Eris kitabı kapattı, Cassian'ın karşısındaki koltuğa oturmasını izledi. "Sanırım Briallyn'e ne söylediğimi bilmek istiyorsun."

"Rhys zaten aklına baktı. Anlaşılan pek bir şey bilmiyormuşsun." Erkeğe keskin bir gülümsemeyle baktı.

Eris gözlerini devirdi. "Öyleyse neden buradayım?"

Cassian erkeği inceledi. Eris'in giysileri tertemiz kalmıştı ama çenesinde bir kas seğirdi. "Sadece Beron'a ne söylediğini bilmek istiyoruz. Burada tek parça halinde oturduğuna göre, seni kurtarmadaki rolümüzü bilmediğini varsayıyorum."

"Ah, bana yardım ettiğini biliyor."

Cassian doğruldu, kanatları kaydı.

Eris devam etti, "Her zaman gerçekle yalanları karıştırın, General. Bu savaşçı, barbarlar size düşmanın işkencelerine nasıl dayanacağınızı öğretmedi mi?"

Cassian biliyordu. İşkence görmüş, sorgulanmış ve bir kez bile kırılmamıştı. "Beron sana işkence mi etti?"

Eris kalktı, kitabı kolunun altına soktu. "Babamın bana ne yaptığı kimin umurunda? Gölgeokuyan'ın casuslarının ona Briallyn tarafından değerli bir varlığın kaçırıldığını ve sizin de gelip onun ben olduğumu anlayınca durumdan iğrendiğinizi söyleyen hikâyeme, Yaz veya Kış Saraylarından veya sizinle ilişki kurmaya tenezzül eden herhangi birinden duyacağından daha fazla inandı."

Cassian her kelimeyi sindirdi. Beron, onu geri getirdiği için Ana'ya teşekkür etmek yerine bilgi için kendi oğluna işkence etmişti. Ama Eris direnmişti. Beron'a bir yalan daha söylemişti.

Ve Eris'in diğer Saraylar hakkında konuşma şekli vardı. Sözlerinde bir gariplik vardı, gergin ifadesinde. Kıskanıyor muydu?

Cassian ağzını açtı, bu soruyu ona yöneltmeye ve iğneli bir darbe vurmaya fazlasıyla hazırdı.

Yine de tereddüt etti. Eris'in gözlerinin içine baktı.

Her türlü lüks ve ayrıcalık içinde yetiştirilmişti, kâğıt üzerinde. Ama Beron'un ona neler yaşattığını kim bilebilirdi ki? Cassian, Beron'un Lucien'in sevgilisini öldürdüğünü biliyordu. Güz Sarayı'nın Yüce Lordu bunu yaptıysa, başka neler yapardı?

Eris yumuşakça homurdandı, "Yüzündeki o acıma ifadesini sil."

"Babamın ne tür bir yaratık olduğunu biliyorum. Acımana ihtiyacım yok."

Cassian onu tekrar inceledi. "O gün Mor'u neden ormanda bıraktın?" Her zaman aralarında kalmış olan soru buydu. "Sadece babanı etkilemek için miydi?"

Eris sert ve boş bir kahkaha attı. "Neden hepiniz için bu kadar önemli?"

"Çünkü o benim kız kardeşim ve onu seviyorum."

"İllyrialıların kız kardeşlerini düzme alışkanlıkları olduğunu fark etmemiştim."

Cassian hırladı. "Yine de önemli," diyebildi, "çünkü mantıklı değil. Babanın ne kadar canavar olduğunu biliyorsun ve onu alaşağı etmek istiyorsun; sadece Güz Sarayı'nın değil, tüm Peri topraklarının çıkarları için ona karşı en iyi şekilde davranıyorsun; hayatını bizimle müttefik olmak için riske atıyorsun... ama yine de onu ormanda bıraktın. Tüm bunların sebebi suçluluk duygusu mu? Onu acı çekmesi ve ölmesi için bıraktığın için mi?"

Eris'in bakışlarında altın alev yandı. "Bu kadar çabuk başka bir sorgulamayla karşılaşacağımı fark edememiştim."

"Bana lanet bir cevap ver."

Eris kollarını kavuşturdu, sonra irkildi. Sanki tertemiz kıyafetlerinin altında yatan yaralar acımıştı. "Kendimi açıklamam gereken kişi sen değilsin."

"Mor'un dinlemek isteyeceğinden şüpheliyim."

"Belki de değildir." Eris ağırlığını diğer ayağına verdi ve tekrar yüzünü buruşturdu. "Ama senin ve seninkilerin antik tarihten daha önemli düşünmeniz gereken şeyler var. Babam, müttefiki öldüğü için çok kızgın ama yeterince caydırıcı değil. Koschei hâlâ oyunda ve Beron da onunla ittifak kuracak kadar aptal olabilir. Umarım Morrigan Vallahan'da her ne yapıyorsa babamın vereceği zararı telafi eder."

Cassian yeterince duymuştu. Evine, Ev'e, Nesta'ya dönmek istiyordu. Yüce Lordunu, Leydisini ve oğullarını kurtaran vahşi, güzel eşine. Ona ve yaptığı her şeye saygı duymayı asla bırakmayacaktı. Ne kadar ilerleme gösterdiğine.

Ve bir gün, doğru zaman geldiğinde... Sonraki adımları atacaklardı. Önlerinde uzanan yolda birlikte yürürlerdi.

Cassian kapıya doğru ilerledi, Velaris'te onu bekleyen hayat için.

Eris hâlâ onların müttefikiydi. Sırlarını saklamak için işkence görmeye razıydı. Cassian'ın bir sonraki sözlerinin derin keseceğini bilmek için saray görevlisi olmasına gerek yoktu ama bu gerekli bir yara olacaktı. Belki de işleri doğru yöne itmek için yeterli olurdu.

Kapı kolunu saran eli dururken, "Biliyorsun Eris," dedi. "Bence içten içe, korkunç bir duruma düşmüş iyi bir erkek olabilirsin." Omzunun üzerinden baktı ve Eris'in bakışlarını tekrar alevler içinde buldu. Ama göğsünde sadece acıma duygusu vardı. Zenginlik içinde doğmuş ama gerçekten önemli olan her şeye muhtaç kalmış bir erkeğe acıma duygusu. Cassian'ın şu anda varlıklarıyla kutsandığı her şeye muhtaç.

Cassian dedi ki, "Canavarlarla çevrili olarak büyüdüm. Varlığımı onlarla savaşarak geçirdim. Ben de seni görüyorum Eris. Sen onlardan biri değilsin. Yakınından bile geçmiyorsun. Bence iyi bir erkek bile olabilirsin." Cassian kapıyı açtı, Eris'in kıvrılmış dudağına sırtını döndü. "Öyleymiş gibi davranamayacak kadar korkaksın."

80.
BÖLÜM

İlkbahar Velaris'in etrafında tamamen çiçek açtı ve Feyre ve Nyx nihayet her gün evden ayrılacak kadar iyileştiler, çocuğu görmek isteyen iyi dileklerini iletenler sayesinde genellikle saatlerce süren yürüyüşlere çıktılar. Her zaman birileri onlara eşlik ederdi. Genellikle Rhys ya da Mor. Bebeğin ebeveynleri kadar korumacıydılar. Cassian ve Azriel daha iyi sayılmazlardı.

Ancak birkaç hafta sonra sıcak bir günde Nesta, Feyre ve Elain'e şehir dışında yürüyüş yapmak için katıldığında, hiçbiri orada değildi. Gökyüzüne bir bakış bile, Nesta'yı sevişmesiyle şafağa kadar ayakta tutan ve rahibelerle sabah eğitimlerine devam etmeleri dışında, *eşini* çağırma konusunda tamamen iğrenç hale gelen Cassian'dan bir iz ortaya çıkarmadı.

Kan Ayini'nde başarılı olmak eğitimin durduğu anlamına gelmiyordu. Hayır, o ve arkadaşları Cassian ve Azriel'e yaşadıkları çilenin ayrıntılarının çoğunu anlattıktan sonra, iki komutan üçünün yaptığı ve düzeltilmesi gereken uzun bir hata listesi derledi ve diğerleri de onlardan öğrenmek istedi. Bu yüzden antrenmana devam edeceklerdi, ta ki hepsi iyi ve gerçek Valkyrie olana kadar. Gwyn, Ayin'e rağmen kütüphanede yaşamaya geri dönmüştü.

Gwyn, Nesta ve Cassian'ın eşleşme törenine üç gün içinde gelebileceğini söylemişti. Tören, nehir evinin arazisindeki küçük tapınakta gerçekleşecekti. Nesta süslü bir tören istemiş ama dev bir kalabalık istememişti. Tapınak zaten her türden çiçeklerle

süslenmişti, çiçekler solmaya karşı büyülenmişti, ayrıca ipekler, danteller, mumlar ve çelenkler; hepsi Rhys tarafından ödeniyordu, Rhys ona hediyeler almaktan kendini alamamıştı. Elbiseler, mücevherler, kırlentler ve her türlü saçmalık Nesta ona durmasını emredene kadar yağmıştı. Abartılı bir eşleşme töreninin ona olan borcunu ödeyebileceğini söylüyordu.

Rhys törenin olabildiğince sıradışı olmasını sağlamıştı. Nesta'nın tapınağın gülünç derecede zenginlikle dolup taşacağından şüphesi yoktu.

Ama fark etti ki, önemli olan tek şey, önce yemin ettiklerinde, sonra birbirlerine yemek teklif ettiklerinde ve daha sonra arkadaşları ve aileleri, eşlik bağı tamamlanana kadar ellerini siyah bir kurdele ile birbirine bağladıklarında, onunla duracak olan erkekti.

Haftalardır günde iki ya da üç kez o bağın kutsanmasının devam etmesine rağmen.

Ama fark etmezdi. Nesta bunun için sabırsızlanıyordu. Tören ve onun ötesinde onu ne bekliyorsa. Hiçbiri onu korkutmuyordu. Hiçbiri onu o umutsuzluk çukurunda bırakmıyordu. Cassian yanındayken, arkadaşları arkasındayken ve Rüzgâr Evi...

Bu Rhys'in törenden önceki son hediyesiydi. Onlarındı. Nesta'nın.

Ev, Nesta'yı herkesten daha çok sevdiğine karar verdiğinden, Rhys bunu ona ve Cassian'a vermişti, kütüphanenin rahibelere ait olduğu ve sarayın resmi durumlar için Ev'i hâlâ kullandığı uyarısıyla. Nesta için iyiden de öteydi.

Bir gece Feyre'den bir eşlik bağı hediyesi almak için nehir evinde onlara katılmıştı. Büyük girişte, duvarda asılı duruyordu.

Enalius Geçidi'ndeki çizgiyi tutan Nesta'nın bir portresi. Rhys'in Ayin'in bazı bölümlerini görmesine izin vermişti ama meraktan değil de eşine bunun için fikirler vermesini istediğini bilmiyordu.

Nesta, Feyre ve Elain'in portresine baktı ve Feyre onu sıkıca tutana kadar ağladığını fark etmemişti.

Bir yuva. Rüzgâr Evi, Velaris, bu Saray onun eviydi. Bu dü-

şünce, onun göğsünde Ayin'den günler sonra bile sönmeyen bir ışık çekirdeği yakmıştı.

Nesta o günkü görevle yüzleşirken, çekirdek hâlâ yanıp sönüyordu. Uzun zamandır geciktirdiği sorumluluk.

Feyre süslü siyah arabayı çimenli tepenin tabanında bıraktı, üçü de yumuşak yamacına tırmanırken Nyx'i taşıyordu. Şehir önlerine yayıldı, bahar güneşi altında parlıyordu ama Nesta'nın gözleri tepenin üstündeki yalnız taşta kalmıştı.

Kalbi küt küt atıyordu ve Feyre mezar işaretinin önünde diz çöküp Nyx'i taşa gösterirken bir adım geri çekildi. "Torunun, baba," diye fısıldadı ve sesi derindi. Sonra Feyre başını eğdi, Nesta veya Elain'in duyamayacağı kadar alçak sesle konuşuyordu.

Birkaç dakika sonra Feyre kalktı, gözyaşlarının akmasına izin verdi, bebeği tutarak ellerini meşgul etti. Elain ileri gitti, babalarının mezarına birkaç şey fısıldadı ve sonra iki kız kardeş gülümseyerek Nesta'ya baktı.

Feyre bu sabah Nesta'ya gelip gelmeyeceğini sormuştu. Babalarına bebeği göstermek için.

Ve Nesta'nın kalbinde sadece bir cevap vardı.

Bu yüzden önden gitmeleri için kız kardeşlerine başım salladı ve Nesta mezar taşının yanında oyalanırken çimenli tepeden aşağı inerek ona itaat ettiler.

Kelimeleri aradı, herhangi bir açıklama veya özür için ama hiçbiri gelmedi.

Güneş omzundaki sıcak bir eldi, tıpkı son gücünün kaybolmasını engelleyen el gibi, ona özürün, bağışlanmak için yalvarmanın artık gerekli olmadığını söylüyordu.

Babası onun için ölmüştü. Kalbinde sevgi vardı. O zaman bunu hak etmemiş olsa da... Artık onu hak etmek için elinden geleni yapardı. Sadece onun sevgisini değil, etrafındakilerin sevgisini de hak etmek için. Cassian'ın.

Bazı günler gerçekten zor olabilirdi ama bunu yapardı. Bunun için savaşırdı.

Babası onun için ölmüştü. Kalbinde sevgi vardı. Nesta, cebinden küçük, oyulmuş gülü çıkarıp mezar taşının üzerine koyarken

sevgiyi kendi kalbinde de tutuyordu. Dünyaya bırakmaya çalıştığı güzellik ve iyiliğin kalıcı bir göstergesi.

Nesta parmaklarını dudaklarına götürdü, onlara bir öpücük kondurdu, sonra elini mezar taşına koydu.

"Teşekkür ederim," dedi ve gözlerindeki yanmayla göz kırptı. "Teşekkür ederim."

Tepeden hızlı bir gölge geçti, ardından kanat sesi geldi, Nesta'nın kimin havalandığını bilmek için yukarılara bakmasına gerek yoktu, her şeyin güvende olduğundan emin olmak için. Onun güvende olduğundan...

İşgüzar. Ama Cassian'a da yumuşak bir öpücük yolladı.

Eşine. Aşkına. Arkadaşına. Göğsündeki ışık göz alıcı bir güneş gibi parladı.

Feyre ve Elain'i tepe yolunun yarısında beklerken buldu, Nyx şimdi Elain'in kollarında huzur içinde uyukluyordu. Kız kardeşleri onu aralarına katılmaya çağırırken ışıldadılar.

Ve Nesta gülümsedi, onlarla buluşmak için tepeden koşarak inerken adımları hafifledi.

TEŞEKKÜR

Bu kitabın sonuna gelmek, *Kanatlar ve Küller Sarayı* üzerinde çalışırken not aldığım ilk sayfalardan, o zamandan beri taslak hazırlama, gözden geçirme ve tasnif etmeye harcanan yıllara uzanan, birçok yönden yapım aşamasında olan bir yolculuğun sonuna gelmek. Ama belki de en önemlisi, bu kitap ruh sağlığı vadilerinde ve dağlarında yaptığım yolculuk sırasında, içimdeki tüm pürüzlü parçalarla yüzleşirken yanımda seyahat eden bir yoldaştı. Nesta'nın hikâyesi hiçbir şekilde kendi deneyimlerimin doğrudan bir yansıması olmasa da, bu kitapta yazmam gereken anlar vardı; sadece bu karakterler için değil, kendim için de. Umarım bu anların bazıları yankılanır ve sevgili okuyucu, ne olursa olsun sevildiğinizi ve sevgiye *layık* olduğunuzu hatırlatır.

Profesyonel ve özel hayatımda, özellikle de tüm dünyamız için böyle çalkantılı bir zamanda, benimle o tepeler ve vadiler boyunca korkusuzca yürüyen insanlarla çevrili olduğum için son derece minnettarım.

Oğlum Taran'a: Bana neşe, güç ve öyle bir sevgi getiriyorsun ki kalbim her gün onunla dolup taşıyor. Gülüşün dünyadaki en güzel müzik. (Ben bakmıyorken paketten yerfıstığı yemeye çalışmana rağmen bunu yazıyorum.) Annen olmaktan onur duyuyorum ve seninle gurur duyuyorum. Seni seviyorum yavru tavşanım.

Kocam Josh'a: Hikâyemizin tüm kitaplarıma dağılmış birçok parçası var ama bu, aslan payını almış gibi görünüyor. 16 yıl önce

seni yurttaki ortak odada gördüğüm andan beri O olduğunu biliyordum. Nasıl olduğunu sorma ama içeri girdin ve ben de anladım. Ama yine de birlikte ne kadar dikkat çekici, harika bir yol yürüyeceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu; göreceğimiz yerler, kuracağımız hayat ve yaratacağımız aile. Her şey boyunca beni sevdiğin için teşekkür ederim.

Kürklü bebeğim ve en sadık yoldaşım Annie'ye: Taran için hayal edilebilecek en iyi kız kardeş, bu kitapları yazarken en iyi yardımcı pilot ve uzun bir iş gününden sonra en iyi sarılan kişisin. Kıvırcık kuyruğuna, yarasa kulaklarına, bitmez tükenmez küstahlığına ve tatlı, sevgi dolu ruhuna tapıyorum.

Arkadaşım ve kız kardeşim Jenn Kelly'ye: Sanırım sonunda bu kitabı okuduğunda arkadaşlığının benim üzerimdeki etkisini ve hayatıma ne kadar iyi şeyler kattığını anlayacaksın. Elini uzatmaya devam ettin ve sana sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Editörüm ve *New York Times* çapraz bulmaca fanatiği Noa Wheeler'a: Sen bir dâhisin. Gerçek bir dâhi, hayat kurtarıcı ve birlikte çalışma zevkine eriştiğim en iyi editör. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, inanılmaz sıkı çalışman, akıllı ve düşünceli fikirlerin ve beni daha iyi bir yazar olmam için zorladığın için teşekkür ederim. Her sabah seninle çalışacağım ve senden bir şeyler öğreneceğim için çok heyecanla uyanıyorum ve bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Menajerim Robin Rue'ya teşekkür ederim. Teşekkür, benim için yaptıklarına ve seninle çalışmayı ne kadar çok sevdiğimi anlatmaya yeterli gelmiyor. Hayatımda sana ve uzmanlığına en çok ihtiyaç duyduğum anda geldin ve sana menajerim demekten onur duyduğum için her gün evrene teşekkür ediyorum. Şimdiye kadar milyonlarca Zoom görüşmesi yapmış olsak da bir gün seninle yüz yüze bir kutu şampanya (lol) açmak için sabırsızlanıyorum!

Jill Gillett'e: Sen benim hiçbir saçmalığa-yer-yok peri annemsin. Hayallerimin çoğunu gerçekleştirmek için yorulmadan çalıştığın için ve parlak, sevimli bir insan olduğun için teşekkür ederim.

Victoria Cook'a: Sert bir kıçın örneğisin ve yanımda olduğun için çok minnettarım.

Maura Wogan'a: Teşekkür ederim, teşekkür ederim, bilgeliğin, sıkı çalışman ve cömertliğin için teşekkür ederim.

Cecilia de la Campa'ya: Bu sektördeki en havalı ve en çalışkan insanlardan birisin. Beni ve kitaplarımı savunduğun için teşekkür ederim!

Beth Miller'a göre sen gerçek bir gün ışığısın ve tanıdığım en düzenli insansın. Not tutma becerilerinin önünde eğiliyorum! Yaptığın her şey için çok minnettarım.

Yazarlar Evi ekibine: Birlikte çalışmaya başlayalı çok uzun süre olmasa da en çılgın beklentilerimi çoktan aştınız. Kitaplarımı daha iyi ellerde ya da daha iyi insanlarla hayal bile edemiyorum! Ailenin bir parçası olmaktan gurur duyuyorum!

Laura Keefe'ye: Sıkı çalışman ve Taran'ı meşgul etmek için oyuncaklarla ilgili ipuçları için teşekkür ederim! Seninle çalışmak çok eğlenceli. Her şey için teşekkürler!

Bloomsbury küresel ekibi - Nigel Newton, Emma Hopkin, Kathleen Farrar, Rebecca McNally, Cindy Loh, Valentina Rice, Nicola Hill, Amanda Shipp, Marie Coolman, Lucy Mackay - Sim, Nicole Jarvis, Emily Fisher, Emilie Chambeyron, Patti Ratchford, Emma Ewbank, John Candell, Donna Gauthier, Melissa Kavonic, Diane Aronson, Nick Sweeney, Claire Henry, Nicholas Church, Fabia Ma, Daniel O'Connor, Brigid Nelson, Sarah McLean, Sarah Knight, Liz Bray, Genevieve Nelsson, Adam Kirkman, Jennifer Gonzalez, Laura Pennock, Elizabeth Tzetzo ve Valerie Esposito: İnanılmaz sıkı çalışmanız için teşekkürler.

Kaitlin Severini'ye: Titiz kopyacılığınız için çok teşekkürler!

Christine Ma'ya: Kartal bakışlı düzeltmenliğin için teşekkür ederim.

Dünyanın dört bir yanındaki yayıncılarıma: Desteğiniz ve bu kitapları dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların eline ulaştırmak yönünde harcadığınız çaba için size minnettarım.

Jillian Stein'a: Seninle çalışmak çok eğlenceli ve tanıdığım en harika insanlardan birisin. Tüm bu sıkı çalışma ve kendiniz olduğunuz için teşekkürler!

Tamar Rydzinski'ye: Özveri ve nezaketiniz için çok teşekkür ederim.

Nick Odorisio'ya, gerçek Jedi ustasma. Dengeden ayakların önemine, Jedi ustalığının temellerine kadar her şeyi bana anlattığın için teşekkür ederim. Bilgeliğinizin çoğu bu kitaba girdi (mekik ve planklarla ilgili şikâyetlerim ve denge eksikliğimle birlikte)!

Jason Chen'e: Yumruk atma konusundaki makalen için teşekkür ederim ve Aiman Farooq, Keith Horan, Chris Waguespack ve Pete Carvill'e içinde sunulan paha biçilmez içgörü ve ipuçları için teşekkür ederim. Eğer bir bar kavgasına karışacak olursam, umarım en azından tavsiyelerini hatırlayabilirim! Eğer bu kitaptaki bilgilerden herhangi birini yanlış anlaşıldıysa, bu tamamen benim hatam.

Antrenman uygulaması (Fit Body) ile Nesta'nın fiziksel dönüşümünü ilk elden deneyimlememe yardımcı olan Anna Victoria'ya teşekkür ederim. Tek bir şınav çekebilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim (gerçi bu Bulgar squatları olmadan da yapabilirdim!). Meditasyon yaparak bulduğum sükûnet ve dinlenme için Headspace'e teşekkür ederim.

Dr. C.' ye: Size söylemek istediğim çok şey var ve minnettarlığımı ifade etmede hepsinin yetersiz kalacağını biliyorum. Ama bana yardım ettiğiniz için bir teşekkürle yetineceğim.

Yeni Zelanda'daki Mahu Whenua'ya en derin teşekkürlerimi sunuyorum. Dağ patikalarında yürümek, nehrin kükremesini dinlemek, güneşin karada kaymasını izlemek; hepsi Nesta ve Cassian'ın yürüyüşüne ilham verdi. (Not almaya ve yürümeye çalışırken neredeyse birkaç kez bileğimi kırıyordum!) Mülkünüz, hâlâ tam olarak açıklayamadığım bir huzur ve berraklık seviyesini yaşadığım, dünyada en sevdiğim yer. Bu topraklar yorgun ruhumu iyileştirdiği için size ve Maori halkına teşekkür ederim.

Lynette Noni'ye: Günlerimi aydınlatan dostluk ve gezegendeki en zeki eleştiri ortağı olduğun için teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum.

Arkadaşım Steph Brown'a: Seni seviyorum. Hepsi bu. (Tamam, hepsi bu değil ama bu noktada senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun!)

Louisse Ang ve Laura Ashforth'a: Binlerce kez söyledim ama sizi ne kadar çok sevdiğimi ve ikinizi tanıdığım için ne kadar şanslı olduğumu bilmenizi istiyorum.

Harika ebeveynlerim ve ailem: Birbirimizi yüz yüze görmeyeli çok uzun zaman oldu ama sevginizi yüzlerce mil öteden bile hissettim. Siz olmadan ne yapardım bilmiyorum. Kayınvalidem Linda ve Dennis'e de: Çikolata için (istemediğimi söylediğimde bile!), bu kadar düşkün büyükanne ve büyükbaba olduğun için ve koşulsuz sevgi için teşekkür ederim.

Ve son olarak, tüm okuyucularıma: Nezaketiniz, cömertliğiniz ve desteğiniz benim için dünyalara bedel. Bu karakterleri kalbinize aldığınız ve yaşamak için en sevdiğim şeyi yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Sonsuza kadar minnettarım.